

bầy hạc

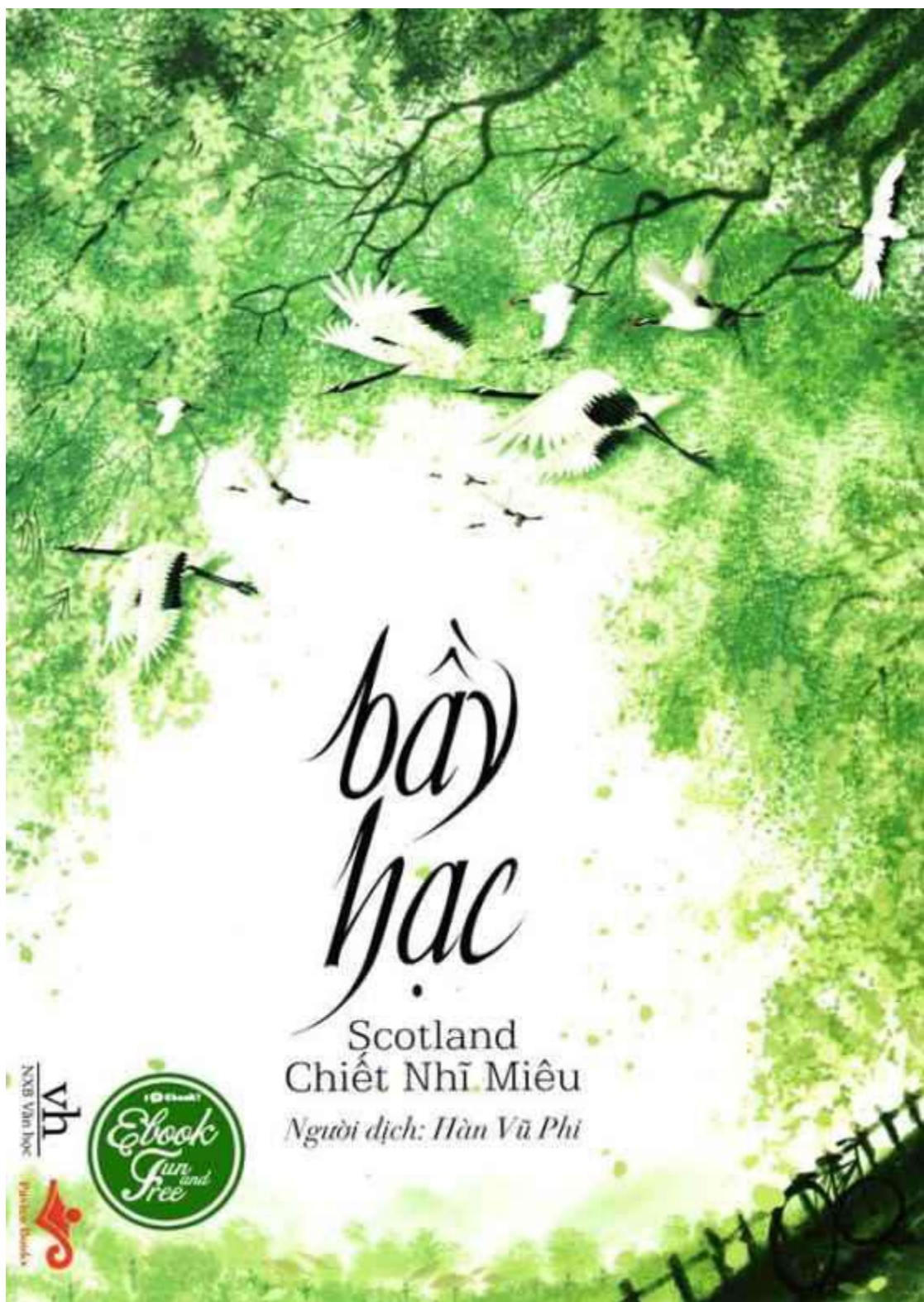
Scotland
Chiết Nhĩ Miêu

Người dịch: Hàn Vũ Phi

NXB Văn học
VH

Bầy hạc

Tác giả: Scotland Chiết Nhĩ Miêu

Người dịch: Hàn Vũ Phi

Đơn vị phát hành: Pavicobooks

Nhà xuất bản: NXB Văn học

Kích thước: 14.5 x 20.5cm

Số trang: 652

Ngày xuất bản: 04/09/2015

Giá bìa: 168.000đ

Làm ebook: Horcrux

Nguồn ebook: **EbookFun&Free**

<https://www.facebook.com/groups/eb.fun.free/>

CHÚ Ý

Ebook *Bây hạc* được thực hiện bởi các thành viên nhóm Ebook Fun&Free với **mục đích phi thương mại** vì niềm yêu thích, chỉ trao đổi giữa các thành viên, **lưu hành trong nội bộ nhóm** và **khuyến khích mua sách từ nhà xuất bản.**

Các bạn chưa là thành viên có thể gia nhập nhóm bất cứ lúc nào để down ebook trực tiếp từ nhóm.

Bản quyền truyện thuộc về tác giả và nhà xuất bản. Nghiêm cấm mọi tổ chức, cá nhân truyền bá, sao chép, chỉnh sửa và upload dưới mọi hình thức. Nếu yêu thích hãy mua sách từ nhà xuất bản.

Xin cảm ơn!

Ebook *Bây hạc* is created by the contribution of Ebook Fun&Free (EFF) members based on the their own interests and can only be shared between EFF group's members. If you like the book, please buy a copy to support the author as well as the publisher for more future books to be released.

For those of you who are not a member yet, you can join EFF group by sending request to the admins at EFF Facebook page <https://www.facebook.com/pages/Ebook-Fun-Free> or <https://www.facebook.com/horcru.vu> to download the newest

eBooks directly from the group page and check out EFF full collection of eBooks, which includes many of your favorite authors.

EFF's eBooks are made and shared for your personal, non-commercial purposes. You must not share any EFF's eBook by copying, forwarding or sending it to someone else, or use it for any commercial purpose. All the rights reserved to the authors and publishers. Once again, no part of this eBook may be used or reproduced in any manner whatsoever for any commercial purpose. EFF do not control, and are not responsible nor in any way liable for such matter.

Thank you so much for your attention in this matter and please continue your support and contribution.

Giới thiệu

Nếu tình yêu là một cuộc gặp gỡ gỡ đầy mộng ảo thì hôn nhân là một chặng đường dài
đằng đằng phải đi.

Chữ Điem - một cô gái hoạt bát, dám dũng cảm đeo đuổi tình yêu.

Từ Nghi - một chàng trai trầm lặng, chính chắn nhưng luôn tự ti trước chân tình.

Đôi vợ chồng lệch pha này đã chọn cách đi cho chặng đường hôn nhân của họ thế nào?
Là san sẻ mọi điều, là bao dung chiều chuộng hay tự mỗi người ôm lấy nỗi niềm riêng. Khi
yêu là chuỗi ngày mơ mộng, kết hôn là thực tế cam go. Khi sóng gió ập đến, liệu họ có nắm
chặt tay nhau cùng vượt qua hay buông xuôi theo dòng đời?

Đây là một câu chuyện tình yêu và hôn nhân của người lính, tuy đơn sơ mộc mạc nhưng
không kém phần lãng mạn. Dẫu xa cách nhiều hơn gần gũi nhưng lòng tin giành cho nhau
luôn vững bền theo thời gian.

Một nửa tim anh dành cho tổ quốc, nửa còn lại anh để dành cho em.

Ý nghĩa tên truyện: Bầy hạc - Những người tài giỏi

Xin gửi lời cảm ơn chân thành nhất đến các bạn

Sách:

Kiến Phúc

Type:

1-2 Mai Anh

3-4 Thy Mót

5-6 Quynh Anh Nguyen Dac

7-9 Phương Linh

10-11 Dương Quỳnh

12-13 Thanh Huyền

14-hết Moon Tran

Beta:

Horcrux 1-3

HT 4-7

Gia Linh 8-11

Chimcanhcut 12-hết

đã góp công sức tạo nên ebook này

(mọi ý kiến góp ý về lỗi chính tả, lỗi đánh máy, beta, các bạn liên hệ

<https://www.facebook.com/horcru.vu>)

Mục lục

[Đôi lời giới thiệu tác giả và tác phẩm](#)

[Chương 1](#) [Chương 2](#)

[Chương 3](#) [Chương 4](#)

[Chương 5](#) [Chương 6](#)

[Chương 7](#) [Chương 8](#)

[Chương 9](#) [Chương 10](#)

[Chương 11](#) [Chương 12](#)

[Chương 13](#) [Chương 14](#)

[Chương kết](#)

Đôi lời giới thiệu tác giả và tác phẩm

Scotland Chiết Nhĩ Miêu thuộc chòm sao Bò Cạp, sinh ra và lớn lên tại phương Bắc. Bởi vì từ nhỏ đã sống trong đại viện quân khu cho nên vô cùng yêu thích những câu chuyện về người lính và quân đội. Cô cảm thấy người mặc quân trang là đẹp nhất, sau khi trưởng thành mới biết được đó gọi là cường quân nhân. Cô được các bạn đọc Việt Nam biết đến qua các tác phẩm “Chào Anh Đồng Chí Trung Tá”, “Quân Hôn Bí Mật”, “Trường Đông”, “Chuyện dừng cảm nhất”, với lối viết nhẹ nhàng lãng mạn, tạo dựng nên một hình ảnh người lính quả cảm, chung thủy và vững chãi.

Mình để ý cặp đôi Chủ Địch – Từ Nghi ngay từ ngày đầu tiên đọc Trường Đông. Trong một lần tình cờ gặp gỡ nhau tại buổi giao lưu quân – dân. Cô nàng Chủ Địch mạnh mẽ, mang hội chứng cường quân nhân với tư tưởng “quyết có anh bằng được” đã dốc lòng theo đuổi anh chàng chỉ đạo viên đẹp trai ôn hòa – Từ Nghi. Sau tháng ngày “truy đuổi” tưởng chừng như vô vọng, thế nhưng anh lại xuất hiện cầu hôn cô trong khoảnh khắc cô suy sụp nhất. Nhưng liệu đó có phải là tình yêu mà cô hằng mong đợi? Liệu hai con người thiếu thốn sự ấm áp gia đình có mang lại hạnh phúc cho nhau?

Đây là một câu chuyện kể về cuộc sống hôn nhân của người lính, tuy nhẹ như dòng nước nhưng không kém phần ngọt ngào. Tin rằng khi đọc tác phẩm này, các bạn sẽ luôn mang theo nụ cười mỉm thường trực trên môi.

Hàn Vũ Phi

Cô sẽ mãi mãi không bao giờ quên được ngày hôm đó. Trong cái rét hiếm có của vùng quê, cô mặc phong phanh ngồi trên băng ghế dài ngoài hành lang phòng bệnh, tay cầm lá thư thông báo bệnh tình nguy kịch của mẹ. Không biết qua bao lâu, trong không gian im ắng bỗng vang lên tiếng bước chân vững chãi. Cô ngẩng đầu lên, nhìn xuyên qua màn sương mỏng manh, bóng dáng anh xuất hiện rõ ràng trong tầm mắt...

Kể từ ngày bắt đầu yêu anh thì em đã biết giữa hai ta còn chặng đường rất dài phải đi – *Bây Hạc*.

Chương 1

Thành phố B.

Thời tiết đầu tháng Ba vẫn còn lạnh, dù mặt trời có toả nắng cũng không ngăn nổi cơn lạnh buốt thấu xương. Chử Diễm vừa xuống xe đã lập tức nắm chặt lấy áo khoác. Cơn gió lạnh khô hanh thổi thốc vào mặt, cô không nhịn được khẽ híp mắt lại.

“Chị dâu, đồ đạc mang lên lầu mấy vậy ạ?”

Một anh lính trẻ tuổi nhảy theo xuống xe quân sự, chỉ vào đồng hồ trên xe hỏi cô.

“Lầu bốn.”

Cô cười ngọt ngào đến nỗi khiến cậu ta thấy hơi ngại ngùng, gãi gãi đầu chạy đi.

Chử Diễm ngẩng đầu nhìn cánh cửa sổ thủy tinh nơi lầu bốn kia. Rèm cửa sổ màu xanh đậm kéo kín mít, lẳng lẳng phủ phía trên chữ hỷ. Chữ đỏ chiếm trọn khung cửa sổ, màu đỏ thẫm mà rực rỡ ấy khiến người ta chỉ nhìn thôi cũng cảm thấy thỏa mãn tận đáy lòng.

Cả tòa nhà đã nhuộm màu cũ kỹ, lối đi rất hẹp. Mấy cậu lính khuôn đồ đi lên một cách khó nhọc. Chử Diễm xách mấy thứ đồ lật vạt bước theo sau. Từ đằng xa, cô ngẩng đầu nhìn đội ngũ từ từ tiến về phía trước, rớt cuộc trong lòng cũng cảm thấy có đôi chút ảo não.

Cô nhớ hai ngày trước đây, Từ Nghi đã gọi điện thoại về để sắp xếp chuyện dọn nhà. Khi đó vì bận dẫn lính đi huấn luyện quân sự dã ngoại nên anh không về kịp, đành chỉ có thể cử vài đàn em đến dọn giúp mình. Lúc anh hỏi cô cần bao nhiêu người, Chủ Đìềm vốn đang giận dỗi nên lập tức trả lời thẳng thừng: “Càng nhiều càng tốt, hơn nữa còn phải đẹp trai đấy.”

Từ Nghi nghe vậy lại im lặng hiềm thấy.

Hôm sau anh cấp cho cô sáu bảy người, người nào người nấy đều eo thon, mỏng nở, chân dài, điều này ngược lại khiến Chủ Đìềm hết sức sùng sốt. Trước kia đâu có phát hiện ra anh lại dễ bảo như vậy đâu! Chủ Đìềm tròn to đôi mắt đen lúng liếng, đối diện với đội ngũ cao lớn xếp thành một hàng thẳng tắp, nhất thời cô hơi tức giận.

Lúc này Chủ Đìềm đã hiểu cái gì gọi là tự làm tự chịu rồi. Mấy cậu trai trẻ cao trên một mét tám này hoàn toàn chẳng phát huy được tài năng ở tòa nhà cũ kỹ này. Không gian nhỏ hẹp quá mà!

Sau khi đồ đạc được mang lên nhà, Chủ Đìềm muốn mời mấy anh chàng khuân vác ra quán ăn một bữa cơm đạm bạc nhưng chẳng ai dám nhận lời. Họ nhảy lên xe quân sự rồi vội vàng chạy đi mất.

Chủ Đìềm hậm hực trở về nhà, trong nhà ngổn ngang lộn xộn, tuy phần lớn đồ đạc đều được đặt đúng chỗ, nhưng mấy thứ lặt vặt còn sót lại cũng đủ khiến cô dọn đến mệt bỏ hơi tai. Bây giờ cuối cùng cô đã hiểu việc dọn nhà rõ ràng còn cực hơn cả xây nhà, nhất là lúc trong nhà thiếu vắng đàn ông.

Chủ Đìềm khẽ thở dài một hơi rồi nhìn quanh khắp nhà, cô cột hờ mái tóc lên, thay bộ đồ mặc ở nhà, bắt đầu cầm cúi thu dọn đồ đạc. Lúc thu dọn được một nửa thì chuông điện thoại di động của cô

vang lên. Chử Diễm vội vàng bới đồng đồ tạp nham ra để tìm điện thoại của mình. Cô cầm lên nhìn xem, hóa ra là Hà Tiêu – bạn thân cô gọi đến.

Nhìn cái tên nhấp nháy trên màn hình, lòng Chử Diễm lại hơi hụt hẫng. Cô lắc đầu đuổi hết những cảm xúc tiêu cực này đi, bấm nút nhận điện.

“Diễm Diễm, là mình, Tiểu Tiểu nè.”

“Biết rồi, đâu phải là ngày đầu tiên mình biết cậu chứ.”

Người bên kia cười khẽ, cất giọng vô cùng dịu dàng hỏi cô: “Khi nào trở về thành phố B đây? Mình chờ cậu lâu lắm rồi đó.”

“Chuyện này hả...” – Chử Diễm nhoen môi – “Có thể còn phải qua mấy tháng nữa.”

“Cái gì?” – nhanh như chớp giọng Hà Tiêu chọt cất cao hơn.

Chử Diễm cười khanh khách: “Đùa với cậu thôi.” – cô nói – “Mình đã về rồi, đang bận dọn nhà.”

Bên kia Hà Tiêu lại bị cô làm hoảng hốt lần nữa: “Đã về rồi hả? Đang ở đâu? Mình đến gặp cậu!”

“Dừng!” – Chử Diễm quay đầu lại nhìn đồng đồ lộn xộn – “Mình mới vừa dọn đến nhà Từ Nghi, còn chưa thu xếp đồ đạc xong nữa. Bọn mình hẹn gặp nhau ở ngoài đi.”

Chử Diễm là người Tứ Xuyên, học đại học ở thành phố B. Suốt bốn năm đại học tại phương Bắc này, chỉ có một người duy nhất

được gọi là bạn thân chính là Hà Tiêu. Hai người quen biết nhau từ hồi năm nhất, bốn năm đại học thân thiết như hình với bóng, như chị em sinh đôi. Sau đó tốt nghiệp cùng thi công chức vào một cơ quan trung tâm thành phố B. Hai người làm chung với nhau được một năm, cho đến cuối năm ngoái cô thôi việc về quê chăm sóc mẹ bị bệnh nặng.

Hai người hẹn nhau ở quán cà phê lúc trước họ thường hay đến, Chủ Đầm tự mình lái xe nên đến sớm hơn một chút, cô gọi hai ly cà phê Moka, cà phê vừa được bung lên thì đã thấy Hà Tiêu mặc chiếc áo khoác màu vàng nhạt, đẩy cửa vào, xụ mặt đi thẳng về phía cô.

Chủ Đầm khẽ cười híp mắt, vẻ mặt vô cùng xinh đẹp động lòng người.

“Tới rồi hả?” – cô đứng đưa chân, cất tiếng nói ngọt ngào chào bạn thân.

Không đánh người đang tươi cười, Hà Tiêu dù giận sôi bụng nhưng sau khi nhìn thấy khuôn mặt cười tươi rói của cô thì không đánh được nữa, chỉ đành dí trán cô.

“Cậu đó, còn biết trở lại à?”

Chủ Đầm che trán hô hoán lên một tiếng: “Lâu ngày không gặp cậu không thể dịu dàng với mình chút nào sao?”

“Không thể!” Hà Tiêu liếc xéo cô.

Chủ Đầm ra vẻ ấm ức bĩu môi: “VẬY mà mình còn mang lạp xưởng Tứ Xuyên về cho cậu đấy.” – nói xong cô đưa ra một túi giấy.

Hà Tiêu liếc nhìn túi lạp xưởng đầy ắp, chẳng mảy may khách sáo nhận lấy: “Đừng tưởng rằng mình nhận hối lộ xong thì sẽ bỏ qua cho cậu. Ba tháng đó, Chủ Đìềm, ba tháng rồi đó! Cậu có biết mình lo cho cậu đến gần chết rồi không?”

Hà Tiêu vừa nói mắt vừa ửng đỏ. Thấy vậy, trong lòng Chủ Đìềm cũng áy náy. Năm ngoái khi nhận được tin tức mẹ tái phát bệnh cũ, ban đầu cô còn tưởng không nghiêm trọng, chỉ xin nghỉ phép hai tuần về nhà. Sau đó xảy ra rất nhiều việc, cô bận rộn đến sứt đầu mẻ trán. Bên này cơ quan cứ thúc giục cô về mãi, Chủ Đìềm không còn cách nào đành phải xin thôi việc, chuyên tâm chăm sóc mẹ ở bệnh viện và xử lý từng chuyện rối rắm.

Sau này nghĩ lại, nếu như Từ Nghi không cầu hôn, khoảng thời gian đó thật sự có thể gọi là giai đoạn tăm tối sa sút nhất trong hai mươi mấy năm qua của cô.

“Còn nữa, cậu và Từ Nghi rốt cuộc là sao? Sao nói kết hôn là kết hôn ngay vậy?”

Tiếng nói của Hà Tiêu khiến cô hoàn hồn lại, Chủ Đìềm chớp chớp mắt, khẽ mỉm cười: “Thì kết hôn vậy chứ sao.”

Câu trả lời này là sao đây, Hà Tiêu cực kỳ bất mãn.

“Nếu không thì thế nào?” – Chủ Đìềm tiện tay nghịch thìa khuấy cà phê – “Anh ấy cũng cầu hôn rồi, cậu cảm thấy đối diện với khuôn mặt của anh ấy, mình có thể làm được chuyện từ chối vô nhân đạo thế à?”

“...” – Miệng Hà Tiêu giật giật – “Cũng phải thôi!”

Chữ Điem mỉm cười. Đây mới thật sự là bạn tốt, Hà Tiêu không gặng hỏi cô mà là hiểu cô. Hiểu rằng có một số việc không phải là cô không muốn nói, mà là nói không nên lời.

“Đúng rồi.” – Chữ Điem vừa khuấy cà phê vừa nói – “Quên hỏi cậu, đám cưới của cậu và Trình Miễn được tổ chức khi nào thế?”

Trình Miễn là bạn trai của Hà Tiêu, đồng thời cũng là đồng đội của Từ Nghi. Hai người một trước một sau vào trong tiểu đoàn(*) trinh sát thuộc sư đoàn(**) T, tập đoàn quân(***) của quân khu B, một người làm đại đội trưởng, một người làm chính trị viên(****). Hai người lý lịch tương đồng còn tính cách thì bù trừ cho nhau. Có thể nói hai người họ là cộng sự tốt trong công việc và là anh em tốt trong cuộc sống. Một thời gian trước, Từ Nghi bị điều khỏi sư đoàn T, chuyển sang công tác tại trung đoàn(*****) thiết giáp thuộc sư đoàn A.

() Tiểu đoàn là đơn vị nhỏ của tổ chức đơn vị quân đội, gồm 600 – 1500 lính, phân ra nhiều đại đội. Nhiều tiểu đoàn kết hợp thành một trung đoàn hay lữ đoàn.*

(**) Sư đoàn là một đơn vị có quy mô tương đối lớn trong quân đội, nhỏ hơn quân đoàn, lớn hơn trung đoàn. Thường có khoảng 10 000 – 20 000 lính. Các sư đoàn lại tạo thành một quân đoàn.

(***) Tập đoàn quân chỉ một đại đơn vị cấp chiến dịch - chiến lược trong tổ chức quân đội chính quy tại một số nước có quân đội rất lớn, hợp thành từ các quân đoàn hoặc các nhóm sư đoàn hỗn hợp.

(****) Chính trị viên là cán bộ làm công tác chính trị trong đại đội Quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc và trung đội Cảnh sát Vũ trang Nhân dân Trung Quốc, đại diện quyền lãnh đạo chính trị của nhà nước trong quân đội, thực hiện quyền giám sát chính trị đối với các chỉ huy quân sự và lãnh đạo công tác giáo dục chính trị trong quân đội.

(*****) Trung đoàn là một đơn vị trong quân đội có quy mô nhỏ hơn sư đoàn nhưng lớn hơn tiểu đoàn, thường gồm hai đến năm tiểu đoàn, quy mô từ 1 000 đến 3 000 lính, tùy theo nhánh và cách thức tổ chức. Các trung đoàn hợp lại thành sư đoàn.

“Cuối tháng năm.” – Hà Tiêu nói, vẻ mặt tiếc nuối – “Mình vốn dĩ muốn chúng ta tổ chức đám cưới chung cơ.”

Chữ Điem khẽ cười: “Không sao đâu. Cậu có thể bảo đại đội trưởng Trình kiểm chế một chút, đến lúc đó chúng ta cùng nhau mang thai sinh con cũng được mà.”

Hà Tiêu lừ mắt nhìn cô.

Gặp lại bạn thân khiến Chữ Điem thoải mái hơn hẳn, tâm trạng khi nhìn thấy đồng đồ đạc lộn xộn trong nhà không còn cáu gắt nữa. Cô hăng hái thu dọn sắp xếp, cho đến gần hai giờ sáng mới vội vã đi tắm, ngay cả tóc cũng không kịp sấy đã nằm lăn ra giường.

Giữa đêm khuya, khi cô gần như đã ngủ thiếp đi, bỗng nhiên điện thoại đặt ở đầu giường chợt lóe sáng. Chữ Điem mở mắt ra, giật mình bật dậy, nhưng khi cầm lên xem mới phát hiện ra điện thoại đã hết pin, nguồn tự động tắt.

Chữ Điem thuận miệng cầu nhau vài câu cái máy ăn hại rồi bắt đầu lục lọi tìm sạc điện thoại, đến khi mở được điện thoại lên lần nữa thì cô đã thấy thông báo hai cuộc gọi nhỡ. Mở ra xem thì thấy cả hai đều là cuộc gọi của Từ Nghi, thời gian là lúc hơn mười giờ tối, khi đó cô đang bận thu dọn đồ đạc, vứt điện thoại di động sang một bên không ngó ngang đến. Bây giờ đã là hai giờ sáng, chắc anh đã đi ngủ từ lâu rồi.

Chử Điem thần thờ nằm ngửa ra nhìn chăm chăm vào điện thoại trong chốc lát, cô quyết định không quấy rầy anh. Còn một tin nhắn của Hà Tiêu mà cô chưa kịp đọc, cô nàng nhắn nếu ngày mai rảnh sẽ đến đây phụ giúp cô dọn dẹp nhà cửa.

Chử Điem thật sự yêu cô bạn hiền lành này chết đi được, cô vội vàng trả lời: Thật à?

Năm phút sau nhận được hồi âm của Hà Tiêu: Đùa thôi.

Chử Điem nhướn mày, hăng hái nhắn lại: Đã trễ thế này còn chưa ngủ hả? Không phải là Trình Miển đang ở nhà đó chứ?

Khi gửi tin nhắn đi cô cũng tưởng tượng ra được mặt Hà Tiêu sẽ đỏ đến độ nào. Đoán là Hà Tiêu sẽ không nhắn lại cho cô nữa, Chử Điem cười gian xảo, rồi lại bắt đầu cảm thấy buồn chán. Cô nằm sấp trên giường đến một lúc thật lâu mới buồn ngủ thì điện thoại di động lại vang lên, hai chữ Từ Nghi to tướng nhấp nháy trên màn hình.

Điện thoại kêu một hồi lâu, Chử Điem mới chậm rãi bắt máy.

Tiếng nói Từ Nghi truyền đến từ đầu bên kia điện thoại: “Ngủ rồi à?”. Giọng nói cố ý hạ xuống thật khẽ mang theo chút khàn truyền qua điện thoại, giống như dòng điện khiến tai cô ngứa ran.

Chử Điem cố gắng quên đi cảm giác kỳ lạ này, vùi đầu vào gối rầu rĩ không trả lời mà hỏi ngược lại anh: “Sao trễ thế này anh còn gọi điện về?”

Từ Nghi khẽ đáp: “Anh mới vừa nhận được một cuộc điện thoại.”

“...” – chuyện này có quan hệ nhân quả gì với cô à?

“Nói là có ai đó nửa đêm không ngủ được gửi tin nhắn quấy rầy vợ người ta.”

Cái tên Trình Miển này!

Chủ Điền lăn mình bò dậy khỏi giường, nghiêng chặt răng: “Em đâu có cố ý, chỉ thuận tay trả lời tin nhắn thôi mà.”

Vậy trêu vợ người ta cũng là thuận tay sao? Anh hỏi, trên mặt cất chứa một nét cười: “Đã trễ thế này rồi sao còn chưa ngủ?”

“Mới vừa thu dọn đồ đạc xong, ngủ liền đây.”

“Vậy đã ăn tối chưa?”

“Ăn rồi, ăn ở ngoài. Trong nhà này ngay cả nguyên liệu còn không có làm sao mà nấu cơm?”

Từ trước đến nay cô luôn nhanh mồm nhanh miệng, hiếm khi nghĩ đến cảm nhận người khác. Lời vượt khỏi đầu môi, cô mới cảm thấy có chút không ổn.

Quả nhiên Từ Nghi im lặng một lát, anh nói: “Tại anh đi vội quá không sắp xếp ổn thỏa.”

Tháng trước anh vừa mới được điều đến trung đoàn thiết giáp thuộc sư đoàn A. Sư đoàn A là sư đoàn lâu năm có truyền thống vẻ vang, thời kỳ kháng chiến nằm dưới sự quản lý của quân đoàn(*) Tư Dã – quân đoàn át chủ bài thuở ấy, đánh thắng vô số trận lớn nhỏ, kiên cường anh dũng, sau khi kiến quốc lại biểu hiện xuất sắc trong

những chiến dịch như kháng Mỹ viện Triều(**). Trong quân đội vốn xem trọng truyền thống và thành tích, nên địa vị của sư đoàn A khó có thể lay chuyển.

() Quân đoàn là một đơn vị có quy mô lớn trong quân đội, trên cấp sư đoàn và dưới cấp tập đoàn quân. Quy mô khoảng 20 000 – 45 000 lính.*

(**) Kháng Mỹ viện Triều, hay còn được gọi là chiến tranh Triều Tiên. Chiến sự được châm ngòi vào ngày 25 tháng 6 năm 1950 khi Cộng hoà Dân chủ Nhân dân Triều Tiên (Bắc Triều Tiên) tấn công Đại Hàn Dân Quốc (Nam Triều Tiên). Từ một cuộc chiến quy mô nhỏ trong nội bộ Triều Tiên để thống nhất đất nước, quy mô cuộc chiến đã trở nên lớn khi lực lượng của Liên hiệp quốc được Mỹ lãnh đạo và sau đó là Chí nguyện quân của Cộng hoà Nhân dân Trung Hoa can thiệp.

Đội quân át chủ bài đương nhiên nổi tiếng với kỷ luật nghiêm khắc. Từ lúc nhận được mệnh lệnh đến lúc đi nhậm chức, cấp trên chỉ cho Từ Nghi thời gian ba ngày. Bàn giao công việc còn không kịp chứ đừng nói gì đến mở tiệc chia tay hay là về nhà. Đến đơn vị mới còn chưa kịp đặt ba lô xuống anh đã lập tức lên xe chạy đến vùng dã ngoại huấn luyện.

May là tính tình chính trị viên Từ nổi tiếng hiền lành và ôn hòa, chứ nếu không chỉ trong vài ngày mà phải làm việc liên tục thế này không chửi um lên mới là lạ.

Dĩ nhiên Chử Diễm cũng biết rõ chuyện này, vừa nghĩ đến thì cô đã lập tức mềm lòng: “Em không có ý trách anh, hôm nay lúc về nhà ông bác bảo vệ đã cho em một tấm danh thiếp, nói với em chỉ cần gọi điện thoại một cú là sẽ có người đưa thức ăn đến.”

Nhanh như vậy đã làm thân với ông bác bảo vệ rồi sao? Từ Nghi rốt cuộc cũng hơi an tâm, anh nói: “Được rồi. Em nghỉ ngơi sớm đi, hai ngày nữa anh về.”

“Ừ.”

Cúp điện thoại, Chủ Đầm ngồi đó ngẩn ngơ một lúc rồi mới nằm xuống giường lại. Ngón tay cô chạm vào tấm drap giường mềm mại, mỗi một khớp xương đều thư thái, giống như kinh mạch toàn thân bỗng được khơi thông, cảm giác thoải mái vô cùng.

Cả ngày cực nhọc và mệt mỏi dường như đã bay mất.

Phải mất một tuần Chủ Đầm mới thu dọn xong toàn bộ đồ đạc trong nhà.

Thay vài món đồ gia dụng, dán lại giấy dán tường, đổi hết tông màu lạnh lúc trước đi, trông ngôi nhà thoải mái dễ chịu hẳn. Nam chủ nhân Từ Nghi vẫn còn chưa về, bởi vì sau đợt huấn luyện dã ngoại kết thúc, anh đột nhiên bị điều đi làm nhiệm vụ khác. Chủ Đầm đã sớm chuẩn bị tư tưởng, cô biết anh được một năm, đã sớm nắm rõ tính chất công việc của anh rồi.

Dĩ nhiên khoảng thời gian này Chủ Đầm cũng không rảnh để thấy rối rắm, cô đang bận bịu tìm việc làm.

Lúc trước cô làm ở cơ quan trung tâm thành phố B, sau đó xin thôi việc. Một là vì cô phải ở quê nhà chăm sóc mẹ bị bệnh nặng, hai là cảm thấy công việc ở đó thật sự chẳng thú vị chút nào. Hiện tại đã giải quyết xong chuyện ở quê, cô trở về thành phố B một lần nữa, chuyện cần thiết nhất ngoại trừ dọn nhà thì chính là tìm việc làm.

Mấy ngày qua vừa bận dọn nhà vừa bận gửi sơ yếu lý lịch lên mạng. Thật bất ngờ là có vài công ty thông báo mời cô đến phỏng

vấn. Chủ Đìem chuẩn bị tỉ mỉ, phỏng vấn diễn ra rất thuận lợi, cô nhận được offer của hai công ty.

Chủ Đìem vui mừng gặp mặt báo tin cho Hà Tiêu, hai người nghiên cứu cẩn thận, cùng quyết định chọn công ty điện tử Tây Đình.

Thứ Hai – ngày đầu tiên đi làm, Chủ Đìem thức dậy từ sớm.

Sau khi rửa mặt, cô ngồi trang điểm trước bàn phấn. Tính ra đã ba tháng cô không trang điểm tỉ mỉ rồi. Mascara đã khô, bút vẽ mắt cũng không biết đã bị cô vứt đâu mất. Chủ Đìem nản lòng nhìn mình trong gương, mái tóc chắm vai đã lâu chưa được cắt tỉa, sờ lên vô cùng xơ xác. Vì tinh thần không tốt và không được chăm sóc kỹ lưỡng nên da mặt cũng rất xấu, trên trán còn nổi một nốt mụn.

Cho dù rất dễ bị người khác nói mình là bình hoa, nhưng gương mặt này vẫn là niềm kiêu hãnh của Chủ Đìem. Lúc này nhìn vào gương, Chủ Đìem cảm thấy hơi hốt hoảng, quả thật là càng lúc cô càng không giống phụ nữ nữa rồi. Nhưng cô cũng có chút mừng thầm, vì may mắn là Từ Nghi bận quá không về nhà được, bằng không, nếu anh nhìn thấy bộ dạng bây giờ của cô...

Chủ Đìem rùng mình, không dám nghĩ ngợi thêm nữa.

Sau khi bản năng của phụ nữ thức tỉnh, Chủ Đìem đi chọn mua mỹ phẩm, còn tranh thủ lúc tan việc đến Spa vài lần, thậm chí còn nghiệm lên Haitao(*) mua sắm. Mọi việc đều do lần này cô mới quen được một người bạn đầu tiên ở công ty mới, cô nàng tên là Phùng Kiêu Kiêu.

(*) Haitao là trang web mua hàng ngoại của Trung Quốc.

Hai người làm cùng một bộ phận, ngồi chung văn phòng, nên mỗi lần Phùng Kiều Kiều xuống lấy hàng chuyển phát nhanh, nhìn thấy đồ của Chủ Điem cũng nhân tiện mang lên giúp cô. Dần dà hai người quen thân, thường xuyên trao đổi những điều tâm đắc khi mua hàng trên Haitao.

Trưa hôm đó hai người cùng đến nhà ăn của công ty. Chủ Điem mở một lon sô-đa đưa cho Phùng Kiều Kiều, phát hiện ra cô rất ủ rũ.

“Sao vậy?” Cô hỏi.

“Điem Điem, mình có thể hỏi cậu một vấn đề không?” – Phùng Kiều Kiều nhìn cô – “Ba mẹ cậu có giục cậu đi xem mắt không vậy?”

Chủ Điem suýt bị sặc ngụm nước vừa uống, cô ho khan vài tiếng xong mới từ từ trả lời: “Sao vậy, ba mẹ cậu thúc giục cậu à?”

“Đúng vậy đó” – Phùng Kiều Kiều mặt ủ mày chau – “Mình mới hai mươi lăm tuổi thôi, vậy mà bảo mình đi xem mắt, cứ như chẳng ai thèm lấy mình không bằng.”

Chủ Điem nhìn cô nàng, cảm thấy cảnh tượng này vô cùng quen thuộc, ngay cả lời nói cũng tương tự.

“Đi đi.”

“Hả?” – Phùng Kiều Kiều nhìn cô với vẻ mặt như mới biết cô ngày đầu tiên.

“Cha mẹ nào cũng như vậy cả. Cho nên cậu đừng chê bai sự quan tâm lo lắng của họ” – Cô cười nhè nhẹ – “Cậu có thể nghĩ vậy nè, có

cha mẹ thúc giục tốt hơn là không còn cha mẹ thúc giục rất nhiều.”

“Nói cũng đúng.” – Phùng Kiêu Kiêu thở dài một hơi – “Vậy mình đành phải đi xem mắt vậy.”

Nhìn dáng vẻ cam chịu bất đắc dĩ của Phùng Kiêu Kiêu, Chủ Điem đột nhiên nhớ lại mình trước kia. Hồi ấy, cô cũng không hiểu chuyện như Phùng Kiêu Kiêu vậy. Khi mẹ cô giục đi xem mắt, cô còn làm mình làm mẩy cho rằng tự do tự tại là tốt nhất, không biết rằng mình đã khiến mẹ lo lắng bấy lâu nay. Dù là làm chiếu lệ một chút cũng có sao đâu?

“Đúng rồi Điem Điem, cậu có bạn trai chưa?” – Một lát sau Phùng Kiêu Kiêu đột nhiên hỏi cô.

Chủ Điem ngỡ ngác ngẩng đầu nhìn cô nàng, bên mép còn dính hạt cơm: “Sao hả?”

“Không có gì.” – Phùng Kiêu Kiêu gãi gãi đầu – “Mình có người bạn ở bộ phận hạng mục. Anh ta nói có một anh bạn mến cậu, nhưng lại ngại hỏi thẳng cậu nên nhờ mình...”

“Phùng Kiêu Kiêu.” – Chủ Điem nheo mắt lại nhìn cô nàng, trong mắt hiển hiện ý “Tự bản thân cậu còn không muốn đi xem mắt, sao lại không biết xấu hổ đẩy mình vào hố lửa vậy hả?”

“Cậu đừng nghĩ nhiều mà.” – Phùng Kiêu Kiêu vội vàng xua tay – “Chỉ là muốn hẹn cậu ra ngoài gặp mặt, làm bạn bè bình thường trước đã.”

Nhìn cô ấy hốt hoảng, Chủ Điem thầm vui vẻ, nhưng trên mặt vẫn duy trì vẻ bình tĩnh: “Làm sao đây ta. Bọn mình thân nhau như

vậy, theo lý thuyết thì mình phải nể mặt cậu. Nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì?” – Phùng Kiều Kiều trợn to hai mắt nhìn cô.

“Mình đó...” – Chủ Điem kéo dài giọng, giống như cố ý làm cô nằng hời hộc – “... Đã kết hôn rồi.”

“Cái gì, cậu có chồng rồi hả?” – Phùng Kiều Kiều bất thành linh la lớn lên, khiến cả nhà ăn đều nhìn về phía bàn của hai người.

Chủ Điem khẽ miễn cưỡng nhướn môi cười, hiệu quả này thật sự còn hơn cả dự liệu của cô, người cả công ty đều biết hết rồi.

Cả buổi chiều hôm đó, Phùng Kiều Kiều như bị kích thích, lúc nào gặp cô cũng thốt lên ba chữ: Đã kết hôn.

Chủ Điem vô cùng khó hiểu: “Nhìn mình không giống người đã kết hôn rồi hay sao?”

“Không giống.” – Phùng Kiều Kiều yếu ớt nói – “Cậu xem lại bản thân cậu đi. Lúc đi làm thì tự mình lái xe, cứ thứ bảy là đi chơi với bọn con gái chưa có gia đình như mình. Ngay cả xem phim tình cảm cũng rủ mình đi, chưa bao giờ nghe thấy cậu nhắc đến chồng. Thậm chí ngay cả trên bàn cũng không có tấm ảnh chụp chung. Cậu nói xem những chuyện này có giống một phụ nữ đã kết hôn không?”

Sau khi được cô nàng nhắc nhở, Chủ Điem mới phát hiện mình sống chẳng khác gì lúc còn độc thân. Nhưng mà điều này sao trách cô được chứ?

Đối mặt với ánh mắt khinh bỉ của Phùng Kiều Kiều, Chủ Điem suy nghĩ một chút rồi nói: “Nhưng mình thật sự đã kết hôn rồi,

không lừa cậu đâu.”

Phùng Kiêu Kiêu quay đầu bước đi, Chủ Điem buồn cười gọi cô ấy lại:

“Cậu đi đâu vậy?”

Phùng Kiêu Kiêu không thèm quay đầu lại, chỉ thốt ra hai chữ: “Xem mắt.”

Phùng Kiêu Kiêu bị kích động quá nặng nề, có cảm giác như khủng hoảng mà trước nay chưa từng có. Chủ Điem không nén nổi vui mừng, trở về chỗ của mình chuẩn bị dọn dẹp tan sở về nhà. Màn hình điện thoại di động đột nhiên lóe sáng, có cuộc gọi đến. Chủ Điem cầm lên xem, chính là nam nhân vật chính trong chủ đề các cô vừa bàn tán: Từ Nghi.

Giờ phút này, Chủ Điem vô cùng không muốn nghe điện thoại của anh. Nhưng nhìn vào điện thoại di động đang kiên nhẫn miệt mài vang lên, cô vẫn nhấn nút trả lời.

“A lô.”

“Là anh” – tiếng nói Từ Nghi truyền đến từ bên kia điện thoại – “Em có ở nhà không?”

“Em đang ở công ty, sắp tan việc rồi, sao vậy?”

“Không có gì” – Từ Nghi nói – “Anh vừa rời khỏi sư đoàn, đang chờ xe, lát nữa sẽ về đến nhà.”

Lúc trước anh đi rất vội, quên đem theo chìa khóa. Tất cả chìa khóa nhà Chủ Điem đều giữ hết. Nếu như cô không có ở nhà thì chắc chắn anh sẽ phải đứng ngoài cửa.

Âm thanh bên kia rất ồn, anh còn đang nói gì đó nhưng Chủ Điem đã hoàn toàn không nghe rõ nữa. Trong đầu cô chỉ có sáu chữ: Lát nữa sẽ về đến nhà.

Cô sừng sốt xách túi lên chạy ra ngoài: “Anh đang ở đâu?”

“Bến xe miền Đông, đang chờ xe đến.”

“Anh ở đó chờ em, em đi đón anh.”

Từ Nghi muốn nói không cần nhưng cô đã cúp điện thoại trước, sau đó vội vàng đến ga-ra lấy xe.

Chiều thứ Sáu thành phố B vẫn đông đúc như thường. Nhất là công ty Tây Đing mà Chủ Điem làm việc lại ở khu công nghệ cao, là nơi tập trung các công ty lớn, lượng xe cộ cực nhiều. Chủ Điem mất một lúc mới rẽ được qua con đường khác trong dòng xe cộ dày đặc, đến khi chạy tới bến xe đã là bốn mươi phút sau.

Chủ Điem giảm tốc độ, vừa chú ý đến tình hình giao thông vừa tìm kiếm biển hiệu trạm số mười chín, đó là tuyến xe Từ Nghi thường đi khi trở về thành phố. Bởi vì bến xe miền Đông là bến xe chuyên chở quan trọng ở thành phố B, nơi đó tập trung phần đông người từ vùng ngoại thành đi vào nội thành. Người đứng chật ních tại trạm số mười chín. Chủ Điem tìm hơi vất vả, vừa định gọi điện thoại cho Từ Nghi hỏi xem anh đang đứng đâu, trong lúc lơ đãng

ngẩng đầu lên cô chợt thấy chéch về phía đông có một bóng dáng màu xanh quân đội.

Anh đang đứng ở đó, cách một con đường và nhìn về phía cô. Vành mũ rộng kéo xuống hơi thấp, che đi hơn phân nửa khuôn mặt anh. Hơn nữa ở khoảng cách quá xa thế này Chử Diễm còn không thấy rõ mặt anh. Nhưng khi nhìn dáng vóc cao ngất đó, theo trực giác, Chử Diễm chắc chắn đó là anh.

Có lẽ nhận ra xe của cô, người đó dậm bước giống như muốn đi về phía này. Chử Diễm vừa định tăng tốc thì một chiếc xe vượt ngang qua đầu xe cô, cô nhanh tay lẹ mắt đạp thắng xe, suýt chút nữa đụng vào chiếc xe kia rồi.

Người trong xe đưa tay ra, chìa ngón giữa lên tặng cô. Chử Diễm giận ghê gớm nhưng chẳng thèm để ý, dấu sao phía trước cũng là đèn đỏ. Đồng thời, điện thoại di động vang lên chuông tin nhắn. Cô mở ra xem, là Từ Nghi gửi đến: Qua đèn đỏ lái thẳng về phía trước, anh chờ em ở ngã tư đầu tiên rẽ phải năm mươi mét, ở đó vắng người, về nhà cũng tiện đường.

Đúng là Từ Nghi. Nói như vậy có nghĩa là khi này anh cũng nhìn thấy ư? Chử Diễm không khỏi hơi ảo não.

Đợi đến lúc đèn xanh, Chử Diễm lái xe cẩn thận. Tuy nhiên khi sắp đến đoạn cua ở ngã tư thì một chiếc xe điện bỗng lách qua mặt, làm xước xe cô.

Chủ xe điện ngừng lại, quay đầu lại hung dữ mắng mỏ: “Lái xe kiểu gì vậy hả? Có mở to mắt ra nhìn đường hay không?”

Chủ Đìềm kìm nén cơn tức, không để ý đến gã ta. Nhưng không ngờ chủ xe kia lại chặn đường cô. Chủ Đìềm bị buộc phải dừng xe, gần như là không nhận được muốn chửi thề. Chuyện quái quỷ gì xảy ra vậy, cô chỉ muốn đến đón người thôi cũng không được sao?

Chủ Đìềm hạ cửa xe xuống phân nửa, đeo mắt kính lên, thò đầu ra: “Xe của anh đậu ở đó là sao? Mau dời xe đi để xe tôi còn chạy nữa chứ.”

Tên này không dễ đối phó như người khi nãy, rành rành cho thấy là đến kiểm chuyện mà.

Chủ xe điện kia thấy rõ người lái xe là phụ nữ thì càng không thềm kiêng dè: “Mẹ kiếp, tôi cũng muốn biết là sao đây này. Cô có mở mắt nhìn đường không hả? Cô xuống xe xem cô đã đụng xe tôi thành cái gì rồi kìa.”

Chủ Đìềm đánh giá chiếc xe kia, vừa cũ vừa tẹt, ai biết đã dùng bao nhiêu năm rồi chứ? Hiện tại muốn đổ vạ cho cô à, không có cửa đâu.

“Anh không dời xe phải không? Không dời thì đừng trách tôi cán xe anh để nó chết không toàn thân nhé.”

“Hứ, con mụ này” – hiển nhiên người đó cũng không ngờ Chủ Đìềm lại dữ dằn như vậy. Gã ta còn hùng hổ nói gì đó nhưng thấy Chủ Đìềm ra vẻ sắp khởi động xe nên bất chấp nhào đến.

Chủ Đìềm giật thót, vội vàng đóng cửa sổ xe lại. Đương lúc hai bên dây dưa không thôi thì một tiếng nói trầm ấm rõ ràng xuyên thấu qua cửa kính xe.

“Có chuyện gì thế?”

Chử Điem chột ngẩng đầu lên, nhìn thấy Từ Nghi trong bộ quân phục chỉnh tề.

Cô hơi lo sợ nhìn anh, Từ Nghi chỉ nhìn cô một cái, xác nhận cô không sao liền rời mắt đi.

Anh khẽ cau mày nhìn gã đàn ông có vẻ thô tục trước mắt: “Có việc gì thì nói, anh chặn đầu xe người khác như vậy mà thấy được sao?”

Chủ xe điện nhất thời hơi ngỡ ngàng nhìn người đàn ông mặc quân phục không biết xuất hiện từ đâu ra thế này.

Từ Nghi quay người lại, nhìn thấy chiếc xe điện đang cản đường, theo bản năng muốn di chuyển nó đi. Nhưng anh chưa kịp ra tay thì chủ xe kia đã vội vàng lái xe bỏ chạy, sau đó còn như không yên lòng cứ không ngừng quay đầu lại nhìn anh.

Từ Nghi hơi ngỡ ngác. Chạy cái gì chứ? Anh còn chưa nói gì hết mà.

Chử Điem sững sốt xong lại tức giận không chịu được. Thì ra là trông mặt bắt hình dong, bộ thấy cô dễ bắt nạt lắm hay sao hả?

Khi Từ Nghi lấy lại tinh thần thì nhìn thấy Chử Điem đang bày bộ dạng tức giận. Cô không xuống xe, cũng không nói chuyện với anh, rõ ràng đang tranh cao thấp nhưng không biết là nhằm vào ai. Anh thoáng nhìn xung quanh rồi đi vòng trước xe, đến bên cạnh vị trí tài xế, gõ cửa sổ chỗ Chử Điem.

Chữ Điền càng bực bội hơn. Chui thẳng vào xe là được rồi còn qua đây gõ cửa sổ làm gì? Cô ngẩng đầu nhìn anh qua lớp cửa kính, ra hiệu bằng ánh mắt bảo anh lên xe.

Từ Nghi làm như không thấy gì, lại gõ cửa sổ hai cái.

Chữ Điền nổi giận, lạch cạch hạ cửa sổ xe xuống: “Anh muốn làm gì?”

Từ Nghi bình tĩnh hỏi lại: “Vừa xảy ra chuyện gì thế?”

“Còn chuyện gì nữa, bị đổ vạ chứ sao.” Cô trả lời qua loa.

“Em quẹt xe người ta hả?” Anh nghiêm túc hỏi.

“Đâu có. Em đang lái xe đường hoàng thì gã ta vượt lên tấp đầu xe em. Là gã ta vượt đèn đỏ mà, cũng tại ngã tư này không có cảnh sát giao thông gì hết cả!” – Chữ Điền thấy anh chẳng ừ hử lại hơi hoang mang – “Cuối cùng anh có lên xe không vậy?”

Vẻ mặt Từ Nghi căng thẳng: “Ngồi qua ghế lái phụ đi, anh lái xe.”

Chữ Điền đang nổi nóng sao chịu nghe lời: “Đây là xe em.”

Từ Nghi không hề nao núng: “Ngồi qua bên kia.”

Thấy anh nghiêm túc như vậy, Chữ Điền hơi nổi điên lên. Thế này rốt cuộc là ai đón ai? Đáng ra cô không nên xung phong đến đây mới phải.

Từ Nghi chỉ nhìn cô mà không nói lời nào. Hai người giằng co chừng hai ba phút thì Chữ Điền đóng cửa sổ xe lại. Từ Nghi nhìn

qua cửa sổ phát hiện cô cầm lấy túi miễn cưỡng ngồi qua vị trí lái phụ.

Cuối cùng cũng chịu thua rồi.

Từ Nghi khẽ nhướng mày, mở cửa lên xe.

Người nào đó bị cướp quyền không cam lòng: “Làm như anh lái xe giỏi lắm vậy.” Chắc gì đã lái nhiều bằng cô?

Như biết được suy nghĩ trong lòng cô, Từ Nghi nói: “Anh rất ít khi lái xe.”

“Vậy anh còn dám lái?” – Chử Điem quắc mắt nhìn anh.

Từ Nghi “À” một tiếng không vui: “Dù sao cũng không khó lái bằng xe tăng.”

Chử Điem á khẩu. Cô phục sát đất!

Sau khi tỉnh táo lại, Chử Điem không tránh khỏi buồn bực. Từ lúc anh từ Tú Xuyên về thành phố B trước cô, vợ chồng họ đã gần hai tháng không gặp mặt rồi. Vốn là côi lòng cô tràn đầy mong đợi, cho nên lúc nhận được điện thoại của Từ Nghi mới chẳng màng hết thảy chạy đến đón anh. Cô biết rõ anh là kiểu người gì. Từ ngoại thành về đến nhà họ vốn không nhiều chuyến xe, mà Từ Nghi lại hay nhường chỗ ngồi cho người khác, chắc chắn là đứng suốt cho đến khi về đến nhà.

Nhưng cô không nghĩ tình huống lại thế này. Cô đã có kinh nghiệm lái xe hai năm, rất hiếm khi xảy ra tình trạng như hôm nay.

Giống như mới vừa rời nếu không phải cô thắng xe kịp thời thì hai chiếc xe nhất định đã đụng nhau rồi.

Vừa nghĩ thôi đã thấy sợ. Chắc hẳn anh cũng lo lắng cô lái xe đến, không tìm được chỗ dừng rồi lại xảy ra chuyện, nên mới bảo cô lái đến ngã tư rồi quẹo vào. Nào ngờ ở đâu tự dưng giữa đường xông ra một chiếc xe điện chạy ẩu.

Quả thật là không thể ngờ đến mà! Chủ Đầm quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Từ Nghi yên lặng lái xe, thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn Chủ Đầm, anh phát hiện ra cô vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ suốt, liền biết cô còn đang giận dỗi. Kể ra anh phải là người giận mới đúng. Anh biết trước giờ cô vẫn tự lái xe đi làm, nhưng hôm nay tận mắt chứng kiến cảnh cô lái xe, anh cảm thấy hết hoảng vô cùng. Điều này thật sự trước nay chưa từng có.

“Sau này đi làm bằng tàu điện ngầm đi, nếu không có việc gì gấp thì cố gắng hạn chế lái xe ra ngoài.” Từ Nghi phá vỡ sự im lặng.

Có chịu thôi hay không đây? Chủ Đầm cố nén những lời này, khẽ hừ một tiếng:

“Chính trị viên Từ, hàng năm anh sống ở vùng ngoại thành làm sao hiểu được nỗi khổ của lớp người đi làm như bọn em chứ. Đi tàu điện ngầm à? Không chen chết là may lắm rồi.”

Vẻ mặt của chính trị viên Từ vẫn như cũ: “Nhiều người đi làm bằng tàu điện ngầm như vậy, anh đâu thấy ai bị chen chết đâu.”

Chủ Đầm tức giận quát mắt nhìn anh: “Em mỏng manh, được chưa?”

Nghe vậy, Từ Nghi nhìn sang cô, lại quay đầu đi, khẽ cười.

“Anh cười cái gì?” Chủ Đìem ôm túi nhìn anh đầy khó hiểu.

“Không có gì.” Từ Nghi cười đáp.

Trên đường trở về anh còn đang suy nghĩ, nhìn thấy cô sẽ nói gì đầu tiên. Sau khi lĩnh giấy kết hôn chưa tới hai mươi ngày anh đã phải về đơn vị, lần đầu tiên gặp nhau sau hai tháng xa cách có thể nói là tâm trạng anh rất phức tạp. Cũng không biết tại sao vào khoảnh khắc khi này, đột nhiên tất cả đều lắng xuống.

Lấy lại tinh thần, thấy Chủ Đìem nhìn anh với vẻ kỳ lạ, Từ Nghi hắng giọng hỏi ngược lại: “Tối nay ăn gì?”

Chuyển qua đề tài này chẳng thông minh chút nào. Song, Chủ Đìem cố gắng kiềm chế mấy lời nhạo báng, thay vào đó cô nói: “Có gì thì ăn đó.”

Chính trị viên Từ lập tức im lặng. Về đến nhà, Từ Nghi cởi áo khoác ra đi kiểm tra tủ lạnh. Trong tủ lạnh có không ít thức ăn, tốt hơn tưởng tượng của anh nhiều. Từ Nghi mở ngăn mát ra, ngoài trừ một lốc sữa tươi và một chút rau dưa ra thì tất cả đều là hóa mỹ phẩm và mặt nạ dưỡng da của cô.

Chủ Đìem đi ngang qua phía sau anh, thấy bóng lưng anh hơi có vẻ cứng đờ thì tâm trạng cô bỗng tốt lên khó hiểu. Cô chọc chọc vào vai anh: “Nghĩ ra làm món gì chưa?”

Từ Nghi quay đầu lại nhìn cô, tâm trạng hơi phức tạp. Anh đứng yên trước tủ lạnh một lát rồi cởi nút cổ áo sơ mi, thản nhiên bỏ đi.

“Anh đi đâu thế?” Chử Điem hỏi.

“Tắm trước đã.” – Sấn tiện suy nghĩ xem trong điều kiện hiện có phải làm bữa tối như thế nào mới ngon.

Chử Điem khẽ lè lưỡi. Cũng đâu phải làm măn hán toàn tịch(*), còn phải tắm rửa trước rồi thắp hương à? Cô cúi người xuống, lấy thức ăn ra, lạng lẽ chạy vào nhà bếp.

() Măn hán toàn tịch là một trong những đợt tiệc lớn nhất được ghi chép ở Mãn Châu và lịch sử Trung Hoa. Đợt tiệc này bao gồm 108 món độc đáo từ nhà Thanh và văn hóa người Hán. Đợt tiệc này đã được tổ chức trọn 3 ngày với 6 bữa tiệc. Nghệ thuật ẩm thực và kỹ thuật nấu nướng được thể hiện từ các đầu bếp khắp nơi ở Trung Hoa.*

Không thể phủ nhận, trong nhà có thêm một người thì cảm giác hoàn toàn khác hẳn. Đi đến đâu cũng có hơi thở phụ nữ. Có điều không biết cô vợ nhà anh lúc nào mới có thể thổi thêm một chút hơi thở vào cuộc sống nữa đây? Từ Nghi nhìn đống mỹ phẩm bày trên kệ bồn rửa mặt trong phòng tắm, lại nhớ đến mấy thứ trong ngăn mát tủ lạnh, anh cảm thấy mình vẫn còn kỳ vọng ở cô quá cao.

Tắm rửa xong, anh nhìn vào gương sửa soạn bản thân lại. Cuộc sống dã ngoại hơn một tháng đã khiến anh rạm đen hơn trước không ít, da cũng sần sùi rất nhiều. Nếu để người đơn vị cũ nhìn thấy bộ dạng này của anh chắc hẳn chẳng ai dám khen khuôn mặt anh nữa, cũng bớt đi việc cô vừa nhìn một cái đã nhận ra anh ngay.

Từ Nghi sờ sờ hàm râu hơi lún phún dưới cằm. Vừa mới lấy dao cạo râu ra thì đèn phòng tắm vụt tắt. Cúp điện rồi. Anh vừa nhận ra điều này thì nghe thấy một tiếng hét vang lên.

Anh nhanh chóng mặc quần áo đi ra ngoài, mùi khói dầu gay gắt xông vào mũi. Từ Nghi bước nhanh vào phòng bếp, chỉ nghe thấy thứ gì đang vang lùm bùm trong nồi. Anh lập tức tắt bếp gas, quay người lại tìm Chủ Đầm, thấy cô đang ngồi xồm dưới đất, hai tay bịt mắt.

Từ Nghi vội vã hỏi: “Sao vậy? Có phải là dầu bắn vào mắt rồi không?”

Chủ Đầm bắt lấy tay anh, từ từ đứng lên. Dù cô cố gắng bình tĩnh nhưng Từ Nghi vẫn nhận ra rằng cô bị hốt hoảng.

“Không có gì” – cô lắc đầu – “Chỉ... chỉ là đột nhiên mắt em không nhìn thấy gì thôi.”

“Không nhìn thấy nữa hả?” – Từ Nghi cau mày.

Chủ Đầm mở to hai mắt nhìn anh. Trong căn bếp đầy khói dầu này, mọi thứ trông vô cùng tờ mờ. Từ Nghi dìu cô đi ra phòng khách, để cô ngồi yên trên ghế salon rồi quay người đi tìm nến.

Chủ Đầm nhận thấy anh bỏ đi, bỗng nhiên sốt ruột: “Anh đi đâu vậy?”

Từ Nghi không nói năng gì, anh thấp một cây nến đặt trước mặt Chủ Đầm, đưa tay qua lại trước mặt cô: “Bây giờ có nhìn thấy không?”

Chủ Đầm hoang mang lắc đầu.

Từ Nghi thót tim, sau giây lát nhìn vào đôi mắt to vô thần của Chủ Đầm, anh quyết định: “Chúng ta đi bệnh viện.”

Chữ Điem sùng sốt: “Không cần phiền phức như vậy đâu, sẽ khỏi ngay thôi mà.”

Từ Nghi đang mặc áo khoác thoáng dừng lại.

Chữ Điem ngẩng đầu lên: “Dạo này hay bị như vậy lắm, bất chợt sẽ có vài phút không thấy gì hết, một lúc sau lại khỏi thôi.”

Từ Nghi im lặng, dường như đang suy tư.

“Em đã sớm đến bệnh viện rồi. Bác sĩ kiểm tra nói không có vấn đề gì lớn, bổ sung Vitamin A là được” – Chữ Điem sợ anh lại tức giận nên vội vàng giải thích – “Em không có nói cho anh biết sao? Em nhớ em nói rồi mà.”

Nhưng mà Từ Nghi quả thật không biết. Anh chỉ nhớ mang máng có một lần cô nói với anh rằng cảm thấy không khỏe. Lúc đó anh vừa mới kết thúc cuộc huấn luyện dã ngoại, bận đến mức chỉ thiếu điều phân thân, căn bản không kịp hỏi tới, chỉ dặn dò cô nên kịp thời đến bệnh viện mà thôi. Bây giờ nghĩ lại có thể là khi đó cô đã nói với anh.

“Bây giờ đã khá hơn rồi.” – Chữ Điem còn nói – “Em có thể nhìn thấy anh mờ mờ” – cô vẫy vẫy tay với anh.

“Được rồi.” – Từ Nghi kéo tay cô – “Có thể nhìn thấy là tốt rồi.”

Nhìn cô vẫn tròn tròn mắt, anh thoáng ngập ngừng rồi nói: “Bây giờ em ở đây đi, để anh nấu bữa tối cho.”

Đánh chén xong bữa tối này dưới ánh nến, sau này nhớ lại cũng xem như khá lãng mạn. Vai nam chính Từ Nghi ôm đồm hết mọi chuyện từ nấu cơm đến rửa chén. Sau đó gọi điện thoại cho bảo vệ hỏi nguyên nhân bị cúp điện thì được cho biết: Do đường dây điện xảy ra trục trặc khiến toàn khu bị mất điện, họ đang kiểm tra từng đường dây một, cũng không biết cụ thể khi nào mới sửa xong.

Cúp điện thoại, Từ Nghi nhìn về phía Chủ Điem, mắt cô đã khôi phục trở lại, đang thoải mái nằm trên ghế salon ăn trái cây đã được gọt sẵn. Về lo sợ tái mét mặt mày khi nãy đã hoàn toàn biến mất, thậm chí còn có vẻ rất hưởng thụ.

Anh đi đến ngồi cạnh cô, tiếng nói rõ ràng: “Nhân mấy ngày nay anh nghỉ phép có thời gian rảnh, anh và em đến bệnh viện khám lại xem.”

“Không cần đâu” – cô quyết đoán từ chối – “Từ Nghi, anh muốn hẹn hò em ra ngoài chơi cũng đừng chọn mấy nơi như bệnh viện chứ. Hơn nữa em đã khỏe rồi mà.”

Anh cố ý không đếm xỉa đến lời trêu đùa của cô: “Vậy lúc trước sao lại xảy ra vấn đề này?”

“Áp lực quá lớn thôi.” – cô nói – “Anh xem đi, em vừa phải dọn nhà vừa phải tìm việc làm, còn anh lại không có ở nhà để đỡ đần cho em.”

Thật ra lòng Từ Nghi vẫn rất áy náy. Nhưng khi đối mặt với Chủ Điem vô cùng vui vẻ nói xoáy vào chỗ đau của người khác thì anh lại cảm thấy rằng... phụ nữ thật đúng là hay ngồi lê đôi mách.

“Chử Điem” – anh nghiêng người gọi tên cô, chợt cảm thấy cả người cô cứng đờ – “Sao vậy?”

“Tay của anh...”.

Tiếng nói của Chử Điem trở nên quái lạ. Từ Nghi cúi đầu, dưới ánh nến vàng nhạt anh phát hiện tay mình đang đặt trên hai chân của cô. Anh nhanh chóng hiểu ra hành động vô thức này của mình có chút mờ ám. Tuy nhiên không đợi anh phản ứng lại, Chử Điem đã đứng bật dậy, rút hai chân ra khỏi tay anh.

“Nóng quá, em đi tắm đây.”

Vừa nói xong Chử Điem lập tức chui vào nhà tắm, tiếng đóng cửa vang lên thì vừa khéo đèn trong nhà cũng đã sáng trở lại. Có điện rồi!

Từ Nghi hơi nheo mắt nhìn căn nhà sáng rõ, tự nhiên anh có một cảm giác không biết trốn vào đâu. Trời ạ, anh chợt dạ cái gì chứ. Mới vừa rồi anh chỉ nổi hứng, muốn nói với cô về việc sắp xếp cuộc sống sau này thôi mà.

Từ Nghi bật cười, phát hiện rằng con người nhồi nhét đầy đầu tư tưởng giáo dục chính trị và kiến thức về Đảng cộng sản, nhà nước và quân đội này, khi đối mặt với Chử Điem có tư tưởng giác ngộ thấp như thế thật đúng là... không thể xuống tay.

Tối đó hai người đi ngủ khá sớm.

Bận rộn suốt mấy tháng ở đơn vị đã khiến cho thể xác lẫn tinh thần Từ Nghi đều mệt mỏi, vậy mà hôm nay còn phải làm đủ thứ việc từ chiều đến tối nên khiến anh rã rời. Lúc Chủ Điem tắm rửa xong đi ra đã thấy anh nằm trên giường ngủ thiếp đi.

Chủ Điem ngồi bên giường, tâm trạng có chút phức tạp. Mới vừa rồi khi ở trong phòng tắm cô thấy kinh nguyệt tháng này của mình đã đến, thử tính ngày xem thì phát hiện sớm ba bốn ngày. Sau khi cô thở phào nhẹ nhõm xong thì lại thấy hơi buồn.

Bởi vì bất ngờ nhận được tin anh sắp về nhà, Chủ Điem hoàn toàn không kịp khẩn trương hay căng thẳng, sau khi đón anh về lại xảy ra tình trạng lộn xộn như vậy. Cho nên tối nay khi Từ Nghi không cẩn thận chạm phải người cô, cô đã phản ứng hơi quá khích. Nhưng biểu hiện đó không có nghĩa là cô không muốn. Có phải ông trời đã hiểu sai ý của cô rồi không?

Tính toán tỉ mỉ thì số lần bọn họ cùng giường chung gối cũng không nhiều. Về chuyện kia cũng chỉ có đôi lần. Cho nên cô vẫn rất mong đợi đó chứ! Đều do kỳ kinh nguyệt đến không đúng lúc chết tiệt này!

Chủ Điem nhìn Từ Nghi ngủ mà dâng trào một nỗi xúc động muốn đá anh xuống giường. Tại sao anh có thể ngủ một cách ngon lành đến thế cơ chứ? Cô chán nản nằm trên giường được một lúc mới từ từ chìm vào giấc ngủ.

Một đêm say giấc. Ngày hôm sau đồng hồ báo thức phải réo rất hồi lâu mới có thể đánh thức Chủ Điem khỏi giấc nồng. Tối hôm qua trước khi đi ngủ cô đã cố ý chỉnh đồng hồ báo thức sớm hơn một chút, muốn dậy chuẩn bị bữa sáng. Kết quả là khi thức dậy phát hiện bên giường đã trống không, sờ vào lạnh lẽo. Hiển nhiên là đồng

hồ sinh học được rèn luyện hằng năm trong quân ngũ của chính trị viên Từ còn sớm hơn cả đồng hồ báo thức của cô.

Cô mặc áo quần tử tế, khi đến phòng vệ sinh rửa mặt đúng lúc đụng phải Từ Nghi vừa ra ngoài trở về. Thấy anh xách vài túi đồ trong tay, Chủ Điem không khỏi kinh ngạc: “Siêu thị mở cửa sớm như vậy hả?”

Từ Nghi đặt túi đồ xuống, rót cho mình một cốc nước, thấm giọng xong mới nói: “Anh đi chợ sáng.”

Chủ Điem ngơ ngác: “Gần đây có chợ sáng à?”

Từ Nghi nhìn cô: “Dọn đến đã một tháng rồi mà em không biết ư?”

Chủ Điem trầm mặc mười mấy giây rồi quay người vào phòng vệ sinh.

Từ Nghi vốn cho rằng cô đang đùa anh, giờ mới tin là cô không biết thật. Ngón tay anh vô thức gõ nhẹ lên chiếc cốc thủy tinh, anh không nén được bật cười.

Sau khi cẩn thận rửa mặt xong, Chủ Điem trang điểm nhẹ nhàng. Phải nói rằng đôi khi phụ nữ rất nông cạn, nhìn khuôn mặt mình đã được trang điểm qua gương, Chủ Điem vút hết phiến muôn tối qua sang một bên, tâm trạng tốt lên hẳn.

Trong khoảng thời gian cô rề rà, Từ Nghi đã nấu xong bữa sáng. Đợi một lúc lâu không thấy cô ra, anh đành phải gõ cửa nhắc nhở: “Xong chưa vậy? Lát nữa sữa sẽ nguội mất.”

“Xong rồi đây.”

Chủ Điem mở cửa đi ra, một bộ quần áo chỉnh tề kết hợp với khuôn mặt trang điểm xinh xắn, khiến cô nhìn vô cùng hoạt bát và chuyên nghiệp. Lúc trước Từ Nghi rất hiếm khi thấy cô ăn mặc thế này nên không khỏi nhìn thêm mấy lượt.

“Sao vậy?” – Chủ Điem đưa tay qua lại trước mặt anh.

“Công ty em đi làm đều phải trang điểm à?” Từ Nghi nói, đưa cho cô một lát bánh mì đã phết mứt hoa quả.

“Cái này gọi là bắt đầu công việc một ngày mới với tinh thần sáng khoái và gương mặt đẹp” – Chủ Điem cắn một miếng rõ to, lại nếm thử trứng gà Từ Nghi chiên, mùi vị khá ngon.

“Được rồi” – Từ Nghi nói.

Chủ Điem không hiểu nhìn anh một cái: “Được cái gì cơ?”

Chỉ nghe thấy anh từ tốn bổ sung: “Tinh thần và gương mặt của em đã rất tốt rồi, đừng nên trang điểm đậm quá, toàn là chất hóa học, dùng nhiều không tốt cho da” – nói xong lời này liền thấy Chủ Điem nhìn anh với vẻ mặt quái lạ. Anh không khỏi phải hỏi tiếp – “Sao vậy, anh nói không đúng à?”

Chủ Điem tiếp tục ăn sáng, nhưng khóe mắt đuôi mày đều nhướng lên: “Chính trị viên Từ, xin hãy yên tâm, chưa bao giờ em trang điểm đậm cả. Khí sắc của em rất tốt.”

Cô chỉ chỉ mặt mình. Chăm sóc được hơn một tháng, cô đã khôi phục lại làn da trước đây. Hiện tại da cô non mịn có thể bầm ra

nước, môi vốn đã đỏ hoàn toàn không cần tô son. Có nền tảng tốt như thế nên chỉ cần trang điểm nhẹ thôi đã hiển nhiên trở thành người đẹp rồi. Khuôn mặt này không biết đã khiến bao nhiêu người hâm mộ, còn kéo theo bao chuyện thị phi đấy.

Trước kia Chủ Đìem không thèm để ý, ý vào tuổi trẻ lười chăm sóc, người khác thấy vậy đều cảm thán phỉ của trời. Ai cũng nói phụ nữ qua hai mươi lăm tuổi bắt đầu xuống dốc. Hai năm nay Chủ Đìem cũng bắt đầu cảm thấy nguy cơ, cô đã tìm hiểu kỹ cách bảo vệ và chăm sóc làn da. Bây giờ nhìn lại hiệu quả không tệ lắm.

Từ Nghi nhìn chăm chăm người đẹp sắc nước hương trời trước mắt rồi khẽ cười. Lúc mới biết cô, hàng loạt hành động của cô tạo cho anh cảm giác cô là một cô gái mặt dày. Nhưng bây giờ lại phát hiện, nếu như cô thật sự muốn theo đuổi một người đàn ông nào, e là không mấy ai có thể kháng cự được sức quyến rũ cực độ này.

Hôm nay là thứ Sáu, Chủ Đìem vẫn phải đi làm. Trời mưa suốt từ tối hôm qua, đến giờ thì đã ngớt đi. Chủ Đìem nhìn ra ngoài, do dự một lát rồi quyết định đi làm bằng tàu điện ngầm.

Nghe vậy, Từ Nghi hơi kinh ngạc: “Để anh đưa em đi làm” – dù sao anh đang nghỉ phép, cũng không có gì làm.

Chẳng dè Chủ Đìem lại thẳng thắn từ chối: “Không cần, tự em đi được rồi.”

“Không phải em ngại chen chúc sao?”

“Nhưng em không muốn người trong công ty nhìn thấy anh” – Chủ Đìem vừa đi giày vừa nói.

Không ngờ tới lý do này, Từ Nghi ngó người ra, nhưng cũng không nói nài nỉ.

Vừa ra đến cửa, Chủ Đầm hỏi Từ Nghi: “Hôm nay anh dự định làm gì?”

“Đi dạo đâu đó thôi” – hôm nay Từ Nghi mặc một bộ thường phục, có vẻ ôn hòa hơn lúc mặc quân phục rất nhiều.

“Cũng tốt” – Chủ Đầm bất chợt phát hiện ra điểm tốt của ông chồng quân nhân biết nấu cơm này. Một là không lo lắng anh ấy bị đói bụng, hai là có kỷ luật quân đội ràng buộc không cần phải lo lắng anh ấy làm bậy. Nhớ ra gì đó, cô quay người lại hỏi anh – “Đúng rồi, còn chưa kịp hỏi anh, lần này anh nghỉ phép mấy ngày?”

“Mười ngày, sao vậy?” – Từ Nghi nhìn cô.

“Dành chút thời gian đến nhà anh một chuyến.”

Trước khi kết hôn cô đã gặp ba mẹ Từ Nghi, cũng chính là cha mẹ chồng cô một lần, hơn nữa còn rất vội vã. Tuy là lúc đó có vài nguyên nhân, ba mẹ chồng đều tỏ vẻ thông cảm, nhưng vẫn thiếu sót lễ nghĩa, nên tìm một cơ hội bù lại.

Nhận thấy cô suy nghĩ đến vấn đề này rất chân thành, Từ Nghi ngẫm rồi nói: “Sau này sẽ tìm cơ hội. Khoảng thời gian này là thời điểm công ty bận rộn, em đến đó ba mẹ cũng không có thời gian gặp em.”

Thay vì nói là lý do, không bằng nói là viện cớ. May mà đối tượng là Chủ Đầm, cô hoàn toàn không suy nghĩ nhiều, chỉ nói: “Mấy ngày nay anh sắp xếp với gia đình đi, chỉ cần cuối tuần là được mà.”

Từ Nghi đứng bên cửa sổ đưa mắt nhìn Chử Điem đi xuống lầu trong cơn mưa phùn lất rắt, càng tôn lên dáng vóc thướt tha của cô. Thất thần trong chốc lát, anh quay người nhìn khắp nhà. Anh bỗng phát hiện trong nhà quá im ắng, giống như quay trở lại lúc anh còn sống độc thân.

Từ lúc chiều hôm qua chờ xe đến khi Chử Điem vừa ra khỏi nhà ban nãy, ngoại trừ ngủ vài tiếng, anh chẳng có giây phút nào rảnh rỗi. Kiểu bận bịu này khác với lúc bận bịu khi làm việc. Khi làm việc lúc nào anh cũng biết rõ mình phải làm gì, dù bận nhưng vẫn có trình tự, nhưng bây giờ thì hoàn toàn không có chủ định và không có chuẩn bị gì cả.

Từ Nghi ngẫm nghĩ không khỏi bật cười. Anh không ngờ đến lúc mình về đến nhà còn phải giữ tính cảnh giác chuẩn bị chiến đấu cấp bốn, bởi vì tình trạng đột phát của cô gái Chử Điem này thật sự là quá thường xuyên. Nhưng mà như vậy cũng tốt, cuộc sống không đến nỗi quá vô vị.

Theo thói quen anh thu dọn nhà cửa xong thì lái xe ra ngoài, dự định dạo quanh thành phố B một chút. Đúng lúc đến giờ đi làm, lượng xe cộ qua lại rất đông, anh từ từ lái xe xuyên qua dòng người. Do đã quen sống trong quân đội, lái xe chẳng có mục đích như vậy khiến anh loáng thoáng có một cảm giác bất an. Cảm giác này giống hệt lúc anh vừa tốt nghiệp trường quân đội, tưởng chừng như không thích nghi được với tất cả mọi thứ xung quanh mình.

Lúc chờ đèn đỏ, Từ Nghi soi gương chiếu hậu ngắm nhá bộ thường phục của mình, nhìn thế nào cũng cảm thấy khó chịu. Anh

đột nhiên phát hiện ra mình có việc để làm. Đang lúc chuẩn bị định đi thì điện thoại di động có tin nhắn do Chủ Đầm gửi đến.

Chủ Đầm: Lúc đi dạo mua gì cũng được nhưng nhất định không được mua quần áo.

Từ Nghi khẽ nhướng mày trả lời: Tại sao?

Cô Chủ trả lời chẳng nề mặt: Bởi vì em không tin tưởng thẩm mỹ của trực nam(*).

() Trực nam có nghĩa là đàn ông đích thực. Gọi theo giới đồng tính, trực nam nghĩa là những người đàn ông chỉ thích phụ nữ, không thích người cùng giới tính với mình. Nhưng ở đây Chủ Đầm nói Từ Nghi là trực nam còn mang một ý nghĩa là chính trực.*

Từ Nghi: ...

Lý do này quả thật khiến cho bản thân Từ Nghi – một trực nam – khó mà phản bác. Ý nghĩ này đành phải từ bỏ thôi, Từ Nghi tiếp tục lái xe. Lúc chạy qua ngã tư có một tấm quảng cáo treo trên tòa cao ốc thu hút sự chú ý của anh. Lơ đãng liếc mắt một cái, anh lập tức thu hồi ánh mắt, bình tĩnh lái xe đi tiếp. Nhưng đến khi gặp ngã tư tiếp theo, anh lại đột ngột thay đổi phương hướng, bật đèn xi-nhan.

Cuối cùng anh dừng xe trước một tòa cao ốc. Từ Nghi xuống xe, ngẩng đầu nhìn lên tòa nhà sừng sững cao vút trong mây, bước chân anh từ tốn đẩy cửa đi vào.

Cao ốc này tọa lạc tại khu công nghệ cao, cả tòa nhà đều thuộc về công ty công nghệ thông tin có tên là Chính Hằng. Nơi này có thể nói là một vị trí quan trọng tại khu công nghệ cao, đồng thời nó cũng đại diện cho một năng lượng không thể khinh thường của ngành

thông tin trong nước. Tính ra đã gần hai năm Từ Nghi không đặt chân đến đây rồi. Nhìn dòng xe cộ và đám người mang giày Tây qua lại ở cửa, cảnh tượng đã sớm khác hẳn so với trong ký ức của anh. Chỉ có một điều có thể khẳng định là việc làm ăn của nơi đây càng ngày càng lớn mạnh.

Có lẽ dáng vẻ anh khiến người khác chú ý, bảo vệ tăng trệt tại cao ốc đi đến muốn xem giấy tờ của anh. Từ Nghi lấy giấy tờ đưa cho nhân viên bảo vệ. Chính Hằng vẫn duy trì mối quan hệ hợp tác lâu dài với quân đội, vì thế nhân viên bảo vệ cho rằng anh là do bên phía quân đội cử đến. Nhưng Từ Nghi giải thích: “Tôi chỉ đến tìm người thôi.”

“Tìm ai vậy? Để tôi liên lạc giúp anh.” – anh bảo vệ rất nhiệt tình.

Từ Nghi suy nghĩ một chút rồi cười nói: “Không cần đâu, tôi nghĩ chắc hôm nay ông ấy không đến.”

Từ Nghi lấy lại giấy tờ định rời đi. Trong lúc quay người lại, anh chạm mặt với một người đang đi đến, không khỏi bất giác khựng lại. Hiển nhiên người đó cũng sững sốt, không ngờ có thể nhìn thấy anh ở đây.

Hai người cứ nhìn nhau như thế, cuối cùng vẫn là người đàn ông trung niên đi phía sau người đàn ông kia lên tiếng trước, ông ta cười nói: “Lão Từ, đây không phải là con trai ông sao?”

Nói lời này là một người chú mà Từ Nghi đã biết nhiều năm. Anh khẽ mỉm cười chào ông ta: “Chú Trương, đã lâu không gặp” – sau đó nhìn người kia cất tiếng – “Ba.”

Người đó chỉ đáp ừ rồi quay lại nói với người bên cạnh: “Lão Trương, mấy người lên trước đi, chỗ tôi có trà ngon đó, tôi nói vài câu với nó đã.”

Lão Trương cười ha ha: “Được, hai ba con trò chuyện đi. Từ Nghi à, nghe nói cháu kết hôn rồi, có thời gian thì đưa vợ cháu đến nhà các bác chơi nhé.”

Từ Nghi cười, đáp vâng.

Sau khi đưa mắt nhìn đám người phía sau rời đi, Từ Kiến Hằng chuyển mắt nhìn người thanh niên ăn mặc bình thường trước mặt mình – đây là con trai út của ông.

“Tôi không mời cậu lên lầu ngồi, đến phòng họp ở đại sảnh tầng trệt đi, tôi có vài lời nói với cậu.”

“Đúng lúc” – Từ Nghi nói – “Con cũng cảm thấy phiền phức, hơn nữa còn lãng phí thời gian của ba.”

Hai ba con luôn nói chuyện với nhau bằng giọng điệu này, Từ Kiến Hằng đã sớm quen, thậm chí ông còn lười không muốn bảo nhân viên lễ tân rót hai cốc nước ấm mang vào. Dù thế nào đi nữa, thời gian trò chuyện của hai người họ sẽ không kéo dài hơn mười phút đồng hồ. Từ Nghi ngồi vào chiếc ghế xoay ở gần cửa, quan sát cách bài trí trong phòng họp này. Anh dám cá nơi này được dùng nguyên liệu cách âm tốt nhất, ba anh chính là một người cẩn thận như vậy.

“Trở về khi nào?” – Từ Kiến Hằng ngồi đối diện anh, khẽ hỏi.

“Tối hôm qua vừa về đến nhà.”

“Nhà? Nhà ai?”

Câu hỏi này không giống với tác phong của ông cho lắm. Bình thường ông không bao giờ vừa mới bắt đầu nói chuyện đã dễ dàng để lộ cảm xúc, nhưng bây giờ ông đã nói khá anh ngay từ đầu. Từ Nghi thoáng cười, giọng điệu rất vững vàng: “Căn nhà cũ ở Đông Giao, khá gần trung đoàn, con trở về đó rất tiện.”

“Vợ cậu đâu?” – Từ Kiến Hằng hỏi – “Cô ta còn ở Tứ Xuyên à?”

“Về rồi. Cũng vừa trở về không bao lâu.”

“Không bao lâu là bao lâu?”

“Một hai tuần thôi.”

Anh cố ý nói dối, chủ yếu là không muốn để cho ba mẹ, nhất là ba anh biết con dâu của họ đã trở về lâu như vậy nhưng cũng không đến nhà thăm viếng họ để rồi khó chịu. Thật ra trong lòng anh biết rõ, Chủ Điem rất muốn đến nhà thăm họ. Tuy cô hơi đỏng đảnh nhưng vẫn biết lễ nghĩa. Cô cố ý đòi anh đi chung có lẽ là vì trong lòng cô cũng có chút sợ hãi nhất định với gia đình anh.

“Một hai tuần?” – Từ Kiến Hằng nhướn mày – “Vậy một tháng trước người tôi thấy là ai?”

Từ Nghi nhìn ông: “Ba có ý gì?”

Từ Kiến Hằng dựa vào lưng ghế, cả người thả lỏng đi rất nhiều: “Một tháng trước tôi nhìn thấy vợ cậu trong công ty. Chắc là đến phỏng vấn, khoảng thời gian đó công ty đang tuyển người. Cô ta

biểu hiện không tẻ, bộ phận nhân sự vốn định chọn cô ta, sau đó trình cho tôi xem có tuyển không.”

Rốt cuộc Từ Nghi cau mày: “Không ngờ chuyện tuyển nhân viên còn con như vậy cũng cần ba phải đích thân xử lý.”

Từ Kiến Hằng làm như không nghe thấy, ông đứng lên: “Nếu đã sớm trở về, hơn nữa cậu cũng có thời gian thì đưa vợ cậu về nhà một chuyến.

Từ Nghi cũng đứng dậy đi ra ngoài theo: “Đề sau hãy nói.”

Từ Kiến Hằng dừng bước, quay đầu nhìn anh: “Cái gì mà đề sau hãy nói?”

“Ba quên rồi à? Lần trước gặp mặt cũng chính là lúc con và Chủ Địch nhận giấy kết hôn, ba đã cho con một cái tát.” – trong mắt Từ Nghi lóe lên vẻ nực cười, lời nói ra cũng không khách sáo – “Một cái tát kia khiến cô ấy rất sợ hãi, làm sao mà dám đến nhà ba nữa.”

“Cậu...” – Từ Kiến Hằng trợn mắt, sắp sửa nổi nóng, nhưng ông ý thức được mình đang ở trước mặt mọi người nên mới miễn cưỡng nén cơn giận xuống – “Cậu rút đi cho tôi.”

Từ Nghi cười nhẹ giống như đã sớm dự liệu được. Không hề ngần ngại, anh sai bước rời đi.

Từ Kiến Hằng nhìn theo bóng lưng phóng khoáng của con trai, mãi lâu sau cơn giận mới lắng xuống, ông khẽ mắng: “Thằng mất dạy.”

Bởi vì chồng về nhà, Chủ Điem dậy sớm, tâm trạng cũng rất tốt, con người của cô rất dễ để lộ cảm xúc ra ngoài, vì vậy mà mặt tươi roi rói, người khác không muốn chú ý cũng khó.

Kể từ khi biết sự thật Chủ Điem đã kết hôn, đàn ông trong công ty muốn tiếp cận cô đã vơi đi một nửa. Sau khi Phùng Kiêu Kiêu biết thì không nhìn được bùi ngùi sao đàn ông bây giờ thực tế quá, còn Chủ Điem lại thờ phào nhẹ nhõm.

Tối hôm qua Phùng Kiêu Kiêu đi xem mắt, hôm nay vừa đi làm đã ngay lập tức tìm Chủ Điem than thở: “Điem Điem, cậu có thể tưởng tượng ra tên đàn ông kia cực phẩm cỡ nào không? Vậy mà anh ta hỏi mình nếu như anh ta kết hôn với mình thì nhà mình có thể giải quyết chuyện nhập hộ khẩu vào thành phố B giúp anh ta không. Trời ơi, anh ta xem nhà của mình là Sở dân chính sao?”

Chủ Điem vừa cố nuốt xuống ngụm nước mình sắp phun ra vừa thu dọn bàn: “Quản lý hộ khẩu là Sở Công an mà.”

“Sở quái gì chẳng được” – Phùng Kiêu Kiêu trợn to đôi mắt – “Thời đại này ai cũng vậy hết sao?”

Chủ Điem ò một tiếng, không biết nên an ủi cô bé lậm tiểu thuyết ngôn tình, gần như ôm ảo tưởng ngây thơ với tình yêu này như thế nào.

Phùng Kiêu Kiêu oán trách một hồi, kéo Chủ Điem hỏi: “Chồng cậu như thế nào? Có hỏi mấy câu thực dụng như vậy không?”

Chủ Điem suy nghĩ một chút, sau đó cười ngại ngùng: “Tình trạng của bọn mình là anh ấy là người ở đây còn mình là người tỉnh

khác.” – cho nên nếu phải hỏi thì hẳn là cô hỏi mới đúng.

Phùng Kiêu Kiêu ngửa mặt lên trời gào lên một tiếng dài: “Điêm Điêm, cậu thật tốt số mà. Bây giờ người dám can đảm đi cưới người ngoại tỉnh không còn nhiều nữa đâu.”

Chữ Điêm thầm phụ họa theo một câu. Đương nhiên rồi, ai bảo ông xã cô không phải người bình thường chứ.

Hai cô trò chuyện cả buổi, đúng lúc lão trưởng phòng Lưu dự họp buổi sáng xong trở về bảo hai cô vào phòng làm việc. Nhìn thấy Phùng Kiêu Kiêu mặt ủ mày chau, ông ta không nhịn được trêu gheo: “Được rồi, đừng buồn nữa. Nếu không ai thèm lấy thì ở vậy sau này làm vợ con trai tôi đi.”

Phùng Kiêu Kiêu giật giật khoé miệng: “Sếp đừng nói không hợp lý như vậy, con trai của sếp năm nay mới bốn tuổi rưỡi thôi mà.”

Lão Lưu cười cười, mời hai người họ ngồi xuống: “Là thế này, hằng năm công ty chúng ta đều tổ chức huấn luyện quân sự một tuần cho nhân viên mới. Năm nay phòng chúng ta có hai cô, cho nên hai cô chuẩn bị đi, cuối tuần chính thức bắt đầu.”

Tin tức này đối với hai người mà nói chính là sét đánh giữa trời quang.

Phùng Kiêu Kiêu tròn to mắt: “Sếp, không phải chứ, thời buổi bây giờ còn huấn luyện quân sự gì nữa.”

Lão Lưu liếc cô ta một cái: “Tôi đùa cô làm gì, có thời gian rảnh tôi chơi với con tôi còn vui hơn.”

Chử Diễm cũng phải tiêu hóa trong chốc lát mới tiếp nhận nổi: “Tại sao phải tham gia huấn luyện quân sự ạ?”

Đối với người đẹp như Chử Diễm, lão Lưu luôn kiên nhẫn hơn một chút: “Thông lệ của công ty thôi. Thứ nhất là bởi vì ông tổng của chúng ta là quân nhân giải ngũ, thích những gì liên quan đến quân đội. Thứ hai là cho cuộc sống bình thường của chúng ta thêm một chút niềm vui chứ sao.”

Thêm một chút phiền phức thì đúng hơn. Hai người rầu rĩ trở về phòng làm việc, đón nhận vô số ánh mắt thương hại pha lẫn chút hả hê của cả đám đồng nghiệp. Xem ra trước đây họ cũng chịu không ít tàn phá của đợt huấn luyện quân sự ấy.

Đồng nghiệp nam như sợ không vui còn châm dầu thêm lửa: “Nhắc đến tôi còn rất hoài niệm bảy ngày huấn luyện quân sự kia. Tuy nói là đi hành quân hơn năm cây số rất đày đọa người ta, nhưng có thể đựng đến súng thật đấy. Ôi, các cô nói xem, tôi có nên xin sếp cho tôi đi huấn luyện lần nữa không?”

Phùng Kiêu Kiêu liếc mắt, nói với anh ta một chữ cút khiến mọi người cười ồ lên.

“Diễm Diễm, làm sao đây?” – Phùng Kiêu Kiêu chống cằm nhìn Chử Diễm bên cạnh: “Từ nhỏ đến lớn mình rất sợ huấn luyện quân sự.”

Chử Diễm khẽ thở dài: “Mình cũng đang rầu rĩ đây.” – cũng không phải là cô sợ huấn luyện quân sự mà là nó được an bày chả đúng lúc tí nào hết.

“Cậu có chuyện gì sao?”

“Cũng không có gì.” – Chử Diêm phiến muộn cào cào mái tóc –
“Chuyện là... ông xã mình đã về rồi.

“Hả? Có ý gì? Lẽ nào cậu và chồng cậu không sống chung à?”

“Đúng vậy đó.” – Chử Diêm bĩu môi – “Nói anh ấy đóng quân cách chỗ chúng ta hai ba giờ chạy xe, bình thường không dễ gì mới trở về nhà một chuyến.”

“Làm lính à?” Ánh mắt Phùng Kiêu Kiêu sáng ngời, “Làm lính thật à?” ...

Chử Diêm bị vẻ hưng phấn bất chợt của cô nàng làm cho sợ hết hồn, lại bị giọng nói kích thích kia làm sồn hết gai ốc: “Sao vậy? Trông tớ không giống vợ lính à...?”

“Giống! Đương nhiên là giống!” – Rốt cuộc Phùng Kiêu Kiêu đã hiểu tại sao một phụ nữ có chồng như Chử Diêm lại chẳng khác gì gái độc thân, thì ra là vợ lính. Cô tóm lấy cánh tay Chử Diêm: “Diêm Diêm, có thể cho mình xem chồng cậu được không?”

Chử Diêm nheo mắt nhìn cô ấy: “Cậu đừng có ý nghĩ xấu xa. Anh ấy đâu phải là khi, xem cái gì mà xem.”

“Mình tò mò mà.” – Phùng Kiêu Kiêu cười híp mắt nhìn cô – “Mình chỉ muốn biết kiểu đàn ông gì mới có thể thu phục được cô gái như cậu. Chẳng phải là có ý xấu gì đâu mà, chỉ thuần túy là bởi vì cậu thôi.”

Chử Diêm vẫn không lay chuyển ý định: “Không được. Lỡ như bị những người khác trong công ty thấy lại bàn tán thì sao” – đừng nói

là cô tự kỷ, từ nhỏ đến lớn cô đã chịu không ít thị phi vì mình là người đẹp rồi.

“Cậu sợ bị bọn họ thấy à!” – Phùng Kiều Kiều cảm thấy buồn cười – “Để bọn họ nói đi! Nếu chồng cậu khí thế hơn người thì cần gì sợ sẽ không ngăn chặn được bọn họ, đến lúc đó nhìn xem bọn họ sẽ xấu hổ mà nói như thế nào. Theo mình thấy là cậu nên thoải mái đi, hơn nữa cậu cứ che giấu như vậy nếu để chồng cậu biết thì anh ấy sẽ nghĩ thế nào? Không phải là cảm thấy bởi vì anh ấy làm cậu xấu hổ nên cậu mới không chịu để đồng nghiệp thấy hay sao?”

“Mình đâu có bao giờ nghĩ như vậy đâu.” – Chủ Đìềm vội nói, nói xong mới phát hiện mình đã bị bẫy, cô lườm Phùng Kiều Kiều – “Đồng chí nhỏ, không nhìn ra là cậu rất biết làm tư tưởng nhé.”

“Đương nhiên.” – vẻ mặt Phùng Kiều Kiều đắc ý.

Chủ Đìềm vẫn chưa nhận lời, cô còn hơi do dự. Nhớ đến sáng nay lúc cô vừa ra đến cửa thì anh đã nói muốn đưa cô đi làm, nhưng cô lại từ chối vô cùng dứt khoát. Không phải Từ Nghi sẽ cho rằng cô chê anh ấy làm cô xấu hổ chứ? Trời ơi, chuyện này oan ức quá. Cô lúc nào cũng thèm muốn “nhan sắc” của anh hết đó. Cô chỉ không muốn cuộc sống riêng tư của mình trở thành đề tài cho người khác bàn tán thôi. Huống chi Từ Nghi còn là quân nhân, cho nên cô phải đặc biệt chú ý tới mức độ ảnh hưởng mới đúng.

Chịu đựng đến buổi trưa, Chủ Đìềm tìm một nơi không có ai, gọi điện thoại cho Từ Nghi.

Bên kia bắt máy rất nhanh, tiếng nói hơi khàn: “Đìềm Đìềm, có chuyện gì vậy em?”

Anh gọi cô là Điềm Điềm, khiến Chủ Điềm cảm thấy tim mình đập rộn rã đến mức không đếm được nhịp. Cô kiềm chế cơn rung động này lại, hỏi Từ Nghi: “Anh đang ở đâu thế?”

“Anh đang ở ngoài.” – anh nói.

“Không có mua quần áo chứ?”

“...” – hình như anh cười – “Thủ trưởng đã ra lệnh cấm rõ ràng thế rồi, sao anh còn dám tự tiện hành động?”

Chủ Điềm bị anh chọc cười: “Em muốn đi mua với anh mà, anh phải tin tưởng ánh mắt của em.”

“Anh tin” – anh khẽ nói – “Sao giờ này lại gọi điện thoại cho anh, có chuyện gì à?”

“Cũng không có gì” – cô cắn cắn môi, nhìn cơn mưa phùn bên ngoài cửa sổ, khẽ chán chừ hỏi – “Buổi chiều anh có thể đến đón em tan sở không?”

Anh gằn như không hề bất ngờ, ừ một tiếng: “Đổi ý rồi hả?”

“Đúng vậy đó, em tin tưởng anh” – cô gằn như là nói rất khẽ – “Tin tưởng anh có thể ngăn chặn được.”

Lần này anh cười thật, chỉ vài tiếng nhẹ nhàng nhưng nghe hay vô cùng.

“Được, anh đến đón em.”

Từ Nghi cúp điện thoại rồi xuống xe, lúc này mưa phùn đã tạnh, anh kéo lại áo khoác, đi vào bệnh viện phía đằng trước.

Bệnh viện đa khoa Quân khu là một bệnh viện hàng đầu ở thành phố B nên lúc nào cũng đông kín người, Từ Nghi băng qua dòng người chen chúc tại đại sảnh, đi thẳng vào khu viện điều trị lâu dài. Đây cũng không phải là lần đầu tiên anh đến nơi này, dù không thường xuyên nhưng cũng xem như quen thuộc.

Anh đi lên tầng mười, đến trước một căn phòng bệnh. Cửa phòng đang đóng, Từ Nghi gõ hai tiếng, thấy không ai trả lời liền nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào. Bên trong không có ai.

Từ Nghi cau mày lại, khẽ cất bước lui ra ngoài cửa. Vừa dợm bước đi tới phòng trực thì đúng lúc có một bác sĩ mặc áo blouse trắng đi đến, hai người đối mặt với nhau. Người đó đang cười khêu trang, khi nhìn thấy anh đầu tiên là sừng sốt, sau đó mừng rỡ kêu lên: “Từ Nghi”

Người đến là Phương Triết, bạn học thời cấp ba của anh, tốt nghiệp Đại học Y thành phố B, bây giờ đang làm bác sĩ chủ trị(*) tại bệnh viện này. Nhìn thấy bạn học cũ, Từ Nghi cũng rất vui, nói:

() Bác sĩ chủ trị thấp hơn phó khoa một cấp.*

“Lại gặp mặt rồi.”

“Có phải là không muốn gặp tôi...” – Phương Triết trêu ghẹo – “... Ở chỗ này lắm hay không?”

Từ Nghi cười nhẹ, cũng không phủ nhận lời anh ta nói: “Tôi tới đây là muốn hỏi thăm tình hình của Mạnh Phàm. Tôi vừa qua phòng

bệnh của cô ấy, không thấy ai trong đó cả. Hai bác cũng không ở đây.”

“Có lẽ là ở vườn hoa” – Phương Triết dẫn anh đi ra ngoài – “Trong khoảng thời gian này Mạnh Phàm không thích hợp ở trong phòng bệnh, có thể là do thời tiết càng ngày càng oi bức, cô ấy thấy khó chịu.”

“Xem ra không nên đưa cô ấy đến bệnh viện.” – Từ Nghi nói vu vơ, không nghe ra bất cứ cảm xúc gì.

“Cậu nói câu này tôi thấy không đúng, bệnh tâm thần không phải là bệnh à?” – Phương Triết khẽ mỉm cười – “Hơn nữa hiện tại tình trạng sức khỏe cô ấy không tốt lắm, ở đây vẫn tốt hơn.”

“Xảy ra chuyện gì?”

“Ngoại trừ tinh thần của cô ấy, còn có bệnh tiểu đường dẫn đến máu bị nhiễm trùng. Cả tháng nay thường xuyên bị sốt, cơ thể bủn rủn mệt mỏi. Hai ngày nay mới dần chuyển biến tốt hơn một chút” – Phương Triết nói – “Nhắc tới cũng lạ, khi bị sốt đến một nhiệt độ nhất định thì thần trí cô ấy lại tỉnh táo hơn bình thường.”

Hai người vừa đi vừa nói đã đến vườn hoa phía sau bệnh viện đa khoa Quân khu. Từ Nghi dừng bước, nhìn cô gái đang ngồi trong một cái đình nhỏ giữa bãi cỏ cách đó không xa.

Mạnh Phàm đưa lưng về phía anh, mái tóc dài đến tận eo đã bị cắt ngắn chỉ còn chấm vai. Cô mặc bộ quần áo bệnh nhân thùng thình, đang được y tá đút cho ăn thứ gì đó, thỉnh thoảng còn lấy khăn tay lau khóe miệng giúp cô.

Nhìn bóng lưng yên tĩnh như vậy, tiếng nói Phương Triết cũng bất giác hạ thấp lại: “Khoảng thời gian trước cô ấy chẳng ăn được gì, hai ngày nay đã khá hơn một chút. Nhưng cậu cũng biết bệnh của cô ấy rồi đó, phải kiêng cử rất nhiều thứ.”

Mạnh Phàm vẫn yên tĩnh và rất biết phối hợp, cho đến khi có một chiếc máy bay bay ngang qua bầu trời, cô nghe thấy tiếng vang thì chợt đứng bật dậy, suýt nữa hất đổ cái chén trong tay y tá. Mạnh Phàm chỉ liếc mắt một cái rồi lập tức muốn đi ra ngoài, nữ y tá bèn ngăn cô lại. Nhưng Mạnh Phàm không nghe, cương quyết phải đi ra cho bằng được.

Cô đứng ở đó chừng hai ba phút, máy bay đã sớm bay mất, đường mây trên không cũng đã tan biến. Sau đó y tá khuyên thêm lượt nữa cô mới chịu trở lại, tiếp tục ngồi đó ăn như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Từ Nghi thấy hết tất cả mọi chuyện, anh khẽ hỏi Phương Triết:

“Chiếc máy bay mới vừa rồi là máy bay chiến đấu à?”

Phương Triết nhìn Từ Nghi với ánh mắt “Vấn đề này mà cậu lại hỏi tôi sao”

“Gần đây quân ta đang luyện tập, thường xuyên có máy bay bay ngang qua đây, bất kể là ngày hay đêm.”

Từ Nghi không để ý đến lời trêu chọc của anh ta, chỉ chăm chú nhìn Mạnh Phàm cách đó không xa, anh hỏi: “Cô ấy vẫn luôn nhạy cảm với tiếng máy bay vậy sao?”

“Ban ngày thì còn đỡ một chút, buổi tối nằm trên giường chỉ cần nghe thấy một tiếng nhỏ xíu hoặc là tiếng động không rõ cũng náo loạn cả lên. Nếu như y tá ngăn cản cô ấy quá thì cô ấy sẽ khóc. Nói thật, chuyện này khiến tôi rất bất mãn với quân ta.”

Nói xong anh ta bật cười, nhưng nhìn Từ Nghi vẫn mang vẻ mặt bình tĩnh như cũ bèn huých tay đụng vào người Từ Nghi:

“Muốn qua đó gặp cô ấy không?”

Từ Nghi quay người đi, buông câu trả lời mà anh ta đã đoán được sẵn:

“Không cần.”

Chương 2

Bởi vì là thứ Sáu, cả buổi chiều Chủ Điem không có tâm trạng làm việc chút nào, chỉ nôn nóng chờ đến lúc tan sở. Phùng Kiêu Kiêu cũng rất kích động, bởi vì rốt cuộc cô có thể nhìn thấy chồng của người đẹp Chủ kinh động cả công ty rồi.

Hai người về sớm mười phút, một trước một sau ra khỏi công ty. Chủ Điem vô cùng bình tĩnh đi phía trước, giữa chừng còn dừng lại mua một quả bắp luộc nóng hôi ăn. Phùng Kiêu Kiêu núp ở một sạp báo cách đó không xa, vờ như đang xem báo, nhưng thật ra là chuẩn bị chút nữa Từ Nghi đến sẽ đứng rình xem. So ra cô nàng còn hồi hộp hơn cả Chủ Điem nữa.

Chữ Điềm quay đầu lại, ra dấu OK với Phùng Kiêu Kiêu rồi đứng đó gặm bắp luộc, thỉnh thoảng cúi đầu xem giò trên điện thoại di động. Không lâu sau cô đã thấy chiếc xe jeep của mình chạy đến, liền giơ tay lên vẫy người trong xe. Sau đó điện thoại di động của cô có tin nhắn.

Phùng Kiêu Kiêu: Điềm Điềm, chồng cậu lái xe của cậu à. Xe của anh ấy đâu? Xe của anh ấy đâu? Xe của anh ấy đâu?

Nhìn câu hỏi được lặp lại ba lần liên tục, Chữ Điềm mỉm cười. Lúc cô ngẩng đầu lên lại thì Từ Nghi đã dừng xe trước mặt cô. Anh hạ kính xe xuống một chút, bảo cô lên xe.

Chữ Điềm “À” một tiếng, giả vờ lơ đãng nhìn về phía Phùng Kiêu Kiêu đang núp. Chỉ thấy cô nàng đang cầm tờ báo, cổ rướn cao nhìn về phía này, dáng vẻ kia vô cùng buồn cười.

“Sao vậy?” – Từ Nghi hỏi.

“Không có gì.” – Chữ Điềm vội hoàn hồn lại.

Từ Nghi không nghi ngờ gì, đợi cô lên xe, thắt dây an toàn xong, anh mới từ từ cho xe chạy vào đường chính. Cả quá trình Chữ Điềm chỉ mãi hí hoáy với điện thoại di động. Đành chịu thôi, Phùng Kiêu Kiêu cứ nhắn tin đến suốt.

Phùng Kiêu Kiêu: Thấy rồi!

Phùng Kiêu Kiêu: Đẹp trai quá! Là quân nhân xịn đúng không? Thật à? Sao không mặc quân phục thế? Nhưng mặc thường phục cũng đẹp lắm!

Phùng Kiêu Kiêu: Cứ đi vậy thôi à? Đừng có vội mà, hai người nhích đến gần hôn nhẹ lên môi nhau hay làm gì đó đi.

Phùng Kiêu Kiêu: Cuối cùng mình tin cậu đã kết hôn rồi. Rất xứng đôi, hai người rất xứng đôi, trai tài gái sắc, trời sinh một đôi!

Thấy được tin nhắn cuối cùng, Chủ Đầm phì cười. Từ Nghi liếc nhìn cô: “Vừa lên xe là em cứ xem điện thoại di động suốt, có gì vui vậy sao?”

Chủ Đầm không hề ngẩng đầu lên:

“Đồng nghiệp nhắn tin, chuyện phụ nữ thôi.”

“Có phải là cô gái khi nãy đứng ở sạp báo cứ nhìn về phía chúng ta không?”

Chủ Đầm “Ừ” một tiếng, sau đó mới phát hiện có gì đó bất thường:

“Anh nhìn thấy rồi hả?”

Từ Nghi bất đắc dĩ đáp:

“Vị trí không bí mật, nhắm mục tiêu quá lộ liễu, hơn nữa em còn để hờn vĩa tận đâu đâu. Không muốn anh thấy thì khó lắm.”

Thấy anh vạch trần chẳng mấy may nề tình như vậy, dù da mặt Chủ Đầm có dày hơn nữa cũng cảm thấy ngượng ngùng:

“Đồng nghiệp em muốn xem thử dáng vẻ anh trông như thế nào.”

Nhắc tới cũng hài, ban đầu Chủ Đìềm nói muốn giới thiệu hai người họ biết nhau, nhưng lại bị Phùng Kiêu Kiêu từ chối. Cô nàng nói mình không biết dáng vẻ đối phương thế nào, lỡ như đến lúc đó thấy anh đẹp trai quá, sẽ hốt hoảng ăn nói lắp bắp thì làm sao. Cô nàng không muốn lần đầu tiên gặp mặt đã bị mất mặt như vậy, vì còn phải nhờ cậu Từ Nghi giới thiệu đối tượng cho cô ấy nữa mà.

“Vậy anh có ngăn chặn được thị phi không?”

“Tất nhiên là có rồi.” – Chủ Đìềm nịnh nọt – “Đồng nghiệp em còn khen anh nữa đấy. Không chỉ khen anh đẹp trai, còn nói là anh rất xứng đôi với em.”

Chính trị viên Từ đã sớm miễn dịch với kiểu khen ngợi này. Lúc chờ đèn đỏ, anh quay đầu lại nhìn Chủ Đìềm vừa gửi tin nhắn vừa gặm bắp luộc, trên đôi má đỏ hây hây còn dính một hạt bắp. Suy nghĩ vừa mới manh nha, còn chưa kịp ý thức thì tay anh đã đưa đến, lau sạch gương mặt cô.

Chủ Đìềm ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn anh, hai người nhìn nhau mười mấy giây cho đến khi đèn xanh sáng lên, xe phía sau ầm còi thúc giục, Từ Nghi mới vô cùng tự nhiên rút tay lại, đập nhẹ chân ga, xe từ từ lăn bánh.

Chủ Đìềm cảm thấy da đầu tê rần, đầu óc như bị điện giật, tóc dựng thẳng đứng. Từ lúc quen biết nhau đến nay, cô vẫn cảm thấy EQ của Từ Nghi rất thấp, hiện tại mới phát hiện thì ra là anh giấu tài.

Bữa cơm tối hai người vẫn về nhà nấu ăn như cũ. Ăn xong, Từ Nghi đúng giờ đúng việc xem tiếp sóng thời sự và bản tin quân sự trên kênh quân đội. Chủ Đìềm chẳng chút xiu thích thú với chương trình đó nên ngồi bên cạnh anh trả lời vài tin nhắn, sau đó lấy đồ

ngủ đi tằm. Cửa phòng vệ sinh đã đóng được một lúc lâu, nghe thấy bên trong có tiếng nước chảy dứt quãng vang lên, Từ Nghi nhẹ chớp mắt, tựa lưng vào ghế salon mềm mại, sống lưng cứng đờ từ nãy bây giờ mới được thoải mái. Cả người giống như trút được một hơi, nhẹ nhõm hẳn.

Giờ phú này sự chú ý của anh chẳng hề đặt vào chương trình thời sự trên tivi. Anh nhìn bộ đồ ở nhà Chủ Đầm treo ngoài tủ quần áo, đó là váy áo tay ngắn màu đỏ cô vừa mới thay ra. Khi nãy cô mặc bộ váy này ngồi xếp bằng bên cạnh anh nghịch điện thoại, để lộ ra ngoài bắp chân trắng nõn, cách anh chỉ chừng một bàn tay.

Vóc dáng Chủ Đầm cao ráo mảnh mai là chuyện ai ai cũng thấy. Nhưng cảm giác da thịt mềm mại, láng mịn thì chỉ mình anh biết thôi. Là một người đàn ông, nhất là một trực nam, hơn nữa còn là một người đàn ông đã cảm nhận được hết vẻ đẹp từ trong ra ngoài của người phụ nữ này, nếu anh không có phản ứng mới là kỳ lạ. Tuy anh biết cô đang trong thời kỳ đặc thù, chỉ có thể ngắm mà không thể đụng đến, nhưng cảm giác và tình huống thế này thật sự giày vò anh quá thể.”

Chính trị viên Từ đành phải yên lặng thầm đọc ba điều lệnh của Quân giải phóng Nhân dân Trung Quốc, vừa bình ổn lại tâm trạng, vừa thu hồi suy nghĩ lan man và chú ý vào tivi. Đúng lúc này, điện thoại Chủ Đầm đặt trên bàn bất chợt vang lên.

Trên màn hình không ngừng nhấp nháy ba chữ: Chủ Ngật Sơn.

Từ Nghi cũng biết người này, đó chính là ba của Chủ Đầm.

Do dự trong chốc lát, Từ Nghi nhấn nút nhận cuộc gọi.

Dường như bên kia rất bất ngờ vì điện thoại được nhận, vô cùng ngạc nhiên hỏi lại:

“Điền Điền, con chịu nghe điện thoại của ba rồi sao?”

Từ Nghi giảm âm lượng tivi, nói với đầu bên kia:

“Ba, là con, Từ Nghi.”

Chữ Ngật Sơn khựng lại trong giây lát mới nói:

“Ồ, là Tiểu Từ à. Điền Điền có nhà không?”

“Dạ có, nhưng cô ấy đang tắm.” – anh hỏi – “Ba tìm cô ấy có việc gì không?”

Chữ Ngật Sơn “Ồ”, tiếc nuối đáp:

“Thật ra cũng không có gì, chỉ là đã lâu nó không có gọi về nhà rồi, ba hơi nhớ nó, cho nên...”

“Vậy đợi cô ấy tắm xong con bảo cô ấy gọi điện thoại lại cho ba nhé?”

“Khỏi cần, khỏi cần!” – Chữ Ngật Sơn vội nói – “Dạo này hai đứa vẫn khỏe chứ, nhất là con đó Tiểu Từ, công việc vẫn bận lắm à?”

“Con vẫn khỏe, vẫn như cũ thôi ba.”

“Ôi, lính tráng các con cực khổ quá. Ba kể con nghe, bây giờ tối nào ba cũng xem CCTV7 hết, muốn hiểu rõ hơn về cuộc sống trong

quân đội của bọn con. Nếu không cũng không cách nào trò chuyện với mấy đứa trẻ tuổi như các con...”

Chữ Ngật Sơn như thể cuối cùng đã bắt được một người, cứ lải nhải mãi không thôi. Mà từ nhỏ đến lớn Từ Nghi lại rất dỏ trong khoản nói chuyện với người lớn, đối đáp được vài câu thì đã thấy hơi nhức đầu. May mà vừa hết biết nói gì thì Chữ Điem đã tắm xong đi ra ngoài, đang cầm khăn lau tóc.

Từ Nghi đưa điện thoại đến:

“Điem Điem, điện thoại của em.”

“Ai gọi thế?”

Chữ Điem cầm lên xem, không đợi Từ Nghi trả lời đã nhấn nút kết thúc, tiện tay ném di động qua một bên. Có điều là cô ném không chuẩn, vang lên một tiếng lạch cạch, điện thoại đã trượt xuống tay vịn ghế salon rớt xuống đất. Chữ Điem làm như không nghe thấy, quay người lại tiếp tục đứng trước gương tủ quần áo lau tóc.

Từ Nghi đứng tại chỗ, nhất thời hơi kinh ngạc. Đến khi anh hồi phục tinh thần bèn quay người lại nhặt điện thoại di động lên cho cô. Mới vừa cầm nó lên đã thấy Chữ Điem vội vàng đi đến.

“Anh không được gọi lại cho ông ta” – cô lớn tiếng.

Từ Nghi nhìn Chữ Điem, chỉ thấy ngực cô phập phồng kịch liệt, không biết tại sao lại giận dữ đến vậy. Anh bình tĩnh giải thích:

“Anh chỉ định nhặt điện thoại lên cho em thôi, không định gọi lại.”

Vừa nói ánh mắt hai người đều nhìn vào điện thoại di động. Nếu nhìn kỹ có thể phát hiện ra màn hình điện thoại di động có một vết nứt nho nhỏ. Điều này cho thấy cô đã ném mạnh đến cỡ nào. Chử Điem cũng biết mình đã phản ứng quá khích. Cô nhìn chiếc điện thoại di động, đó là một trong những món quà Chử Ngật Sơn đã tặng cô vào năm cô tốt nghiệp đại học. Trớ trêu thay, đó là khi ông bắt đầu tìm cách ly hôn với mẹ Chử Điem.

Cô nhếch môi, ra vẻ như không thèm để ý:

“Nhặt cái gì mà nhặt, đồ cũ rồi, hư thì vứt bỏ.”

Từ Nghi cau mày nhìn cô một cái, bỗng nhét lại chiếc điện thoại vào tay cô:

“Nếu em muốn vứt thì tự vứt đi.”

Chử Điem bị lời nói này của anh làm ghen hợm. Cô tròn to hai mắt nhìn anh, hai người giằng co trong chốc lát, cô giận dỗi nện điện thoại lên bàn, lần này cô không dám làm quá mạnh. Lại lờ mắt nhìn Từ Nghi một cái rồi trở về phòng vệ sinh sấy tóc.

Từ Nghi cau mày ngồi trở lại ghế salon, bắt đầu nghiên cứu điện thoại của Chử Điem. Đến khi Chử Điem đi ra đã thấy anh đang khẽ cau mày nhìn vết nứt kia.

Chử Điem do dự đi đến ngồi xuống cạnh anh:

“Anh đừng nhìn nữa, hư thật thì đổi điện thoại khác là được. Dù sao em cũng không muốn dùng cái này nữa.”

“Còn chưa đến mức phải đổi điện thoại mới, chỉ là màn hình của em đã nứt một vết, tìm cửa hàng sửa lại là tốt thôi .”

Nghe anh nói như vậy, Chủ Đầm hơi chột dạ:

“Vậy sửa xong anh dùng đi.”

Từ Nghi từ chối ý tốt của cô:

“Anh có điện thoại di động mà, dùng của mình là được rồi.”

“Vậy em dùng cái của anh, chúng ta có thể đổi cho nhau” – vừa nói Chủ Đầm vừa tìm điện thoại của Từ Nghi – “Điện thoại của anh đâu?”

Từ Nghi lấy điện thoại trong túi quần ra đưa cho Chủ Đầm. Chủ Đầm nhìn lại anh, mắt sắp rơi ra ngoài:

“Cái này, cái này là điện thoại di động của anh thật hả?”

Điện thoại phổ thông sản xuất trong nước, kiểu dáng rõ ràng đã lỗi thời. Hơn nữa chiếc điện thoại này ngoại trừ nghe gọi và nhắn tin ra thì chức năng lên mạng cơ bản nhất cũng không có, còn thua cả điện thoại thông minh rẻ tiền nhất. Trước đây sao cô không biết thì ra chính trị viên Từ là một kẻ “lúa” đến vậy chứ.

Nhìn vẻ mặt bất ngờ của cô, Từ Nghi nói:

“Đừng coi thường nó, điện thoại này tiện mang theo, dễ sử dụng, tính bảo mật cao, pin trâu, điều quan trọng nhất là ném thoải mái.”

Vừa nghe thấy anh nói xỏ nói xiên, Chủ Điem liền “Hứ” khẽ, nhỏ giọng biện minh cho mình:

“Đâu phải là ngày nào em cũng ném điện thoại đâu, chẳng qua hôm nay tâm trạng không tốt thôi.”

“VẬY cũng không được ném đồ tùy tiện, nhất là điện thoại di động.”

Chủ Điem nhìn anh:

“Tại sao không được ném điện thoại di động?”

“Bởi vì với bọn anh điện thoại di động có thể nói là vật quan trọng nhất để liên lạc với bên ngoài. Nếu nó hư, tìm không được người muốn tìm, chẳng phải là sốt ruột chết hay sao?” – chính trị viên Từ bắt đầu lên lớp cô.

“Anh cũng vậy hả?” – Chủ Điem bắt đầu lạc đề – “Anh là người vô cùng bình tĩnh, ai có thể làm anh sốt ruột chết chứ?”

Thật đúng là đừng nói còn hơn.

Từ Nghi nhìn lướt qua màn hình điện thoại của cô, từ tốn trả lời:

“Trước kia thì sẽ không như vậy, nhưng lần này nghỉ phép xong về doanh trại thì không dám chắc.”

Lái xe ẩu, mắt kém, tính tình thất thường. Cô như vậy có thể không khiến người ta bận tâm sao?

Chử Điem biết anh đang nói cô, thế nhưng phản ứng đầu tiên lại không phải là tức giận. Cô muốn phản bác nhưng lời còn chưa thốt ra khỏi miệng đã cảm thấy chóp mũi cay cay. Cảm thấy mình sắp muốn khóc, cô lập tức khoác cánh tay Từ Nghi, vùi mặt vào bả vai anh.

Từ Nghi hơi khựng lại, đưa tay qua ôm chặt eo cô:

“Sao vậy?”

Anh nghiêng đầu chỉ nhìn thấy vành tai mềm mại của cô, còn lại cả khuôn mặt đều dán chặt trên bả vai anh.

“Em xin lỗi” – giọng cô hơi nghẹn ngào – “Vừa nãy không nên nổi giận với anh.”

Từ Nghi im lặng trong thoáng chốc, rồi bỗng đưa tay vén mái tóc dài của cô lên, để lộ ra hơn nửa sườn mặt cô. Anh khẽ hỏi:

“Chúng ta biết nhau đã bao lâu rồi?”

Chử Điem ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn anh.

“Một năm lẻ hai tháng, giờ anh mới biết là em cũng biết nói xin lỗi đó.”

Trong mắt anh đong đầy nét cười, đến lúc này Chử Điem mới hiểu được là anh đang trêu cô. Nhưng nước mắt bất giác rơi xuống lúc nào không hay, cô vội vàng cúi đầu không để anh nhìn thấy.

Giờ phút này cô dường như có một cảm giác. Người đàn ông này, anh ấy thuộc về cô.

Bởi vì trời mưa nên kế hoạch đi chơi cuối tuần đã bị hoãn lại. Chủ Đìềm ngoan ngoãn ở nhà với Từ Nghi, nghịch điện thoại và máy tính bảng, tuy chỉ có hai người nhưng cũng không nhàm chán.

Tối chủ nhật, trước khi đi ngủ, Chủ Đìềm nhận được một tin nhắn. Là lão Lưu gửi đến: Nhắc nhở hai người đẹp, từ ngày mai trở đi sẽ bắt đầu tuần huấn luyện quân sự. Do gần đây thời tiết không tốt cho nên phần lớn thời gian huấn luyện sẽ được sắp xếp trong nhà. (Tôi đoán thôi) Sếp chỉ thị cho hai cô nhất định phải tập quân sự chăm chỉ, nếu mệt mỏi có thể lén lười một chút. (Nửa câu sau là tôi bổ sung).

Lão Lưu này quả thật lúc nào cũng không quên làm nhảm. Lúc Chủ Đìềm đang chuẩn bị trả lời thì Phùng Kiêu Kiêu nhắn tin vào Weixin(*): Đìềm Đìềm, mình rất muốn chết.

() Weixin: Chương trình wechat phiên bản tiếng Trung.*

Chủ Đìềm trả lời: Đừng có gấp, nói không chừng huấn luyện viên là anh chàng đẹp trai thì sao.^_^

Phùng Kiêu Kiêu: Nói cũng đúng nhỉ.^_^

Thật đúng là... dễ dụ dễ quá. Chủ Đìềm không nhịn được cười.

Đúng lúc Từ Nghi vừa tắm xong ra đã nhìn thấy Chủ Đìềm đang cười ngây ngô với chiếc điện thoại di động. Từ Nghi có chút không

hiều vì sao chiếc điện thoại này lại có sức hút lớn với cô như vậy. Anh đi đến bên giường, vuốt tóc Chủ Đầm:

“Đã trễ rồi, tối nay đừng nghịch điện thoại nữa. Đi ngủ sớm một chút đi, ngày mai còn phải đi làm.”

“Anh không nói em cũng không nghịch nữa, em phải nghỉ ngơi dưỡng sức, ngày mai còn một tuần huấn luyện quân sự cần phải đối phó.”

Từ Nghi vừa định lên giường, nghe thấy cô nói vậy thì liền dừng lại:

“Huấn luyện quân sự gì?”

“Là thông lệ của công ty bọn em, hằng năm nhân viên mới vào làm đều phải tham gia. Chỉ có một tuần thôi.” – Chủ Đầm rầu rĩ nói.

“Đây không phải việc rất tốt ư? Giúp bọn em rèn luyện sức khoẻ.”

Rèn luyện sức khoẻ gì chứ, căn bản là hành hạ người khác thì có. Nhưng Chủ Đầm không dám nói lời này trước mặt Từ Nghi. Nếu không, vị Thượng úy Bộ binh của Quân giải phóng Nhân dân Trung Quốc này nhất định sẽ giảng giải đạo lý cho cô mà xem.

“Em có thể hỏi anh một câu được không?” – Chủ Đầm ngẩng đầu lên, vẻ mặt khát vọng học hỏi.

Vừa nghe cô nói như vậy thì Từ Nghi cũng biết câu cô hỏi chẳng có gì hay ho. Anh chỉ cho cô một ánh mắt ý bảo cô tiếp tục. Chủ Đầm có việc nhờ người nên dĩ nhiên không để ý đến thái độ chiếu lệ này của anh.

“Anh đi lính mấy năm nay, chắc ngày nào anh cũng huấn luyện quân sự đúng không? Có...” – cô cân nhắc – “... đừng tắt gì ít tốn sức không?”.

Từ Nghi buồn cười nhìn cô:

“Em muốn hỏi làm sao để lười biếng phải không?”.

Vạch rõ như vậy sao? Chử Điem mặt dày chọc chọc cánh tay anh:

“Nói mau!”

Từ Nghi dễ dàng tránh né:

“Không có.”

Chử Điem không tin:

“Lúc anh đi học trường quân đội, chưa từng lén lười biếng sao?”

“Chưa từng! Lúc đi học chính là thời điểm luyện thể năng, anh không dám lười biếng.” Học viên được huấn luyện chính quy không đơn giản như khóa huấn luyện ngắn hạn của các cô, đó là kéo dài trường kỳ. Nếu như vừa bắt đầu học đã lười biếng thì về sau càng đau khổ hơn. Huống chi hằng năm họ còn có một cuộc sát hạch quy mô lớn, thi không đậu thì phải rời khỏi quân ngũ.

Nghe anh nói như vậy, Chử Điem thầm bội phục. Mà nói đến luyện thể năng, cô lại bất giác nghĩ đến câu nói đùa của Phùng Kiêu Kiêu gửi cho cô trên Weixin: Ông chồng cậu chắc chắn là kiểu mặc quần áo thì thấy gầy, nhưng cởi quần áo ra lại có da có thịt.

Là một người được thấy rõ ràng rành rành vóc dáng người thật của Từ Nghi, người đẹp Chủ đã mạo hiểm mặc kệ sẽ bị Phùng Kiều Kiều tấn cho một trận, ngằm khoe khoang: Chỉ có hơn, chứ không có kém.

Bây giờ ngẫm lại, muốn thấy được vóc dáng đẹp của đàn ông phải trả giá rất lớn, chút cực khổ này của cô có thấm tháp vào đâu.

Bất tri bất giác, người đẹp Chủ đã bị chính trị viên Từ thuần phục.

Sáng thứ hai, Chủ Đìem đi làm với tâm trạng vô cùng tự tin. Tuy nhiên đến lúc chiều tan việc, cô lại mặt ủ mày chau. Ban đầu Từ Nghi cho rằng nguyên nhân là do tập quân sự cả ngày mệt mỏi, đương định khuyên cô đi tắm nước nóng lại phát hiện người đẹp Chủ đang nhìn anh chăm chăm không chớp mắt. Nghe thấy cô nói:

“Em bị anh hại thê thảm rồi.”

Từ Nghi vô cùng khó hiểu, nhìn cô:

“Tại sao?”

“Hôm nay Kiều Kiều đến công ty, nói rằng con bé xem dự báo thời tiết thấy báo mưa cả tuần, nên đợt huấn luyện của bọn em đều được sắp xếp trong nhà. Kết quả là huấn luyện viên vừa đến, anh biết họ nói sao không?” – Chủ Đìem uống ực một hơi hết cả cốc nước – “Họ nói địa điểm huấn luyện chuyển đến sân huấn luyện ngoài trời của họ. Không chỉ phải tắm mưa, mà đồng thời còn sắp xếp dạy cho bọn em bắn bia, còn lôi súng ra cho bọn em xem nữa!” – nói xong cô lấy điện thoại ra, mở một tấm hình lên, đưa cho Từ Nghi xem – “Anh xem đi!”

Từ Nghi nhận lấy, sau khi thấy rõ khẩu súng trường các cô dùng bắn bia thì nhin cười không được:

“Kiểu sáu mươi ba, đơn vị nào chịu trách nhiệm huấn luyện bọn em vậy?” – còn dùng loại súng cũ rích thế này.

Chữ Điem không biết súng tốt xấu ra sao, điều khiến cô buồn bực là một chuyện khác:

“Huấn luyện viên bọn em nói khi kết thúc khóa huấn luyện phải thi bắn súng, mỗi tổ đều phải cử đại diện tham gia.”

Từ Nghi hiểu chính xác hàm ý trong câu nói của Chữ Điem:

“Em đại diện cho tổ em à?”

Chữ Điem vô cùng phiền muộn:

“Phùng Kiêu Kiêu nói em gần quan được ban lộc...” – cô lườm anh một cái – “... Nói nghe dễ quá.”

Dù cô có gần quan được ban lộc cũng không thể bắn súng giỏi như anh được. Hơn nữa, người đại diện này vốn dĩ đến cuối cùng mới chọn. Nhưng tổ của các cô đều là con gái, từ nhỏ chưa hề chơi súng, dám cầm súng đã hay lắm rồi. Ai mà dám ra sân thi đấu với đám đàn ông con trai kia chứ?

Từ Nghi trả lại điện thoại cho Chủ Điem, suy nghĩ một chút rồi nói:

“Tuy thời gian huấn luyện một tuần chẳng có hiệu quả gì, nhưng nếu em có yêu cầu thì anh vẫn có thể giúp được em.”

“Giúp thế nào?” – cô hỏi – “Dù cho có sên bãi nhưng nhà mình đâu có súng.”

“Em không phải lo lắng chuyện này” – anh cười cười – “Em học xong cách dùng súng đi đã, sau đó anh sẽ dạy em làm sao bắn trúng mục tiêu.”

Nghe anh nói như vậy, Chủ Điem đã cảm thấy yên lòng được phần nào:

“Có được không? Đừng để bọn em xếp hạng nhất từ dưới lên nhé.”

“...”. Từ Nghi đưa tay nhẹ vuốt tóc cô, ra vẻ an ủi.

Được Từ Nghi trấn an như vậy, ngày hôm sau Chủ Điem đã hăng hái hơn, buổi tối về đến nhà còn hơn hờ nói với Từ Nghi:

“Em cầm được súng rồi, nặng lắm đấy.”

Cô bóp bóp cánh tay phải của mình, cảm giác to hơn bình thường một chút. Đối với con gái thì bốn cân quả thật hơi nặng. Anh hỏi:

“Nằm bắn à?” – thấy cô gật gật đầu thì yên tâm – “Vậy cũng tốt, không phải giơ súng lên. Hơn nữa loại súng sáu mươi ba có sức giật vừa phải, không đến nỗi làm em bị thương.”

Nói tới đây anh lấy làm mừng. May mà chỉ cho các cô ngắm bắn vài lần, bằng không mấy cô chịu không nổi thì đúng là xảy ra chuyện, đến lúc đó bên đơn vị ấy không dễ dàng ăn nói với địa phương đâu.

“Bây giờ em đã biết dùng súng rồi. Có phải anh nên thực hiện lời hứa của anh rồi không?” – Chử Điem cười tí mắt nhìn Từ Nghi – “Em nói cho anh nghe, toàn bộ tổ bọn em đều ký thác kỳ vọng lớn lao vào anh đấy. Bọn em còn muốn giành giải nhất nữa đấy.”

Từ Nghi hơi nhú mày:

“Nghe em nói như vậy, nếu anh không thể hiện tài năng thì em không thể nào khai báo phải không?”

Chử Điem “Ừ” rõ to, tỏ ý rất rõ ràng.

Từ Nghi cười khẽ:

“Được rồi, ăn cơm trước đi.”

Sau bữa cơm tối, Từ Nghi lái xe đưa Chử Điem ra ngoài. Con mưa ban sáng đã tạnh, nhưng không khí vẫn còn ẩm ướt. Con đường hơi trơn trượt, Từ Nghi cố gắng chạy chậm. Chử Điem vẫn quan sát hướng anh lái xe, cô muốn biết xem rốt cuộc là anh định đưa cô đi đâu. Khi này cô đã hỏi nhưng anh không nói, khiến cô tức đến mức nghiến răng. Cuối cùng anh dừng xe lại bên ngoài một khu vui chơi, bảo cô xuống xe.

Chử Điem đảo mắt nhìn quanh, hơi nghi ngờ:

“Trước đây em đã đến nơi này, không thấy có chỗ bắn súng nào cả.”

Chập tối đầu tháng năm thời tiết vẫn còn se lạnh, Từ Nghi cầm áo khoác dệt kim của cô xuống, khoác lên người cho cô, thuận miệng nói:

“Nếu dẫn em đến đây rồi thì nhất định là có. Cứ đi theo anh là được.”

Chử Diễm nhìn người đàn ông trước mặt, anh đem theo áo khoác cho cô nhưng bản thân chỉ mặc một chiếc áo sơ mi quân đội, cô không biết phải nói thế nào nữa.

Hai người băng qua nơi náo nhiệt nhất của khu vui chơi, đến một nơi khá yên tĩnh. Nơi này bày vài quầy trò chơi, rõ ràng không phải là nơi buôn bán đất hàng đông người qua lại. Khu vui chơi đã dần lên đèn, qua nửa giờ nữa sẽ tối hẳn, chắc cũng đến giờ mấy chủ quầy cũng sắp sửa dọn hàng rồi. Chử Diễm nhìn toàn khu, phát hiện ở đây ngoại trừ mấy quầy hàng bán quà lưu niệm giả cổ ra thì còn lại là bán đồ ăn vặt và mấy trò chơi ném banh.

Chử Diễm thu hồi ánh mắt với điệu bộ chẳng hứng thú gì, trong đầu bất chợt nảy ra suy nghĩ, cô hơi khó tin nhìn Từ Nghi. Chỉ thấy Từ Nghi đang nhìn mấy khách du lịch chơi bắn bóng bằng súng hơi trước một quầy trò chơi, ánh mắt đầy thích thú.

Cô kéo áo anh, cắt đứt sự chú ý của anh:

“Không phải là anh dẫn em đến đây bắn súng chứ?”

Từ Nghi “Ừ” một tiếng, hỏi cô: “Có khó khăn sao?”

Khó khăn gì đó chả liên quan gì đến cô, mấu chốt là không có phong cách. Hại cô mong đợi cả ngày, nãy giờ làm nhiều chuyện như thế hóa ra chỉ có vậy. Chử Điem muốn khóc nhè với anh luôn rồi.

Nhìn thấy vẻ thất vọng và không vui trong mắt cô, Từ Nghi hỏi:

“Không vui hả?”

“Em trêu anh thì anh có vui nổi không?” – cô bĩu môi.

“Đừng vội” – anh cười – “Bong bóng không dễ bắn đâu, lấy cái này để em luyện tay thử xem cảm giác thế nào.”

Vấn đề mấu chốt là cho dù tìm được cảm giác ở đây thì chưa chắc đã có ích mà. Chử Điem hơi miễn cưỡng nhìn người đàn ông đang bắn súng hơi, đạn cao su đã dùng hết nhưng cũng không bắn được mấy trái bóng. Cô bé đứng bên cạnh thất vọng kêu lên:

“Ba ơi, ba lại thua nữa rồi.”

Người vây xem xung quanh cũng cười, người đàn ông đó hơi xấu hổ, vuốt đầu con gái:

“Ba bắn một lần nữa, nếu không thắng thì sẽ mua lại con thú bông đó cho con.”

Cô bé cười tít mắt đồng ý, song người cha lại làm cô bé thất vọng lần nữa. Chủ quầy thấy cô bé thích con thú bông này như thế liền hét giá với người đàn ông. Đương lúc anh ta muốn bỏ đi thì Từ Nghi đi đến.

Từ Nghi đứng cạnh anh ta, hỏi:

“Cô bé thích con thú bông nào?”

Người đàn ông đó chỉ chỉ con gấu đang bày trên quầy, nói với anh:

“Con đó, tại tôi bắn không trúng, đứng ở ngoài thì thấy dễ nhưng vào bắn thì lại khó.”

Từ Nghi cười cười, vỗ vai anh ta:

“Đừng vội bỏ tiền mua, để tôi thử xem.”

Người đàn ông không tin lắm, lén nhìn anh một cái. Có lẽ thấy vẻ mặt anh hiền hòa nên giao súng cho anh, còn mua một hộp đạn cao su cho anh bắn. Từ Nghi nói cảm ơn rồi lấy một viên đạn cao su gắn vào súng hơi. Kiểu súng này chỉ thuần túy để tiêu khiển, không có uy lực gì. Ngược lại người chủ quầy rất biết tạo không khí, còn đưa kính nhắm cho khách.

Từ Nghi thử khẩu súng trong tay, sau đó bỗng cầm lên, làm tư thế đứng bắn tiêu chuẩn: Cơ thể hơi nghiêng về phía sau qua bên phải, báng súng đặt lên vai, tay phải nắm chuôi súng, cánh tay trái kê sát vào một bên ngực đỡ khẩu súng.

Chủ Đầm đứng bên cạnh nhìn anh chăm chú, giờ phút này nhịp tim cô bỗng đập liên hồi. Không phải vì hồi hộp mà là vì cô có thể nhìn thấy đường nét cánh tay trái rắn chắc của chính trị viên Từ qua lớp áo sơ mi quân đội. Bây giờ trong đầu cô chỉ còn có ba chữ: Đẹp trai quá!

Chử Điem thầm nghĩ, nếu như người này không phải chồng cô nhất định cô sẽ chụp hình anh đăng lên Weibo.

Dường như nhận thấy Chử Điem đang đứng bên suy nghĩ vớ vẩn, Từ Nghi nhìn sang. Ánh mắt hai người giao nhau, mặt Chử Điem đỏ bừng lên. Chính trị viên Từ cười, sau đó quay đầu nhắm mục tiêu. Đối với Từ Nghi, trò này chẳng thấm tháp vào đâu. Không chút chần chừ, anh bóp cò súng, viên đạn cao su bắn ra làm nổ quả bóng, còn cháy ra một chất lỏng xanh biếc.

Lần đầu tiên chỉ đơn giản là thử súng, Từ Nghi ngẩng đầu quan sát một chút, sau đó bắt đầu một loạt nổ hết dây bóng, không hề lãng phí một viên đạn nào. Thậm chí anh cũng không di chuyển vị trí.

Người xung quanh đều ngạc nhiên với tài bắn súng của chàng trai trẻ tuổi này. Cô bé kia reo hò hoan hô, sau đó cô bé lớn tiếng nói với Từ Nghi “cảm ơn chú” rồi chạy đến ôm con gấu kia. Người đàn ông cũng cảm ơn Từ Nghi rồi nhìn con gái mình vui mừng hơn hở. Chỉ có chủ quầy đấm ngực giậm chân hồi hận vô cùng, nhìn Từ Nghi với ánh mắt khó chịu.

Sau đó có hai ba đứa trẻ cũng quần lấy cha mẹ đòi thú nhồi bông. Người lớn không có cách nào đành phải bỏ tiền ra mua đạn nhờ Từ Nghi bắn giúp. Chủ quầy chỉ bán cho hai người rồi không bán nữa, nói là trẻ rồi phải dọn hàng. Từ Nghi không phụ sự mong đợi của mọi người, bắn sạch dây bong bóng, sau khi lấy được thú nhồi bông mới miễn cưỡng thoát thân.

Anh đi lại bên cạnh Chử Điem hỏi cô:

“Có muốn thử một chút hay không?”

Chử Điem chỉ mỉm cười nhìn anh mà không nói tiếng nào, bỗng nhiên cô kề đến nói nhỏ vào tai anh:

“Chủ quầy hàng còn đang nhìn anh đó.”

Mùi hương thoang thoảng theo hơi thở ấm áp tràn đến, trái tim chính trị viên Từ chợt lồi nhịp. Anh hơi lui về phía sau, tạo một chút khoảng cách, hỏi lại:

“Tại sao vậy?”

“Em đoán là thân phận của anh đã bại lộ rồi.” – Chử Điem khe khẽ chớp mắt với anh.

Từ Nghi nhìn lại chủ quầy, thấy ông ta đang dọn mấy quả bóng với vẻ mặt ủ dột, xem chừng tâm trạng không tốt cho lắm, thỉnh thoảng còn vô cùng oán giận liếc sang đây một cái.

Khóe môi anh hơi nhoẻn cười:

“Vậy làm sao đây?”

Chử Điem suy nghĩ một chút, búng tay với anh:

“Đi theo em.”

Cô kéo tay anh. Đầu tiên hai người chỉ đi dạo xung quanh như không có chuyện gì xảy ra, sau đó càng đi càng nhanh, đến cuối cùng là chạy. Trời lại bắt đầu đổ mưa lâm râm, gió lay mưa bụi che

mờ mắt Chủ Đầm. Cô la lên một tiếng rồi nắm chặt lấy Từ Nghi chạy nhanh về phía trước.

Hai người chạy vào một khu trò chơi. Chủ Đầm bảo Từ Nghi đứng một bên chờ, cô quen đường quen lối chạy đi đổi một đồng xèng, mang về cho Từ Nghi giúp cô gấp thú bông. Không phụ sự nhờ vả của cô, Từ Nghi phát huy kỹ thuật nhắm trúng của mình tại lĩnh vực gấp thú này. Tối hôm đó, tổng cộng Từ Nghi gấp cho người đẹp Chủ một con búp bê, hai con thỏ và ba con khỉ miệng rộng. Thấy người xung quanh đều tròn xoe mắt, Chủ Đầm khá thỏa mãn. Trước khi đi cô tặng mấy con thú bông khác lại cho mấy đứa bé xung quanh, bản thân chỉ giữ lại hai con thỏ.

Trên đường về nhà, nhớ lại tối hôm nay, Từ Nghi cảm thấy có thể nói là nó đã trôi qua một cách thần kỳ, vì từ lúc anh lên trung học đã không còn đến khu trò chơi nữa, nên việc gấp thú nhồi bông lại càng chưa từng nghĩ đến.

Chủ Đầm nhìn hai chú thỏ không dễ gấp được, tâm trạng vui vô cùng. Từ hồi Từ Nghi không có ở đây, cô đã ghé qua khu trò chơi nhiều lần nhưng đều không gấp được, lúc nào cũng ra về tay trắng. Cô ngắm nghía hai con thỏ, phát hiện chúng giống nhau như đúc, chỉ có khăn quàng cổ là khác. Một con là màu hồng, một con là màu xám, vừa vặn tượng trưng cho một đực một cái.

Chủ Đầm đột nhiên nảy ra sáng kiến, nói với Từ Nghi:

“Em giữ con màu xám, con màu hồng này cho anh mang về đơn vị, được không?”

Từ Nghi không chút nghĩ ngợi:

“Không cần.”

“Tại sao? Anh không thấy nó rất đáng yêu à? Nó cũng do đích thân anh gặp được mà.”

Từ Nghi suy nghĩ một chút, giọng nói ôn hòa:

“Đúng là rất đáng yêu, em giữ đi.”

Đã nói là EQ của anh thấp rồi, hoàn toàn không hiểu được ý nghĩa đại biểu trong chuyện này. Chủ Điền khẽ nheo mắt, ra sức kéo lỗ tai con thỏ màu xám.

Từ Nghi cười:

“Giận hả? Giận cũng không được ngược đãi động vật.”

Chủ Điền có chút mệt mỏi dựa vào ghế lái phụ, khép hờ mắt, nghe như thế liền nhướn mắt liếc anh, sau đó nhắm mắt lại:

“Em đâu nõ chứ. Nó là do em bỏ mấy chục xèng mới lấy được, lòng em còn thương nó không hết nữa kìa.”

Giọng nói lười nhác, nghe kỹ có một chút hờn mát. Từ Nghi nhìn sang, đôi mắt sâu thẳm lặn tẩn gọn sóng. Đến khi về đến nhà, Chủ Điền đã dựa cửa sổ ngủ thiếp đi. Sau khi Từ Nghi dừng xe hẳn mới đánh thức cô dậy.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, Chủ Điền biết đã về đến nhà rồi. Cô mở mắt ra cầm lấy đồ định xuống xe, thấy Từ Nghi đưa tay cầm đi hai con thỏ trong lòng cô. Cô biết anh muốn cầm đồ giúp cô, nhưng

trong lòng vẫn nhớ đến chuyện bị anh từ chối nên ngoan cố giật lại hai con thỏ trong tay anh, tự mình cầm lấy.

Chính trị viên Từ thấy cô thật sự nổi giận, hình như đã loáng thoáng hiểu ra. Anh đi theo sau cô lên lầu, nói:

“Không phải anh không thích nó, nhưng anh là đàn ông, chơi thú nhồi bông thì còn ra giống gì nữa?”

“Vốn dĩ nó có ra cái giống gì đâu, ra cái giống gì đã chẳng bị kì thị.”

Cô cố ý xuyên tạc lời nói của anh, Từ Nghi không thể nói lý lẽ với cô, thừa dịp lúc cô mở cửa, anh ngấm nghĩ lại rồi đành nhún nhường.

“Cũng được.” – anh nói – “Anh mang con màu xám đi, màu hồng để lại cho em.”

Chú Điem vừa nghe lời này đã giận đến mức chẳng quan tâm đến việc thay giày, quay người lại, kéo tay anh lên cắn một cái thật mạnh. Từ Nghi bị cắn bất ngờ nên giật mình. Không phải là đau, anh đã sớm được huấn luyện đến mức da thô thịt dày rồi, hơn nữa còn cách lớp áo sơ mi nên không hề hấn gì. Thay vì nói cắn chi bằng nói gãi ngứa còn đúng hơn, cả người anh có cảm giác như bị điện giật.

Dưới tình thế cấp bách, Từ Nghi khống chế cánh tay Chú Điem, thấy cô lão đảo đứng không vững liền ôm cô vào lòng, anh khẽ nói:

“Đừng làm loạn, chú ý ảnh hưởng.”

Chử Điem đang phát cáu, thấy cầm anh gần kề liền há miệng cắn cầm anh tiếp, lần này cắn là đau thật. Từ Nghi khẽ rít một tiếng, anh bị chọc giận thật rồi, đầu óc nóng lên, lập tức cúi đầu xuống hôn để chặn miệng cô lại.

Khoảnh khắc răng môi giao nhau, hai người đều ngây ngẩn.

Bầu không khí vốn kịch liệt nhanh chóng thay đổi, cả hai cảm thấy toàn thân như bị lửa đốt. Từ Nghi lập tức nhắc người Chử Điem lên, vừa giữ chặt cô trên vách tường ở phòng khách và hôn cô, nụ hôn nóng bỏng nồng nàn.

Trong lúc mơ màng, Chử Điem nhớ ra là còn chưa tắm, cô đá nhẹ Từ Nghi, thì thào:

“Tắm trước đã...”

Từ Nghi buông cô ra. Trong không gian phòng khách nhỏ hẹp, hơi thở của hai người và tiếng tim đập giống như được khuếch đại vô số lần. Từ Nghi cất giọng trầm khàn kề vào tai cô hỏi:

“Hết chưa?”

Một câu nói không đầu không đuôi nhưng Chử Điem gần như hiểu ngay lập tức, cô đỏ mặt quay đi:

“Chưa.”

Từ Nghi tin cô mới là lạ. Trong phòng ngủ, Chử Điem tức giận bị ép ngồi trên đùi anh. Cô vốn thích sạch sẽ, không muốn chưa tắm mà đã làm chuyện này. Nhưng lúc này, cô mới xem như thật sự biết

được tính bá đạo của Từ Nghi sẽ thể hiện vào lúc nào. Anh hoàn toàn không chiều theo cử động của cô.

Chử Điem muốn khóc, cảm giác như vậy càng rõ ràng hơn khi anh tiến vào cô. Đã gần hai ba tháng họ không gần gũi như thế này, hơn nữa cả hai cũng không tính là có kinh nghiệm. Cô lại là phụ nữ, không thiếu việc chịu chút khổ sở, bèn cạ vào lòng Từ Nghi, hai tay ôm cổ anh gần như nũng nịu van nài:

“Ông xã, khó chịu.”

Từ Nghi không nói gì, đặt cô xuống giường lại, cúi người xuống hôn cô. Động tác bên dưới chậm lại một chút, đến khi cảm thấy được Chử Điem từ từ đón nhận anh mới khôi phục lại độ mạnh khi nãy.

Nếu xem nhẹ tiếng kêu rên của Chử Điem những lúc không chịu nổi thì cả quá trình quả thật cực giống một bộ phim câm. Từ đầu đến cuối Từ Nghi không nói một câu, sự trấn an duy nhất chính là nụ hôn. Nhưng Chử Điem lại thực sự cảm nhận được sức mạnh chỉ thuộc về người đàn ông này, cuối cùng đến lúc cực hạn, cô cảm thấy thân thể mình nóng đến mức gần như muốn tan chảy.

Cô kêu tên anh với chút ý thức còn sót lại:

“Từ Nghi...”

Một cuộc náo loạn không hiểu vì sao lại bốc lửa khiến ai đó ép buộc người đẹp Chử làm đến hai lần. Lúc kết thúc, Chử Điem cực kỳ mệt mỏi, vội vã tắm rửa sạch sẽ rồi nằm bẹp trên giường, vùi đầu vào gối không buồn nhúc nhích.

Từ Nghi để mặc cho cô nằm trong chốc lát rồi mới nắm chặt lấy bả vai cô, quay người cô lại, ôm vào lòng. Sau một lúc lâu, Chủ Điem khôi phục sức lực, đưa một ngón tay, thăm dò ai đó vừa tắm xong đang mặc chiếc áo may ô tám mươi mốt, nhẹ nhàng sờ sờ đường nhân ngư(*) trước người anh.

() Đường nhân ngư là đường chỉ V từ hai bên bụng gần xương chậu của phái nam.*

“Anh đoán xem em đang nghĩ gì?” – tiếng cô khàn khàn.

Từ Nghi “Ừm”, âm cuối khẽ cất cao.

“Em nghĩ đến một bộ phim em đã từng xem, anh giống với nam chính trong đó, bị bắt làm tù binh tám năm vừa được thả ra thì chuyện đầu tiên anh ta làm chính là bắt lấy vợ mình...”

Từ Nghi cười nhẹ, cuối cùng cũng cất tiếng:

“So ra anh vẫn khắc chế hơn nhỉ? Tối thiểu còn nấu cơm cho em ăn vài ngày mới ra tay.”

Chủ Điem “Hứ”, đá anh một cái:

“Nhưng cũng vậy thôi...” – lúc vừa bắt đầu cô đau gần chết.

“Lần tới sẽ nhẹ chút.”

“Anh đoán em có tin anh không?”

Chính trị viên nào đó lại im lặng, Chủ Điem chọc chọc anh. Từ Nghi bất đắc dĩ thở dài, bắt lấy ngón tay đang làm loạn của cô, khẽ nói:

“Đừng làm loạn nữa, trừ phi tối nay em không muốn ngủ.”

Cảm giác nơi nào đó của người này bị cô trêu chọc lại dấy lên sức lực, Chử Điem yên tĩnh vài phút, sau đó nhớ ra điều gì lại lắc lắc cánh tay anh:

“Vậy con thỏ kia thì sao?”

Sao vẫn không quên được hai con thỏ kia đi chứ? Nói đến hai con thỏ này vẫn là do anh gấp ra cho cô, chuyện này đúng là tự gây nghiệt mà!

“Anh mang.” – chính trị viên Từ nói.

“Màu gì?”

“Hồng.”

“Ừ.” – Chử Điem vui vẻ vắn eo trên giường, không cẩn thận chạm phải Từ Nghi, bị anh vội vàng bắt giữ. Cô vòng tay ôm anh, thì thầm – “Nhìn thấy nó anh có thể nhớ đến em.”

“...”

Hóa ra là ý này. Chính trị viên Từ muện màng hiểu ra, sau đó lại bật cười mãi.

Anh cảm giác lần này nghỉ phép về nhà cả người thả lỏng thư thái, đầu óc cũng không xoay chuyển nhanh như trước. Vì chuyện này mà não loạn ầm ĩ, có điều cũng tốt, hai bên chẳng ai bị thiệt thòi...

Trải qua cuộc giận dỗi tối qua, ngày hôm sau lúc tập quân sự rõ ràng Chủ Đầm có phần yếu đi, tuy nhiên tâm trạng lại tốt vô cùng. Nói như Phùng Kiều Kiều là: Vừa nhìn đã biết được đàn ông tươi mát rồi.

Chủ Đầm cười tí mắt đáp lại cô:

“Không sai, khí sắc tốt đến mức hoàn toàn chẳng cần trang điểm, tốt đến mức không cần bạn bè.” – khiến Phùng Kiều Kiều giận đến mức suýt nhảy đến bóp cổ cô.

Bây giờ Chủ Đầm hoàn toàn quên phút chuyện thi đấu, trong đầu chỉ mong mau mau kết thúc huấn luyện, cô xin lão Lưu nghỉ hai ngày. Cô đã lên kế hoạch làm gì cả rồi. Xem phim, dạo phố, làm đẹp, hơn nữa là đi chung với chồng. Cô phải hưởng thụ cảm giác hạnh phúc khi mới kết hôn.

Có thể do nóng lòng nên hôm nay lúc huấn luyện đội hình đội ngũ cô tụt hẳn ra sau mọi người, khiến hàng ngũ lộn xộn cực kỳ. Huấn luyện viên bên cạnh nhìn mà giật giật khoé môi, chỉ tên phê bình cô. Chủ Đầm vội vàng tập trung chú ý, nhún vai, đi theo hàng ngũ về phía trước.

Sau khi kết thúc những bài tập cơ bản, huấn luyện viên dẫn cả đội đến sân bắn, bắt đầu huấn luyện môn bắn súng. Đây là bài tập khiến Chủ Đầm cực kỳ nhức đầu, sân bãi ướt nhẹp, ngày nào cũng lặn lê bò toàn ở đây khiến quần áo dấp dính không thể chịu nổi, hơn nữa cô bắn cũng không tốt. Không riêng gì cô, những đồng nghiệp nữ khác trong tổ cũng chẳng hơn gì. So ra thì tổ của những đồng nghiệp nam thuận lợi hơn nhiều.

Bởi vì khác biệt quá lớn nên bài tập bắn chia ra nam nữ huấn luyện riêng, người chịu trách nhiệm của nhóm Chủ Đầm là huấn luyện viên sĩ quan cấp hai, trông dáng vẻ rất dễ dụ. Nhưng lúc huấn luyện thì không nề tình chút nào, mấy hôm nay các đồng nghiệp nữ đều kêu than âm trời.

Sau khi tới sân bắn, các đồng nghiệp nam tập trước, mấy cô nàng trong nhóm Chủ Đầm xếp hàng đứng sau chò. Trời lác đác mưa, từng giọt lất phất, làm ướt mái tóc, dập dính trên mặt. Chỉ đứng trong chốc lát, tâm trí của Chủ Đầm đã bay tới tận đâu. Lúc cô đang mải nghĩ buổi tối sẽ nấu gì cho Từ Nghi, cánh tay bỗng dưng bị ai đó huých.

Là Phùng Kiêu Kiêu.

Chủ Đầm nhìn huấn luyện viên đầy cảnh giác, thấy anh ta tập trung chú ý tới người đang tập bắn trước đó, liền lảng lạng nhích gần tới chỗ Phùng Kiêu Kiêu, nghe cô nàng nói:

“Đầm Đầm, cậu nhìn về hướng hai giờ đi, người đứng đó sao trông quen thế nhỉ?”

Nhìn theo hướng Phùng Kiêu Kiêu chỉ, Chủ Đầm nhìn thấy một người đàn ông cao ngất, mặc quần áo mùa hè đang đứng phía đó. Anh ta đang nghiêng đầu quan sát sân tập bắn. Mặc dù không thấy mặt anh ta, nhưng người đàn ông này gợi cho cô cảm giác rất quen thuộc. Chủ Đầm híp mắt lại, sau khi nhận ra người đó là ai, mắt cô bỗng phát sáng, quả thật muốn nhảy dựng lên!

Là Từ Nghi! Thảo nào hôm qua anh hỏi cô tập quân sự ở đâu, thì ra đã đợi sẵn ở đây rồi. Nhưng mà anh vào bằng đường nào?

Phùng Kiều Kiều hỏi cô với vẻ mặt không dám tin:

“Là chồng cậu đó hả?”

Chủ Điem không có sức đâu để trả lời, bởi vì Từ Nghi đã nhìn về phía cô. Cô hết sức kích động vẫy tay với anh, chân bất giác nhích về trước hai bước, còn chưa thấy anh có phản ứng gì, bên cạnh đã vang lên tiếng quát lạnh tanh:

“Đứng lại!”

Là huấn luyện viên mặt lạnh đó! Bước chân Chủ Điem khựng lại, nghĩ thầm: Xong rồi, quá đỗi ý mà quên bốn phận rồi, quên búng mắt bên cạnh còn có một huấn luyện viên!

Quay đầu lại thì thấy Phùng Kiều Kiều đang nháy mắt ra hiệu với cô. Chủ Điem hậm hực về hàng, lúng túng gãi đầu rồi lại tiếp tục nhìn Từ Nghi. Cô phát hiện anh đang nhìn mình, nét cười ẩn hiện. Chủ Điem bực mình bĩu môi, lại thấy nụ cười của anh càng thêm rõ nét.

Dù biết cô sẽ nổi cáu nhưng thấy vẻ tủi thân của cô, Từ Nghi quá thật không đành lòng nổi. Khẽ cười hai tiếng, chợt có người vỗ lên bả vai anh.

“Ồ, sao cậu lại tới đây?”

Từ Nghi quay đầu lại, trông thấy là người quen cũ thì hai mắt hơi dao động, khoé miệng bất giác nhếch lên:

“Nói thế nào thì đây cũng coi như nhà mẹ đẻ của tôi, sao tôi không thể đến chứ?”

“Lạ ghê đấy, lâu lắm không gặp cậu rồi.” – anh bạn cũ cười lớn.

Đơn vị chịu trách nhiệm huấn luyện viên nhân viên mới của công ty Tây Đinh là nơi công tác của Từ Nghi khi anh vừa mới tốt nghiệp trường quân đội, đại đội cảnh vệ trực thuộc cơ quan tổng bộ của quân khu B. Chỗ này nhàn hạ, hằng ngày đều châm trà rót nước, chuyên giấy tờ tài liệu cho lãnh đạo. Từ Nghi làm việc ở đây nửa năm đã chịu hết nổi, trực tiếp đệ đơn xin chuyển đến nơi khác, chính là tiểu đoàn trinh sát thuộc sư đoàn T, tập đoàn quân của quân khu B.

Sau khi được điều đi, số lần Từ Nghi trở về chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, chủ yếu là do công việc quá bận, nhưng vẫn giữ liên lạc. Từ Nghi nhìn anh bạn cũ đứng cạnh, anh này họ Trương, hai người là học viên cùng lứa tốt nghiệp từ trường quân đội, bây giờ một người chễm chệ ở vị trí đại đội trưởng đại đội cảnh vệ thuộc cơ quan tổng bộ, còn một người vẫn đang mò mẫm lặn lội ở đại đội cấp cơ sở. Đương nhiên có sự chênh lệch, kẻ ngu cũng biết chỗ nào thoải mái an nhàn hơn. Song, Từ Nghi không thấy hối hận là bao.

“Cậu nhìn tôi mãi thế làm gì? Nói đi, rốt cuộc tại sao cậu lại mò đến đây? Chẳng thèm báo tiếng nào, thứ khác tôi không dám nói, tốt xấu gì cũng phải chuẩn bị một thùng rượu ngon đón khách phương xa chứ.” – đại đội trưởng Trương nói.

Từ Nghi cười cười, chỉ về phía sân tập bắn:

“Vợ tôi làm ở công ty Tây Đinh, cô ấy tham gia đợt huấn luyện quân sự này.”

“Gì cơ?” – đại đội trưởng Trương trợn trừng hai mắt – “Thằng nhãi này lấy vợ rồi à? Sao tôi không biết thế? Là ai vậy?”

Từ Nghi chỉ Chử Diễm đứng ở phía gần nhất. Sau khi bị huấn luyện viên quở trách, cô cố gắng giả bộ chăm chú lắng nghe, nhìn chăm chú về phía trước. Dĩ nhiên, cũng có lẽ là giận anh rồi, cố ý không thèm nhìn anh nữa.

Sau khi thấy rõ cô gái đó là ai, đại đội trưởng Trương vỗ đùi một phát:

“Là cô ấy à, Chử Diễm, có phải không nhỉ?”

Từ Nghi hơi bất ngờ:

“Sao thế, nổi tiếng như vậy à?”

Đại đội trưởng Trương cười ha ha:

“Đương nhiên rồi, dáng người quá đẹp, dù chỉ mặc bộ đồ xanh rần ri cũng đủ làm bao người nghiêng ngả.”

Từ Nghi không biết mình có nên cảm thấy tự hào không, nhưng lúc này, nhìn thế nào cũng thấy cô vợ của mình thật sự quá nổi bật.

Thấy anh không nói gì, con người già cả đã FA hai mươi bảy năm như đại đội trưởng Trương đây cuối cùng cũng nhận ra bàn luận về vợ bạn trước mặt người khác như vậy hình như không được hay ho cho lắm, nên vội vàng pha trò:

“Thế nào? Lấy vợ có cảm giác gì?”

Từ Nghi cười khế:

“Chỉ có thể nói, còn mở mang kiến thức hơn cả đọc ‘Bình pháp Tôn Tử.’

“Thằng nhãi này!” – đại đội trưởng Trương lại cười sang sảng, mặt nhìn về trước, cảm thấy vui hơn – “Này này, tới trò hay rồi đấy.”

Trò hay ở đây chính là đến lượt tổ nữ ra sân ngắm bắn. Mà cô gái đầu tiên tổ nữ cử ra là Chử Điem.

Chử Điem nằm sấp trên đệm, đang bỏ đạn tập bắn vào súng. Sau khi điều chỉnh súng ống xong xuôi, cô nằm theo tư thế ngắm bắn.

Thấy vậy, đại đội trưởng Trương tặc lưỡi:

“Điều khác thì không nói, tư thế này xem ra rất đúng chuẩn.”

Từ Nghi không đáp, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn Chử Điem. Theo phương hướng của anh thì không thể nhìn rõ vẻ mặt của cô. Anh vốn muốn tiến lên trước hai bước nhưng sau chốc lát ngẫm nghĩ, anh vẫn nén nhịn.

Chỉ thấy huấn luyện viên ngồi xôm bên cạnh Chử Điem, lớn tiếng ra lệnh bắn súng. Mọi người trên sân tập bắn đợi chờ tiếng súng vang lên, nhưng Chử Điem lại rề rà không chịu bóp cò.

Huấn luyện viên hơi sốt ruột, nhìn sang phía đại đội trưởng và Từ Nghi rồi la Chử Điem:

“Nghĩ gì thế? Bắn đi!”

Dưới sự thúc giục liên tiếp của huấn luyện viên, Chủ Đồi bắn phát súng đầu tiên. Không ngoài dự liệu của mọi người, phát súng này rất tệ, lệch khỏi mục tiêu, hơn nữa còn vọt lên tận chín tầng mây, trên bia không có một cái lỗ nào cả.

Thấy vậy, huấn luyện viên sốt ruột cực kỳ. Đại đội trưởng không tùy tiện đến sân huấn luyện, nên anh ta muốn thể hiện một chút, kết quả lại bị một phát súng của Chủ Đồi làm hỏng. Anh ta nổi cáu, la lên:

“Bắn lại!”

Bị anh ta hét inh tai nhức óc, Chủ Đồi bất mãn bĩu môi, kèm theo đó còn lừ mắt nhìn Từ Nghi đang đứng hóng hớt ở đằng xa. Kết quả thì sao, người đó cười tươi roi rói kia. Chủ Đồi bỗng cảm thấy cực kỳ chán nản, cô rất muốn thể hiện trước mặt mọi người, nhưng đúng là lực bất tòng tâm. Quả nhiên, không có gì bất ngờ, phát súng thứ hai lại lệch khỏi mục tiêu.

Huấn luyện viên hoàn toàn câm nhín, chờ đợi Chủ Đồi bắn chệch phát súng thứ ba, kết quả bất ngờ là cô nàng tự nhiên đứng vụt dậy, nâng súng lên, “cạch”, chĩa súng về phía đại đội trưởng Trương và một sĩ quan khác đứng cách đó không xa. Lần này tất cả mọi người đều tròn tròn mắt, ngoài trừ hai kẻ bị chĩa súng kia.

Đại đội trưởng Trương không nén nổi, bật cười:

“Lão Từ, bà xã nhà cậu thú vị thật đấy.”

“Xem ra hôm nay tôi không nên tới.” – tuy nói vậy, nhưng khoe mắt đuôi mày Từ Nghi đều ngập tràn nét cười. Anh nhìn đại đội

trưởng Trương – “Thế nào, nể mặt chứ?”

Đại đội trưởng Trương hiểu ngay lập tức, giả đò đáng yêu che kín hai mắt:

“Tôi làm như không thấy vậy.”

Chính trị viên Từ cười khẽ, bước vào sân rồi tiến thẳng về phía Chủ Địch. Giờ đây, tất cả đều xì xào bàn tán bởi vì tò mò thân phận của người đàn ông này, chỉ có Phùng Kiêu Kiêu bình tĩnh đứng dưới, vì cô đã biết từ lâu rồi.

Từ Nghi đi tới bên Chủ Địch, nụ cười bên khoé môi tươi hơn, anh hỏi cô:

“Có bắn nữa không?”

Chủ Địch ra vẻ tủi thân:

“Em toàn bắn trượt thôi.”

“Nằm xuống.” – Từ Nghi hất cằm.

Chủ Địch chớp chớp mắt, cực kỳ ngoan ngoãn nằm lại xuống tấm đệm ngắm bắn. Thấy vậy, Từ Nghi quỳ một gối bên cạnh, trước tiên điều chỉnh súng cho cô, tiếp đó cúi người ngắm súng. Sau khi điều chỉnh đúng ba điểm thẳng hàng, anh tránh qua một bên, ổn định súng rồi nhường cò súng cho Chủ Địch. Đại đội mãi không thấy cô nhúc nhích, anh nheo mắt lại, nhìn cô:

“Còn ngần ra đó làm gì?”

Bây giờ tâm trạng của cô chỉ có thể hình dung bằng ba chữ “Không đỡ được.” Cô kiềm chế xúc động muốn ôm lấy anh chồng này cắn một phát, má kề bên báng gỗ của súng, bóp mạnh cò súng. Bằng cách này, cô bắn ba lần liên tiếp. Sau năm phát súng bắn bia hình người, đạt hai mươi sáu điểm. Thậm chí còn khá hơn vài anh ở tổ nam!

Đám người vây quanh có để xem đều không ngờ cô còn có thể bắn khá như vậy, những ai thông minh một chút thì liên tưởng đến sự thực rằng Chử Diễm đã có chồng rồi, cũng mang máng đoán ra được. Còn Phùng Kiêu Kiêu đã biết tỏng từ lâu không dẫn nổi nữa mà kích động, trong đầu chỉ có ý nghĩ là chồng của Diễm Diễm đẹp trai quá thể!

Chử Diễm bò dậy, vẻ đắc ý trên mặt không để đâu cho hết, nhưng miệng thì vẫn không bỏ qua cho người:

“Không phải anh rất vui vẻ khi thấy chuyện như vậy sao?”

Từ Nghi đáp với vẻ mặt nghiêm túc:

“Buổi tối anh vẫn muốn ngủ trên giường.”

“...” – Chử Diễm đỏ mặt – “... Hừ!”

Chử Diễm hớn hờ chạy về hàng, hoàn toàn ngó lơ mấy lời chọc ghẹo của Phùng Kiêu Kiêu.

Còn huấn luyện viên mặt lạnh lại rồi rầm, rốt cuộc anh ta có nên coi hành động của Chử Diễm là gian lận không? Diễn ra ngay trước mắt đại đội trưởng đó! Nghĩ đến đây, anh ta nhìn về phía đại đội

trưởng Trương, muốn trưng cầu ý kiến của sếp. Song, đại đội trưởng Trương và vị sĩ quan “anh hùng cứu mỹ nhân” kia đã đi xa rồi.

Bởi vì “sự kiện bắn súng” đó mà quá trình huấn luyện về sau của nhóm Chử Diễm thoải mái hơn nhiều. Có điều, trong cuộc thi bắn súng cuối cùng, thành tích tổ cô không lý tưởng lắm, bị xếp vị trí thứ hai từ dưới lên. Nhưng mấy cô gái trẻ tuổi lại không nhận được ôm nhau reo hò, huấn luyện viên đứng bên cạnh nhìn mà giật giật khóe môi. Chỉ vì không bị xếp hạng nhất từ dưới lên mà vui sướng đến mức vậy sao?

Ngày kết thúc huấn luyện cô không cho Từ Nghi đến đón mình. Khi thay xong bộ quần áo bình thường, cô lập tức ngồi xe đến khu chợ gần nhà. Lúc trước cô đã từng tuyên bố với Từ Nghi, để tỏ lòng anh đã kiên nhẫn và “đặc biệt” chỉ điểm giúp cô vượt qua vòng thi bắn súng, cô sẽ xuống bếp làm một bữa đại tiệc cho anh.

Từ Nghi biết rất rõ tài nấu nướng của cô, nên hoàn toàn không ôm hi vọng lớn lao với việc này. Nhưng trước nay anh không bao giờ đả kích sự nhiệt tình của người khác nên liền khích lệ cô vài câu. Chử Diễm quá rõ đức hạnh này của anh, vì vậy cô đã sớm tìm hướng dẫn nấu ăn trên mạng, mua từng món dựa theo hướng dẫn.

Đương lúc cô đang xách túi lớn túi nhỏ, vật vãi lê lết trong khu chợ đông nghìn nghịt, đột nhiên cảm thấy điện thoại vang lên. Chử Diễm không kiên nhẫn chờ dài, nhìn thấy một dãy số trong vùng nhưng rất lạ.

Bình thường Chử Diễm không nhận điện thoại của người lạ, cho nên cô lập tức nhấn nút từ chối. Tuy nhiên không lâu sau số điện thoại đó lại gọi đến nữa, Chử Diễm do dự rồi nhấn nút nghe.

“Xin chào, xin hỏi chị là ai ạ? Tìm tôi có việc gì không?”

Đầu bên kia dường như nhận thấy tâm trạng khi nghe điện thoại của cô không tốt cho lắm, nên im lặng một lát mới hỏi:

“Đây là số điện thoại của Chủ Đầm phải không?”

Ờ, còn biết tên của cô nữa kìa. Chủ Đầm vội vàng trả lời:

“Tôi là Chủ Đầm, chị là...?”

“Xem ra không gọi nhầm.” – bên kia nói – “Tôi là mẹ Từ Nghi.”

Đầu óc Chủ Đầm xoay chuyển nhanh chóng, làm rõ quan hệ giữa cô với bà. Mẹ Từ Nghi, vậy chẳng phải là mẹ chồng của cô sao? Chủ Đầm chỉ cảm thấy bên tai vang âm một tiếng, suýt nữa làm rớt điện thoại di động. Nghe thấy bên kia “Alo” một tiếng, cô lập tức nói vào di động:

“Alo, alo, dì... Không, mẹ, là con, con là Chủ Đầm”

“Mẹ biết” – tiếng Tống Khả Như, mẹ của Từ Nghi bình tĩnh nhẹ nhàng – “Không quấy rầy con chứ? Có phải đang bận hay không?”

“Không có ạ. Con đang đi chợ nên hơi ồn.”

“Mua thức ăn à?” – Tống Khả Như cười – “Mẹ đang ở gần nhà bọn con, có tiện ra gặp mặt không?”

Lúc Chủ Đầm xách đồ đến quán cà phê gần khu nhà, Tống Khả Như đã ngồi đó lâu rồi. Hình như sợ Chủ Đầm không tìm thấy bà,

bà còn đặc biệt chọn vị trí gần cửa sổ để chỉ nhìn thoáng qua là cô có thể thấy bà ngay.

Tuy nhiên, bởi vì khí chất của Tống Khả Như quá đặc biệt nên từ đằng xa Chủ Đìem đã nhận ra bà rồi. Bà lặng im ngồi đó, không hề nhìn xung quanh, trước mặt chỉ đặt một cốc nước ấm và một quyển sách. Chắc hẳn đó là thói quen của bà, lúc đợi người cũng tranh thủ làm chút việc, không để lãng phí thời gian.

Theo bản năng, Chủ Đìem lấy ra một chiếc gương ngắm nghía bản thân. Cô vẫn xinh đẹp như thường ngày, có điều mấy ngày qua huấn luyện quân sự thường bị phơi nắng nên cô nghi ngờ làn da mình không còn trắng trẻo như trước. Hơi chán nản, Chủ Đìem vuốt tóc ra sau, cầm lấy đồ từ từ bước vào quán cà phê.

Như có linh cảm, khi Chủ Đìem đi đến, vừa lúc Tống Khả Như ngẩng đầu lên. Ánh mắt dừng trên người cô một hồi, khóe môi bà nhoẻn lên nụ cười ôn hòa. Đóng sách lại, bà vẫy vẫy tay với cô giống như gặp mặt bạn bè:

“Đìem Đìem, ở đây.”

Hóa ra còn nhớ tên cô à. Chủ Đìem mừng thầm, vuốt tóc theo bản năng và đi đến.

“Mẹ đợi lâu không ạ?” – Chủ Đìem ngồi xuống, để đồ qua một bên.

“Không sao” – Tống Khả Như nói, âm lượng không lớn nhưng mạnh mẽ rõ ràng – “Hôm nay mẹ có một buổi tọa đàm ở trường đại học gần đây, đúng lúc nhớ đến các con nên muốn sang thăm. Xem con đầm đìa mồ hôi kìa, đã chạy đến đây hả?”

Chữ Điem le lưỡi cười một tiếng, ngại ngừng gật đầu.

“Có mệt không? Uống nước trước đi.”

Tống Khả Như cầm chiếc ấm bạc lên rót nước cho cô. Chữ Điem vội vàng đứng dậy:

“Không dám phiền mẹ, cứ để con ạ.”

Vừa nói cô vừa vội vàng nhận lấy, tự rót cho mình một cốc nước. Lúc ngẩng đầu lên, cô phát hiện Tống Khả Như đang cười nhìn cô chăm chú. Chữ Điem lại hơi căng thẳng, vì tránh để mất tự nhiên cô nói với Tống Khả Như:

“Cà phê Mocha ở đây khá ngon, mẹ muốn uống thử không?”

Tống Khả Như lắc đầu:

“Uống không quen loại đó.”

Chữ Điem vốn định gọi một ly, nhưng nghe thấy câu này liền thôi. Tuy cô và Tống Khả Như chỉ gặp nhau có hai lần, mỗi lần bà đều đối xử với cô rất thân thiện, nhưng không biết tại sao Chữ Điem vẫn hơi sợ bà. Có lẽ nguyên nhân có liên quan đến nghề nghiệp của Tống Khả Như. Tống Khả Như là giáo sư đại học được mọi người kính ngưỡng. Mà thành tích học tập của Chữ Điem lại không tốt, nên mới hơi sợ với người làm nghề nhà giáo.

Nhìn kỹ Chữ Điem một hồi, Tống Khả Như nói:

“Vừa nãy lúc mẹ gọi con đang làm gì thế? Mua thức ăn à?”

“Dạ, con chuẩn bị lát nữa về nhà nấu cơm” – ánh mắt Chủ Đìềm sáng lên – “Mẹ cũng đến nhé. Nhưng mà... tài nấu nướng của con không tốt, mẹ đừng chê.”

Tống Khả Như cười khẽ:

“Không được, mẹ chỉ đến thăm con một chút thôi. Tối nay còn có một chút việc, hôm nào con và Từ Nghi về nhà chơi, mẹ sẽ cho con nếm thử tài nấu nướng của mẹ.”

“Được ạ.” – Chủ Đìềm nhanh chóng nhận lời, ngập ngừng một chút rồi đỏ mặt bổ sung thêm – “Mẹ.”

Tống Khả Như hơi sững sờ, bà uống một hớp nước, trấn định lại:

“Đìềm Đìềm, Từ Nghi về chưa?”

“À, về rồi ạ. Được một tuần rồi.” – nhớ ra gì đó, Chủ Đìềm nói – “Lúc trước con còn nói với anh ấy về nhà thăm ba mẹ, nhưng anh ấy nói ba mẹ gần đây khá bận, chờ thêm một thời gian nữa...”

Tống Khả Như cau mày lại. Bận cái gì? Rõ ràng là viện cớ. Nhưng bà không vạch trần con trai trước mặt con dâu, chỉ nói: “Khoảng thời gian trước khá bận, bây giờ đã đỡ hơn một chút rồi. Hơn nữa nếu bọn con về nhà, dù có việc mẹ cũng sẽ từ chối.”

Chủ Đìềm cười ngọt ngào:

“Cám ơn mẹ.”

Hai người lại trò chuyện sang mấy đề tài khác, Chủ Đìềm dần dần thả lỏng, mà Tống Khả Như cũng buông xuống nỗi thấp thỏm trong

nửa năm qua. Trước khi chúng quyết định kết hôn, bà chỉ gặp được đưa con dâu này hai lần. Lần thứ nhất là trước ngày đăng ký kết hôn, lần thứ hai là một ngày sau hôm lĩnh giấy chứng nhận, sau đó chưa từng gặp lại.

Dĩ nhiên bà cũng rất thông cảm cho Chử Điem. Thứ nhất, bà nghĩ mẹ Chử Điem bị bệnh nặng, cô phải ở lại nhà chăm sóc, không rảnh đến thăm vợ chồng bà. Thứ hai, có lẽ là do lần đó cô và Từ Nghi đến nhà gặp phải chuyện không vui, thậm chí có thể nói là vô cùng bất bết. Có lẽ cũng vì điều này nên khiến cô có phần e dè. Còn lại một phần chính là con trai Từ Nghi của bà.

Nghĩ đến đây, Tống Khả Như không nhịn được cười khở. Đứa con trai này từ nhỏ đã không quấn quýt gần gũi với vợ chồng họ. Cho đến bây giờ có lẽ ngay cả nhà nó cũng không muốn về.

Tống Khả Như thôi không nghĩ nữa, ngẩng đầu bối rối nhìn Chử Điem, bà khẽ hỏi:

“Điem Điem, mẹ hỏi con một câu nhé” – bà dẫn đo lựa lời – “Con vẫn muốn để Từ Nghi ở lại quân đội vậy sao?”

Bà vừa dứt lời thì nhìn thấy cô gái trước mặt bị sặc ngum nước vừa mới nhấp môi. Cô ho khan vài tiếng, cất tiếng hỏi ngược lại: “Mẹ nói gì ạ?”

EFF chúc bạn đọc truyện vui vẻ

Lúc Từ Nghi đến bệnh viện đã là năm giờ chiều, cách giờ Chử Điem tan việc nửa tiếng.

Tối hôm qua cô đã thông báo hôm nay sẽ làm một bữa đại tiệc mời anh, nhưng không cho anh ở bên cạnh xem, cho nên anh lái xe ra ngoài đi dạo, gần sáu giờ rưỡi mới được về nhà. Nói ra Từ Nghi vẫn hơi lo lắng, anh sợ cô vợ này của anh ở nhà lại xảy ra chuyện, không chừng đốt luôn cả phòng bếp.

Dừng xe ở trước cửa bệnh viện đa khoa, Từ Nghi cất bước đi vào trong. Hôm nay anh mặc quân phục, tâm trạng cũng thoải mái. Khi hoà mình trong đám đông không hề cảm thấy khác biệt, vì đây là Bệnh viện đa khoa Quân khu.

Anh đến thăm một đồng đội, hai người họ là bạn học tốt nghiệp cùng một khoá, cùng một khu đội tại trường Đại học Khoa học và Kỹ thuật Quân giải phóng Nhân dân Trung Quốc, hơn nữa sau này được phân đến chung một khu. Vì vậy mà tình cảm đồng đội của hai người rất thân thiết. Khoảng thời gian trước cậu bạn này bị thương trong lúc diễn tập, nhân dịp anh nghỉ phép nên đến thăm anh ta.

Tuy nhiên, Từ Nghi đến không đúng lúc. Lúc anh đến đã thấy y tá chịu trách nhiệm phòng bệnh của anh ta đang giậm chân, nói chưa từng thấy người bệnh nào như vậy, vết thương còn chưa lành đã lên trốn khỏi bệnh viện.

Từ Nghi cũng không bất ngờ, đây chính là tác phong nhiệt huyết của anh chàng này, nhưng như vậy đã khiến anh đi một chuyến uổng công rồi.

Đứng ở cửa đợi gần nửa tiếng, anh bạn này vẫn chưa trở lại, Từ Nghi quyết định về nhà trước. Nhưng khi đi ngang qua thang máy, nhìn thấy mấy chữ số từ từ đi lên, anh dừng bước lại, do dự một chút rồi nhấn nút đi xuống, bước vào thang máy đi xuống tầng mười.

Mạnh Phàm ở tầng này, và lại chắc hẳn cô ấy vẫn đang ở đây. Từ Nghi không định đến gặp cô ấy, nhưng không biết vì sao lại lên đây, cứ như bị ma xui quỷ khiến vậy. Loanh quanh ở tầng mười trong chốc lát, Từ Nghi định bụng đi tìm Phương Triết, song còn chưa đến phòng làm việc của Phương Triết thì anh đã gặp được một người ngoài dự liệu.

Mạnh Hòa Ngọc – ba của Mạnh Phàm.

Lúc hai người nhìn thấy nhau đều sững sờ. Từ Nghi phản ứng nhanh, còn chưa kịp kêu một tiếng “bác trai” đã thấy Mạnh Hòa Ngọc vỗ đùi, vội vàng hỏi anh:

“Sao cậu đến đây?”

Từ Nghi hơi ngó người, đáp theo bản năng:

“Cháu đến tìm...”

“Đừng tìm.” – Mạnh Hòa Ngọc vội vàng ngắt lời anh – “Đi nhanh lên, đừng để Mạnh Phàm nhìn thấy cậu.”

Đã muộn rồi, vừa nói xong những lời này, Mạnh Hòa Ngọc đã nghe thấy tiếng con gái mình vang lên phía sau.

“Ba, ba đừng đi nhanh như vậy, con đuổi theo không kịp.”

Vừa dứt lời, Mạnh Phàm đã xuất hiện ở khúc cua, cô mặc bộ quần áo bệnh nhân, mái tóc dài được vén ra sau tai. Đồ ăn đang cầm trong tay đã rơi hết cả xuống đất ngay trong khoảnh khắc nhìn thấy Từ Nghi.

Giờ phút này, Mạnh Hòa Ngọc đã hết hi vọng. Ông đứng che trước mặt Mạnh Phàm, nói với Từ Nghi:

“Cậu đi nhanh đi. Coi như là tôi xin cậu, đi nhanh lên đi.”

Từ Nghi cũng không muốn xuất hiện trước mặt Mạnh Phàm như vậy. Anh muốn nhanh chóng rời khỏi nhưng hai chân như bị ghim chặt trên mặt đất, không cất bước nổi. Anh nhìn Mạnh Phàm, cảm thấy vô cùng xa lạ. Cô đã gầy đến nông nỗi này, giọng nói cũng khàn đi. Từ Nghi còn nhớ, Mạnh Phàm hồi đó thon thả xinh đẹp, giọng nói thánh thót như hạt châu rơi xuống khay ngọc, lúc hát nghe cũng rất hay.

Mạnh Hòa Ngọc thấy Từ Nghi đứng bất động, ông sốt ruột nên bất chấp lịch sự, đưa tay đẩy anh, đuổi anh đi. Từ Nghi cũng đột nhiên hoàn hồn lại, quay người nhanh chóng rời bước.

Nhưng Mạnh Phàm lại đột nhiên hét lên một tiếng, bất chấp tất cả xông lên. Mạnh Hòa Ngọc vội vàng quay người lại cản con gái:

“Mạnh Phàm, con nhận lầm người rồi, nhận lầm người rồi.”

“Không phải, là anh ấy. Ba, ba buông con ra” – Mạnh Phàm kêu to, kinh động đến mọi người trong hành lang, họ đều thò đầu ra xem náo nhiệt. Cô ấy lại hoàn toàn không màng đến gì hết, dốc sức tránh khỏi tay của Mạnh Hòa Ngọc, la vói theo bóng lưng Từ Nghi:

“Anh đừng đi! Anh đừng đi!”

Từ Nghi cứ đi thẳng về phía trước không quay đầu lại, bước chân cũng chẳng mấy may do dự. Đầu óc anh trở nên trống rỗng, chỉ

nghe thấy tiếng gào thét của Mạnh Phàm. Anh chen chúc bước vào thang máy đông người đi xuống tầng trệt, nhưng tiếng của cô vẫn như còn quanh quẩn bên tai. Từ Nghi lạnh lùng lên xe, đóng cửa xe lại. Khi đã ở trong không gian kín mít này, anh như mới có thể thở được.

Anh ngồi yên ở đó, không biết qua bao lâu, tiếng nói bên tai rốt cuộc biến mất. Cuối cùng anh thở phào nhẹ nhõm, nhưng cảm giác cả người đều run rẩy, lưng áo sơ mi đã ướt đẫm mồ hôi. Có một cảm giác bất lực lan khắp toàn thân anh.

Tiếng điện thoại di động vang lên “ting”, là Mạnh Hòa Ngọc gửi đến tin nhắn đến: “Từ Nghi, tôi biết chúng tôi không có mặt mũi nào nói lời này. Nhưng mà sau này cậu đừng nên đến thăm Mạnh Phàm nữa.”

Từ Nghi nhìn chăm chú tin nhắn một hồi lâu rồi xóa nó đi. Anh nắm chặt tay lái, cảm giác hồn vía đã quay lại mới dám nổ máy lái xe.

Khi Chủ Địch về đến nhà, Từ Nghi vẫn chưa về. Cô đặt đồ xuống, vội vàng mời Tống Khả Như vào nhà.

Tống Khả Như thay giày, quay người lại quan sát khắp căn nhà. Lần gần nhất bà đến đây là hai năm trước, khi đó Từ Nghi vừa được điều đến sư đoàn T quân khu B chưa được bao lâu. Là một trung đội trưởng nên lúc nào Từ Nghi cũng bận rộn, không có thời gian để về nhà, cho dù có về thì cũng đa phần là ở đây.

Căn nhà này là do bà và chồng bà mua sau khi kết hôn được vài năm. Sau đó bởi vì kinh doanh càng lúc càng lớn, có tiền để dành,

hơn nữa bà muốn ở gần nơi làm việc, nên mua một căn khác ở trung tâm thành phố. Căn nhà cũ này vẫn giữ lại không bán, thậm chí cũng không cho thuê, cho đến khi Từ Nghi chuyển vào đây ở.

Lần trước bà đến, căn nhà này vẫn giống hệt như lúc bọn họ còn sống ở đây. Có thể nhìn ra được Từ Nghi chẳng có hứng thú gì với việc sửa sang lại nhà cửa. Lần này bà đến nó rõ ràng đã khác hẳn lúc trước. Vật dụng đầy đủ, màu sắc ấm áp, có chút hương vị cuộc sống.

Tống Khả Như hỏi Chủ Đầm:

“Con và Từ Nghi cùng nhau sửa sang lại nhà à?”

Chủ Đầm đang đun nước trong bếp, nghe vậy liền nói:

“Bọn con cùng lên phương án, công việc sửa sang là do con chịu trách nhiệm. Khi đó anh ấy vừa được điều đến trung đoàn thiết giáp chưa được bao lâu, khá bận rộn...”

Tống Khả Như ngồi xuống ghế salon, sờ sờ bàn trà được lau bóng loáng đến mức người ta có thể soi gương, khẽ mỉm cười:

“Con cũng thật là chiều nó quá rồi.”

Chủ Đầm bung tách trà đã pha xong cho Tống Khả Như, cười nói:

“Tối nay mẹ ăn cơm ở đây đi, con nấu cơm nhanh lắm, không làm nhỡ việc của mẹ đâu.”

“Không được đâu.” – Tống Khả Như dịu dàng từ chối – “Con cứ thoải mái đi, mẹ chỉ sang đây thăm một chút rồi lập tức đi ngay.”

Bà đánh giá hết đồ đạc trong nhà, rồi đi ra nói với Chử Điem:

“Căn nhà này là nhà cũ, cũng đã lâu năm rồi, con phải chú ý điện nước này nọ nhé. Không có vấn đề gì chứ?”

Chử Điem nói cho bà yên tâm:

“Có vấn đề gì Từ Nghi đều cũng xử lý gọn ghẽ hết mẹ ạ. Chuyện này còn làm không xong thì con lấy anh ấy làm gì nữa?” – Cô vừa nói vừa tinh nghịch nháy mắt.

Tống Khả Như nhìn gương mặt trẻ con của cô. Đây chính là vợ của Từ Nghi con trai bà, tuy không hề giống với mong muốn của bà nhưng hiện tại xem ra cũng không quá tệ. Có điều khi nhớ đến câu trả lời của Chử Điem ở quán cà phê, bà cảm thấy cô gái này không hề đơn thuần như bà tưởng tượng. Muôn vàn suy nghĩ khiến tâm trạng Tống Khả Như nhất thời rất phức tạp.

“Mẹ, có cần châm thêm trà không ạ?”

Tiếng nói của Chử Điem khiến bà hoàn hồn, vẻ mặt Tống Khả Như dịu đi:

“Không cần đâu, trưa nay mẹ đã uống không ít rồi.” – bà nhìn đồng hồ – “Thời gian không còn sớm nữa, mẹ đi trước, con và Từ Nghi có thời gian thì về nhà chơi.”

Suy nghĩ một hồi bà lại bổ sung:

“Lúc Từ Nghi vắng nhà con cũng có thể thường xuyên đến chỗ mẹ chơi. Trong nhà không có ai, chỉ có mẹ và ba con thôi.”

“Dạ” – Chủ Đầm ngoan ngoãn đáp lời.

Tống Khả Như gạt đầu, cầm túi lên chuẩn bị rời khỏi. Lúc đổi giày ở cửa, bà đột nhiên nghe thấy dưới lầu vang lên tiếng bước chân. Tốc độ và nhịp điệu rất quen thuộc, bà sững sốt, quay đầu lại nhìn Chủ Đầm:

“Đó là....?”

“Là Từ Nghi ạ.” – Chủ Đầm le lưỡi – “Lẽ ra định thừa dịp anh ấy còn chưa về tranh thủ nấu cơm, kết quả là bây giờ còn chưa bật bếp lên nữa...”

Tống Khả Như đã hoàn toàn không nghe thấy Chủ Đầm đang nói gì nữa, cách một cánh cửa, bà nghe thấy tiếng Từ Nghi lấy chìa khóa ra. Tay bà nhanh hơn suy nghĩ, giành mở cửa ra trước.

Cửa được mở ra từ bên trong cũng không khiến Từ Nghi bất ngờ. Tuy nhiên nhìn người trước mặt này – một người không nên xuất hiện ở đây, vẻ mặt anh đột nhiên chuyển sang lạnh lẽo.

Tống Khả Như bị anh nhìn như vậy, trái tim cũng đập mãnh liệt. Sau khi bình ổn nhịp tim thì bà lại thấy hơi tức giận. Dù gì đã hơn ba tháng không gặp, bà đã làm ra chuyện tội ác tày trời gì mà khiến anh vừa nhìn thấy đã không vui chứ?

Hai mẹ con âm thầm giằng co. Nhưng bởi vì trước đây mỗi khi Từ Nghi tức giận rất ít thể hiện trên mặt, cho nên Chủ Đầm hoàn toàn không chú ý đến mạch nước ngầm đang cuộn cuộn giữa hai mẹ con. Cô khoác tay Tống Khả Như, nói với Từ Nghi:

“Anh về rồi hả? Đúng lúc em vừa định giữ mẹ lại ăn cơm, nhưng mà mẹ không nhận lời, anh nói giúp em đi.”

Mày Từ Nghi khẽ nhíu lại, đi vòng qua Tống Khả Như vào cửa, sau khi thay giày xong mới hỏi Chủ Đìem: “Nấu cơm xong chưa?”

“Vẫn chưa.”

“Vậy làm sao giữ khách lại được?” – Từ Nghi nhìn mẹ mình, nói – “Tối nay mẹ còn có lớp, đừng làm trễ nải việc của mẹ.”

Tống Khả Như nheo mắt lại. Từ trước đến nay anh chẳng hề quan tâm đến việc trong nhà, chứ đừng nói đến công việc của bà. Bây giờ sao lại biết tối nay bà có lớp? Tuy biết đây chỉ là viện cớ, mà quả thật bà cũng không định ở lại, nhưng lời này từ chính miệng con trai mình nói ra nên Tống Khả Như mất vui.

Bà đứng nghiêm, hỏi anh với tư thái một người mẹ:

“Về được mấy ngày rồi?”

“Một tuần.”

Bà vừa nghe đã nổi nóng:

“Trở về lâu như vậy không về nhà ăn cơm thì đành thôi, gọi điện thoại báo với ba mẹ biết cũng không được à? À, là sợ mẹ đến đây quấy rầy con phải không?”

Bà cố ý dùng chữ “con” này là sợ Chủ Đìem nghe sẽ suy nghĩ nhiều.

“Làm gì có?” – Từ Nghi nhìn bà, vẻ mặt rất bình tĩnh – “Con về ngày thứ hai đã đến công ty gặp ba rồi. Sao vậy, ba không nói cho mẹ biết sao?”

Lời Tống Khả Như muốn phản bác đều bị nghẹn lại, bà nghĩ kỹ: Cái ông già này đúng là không nhắc đến với bà.

Từ Nghi thấy thế khẽ cười. Sau đó quay đầu lại nói với Chủ Điem: “Tối nay để anh nấu cơm, không thể trông cậy vào em được.”

Nếu như lúc bình thường, có lẽ Chủ Điem sẽ cho rằng Từ Nghi đang nói đùa với cô. Nhưng bây giờ dù cô có ngốc cũng nhìn ra được hai mẹ con họ không bình thường. Có điều cô không ngăn được Từ Nghi, cũng không biết nên nói gì với mẹ chồng mình nữa.

Trong lòng Tống Khả Như rất giận, nhưng vì bản thân là một giáo sư nên bà đã đè nén cơn giận lại, không nói thêm lời nào nữa, quay người bỏ đi.

Đứng sững ra nhìn cánh cửa một phút, Chủ Điem không nhin được trở về phòng bếp, đi đến trước mặt Từ Nghi:

“Anh làm cái gì thế? Sao lại đối với mẹ như vậy?”

Từ Nghi đang rửa rau, tiếng nước chảy ào ào, anh không hề ngẩng đầu lên. Chủ Điem đi đến, tắt vòi nước: “Em đang hỏi anh đó!”

Từ Nghi nhìn cô, hỏi lại: “Anh đối xử với mẹ thế nào?”

Thật sự xem cô là kẻ ngốc à? Chủ Điem bĩu môi:

“Việc gì cũng đối nghịch với mẹ, rõ ràng là tỏ vẻ đuổi mẹ đi.”

Từ Nghi không nói gì, vặn vòi nước tiếp tục rửa rau.

Quen nhau đã lâu, Chủ Đìem cũng hiểu được tính tình của anh. Bình thường lúc không vui anh sẽ không nổi giận, nhưng đừng mong nghe anh nói một câu. Chủ Đìem cố gắng trấn tĩnh lại:

“Hôm nay lúc em đi chợ nhận được điện thoại của mẹ, nói đang ở gần nhà muốn gặp mặt em. Nên em liền đi gặp, anh có gì không vui à?”

“Không có.”

“Vậy anh gặp phải chuyện gì à?”

“Không có.”

Cô yên tâm, suy nghĩ một chút lại không dám chắc hỏi tiếp:

“Vậy anh không muốn để em gặp mẹ hả?” – thấy anh lại không lên tiếng, Chủ Đìem hơi nôn nóng chọc chọc cánh tay anh – “Nói đi, rốt cuộc hai người xảy ra chuyện gì?”

“Đã nói không có gì rồi mà.”

Giọng Từ Nghi vẫn ôn hòa như cũ, nhưng nếu nghe kỹ sẽ thấy nặng hơn bình thường một chút. Có thể thấy được anh đã hơi mất kiên nhẫn, Chủ Đìem đứng tại chỗ, không nói thêm gì nữa. Từ Nghi đi lướt qua cô, lấy nguyên liệu nấu ăn, thấy cô vẫn đứng nguyên chỗ cũ, anh mới ý thức được vừa rồi thái độ của mình không đúng. Anh suy nghĩ một chút, thử giải thích với cô:

“Điềm Điềm, tuy mẹ là mẹ anh, nhưng em không cần cố ý lấy lòng mẹ. Dù mẹ làm gì cũng sẽ không có bất cứ ảnh hưởng nào đến anh.”

Chử Điềm ngẩng phắt đầu lên, không dám tin hỏi ngược lại:

“Anh cảm thấy mới vừa rồi là em lấy lòng mẹ?”

“Anh không có ý này...”

“Nhưng vừa nãy anh đã nói như vậy!” – Chử Điềm bước đến, đứng trước mặt anh, ngược cổ lên hỏi lại lần nữa – “Anh cảm thấy mới vừa rồi là em lấy lòng mẹ?”

Từ Nghi không hiểu được tại sao những lời này lại kích động khiến cô nhạy cảm như vậy, nhưng anh cũng biết nếu cứ tiếp tục sẽ cãi nhau to. Anh trấn tĩnh lại, đương lúc chuẩn bị nói gì đó thì điện thoại trong túi quần đổ chuông. Anh lấy ra xem, thấy số của trung đoàn gọi đến.

Gọi vào lúc đang nghỉ phép vậy nhất định là có việc gấp rồi.

Từ Nghi khẽ nhú mày nói với Chử Điềm:

“Anh nghe điện thoại trước đã.”

Anh vừa nói vừa quay người đi ra ngoài ban công nhỏ ở phòng ngủ.

Chử Điềm một mình ở lại trong phòng khách, nhìn qua gương thấy hai má mình đỏ bừng, cảm thấy hơi buồn cười. Cô biết rõ chẳng

có gì đáng để giận, nhưng khi nghe Từ Nghi nói vậy, trong lòng lại nổi nóng, không nhịn được nên buột miệng hỏi anh.

Từ lúc chiều gặp mẹ chồng đến giờ, cô đã ứng đối rất cẩn thận. Lúc trước khi nhận giấy kết hôn cô từng gặp ba mẹ anh một lần. Từ Kiến Hằng – ba anh – khi đó nghe thấy tin bọn họ đăng ký kết hôn đã tát anh một cái trước mặt cô. Mà mẹ anh đứng bên cạnh lại chẳng nói một câu. Từ đó trở đi, cô đã hiểu được thái độ của họ đối với cuộc hôn nhân này, cũng biết quan hệ của Từ Nghi và cha mẹ không được tốt lắm.

Mà hôm nay, sau khi gặp mặt mẹ chồng, cảm giác này của cô vẫn không biến mất, ngược lại càng rõ ràng hơn. Bởi vì bà đã dò hỏi cô: “Vẫn muốn để Từ Nghi ở lại quân đội vậy sao?”

Trước khi Chủ Đìem kết hôn với Từ Nghi, cô chưa nghe anh nhắc đến chuyện trong nhà. Cô chỉ nghe Trình Miển lúc trước cộng tác với anh nói điều kiện gia đình Từ Nghi rất tốt, luôn phản đối anh đi lính. Cho nên khi nghe thấy mẹ chồng hỏi như thế, cô hơi khó xử, không biết nên trả lời thế nào.

Có điều cô tự nhận mình không phải là người phụ nữ ngốc chỉ biết ru rú ở trong nhà. Cô biết vấn đề này là vấn đề trọng đại khiến Từ Nghi và gia đình xích mích, trừ phi bản thân anh thay đổi ý nghĩ, nếu không mãi mãi không cách nào nhất trí được với nhau. Lúc này dĩ nhiên cô sẽ chọn đứng về phía anh.

Lúc đó trong lòng cô có chút vui mừng, cảm thấy như mình đã làm được một chuyện vĩ đại. Nhưng lại sợ mẹ chồng hỏi sâu hơn, cô không ứng phó được liền nhân cơ hội mời bà về nhà.

Cô tự cảm thấy mình đã làm tốt, không ngờ trong mắt Từ Nghi lại xem hành động của cô là đi lấy lòng người khác. Anh ngốc thật hay là giả ngốc đây? Dù thái độ cô có ân cần với bà ấy một chút cũng bởi vì bà là mẹ ruột của anh. Nếu không, nói khó nghe một chút, họ ra sao cũng chẳng liên quan gì đến cô. Sao anh không hiểu là cô đang lấy lòng ai chứ?

Càng nghĩ càng tức, Chủ Đìềm đi vào phòng vệ sinh, hứng đầy nước trong bồn rửa mặt. Hai tay vốc nước lên hất vào mặt để hạ cơn nóng đang tỏa ra trên người. Tiếng nước chảy rào rào nghe rất hả giận, Chủ Đìềm ra sức rửa mặt, lại nín thở ngâm mặt trong chốc lát mới ngẩng đầu lên thở dài một hơi.

Nước đã làm mờ tầm nhìn nhưng Chủ Đìềm vẫn trông thấy Từ Nghi đứng ở cửa phòng vệ sinh. Anh đã nghe điện thoại xong, không biết đứng ở đó đã bao lâu rồi.

Chủ Đìềm không để ý đến anh, lấy khăn lau mặt, quay người định đi ra.

“Anh có chuyện nói với em.” – Từ Nghi đưa tay cản cô lại.

Chủ Đìềm hất ra: “Đừng giải thích, bây giờ em không muốn nghe.”

Từ Nghi khẽ thở dài, nói với Chủ Đìềm: “Đìềm Đìềm, kỳ phép của anh cũng sắp hết rồi, chúng ta đừng cãi nhau có được không?”

“Ai cãi? Anh cãi hay là em cãi? Em cãi cái gì hả?” – Chủ Đìềm liếc xéo anh, nói gay gắt làm anh nghẹn họng.

Lại quay lại vấn đề khi nãy rồi. Từ Nghi cảm thấy bây giờ không phải là thời cơ tốt để nói chuyện với cô, nói không được mấy câu lại cãi nhau. Đầu anh hơi đau, anh mệt mỏi nói với Chủ Điem:

“Được rồi, xem như anh chưa nói.”

Chưa nói? Chưa nói thì chưa nói!

Nước làm ướt áo, Chủ Điem về phòng ngủ thay bộ đồ mặc ở nhà, sau đó nằm lên giường. Đã sắp bảy giờ, cô vẫn còn chưa ăn cơm. Cô không chịu được đói, vừa đói là dạ dày sẽ khó chịu. Hơn nữa hôm nay còn bị tập quân sự cả ngày, xương cốt toàn thân mệt mỏi như muốn rã rời. Và lại còn bị mẹ chồng và Từ Nghi chọc giận, Chủ Điem cảm giác cả người mình đều ỉu xìu.

Cô giầy xéo cái gối như trút con giận, sau đó cạn kiệt sức lực nằm trên giường thì lại thấy hồi hận.

Mới vừa rồi Từ Nghi nói như vậy rõ ràng là đã xuống nước với cô, cho cô một bậc thêm. Nhưng sao miệng cô lại không chịu nhận, cứ bước thẳng xuống không phải là tốt rồi ư? Sao phải đâm thêm hai câu nữa? Anh ở hai ba ngày nữa là đi rồi, chẳng lẽ từ đây đến lúc đó chiến tranh lạnh hay sao?

Nghĩ như vậy, Chủ Điem cảm thấy dạ dày mình càng đau khủng khiếp hơn, ngay cả mũi cũng cay cay.

Trong khoảng thời gian cô buồn bực trong phòng, bên ngoài vẫn có động tĩnh. Hình như Từ Nghi đang bận rộn làm gì đó, nhưng chưa thấy anh đi vào phòng ngủ. Chủ Điem đói bụng đến mức không chịu nổi nữa, đành phải bò khỏi giường. Cô thầm quyết định, nếu anh nói chuyện với cô, cô nhất định sẽ không làm lơ anh nữa.

Sau khi tự nhủ thầm với mình, cô mang giày vừa định đứng lên đi ra ngoài thì cửa phòng mở ra, Từ Nghi đi vào, trong tay còn bung một bát mì.

“Dậy rồi hả?” – anh nhìn nhìn cô – “Đúng lúc, ăn com thôi!”

Đương lúc Chủ Điem đang do dự có nên xem như mọi chuyện chưa hề xảy ra hay không thì anh đưa mì đến, là món mì sốt thịt mà cô thích nhất. Nấm mèo, măng xào với thịt gà xé, trên đó còn có cà rốt và dưa leo xắt sợi, hương vị ngọt ngào thơm ngát, thanh mát ngon lành.

Thôi cứ như vậy đi, đầu lưỡi đã thật sự không chịu nổi sự hấp dẫn như vậy nữa rồi.

Cô ngẩng đầu nhìn Từ Nghi, anh thấy cô nhìn thì khẽ nhưong mà. Chủ Điem làm mặt lạnh, nhận lấy bát mì, quả nhiên thấy khoe môi Từ Nghi nhoén lên. Chủ Điem không khỏi chán nản, mắc bẫy anh rồi! Anh biết cô đã đói cồn cào nên mang thức ăn ngon đến dụ dỗ.

Chủ Điem trộn đều mì lên, đi theo anh ra ngoài, còn chưa đến bàn com đã nhin không được ăn vài miếng, quả nhiên là ngon vô cùng. Cô ngồi trước bàn, nhai kỹ nuốt chậm, nhìn Từ Nghi bận bịu thu dọn trong nhà, trên người còn mặc áo sơ mi và quần quân đội. Bát mì của cô đã gần thấy đáy rồi mà anh còn chưa đến ăn.

Chủ Điem đành phải hỏi anh:

“Anh không ăn sao?”

“Đợi lát nữa, xong ngay thôi.”

Tiếng của anh vang lên từ phòng ngủ, chò đến khi anh đi ra, trong tay đã cầm lấy chiếc ba lô rần rì. Từ Nghi đặt ba lô lên bàn, bắt đầu xếp đồ vào trong.

Lúc Chủ Đìem thấy thì thoáng sửng sốt. Anh đang thu dọn đồ đạc ư?

Có dự cảm xấu chột lóe lên trong đầu, cô đặt bát đĩa xuống, lập tức đi đến hỏi:

“Anh thu dọn đồ đạc làm gì?”

Từ Nghi nhìn cô một cái, lại cúi đầu tiếp tục thu dọn:

“Nhận được điện thoại từ trung đoàn, nói có chuyện gấp bảo anh tối nay phải có mặt.” – anh ngừng một chút lại bổ sung – “Thật sự có chuyện gấp.”

Chủ Đìem lo sợ:

“Chuyện khi nào, sao em không biết?”

“Mới vừa rồi không phải đã nói với em sao? Mãi lo giận thôi.”

“...”

Anh đã nói, anh nói rằng kỳ phép sắp kết thúc...

Chủ Đìem sững sờ trong giây lát, đột nhiên nhớ ra:

“Tối nay đi thế nào? Bây giờ đâu còn xe nữa.”

“Có xe vào thành phố, thuận đường đón anh luôn.”

Nghe anh nói như vậy, Chủ Đầm hiểu nhất định tối nay anh phải đi rồi. Trong thoáng chốc, trái tim vừa mới ổn định như bị một đôi bàn tay to lớn bóp nghẹt, nhào nặn hã hê khiến cô khó chịu vô cùng. Tuy nhiên giờ khắc này thần trí lại tỉnh táo khác thường, cô quay người đi vào phòng sách, xách một chiếc túi nhựa cực lớn đựng rất nhiều thứ đi ra.

Từ Nghi nhìn cô đang gắng sức xách chiếc túi liền chạy đến đón:

“Đây là cái gì?”

“Để anh mang đi chia cho mấy đồng đội.”

Từ Nghi hơi giật mình, nói theo phản xạ:

“Không mang được nhiều như vậy...”

Chủ Đầm không nghe thấy, cũng không ngừng đầu khỏi chiếc túi, không đựng đủ thì để anh xách tay, dù sao cũng có xe đến đón.

Từ Nghi biết tính tình cô cố chấp, cũng không ngăn cản nữa.

Thu dọn đồ đạc xong, hai người an tĩnh ngồi xuống bàn ăn cơm. Sau đó Chủ Đầm đứng dậy đi rửa chén, cả căn nhà chỉ còn tiếng nước chảy thật nhỏ và tiếng chén bát va chạm vào nhau.

Lòng Chủ Đầm xốn xang, suýt nữa làm vỡ một cái chén. Lúc rửa được một nửa, cô thò đầu qua cửa bếp nhìn ra ngoài, phát hiện Từ Nghi đang cúi đầu kiểm tra khóa cửa.

Về nhà được một hôm anh đã đổi cái khóa cửa cũ rích kia rồi, lo rằng nó không an toàn. Còn nhiều lần dặn dò cô dù là ban ngày hay ban đêm, đừng dễ dàng mở cửa cho người xa lạ. Cho dù là người ở trong khu này cũng không được. Mà lúc đó cô đang mãi nghịch điện thoại di động, chỉ đổi đáp cho có lệ.

Chữ Điềm đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó đè chặt lồng ngực mình, nghèn nghẹn khó chịu. Lại như có thứ gì đó muốn bứt khỏi trời buộc, cô vội vàng tắt vòi nước, chạy vào phòng vệ sinh khóa trái cửa lại.

Từ Nghi cảm giác được cô đi ngang qua sau lưng anh, vừa quay đầu nhìn lại, còn chưa kịp hiểu được chuyện gì xảy ra thì điện thoại di động đã vang lên. Là xe tới đón anh đã đến, nhấn anh xuống lầu. Cúp điện thoại, Từ Nghi đến gõ cửa phòng vệ sinh:

“Điềm Điềm, xe đến rồi, anh đi đây.”

Đợi một lúc lâu mới nghe thấy tiếng cô:

“Ừ, đi đường cẩn thận.”

Không thấy cô đi ra ngoài, Từ Nghi cảm thấy có gì đó không ổn, lại gõ thêm vài cái:

“Em đang làm gì? Mở cửa ra.”

Lại là một hồi im lặng, sau đó vang lên tiếng từ biệt nhẹ nhàng của cô:

“Không có gì, em, em đi toilet thôi. Anh đi nhanh lên đi, đừng để trễ giờ.”

Từ Nghi không ngốc, dĩ nhiên hiểu được cô đang trốn anh. Nhận ra điều này, anh đột nhiên cảm thấy trong lòng không vui.

“Được rồi...” – một lát sau anh nói với cô qua cánh cửa ngăn cách – “Anh đi nhé?”

Anh đứng yên tại chỗ trong chốc lát, không đợi được cô trả lời, lại có điện thoại thúc giục.

Từ Nghi mím môi: “Điềm Điềm, tạm biệt.”

Nói xong, anh xách đồ đi xuống lầu. Chủ Điềm trốn trong phòng vệ sinh, nghe thấy tiếng đóng cửa vang lên, nghe tiếng bước chân anh dần dần nhỏ đi. Rốt cuộc không kiềm chế được nữa, cô để nước mắt tuôn rơi.

Chương 3

Sau hôm Từ Nghi đi, trùng hợp lại là thứ Bảy.

Lẽ ra Chủ Điềm đã sắp xếp lịch hai ngày cuối tuần này kín mít, nhưng hiện tại người đã đi, kế hoạch vút đấy chẳng để làm gì. May mà Phùng Kiều Kiều đúng lúc gọi điện thoại tới hẹn cô đi chơi. Hai người đi dạo suốt cả một ngày, khi về đến nhà thì trời đã tối.

Sau một ngày “mua mua mua” tâm trạng của Chủ Điềm tốt lên nhiều. Song, khi trở về, nhìn căn nhà trống hoắc trống huơ, cảm giác cô đơn lại nhân lúc không vững dạ mà ập tới. Để thoát khỏi cảm giác này, Chủ Điềm tắm rửa sạch sẽ, mở máy tính lên mạng, muốn vào trò chơi cày phó bản như thường lệ, nhưng vừa mới chơi được một chốc đã cảm thấy không còn hứng thú. Sau đó lại lặn đi xem hoạt

hình, nhưng bộ phim bình thường có thể làm cô cười nghiêng ngả hôm nay lại tẻ nhạt chán ngắt. Chử Diêm đành phải nằm ngửa trên giường, hất mái tóc dài chấm vai ra sau đầu, thần thờ nhìn chăm chăm hoa văn trên trần nhà.

Cô bỗng nhớ đến hôm nay trước lúc chia tay, Phùng Kiều Kiều hỏi cô một câu, bảo cô kể lại tình sử của họ. Cô nàng nghe xong phản ứng đầu tiên lại là... Cậu thật sự đã từng yêu đương sao?

Trong giây lát, cô thật sự bị ý nghĩ trong đầu mình dọa sợ. Sau đó nghĩ kỹ, cô và Từ Nghi hình như thật sự chưa từng yêu đương gì cả.

Chử Diêm vẫn còn nhớ cảnh tượng gặp gỡ Từ Nghi lần đầu.

Khi đó cô là một cô gái đơn thuần thần tượng những người lính, trong lòng có một cảm giác sùng bái quân nhân khôn tả xiết. Đúng lúc đó thành phố B tổ chức hoạt động giao lưu với bộ đội địa phương, cô đã lôi kéo bạn thân Hà Tiêu cùng đi tham gia. Bây giờ nhớ lại, khi đó mình thật sự hơi lỗ mãng. Nhưng cô cũng không hối hận, bởi vì lần đó cô đã gặp được Từ Nghi.

Nhiều người tham gia hoạt động như vậy, nhưng nổi trội xuất chúng nhất chính là người đàn ông này. Lúc đó cô rất xấu hổ vì vừa gặp đã yêu anh ngay, từ đó về sau bắt đầu trường kỳ theo đuổi. Cả một năm cô đắm chìm trong tình cảm này, không cách nào thoát ra được.

Nếu như Từ Nghi thấy cô rất xinh đẹp, đồng ý hẹn hò với cô, như vậy có lẽ cô cũng chẳng phải nhớ thương anh. Nhưng người đàn ông này lại không vậy, anh từ chối cô, căn bản chẳng mảy may cho cô cơ hội, chuyện này khơi dậy ý chí chiến đấu mãnh liệt trong đầu cô.

Sau đó trong nhà đột ngột xảy ra chuyện, ba mẹ ly hôn, mẹ bệnh nặng, một mình cô trở về Tứ Xuyên chăm sóc mẹ. Đúng vào thời điểm chẳng còn quan tâm gì đến tình yêu nữa thì Từ Nghi đột nhiên cầu hôn cô. Sau đó nữa thì họ kết hôn.

Nhớ lại một năm lận đận này, lúc này đây Chủ Đìem chỉ có một ý nghĩ duy nhất trong đầu: Ai cũng nói phụ nữ theo đuổi đàn ông chỉ cách một lớp sa mông, còn đàn ông theo đuổi phụ nữ cách cả ngọn núi. Nhưng sao tình cảnh của cô lại hoàn toàn trái ngược vậy? Có phải là cô rất dễ bị lừa hay không?

Nhưng nằm trên giường của Từ Nghi, làm nữ chủ nhân ngôi nhà này, Chủ Đìem cảm thấy cứ bị lừa như vậy lại rất hạnh phúc. Bây giờ chỉ có nghĩ đến anh cô mới có thể ngủ một giấc ngon lành. Cô thật sự đã bị anh chiều hư mất rồi.

Trở mình, Chủ Đìem cầm điện thoại di động lên, mở tin nhắn anh gửi hôm qua mà cô vẫn chưa trả lời ra xem: Anh đến nơi rồi, đừng nghĩ ngợi nữa. Ngủ sớm đi, nghịch điện thoại với máy tính bảng ít thôi.

Người này đúng là chẳng lãng mạn gì cả. “Nghịch điện thoại với máy tính bảng ít thôi.” Ngoài những lời này ra anh không còn biết nói gì khác sao?

Chủ Đìem oán thầm trong lòng, thấy tin nhắn này lòng dạ buồn bã cực kỳ, vốn tưởng rằng còn hai ba ngày vui vẻ, kết quả là khi không cãi nhau một trận, còn chưa cãi nhau xong thì anh đã bị triệu tập về đơn vị. Cô còn chưa kịp làm lành với anh thì anh đã đi rồi. Thật là hụt hẫng, chỉ nghĩ nhiều đó thôi trong lòng cô đã bút rút lăm rồi.

Chử Diễm đột nhiên cảm thấy hối hận, nhìn điện thoại cân nhắc hồi lâu rồi gửi một tin nhắn cho Từ Nghi: Lần sau anh nghỉ phép trở về chúng ta không cãi nhau nữa có được không?

Đợi chừng ba phút, bên kia hồi âm lại, chỉ có hai chữ đơn giản: Đang họp.

Chử Diễm không hài lòng lắm với tin trả lời này, cô bĩu môi.

Bất ngờ là bên kia lại gửi đến một tin nữa, Chử Diễm vội mở ra xem. Tin nhắn đính kèm một tấm hình, là tấm hình chụp lại tin nhắn vừa nãy của cô. Sau đó còn kèm theo một câu nói: Lưu hình lại làm bằng chứng. Ngủ sớm đi, bớt chơi điện thoại và máy tính bảng lại.

Chử Diễm: "..."

Cô thật sự rất hối hận vì đã đổi máy điện thoại mới cho Từ Nghi. Nhìn đi, người đàn ông này quay đầu lại đối phó mình kìa. Thật là quá gian trá mà!

Đêm nay cuối cùng Chử Diễm cũng có thể ngủ ngon, thế nên đến thứ Hai đi làm, Chử Diễm tới trễ nửa tiếng. Sau khi bị lão Lưu phê bình mười phút, cô được hay tin rằng ngày mai cô sẽ phải đi công tác. Địa điểm là một thành phố gần thành phố B, bởi vì chi nhánh công ty Tây Định mới thành lập ở bên kia đang có khóa huấn luyện ngắn hạn.

Chiều hôm đó Chử Diễm về nhà sớm, mua đồ đạc và thu dọn hành lý. Canh thời gian đến tám giờ thì gọi điện cho Từ Nghi.

Lần đầu không ai nghe máy. Chủ Điền nghĩ có thể là anh không có ở trong văn phòng, lúc đang chuẩn bị nửa tiếng sau gọi lại thì ai đấy lại gọi đến.

Chủ Điền nằm trên giường, thoải mái nói chuyện điện thoại với anh:

“Vừa nãy sao anh không nghe vậy?”

Từ Nghi: “Vẫn chưa quen với tiếng chuông mới.”

“...”. Chủ Điền hừm một tiếng - “Còn biết chụp màn hình, vậy mà không quen với tiếng chuông à?”

Từ Nghi cười khẽ, tiếng nói trầm trầm, ấp ấp êm tai: “Em ăn tối chưa?”

“Ăn xong lâu rồi” - cô nói - “Ngày mai em phải đi công tác.”

“Đi đâu? Với ai?”

“Thành phố T, đi với đồng nghiệp...” - Chủ Điền đảo mắt, cô trả lời - “... Số người vừa khéo lại là một nam một nữ.” - trai đơn gái chiếc.

“...” - Từ Nghi im lặng chừng mười mấy giây sau mới hỏi - “Số điện thoại của ông chủ em là bao nhiêu?”

“Anh hỏi cái này làm gì?”

Chính trị viên Từ thản nhiên nói: “Anh cảm thấy nên nói chuyện với ông ta một chút.”

Chử Điem không nhin được, bật cười thành tiếng.

“Hài lòng rồi hả?” - tiếng nói trầm ấm truyền đến từ đầu bên kia còn xen lẫn với tiếng gió rì rào - “Đi sớm về sớm, đến thành phố xa lạ đừng đi lung tung, hành động theo tập thể, không được đánh lẻ. Có chuyện gì thì điện thoại cho anh.”

Chử Điem muốn nói tìm anh còn không bằng tìm đồng nghiệp em. Nhưng không khí bây giờ quá đậm ấm, cô không muốn phá hỏng cảnh đẹp này. Cô ngoan ngoãn “Ừ” một tiếng rồi cúp điện thoại. Tối đó cô ngủ say vô cùng.

Lần này nhân viên được cử đi huấn luyện ở Tây Đinh thành phố T gồm sáu người, vừa khéo là bốn nam hai nữ.

Chín giờ sáng Chử Điem chạy đến công ty hội họp với những người khác, ngồi chung một chiếc xe thương vụ. Ngoại trừ một đồng nghiệp nam ra, những người khác đều khác bộ phận với cô. Chử Điem mới đến công ty chưa được hai tháng, còn chưa thân thiết với họ. Cô ngồi ở hàng ghế trước, nghe mấy người phía sau trò chuyện và cười đùa rôm rả, trong lòng cảm thấy có chút nhàm chán.

Một lúc sau cô cảm thấy đầu mình hơi choáng váng, vừa cố hít thở thì trào lên cảm giác buồn nôn. Chử Điem rầu rĩ phát hiện mình say xe rồi. Cô kéo cửa sổ bên cạnh ra một nửa, đồng nghiệp nữ ngồi kế bên phát hiện ra sắc mặt cô tái nhợt, khẽ hỏi cô có phải khó chịu hay không.

Chử Điem vừa định trả lời là không sao thì cơn buồn nôn lại trào lên. Cô đành xua tay, không nói gì. Đồng nghiệp nữ hiểu chuyện liền lấy một miếng dán say xe từ trong túi ra đưa cho cô.

“Dán lên rốn hoặc ở sau tai, một lát nữa sẽ đỡ hơn.”

Chử Điem cảm kích nhìn chị ta, rồi lập tức xé ra dán lên. Mười phút sau, không biết có phải là do tác dụng tâm lý hay không, cô đã cảm thấy khá hơn nhiều. Tựa đầu vào lưng ghế, cô mơ màng ngủ thiếp đi.

Đến thành phố T cũng đã sang trưa, chi nhánh công ty bên đó cử người đến đón, còn đặc biệt đặt bàn ở khách sạn chiêu đãi đoàn. Chử Điem trong người khó chịu nên nhã nhận từ chối, sau đó về phòng nghỉ ngơi. Đồng nghiệp nữ kia cũng đi theo cô về phòng cất đồ, hai người ở chung phòng với nhau.

Đồng nghiệp nữ đó họ Trương. Chử Điem gọi chị ta là chị Trương. Chị Trương vừa thấy Chử Điem vào phòng đã lập tức nằm lăn ra giường liền hỏi:

“Tiểu Chủ, không phải bình thường em lái xe đi làm hay sao? Sao mà say xe dữ vậy?”

“Em cũng không biết lần này bị sao nữa.” - Chử Điem uể oải nói: “Lúc trước rất hiếm khi bị say xe, nhưng lần này vừa ngồi lên xe không bao lâu thì đã buồn nôn không chịu được.”

Chị Trương ngẫm nghĩ rồi cười nói:

“Coi chừng không phải say xe mà là có rồi đó.”

Nhờ phúc của Phùng Kiêu Kiêu, hiện giờ toàn bộ công ty đều biết chuyện Chử Điem đã kết hôn, vì vậy chị Trương mới nói đùa với cô thế này.

Trái lại, Chử Điem không hề cảm thấy khi này cô buồn nôn là vì có mang. Dù gì Từ Nghi chỉ mới đi có vài ngày, nếu thật sự có mang cũng không phản ứng nhanh đến thế. Tuy nhiên, lời của chị Trương đã nhắc nhở Chử Điem phải chú ý tới vấn đề này. Tuy rằng khi đó chu kỳ của cô vừa kết thúc, chính là thời điểm an toàn nhất, nhưng lúc họ làm cũng không chú ý lắm đến những biện pháp an toàn, mà thời kỳ an toàn của phụ nữ ai có thể nói chính xác chứ? Cô vẫn có khả năng mang thai.

Nghĩ vậy, cô dự tính khi trở về thành phố B sẽ mua que thử thai thử xem sao.

Sau khi chị Trương đi, Chử Điem thay bộ quần áo thoải mái, trở về giường chuẩn bị ngủ một giấc. Nhớ đến tối qua ai đó dặn dò, cô gửi tin nhắn: Đã đến thành phố T rồi, khách sạn là hai người một phòng, em ở với một chị đồng nghiệp. Xin đồng chí chính trị viên yên tâm!

Quả nhiên không lâu sau điện thoại di động đã vang tiếng “ting tang”, báo cho cô biết có cuộc gọi đến. Chử Điem lập tức cầm điện thoại lên xem nhưng lại thất vọng. Người gọi đến chính là cô bạn học chung thời đại học và cùng làm việc tại thành phố B với cô, gọi đến mời cô đi ăn cưới. Lâu rồi không liên lạc, Chử Điem lười mấy trò đối nhân xử thế này nên tìm lý do từ chối.

Nhưng cú điện thoại của cô bạn đại học này ít nhiều đã khiến cô ngẫm nghĩ lại một số chuyện. Lúc chán nản nằm trên giường, cô không thôi suy nghĩ: Đến bao giờ mình mới có đám cưới đây?

Khi anh và cô đăng ký kết hôn quả thật hơi vội vàng, lúc Từ Nghi làm thủ tục kết hôn thì hai người đã bàn xong chuyện đám cưới. Chờ tình trạng sức khỏe mẹ cô chuyển biến tốt hơn thì họ sẽ tổ chức

một đám cưới đơn giản, chỉ mời ba mẹ hai bên và những bạn bè thân thiết tham dự mà thôi.

Nhưng mẹ cô đột ngột qua đời đã phá vỡ hết tất cả kế hoạch, trong nháy mắt đám cưới biến thành đám tang. Hai ngày sau đám tang, anh nhận được điện thoại yêu cầu kết thúc nghỉ phép trở về đơn vị, không kịp nghỉ ngơi lấy một chút, đi ngay trong ngày. Cô mặc chiếc áo khoác màu xanh đậm, đeo băng tang trên cánh tay ra sân bay tiễn anh. Trước lúc chia xa, hai người không ai nói một câu, anh chỉ hôn lên khóe môi và ôm siết lấy cô mà thôi.

Khi đó cô nghĩ mình lệ thuộc vào người đàn ông này từ lúc nào rồi, e rằng không có đám cưới cô vẫn sống chung với anh như vậy mà không hề cảm thấy ảm ức. Nhưng cho tới giờ cô mới phát hiện, thật ra thì cô vẫn có lòng tham. Mà Từ Nghi thì sao, hình như anh đã quên mất chuyện này, kể từ lúc đó đến giờ vẫn chưa nhắc lại.

Cô cũng có thể chủ động nhắc anh mà. Nhưng ... Chủ Đìềm bĩu môi. Cô không thèm!

Khóa huấn luyện chính thức bắt đầu từ ngày mai, mọi người tận dụng thời gian nửa ngày này đi dạo khu thắng cảnh nổi tiếng tại thành phố T.

Chủ Đìềm cảm thấy người đã khá hơn nên cũng nhập bọn, toàn là những người tầm tuổi nhau nên đi chung không lâu đã thân thiết ngay. Cuối cùng mọi người hứng chí quyết định tối không trở về khách sạn ăn buffet mà chọn nhà hàng Tây Kiessling nổi tiếng ở thành phố T, đánh chén xong còn rủ nhau đi hát Karaoke.

Chủ Đìềm không có hứng ăn, chỉ ăn một nửa miếng thịt bò tám phần chín, một ít salad và nửa bát súp bắp, sức ăn chỉ bằng phân

nửa thường ngày. Mà trong quá trình dùng cơm, Chủ Điem cảm thấy thỉnh thoảng có người nhìn cô chăm chăm, điều này khiến cô ăn mất tự nhiên. Cô đặt nĩa xuống, lau khóe miệng, nhìn lại thì thấy một đồng nghiệp nam giơ ly rượu trong tay với cô, anh ta dựa vào ghế mây, nhìn cô đắm đuối.

Chủ Điem chợt nhớ ra anh chàng này là người Phùng Kiêu Kiêu nói lúc trước, chính là người bạn ở bộ phận hạng mục muốn “tìm hiểu” cô, tên là Triệu Hiếu Khải. Thấy ánh mắt anh ta nhìn mình, Chủ Điem liền biết anh ta uống nhiều quá rồi.

Cô lịch sự mỉm cười, nhanh chóng quay mặt đi, không nhìn anh ta nữa. Đồng nghiệp nam kia không được vui, cũng hơi tỉnh rượu, ngượng ngùng cúi đầu dùng bữa.

Ngồi được một lát, Chủ Điem cảm thấy bức bối trong lòng. Đúng lúc chị Trương muốn đi vệ sinh, cô liền đi chung với chị ấy ra ngoài hóng mát một chút. Hai người băng qua đại sảnh nhà hàng, lúc vừa định đi ra ngoài thì Chủ Điem nghe thấy hai giọng nói quen thuộc.

“Bây giờ mới mấy giờ, sao không còn phòng riêng nữa hả?” - giọng nữ nũng nịu cất lên đầy bất mãn.

Nhân viên phục vụ nhỏ nhẹ giải thích nhưng cô ta vẫn không hài lòng. Trong lúc giằng co, người đàn ông nói:

“Được rồi, đừng nhiều chuyện vậy mà, ăn ở đại sảnh cũng được.”

Chủ Điem cảm thấy khó tin, cô bảo chị Trương vào phòng vệ sinh trước, còn mình cất bước đi về phía tiếng nói kia. Cô nhìn thấy một người phụ nữ ăn mặc lòe loẹt ngúng nguẩy đi đến chiếc bàn hai

người, đi theo phía sau cô ta là một người đàn ông mặc bộ vest đen, phong thái chính trực.

Hai người này chính là Chủ Ngật Sơn ba cô và người vợ hai của ông - Triệu Tiểu Tình.

Sau khi thấy rõ hai người này là ai, Chủ Điem cảm thấy lòng mình bức bối hơn. Cô vốn định quay người bỏ đi, nhưng khi liếc mắt nhìn Chủ Ngật Sơn thì cô lại dừng bước.

Trước khi ngồi xuống, Chủ Ngật Sơn đưa tay kéo ghế cho Triệu Tiểu Tình, sau đó nhận thực đơn từ tay nhân viên phục vụ, đưa tới trước mặt ả để ả chọn món. Triệu Tiểu Tình đọc tên món ăn, nhân viên phục vụ nói gì đó dường như khiến ả bất mãn, ả liền bĩu môi. Chủ Điem đứng phía sau cột đá ở đại sảnh, thấy rõ Chủ Ngật Sơn cười nhẹ, có vẻ rất yêu chiều ả.

Chủ Điem cảm thấy mình đã sắp không nhận ra người đàn ông mình kêu là ba hơn hai mươi mấy năm này nữa rồi, trước đây cô chưa từng thấy ông cư xử chu đáo dịu dàng với bất cứ một người phụ nữ nào. Trong ấn tượng của cô, Chủ Ngật Sơn thích uống rượu, tính tình lớn lối, về đến nhà mẹ cô phải nhẫn nại hầu hạ, hơi không phải một chút là ông sẽ nổi cáu.

Sau đó tỉnh táo lại sẽ xin lỗi mẹ, nhưng đến lần sau chứng nào tật nấy. Ông rất thương yêu cô con gái duy nhất là cô, Chủ Điem rất rõ điều này. Nhưng cái chết của mẹ đã khiến cô không bao giờ có thể tha thứ cho người đàn ông này nữa.

Chủ Điem hít sâu một hơi, kịp thời bỏ đi trước khi bị họ phát hiện.

Một tuần sau đó, ngoại trừ chi nhánh công ty và khách sạn ra, Chủ Điem không đi đâu cả. Một là thời tiết thành phố T không tốt lắm, hai là cô sợ gặp lại Chủ Ngật Sơn và Triệu Tiểu Tình. Hôm kết thúc huấn luyện, lãnh đạo chi nhánh công ty mời mọi người bên tổng công ty ăn bữa cơm chia tay, sau đó cả đoàn người ngồi xe trở về thành phố B.

Bởi vì sợ trở về lại say xe nữa. Chủ Điem dán miếng chống say xe từ trước, trong bữa tiệc khi này cô ăn rất nhiều nhưng không dám uống nhiều rượu, nên quãng đường trở về tốt hơn rất nhiều, nhưng mà cô ngồi phía trước luôn cảm thấy phía sau có người đẩy đẩy ghế của cô.

Ban đầu Chủ Điem còn tưởng rằng nguyên nhân là do đường xóc nảy, nhưng sau khi lên đoạn đường cao tốc, cô vẫn cảm thấy như thế. Chủ Điem quay đầu lại, sau khi thấy rõ là ai thì quay đầu đi, nhích người lên phía trước một chút, suốt cả quãng đường ngồi thẳng đơ trở về thành phố B.

Về đến nhà, Chủ Điem vừa bỏ đồ xuống đã nằm nhoài lên giường. Máy ngày huấn luyện đã khiến cô mệt mỏi chết đi được, bây giờ cô chẳng còn chút sức lực gì cả, ngay cả tắm cũng không nổi.

Tuy nhiên ông trời như muốn đối nghịch với cô vậy, điện thoại trong túi vang lên, Chủ Điem thăm đầu tranh một chút, cuối cùng bỏ dậy dùng chân khều chiếc túi lại. Lúc lấy điện thoại ra đối phương đã sớm cúp máy. Chủ Điem nhìn màn hình hiển thị, là Hà Tiêu gọi đến.

Có lẽ do cô không nhận điện thoại nên Hà Tiêu gửi một tin nhắn: Điem Điem, cuối tuần sau mình cưới, cậu nhất định phải tới đấy nhé.

Chử Điem cảm thấy đau đầu, sao gần đây người xung quang cô lại thi nhau cưới vậy? Nhưng khác với cô bạn đại học kia, Hà Tiêu là một trong những người bạn thân í ỏi của cô ở thành phố B này. Ngoài ngạc nhiên, tự đáy lòng cô cảm thấy vui mừng thay cho Hà Tiêu.

Trả lời xong, Chử Điem đã hoàn toàn không còn hơi sức để suy nghĩ những rối rắm về vấn đề cưới xin nữa. Cô quá mệt mỏi, nằm trên giường chưa được một phút đã ngủ thiếp đi. Sau đó điện thoại vang lên chừng hai ba lần, tiếp theo sáng lên hai lần nữa, báo hiệu có tin nhắn gửi đến.

Chử Điem không hề bị đánh thức, vừa ngủ đã thẳng giấc đến sáng hôm sau. Lúc tỉnh lại mở điện thoại ra xem mới phát hiện có rất nhiều cuộc gọi nhỡ và tin nhắn đều của Từ Nghi. Trong nháy mắt, Chử Điem đã tỉnh táo lại. Cô nhớ đến tối hôm qua trở về không bao lâu đã ngủ mất, quên bém luôn việc nhắn tin báo bình an cho anh biết.

Nhiều tin nhắn và cuộc gọi nhỡ như vậy, xem ra anh sốt ruột lắm phải không? Chử Điem vốn định gọi lại cho anh, nhưng nghĩ đến ban ngày anh làm việc không thường mang di động theo, nên gửi tin nhắn: Tối hôm qua em mệt quá nên vừa về đã ngủ mất, quên gọi điện thoại cho anh. Đã sớm về đến nhà an toàn rồi, anh đừng lo.

Ngoài dự liệu của Chử Điem, tin nhắn gửi đi không bao lâu thì anh đã gọi đến. Chử Điem hớn hờ nhận điện thoại:

“Đồng chí chính trị viên, sáng nay sao rảnh rồi gọi điện thoại cho em vậy?”

Bên kia hơi khựng lại rồi mới cất tiếng trả lời:

“Anh muốn xác nhận thử xem.”

“Xác nhận cái gì?”

“Xác nhận xem người gửi tin nhắn có phải chính là em không?” - một tiếng thờ dài vang lên, giọng của anh hơi bị khàn vì thức đêm.

Chử Diễm giờ mới hiểu được thâm ý trong lời nói của anh, có hơi áy náy, nhưng trong lòng là tràn ngập vui sướng. Cô nói dối:

“Đã là gái hai tư tuổi rồi, anh còn sợ em bị người xấu bắt cóc ư?”

“Hiện tại anh biết tài năng của em rồi, không dám xem em là trẻ con nữa.”

Chử Diễm tin anh mới là lạ, rõ ràng là trêu cô đây mà. Trong lòng cô loáng thoáng hi vọng anh cứ mãi lo lắng cho cô thế này, ít ra nói rõ anh quan tâm đến cô. Chử Diễm nhớ đến cuộc gọi tối hôm qua của Hà Tiêu, cô lại nói:

“Đám cưới Tiêu Tiêu và Trình Miển được tổ chức vào tuần sau, anh có thể tranh thủ thời gian đến tham dự không?”

“Không rảnh.”

Tuần trước anh mới vừa được điều đến đơn vị mới, nơi đây đang thiếu người, trên thực tế anh không thể nào đi được.

Chử Diễm hơi tò mò.

“Đến cùng là anh đang bận gì thế? Đơn vị nhiều người như vậy thiếu anh một ngày cũng không được à?”

Cô rất muốn hôm đó sẽ được gặp anh, dù chỉ có một ngày cũng thỏa mãn. Từ Nghi biết cô bị mất vui, còn chưa nghĩ ra làm sao an ủi thì con vật bên cạnh anh đã kêu lên, anh vội vàng che điện thoại di động đi ra xa. Đáng tiếc đã muộn, bên đầu kia điện thoại vẫn nghe thấy.

Người đẹp Chủ hỏi:

“Ai đang ở đó? Có người nghe lén anh gọi điện thoại à?”

“Không có ai nghe lén cả.” - anh nói xong lời này liền nghe thấy đám lính phía sau cười ồ lên. Anh quay đầu lại nhìn bọn họ cảnh cáo rồi nói - “Hôm đám cưới Trình Miễn em đi thay anh đi, cùng lắm thì bỏ phong bì cho họ nhiều một chút.”

“Đồng chí chính trị viên, xin hỏi em là gì của anh, tại sao phải đi thay anh hả?”

Từ Nghi cảm thấy đôi khi rất thích cái tính ngoan cố này của cô, nhất là khi cô mới thức dậy, tiếng nói vô cùng nhẹ nhàng, giống như sợi đường ngọt ngào khiến người ta thích le lưỡi liếm. Anh suy nghĩ một chút rồi nói:

“Vậy làm phiền nhé, bà Từ?”

Hai chữ sau được anh nhấn rõ ràng. Đây là lần đầu tiên anh gọi cô như vậy, Chủ Điem nghe thấy đầu óc cũng lâng lâng, hai tai lập tức nóng bừng.

“... Hừ!”- muốn dùng viên đạn bọc đường khiến cô xiêu lòng à, ghê gớm thật mà!

Mà trong khoảnh khắc Từ Nghi nghe thấy tiếng điện thoại kêu tút tút, anh khẽ nhướn mày, khoe môi nhẹ cong. Bây giờ anh có thể cảm nhận được niềm vui thú của một người đàn ông chinh phục được một người phụ nữ, nhất là một người phụ nữ xinh đẹp. Hơn nữa, cô vợ của anh còn dễ thương, đáng yêu vô cùng.

Từ Nghi thông thả cất điện thoại, quay người trở về, trên đường gặp một người lính vội vã đi đến, Từ Nghi vội vàng gọi anh ta lại hỏi:

“Sao vội? Sinh chưa?”

Người lính mặt mày ủ ê lắc đầu:

“Chắc phải chờ tiếp, ở quê không gay go thế này.”

Từ Nghi cũng lo lắng, nhưng về phương diện này anh thật sự là tay ngang, cũng không thể đề xuất được gì, đành nói:

“Vậy thì chờ thôi, tôi đi với các anh.”

“Không cần, Không cần” - người lính ngăn cản anh - “Sao có thể cho phó trưởng đi theo được.”

Từ Nghi nghĩ quả thật mình cũng không giúp đỡ được gì, vừa rồi lúc anh ở đó đã khiến cho đám lính này mất tự nhiên, bây giờ đến đó cũng chỉ thêm phiền.

Anh nói: “Được rồi, tôi về sửa đại cương tập huấn trước, chờ tin tức của anh.”

Người lính gật đầu, nhớ ra gì đó bèn cản Từ Nghi lại hỏi:

“Phó trưởng, có phải chị dâu còn chưa biết anh được điều đến đây không?”

Từ Nghi nghe vậy nheo mắt lại, đánh giá người lính này từ trên xuống dưới, hỏi với vẻ thích thú:

“Sao vậy?”

“Hi hi, lúc tôi mới đi lính đến đây cũng vậy, ở đây đã nhiều năm rồi, lúc thấy anh nói chuyện điện thoại có vẻ quanh co là hiểu ngay thôi.”

“Đã bị anh đoán trúng rồi.”

Từ Nghi thoáng cười rồi không nói gì thêm nữa. Nghĩ đến tính tình khó chịu của cô vợ mình, quả thật anh vẫn còn chưa dám nói cho cô biết.

Bởi vì sau chuyên công tác còn vài việc phải làm, nên khi trở về thành phố B, quả thật Chử Điem khá bận bịu. Đến lúc cô nhớ ra chuyện mua que thử thai thì đã sắp đến cuối tháng rồi.

Chử Điem vội vã không kịp đợi tan sở đã xin về trước. Lúc đi ngang qua tiệm thuốc trên đường, cô vào mua một hộp que thử thai. Sáng hôm sau thức dậy cô vào phòng vệ sinh kiểm tra, kết quả chỉ có một vạch đỏ, biểu hiện âm tính. Chử Điem không rõ mình cảm thấy

may mắn hay hụt hẫng, nhưng cảm giác sợ bóng sợ gió trong lòng đã không còn nữa. Cô bỏ que vào hộp giấy, rồi gom hết mấy thứ còn lại vứt vào sọt rác.

Cuối tháng còn có một chuyện quan trọng, đó chính là đám cưới của bạn thân Hà Tiêu. Hồi lên đại học, hai người còn nói đùa sau này kết hôn sẽ làm phù dâu cho nhau. Nhưng bây giờ cô đã kết hôn sớm hơn Hà Tiêu một bước, tuy không tổ chức đám cưới nhưng vẫn xem như là người đã có chồng. Ở thành phố B, phụ nữ đã có chồng không thể làm phù dâu. Trọng trách này của cô coi như đã được cởi bỏ, cô chỉ giúp vài việc vặt vặt mà thôi.

Ngày trước đám cưới, lẽ ra cô định đến nhà Hà tiêu ở chung với cô nàng qua ngày độ thân cuối cùng. Nhưng sắp tới công ty phải chuẩn bị lễ kỉ niệm bốn mươi năm nên thứ Bảy cũng phải đi làm. Lão Lưu chết sống cũng không cho cô nghỉ, Chủ Đầm đành phải oán hận gọi điện cho Hà Tiêu biết tối nay cô mới đến.

Cúp máy, lúc đang chuẩn bị quay lại tiếp tục tăng ca thì điện thoại di động lại vang lên. Chử Diễm nhìn xem, là Chử Ngật Sơn gọi đến. Cô nhấn nút từ chối chẳng chút do dự. Kết quả là không lâu sau Chử Ngật Sơn lại gửi tin nhắn đến: Diễm Diễm, nghe điện thoại đi, ba có chuyện muốn nói với con, là về chuyện mẹ con.

Mẹ vĩnh viễn là yếu điểm của Chử Diễm. Cho nên cô đã nhận cú điện thoại Chử Ngật Sơn gọi đến sau đó.

Ở bên kia điện thoại, Chử Ngật Sơn cười:

“Diễm Diễm.”

Giờ phút này Chử Diễm vô cùng ghét tiếng cười của ông, như thể ông đoán chắc cô nhất định sẽ thỏa hiệp vậy. Cô lạnh lùng hỏi:

“Có chuyện gì?”

“Cũng không có gì, ba nhớ con...”

“Còn nói linh tinh nữa tôi sẽ cúp máy đấy.”

“Đừng, đừng, đừng...” - Chử Ngật Sơn sốt ruột, không đắc ý nữa.

Khóe môi Chử Diễm hơi nhếch lên:

“Nói đi, chuyện gì.”

“Con bé này...” - Chử Ngật Sơn thở dài - “Lúc trước mẹ con để lại bộ vòng ngọc cho con là chờ sau này con kết hôn thì tặng. Lúc ly hôn bà ấy quên mang đi, bây giờ ba thu dọn đồ đạc trong nhà thì nhìn

thấy, nhớ đến con và Tiểu Từ đã đăng ký kết hôn rồi nên ba muốn đưa cho con.”

“Được rồi, tôi cho ông địa chỉ, ông gửi chuyển phát nhanh đến cho tôi.”

“Đồ quý giá như vậy làm sao gửi chuyển phát nhanh được!” - Chủ Ngật Sơn khẽ trách cô - “Ngày mai ba đến thành phố B, hai ba con mình gặp mặt ăn một bữa cơm. Sẵn tiện đưa đồ cho con luôn.”

Chủ Diễm hơi nhú mày:

“Đưa đồ mà cũng kèm điều kiện nữa sao?”

Chủ Ngật Sơn bật cười, đồng thời thoáng nét buồn bã:

“Diễm Diễm, bây giờ chỉ một bữa cơm mà con cũng không muốn ăn với ba sao?”

Ông lại giờ trò tình cảm. Chủ Diễm quay đầu đi, thầm nghĩ rồi nói:

“Vậy thì tối mai đi. Ban ngày bạn tôi kết hôn, không rảnh.”

“Được, được, được!”- sợ cô đổi ý, Chủ Ngật Sơn vội vàng nhận lời.

Cúp điện thoại, tâm trạng Chủ Diễm lại chìm xuống vực thẳm. Cô chán ghét bản thân mình, mỗi lần ông giờ chiêu lạt mềm là cô lại cúi lòng. Đây chính là nguyên nhân chủ yếu nhất khiến cô không muốn nghe điện thoại của Chủ Ngật Sơn.

Những lần thỏa hiệp trước kia cô còn viện lý do cho mình, đó chính là Chủ Ngật Sơn luôn đối xử rất tốt với cô. Nhưng kể từ khi tận mắt chứng kiến cách ông đối xử với Triệu Tiểu Tình ở nhà hàng Kiessling thành phố T, Chủ Điem đã hoàn toàn thất vọng với ông. Không phải ông không thể đối xử tốt với phụ nữ, chẳng qua chỉ là ông có muốn hay không thôi. Lần cuối cùng, Chủ Điem tự nói với mình, đây là lần cuối cùng cô mềm lòng với ông.

Tối đó Chủ Điem mất ngủ, nói chuyện cả đêm với Hà Tiêu. Ngày hôm sau vì chuẩn bị đám cưới nên hai người đã thức dậy thật sớm.

Đám cưới của Hà Tiêu và Trình Miển được tổ chức tại khách sạn trung tâm thành phố B. Chủ Điem không làm phù dâu, chỉ giúp Hà Tiêu vài công việc vặt vãnh như trang điểm cho mấy phù dâu, sau đó chịu trách nhiệm nhận phong bì.

Xưa nay cô vẫn luôn sùng bái quân nhân, nhưng chưa bao giờ có cơ hội rửa mắt như hôm nay, trong đám cưới này, hơn nửa số quân nhân cô biết đều có cấp bậc tương đương với Từ Nghi và Trình Miển, người có vai vế nhất cô từng gặp là chồng cô út, mang quân hàm thiếu tướng. Mà hôm nay, chỉ riêng thượng tướng đã có ba vị xuất hiện, thiếu tướng và trung tướng lại càng không phải nói, có thể gọi là cảnh tượng hoành tráng hiếm có.

Đám cưới hai người cử hành rất thuận lợi, dù gì cũng có nhiều nhân vật tai to mặt lớn như vậy nên không ai dám lỗ mãng cả. Nhận nhiệm nhất phải kể đến bàn bạn học và đồng đội cô dâu chú rể. Hết như bàn Chủ Điem đang ngồi đây, ngoại trừ có vài ba cô gái khác thì toàn là đồng đội của Trình Miển. Đàn ông độ thân hai mươi bảy hai mươi tám tuổi ngày thường lại ít có cơ hội tiếp xúc với phụ nữ, lần này đối mặt với bốn cô gái một lúc tất cả đều giả vờ nghiêm túc. Sau

đó khai tiệc, uống chút rượu mới dám nói vài câu đùa cợt, trêu chọc các cô.

Nếu đổi lại là trước đây, Chử Điem có thể sẽ hứng thú. Nhưng bây giờ đã trở thành bà Từ rồi, nhìn những người xung quanh trong đầu cô chỉ có một ý nghĩ, đó chính là không tốt bằng chồng mình. Với vẻ bề ngoài lịch sự ôn hòa và khí chất bá đạo từ trong cốt cách, cho dù có cả đám con gái vây quanh, thì chắc chắn anh vẫn sẽ không thèm nhìn ngó lung tung. Người như anh làm sao cô không sớm giữ lấy cho mình được chứ?

Nghĩ đến điều này, Chử Điem đắc ý nhoèn môi cười.

Sau khi đám cưới kết thúc đã là hai ba giờ chiều. Cô hẹn với Chử Ngật Sơn lúc sáu giờ tối. Vì vậy Chử Điem tham dự đám cưới xong liền lái xe đến trung tâm thành phố đi dạo ba tiếng, sau đó đúng giờ đến nhà hàng.

Cô đẩy cửa xoay của nhà hàng, đi vào phòng riêng do Chử Ngật Sơn đặt sẵn ở lầu hai với vẻ mặt lạnh tanh. Ông đã tới từ sớm, vừa nhìn thấy cô lập tức đứng lên.

“Tới rồi à? Đã lâu không gặp, con gái ba càng ngày càng đẹp.”

Chử Điem cố ý bỏ qua cánh tay đang đưa ra của ông, kéo chiếc ghế đối diện ngồi xuống, thuận tay vuốt lại mái tóc.

“Ông đường xa đến đây, dù thế nào cũng coi như là khách phải không? Đương nhiên tôi phải trang điểm chỉnh chu rồi.”

Chử Ngật Sơn vốn muốn ôm con gái mình, nhưng lúc này bị con gái ngó lơ thật sự cũng cảm thấy rất lúng túng.

“Con gái lớn cũng biết trang điểm rồi đây!”

Ông cười hì hì ngồi đối diện cô, vẫy tay gọi nhân viên phục vụ đến, cầm thực đơn gọi năm sáu món. Chủ Điem nghe mí mắt hơi giật, thấy ông có xu hướng tiếp tục, cô không mở miệng không được.

“Đừng gọi nhiều như vậy, ăn không hết!”

Chủ Ngật Sơn đẩy mắt kiếng, ngàng đầu nhìn Chủ Điem, thấy sắc mặt cô không tốt lắm đành thôi.

Nhân viên phục vụ lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại hai cha con họ. Chủ Điem không biết nói gì với Chủ Ngật Sơn, đành cúi đầu nghịch điện thoại di động để mặc cho Chủ Ngật Sơn nhìn ngắm cô. Một lúc sau, cô nghe thấy ông nói:

“Nửa năm nay không gặp con đã gầy đi nhiều. Có phải ăn cơm không ngon không?”

Chủ Điem cảm thấy đề tài này của ông hơi nhàm chán, chẳng buồn trả lời.

Chủ Ngật Sơn đành một mình đọc thoại:

“Ở nhà là ai nấu cơm? Con hay Tiểu Từ?”

“...”

“Ôi, con không cần phải nói ba cũng biết, nhất định là Điem Điem con làm rồi. Tiểu Từ có tốt cách mấy đi chẳng nữa cũng phải ở trong

quân đội. Đi lính làm sao có thời gian ngày ngày chăm sóc vợ con...”

Nghe thấy thế Chử Diễm không nhịn được nữa, cười ha ha rồi lạnh lùng nói:

“Như vậy cũng tốt hơn kẻ phụ bạc.”

Chử Ngật Sơn bị cô chặn họng nhất thời không thốt nên lời, một hồi lâu mới khẽ trách cô một câu:

“Cái con bé này!”

Món ăn được bưng lên, có món tôm hấp hương thảo mà Chử Diễm thích nhưng cô chẳng buồn đụng đũa. Chử Ngật Sơn chu dao gắp tôm, bóc vỏ đầu đuôi rồi đặt vào đĩa cô. Vừa ngẩng đầu đã thấy Chử Diễm ngẩn ngơ nhìn tay ông chăm chăm. Chử Ngật Sơn không khỏi đắc ý:

“Sao vậy, tay nghề bóc vỏ tôm của ba có được không?”

Chử Diễm cũng cười:

“Đương nhiên là giỏi hơn xưa rồi, cũng đúng thôi, bà vợ mới khó chiều quá mà.”

Chử Ngật Sơn hơi mất mặt liền không nói thêm gì nữa, chỉ tiếp tục bóc vỏ tôm cho vào đĩa Chử Diễm. Nhưng cũng không thấy cô đụng đến, thậm chí còn cố ý tránh né những món ông đã gắp qua. Dù ông đã chuẩn bị tâm lý bị cô làm khó dễ, nhưng nhìn thấy con gái như vậy ông thấy bút rút vô cùng.

“Diễm Diễm...”

Ông muốn nói gì đó để làm dịu bầu không khí thì lại nghe Chủ Đìem đột nhiên cất lời: “Đầu tháng này ông đến thành phố T à?”

Ánh mắt Chủ Ngật Sơn sáng lên, nghĩ một chút rồi từ tốn nói:

“Ừ, bên kia mở cuộc họp trong giới kinh doanh, thuận tiện đi chơi luôn. Sao con biết, chẳng lẽ cô con..”

Bây giờ người trong nhà có thể nói chuyện với Chủ Đìem chỉ còn một mình em gái của ông. Bởi vì lúc Chủ Đìem còn nhỏ ông mãi mê làm ăn, nên gọi em gái đến giúp vợ mình chăm con, vì thế tình cảm của hai cô cháu rất tốt.

Chủ Đìem nháy mắt cười, trông có vẻ rất tinh nghịch:

“Không phải, là tôi tận mắt nhìn thấy. Ở nhà hàng Kiessling thành phố T” - cô dùng thìa khuấy chén súp trước mặt, chậm rãi nói – “Chủ tổng thật có thú, đi công tác còn dẫn vợ theo. Trước kia sao tôi không biết ông có thói quen này nhỉ?”

Sắc mặt Chủ Ngật Sơn sượng trân. Ông nhớ đến ngày đó phải họp liên tiếp nhiều ngày nên có chút lạnh nhạt với Triệu Tiểu Tình, vì muốn đỡ dành nên ông đưa ả đến nhà hàng Tây. Cử chỉ và lời nói của ông lúc ấy đầy ý nuông chiều, mà chuyện này ông không ngờ lại bị con gái bắt gặp.

Chủ Ngật Sơn im lặng, sự im lặng này khiến Chủ Đìem càng thêm thất vọng về ông, cô chẳng muốn ở đây thêm một phút giây nào nữa hết. Cô cầm lấy khăn lau miệng, rồi nói với Chủ Ngật Sơn:

“Đưa đồ cho tôi đi, tôi phải về rồi.”

Chử Ngật Sơn ngược mắt, thấy vẻ mặt lạnh nhạt của cô thì không nhận được thờ dài trong lòng. Ông lấy chiếc hộp vẫn để trong túi ra, đưa cho cô.

Chử Điem nhận lấy, còn chưa kịp mở hộp thì cửa phòng mở ra, Tiếng giày cao gót càng lúc càng rõ, một người phụ nữ cao ráo xinh đẹp từ từ bước vào.

Chử Điem quay lại nhìn, còn chưa phản ứng gì thì Chử Ngật Sơn đã đứng phắt dậy, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc: “Sao em lại tới đây?”

Người tới chính là Triệu Tiểu Tình, vợ hai của Chử Ngật Sơn, mẹ kế trên danh nghĩa của Chử Điem.

Triệu Tiểu Tình hơi nhíu mày:

“Sao em không thể đến? Lẽ nào Điem Điem là kiểu người không thể gặp mặt ai à?”

Chử Ngật Sơn không phản bác được, nén lửa giận lừ mắt nhìn ả.

Triệu Tiểu Tình càng hăng hái hơn:

“Lừ mắt nhìn em làm gì? Em còn chưa nói anh đó. Anh vứt em ở khách sạn bỏ đi nói là gặp bạn cũ. Em vừa nghĩ đã cảm thấy không đúng, gặp bạn cũ không thể cho em đi theo? Hóa ra là ở đây.” - Á liếc Chử Điem - “Xem ra kẻ không thể gặp mặt ai là em rồi.”

Chử Ngật Sơn trợn mắt lên:

“Em đừng nói nhảm, mau trở về cho tôi!”

Chử Điem lười so bì với ả đàn bà này, cầm lấy đồ định đi thì bị Triệu Tiểu Tĩnh lanh lẹ giữ lại.

“Đừng vội.” - ả nói - “Đừng vội đi mà, dù sao cũng nửa năm không gặp, Điem Điem cô hãy ngoan ngoãn trò chuyện với ba cô đi. Tránh để khi về ba cô lại nổi cáu với tôi.”

Chử Điem thoáng cười:

“Nếu biết ông ta dẫn theo cô đến đây thì tôi sẽ không bao giờ đến gặp ông ta.”

Nụ cười Triệu Tiểu Tĩnh tắt ngóm:

“Cô có ý gì?”

“Đừng hiểu lầm.”- cô cười càng đẹp hơn - “Chỉ muốn nhắc nhở Chử tổng là thành phố B chúng tôi dù sao cũng là một thành phố lớn, không phải loại người gì cũng dẫn đến đây được đâu.”

Cô vừa nói vừa nhìn Chử Ngật Sơn, nụ cười hiện rõ sự châm chọc. Gương mặt luống tuổi của Chử Ngật Sơn không nén giận nổi nữa nhưng vẫn cố gắng lấy chút oai phong trước mặt Triệu Tiểu Tĩnh. Ông ta kéo Triệu Tiểu Tĩnh lại, định ngăn cản ả. Nhưng Triệu Tiểu Tĩnh hất tay ông ta ra, giật chiếc hộp trong tay Chử Điem.

Chử Điem không thể nào ngờ Triệu Tiểu Tĩnh lại không biết xấu hổ như vậy, sững sờ một chút rồi tiến lên cướp lại cái hộp:

“Trả lại cho tôi!”

Triệu Tiểu Tĩnh cười khẩy:

“Yên tâm, tôi vẫn chưa đến nỗi thích cái cái vòng tay quê mùa của cô đâu.”

Á nhanh tay mở chiếc hộp, lấy một chiếc thẻ vàng dưới vòng tay ra, ném lên bàn. Tiếng vang nặng nề khiến Chủ Ngật Sơn và Chủ Điem đều sững sốt.

Nhìn vẻ mặt của hai người, Triệu Tiểu Tĩnh vô cùng hả giận:

“Sao hả, không phải cô là dân thành phố lớn sao? Sao còn để ý đến món tiền của kẻ ở nơi tôm tép như chúng tôi? Nói những lời này cô cũng không biết ngượng à, tôi khinh!”

“Đủ rồi!”- Vẻ mặt Chủ Ngật Sơn lạnh như băng - “Náo loạn đủ chưa? Điem Điem là con gái của tôi, tôi cho tiền nó không được à? Chó chết, cô đừng tưởng vào nhà tôi được là cô có thể bò lên đầu tôi nhé! Cung chiều cô vài ngày cô đã không ra thể thống gì nữa rồi!”

Triệu Tiểu Tĩnh trợn to hai mắt, gằn như không tin nổi đây là lời Chủ Ngật Sơn nói. Á chỉ vào mũi ông:

“Anh dám nói lại những lời này lần nữa xem? Có tin em vừa ra khỏi đây sẽ đến bệnh viện ngay không.”

“Cô dám!” - Chủ Ngật Sơn cả giận, nhưng nhìn không còn khí thế như khi nãy nữa.

Trong lúc hai người cãi vã, Chủ Điem đã lấy lại tinh thần. Cô nhìn Chủ Ngật Sơn, ánh mắt vô cùng phức tạp. Tuy nhiên cô không nói gì hết, cũng không thèm nhìn hai người đó thêm lượt nào nữa, cất vòng tay xong liền đẩy cửa bỏ đi.

Trong thời gian một bữa cơm, bên ngoài trời đã đổ mưa to.

Lúc Chủ Điem lên xe, cả người đã ướt đẫm. Nhưng cô không hề do dự, lập tức khởi động xe chạy khỏi nơi thị phi này.

Tuy nhiên mưa càng lúc càng lớn, rất có thể sẽ trở thành cơn giông, cần gạt nước vừa quét qua, nước mưa tầm tã lại rơi lộp độp lên kính xe. Lại gặp phải cuối tuần, người đi ra phố rất đông, phần lớn xe cộ đều bị cơn mưa to đột ngột này làm ùn tắc trên đường lớn. Ở trong dòng xe cộ hỗn loạn như thế này. Chủ Điem khó mà nhích được nửa bước.

Chủ Điem lặng lẽ ngồi trong xe, không bật đèn. Cơn mưa như đang gột rửa cửa kính, nên tầm mắt cô đã sớm mờ hồ. Qua một hồi lâu, tay cô bất chợt chạm vào mặt mình mới phát hiện gò má đã đầm đìa nước mắt.

Ngay lập tức, Chủ Điem giật mình tỉnh táo lại, nhìn đầu ngón tay ướt đẫm mà cảm thấy khó tin. Cô mà lại khóc vì đôi cầu nam nữ Chủ Ngật Sơn và Triệu Tiểu Tình ư? Cô kịp hoàn hồn lại, lau nước mắt thật mạnh nhưng lại phát hiện nước mắt tự động trào ra mỗi lúc mỗi nhiều hơn.

Cô khóc gì chứ!

Thật ra không phải cô cảm thấy ảm ức vì bị Triệu Tiểu Tình làm khó. Bởi vì dù ả có bước vào nhà họ Chủ đi nữa thì trong lòng Chủ Điem vẫn coi ả là người ngoài. Mà Chủ Điem cô tuyệt đối sẽ chẳng buồn để ý đến người ngoài làm gì. Người cô quan tâm là cha cô, Chủ Ngật Sơn. Trước đây ông là một người cao ngạo biết nhường nào, không thềm ngó ngang đến bất kỳ ai, nhưng hôm nay cưới một

người đàn bà kẻ cả như vậy, ngay cả thương con gái cũng phải nhìn sắc mặt của ả.

Cảm giác vừa đáng hận vừa đáng thương khiến cô hoàn toàn không thể nổi giận với ông được. Bao niềm phẫn nộ chỉ có thể hóa thành nước mắt, trút hết ra ngoài.

Một lúc lâu sau, điện thoại để bên ghế lái phụ vang lên tình tang. Chủ Đìềm thoáng liếc mắt nhìn, thấy hai chữ Từ Nghi nhấp nháy trên màn ảnh. Cô lau nước mắt sạch sẽ, hít vào một hơi mới nhấn nút trả lời.

Tiếng nói trầm ấm của Từ Nghi vang lên bên tai:

“Đang làm gì vậy, sao lâu quá mới bắt điện thoại?”

Cô đang làm gì ư? Chủ Đìềm thoáng nhìn xung quanh, phát hiện bức ảnh Mao Chủ tịch treo trên tường thành cách đó không xa, thuận miệng đáp:

“Không có, đang nhìn Mao Chủ tịch thôi.”

“...” - Từ Nghi im lặng chừng một phút, không nhịn được cười nói - “Chủ Đìềm, sao em luôn có bản lĩnh khiến anh á khẩu không nói được vậy hả?”

Lời của anh rất ôn hòa nhưng Chủ Đìềm nghe lại rơi nước mắt. Sau khi phát hiện ra, cô liền vội vàng lấy tay che miệng.

Từ Nghi cũng nghe ra cô không được bình thường, không đùa cô nữa:

‘Có phải đã xảy ra chuyện gì không?’ - anh hỏi, giọng hơi sốt ruột
- “Anh nghe thấy tiếng sấm, em đang ở bên ngoài à? Khóc ư?”

“Không có” - Chử Điem cố gắng để mình trấn tĩnh lại, cô nói -
“Em nhớ anh thôi, nhớ anh không chịu nổi. Hôm nay em tham dự đám cưới của Trình Miên và Tiểu Tiểu, sau đó không biết vì sao lại nhớ anh vô cùng. Em, em muốn được anh ôm.”

Cách xa như vậy còn làm nũng chỉ vì muốn anh ôm cô, lý do này mà để người khác nghe thấy e rằng sẽ cười cho xem. Nhưng Từ Nghi lại cười không nổi, anh nhìn các chiến sĩ chơi bóng rổ trên sân cách đó không xa, quay người trở về ký túc xá, đóng cửa phòng lại. Trong không gian vô cùng yên tĩnh này, anh nghe thấy giọng mình nói rõ ràng với người phụ nữ bên kia đầu điện thoại:

“Điem Điem, có muốn đến đây thăm anh không?”

“Hả?”

“Anh nói là, em đến đây đi.” - Từ Nghi nói - “Anh muốn ôm em.”

Ebook được thực hiện bởi các thành viên EFF

Lời mời của Từ Nghi vô cùng hấp dẫn Chử Điem. Sau một giấc ngủ, Chử Điem quyết định làm một chuyến thăm người thân ngay và luôn.

Bởi vì tuần trước điên cuồng tăng ca mấy ngày nên khâu chuẩn bị cho lễ kỷ niệm bốn mươi năm của Tây Định đã ổn thỏa. Chử Điem bám dính lão Lưu xin nghỉ bốn ngày cộng thêm ba ngày nghỉ lễ, vậy cô có thể nghỉ khoảng bảy ngày.

Nháy mắt đã đến thứ Sáu, Chủ Đìem vừa mới tan sở về nhà đã nhận được điện thoại của Từ Nghi. Anh biết ngày mai cô sẽ đến nên gọi điện dặn dò từng việc rõ ràng. Chủ Đìem hơi không nói nên lời, lại có chút buồn cười:

“Trước đây em lái xe đưa Tiểu Tiểu đến nơi đóng quân của sư đoàn T các anh cũng đâu có xảy ra việc gì.”

Từ Nghi không hề lay chuyển:

“Đừng lái xe đến đây, bên này đường rất khó đi, em lại không quen tình hình giao thông, dễ xảy ra tai nạn lắm.”

Chủ Đìem bĩu môi:

“Nhưng nếu đi xe sẽ rất phiền phức, phải đổi ba lần xe đó.” - cô nhìn địa chỉ vừa mới ghi lại, một chuỗi thật dài, cuối cùng dừng lại ở chữ “thôn.”

“Thôn X?” - Chủ Đìem tròn to mắt hỏi - “Sao lại hẻo lánh như vậy?”

“Khá hẻo lánh, cho nên em đi xe đến đây đi, để anh yên tâm hơn.”

Anh cũng đã nói đến nước này rồi, Chủ Đìem đành phải đồng ý. Hôm sau, Chủ Đìem có được một ngày ngủ nướng hiếm hoi. Ăn qua loa cơm trưa xong liền bắt xe chạy thẳng đến bến xe miền Đông.

Chuyến xe đầu tiên đến nơi đóng quân khởi hành lúc hai giờ, Chủ Đìem đến hơi sớm, cô xách hai chiếc túi lớn ngồi lên xe. Chừng mười phút sau xe đã đầy người. Chủ Đìem ngồi gần cửa sổ, nhìn đăm

người đông nghịt, cảm thấy thật may mắn. May là đến sớm, nếu không cả nơi đặt chân cũng không có.

Tuy nhiên Chủ Đìềm không đặc ý được bao lâu, đến khi xe chạy ra khỏi cửa Bắc vào vùng ngoại thành, bụi đất bên ngoài cửa rối rít bao vào xe, khiến cô ho khan không ngừng. Cô vội vàng đóng cửa kính xe, quần khăn lụa che mặt và tóc. Nhìn lại những người khác, có lẽ họ thường xuyên đi tuyến này nên đã sớm quen.

Xuyên qua tấm khăn lụa mỏng, Chủ Đìềm nhìn ra ngoài cửa sổ xe. Xe dần dần chạy khỏi thôn xóm sầm uất, lái về phía vùng ngoại thành đầy cỏ hoang. Mỗi lúc thật lâu xe dừng lại nơi xóm làng thưa thớt mới có một nhóm người đi xuống. Chủ Đìềm vốn nghĩ xung quanh nơi đóng quân sẽ sầm uất hơn nơi này một chút. Tuy nhiên nhìn số người trên xe ít dần ít dần, cùng với cảnh ngoài cửa sổ càng lúc càng hoang vắng, nhất thời cô có một dự cảm xấu.

Không phải cô... lên nhầm xe rồi chứ?

May mà trên xe còn một ông cụ vừa hay định đi đến thôn X. Hỏi xong, cô mới xác nhận mình không lên nhầm xe. Chủ Đìềm thở phào nhẹ nhõm, tiếp theo cảm thấy hơi kỳ lạ. Nơi đóng quân này hoang vu quá thì phải? Lẽ nào vì mục đích giữ bí mật nên mới lựa chọn... chỗ hẻo lánh đến thế sao? Vừa nghĩ như vậy, Chủ Đìềm cảm thấy rất có khả năng này.

Sau khi đến trạm, Chủ Đìềm đi theo hướng ông cụ xuống xe, lại đổi một chuyến xe khác đến thôn X.

Ông cụ vừa xuống xe đã lập tức dẫn cô đi vào thôn. Thấy Chủ Đìềm đi chậm chạp, ông cụ còn xách giúp cô một túi đồ. Trong lòng Chủ Đìềm cảm kích, nhưng không thấy nhẹ nhõm hơn chút nào.

Thực sự cả người cô đã mệt mỏi, trên lưng đầm đìa mồ hôi, chiếc váy chiffon của cô đã sớm ướt đẫm.

Giờ phút này Chủ Điền cảm thấy hối hận. Đang do dự có nên gọi điện thoại cho Từ Nghi đến đón hay không thì ông cụ đã dừng lại, chỉ về phía bên phải ngã tư đường phía trước, ông nói:

“Queo hướng đó đi hai trăm mét là đến, nơi đó không cho phép người lạ ra vào bừa bãi, tôi không thể đưa cháu vào được.”

Chủ Điền vô cùng biết ơn ông, tiễn ông cụ đi rồi mới cầm đồ đi vào trong. Đi không bao xa đã nhìn thấy một trụ sở lớn được xây tường chắn xung quanh. Bên ngoài trụ sở dựng một tấm bảng, trên đó viết tám chữ to “Vệ binh thiêng liêng bất khả xâm phạm”. Lòng dạ Chủ Điền nhẹ nhõm hẳn, tìm được đúng chỗ rồi, không bị lạc đường. Nhất thời bước chân cũng nhẹ nhàng hơn nhiều.

Cô bước nhanh đến, nhìn thấy anh lính gác đứng ngoài cổng, vốn định bắt chuyện chào hỏi, nhưng trong lúc thoáng nhìn vào bên trong, Chủ Điền đã đứng sững sờ.

Đập vào mắt là hai tòa doanh trại cao hai tầng đối diện cổng ra vào. Hai bên con đường chính từ tòa nhà nối thẳng ra cửa lớn, mỗi bên dựng hai giá mây, trên đó mọc đầy rau quả sum suê. Còn bên phải tuyến đường chính lại có một dãy làn nhựa to. Ngay giờ phút này, trong đầu Chủ Điền hiện lên hai chữ: Nông trường.

Đơn vị mới mà Từ Nghi nói... chính là nông trường này sao?

Sau khi nhận ra điều này, Chủ Điền quả thật muốn ngất xỉu.

Nhận được thông báo của trạm gác cổng. Từ Nghi ra đón Chủ Điem. Lúc anh ra tới đã nhìn thấy cô sắp khóc rồi.

Chủ Điem cũng nhìn thấy anh, trở mắt ra hai giây rồi quay ngoắt người đi. Từ Nghi không khỏi cúi đầu đánh giá mình. Lúc vừa mới nhận được thông báo, anh đang bận trông trọt ở sau vườn. Sau khi nghe tin Chủ Điem đến, anh đã vội vàng chạy ra, áo sơ mi và quần quân đội vẫn còn lấm lem không ít bùn đất.

Thật ra thì anh đã chuẩn bị một bộ quần áo sạch sẽ ở ký túc xá để thay lúc đón cô, không ngờ cô lại lén lút đến trước. Trước đó Từ Nghi đã từng tưởng tượng ra cảnh cô đến đây, nhất định không vui mừng rồi, chỉ hi vọng cô đừng tức giận thôi. Vậy mà tình hình bây giờ không có tệ nhất mà chỉ có tệ hơn. Đành chịu, anh đành kiên trì xông pha gian khổ vậy.

Từ Nghi tiến lên, nhìn nhìn hai túi đồ to đùng dưới đất và bóng dáng mảnh mai đang đưa lưng về phía mình, anh khẽ nói:

“Đến rồi hả?”

Từ Nghi nói với cô bằng giọng lấy lòng thế này là chuyện vô cùng hiếm có. Nhưng Chủ Điem hoàn toàn không muốn để ý đến anh. Cô hiểu rất rõ người đàn ông này, nếu không phải chột dạ, anh đòi nào đối với cô như vậy chứ.

Từ Nghi cũng biết mình giấu cô chuyện này lâu như vậy, lại dành cho cô một sự bất ngờ lớn đến thế, cô có vẻ mặt này là bình thường thôi. Cho nên anh không vội vàng giải thích cho mình, khom lưng xách đồ lên. Anh nắm tay Chủ Điem định kéo cô quay lại:

“Theo anh vào trước đi.”

“Em không vào!” - Chử Điem khẽ nói, hất tay anh ra.

Từ Nghi vốn định dẫn người vào trong rồi mới dỡ dành sau, nhưng bây giờ ngay cả cửa cô cũng không bước vào, như vậy rắc rối to rồi! Từ Nghi nhìn xung quanh, thấy rất nhiều người đang vây ở cổng nông trường hóng hót. Sau khi ra hiệu bằng mắt đuổi đi, anh bước đến, quang minh chính đại ôm chặt eo Chử Điem, khẽ nói bên tai cô:

“Không thể cứ đứng đây mãi được. Ngồi xe suốt buổi chiều, lẽ nào em không mệt à?”

Còn có mặt mũi nói vậy hả?! Chử Điem quay ngoắt lại.

“Ai bảo anh không nói cho em biết anh bị điều đến nông trường. Sớm biết xa như vậy em nhất định không tới đâu!”

Tức tối xong mới ý thức được mình vừa oán trách vừa nũng nịu với anh, thật chẳng có khí thế gì cả. Chử Điem hất cằm lên, trợn trừng mắt nhìn anh.

Lúc này Từ Nghi mới phát hiện mắt cô ửng đỏ, xem ra rất lo lắng đây mà. Anh bất giác ôm lấy cô, cô càng giãy giụa anh càng ôm chặt.

“Anh làm gì thế?” - gương mặt Chử Điem đỏ bừng.

“Có đi theo anh vào không?” - Từ Nghi cúi đầu nhìn cô, vòng tay chẳng hề nói lỏng.

Chử Điem quay đầu đi, không nói lời nào. Sống chung với nhau lâu như vậy, cô không học được gì ở anh, chỉ học được lúc tức giận,

sẽ không để ý đến người khác mà thôi.

Từ Nghi không nhìn được bật cười. Thừa dịp cô không phòng bị, anh dùng một tay ra sức nhấc bổng người cô lên, dùng cánh tay còn lại đang xách hai chiếc túi nặng chừng mười kí khoá chặt lấy chân cô.

Chữ Điem bị anh dọa sợ đến mức suýt hét lên, cô bảo anh thả mình xuống, nhưng lại không dám nói quá lớn sợ dẫn tới sự chú ý của người khác. Đương nhiên Từ Nghi không hề lung lay, ôm cô về thẳng phòng mình.

Đóng cửa phòng xong, Từ Nghi mới đặt cô xuống. Chữ Điem đang muốn đẩy anh ra thì lại bị anh lập tức đè lên cửa, nụ hôn theo đó rơi xuống. Vừa bắt đầu Chữ Điem còn cố gắng giãy giụa, nhưng người đàn ông này hôn quá nóng bỏng và tha thiết khiến cô cảm thấy mình sắp bị tan chảy. Cô kiễng mũi chân, hai tay vô thức bám vào bờ vai anh, đôi môi mềm mại cố hết sức đáp lại nụ hôn của anh. Lúc gần như sắp không thở nổi nữa, cô khẽ rên lên một tiếng, anh mới từ từ buông ra.

Trong căn phòng chưa đầy ba mươi mét, cô nghe rõ tiếng thò dòn dập của hai người, mặt đỏ bừng lên, nhưng trong lòng lại vô có cảm thấy mỹ mãn. Kể từ lần trước anh rời khỏi nhà, cô cảm thấy tim mình cũng thiếu đi một mảnh, phút giây này, ở ngay đây, rốt cuộc nó đã được lấp đầy.

Có điều nhớ đến hành động của Từ Nghi, Chữ Điem vẫn thấy nổi giận. Bây giờ được anh ôm như vậy, khoảng cách gần trong gang tấc, cô đưa tay đấm túi bụi lên vai anh. Từ Nghi mặc cho cô trút giận, đến khi cô dừng lại mới khẽ cất giọng trầm khàn, hỏi:

“Đánh xong rồi, hết giận chưa?”

Chử Điem: “Hứ...”

Tin tức người nhà Từ Nghi đến nhanh chóng lan truyền khắp cả nông trường. Mà những chiến sĩ tận mắt chứng kiến cảnh anh ôm vợ đi thẳng một mạch về ký túc xá lại thao thao bất tuyệt kể lại cảnh tượng kia với những người khác, nên tất cả mọi người đều biết. Cuộc sống ở đây quá mức bình lặng, chỉ có một chuyện nhỏ nhặt xảy ra cũng khiến cả nông trường náo nhiệt hẳn lên trong một lúc.

Chử Điem vẫn chưa biết chuyện gì, hai người vừa náo loạn xong thì tiếng còi báo đến giờ cơm đã vang lên. Từ Nghi sắp xếp cho vợ ổn thỏa rồi đi xuống lầu tập hợp. Sau đó trong tiếng chế nhạo của đám chiến sĩ nông trường, anh đá đám người hóng chuyện ấy đi, mang cơm về cho Chử Điem.

Lúc trở về phòng, Chử Điem đã thay xong quần áo, cô mặc một chiếc áo thun trắng ngắn tay phối hợp với chiếc quần short màu xanh nhạt, mát mẻ và thoải mái. Cô đứng bên cửa sổ ngắm nhìn cảnh sắc bên ngoài. Bởi vị trí phòng nằm tại lầu bốn, nên từ nơi này nhìn ra ngoài cửa sổ có thể thấy được toàn cảnh nông trường.

Từ Nghi để cô ngắm cảnh một lát, dọn thức ăn xong mới gọi cô đến dùng cơm.

Ngồi xe suốt một buổi trưa. Chử Điem cũng đói rồi. Cô đi đến trước bàn, lướt mắt nhìn phần cơm Từ Nghi mang về từ nhà bếp, ba món mặn một món canh, có thịt có rau nhìn cũng không tệ. Cô cầm đũa lên nếm thử, mùi vị khá ngon. Khuyết điểm là nhiều quá cô không ăn hết, vẫn còn dư lại hơn nửa.

Từ Nghi không nói hai lời đã cầm lấy đôi đũa của cô ăn hết sạch phần cơm còn dư lại. Lúc anh ăn, Chủ Đầm chỉ ngồi bên cạnh ngắm nhìn. Đã một tháng không gặp, hình như anh lại đen hơn một chút, làn da nâu tồ đậm nét rắn rỏi. Lúc mới biết nhau, Chủ Đầm cũng rất thèm muốn “sắc đẹp” của anh. Bây giờ so với khi đó, cô cảm thấy người đàn ông này không chỉ có tướng mạo ưa nhìn, mà tính cách cũng chín chắn và trầm ổn. Nói tóm lại là rất nam tính.

Con nước xong, Từ Nghi có việc phải làm. Nhân lúc Từ Nghi không có ở đây, Chủ Đầm mang quần áo anh vừa thay ra và chiếc váy mình mặc trên đường tới đây đi giặt. Vừa vắt khô định đem ra ngoài phơi thì trời đột nhiên sấm chớp ùng đoàng, chỉ trong chốc lát mưa đã trút xuống ào ạt. Ngán ngấm nhìn trời, cô đành mang quần áo phơi ở nhà tắm công cộng. Nhà tắm bình thường nối liền với nhà vệ sinh, tuy tầng này không có ai, nhưng Chủ Đầm vẫn sợ gặp phải người khác, cô không dám ở lâu, phơi quần áo xong liền vội vã trở về phòng.

Vị trí nông trường chếch về phía Bắc so với trung tâm thành phố B, hiện giờ trời đổ mưa, không bao lâu sau buổi cơm chiều thì sắc trời đã tối hẳn.

Con mưa ngoài kia càng lúc càng nặng hạt, cả buổi tối không có chỗ nào để đi, Chủ Đầm thấy thế dứt khoát ở trong phòng. Cô định nói chuyện đàng hoàng với Từ Nghi, bắt anh khai báo rõ ràng mười mươi cho cô biết.

Từ Nghi làm xong việc trở về thì đã thấy Chủ Đầm bày ra bộ dáng nghiêm trang, anh không cảm thấy sợ mà là buồn cười. Cô gái xinh đẹp này lúc không cười thì đẹp theo kiểu lạnh lùng quý phái, nhưng tuyệt đối không có vẻ hà khắc. Cho nên cô không tỏ vẻ hung

dữ được, nhìn qua đã biết cô thuộc kiểu người ngoài mạnh trong yếu rồi.

“Uống nước không?” - anh rót cốc nước, đi đến giường ngồi xuống bên cạnh cô, thuận tay đưa cho cô.

Những câu cô định hỏi đều bị nghẹn lại. Chủ Điền nhận lấy cốc nước, sau khi uống hơn phân nửa mới lờm anh:

“Anh đừng hòng đánh trống lảng. Em hỏi anh, tại sao anh không nói cho em biết anh bị điều đến nông trường? Lần trước lúc anh nhận điện thoại kết thúc ngày phép, nói là có việc gấp, có phải là anh bị điều đến đây hay không?”

Hỏi hết một hơi, cô uống sạch luôn nửa cốc nước còn lại. Từ Nghi nghiêng đầu, ánh mắt dừng trên mái tóc dài buông xõa của cô. Nửa năm qua tóc cô đã dài ra rất nhiều, vượt lên mềm mượt, cảm giác rất thích.

“Không phải, trước khi kết thúc ngày phép đã biết rồi.”

Chủ Điền trợn to mắt:

“Anh đã sớm biết vậy sao anh không nói cho em nghe?”

Từ Nghi hơi bất đắc dĩ:

“Bởi vì anh không muốn trong thời gian nghỉ phép khiến em ngột ngạt.”

Lời anh nói là thật. Trước khi nghỉ phép anh mới vừa được điều đến đơn vị mới không bao lâu. Vừa đến còn chưa kịp thở đã phải

tham gia huấn luyện dã ngoại với toàn trung đoàn. Sau khi huấn luyện dã ngoại kết thúc, anh xin phép đơn vị nghỉ hai ngày, trung đoàn trưởng gọi anh lên đồng ý cho nghỉ phép, và hỏi anh sau này muốn làm ở vị trí gì.

Từ Nghi lập tức cho đáp án: “Phục tùng an bài của tổ chức.”

Không ngờ trung đoàn trưởng cười nói:

“Vị trí gì cũng được à? Nông trường thì sao?”

Từ Nghi trả lời chỉ có một chữ: “Được.”

Cho nên cứ thế bị cử đến nông trường.

Chữ Điềm cảm thấy khó hiểu:

“Nhưng mà anh đâu biết chăn heo trông trọt, sao lại điều anh đến nông trường chứ?”

“Nông trường có gì không tốt.” - anh thản nhiên trả lời - “Em đừng quên lần đầu tiên chúng ta gặp mặt là ở đâu nhé.”

Chữ Điềm á khẩu. Không sai, lần đầu tiên họ gặp nhau là ở buổi giao lưu quân - dân, mà buổi giao lưu đó được tổ chức tại nông trường trực thuộc đơn vị cũ của Từ Nghi. Cô nghĩ rồi khẽ nói:

“Nhưng khác nhau mà. Anh tốt nghiệp chỉ huy, ở đây sẽ mai một tài năng.”

Cô cảm thấy bực tức, tiếc nuối và uất ức thay cho anh. Thế nhưng anh lại điềm nhiên như không. Cô không khỏi ngáng đầu lừ mắt

nhìn anh, lại phát hiện anh đang ngấm nhìn mình đăm đăm đuổi.

“Anh nhìn em làm gì? Nói chuyện đi!”

Chủ Điem lo lắng đẩy anh ra khiến Từ Nghi không nhìn được cười. Thực ra anh rất muốn nghiêm túc nói chuyện với cô, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng cô lo âu lại cảm thấy vô cùng thú vị. Anh thật sự chưa từng thấy ai lo lắng bao che cho mình như cô.

“Không sao, anh ở đây cũng rất tốt.” – Từ Nghi nghiêm túc đáp -
“Và lại, trung đoàn trưởng cử anh đến đây cũng là có sắp xếp khác.”

“Sắp xếp gì?”

“Chịu trách nhiệm huấn luyện hằng ngày ở đây, chuẩn bị cho cuộc sát hạch sắp tới. Kỳ hạn ba tháng, sau khi kết thúc sẽ trở về đơn vị cũ.”

Chủ Điem vẫn thấy hơi khó tin:

“Thật sao?” - cô hỏi lại vô cùng cẩn thận.

“Anh lừa em làm gì?”

Chủ Điem nghĩ ngợi lại nói:

“VẬY anh phải nói rõ trước với em, như vậy em đâu cần phải lo lắng chứ.”

Từ Nghi im lặng, thật ra sau khi anh đến nông trường mới hiểu được ý của trung đoàn trưởng. Anh có thể nói qua điện thoại với

Chử Điem, nhưng anh sợ một khi nói không rõ thì cô vợ anh sẽ tức đến bốc khói. Trong điện thoại làm sao mà dẽ dành cô được chứ?

Từ Nghi không muốn giải thích nhiều nữa, anh lấy trong ngăn kéo ra một cặp quần hàm:

“Vừa nãy thay quần áo hơi vội, chưa kịp đeo quần hàm, em đeo giúp anh nhé?”

“Hả?”

Đề tài đột nhiên chuyển đổi, Chử Điem không kịp phản ứng. Khóe môi Từ Nghi hơi cong lên, bỏ quần hàm vào tay cô. Chử Điem nhìn vào mắt anh, biết anh không muốn nói nữa nên chuyển đề tài, nhưng cô không vạch trần anh, chỉ lẳng lặng nhìn anh một hồi rồi nhận lấy quần hàm.

Chương 4

Sau khi giải quyết mâu thuẫn, chuyện quan trọng nhất dĩ nhiên là... lên giường.

Là người đẹp Chử dụ dỗ chồng cô trước, cô chủ động hôn anh, nhưng chuyện phát triển về sau lại không nằm trong sự khống chế của cô nữa. Cô tức tối, nhớ lại trước kia lúc Từ Nghi còn ở đơn vị cũ thường xuyên có người khen anh ôn hòa hiền lành. Nhưng khi ở trên giường, người này chẳng hề có phẩm chất đó, mà thể hiện rõ tính chất bá đạo tận trong cốt cách mình.

Cuối cùng lúc kết thúc cô đã hoàn toàn mất hết tri giác, mặc cho anh ôm mình tắm rửa qua loa, vừa trở về giường đã vùi vào gối ngủ say li bì.

Đương nhiên ngày hôm sau cô dậy không nổi, Từ Nghi ra ngoài tập thể dục, ăn sáng rồi dùng đồ giữ nhiệt mang bữa sáng về, đặt trong phòng gần hai giờ. Lúc anh tranh thủ thời gian trở về phòng xem, Chủ Đìem vẫn chưa dậy. Cô vẫn vùi trong chăn nệm say giấc nồng.

Từ Nghi cúi thắt lưng vũ trang ra, đi đến trước giường, gọi cô dậy. Chủ Đìem ậm ờ đáp lời nhưng không thấy nhúc nhích. Từ Nghi hết cách đành đưa tay cù vào eo cô. Đây là tử huyết của Chủ Đìem, chưa được bao lâu đã thấy cô bật dậy khỏi giường. Quả thật tựa như thiết bị phản ứng tự nhiên, mười lần chẳng sai.

Chủ Đìem nhũn chân bước xuống giường, gần như đứng không vững nổi, suýt nữa ngã nhào, may là Từ Nghi kịp đỡ cô. Chủ Đìem giẫm đôi chân trần lên giày anh, vừa cử động cả người đã bủn rủn, nước mắt suýt rơi xuống. Có thể do quá lâu không làm chuyện này, cơ thể cô lại yếu ớt, cho nên khó tránh khỏi bị giày vò.

Nhưng Từ Nghi tuyệt đối không thoát khỏi liên quan. Cô không biết đàn ông khác thế nào, cô chỉ biết ông chồng cô bình thường nhìn ôn hòa, nhưng khi lên giường như trở thành một người khác, cứ như dồn hết tất cả sức lực để đối phó cô vậy.

Chủ Đìem giận đến mức muốn cắn anh!

May là trước đó Từ Nghi đã đun nước để Chủ Đìem có thể tắm nước nóng thư giãn. Tuy nhiên trong môi trường toàn đàn ông thế này, cô vẫn không có đủ cảm giác an toàn. Nên trong lúc tắm, cứ chốc chốc lại gọi Từ Nghi một tiếng, dặn dò anh đừng đi.

Từ Nghi đứng chờ bên ngoài, lẽ ra anh định đánh thức cô dậy rồi đi ngay đến thao trường xem huấn luyện. Nhưng cô gái này lệ thuộc vào anh vô cùng, khiến anh không thể nào bỏ cô lại, thậm chí còn mang máng cảm thấy thích thú vì điều ấy.

“Đừng vội” - anh cười - “Anh không đi đâu, em cứ từ từ tắm đi.”

Tắm rửa xong xuôi, Chủ Đìem cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Cô đổi bộ quần áo thoải mái, ăn sáng xong cả người như được sống lại. Tuy nhiên giữa hai chân vẫn rất đau, nên cô không dám lộn xộn, ngoan ngoãn trở về ngồi trên giường.

Từ Nghi thu dọn chén bát gọn gàng, quay đầu lại hỏi cô:

“Buổi trưa có muốn theo anh xuống lầu đến nhà ăn không?”

Chủ Đìem thoáng do dự rồi nói:

“Buổi tối có được không? Bây giờ em chẳng có chút sức lực nào cả.”

Cô nói rất nghiêm túc, nhưng Từ Nghi lại cười. Anh ngồi xuống giường, chăm chú nhìn khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn xinh xắn, đưa tay vuốt mái tóc mềm mượt của cô:

“Thế lực kém quá, anh thấy chiều nay nên đưa em đi huấn luyện chung với đám lính kia mới được.”

Chủ Đìem khẽ xí, cô đáp trả:

“Còn không biết lỗi của ai à?”

Cô vừa nói vừa đưa chân cọ cọ vào eo anh, làm như ghét bờ eo rắn chắc của anh lắm, cố tình khiêu khích anh một hồi. Từ Nghi nhanh tay giữ chân cô lại, tránh để cô lại chọc anh nổi lửa.

“Muốn ăn đòn phải không?” - anh giả vờ nhào đến.

Chữ Điem giật mình, vội vàng lui về sau. Nhưng vòng eo đã bị anh giữ chặt, cô hoàn toàn không nhúc nhích được, chỉ có thể tro mắt nhìn anh cúi người, sau đó... hôn cô.

Khi đôi môi anh đặt trên đôi môi mềm mại của cô, Chữ Điem ngây dại trong chốc lát, rồi chủ động hé môi, đưa lưỡi ra liếm lên môi anh. Cô cảm thấy thân thể Từ Nghi bỗng nhiên hóa đá. Còn chưa kịp đắc ý thì chiếc lưỡi mềm mại đã bị anh cuốn lại. Cô thở gấp, mặt trận đã thất thủ. Nụ hôn nóng bỏng mơn man theo đôi môi, cảm và cuối cùng lưu luyến bên chiếc cổ thiên nga của cô. Chữ Điem không chịu nổi khẽ ngẩng đầu lên, đường nét chiếc cằm duyên dáng vô cùng quyến rũ.

Cô rất thích cảm giác được anh ôm vào lòng thế này, nhưng cô cũng biết hiện tại cơ thể mình không chịu nổi Từ Nghi, nên đẩy anh ra:

“Không được.”

Cô cọ vào người anh làm nũng theo thói quen, muốn bảo anh dừng lại. Nhưng Từ Nghi nào nghe thấy gì nữa, như vậy không khác gì châm dầu vào lửa. Anh giữ chân cô, không để cô cử động, khẽ cắn lên chiếc cổ trắng nõn của cô rồi mới từ từ dừng lại.

Ngoài trời cơn mưa rào vừa tạnh, thời tiết tháng Sáu chỉ hai mươi mốt hai mươi hai độ, vô cùng mát mẻ. Nhưng nhiệt độ trong phòng

dường như tăng cao bất chợt, Chủ Đìem được Từ Nghi ôm vào lòng, hơi thở vô cùng dồn dập. Từ Nghi không dám trêu đùa cô nữa, anh vuốt lại mái tóc rối bời của cô, cất giọng trầm thấp:

“Anh xuống lầu trước.”

Chủ Đìem vô thức bật kêu “Hứ”, đưa mắt nhìn anh rời đi, mãi lâu sau lòng mới lắng lại.

Nghi ngơi đến chiều, tinh thần Chủ Đìem khôi phục lại hơn phân nửa. Con mưa ngoài kia đã tạnh, nhưng sắc trời vẫn còn âm u. Cô đứng ở lầu bốn ngắm nhìn cảnh núi non xanh biếc, trong lòng nhộn nhạo. Nhưng Từ Nghi không có ở đây, cô không dám tự tiện đi ra ngoài, đành phải một mình đi dạo trong tầng lầu này.

Khu nhà này gồm bốn tầng, dành để sinh hoạt và làm việc. Tất cả cán bộ và lính tráng làm việc trong nông trường ở tầng ba trở xuống, tầng bốn để trống. Bình thường ngoại trừ đặt dụng cụ và vũ khí ra, mỗi khi có người nhà của ai đến đều tạm thời sắp xếp ở đó.

Phòng Chủ Đìem ở cuối hành lang, đi một hồi cô phát hiện tất cả các phòng còn lại đều khóa. Loanh quanh một lúc, cô cảm thấy không có gì vui, nên dự định trở về phòng. Tuy nhiên lúc bước qua chỗ cầu thang, cô đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân đi lên. Vốn tưởng rằng Từ Nghi trở về, nhưng thò đầu ra nhìn thì lại thấy hai gương mặt xa lạ.

Một người phụ nữ chừng ba mươi tuổi dẫn một bé trai đi lên lầu. Hai người đó cũng thấy Chủ Đìem, người phụ nữ kia sững sốt, rồi lại vui mừng chào hỏi cô:

“Em chính là người nhà của phó quản đốc à?”

Chử Điem vẫn chưa quen với cách người khác gọi Từ Nghi như vậy, mãi sau mới phản ứng lại, gật đầu:

“Tôi là... người nhà của Từ Nghi. Bà là...”

Chị ta phì cười:

“Đừng gọi chị là ‘bà’, không gánh nổi đâu. Chị họ Lưu, tên là Lưu Tiểu Huy.”

Chử Điem ngượng ngừng cười, trong lòng cũng hiểu ra:

“Chị dâu là người nhà của quản đốc nông trường sao?”

Lưu Tiểu Huy gật đầu, nhiệt tình mời cô vào phòng. Chử Điem hơi do dự. Đã là quản đốc nông trường đương nhiên chức cao hơn chồng cô. Cô không có kinh nghiệm giao tiếp với người nhà của cấp trên chồng mình, nên bây giờ không biết có nên đi vào hay không.

Lưu Tiểu Huy cũng nhận thấy sự câu nệ của Chử Điem, chợt cười như hiểu ra, chỉ nói:

“Ở trong phòng một mình chán lắm nhỉ? Vừa đúng lúc chị định ra nông trường hái ít rau, hay là em đi cùng chị nhé?”

Lần này thì Chử Điem không tiện từ chối nữa, cô khẽ cười, gật đầu đồng ý.

Lưu Tiểu Huy không dẫn cô đến hái rau trong lán của nông trường, mà đi đến một nơi cách nông trường chừng hai cây số. Nơi đó có ba khoảnh đất thuộc về nông trường họ, toàn bộ đều trồng rau

đưa. Để cậu nhóc đọc sách trên bờ ruộng, hai người cầm rổ xuống hái rau.

Từ nhỏ Chử Điem đã lớn lên trong thành phố, rất ít khi đến nông thôn, số lần xuống ruộng lại càng như đếm trên đầu ngón tay. Vì thế mà có chút hứng khởi, hái vô cùng hăng say. Lúc sắp đầy một rổ, bỗng nghe thấy cậu nhóc vô cùng kích động kêu vài tiếng mẹ mẹ. Cô ngẩng đầu nhìn theo Lưu Tiểu Huy, thấy cách đó không xa có một tốp binh lính mặc đồ huấn luyện thể năng chạy về phía này. Người dẫn đầu chính là chồng cô, Từ Nghi.

Từ Nghi cũng nhìn thấy cô. Trong vườn rau xanh ngắt, cô đội một chiếc nón rom màu trắng ngà, trên người mặc chiếc áo dài màu đỏ đô, thắt một sợi dây ngay eo, bên dưới mặc một chiếc quần jeans lửng. Cô nghiêng đầu, ôm một rổ cà chua cười với anh, trông cô vô cùng rạng rỡ.

Từ Nghi nhìn cô chăm chú chừng mười mấy giây, rồi quay người lại hô lớn tiếng với đội ngũ phía sau:

“Tăng tốc độ, chạy tự do, bắt đầu!”

Lời vừa thốt ra, mấy chiến sĩ vốn còn định tranh thủ ngắm nhìn người nhà của phó quản đốc bỗng giật thót, lập tức tăng tốc chạy, không ai muốn bị rớt lại phía sau. Trong nháy mắt đã chạy qua vườn rau nơi các cô đang đứng, tiến về phía trước. Nhưng Từ Nghi vừa ra lệnh lại dừng bước, sau khi thấy họ chạy xa mới băng qua bờ ruộng, rải bước về phía cô.

Chử Điem xấu hổ nhìn anh, nghĩ thầm người này thật biết tranh thủ làm việc riêng mà!

Từ Nghi nhìn kỹ gương mặt ửng đỏ của cô, anh hỏi:

“Sao em lại chạy đến đây?”

Chử Điem bĩu môi nhìn về phía Lưu Tiêu Huy:

“Đi cùng chị dâu.”

Từ Nghi cười nói cảm ơn với chị ấy:

“Cảm ơn chị dâu, em bận không đi với cô ấy được, may nhờ có chị dẫn cô ấy ra ngoài chơi.”

Lưu Tiêu Huy vội cười nói:

“Một mình tôi ở đây cũng không có việc gì làm, Tiêu Chử đến đây cũng là thêm một người bạn mà.”

Sao có cảm giác giống như dẫn con nít đi chơi thế nhỉ? Chử Điem bất mãn, hình mũi lên, ngẩng đầu nhìn anh:

“Sao anh đến đây, không phải đang huấn luyện sao?”

“Anh qua xem em một chút.” - anh nhìn cà chua trong rổ cô, dặn dò - “Hái đàng hoàng, đừng gây phiền phức cho chị dâu.”

Gây phiền phức gì chứ! Cô giống kẻ gây phiền phức sao? Chử Điem muốn lờm anh nhưng ngại có người đang đây, chỉ có thể gằn giọng nghiến răng nghiến lợi nói:

“Em biết rồi, mau lo việc của anh đi.”

Từ Nghi cười, kéo nón xuống, quay người sai bước chạy đi xa.

Nhìn theo bóng lưng xa dần của Từ Nghi, Chử Điem len lén nhe răng. Bỗng nghe thấy phía sau vang lên tiếng cười, cô nghiêng đầu nhìn sang, xấu hổ nhìn Lưu Tiểu Huy.

“Chị dâu, chị cười gì chứ?”

“Nói ra em đừng giận nhé.” - Lưu Tiểu Huy nhìn cô cười - “Chiều hôm qua lúc em vừa đến, chồng chị đã về nhà nói người nhà Từ Nghi vừa đến đã náo động toàn bộ nông trường, không ít chiến sĩ nhìn thấy cậu ấy ôm em về phòng đó. Anh ấy nói vợ chồng phó quản đốc Từ tình cảm rất mặn nồng, không kịp đợi trở về phòng đã ôm chầm lấy nhau rồi. Ha ha, chị vốn cảm thấy cảm thấy người chín chắn như Từ Nghi sẽ không làm chuyện như vậy, bây giờ thấy tận mắt mới dám tin.”

Chử Điem thật muốn phun máu, đó đâu phải là họ tình cảm mặn nồng. Rõ ràng cô đang nổi giận với anh mà. Sao trong mắt người ngoài trở thành thắm thiết vậy? Chử Điem nhìn cà chua trong rổ, cảm thấy ngượng ngùng đến mức tay chân luống cuống.

Hãy download ebook tại facebook group EFF

Bữa tối, Chử Điem và Từ Nghi cùng ăn cơm ở nhà ăn nông trường. Kể từ lúc xế chiều nghe Lưu Tiểu Huy nói, ở trước mặt các chiến sĩ nông trường, Chử Điem có vẻ vô cùng mất tự nhiên. May mà lúc ngồi xuống, cô và Từ Nghi ngồi sóng vai ở bàn đầu tiên, đối diện là vợ chồng Lưu Tiểu Huy và quản đốc nông trường, sau lưng mới là các chiến sĩ. Chử Điem cúi đầu ăn cơm, im lặng hiếm có, ngược lại khiến Từ Nghi cảm thấy không quen cho lắm. Anh múc bát canh đưa đến cho cô, khẽ nói:

“Sao vậy? Không thoải mái hả?”

Còn không phải tại vì anh hay sao? Chử Điem định cất lời nhưng lại sợ bị Lưu Tiểu Huy ngời đối diện hiểu lầm, cô bĩu môi, bung bát canh lên uống vài hớp.

Đụng phải thái độ im lặng của Chử Điem, Từ Nghi trái lại không cảm thấy lúng túng, chỉ là có chút khó hiểu. Anh vừa dò mắt đã thấy Lưu Tiểu Huy đang nhìn họ, khóe môi như đang nén cười. Trong nháy mắt anh liền hiểu ra, chắc chắn Chử Điem đã nghe chị dâu nói về lời đồn đại lan truyền khắp nông trường trong hai ngày nay rồi. Khóe môi anh không khỏi cong lên, dường như có chút bất đắc dĩ, nhưng đôi mắt lại ánh lên nét cười.

Ăn tối xong, khi vừa ra đến cửa nhà ăn, một cậu lính trẻ tuổi thuộc tiểu đội bếp núc đã rửa sạch cà chua rồi mang đến cho cô. Chử Điem chọn hai ba trái, còn bao nhiêu bảo cậu ta chia cho những người khác.

Trên đường trở về, Chử Điem mãi mê ăn cà chua không để ý đến Từ Nghi. Phó quản đốc Từ không nói gì, đến khi trở về phòng, lúc chỉ còn hai người họ anh mới thông thả hỏi:

“Chị dâu đã nói gì với em? Chuyện hôm qua anh ôm em về phòng à?”

“Còn hỏi nữa à?” - Chử Điem liếc xéo anh - “Hình tượng của em đã mất hết rồi!”

Từ Nghi cười khẽ:

“Anh cảm thấy họ nói đúng mà, lẽ nào tình cảm hai chúng ta không mặn nồng à?”

“Đó đâu phải, bị mấy người lính nói cũng thôi đi. Mấu chốt là chính miệng chị dâu nói với em. Dù da mặt em có dày cũng sẽ cảm thấy mất tự nhiên biết không.” - Nói đến đây, con giận của Chử Điem cũng dấy lên, cô đẩy anh ra - “Quay qua chỗ khác, không cho nhìn, em muốn thay quần áo.”

Phó quản đốc Từ rất muốn nhắc nhở đồng chí nhỏ này là trên người cô có chỗ nào là anh chưa thấy đâu chứ? Nhưng thấy cô đang giận, anh vẫn phối hợp quay người đi. Nhưng mà nghe thấy tiếng quần áo sột soạt của vợ mình phía sau lưng, anh khó tránh khỏi có chút suy nghĩ lan man. Anh muốn làm gì đó phân tán sức chú ý của mình, ánh mắt vừa chuyển đã nhìn thấy túi của Chử Điem.

Một chiếc túi da trâu lớn màu đen, bên trong đây đồ đạc của cô, hơi ngả xuống mặt bàn, đồ bên trong cũng sắp rơi ra ngoài. Anh đưa tay muốn thu dọn lại giúp cô, kết quả lại không cẩn thận làm rơi ra một cái hộp. Cầm lên xem thử, thì ra là bao cao su.

Ngay cả đồ này... mà cô cũng chuẩn bị luôn à?

Từ Nghi khẽ bật cười, quay đầu lại nhìn Chử Điem. Đúng lúc cô vừa thay quần áo xong, nhìn thấy thứ anh đang cầm trên tay, mặt cô đỏ bừng. Từ Nghi thấy vậy, hỏi cô:

“Sao tối hôm qua không lấy ra?”

“Em quên mất.” - Chử Điem quay người, làm bộ như gấp quần áo để không phải nhìn anh.

Cô đâu có nói dối, thực ra mỗi lần ở bên anh, từ lúc anh bắt đầu hôn cô, linh hồn nhỏ bé của cô đã bay mất tiêu đến tận đâu rồi, chứ đừng nói... là ở trên giường. Cô nào còn tinh táo nhớ ra thứ này chứ, không bất tỉnh đã là may rồi.

Từ Nghi cầm lấy hộp nhỏ trong tay, vừa như suy nghĩ vừa hỏi cô: “Mang theo bao nhiêu?”

“Anh hỏi cái này để làm gì?” - cô thẹn quá hóa giận - “Một hộp.”

Từ Nghi im lặng vài giây, từ tốn thốt ra năm chữ:

“Sao mà ít vậy hả?”

Trêu cô như vậy mà cô còn nhịn được nữa thì cô mang họ của anh luôn. Chử Điem gào lên một tiếng, nhào lên lưng anh, muốn cướp đồ lại. Nhưng Từ Nghi trải qua huấn luyện quanh năm, bắt giữ và tránh né vừa khéo là sở trường của anh. Vừa ra tay đã dễ dàng chế ngự Chử Điem. Anh vớt chiếc hộp nhỏ qua một bên, đè Chử Điem xuống giường.

Chử Điem không phục đá anh một phát, suýt nữa đá trúng vị trí quan trọng. Từ Nghi né tránh rất nhanh, nhưng cũng đủ khiến anh sợ mất hồn vía. Tay anh giữ chặt đôi chân dài trắng nõn của cô lại, hạ giọng khẽ nói bên tai cô:

“Anh chịu thua em rồi, có thể đừng lộn xộn nữa không?”

Chử Điem miệng lưỡi sắc bén phản bác:

“Ai bảo anh giờ trò lưu manh trước?”

“Ai giờ trò lưu manh?” - anh buồn cười - “Thế ai mang theo bao cao su đến thăm anh?”

“ ... ”

Chú Điem á khẩu không trả lời được, đành quật khởi phản kháng lấy lại chút sĩ diện. Nhưng cô vẫn bị Từ Nghi đè xuống, dù có cố gắng thế nào cô cũng không vùng thoát được. Bất đắc dĩ, cô đành thừa nhận:

“Là em mang đến thì sao? Còn không phải để cho anh dùng?”

Trải qua một trận hành hạ vừa rồi, mặt cô đã đỏ ửng, trên trán cũng rỉ ra một lớp mồ hôi mỏng. Từ Nghi nằm nghiêng bên cạnh, ánh mắt nhìn cô thật sâu lắng. Bị anh nhìn như vậy, Chú Điem rất lúng túng, quay ngoắt người đi, nhưng lại bị anh xoay lại. Chú Điem bị buộc phải nhìn thẳng vào mắt anh, cảm thấy anh có điều là lạ:

“Anh sao vậy? Có, có phải anh không muốn dùng không?”

Từ Nghi nhìn cô, bình tĩnh khẽ cất lời:

“Điem Điem, bây giờ em vẫn chưa muốn có con à?”

Chú Điem gật đầu chẳng hề suy nghĩ:

“Đúng vậy.”

Từ Nghi khựng lại rồi mới hỏi:

“Tại sao?”

Vấn đề này, Chử Điem cũng hơi do dự. Cô không thể trở mình, chỉ có thể né tránh ánh nhìn chăm chú của anh. Dáng vẻ muốn nói lại thôi khơi dậy lòng hiếu kỳ của Từ Nghi. Anh vô cùng nhẫn nại, khẽ nói:

“Không sao đâu, em cứ nói đi.”

“VẬY anh không được cười em đâu đấy!” - Chử Điem liếc anh, nhanh chóng rũ mí mắt xuống - “Em không muốn sinh con sớm như vậy. Trước khi kết hôn không có cơ hội yêu đương hẹn hò, sau khi kết hôn đã lập tức mang thai sinh con, nào còn thời gian của riêng hai người nữa chứ.”

Thật ra cô không hề hoài nghi tình cảm Từ Nghi dành cho cô. Một người đàn ông như vậy, nếu không yêu cô chắc chắn anh sẽ không kết hôn với cô. Bởi vì trước đó cô theo đuổi anh rất lâu, nhưng chưa từng được anh đáp lại như thế này. Có điều cô vẫn cảm thấy chưa đủ, trong lòng cô hiểu rõ, cô yêu anh hơn anh yêu cô rất nhiều. Vì vậy cô không muốn trước khi anh yêu cô nhiều hơn mà có thêm đứa con, nếu vậy thì sẽ khiến anh phân tâm. Nói trắng ra là cô có chút ghen tỵ, vì cô cảm nhận được Từ Nghi rất thích trẻ con.

Nghe xong lý do này, Từ Nghi chìm vào im lặng. Thật ra không phải anh muốn có con, dù sao hiện giờ anh đang ở nông trường không thể quan tâm đến gia đình, để cô mang thai không phải là quyết định sáng suốt. Sở dĩ im lặng là vì những gì cô nói hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của anh. Anh vốn cho rằng cô có ý nghĩ khác, không ngờ lại là lý do như vậy, thẳng thẳng đến mức... đáng yêu làm sao.

Có lẽ là thời gian anh im lặng quá dài, Chử Điem hơi bất an, cô đụng vào người anh:

“Sao không nói chuyện? Anh muốn có con à?”

Từ Nghi hoàn hồn lại, chăm chú nhìn cô. Lúc đang suy nghĩ xem phải biểu đạt ý nghĩ của mình thế nào, thì thấy người đẹp Chủ kiều ngạo cười một tiếng: “Vậy anh cũng đừng có mơ, trong khoảng thời gian này, em sẽ bảo vệ thế giới của hai người chúng ta không để lung lay.”

Từ Nghi cảm thấy cô nói đúng, cho nên lặng lẽ nhạt lại chiếc hộp durex nhỏ bị anh vớt sang một bên, yên lặng đặt người đẹp Chủ dưới thân, vẻ mặt bình tĩnh đến mức nghiêm túc: “Cũng tốt, vậy trước tiên thử nhãn hiệu này đi, xem có dùng tốt không.”

Khóe mắt Chủ Điem giật giật: “...!!!...”.

Kể từ sau vụ việc áo mưa, số lần Từ Nghi luyện “binh” ban đêm tăng cường rõ rệt, Chủ Điem cảm thấy áp lực, nhưng chuyện như vậy không thể phản kháng, cũng chỉ có thể chiều anh thôi. Cũng may thời tiết cả tuần không tốt, ban đêm trời luôn đổ mưa, chỗ nông trường ở thôn X lại là đường đất, không tiện đi ra ngoài, nên cô cứ yên tâm thoải mái ở trong phòng, không sợ người khác dị nghị.

Bởi vì thân mang chức trách nên mỗi ngày Từ Nghi đều bận bịu đến mức muốn phân thân. Chủ Điem đến đây gần một tuần rồi mà hôm nay anh mới dành được một ngày đi chơi với cô. Chủ Điem không thích thú lắm với thôn X này, nhưng rất thích việc anh dành thời gian cho mình. Vì vậy cô vô cùng háng hái ăn diện trang điểm, thay bộ váy cô mặc lúc mới đến nông trường.

Sau khi Từ Nghi nhìn thấy, anh bình tĩnh lấy chiếc áo dài màu đỏ đô lúc trước cô mặc và chiếc quần dài ra, đề nghị:

“Mặc cái này tiện hơn.”

“ ... ”

Chú Điem nhất thời cảm thấy tiêu chuẩn thẩm mỹ của chồng cô thật kỳ lạ. Tuy nhiên khi thấy chiếc xe đạp dựng dưới lầu, Chú Điem đã hiểu được dụng ý của Từ Nghi. Khi nãy trước lúc xuống lầu, cô nghe Từ Nghi nói xe để bên dưới, vốn cho rằng là một chiếc xe Jeep nhỏ hoặc xe việt dã, không ngờ lại là một chiếc xe đạp. Hại cô sau khi nghe được còn vui mừng hơn hờ chạy xuống lầu, chắc chắn bây giờ anh đang cười thầm mình đây.

Chú Điem bĩu môi nhìn Từ Nghi. Từ Nghi thấy thế không nhịn cười được, anh biết thế nào cô cũng dẫu môi lên mà. Anh đội nón rom lên cho cô:

“Điều lệnh qui định không được phép dùng xe quân sự làm việc riêng, nên anh không thể lái xe chở em đi chơi. Hiện tại chỉ có chiếc xe đạp đôn đông hai mươi tám hiệu Vĩnh Cửu cổ xưa cũ kỹ này thôi, xin bà Từ đừng chê.”

Lại nói thêm một tràng trêu chọc cô như vậy nữa, tưởng cô không biết cãi lại à? Chú Điem cong khóe môi nhìn anh:

“Anh có thể cho em lý do để không chê không?”

Chân dài của Từ Nghi nhấc lên, dễ dàng ngồi lên yên xe, một chân chống xuống đất. Anh quay đầu lại nhìn Chú Điem, nghĩ ngợi rồi nói:

“Đội lát nữa ra khỏi nông trường, anh cho em ngồi phía trước sao?”

Anh vừa nói vừa gõ gõ cái đòn dông trước xe. Chử Diễm thật muốn khen chồng cô rất sáng dạ. Cô không dùng dằng lặc tức chạy đến ngồi phía sau. Từ Nghi thấy cô ngồi xong, nhấn mạnh bàn đạp, mục tiêu nhắm thẳng đến cửa nông trường. Xuất phát!

Nếu ở thành phố, có lẽ đến tháng Sáu là trời đã nóng bùng bùng rồi, nhưng ở nông trường phía Bắc này vốn là vùng núi nên sau cơn mưa không khí khá trong lành, nhiệt độ mát mẻ dễ chịu. Chử Diễm ngồi phía sau tựa đầu vào lưng Từ Nghi, tâm trạng thật thoải mái.

“Dẫn em đi đâu vậy?” - Cô lớn tiếng hỏi Từ Nghi.

“Chưa biết.” - Từ Nghi ngẩng đầu nhìn con đường phía trước, mặt mày thư giãn, tâm trạng vui vẻ - “Tùy em muốn đi đâu thì đi đó.”

Chử Diễm ngẩng đầu lên, nhìn thấy vài ngọn núi sừng sững cách đó không xa, cô đề nghị:

“Vậy chúng ta đi leo núi đi, trùng hợp hôm nay em mang giày thể thao.”

Từ Nghi ngừng lại nheo mắt đánh giá ngọn núi phía xa, thầm tính lộ trình, sau đó nói với Chử Diễm:

“Bà Từ à, em đã nghe thấy câu nhìn núi chạy chết ngựa chưa?”

Chử Diễm nhảy xuống khỏi chỗ ngồi phía sau, nghiêng đầu nhìn anh cười to:

“Ngại xa à, không phải anh nói tùy em muốn đi đâu thì đi sao? Đồng chí phó quản đốc, anh nói mà không giữ lời ư?”

Được rồi, còn gì để bàn đâu. Từ Nghi miết khuôn mặt cười hớn hở của cô:

“Lên xe.”

Chủ Đầm hất cằm:

“Em muốn ngồi phía trước.”

Từ Nghi rất phòng khoáng buông một tay đang cầm tay lái ra, mời cô ngồi vào phía trước. Chủ Đầm cẩn thận ngồi lên đòn dông, tuy hơi cần nhưng ngồi ở đây rõ ràng cảm thấy tốt hơn phía sau nhiều. Cô ôm chặt eo Từ Nghi, ngẩng đầu hôn lên cằm anh, cười khúc khích nói:

“Xuất phát!”

Từ Nghi cũng nhoén môi cười, hai tay vòng quanh người cô, bắt đầu nhấn bàn đạp.

Bởi vì còn cách ngọn núi khá xa nên Từ Nghi tăng tốc. Đạp rất lâu chờ theo một người nhưng không hề thấy mệt. Thể lực tốt do huấn luyện hằng năm nên lúc anh đạp xe nhẹ nhàng như cá bơi trong nước vậy. Gió thổi lướt qua mặt, lay động mái tóc dài của Chủ Đầm, trêu chọc mắt mũi và cằm anh, nhiễu loạn tầm mắt anh. Từ Nghi hơi cúi thấp đầu, chặn lại một bên tóc của cô.

Cảm nhận được sức nặng phía sau, Chủ Đìềm quay đầu lại nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc của Từ Nghi, thấy vẻ mặt chăm chú đạp xe ấy, đột nhiên lòng cô cảm thấy rất đỗi ngọt ngào. Cô ngẩng đầu, lại hôn anh một cái, kết quả là xe đột nhiên khẽ lão đảo.

Chủ Đìềm bất chợt nổi tính nghịch ngợm, hôn thêm vài cái lên cằm và cổ anh, còn khẽ cắn nhẹ một cái. Tuy Từ Nghi đang ở trên đỉnh đầu cô không hề rối loạn, nhưng cảm giác cả người như bị điện giật cũng khiến anh bứt rứt không yên. Anh rút một tay chặn đầu Chủ Đìềm lại, tiếng nói khàn khàn mà bình tĩnh:

“Đừng làm rộn, để yên cho anh đạp xe nào.”

Chủ Đìềm gạt tay anh ra, chớp mắt cười khanh khách, xảo quyệt nói:

“Em đang giúp anh huấn luyện kháng cự quấy nhiễu mà, chuyện này cũng không được à?”

“Không được.” - ánh mắt anh vẫn nhìn về phía trước, trịnh trọng nói - “Lực sát thương lớn đến mức chỉ trong vài phút thôi anh đã ném vũ khí đầu hàng rồi.”

Mặc dù biết anh đang nói đùa nhưng nghe được câu này Chủ Đìềm rất vui, cô nheo mắt lại ngẩng đầu nhìn anh, mắng yêu:

“Dẻo miệng.”

Từ Nghi khẽ cười:

“Được rồi, ngồi cho vững, anh sắp tăng tốc đấy!”

Đạp chùng một tiếng, hai người mới đến chân núi. Từ Nghi gửi xe ở một nhà nông dân gần đó, Chủ Đầm đi lên núi. Ngọn núi này không cao lắm, hàng năm đều có người lui tới, đường đi vô cùng thuận lợi.

Đã lâu Chủ Đầm không đi chơi mấy chỗ thế này, cô cố ý đi chậm lại phía sau, chủ yếu là thưởng thức phong cảnh núi non và tranh thủ chụp hình bóng lưng của Từ Nghi. Từ Nghi đi một mình ở phía trước nghe thấy sau lưng vang lên tiếng tanh tách, vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười. Anh quay đầu lại, vẫy vẫy tay với cô ý bảo cô mau đi theo. Chủ Đầm nhân cơ hội lại chụp thêm một tấm, sau đó đặc ý lặc lư điện thoại với anh. Từ Nghi mỉm cười hỏi:

“Anh có cái gì đáng chụp đâu?”

Chủ Đầm gấp rút đuổi theo, khoác cánh tay anh, giơ cao điện thoại di động nhắm vào hai người họ. Từ Nghi không muốn chụp, vừa định ngăn lại đã nghe cô nói:

“Im nào, mau cười một cái đi.”

Đồng chí phó quản đốc Từ: “...”

Tiếng tách vang lên, tấm ảnh chụp chung của hai người xuất hiện. Chủ Đầm đánh giá tỉ mỉ, cô vẫn cười ngọt ngào ăn ảnh còn Từ Nghi bên cạnh tuy vẻ mặt bình đạm, nhưng khóe môi cũng khẽ cong lên. Đối với một người đàn ông không thích chụp ảnh mà chụp được một bức ảnh như thế này, Chủ Đầm cảm thấy rất hài lòng.

Chủ Đầm ngấm nghĩa trong chốc lát, lúc Từ Nghi tưởng cô định cất điện thoại di động thì cô lại nhanh chóng mở ứng dụng xã hội

Weibo Weixin, tải ảnh lên, thuận tiện còn đính kèm hai chữ: Thăm chồng. Không thêm bất cứ biểu cảm gì, vô cùng lạnh lùng quý phái.

Cả quá trình Từ Nghi chỉ đứng bên quan sát, không nhin được hỏi:

“Đăng lên đó làm gì?”

Chử Diễm chẳng buồn trả lời, sóng điện thoại trong túi không tốt lắm, cô nhón chân giơ điện thoại lên cao để hình mau chóng được tải lên. Chừng năm phút sau, bức hình mới tải lên thành công, chỉ trong mười mấy giây bên dưới liền có vài bình luận của đồng nghiệp và bạn bè. Chử Diễm mở ra xem, nhìn một loạt chữ “Chồng cô à? Xứng đôi quá”, cô cười tít mắt.

Từ Nghi chợt hiểu ra, hành động này của vợ anh theo cách hiện nay đó chính là khoe chồng khoe tình yêu. Hiểu ra điều này, anh bất giác bật cười. Nhìn anh cười, Chử Diễm không nhin được bĩu môi:

“Cười cái gì?”

Cô suốt ngày phải nhìn bạn bè khoe chồng khoe con, cô không thể khoe một lần sao? Hiện tại tất cả người quen của cô ai cũng biết cô đã kết hôn rồi, cũng không ít người chạy đến hỏi cô, nếu cô cứ im mãi nhất định sẽ khiến họ tò mò hơn. Dứt khoát đăng lên là được, dù sao chồng cô cũng đâu phải loại tầm thường. Mà ngoại trừ lúc đăng ký kết hôn ra, đây cũng là tấm hình chụp chung đầu tiên của họ.

Đúng lúc đó Từ Nghi cũng tâm ý tương thông nghĩ đến vấn đề này, anh không cười nữa, quay người tiếp tục dẫn cô đi về phía trước.

“Lúc về gửi ảnh chụp chung khi nãy cho anh nhé!”

“Anh định làm gì?” - cô liếc anh.

“Làm hình nền điện thoại.” - anh suy nghĩ - “Anh không có Weibo Weixin, chỉ có thể dùng cách này khoe vợ thôi.”

Chử Điem ngơ ngác nhìn bóng lưng anh trong giây lát. “Ôi” một tiếng rồi nhào lên lưng anh. Từ Nghi cười khẽ khàng, thừa dịp khom lưng xuống công cô.

Còn cách đỉnh núi một đoạn rất dài, Từ Nghi cũng không đặt cô xuống mà cứ một mạch công cô đi lên núi. Như thế chẳng hề cảm thấy mệt mỏi, sau đó thậm chí anh còn công cô nặng gần năm mươi ký chạy nước rút. Chử Điem bị tốc độ của anh dọa cho sợ đến mức phải dấn vào vai anh ý bảo dừng lại. Không ngờ tốc độ của Từ Nghi càng lúc càng nhanh, chạy một hơi lên vùng đất bằng cách đỉnh núi gần trăm mét.

Chử Điem vội vàng nhảy xuống khỏi vai anh, nhân lúc anh thờ dốc cô đeo túi leo lên đỉnh núi. Quan sát rừng cây sum suê trong núi và thôn làng trùng trùng điệp điệp cách đó không xa, nghe tiếng gió thổi vi vu bên tai, cảm giác thật tuyệt vời. Chử Điem quay đầu lại vẫy vẫy tay với Từ Nghi, reo lên:

“Em leo đến đây rồi!”

Thở lợc Từ Nghi tiêu hao không ít, nhìn cô giận đến mức không nhịn được bật cười. Dù sao cũng là anh công cô lên đây mà, ít ra phải đợi anh cùng đi lên chứ.

Chử Điem lại vội vàng quay người, hai tay hợp lại thành chiếc loa đưa lên miệng hô to về phía xa xa:

“Ông xã, em yêu anh.”

Sau đó lấy hơi lại hô to thêm một lần nữa:

“Từ Nghi, em yêu anh.”

Dãy núi vọng lại tiếng cô từng hồi, Chử Điem nheo mắt lắng nghe, nhất thời cảm thấy hạnh phúc quá đỗi. Cô quay đầu lại nhìn Từ Nghi, phát hiện anh cũng đang chăm chú nhìn cô, nơi đáy mắt vốn luôn luôn bình tĩnh phút giây này như đang dậy sóng mãnh liệt. Bỗng nhiên anh khẽ cười, giang rộng cánh tay về phía cô.

Nhìn ánh mắt anh, Chử Điem cảm thấy trái tim mình đập loạn nhịp vang thình thịch thình thịch. Cô kiềm nén sự rung động trong lòng, từ từ đi xuống, lúc cách mặt đất một bước bỗng bị trượt chân, nhưng sau đó Từ Nghi đã đỡ lấy cánh tay cô, nhanh chóng kéo cô vào lòng anh.

Chử Điem còn chưa kịp phản ứng thì tay anh đã vòng qua siết chặt eo cô, môi anh đã chạm lên môi cô. Cô ngẩng đầu hôn đáp lại, nhưng mọi quyền chủ động đều bị anh tước hết. Cả hai đều trao cho nhau nụ hôn nồng nàn và cháy bỏng, hơi thở cũng càng lúc càng dồn dập hơn, đồng thời tay cũng siết chặt hơn, như thể một giây sau họ sẽ hòa tan vào nhau vậy...

Trên đường trở về đột nhiên trời đổ cơn mưa. Chử Điem ngời phía trước có nón và được Từ Nghi che chở nên tình trạng không thể thấm lấm, nhưng Từ Nghi thì cả người ướt sũng. Vậy mà sáng hôm sau Chử Điem bỗng phát sốt. Đêm hôm qua trước khi đi ngủ, bởi vì

mắc mưa sợ bị cảm nên cô đã uống trước thuốc cảm cúm rồi. Nhưng ngủ một giấc dậy, cô vẫn có cảm giác đầu óc choáng váng cả người bủn rủn mỗi mệt, vừa kiểm tra nhiệt độ thì phát hiện quả nhiên sốt thật rồi.

Chỉ còn một ngày nữa cô phải về nhà, quả thật Chủ Đầm bội phục mình chết đi được. May mà nông trường có nhân viên y tế cho cô một loại thuốc, Chủ Đầm uống xong liền quấn kín chăn nằm trên giường để mồ hôi ra cho hạ sốt. Thuốc hạ sốt có thành phần gây ngủ, cô uống xong thì ngủ cả buổi sáng cho đến trưa mới tỉnh lại.

Khi thức dậy đã thấy Từ Nghi ngồi bên cạnh, đọc quyển sách cầm trên tay. Chủ Đầm định thừa dịp anh không chú ý vén chăn lên cho mát một chút. Không ngờ chăn vừa nhúc nhích đã bị tay anh cản lại, cô ngáng đầu xấu hổ lườm anh.

“Dậy rồi à?” - anh vén sợi tóc ướt mồ hôi trên trán cô, lau mồ hôi cho cô, đưa tay thử nhiệt độ trên trán - “Ừ, hết sốt rồi.”

Rốt cuộc anh thờ phào nhẹ nhõm, Chủ Đầm nhìn anh dụ giọng hỏi:

“Bây giờ mấy giờ rồi?”

“Đến giờ cơm trưa rồi. Em có muốn dậy ăn chút gì hay không?”

Chủ Đầm lắc đầu:

“Em chưa đói.”

“Nhà ăn nghe nói em bị sốt nên làm cho em chút thức ăn dành cho người bệnh, nếm một chút nhé?”

Chử Diễm vẫn từ chối. Từ Nghi khẽ thở dài, cúi đầu nhìn cô:

“Không chịu ăn gì cả, ngày mai mang bệnh về nhà đó.”

Hai chữ về nhà đã khuấy động lòng của Chử Diễm, cô sáp đến cọ vào tay anh:

“Anh theo em về nhà đi.”

“Sao vậy?” - anh khẽ hỏi, giơ tay kia vén từng sợi tóc rơi xuống trán cô ra sau ót.

“Không biết.” - Chử Diễm dựa vào cánh tay Từ Nghi, tựa như ní non - “Không muốn hai người ở hai nơi thôi.”

Nhìn cô, đột nhiên Từ Nghi mềm lòng. Tuy nhiên bản năng còn lại của người lính khiến anh nhanh chóng khôi phục tâm tình, anh vuốt tóc Chử Diễm:

“Còn nhớ lúc chúng ta mới quen nhau chưa bao lâu, có một lần em đã tỏ tình với anh không?”

Nói ra câu này anh khẽ bật cười. Lẽ ra Chử Diễm bị sốt đầu óc phải đặc quánh như hồ, nhưng nghe anh nhắc vậy, cô lập tức nhớ ra ngay. Khi ấy cô vừa quen biết anh chưa được bao lâu, có một lần lỡ mãng liều lĩnh chạy đến doanh trại chặn anh lại, tỏ tình với anh.

Cô nói:

“Anh không cần lo lắng về tinh thần giác ngộ của em, tốt xấu gì em cũng là người đã đọc rất nhiều tiểu thuyết ngôn tình quân lữ, em

nhất định sẽ ủng hộ công việc của anh một trăm phần trăm. Hai người hai nơi cũng không thành vấn đề, kiểu yêu xa như vậy mới đây thử thách chứ. Em cam đoan với lập trường Đảng viên của anh, chúng ta chắc chắn đều là người chịu được thử thách...”

Khi đó tại sao mình có thể nói năng hùng hồn như vậy chứ? Có lẽ cảm thấy rất có khả năng là anh sẽ từ chối mình sao? Nhưng khi thật sự có được anh, dẫu xa cách một ngày đôi khi cũng cảm thấy khó mà chịu được.

Chữ Điền nhụt chí:

“Anh có thể đừng dùng câu nói của em mà từ chối em được không?”- cho dù cô đã nói như vậy nhưng cô cũng có thể nuốt lời chứ, lời nói gió bay mà.

Từ Nghi không đành lòng trêu chọc cô nữa, anh an ủi: “Chờ khi anh trở về trung đoàn, đến lúc đó sẽ xin tỳ quân(*), em có thể dọn đến sống ở khu gia thuộc(**).”

() Tỳ quân là chế độ cho người nhà của sĩ quan trong quân đội.*

(**) Khu gia thuộc là nơi ở do quân đội cung cấp cho người nhà của sĩ quan, thường là sẽ gần đơn vị công tác.

“Thật hả?”

Mắt Chữ Điền sáng lên nhìn anh, Từ Nghi trông ánh mắt cô mong đợi như thế, không nhịn được tạt cho một gáo nước lạnh:

“Nhưng đừng kỳ vọng lớn quá vào phòng ốc của khu gia thuộc. Cấp bậc của chồng em quá thấp, chỉ được phân một căn sáu mươi

bảy mét vuông thôi, như vậy có chịu không?”

Khi được gọi về trung đoàn thiết giáp, anh sẽ lên chức tiểu đoàn phó, theo như chính sách, Chủ Địch quả thật có thể tùy quân rồi. Đây là chuyện anh biết trước khi tới nông trường, nhưng trước mặt cô anh không nhắc đến bởi vì điều kiện bên đó quá tệ hại, sợ Chủ Địch chịu thiệt thòi. Theo như hoàn cảnh trưởng thành của cô, căn nhà đang sống đó cũng không thể gọi là lớn.

“Hơi nhỏ thật, nhưng dù sao chỉ có hai người chúng ta sống, kiểu gì cũng đủ ở thôi.” - Chủ Địch càng nghĩ càng phần khởi - “Có thể mang một ít đồ qua đó, đồ còn lại thì để ở nhà cũ, nếu cần thì lái xe về nhà lấy. Đúng rồi, xe của em chắc là có thể lái đến đó chứ?”

Từ Nghi buồn cười: “Có thể.”

Chủ Địch vỗ tay bôm bốp:

“Vậy thì hoàn toàn không thành vấn đề, giao thông thuận tiện là được rồi. Lúc đó mỗi tuần em có thể miễn cưỡng giảm bớt số lần ra ngoài, nhân tiện có thể tiết kiệm được một mớ tiền.”

“Khu gia thuộc có tuyến xe buýt đặc biệt, không cần em lái xe.” - Từ Nghi nhắc nhở cô.

Chồng cô vẫn không an tâm về khả năng lái xe của cô, có điều Chủ Địch không thèm tranh cãi với anh, cô vui vẻ khen anh:

“Vậy thì anh lái, dù sao anh lái cũng giỏi hơn em.”

Đáng lẽ anh chỉ thuận miệng nhắc đến, nhưng nghe cô nói vậy, ngày tùy quân dường như đã ở trước mắt, mà còn là ngày tháng tươi

đẹp khiến người ta hết lòng mong đợi.

Từ Nghi hoàn hồn lại, thấy tâm trạng cô đã tốt hơn rất nhiều, đang định khuyên cô rời giường ăn cơm, chợt thấy mặt Chủ Đầm đột nhiên biến sắc, dè dặt, thấp thỏm nhìn anh.

“Lúc trước anh nói với em là sau khi kết thúc ba tháng huấn luyện sẽ rời khỏi nông trường, trở về đơn vị cũ đúng không? Không gạt em chứ?”

Phó quản đốc Từ: “...”

Ngày hôm sau, khi Chủ Đầm chuẩn bị ra về, trận ốm ùng ùng kéo đến đã đỡ hơn nhiều.

Ăn trưa xong, cô thu ghém đồ đạc, chuẩn bị đi xe nông trường trở về nội thành. Vừa mới xuống lầu, đã thấy Từ Nghi xách hai túi nilon đi tới. Anh nói:

“Rau quả nông trường trồng, mấy chiến sĩ hái đưa đến, nói là biếu em mang về ăn thử.”

Chủ Đầm cười cười:

“Cảm ơn họ thay em nhé.”

Sau khi Từ Nghi để đồ lên xe, quay người lại thấy Chủ Đầm còn đứng nguyên tại chỗ như đang đợi mình. Hôm nay cô mặc chiếc váy chiffon màu xanh nhạt hôm cô đến nông trường, tôn lên làn da trắng nõn. Ngày cô đến anh chỉ cố làm sao đỡ cô đứng tức giận, chưa kịp ngắm nghía, bây giờ nhìn cảm thấy đẹp vô cùng.

Kỳ nghỉ phép thăm chồng gần ngủ như vậy, chỉ chớp mắt cô đã sắp phải về rồi. Từ Nghi bước đến trước mặt cô, hết như hôm đó vừa thấy cô, anh không biết phải nói gì, một lúc lâu mới khẽ dặn dò:

“Về đến nhà gọi điện thoại cho anh biết. Điện nước trong nhà xảy ra vấn đề gì đừng tự mình đung vào, gọi điện thoại tìm người đến sửa. Lúc đi làm tốt nhất đừng tự mình lái xe, buổi tối về nhà ít nghịch máy tính với điện thoại thôi, ngủ sớm một chút để dưỡng da. Còn nữa... Tiền muốn xài thì xài, anh không nghèo đến mức không nuôi nổi em.”

Chữ Điềm vốn bị anh dặn dò đến rầu rĩ, nhưng nghe thấy câu nói sau cùng thì chớp mũi cô hơi cay cay. Bây giờ... cô thật sự muốn bắt anh về nhà với mình quá.

“Anh ôm em một cái đi.” - cô làm nũng.

Ánh mắt Từ Nghi đơng đây nét cười nhìn cô, vẫn không nhúc nhích.

Chữ Điềm cho rằng anh sợ ảnh hưởng không tốt, hơi bĩu môi:

“Em đâu có bảo anh hôn em đâu.”

Đúng là... sợ cô thật. Từ Nghi bật cười, nhìn xung quanh, tiến lên ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, hôn nhẹ một cái lên má rồi khẽ nói bên tai cô:

“Cái này có tính là hoàn thành vượt mức nhiệm vụ không?”

Chữ Điềm ngoan ngoãn cọ cọ trước ngực anh, kiễng chân hôn lên khóe môi anh:

“Chờ anh về nhà đấy.”

Một dòng nước ấm từ từ dâng lên trong lòng, Từ Nghi lại ôm cô thêm chút nữa mới chịu buông ra, để cô lên xe.

Sau khi Chủ Đầm ngồi lên xe, cô quay kiếng xuống, vẫy vẫy tay với anh. Từ Nghi trước sau vẫn mỉm cười, đưa tiễn thêm mấy bước, vẫy tay chào cô.

Khác với ngày cô đến, cuối cùng bầu trời hôm nay cũng quang đãng, mặt trời chói chang gieo ánh nắng đến từng góc nhỏ khắp nông trường. Từ Nghi đứng dưới ánh mặt trời, nhìn chiếc xe nhanh chóng lăn bánh tới cổng, xa dần xa dần rồi biến mất nơi khúc cua.

Cuối cùng cũng tiễn cô xong, lần tạm biệt này đối với Chủ Đầm mà nói có thể xem là viên mãn. Nhưng Từ Nghi lại cảm thấy lòng mình như thiếu đi một khoảng. Anh thoáng hối hận, thật không nên bảo cô đến đây, bởi vì... quá nhiều loạn lòng quân...

Chương 5

Đi thăm chồng về, mùa hè cũng đã từ từ đến với thành phố B.

Ngày đầu đi làm lại, Chủ Đầm nhận được thông báo từ lão Lưu. Ông nói, vì sự phát triển lâu dài của công ty nên muốn điều vài người ở bộ phận họ đến Đại học Z thuộc thành phố tham gia chương trình đào tạo “Nguồn nhân lực” ngắn hạn, thời gian là thứ Bảy, học trong vòng hai tháng.

Nghe tin này, Phùng Kiều Kiều không ngừng than khóc. Nhưng Chủ Đầm khá bình tĩnh, dù sao Đại học Z là trường nổi tiếng trong

nước, công ty cử các cô đến hẳn là muốn bồi dưỡng các cô, dự trữ nhân lực. Vì vậy, Chủ Đìềm không hề chống đối khóa học này như khóa huấn luyện quân sự.

Buổi chiều tan sở, một mình Chủ Đìềm ăn mút hồ lô đứng ven đường chờ xe buýt. Lẽ ra định đi chung với Phùng Kiêu Kiêu, thế nhưng cô nàng bé bỏng ấy lại bị mẹ cô ấy sắp xếp cho đi xem mắt.

Ăn mút xong, chuyển xe cô đợi vẫn còn chưa đến, Chủ Đìềm rảnh rỗi đến mức buồn chán, định bụng đi dạo siêu thị gần đó, mua chút thực phẩm, thuận đường đi xe điện ngầm về nhà. Đang lúc cô vừa đi vừa thăm tính xem buổi tối ăn gì thì một chiếc Volkswagen Phaeton bất chợt chạy đến bên cạnh cô.

Chủ Đìềm bị chiếc xe này làm giật mình, đến khi cô thấy rõ chủ xe là ai, nhất thời híp mắt lại. Là tên Triệu Hiếu Khải, anh ta hạ cửa kính xe xuống, gỡ mắt kính ra, cào cào mái tóc tự cho là rất điển trai, sau đó nở một nụ cười với cô.

Chủ Đìềm nhìn anh ta, thiếu chút nữa không nhận được mà bật cười. Mấy ngày không gặp, kiểu tóc vốn nghiêm chỉnh đã biến thành phong cách mào gà, còn làn da trông trắng nõn mịn màng không biết đã được tẩy đi bao nhiêu lớp da chết nữa. Tóm lại, từ trong ra ngoài hiện rõ vẻ ẻo lả như phụ nữ.

Nhìn anh ta, Chủ Đìềm cảm thấy khó chịu từ tận đáy lòng, nhất là hôm trở về từ thành phố T, tên này ngồi sau cứ giơ chân đạp vào ghế cô, thật sự rất ghê tởm. Nhưng mà dù sao cũng là đồng nghiệp, cô kiềm chế sự phản cảm lại, ra vẻ thoải mái, thờ ơ bắt chuyện chào hỏi anh ta:

“Có chuyện gì không?”

“Đi đâu thế? Thuận đường tôi đưa em đi.” - Triệu Hiểu Khải nhiệt tình mời cô lên xe.

Chữ Điem không đủ khả năng đón nhận lời mời của gã này. Cô cười, nói:

“Cảm ơn anh, chúng ta không thuận đường, anh đi trước đi.”

“Còn so đo chuyện này với tôi à? Tôi đặc biệt chở em thôi, được không?”

Nói hay thật, cứ như việc anh ta chở cô là việc đáng vinh hạnh lắm vậy. Chữ Điem nén nỗi kích động muốn quắc mắt, nói với anh ta:

“Thật không dám phiền anh, tôi đi vài bước đã đến trạm tàu điện ngầm rồi, vừa nhanh vừa tiện còn không bị kẹt xe. Anh về nhà cẩn thận nhé.”

Dứt lời, cô bỏ anh ta lại, đi thẳng về phía trước. Nhưng chưa đi được mấy bước, Triệu Hiểu Khải đã xuống xe đuổi theo. Anh ta níu tay Chữ Điem:

“Đừng đi mà, tôi còn có chuyện chưa nói với em.”

Bị anh ta chạm vào, người Chữ Điem sồn hết gai ốc. Phải biết rằng sau sự việc “thúc vào chỗ ngồi” lần đó, cô đã gặp ác mộng hai ngày liền. Chữ Điem gạt phăng tay anh ta ra, vẻ mặt cũng trở nên lạnh lùng:

“Đừng đụng tay đụng chân, có chuyện gì cứ nói.”

Triệu Hiểu Khải nhìn cô chăm chăm trong giây lát, bỗng cười bất cần đời:

“Không phải chứ Chủ Đìem? Còn giả bộ vậy nữa hả?”

“Tôi giả bộ cái gì chứ?” - cô lạnh lùng phản bác.

“Được.” - Triệu Hiểu Khải hơi mất kiên nhẫn - “Tôi hỏi em, em nhận ra tôi thích em đúng không?”.

“Thật xin lỗi nhé.” - Chủ Đìem cười ha ha hai tiếng - “Tôi đã kết hôn rồi.”

“Tôi biết, không phải chỉ là một tên lính nghèo thôi sao?” - Triệu Hiểu Khải dửng dưng như không - “Tôi nói với em này Chủ Đìem, bây giờ đi lính chẳng đáng giá đâu, bản thân không được tự do không nói, mỗi tháng chỉ có chút tiền lương ít ỏi. Em xem lại bản thân em đi, em có thể chịu được cực khổ sao? Với số tiền lương còm cõi của chồng em có thể nuôi sống được em không?”

Chủ Đìem thờ ơ nhìn anh ta:

“Cảm ơn anh, dù tôi chết đói cũng không phiền anh quan tâm.”

“Được, coi như là em kiên cường đi.” - Triệu Hiểu Khải nhướn mày, bỗng hạ giọng nói với cô - “Cho dù em có thể chịu được nghèo khó, nhưng chồng em hai ba tháng không về, em cũng chịu được à?”

Anh ta nói xong, ánh mắt bỗng sáng ngời:

“Nói thật đó Chủ Đìem, tôi rất thích em, nếu em thật sự không muốn theo tôi thì tôi có thể lén lút dốc chút sức lực giúp chồng em miễn phí cũng được...”

Lời còn chưa dứt đã bị Chủ Đìem tát một bạt tai. Triệu Hiểu Khải chưa kịp phòng bị nên ăn tát mạnh đến tai bị ù luôn, thiếu chút đã ngã lăn ra đất. Sau khi anh ta đứng vững, ôm mặt, nhìn Chủ Đìem có chút khó tin thì muốn chửi ầm lên, nhưng hành động vừa rồi đã khiến người xung quanh chú ý, chỉ có thể hạ giọng chất vấn:

“Chết tiệt, cô dám đánh tôi à?”

“Tôi đánh loại mồm chó không mọc được ngà voi như anh đó.” - Chủ Đìem hất cằm lên, lạnh lùng nói - “Tôi niệm tình anh là đồng nghiệp, không muốn vạch mặt anh, nhưng không ngờ anh lại là hạng người không biết xấu hổ như vậy. Triệu Hiểu Khải, đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng tôi nói với anh. Thứ nhất, chồng tôi cao hơn anh, đẹp trai hơn anh và còn đàn ông hơn anh gấp cả vạn lần, tôi bị mù mới thích anh. Thứ hai, từ nhỏ đến lớn cái tôi không thiếu nhất là tiền. Cuối cùng cũng là điều quan trọng nhất, hôn nhân của lính được bảo vệ, cũng không thể tùy tiện chửi bới quân nhân, nếu tôi thu âm lại những lời anh vừa mới nói, chỉ điều này thôi cũng đã đủ để kiện anh rồi. Anh không cần sĩ diện là chuyện của anh, nhưng tôi khuyên anh, sau này đừng có ý đồ gì với tôi nữa, nếu không anh tự gánh chịu hậu quả.”

Những lời này cô gằn từng chữ, Triệu Hiểu Khải nghe đến mức đàn ra, chờ anh ta kịp phản ứng, Chủ Đìem đã quay người đi xa rồi.

Về đến nhà, Chủ Đìem mới thở phào nhẹ nhõm. Cô xòe tay ra, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi. Mới vừa rồi thật sự cô hơi lo lắng, sợ

Triệu Hiểu Khải tức nước vỡ bờ, tuy cô đã lường trước anh ta chẳng có can đảm đó.

Chử Diễm lấy lại tinh thần, phát hiện ra mình chẳng hề đói bụng chút nào. Từ bỏ ý định nấu cơm, cô quyết định gọi điện thoại cho Từ Nghi trước. Cô như vậy cũng được xem là bị kinh sợ, muốn làm nũng để được anh dỗ dành an ủi.

Chử Diễm hớn hờ bấm số điện thoại Từ Nghi, chờ mãi bên kia mới bắt máy. Cô nằm nhoài trên ghế salon, dịu dàng hỏi:

“Anh đang làm việc à?”

“Xem thời sự.”

Chử Diễm vui mừng, cô thấy chồng mình rất đáng yêu, dạo gần đây có bao nhiêu người nghiêm túc xem thời sự chứ. Nhưng Từ Nghi lại xem, mà lại không bỏ lỡ ngày nào nữa.

“Em nhớ anh lắm, anh có nhớ em không?” - tiếng nói của Chử Diễm tựa như dây điện thoại đang quấn trên tay cô, dù người đàn ông nào khi nghe được cũng cảm thấy như mình đang bị trêu chọc trắng trợn.

Quả nhiên bên này Từ Nghi cũng cảm thấy vậy, ngược mắt quan sát đám lính đang ngồi theo hàng xem tivi phía trước, nói một câu với quản đốc nông trường rồi đứng dậy ra khỏi phòng sinh hoạt. Sau khi đóng cửa lại mới cất tiếng nói chuyện với đầu bên kia:

“Cố ý dở trò, muốn ăn đòn phải không?”

Chử Diễm cười khúc khích:

“Anh cũng đâu có làm gì được em, em bây giờ là trời cao hoàng đế xa rồi.”

Từ Nghi có thể tưởng tượng ra bộ dạng vô cùng đặc ý lúc này của cô ở bên kia. Mỗi tối nông trường chẳng những sắp xếp cho các chiến sĩ xem thời sự, mà còn yêu cầu cấp trên phải tham gia chung. Tối nào anh cũng nghiêm chỉnh xem hết từ đầu đến cuối, Chủ Đìem ở đây bảy tám ngày cũng biết rõ chuyện này. Cho nên cô mới dám trêu anh ở đầu bên kia điện thoại như vậy. Nhưng anh vừa không thể đi xa được, lại vừa đề phòng bị người xung quanh nghe thấy nên nghe điện thoại mà cứ như bị giày vò.

Từ Nghi háng giọng, nói với Chủ Đìem:

“Anh sẽ ghi lại chuyện này, trở về chúng ta sẽ tính toán sòng phẳng.”

Anh lại uy hiếp trở về sẽ tính sổ cô cơ đấy. Nhưng Chủ Đìem chẳng hề tức giận, cô thực sự yêu chết cái kiểu giả bộ đứng đắn này của anh. Trêu anh thêm chốc lát Chủ Đìem mới thỏa mãn cúp điện thoại, chuẩn bị nấu cơm. Còn đồng chí phó quản đốc Từ bị Chủ Đìem vui vẻ cúp máy lại có chút bi thảm. Anh mở cửa sổ cuối hành lang ra, hóng gió đêm ở nông trường một lúc lâu mới đè nén được ngọn lửa đang bốc lên trong người.

Ngẫm nghĩ lại anh cảm thấy buồn cười, một cô gái xinh đẹp như cô sao lại chẳng có chút ngượng ngùng mắc cỡ khi giở trò lưu manh với một người đàn ông như anh vậy chứ. Mà anh còn bị cô trêu chọc đến mức có phản ứng. Thật đúng là... khiến người ta không kháng cự được mà!

Mở màn hình điện thoại di động ra, nhìn khuôn mặt cô cười ngọt ngào trên ảnh nền, khoe môi Từ Nghi không thể không cong lên.

Sáng sớm thứ Bảy, Chủ Đìem đến đại học Z tham gia khóa đào tạo. Chín giờ đúng vào học, lúc cô đến tám giờ ba mươi nhưng trong phòng học đã ngồi kín hơn phân nửa, khiến Chủ Đìem khá kinh ngạc.

Chủ Đìem chọn chỗ ngồi trên cùng, vừa ngồi xuống thì Phùng Kiêu Kiêu đã đến. Tóc tai cô nàng rối bời, có vẻ dậy trễ chưa kịp chải chuốt, đang cầm bánh bao ăn ngấu nghiến. Lúc thấy Chủ Đìem ánh mắt cô nàng liền bừng sáng.

Cô nàng vất vả nuốt bánh bao đang ngốn đầy trong miệng, nhìn Chủ Đìem mặc bộ đồ thể thao màu hồng nhạt liền kêu lên.

"Sao mặc đồ teen vậy."

Chủ Đìem cột mái tóc thành kiểu đuôi ngựa cao cao, cười rất đáng ghét:

"Vất vả lắm mới được trở về sân trường đại học, đương nhiên là phải ăn mặc trẻ trung rồi."

Phùng Kiêu Kiêu nhìn lại mình, nhất thời không muốn để ý đến Chủ Đìem nữa.

Không lâu sau phòng học đã đầy người, có vài người vừa vào nhìn thấy vậy liền dứt khoát đứng nghe giảng. Chủ Đìem không khỏi khen thầy, vị giáo sư tên Phó Dục Ninh này quả nhiên không phải là người bình thường. Phải biết rằng đây là giảng đường lớn

nhất của Đại học Z, nhìn người người vẫn không ngừng lục tục đi vào, cô cảm thấy lần sau có thể sẽ phải học ở hội trường lớn mất.

Chữ Điền để giấy bút đã chuẩn bị lên bàn, rồi lấy điện thoại ra vội vàng gửi tin nhắn Weixin cho Từ Nghi. Đây là thói quen gần đây cô đã tập cho đồng chí phó quản đốc Từ Nghi. Mấy ngày ở nông trường, cô rảnh rỗi nhàm chán lên Weixin nói chuyện với bạn bè, bất chợt nhớ ra Từ Nghi còn chưa có Weixin, thế là cô tạo cho anh một tài khoản với nick nam là Một Gạch Ba Sao, còn dạy anh cách sử dụng.

Cho nên chuyện khiến phó quản đốc Từ phải á khẩu đã xảy ra. Có đôi khi hai người rõ ràng đang ở chung một phòng, nhưng cô muốn nói với anh một câu thôi cũng phải lên Weixin nhắn tin cho anh, còn bắt anh phải trả lời lại trên đó cô mới chịu...

Nhưng bây giờ anh không có ở bên cạnh cô, liên lạc bằng cách này vừa tiện lợi vừa kinh tế. Cô mở hình đại diện Một Gạch Ba Sao ra, gõ vào: Meo Meo Meo.

Tin nhắn quả thật chẳng có ý nghĩa gì, nhưng Chữ Điền lại thích thú. Cô biết lúc này chắc chắn anh đang huấn luyện binh lính, không quan tâm đến việc trả lời cô, nhưng cô lại muốn "quấy rầy" anh một chút. Sau đó chờ khi anh thấy tin nhắn sẽ gọi lại cho cô. Vài ngày liên tục như vậy, cũng đã sớm thành thói quen của anh.

Lúc cất điện thoại, Chữ Điền nhân tiện xem đồng hồ, đã chín giờ kém mười rồi. Bấy giờ, trong phòng học vang lên tiếng xôn xao nhỏ nhỏ, Phùng Kiêu Kiêu vốn cúi đầu chăm chú lướt Weibo vỗ vỗ cánh tay Chữ Điền:

"Điền Điền, cậu xem người đó có phải cô Phó không?"

Chữ Điền quay đầu lại, thấy một người phụ nữ nhẹ nhàng từ từ bước vào cửa lớp. Bà mặc một chiếc váy màu xám đậm, để mái tóc ngắn năng động, trên sống mũi cao thẳng đeo một cặp mắt kiếng không gọng, ngũ quan xinh đẹp, làn da trắng nõn, khoe môi hơi nhovn cười. Trên đường đi vào lớp, bà vừa đi vừa chào những sinh viên đang ngồi bên dưới, dáng vẻ tao nhã và phóng khoáng.

"Cô Phó nhìn khá trẻ nhỉ?" - Phùng Kiêu Kiêu nhỏ giọng khen ngợi bên tai cô - "Cậu đoán xem cô ấy bao nhiêu tuổi?"

Chữ Điền đang chăm chú quan sát Phó Dục Ninh, nghe thấy câu hỏi liền trả lời chảng hề suy nghĩ:

"Chỉ tầm bốn mươi thôi."

"Mới bốn mươi tuổi mà làm giáo sư rồi sao?" - Phùng Kiêu Kiêu cảm thấy khó tin, nhưng quay đầu lại nhìn dáng vẻ của Phó Dục Ninh cô ấy cảm thấy cũng có thể là vậy.

Dường như Phó Dục Ninh đã quen với việc bị người khác nhìn ngó, bà từ từ đi lên bục giảng, lúc ánh mắt lướt qua Chữ Điền thì hơi khựng lại.

Thấy mình bị bà nhìn chăm chú, Chữ Điền nở nụ cười chào bà. Không biết tại sao mà lòng cô lại ghen ứ, nụ cười trên mặt cũng thoáng nét sợ hãi. Tuy nhiên không ngờ lúc đó Phó Dục Ninh dừng bước, bà nâng gọng kiếng, đánh giá Chữ Điền vô cùng nghiêm túc, sau đó mới hắng giọng dịu dàng hỏi:

"Em tên gì?"

"Em ạ?" - Chủ Đìềm ngỡ ngác chỉ chỉ mình - "Em tên Chủ Đìềm."

"Chủ Đìềm." - Phó Dục Ninh cúi đầu khẽ lặp lại tên cô như xác nhận gì đó. Một lúc sau bà dịu dàng cười với cô - "Tên rất hay."

Trước nụ cười của bà, Chủ Đìềm như lọt vào sương mù, cô tròn xoe mắt nhìn Phùng Kiều Kiều:

"Tên của mình hay lắm sao?"

Phùng Kiều Kiều: "..."

Hai người nhất trí cho rằng, vị giáo sư xinh đẹp này đã loạn trí rồi.

Bởi vì khóa học Nguồn nhân lực khá dài này liên quan đến tình hình thực tế của các công ty xí nghiệp, Phó Dục Ninh giảng rất sinh động, nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu, kết hợp lý luận và thực tiễn khiến người nghe cảm thấy thú vị, có thể đúc kết được kiến thức từ trong đó. Buổi giảng hai tiếng nhanh chóng trôi qua.

Buổi trưa, hai người chọn bữa một quán nhỏ ở cổng trường ăn tạm, sau đó tiếp tục lên lớp buổi chiều. Suốt bốn tiếng ròn rã, hai người chỉ ngồi nghiêm chỉnh nghe giảng thôi đã cảm thấy mệt lử mà Phó Dục Ninh đứng trên bục giảng chẳng hề mỏi mệt chút nào, có điều tiếng nói đã hơi khàn. Lúc kết thúc, bà còn đứng trên bục đưa mắt nhìn học viên rời khỏi lớp.

Chủ Đìềm cố ý đi cuối cùng, bởi vì cô muốn nói cảm ơn với Phó Dục Ninh. Không ngờ Phó Dục Ninh vừa nhìn thấy cô đã khẽ cười một tiếng, vẫy vẫy tay với cô.

"Cô Phó." - Lần này Chử Điem chủ động thân thiện lịch sự chào Phó Dục Ninh.

"Em định về nhà sao?" - Phó Dục Ninh nhìn cô hỏi - "Đi về thế nào?"

"Đi tàu điện ngầm rồi chuyển xe buýt ạ." - Chử Điem ngoan ngoãn đáp lời.

"Phiền vậy à..." - Phó Dục Ninh khẽ thở dài - "Nhà ở đâu?"

"... Ở khu phố cũ, đường Phùng Thủy ạ".

"Vậy cũng thuận đường với cô, cô đưa em về một đoạn nhé?"

"..."

Sao cô Phó này lại thân thiết như đã quen từ lâu rồi nhỉ? Chử Điem thoáng do dự, đang suy nghĩ làm sao từ chối thì nghe thấy bà khẽ cười.

"Có phải thấy cô nhiệt tình quá mức không?" - bà vạch trần ý nghĩ của cô.

Chử Điem đỏ mặt, sao cô quên mất người trước mặt này là giáo sư chuyên ngành nghiên cứu chứ. Cô ngẫm nghĩ rồi nói:

"Không làm phiền cô, cô Phó, tự em về nhà được, em còn muốn đi dạo một chút."

"Buổi tối em ăn cơm một mình à?" - Phó Dục Ninh bỗng hỏi.

Chữ Điềm hơi sững sốt, từ nãy giờ cô đâu có nói đến điều này?
Sao bà lại biết được? Từ vẻ mặt của cô à?

Nhìn Chữ Điềm trở mặt, cuối cùng Phó Dục Ninh bật cười, không
nỡ trêu chọc cô nữa:

"Điềm Điềm, thật sự là con chưa từng nghe về cô à?"

Vậy mà bà lại gọi cô là... Điềm Điềm?

Chữ Điềm nghiêm túc nhìn bà:

"Sếp em cho em biết cô chịu trách nhiệm giảng dạy cho bọn em,
những thức khác em thật sự không biết..."

Tuy Phó Dục Ninh đã dự đoán được nhưng vẫn bất mãn "Hừ"
một tiếng:

"Nói như vậy, Từ Nghi chưa hề nhắc gì đến cô trước mặt con à?"

Từ Nghi ư? Sao lại kéo anh vào? Phó Dục Ninh biết Từ Nghi à?

Chữ Điềm nheo mắt lại đánh giá Phó Dục Ninh, rồi cuộc nhớ ra:

"Chẳng lẽ cô là cô út làm giảng viên Đại học Z mà Từ Nghi nói?"

Phó Dục Ninh hất cằm lên:

"Đúng vậy, cô là cô út của nó, cũng là cô út của con."

"Nhưng mà, họ của cô..."

"Cô theo họ mẹ, cho nên họ Phó."

Chữ Điem hoàn toàn ngây ngốc. Trước khi kết hôn, Từ Nghi chỉ nói sơ qua về tình cảnh Từ gia. Lúc đó, thời gian gấp rút, không có điều kiện gặp mặt hết từng người. Cô cũng chỉ biết anh có một người cô dạy học ở Đại học Z, nhưng không ngờ lại siêu đến mức độ này.

Cô nhìn Phó Dục Ninh, không biết nói gì cho phải. Trái lại Phó Dục Ninh đã thu dọn xong đi xuống bục giảng, khoác cánh tay cô cười tít mắt nói:

"Đã sớm nghe nói thằng nhóc đó kết hôn rồi, nhưng nó vẫn chưa rảnh dẫn con đến cho bọn cô gặp, thế mà hôm nay lại bị cô bắt được. Đi thôi, về nhà cho ông xã cô biết mặt."

Chữ Điem im lặng, trong lòng mắng Từ Nghi cả nghìn lần.

Phó Dục Ninh lái xe, đưa thẳng cô đến một khu cư xá ở phía Tây khu phố cũ. Khu nhà này thoạt nhìn không có gì khác thường, đơn giản là phong cách cổ kính một chút, chỉ cần nhìn cây đại thụ cao ngất trời giữa khu là có thể nhận thấy vết tích của thời gian. Có điều, đến gần mới phát hiện ra khu cư xá này là nơi đặc biệt, bởi vì ngoài cửa treo hai tấm bảng nền trắng chữ đỏ. Một tấm là "Khu vực thuộc quản lý của quân đội, không phận sự miễn vào". Tấm còn lại là "Vệ binh thiêng liêng bất khả xâm phạm."

Thì ra gia đình cô út cũng là quân nhân à! Chữ Điem nhìn sang với vẻ hơi khó tin.

Phó Dục Ninh trình giấy phép cho cậu lính gác, rồi mới từ từ lái xe vào. Thấy Chử Điem đang nhìn mình, bà nghiêng đầu khẽ mỉm cười:

"Cô đoán Từ Nghi cũng chưa nói với con, chồng cô là bộ đội phải không?"

Chử Điem từ từ lắc đầu, Phó Dục Ninh cười ha ha.

Chử Điem: "..."

Phó Dục Ninh dừng xe ở cửa, dẫn Chử Điem vào căn nhà nhỏ cao hai tầng trướng mặt. Lạ lùng thay, hai lớp cửa đều để mở, Chử Điem đi theo Phó Dục Ninh vào nhà, còn chưa kịp ngắm căn nhà kỹ lưỡng thì đã nhìn thấy một người đàn ông ngồi trên ghế salon ở phòng khách.

Trong tay ông bung một tách trà, đang nhắm nháp thưởng thức. Nghe thấy tiếng bước chân khẽ đi đến, sau khi thấy rõ người vào nhà là ai mới nói:

"Về rồi à?"

Lần này đầu óc Chử Điem đã nhanh nhạy hơn, cô đoán được người này nhất định là vợ của Từ Nghi. Cũng đúng, có thể quang minh chính đại ngồi trong phòng khách uống trà như vậy ngoại trừ nam chủ nhân còn có thể là ai được chứ?

Nữ chủ nhân Phó Dục Ninh liếc nhìn người đàn ông kia một cái, bà im lặng tiện tay vút túi lên ghế salon, quay người thay giày, lại nhân tiện lấy một đôi dép cho Chử Điem.

Chử Điem vừa đôi giày vừa quan sát dượng út qua khoe mắt. Chỉ thấy ông nhìn chăm chăm túi xách trên ghế, lắc đầu khẽ cười, rồi đi đến cầm lên, bỏ đồ rơi ra vào túi lại cho bà, đặt ngay ngắn trên ghế salon. Lúc thẳng người dậy, ánh mắt ông giao với Chử Điem.

Bị phát hiện rồi! Chử Điem đỏ mặt cười cười với ông.

Dượng út cũng khẽ mỉm cười với cô, sau đó hỏi Phó Dục Ninh:

"Dẫn khách trẻ tuổi xinh đẹp như vậy về nhà sao không giới thiệu với anh một chút?"

Lúc này Phó Dục Ninh mới đáp lời ông:

"Chử Điem, vợ của thằng cháu quý hóa Từ Nghi của tôi, hôm nay gặp khi đi dạy." - bà nhìn Chử Điem - "Tối nay ăn cơm ở nhà cô, muốn ăn gì, cô nấu cho con."

Tuy không khí giữa cô và dượng hơi lạ, nhưng lúc đối diện với cô sắc mặt vẫn vui vẻ, Chử Điem liền biết không phải nhằm vào cô.

"Món gì cũng được ạ. Con không kén ăn, con giúp cô nhé?"

"Không cần" - Phó Dục Ninh cười - "Lần đầu tiên đến nhà sao lại để con xuống bếp chứ. Chuyện này thằng nhóc Từ Nghi kia mà biết chắc chắn lần sau không dám cho con đến đây nữa đâu."

Hai người đều cười vui vẻ, nhưng người đàn ông bên cạnh lại hơi lúng túng. Ông đi đến, đứng sau lưng Phó Dục Ninh, khẽ giật áo bà:

"Không giới thiệu cho anh biết à?"

Phó Dục Ninh quay đầu lại nhìn ông, tuy bà phải ngược lên nhưng không hề giảm khí thế:

"Anh là ai? Ba tháng không về nhà, vừa về đã muốn Điềm Điềm nhà tôi gọi anh là dượng út à? Nằm mơ đi!"

Người đàn ông nhìn dáng vẻ cố tình gây sự của vợ mình, không nhìn được bật cười. Ông ôm vợ, tự giới thiệu với Chử Điềm:

"Chào con, Điềm Điềm. Dượng là dượng út của con."

Dượng út tự giới thiệu mình họ Cố tên Trường An.

Cố Trường An - cái tên này đối với một người hâm mộ quân đội nhưng chỉ hâm mộ chồng mình mà nói thì thật sự chẳng hề gây được chút chấn động nào cả.

Chử Điềm nhìn người đàn ông tuấn tú dong dỏng cao trước mắt, cười đáp lại:

"Cháu chào dượng út!"

Nhìn dáng vẻ Chử Điềm, người đầu tiên cười chính là Phó Dục Ninh. Bà gạt tay Cố Trường An ra, cười nhạo ông chẳng hề nể mặt:

"Nói dượng út là được rồi, còn bày đặt giới thiệu tên mình nữa. Ngoại trừ đám học sinh của ông ra thì có ai biết ông đâu nào? Đúng không Điềm Điềm?"

Chử Điềm lò mò đoán được chức vụ của dượng út này không thấp, sức ảnh hưởng không nhỏ. Nhưng cô không biết thật mà, cho

nên chỉ cười khúc khích. Đương nhiên Cố Trường An không trách cô, ông vỗ vỗ eo vợ:

"Giận đủ rồi hả?"

Dĩ nhiên Phó Dục Ninh ngại giận đối với ông trước mặt Chủ Điem, tuy hiện tại bà rất giận ông vì một hạng mục mà có thể bỏ nhà đi lâu như vậy, số lần gọi điện về chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Thấy vợ đã nể mặt, Cố Trường An cũng vững lòng hơn, ông nói với bà và Chủ Điem:

"Hai cô cháu cứ trò chuyện đi, bữa tối nay để dựng nấu."

Phó Dục Ninh hơi làm mặt lạnh, sau khi Cố Trường An vào bếp mới phì cười một tiếng, kéo tay Chủ Điem nói:

"Nào, cháu ngồi đợi ở phòng khách chút nhé, cô đi thay quần áo cái đã."

Tranh thủ thời gian Phó Dục Ninh đi thay đồ, Chủ Điem ngắm nghía toàn bộ căn nhà. Ánh mắt rơi vào giá treo quần áo, trên đó treo một bộ quân phục, cô nhìn kỹ cấp bậc, lập tức cảm thấy kinh hãi.

Phó Dục Ninh đi xuống, thấy Chủ Điem có vẻ thấp thỏm không yên, hơi lo lắng hỏi:

"Sao vậy? Có phải khó chịu ở đâu không?"

Chủ Điem lắc đầu:

"Cô út, dựng út... là..." - hai chữ sau không dám nói ra.

Phó Dục Ninh vừa nghe đã cười phì:

"Còn tưởng rằng chuyện gì to tát lắm."

Đương nhiên bà đã quen nhưng cô là vợ của một thượng úy còn con làm sao không biết xấu hổ chờ một vị thiếu tướng nấu cơm bung lên bàn đợc chứ? Sẽ ăn không tiêu đó!

Chử Điem đứng dậy:

"Con vẫn nên vào bếp giúp đợng út một tay thôi."

"Đứng lại." - Phó Dục Ninh cản cô, có chút dờ khóc dờ cười - "Thật đúng là bị ông ấy dọa à? Cho dù ông ấy đeo quân hàm thiếu tướng thì cũng là đợng út con. Mà huống chi ông ấy đâu phải là lính thực chiến chứ."

Chử Điem hơi không hiểu đợc ẩn ý trong chuyện này:

"Cái gì gọi là không thực chiến ạ?"

"Đợng út con làm giảng viên trường quân đội, bình thường chỉ nghiên cứu lý thuyết, là cán bộ văn chức, không thường xuyên đến doanh trại, nên không có dáng vẻ sĩ quan. Học sinh của ông ấy gặp ông ấy cũng không sợ, gặp nhiều con sẽ biết."

Tuy Chử Điem tự cảm thấy mình rất hâm mộ quân đội, mà còn làm vợ lính lâu như vậy nữa, nhưng cô chỉ có kiến thức nửa vời về hệ thống quân đội. Cao lắm là xem phim về quân nhân trên truyền hình nên biết về quân hàm thôi. Nên cô vừa nhìn thấy cấp bậc của Cố Trường An liền nhớ đến những vị tướng oai phong lẫm liệt đi đến đâu cũng tiền hô hậu ứng như trong phim. Bây giờ vừa nghe

Phó Dục Ninh nói thế, trái lại có chút tò mò, nhất thời không còn căng thẳng nữa.

"Vậy dưỡng út đang dạy học ở đâu ạ?"

"Đang dạy ở Đại học Khoa học và Kỹ thuật thành phố B chúng ta."

Chữ Điềm "Ồ" lên, vừa nhắc đến đại học, trong lòng cô cảm thấy vị trí Cố Trường An và Phó Dục Ninh đã trở thành ngang bằng. Nói trắng ra đều là giảng viên hết, chỉ có điều nơi Cố Trường An giảng dạy không giống với đại học bình thường thôi. Sau khi thả lỏng, Chữ Điềm mới phát hiện mình phản ứng hơi thái quá, cô đặt hai tay lại trên gối, nhìn Phó Dục Ninh ngại ngùng mỉm cười.

Phó Dục Ninh ngồi dựa vào ghế salon, khẽ hất mái tóc, nhìn Chữ Điềm vô cùng thích thú:

"Cảm giác gặp con ở ngoài đời khác với trong hình nhiều."

Chữ Điềm chớp chớp mắt:

"Cô nhìn thấy hình con ở đâu ạ?"

"Ở chỗ anh cô, cũng chính là ba Từ Nghi đó." - bà cười cười - "Thằng nhóc này rất cứng đầu, sau khi bọn con kết hôn mới gửi hình cho gia đình."

Vậy chắc họ xem hình trên giấy kết hôn rồi. Hôm đó chụp hơi vội, cô chỉ trang điểm nhẹ, lúc chụp ảnh cũng chỉ khẽ cười. Bây giờ nghĩ lại chắc tấm hình lúc đó cô rất buồn tẻ và dè dặt rồi. Cho nên lúc nhìn thấy tấm hình đó, Phó Dục Ninh cảm thấy cô là một cô gái có tính cách trầm lặng sao?

Cô nhìn Phó Dục Ninh tựa như muốn chứng thực.

Phó Dục Ninh lại nói:

"Lần đầu tiên nhìn thấy con qua tấm hình, cảm giác của cô là... cô bé này sao bình thường quá vậy?"

Chữ Điem: "..."

Phó Dục Ninh khẽ cười:

"Thứ lỗi cho suy nghĩ của cô, tuy cô chỉ là cô út của Từ Nghi, nhưng vì chị dâu và anh cô đều bận gậy dựng sự nghiệp, nên cô đã chăm sóc thằng nhóc này một khoảng thời gian, tình cảm của hai cô cháu không thua kém cha mẹ ruột. Mà cô lại là loại người nhìn con mình cái gì cũng tốt, cho nên yêu cầu đối với con cũng hơi cao một chút."

Chữ Điem tỏ vẻ thấu hiểu: "Vậy bây giờ có phải cô cảm thấy con càng bình thường hơn không ạ?"

Cô nói mà ngay cả bản thân mình cũng không tự tin, le lưỡi ra.

Phó Dục Ninh lắc đầu, bà nhìn Chữ Điem, đôi mắt đen nhánh bừng sáng:

"Bây giờ cô cảm thấy con là một cô gái vô cùng thú vị. Cô không biết con có thích hợp với Từ Nghi hay không, nhưng tối thiểu là cô thích con."

Tuy Phó Dục Ninh vẫn có khoảng cách, nhưng dù gì hôm nay hai người mới chính thức gặp mặt nhau, có thể được đánh giá như vậy thì Chủ Điem đã vô cùng hài lòng rồi. Cô chân thành nói cảm ơn Phó Dục Ninh, lại khiến bà bật cười.

Hai người trò chuyện một hồi, nghe thấy Cố Trường An kêu ăn cơm, Chủ Điem tích cực chủ động đi giúp bung đồ ăn lên. Nhìn vẻ mặt ôn hòa của dưỡng út, cảm giác sợ hãi trong lòng cô đã vơi đi phân nửa, chỉ còn lại kính nể thôi.

Lúc ăn cơm họ trò chuyện không nhiều, nhưng không khí bữa ăn rất thân thiện. Sau khi ăn xong, Chủ Điem ngồi thêm chốc lát mới về nhà. Phó Dục Ninh thấy ngoài cửa sổ trời đã tối đen, liền nhờ một anh lính trong tiểu đội vận tải chở cô về nhà.

Về đến nhà rồi, tâm trạng Chủ Điem vẫn còn hơi kích động. Cô lấy điện thoại ra, vào Weixin, nhắn tin cho đồng chí Một Gạch Ba Sao:

"Hôm nay em gặp cô út rồi, ở đại học Z."

Gửi tin nhắn chưa được bao lâu thì Từ Nghi gọi về, cô vừa bắt máy anh đã hỏi ngay:

"Gặp thế nào?"

Chủ Điem khai báo hết đầu đuôi ngọn ngành cho anh nghe:

"Anh nói có trùng hợp hay không?"

Từ Nghi khẽ cười:

"Ăn tối ở nhà cô út à? Gặp dưỡng út rồi phải không?"

"Đương nhiên rồi." - Chủ Điem kể lại chuyện gặp dưỡng út cho anh nghe - "Em nghe cô út nói, dưỡng út là giảng viên trường quân đội, ngoại trừ biên chế quân nhân ra thì chẳng khác gì với giảng viên bình thường hả anh?"

"Cô út nói với em như vậy à?"

"Đúng đó, lẽ nào cô út gạt em?"

Cũng không tính là lừa gạt, cao lắm chỉ là giấu bót thôi. Từ Nghi giải thích:

"Mấy năm nay dưỡng út vẫn dạy ở Đại học Khoa học và Kỹ thuật, tương đương với cấp phó tư lệnh đại quân khu, trực thuộc quân ủy trung ương. Bản thân dưỡng út là hiệu phó, nên được đãi ngộ tương đương phó tư lệnh."

Mí mắt Chủ Điem thoáng giật giật, có điều không ngạc nhiên khủng khiếp như lúc vừa mới biết nữa.

"Dưỡng út có vẻ rất bình dị gần gũi, hoàn toàn không nhìn ra lợi hại đến thế." - cô ngẫm nghĩ - "Có điều em thấy sau này anh cũng sẽ lợi hại như vậy!"

Từ Nghi bị giả thiết của cô chọc cười:

"Tin tưởng anh vậy hả?"

Cô cũng cười:

"Em tin vào mắt nhìn của mình thôi."

Những lời này như một dòng nước mát rót vào lòng, Từ Nghi nhất thời cảm thấy tim gan mát rượi. Hai người lại trò chuyện một lúc nữa mới cúp điện thoại.

Một giây sau có tin nhắn gửi đến, Từ Nghi cho rằng Chủ Đầm gửi, nhìn kỹ lại mới thấy là số điện thoại khác. Nhìn cái tên hiện trên màn hình điện thoại di động, tim anh bỗng đập liên hồi. Bình ổn lại tâm trạng, anh mới dám mở ra xem.

Tin nhắn chỉ có một câu, nhưng lại khiến bàn tay cầm điện thoại của Từ Nghi từ từ siết chặt. Anh cau mày ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm thăm thẳm.

Nếu yêu thích, hãy mua sách xuất bản

Kể từ khi biết thân phận của Phó Dục Ninh, Chủ Đầm càng tích cực tham gia lớp đào tạo. Cô không chỉ muốn làm thân với người cô út này, mà còn muốn theo bà học ít kiến thức. Phùng Kiều Kiều thấy cô nghiêm túc như vậy, cũng không còn mỗi lần điếm danh xong là chuồn mất nữa mà ngoan ngoãn theo cô nghe giảng bài. Nhưng vì nhà cô nàng khá xa, một tháng đi đến đây ba bốn lần nên đã sụt mất hai cân. Vì thế Phùng Kiều Kiều kích động quyết định mời Chủ Đầm ăn cơm.

Chủ Đầm cảm thấy buồn cười, nhắc nhở cô nàng:

"Nói không chừ ăn xong bữa tiệc này thì cậu sẽ tăng cân lại đấy."

Phùng Kiều Kiều nhìn người đẹp muôn năm mảnh khảnh trước mặt, vô cùng đặc ý:

"Dù sao vẫn còn học một tháng nữa, nhất định sẽ gầy lại thôi."

Lúc nói lời này, hai mắt cô nàng sáng quắc gấp món thịt ba chỉ lên bếp nướng, Chủ Đìem cũng lười đả kích nữa.

Chủ Đìem chưa ăn được vài miếng đã buông đũa, Phùng Kiêu Kiêu giục cô ăn nhiều một chút, cô lắc đầu:

"Không muốn ăn, ăn no quá là muốn nôn."

"Muốn nôn hả?" - Phùng Kiêu Kiêu nhướn mày, cười xấu xa -
"Không phải là có em bé rồi chứ?"

Chủ Đìem cười khanh khách, đẩy đầu Phùng Kiêu Kiêu đang kê sát cô ra. Hôm nay cô không có tâm trạng đùa vớ với cô nàng này, từ lúc ăn trưa đã cảm thấy khá khó chịu, không thể nói cụ thể ở đâu, chỉ cảm thấy cả người không thoải mái.

Ăn tối xong hai người vốn định đi xem phim, nhưng vì Chủ Đìem không khỏe nên ngồi ở băng ghế dài chờ Phùng Kiêu Kiêu xếp hàng mua vé trở lại. Mới vừa ngồi không bao lâu, cô liền cảm thấy bụng mình thỉnh thoảng đau lên từng cơn. Cô dùng ngón tay nhẹ nhàng ấn xuống để giảm bớt cơn đau nhưng tình trạng không chuyển biến tốt hơn chút nào.

Chỉ chốc lát sau, Phùng Kiêu Kiêu mua vé quay lại, thấy sắc mặt cô tái nhợt cũng giật mình:

"Đìem Đìem, cậu sao vậy?"

Chủ Đìem đã đau đến xây xẩm mặt mày:

"Mình không biết, cảm thấy chỗ này đau quá..."

Phùng Kiêu Kiêu thử ấn xuống nơi tay cô đang đặt, kết quả Chử Điem đau đến nỗi suýt hét lên. Cô nàng sợ đến mức luống cuống, lập tức ném gói bấp rang trong tay, đỡ cô lên:

"Điềm Điềm, chúng ta đến bệnh viện thôi."

Phùng Kiêu Kiêu đón xe đưa Chử Điem đến Bệnh viện đa khoa Quân khu gần đó.

Qua kiểm tra, bác sĩ chẩn đoán Chử Điem bị viêm ruột thừa cấp tính, phải phẫu thuật. Trước đây hai cô chưa từng phải lên bàn mổ nên nhất thời đều hoảng hốt. Dưới tình thế cấp bách, Phùng Kiêu Kiêu quyết định gọi cho Từ Nghi, nhưng bị Chử Điem ngăn lại.

Phùng Kiêu Kiêu sốt ruột:

"Không liên lạc với anh ấy thì liên lạc với ai, chẳng lẽ lúc nào cũng không xin ra được sao? Anh ấy là sĩ quan mà!"

Chử Điem nhìn đau, nói với Phùng Kiêu Kiêu:

"Không phải là vấn đề có ra được hay không, mà là xa quá..."

Cô dừng một chút lại nói:

"Chờ anh ấy đến đây thì mình cũng đã mổ xong rồi, mất công đi một chuyến... Đây không phải là chuyện to tát gì, bên cạnh mình đâu phải là không có ai..."

"Nhưng chỉ có mình mình thì có ích gì chứ?"

Phùng Kiều Kiều giậm chân, còn định nói gì nữa thì lại bị y tá ngăn lại, họ sắp chuẩn bị phẫu thuật rồi.

Phùng Kiều Kiều nhìn Chủ Điem vào phòng mổ, từ đầu đến cuối trong lòng vô cùng lo lắng. Lúc đang do dự rất cuộc có nên liên lạc với Từ Nghi không thì điện thoại của Chủ Điem bỗng đổ chuông, màn ảnh hiển thị: Cô út. Phùng Kiều Kiều biết Chủ Điem là người vùng khác, cũng chưa từng nghe cô nhắc đến việc mình có người thân ở vùng này. Nhưng bây giờ chẳng thể suy nghĩ nhiều được nữa, Phùng Kiều Kiều nhận điện thoại, không đợi đối phương cất tiếng đã nói liên thanh:

"A lô? Cô là cô út của Điem Điem phải không ạ? Hiện giờ cậu ấy đang ở bệnh viện..."

Nghe thấy vậy Phó Dục Ninh sửng sò:

"Đã xảy ra chuyện gì?"

"Là viêm ruột thừa cấp tính ạ. Cô xem, cô có tiện đến đây một chuyến không?"

"Ở bệnh viện nào?"

Sau khi cúp điện thoại, bà không gọi tài xế, Cố Trường An cũng không ở nhà, bà tự mình lái xe đến Bệnh viện đa khoa Quân khu. Trước kia bà đã đến đây khá nhiều lần, nên quen đường quen lối tìm được phòng phẫu thuật.

Lúc Phùng Kiều Kiều nhìn thấy Phó Dục Ninh cũng sửng sò, cô nàng ngo ngác nhìn bà, khó tin cất lời:

"Cô Phó?"

Cô nàng hết nhìn điện thoại Chủ Điem, lại nhìn Phó Dục Ninh:

"Cô, cô là cô út của Điem Điem?"

Phó Dục Ninh vỗ vỗ bả vai Phùng Kiều Kiều, bảo cô nàng ngồi xuống:

"Tình hình Điem Điem thế nào rồi?"

Phùng Kiều Kiều trở mắt nhìn bà chăm chăm một lúc lâu mới lắp bắp trả lời:

"Đang, đang mô ạ."

Phó Dục Ninh đưa mắt nhìn về cửa phòng mở phía trước, thở hắt một hơi. Bà ngồi xuống bên cạnh Phùng Kiều Kiều, khẽ nói:

"Đừng lo, chỉ là tiểu phẫu thôi, chắc hẳn không có vấn đề gì đâu."

Phùng Kiều Kiều gật đầu lia lịa, cô nàng hơi nhát gan, gặp chuyện rất dễ hoảng sợ và luống cuống. Huống chi vừa mới bị "cô út" này của Chủ Điem làm giật mình. Phó Dục Ninh ngồi vói bên cạnh trong chốc lát, đợi cô nàng gằn như bình tĩnh trở lại mới hỏi thăm đại khái tình hình trước khi phát bệnh.

"Cô Phó, cô nói xem, chuyện này có nên báo cho chồng của Điem Điem không ạ?"

Phùng Kiều Kiều lo sợ hỏi. Phó Dục Ninh thoáng do dự:

"Trước khi Điềm Điềm vào phòng mổ em đã hỏi nó chưa?"

"Hỏi rồi ạ, cậu ấy nói không cần."

Phùng Kiều Kiều kể lại lời Chủ Điềm cho Phó Dục Ninh nghe.

"Vậy thì thôi." - Phó Dục Ninh thờ dãi nói với Phùng Kiều Kiều -
"Tối nay cực cho em rồi, cũng cảm ơn em nhiều. Bây giờ không còn sớm nữa, mau về nhà nghỉ ngơi đi."

Phùng Kiều Kiều ngoài miệng bảo vâng nhưng vẫn ngồi cùng bà thêm chốc lát nữa mới ra về. Sau khi Phùng Kiều Kiều đi, chừng nửa giờ sau thì mổ xong, quá trình vô cùng thuận lợi. Chủ Điềm được đưa vào một phòng bệnh bình thường, Phó Dục Ninh đi theo, nhìn vẻ mặt tái nhợt rõ mồn một sau phẫu thuật của cô mà có chút đau lòng.

Hai giờ đêm, Chủ Điềm hết thuốc mê dần tỉnh lại. Căn phòng bệnh một người chỉ bật một cây đèn bàn nhỏ trong góc, cả căn phòng mờ tối. Đầu óc Chủ Điềm trống rỗng, tròn tròn mắt nhìn trần nhà, nhất thời không nhớ nổi mình đang ở đâu. Cô khẽ nhích người, không cẩn thận đụng phải vết thương, không nhận được hít vào một hơi.

Tiếng hít khe khẽ này đã kinh động đến Phó Dục Ninh đang nghỉ ngơi trên ghế salon bên cạnh. Bà cuống quýt đứng dậy, đi đến bên giường Chủ Điềm, bật đèn đầu giường lên:

"Tỉnh rồi hả? Đừng cử động, mau nằm xuống, động đến vết thương đau đấy."

Chữ Điền mở to mắt nhìn Phó Dục Ninh:

"Cô út, sao cô lại đến đây?"

"Sao cô không thể đến chứ?"

Phó Dục Ninh đỡ cô nằm xuống. Chữ Điền nhìn bà, đầu óc hoạt động một cách khó khăn. Lẽ nào Phùng Kiêu Kiêu báo cho cô út? Cũng không đúng, Phùng Kiêu Kiêu đâu có biết quan hệ thân thích giữa cô và Phó Dục Ninh...

Thấy cô không nói gì, con mắt không ngừng chuyển động, Phó Dục Ninh bật cười:

"Được rồi, đừng đoán nữa, không ai nói cho cô biết cả, là cô gọi đến điện thoại của con, Phùng Kiêu Kiêu mới nói cho cô biết đấy chứ."

Chữ Điền lẳng lẳng nhìn bà bận rộn vì mình, hồi lâu mới khẽ cất lời:

"Con cảm ơn cô ạ."

"Ngốc quá."

Phó Dục Ninh gõ nhẹ vào trán cô. Sau khi hết thuốc tê, vết mổ bắt đầu đau lâm râm, nhưng không đến mức chịu không nổi. Tuy nhiên vừa mới phẫu thuật xong chỉ có thể nằm ngửa, cả người cứng đờ. Bình thường cô khó chiều quen rồi, nhất thời không thể ngủ được. Vất vả lắm mới thêm thiếp ngủ trong chốc lát, vốn cho rằng đêm đã qua, nhưng khi mở mắt trời mới tảng sáng.

Chữ Điem ngăn người nhìn đăm đăm cảnh sắc tò mò bên ngoài cửa sổ. Nhớ lại tối hôm qua, quả thật là một đêm vô cùng hỗn loạn. May mà có Phùng Kiều Kiều ở bên cạnh, nếu một mình cô ở nhà chắc phải mất chút thời gian mới có thể đến bệnh viện, quá trình kia sẽ tương đối đau khổ.

Nhìn Phó Dục Ninh đang nghỉ ngơi bên cạnh, tâm trạng Chữ Điem hết sức phức tạp. Một năm trước dù thế nào cô cũng không ngờ sẽ có một ngày cô nằm trong bệnh viện thành phố B, vừa mới tỉnh lại sau ca mổ, mà người ở bên cô lại là cô út của Từ Nghi. Trong lòng cảm thấy an ủi phần nào, dù sao cô út cũng là người có liên quan đến anh.

Nghĩ như vậy, Chữ Điem lại từ từ ngủ thiếp đi. Khi tỉnh lại trời đã sáng rồi. Phó Dục Ninh không có ở đây, y tá đến kiểm tra phòng, thuận tiện truyền dịch cho cô. Mạch máu trên mu bàn tay Chữ Điem rất nhỏ, nên truyền hai bình dịch đã tím bầm cả lên. Cô vừa liếc nhìn đã quay đi, không dám nhìn thêm nữa.

Mới vừa treo bình dịch lên, Phó Dục Ninh đã quay lại, trong tay bà xách túi đồ dùng sinh hoạt hằng ngày, thấy Chữ Điem liền hỏi:

"Còn đau không?"

"Cũng tạm ạ." - Chữ Điem le lưỡi.

"Chịu đựng một chút." - Phó Dục Ninh nói - "Hai ngày nay là khó chịu nhất, sau đó sẽ khá hơn. Dù sao chỉ có một mình con ở nhà nên cứ ở bệnh viện thêm vài ngày nữa, cô mới vừa tạt qua nhà con một chuyến, mang đến ít đồ."

Phó Dục Ninh cả đêm chưa về nhà, rửa mặt qua loa ở đây còn phải chạy vội đi làm, vô cùng cực khổ. Liên lụy bà một đêm, Chủ Đìem rất ái ngại:

"Phiền cô út quá rồi ạ, đã khiến tối qua cô không được nghỉ ngơi."

"Người một nhà đừng khách sáo." - Phó Dục Ninh mỉm cười - "Lát nữa cô còn phải đi làm, ai đến chăm sóc con?"

Bà ngẫm nghĩ:

"Hay là cô gọi cho nhà anh cả, xem hôm nay chị dâu có lớp không..."

"Không cần đâu ạ!" - Chủ Đìem vội vàng từ chối - "Đừng phiền cha mẹ con ạ, con chỉ làm tiểu phẫu thôi mà. Bệnh viện này nhiều y tá như vậy sẽ không có vấn đề gì đâu. Ngoài ra, Kiêu Kiêu nói lát nữa sẽ đến, con không thiếu người chăm sóc đâu ạ."

Phó Dục Ninh thoáng cân nhắc:

"Con không định nói chuyện phẫu thuật này cho họ biết sao?"

Chủ Đìem lắc đầu:

"Đến khi con khỏe lại rồi đi thăm ba mẹ ạ."

Phó Dục Ninh thấy cô kiên trì cũng không nói thêm nữa, khẽ thờ dài nói:

"Vậy con nghỉ ngơi cho khỏe, có chuyện gì thì lập tức liên lạc với cô."

Chữ Điem vội gật đầu, sau khi đưa mắt nhìn Phó Dục Ninh rời đi thì từ từ thở phào nhẹ nhõm. Ngày đầu tiên sau khi phẫu thuật không thể xuống giường, Chữ Điem nằm một mình trên giường, thật sự hơi nhàm chán. Vết mổ còn đau âm ỉ, cô không dám tùy tiện trở mình, cả người cảm thấy vô cùng khó chịu. Sáng sớm lúc bác sĩ đến phòng khám còn dặn dò cô một tuần không được đụng vào nước, Chữ Điem nghe vậy mà muốn vò đầu. Tuy hôm qua trước khi vào viện cô đã tắm qua, nhưng hiện tại nhân tố tâm lý tác động, cô cảm thấy da đầu hơi ngứa.

Đang lúc cô chịu đủ đau khổ, cánh cửa vang lên hai tiếng gõ "cốc cốc", Chữ Điem ngược mắt nhìn, thấy một người phụ nữ trung niên vẻ mặt hiền hòa ló đầu vào phòng. Lúc ánh mắt giao nhau, chị cười ôn hòa:

"Cô chính là cô Chữ sao?"

"Chị là...?"

Chữ Điem nhìn chị đầy nghi ngờ. Người phụ nữ trung niên tự nhiên đi vào phòng, tự giới thiệu mình:

"Tôi nhà nhân viên chăm sóc do bà Phó mời đến, họ Khương."

Bà Phó? Chữ Điem chớp chớp mắt, hiểu ra.

"Là cô Phó Dục Ninh mời chị đến à?"

"Đúng vậy..." - chị nói - "Trước kia lúc bà ấy nằm viện cũng là tôi chăm sóc, vì vậy quen biết nhau, sáng nay bà ấy liên lạc nói cô Chữ vừa mới mổ xong, bên cạnh không có ai nên nhờ tôi đến chăm..."

Chữ Điem ngõ ngang, quả thật cô đã đối gạt Phó Dục Ninh, cô chẳng liên lạc với ai cả. Bởi vì cô biết tất cả mọi người đều có công việc, dù tình cảm có thân thiết hơn nữa cũng không thể làm phiền người ta. Thật không ngờ... vậy mà cô út lại nhìn ra.

Cô út này đúng là chẳng khác gì thần thánh. Chữ Điem cảm thán trong lòng một phen, khẽ mỉm cười với người phụ nữ trung niên:

"Chị Khương, thế thì làm phiền chị vậy."

Chị Khương là một người chăm sóc bệnh nhân có kinh nghiệm nhiều năm, thích sạch sẽ, tay chân không chỉ nhanh nhẹn mà tính cách còn hiền hòa, dường như có thể thân thiết với bất cứ ai vậy. Có chị ấy ở bên, hai ngày đầu sau phẫu thuật là khó chịu nhất, thế nhưng Chữ Điem lại cảm thấy trôi qua không hề đau đớn chút nào.

Ngày thứ ba sau khi phẫu thuật, rốt cuộc có thể xuống giường, mà còn thuận lợi xì hơi, có thể ăn một chút thức ăn lỏng. Bởi vì bụng trướng nên hai ngày nay Chữ Điem không ăn gì nhưng vẫn không thấy đói, chị Khương thấy cô ốm yếu có vẻ đau lòng.

"Bệnh một lần không chừng lại gây đi vài kí, để chồng em nhìn thấy e là sẽ đau lòng."

Đây là lần đầu tiên chị Khương nhắc đến Từ Nghi trước mặt cô, chắc hẳn trước đó đã được nghe Phó Dục Ninh kể về anh. Chị ấy nói xong liền hối hận, ngẩng đầu dè dặt nhìn cô.

Chữ Điem nở nụ cười vì phản ứng của chị ấy:

"Chị cũng biết hả? Chồng em là lính, còn đẹp trai nữa."

Cô vừa nói vừa vội nhấn vào ảnh trên điện thoại cho chị ấy xem. Chị Khương liếc nhìn:

"Đúng là chàng trai tuấn tú lịch sự, rất xứng với em."

Chữ Diễm nghe vậy liền cười đến tít cả mắt. Chị Khương nhìn vẻ mặt cô, hơi cảm khái: "Đẹp trai có ích gì đâu, vợ bệnh cũng không thể ở bên. Một cô gái yếu ớt như vậy sao lại lấy chồng là lính chứ?" Có điều lời này chị ta chỉ nói thầm trong lòng, không nói trước mặt cô. Thu dọn xong đồ ăn, chị ta dìu cô đi xuống lầu tản bộ.

Chữ Diễm ngại vết mổ đau nên không dám cử động. Nhưng bác sĩ đã dặn rằng để tránh dính ruột, cô cần phải xuống giường hoạt động nhiều hơn. Chữ Diễm không có cách nào đành phải nhờ chị Khương dìu, đi qua đi lại ở hành lang bệnh viện. Hơn nữa hai ngày nay cô bạn thân Hà Tiêu, Phùng Kiều Kiều và Phó Dục Ninh đều đến thăm cô nhiều lần. Vì vậy xét trên tổng thể, Chữ Diễm nằm viện lần này cũng xem như không khó chịu lắm.

Ăn sáng xong, tâm trạng Chữ Diễm không tệ, bảo chị Khương nghỉ ngơi, một mình từ từ đi dạo quanh tầng lầu này. Đêm hôm qua trời vừa đổ cơn mưa, sáng nay thời tiết thành phố B rất mát mẻ dễ chịu. Chữ Diễm đứng dưới cửa sổ cuối hành lang, đôi mắt trông theo hàng ngô đồng Pháp xanh biếc hai bên đường, một cơn gió mát thổi qua, cô khoan khoái híp mắt lại.

Cô lấy điện thoại từ trong túi ra, mở Weixin, chuẩn bị "quấy rầy" đồng chí "Một Gạch Ba Sao" một chút. Tối hôm qua hai người vừa nói chuyện điện thoại, Chữ Diễm chẳng hề nhắc đến việc mình phẫu thuật. Không phải không muốn nói với anh, mà sợ anh biết rồi sẽ lo lắng. Còn không bằng chờ anh chở lại, lúc ấy nói ra anh sẽ đỡ dành cô. Chuyện này hay hơn!

Tiểu Điem Điem: Meo meo meo.

Một Gạch Ba Sao im lặng, xem ra là không online.

Chủ Điem tiếp tục đứng hóng gió ở đây, rảnh rỗi nhàm chán, bắt đầu tính toán đếm số người đi qua đi lại dưới tòa nhà khu nội trú. Đếm được một lúc thì thấy một người đàn ông mặc bộ quân phục xanh lá kiểu 07 vội vàng đi về phía này. Chủ Điem vốn bị mắc chứng cuồng quân nhân, hơn nữa còn là vợ lính nên không khỏi nhìn thêm vài lần. Đưa mắt nhìn một lần thì thấy bình thường, nhưng cô càng nhìn càng thấy người đó quen thuộc, thân hình đến khí chất đều rất giống Từ Nghi. Đang lúc cô cho rằng mình nhớ anh đến mức nảy sinh ảo giác, thì người đứng dưới lầu ngược lên. Ánh mắt giao nhau, trái tim Chủ Điem đập thành thạch, gương mặt nóng lên rần rần. Người đó... thật sự đúng là Từ Nghi!

Từ Nghi cũng nhìn thấy Chủ Điem. Anh đứng nguyên tại chỗ, ngẩng đầu nheo mắt đánh giá cô trong chốc lát, sau đó cời vạt chiếc nón đang đội trên đầu ra.

Điều này khiến hai người đều nhìn thấy rõ đối phương, Chủ Điem không nhịn được hô một tiếng, tròn tròn mắt nhìn chăm chăm Từ Nghi. Khóe mắt Từ Nghi hơi co rút, hai tay vô thức thoáng nắm chặt lại. Anh nhắc đôi chân cất bước đi vào tòa nhà khu nội trú.

Nhìn bóng dáng ấy biến mất trong tầm mắt, đầu óc Chủ Điem nhất thời rối loạn. Sao anh lại đến đây? Là ai báo cho anh? Cô Phó Dục Ninh ư? Không thể nào! Lẽ nào là Phùng Kiêu Kiêu? Hay là... Hà Tiêu?

Lúc đầu óc Chủ Điem chất đầy nghi vấn, Từ Nghi đã sải bước lên đến tầng ba, tìm thấy cô chẳng mất chút công sức nào. Nhìn người đàn ông đột ngột xuất hiện trước mắt, Chủ Điem cảm thấy đầu óc mình không còn hoạt động được nữa, mãi lâu sau cô mới ngượng ngập cất tiếng chào anh:

"Hi..."

Từ Nghi nhìn cô, chau mày. Chủ Điem thấy anh không nói gì, tưởng anh tức giận, vội vàng muốn giải thích. Có điều còn chưa cất lời đã bị anh cắt ngang:

"Sao thế này?"

Giọng nói trầm thấp như phải căn từng chữ mới có thể cất lên thành tiếng. Chủ Điem hơi hoảng hồn:

"Đột ngột bị viêm ruột thừa cấp tính, làm phẫu thuật."

Sắc mặt Từ Nghi vụt thay đổi:

"Chuyện khi nào?"

"Đã ba bốn ngày trước."

Chủ Điem cảm thấy hơi bối rối, rốt cuộc là ai đã nói cho anh biết, lẽ nào chỉ nói cô nhập viện, không nói bệnh gì, cũng không nói làm phẫu thuật sao? Như vậy không phải là khiến người ta lo lắng suông hay sao?

Từ Nghi cảm thấy tai mình ù đi, chẳng nghe thấy gì nữa. Chủ Điem có chút bối rối nhìn Từ Nghi:

"Bây giờ em đã khá hơn rồi, mấy ngày nữa có thể cắt chỉ xuất viện."

"..."

"Anh... giận hả?" - Chử Diễm lo sợ bất an quan sát vẻ mặt anh -
"Em thật sự cảm thấy khỏe rồi."

"..."

Thấy anh không nói lời nào, Chử Diễm đành phải kêu anh một tiếng. Từ Nghi nhìn chằm chằm Chử Diễm, đến lúc bên tai yên ắng trở lại mới từ từ bước đến trước mặt cô. Nhìn cô có chút hoảng hốt, lúng túng, Từ Nghi định nói gì đó, nhưng giờ phút này đầu óc anh lại rối như tơ vò, một cơn giận dâng lên khiến lồng ngực anh nghẹn ứ. Anh quay lưng đi, hai tay siết chặt thành nắm đấm, cố gắng khắc chế bản thân.

Chử Diễm thấy anh như vậy, cho rằng anh giận thật, cũng hơi không vui. Cô gạt anh nhưng điểm xuất phát cũng vì suy nghĩ cho anh mà. Cô đứng sau lưng anh, cúi đầu xoắn ngón tay, nhỏ giọng nói:

"Nếu anh ghét em gạt anh, trong lòng không vui, vậy thì anh đi đi."

"Đi?" - Từ Nghi bỗng quay người lại hỏi cô - "Em bảo anh đi đâu hả?"

Chử Diễm quay mặt đi:

"Thích đi đâu thì đi, ở đây nhìn anh cau có sẽ ảnh hưởng đến tình trạng khôi phục sức khỏe của em."

Nói thì nói như thế, nhưng mắt cô bất giác đỏ lên. Anh giận à? Cô còn ầm ức hơn nữa kìa. Từ nhỏ đến lớn cô chưa từng nằm viện một mình.

Từ Nghi im lặng, không biết đang suy nghĩ điều gì. Chử Diễm chẳng biết làm sao với bộ dạng này của anh, cô nổi giận, dứt khoát không quan tâm đến anh nữa, lau mặt trở lại phòng bệnh. Nhưng hành lang chật như vậy, Từ Nghi lại đứng chắn phía trước, cô không nghiêng người căn bản không đi qua được.

Chử Diễm đưa tay đẩy anh một phát:

"Tránh ra!"

Từ Nghi không tiếng cũng không nhúc nhích. Chử Diễm đành phải đẩy anh một phát nữa:

"Em bảo anh tránh ra!"

Từ Nghi vẫn bất động, mắt khẽ chớp. Anh nhìn Chử Diễm, bỗng nhiên đưa tay cẩn thận ôm cô vào lòng rồi siết chặt.

Tất cả nỗi ầm ức của Chử Diễm đều tuôn trào, cô dùng hết sức lực véo cánh tay anh. Từ Nghi vẫn đứng lù lù bất động mặc cho cô trút giận, nhưng cánh tay càng ôm chặt thêm, chặt đến mức khiến cô dần dần mất hết sức lực, vùi đầu vào lồng ngực anh, nước mắt rơi lã chã. Người này sao lại đáng ghét thế chứ?

Qua hồi lâu, cảm xúc Chủ Điem ổn định lại, con giận cũng coi như tiêu tan hơn phân nửa. Cô biết rằng anh quan tâm mình nên rối loạn, lòng sao nở so đo với anh chứ.

Hai người cùng nhau trở về phòng bệnh, chị Khương nhìn thấy Từ Nghi, có chút mơ hồ hỏi:

"Đây là?"

Chủ Điem lập tức giới thiệu:

"Đây là chồng em ạ."

Chị Khương nhìn anh, bưng tỉnh "Ồ" một tiếng:

"Đây chính là Từ Nghi à, người thật tuấn tú hơn trên hình nhiều."

Chủ Điem cười tí mắt nhìn trộm Từ Nghi:

"Đây là chị Khương, người chăm sóc cô út thuê cho em, mấy ngày nay phải nhờ chị ấy săn sóc."

Từ Nghi cúi chào chị Khương:

"Cảm ơn chị đã chăm sóc Điem Điem."

"Đừng nói vậy." - chị Khương thấy anh cúi gập người thì hoảng sợ xua tay liên tục - "Chị đâu có làm không, chị nhận tiền mà."

"Bất kể nói thế nào đi nữa, vẫn phải cảm ơn chị." - Từ Nghi cầm tay Chủ Điem nói với chị Khương - "Hai ngày nay em ở đây, chị về

ngủ ngơi trước đi ạ, đến khi em đi thì lại phiên chị đến đây ở với cô ấy."

Chị Khương rất khảng khái nhận lời:

"Không thành vấn đề."

Sau khi dặn dò Từ Nghi vài việc cần chú ý sau phẫu thuật, chị Khương lập tức thu dọn đồ về nhà trước. Từ Nghi đưa chị ấy xuống lầu, lúc trở về phòng bệnh thấy Chử Điem đứng trong phòng vệ sinh, cầm một cái chậu hứng nước trước vòi. Anh vội vàng đi đến, đưa tay đón lấy chậu nước rửa mặt.

Chử Điem mừng thầm trong lòng, bị bệnh mấy ngày nay, vừa rồi lại bị anh bắt nạt như vậy, xem như lần này để cô có cơ hội sai bảo anh:

"Đừng hứng đây, lát nữa còn phải đổ nước nóng vào thêm."

Từ Nghi khóa vòi nước, hỏi cô:

"Hứng nhiều nước như vậy làm gì?"

"Lau người.' - cô nói - "Bác sĩ không cho em tắm, chỉ có thể lau người, nhưng phải tránh vết thương. Nếu không trời nóng như thế em đã bốc mùi chua rồi."

Từ Nghi nghe vậy liền chỉnh qua nước ấm, sau đó đặt chậu lên bồn rửa tay, quay người đi lấy khăn lông:

"Để anh lau cho em."

"Dừng!"

Chú Điem ôm bụng từ chối anh.

"Ngoan."

Từ Nghi hoàn toàn phớt lờ sự từ chối của cô.

"Anh đặt ở đó đi, tự em làm."

Cô khăng khăng, bởi vì thật sự không muốn để anh nhìn thấy vết mổ.

"Không được. Bây giờ vết mổ của em chưa hoàn toàn lành lặn, làm sao khom lưng được? Không sợ đau à?"

"Em có thể nhắc chân lên."

Chú Điem đỏ ửng mặt. Rốt cuộc Từ Nghi bị cô làm buồn cười, anh đưa tay dìu cô, cúi đầu nói:

"Anh không chê vết mổ em xấu là được chứ gì?"

Chú Điem: "..."

Người này thật đáng ghét. Cuối cùng kết quả vẫn là Từ Nghi lau cho cô. Trước tiên anh dùng khăn lông lau sạch người trên của cô, cẩn thận tránh vết mổ. Sợ cô cảm lạnh anh khoác khăn tẩm lên người cô rồi mới tiếp tục lau bên dưới. Cả quá trình nhẹ nhàng lặng lẽ, tay anh vô cùng dịu dàng. Nếu không phải là toàn thân trần truồng, e rằng Chú Điem đã ngủ thiếp đi rồi.

Khi nhìn thấy vết mổ được băng bó, ánh mắt Từ Nghi dừng lại vài giây, thấy vậy Chử Diễm vội vàng che lại, đẩy đầu anh, muốn dời sự chú ý của anh. Đổ hai lần nước mới lau người xong. Chử Diễm đỏ mặt chẳng hề muốn ở lại phòng vệ sinh thêm một giây nào, mặc quần áo xong liền ra ngoài.

Từ Nghi thu dọn phòng vệ sinh xong, sau khi ra ngoài đã thấy Chử Diễm đang thoải mái nằm trên giường. Trong lòng mở điều hòa, anh chỉnh nhiệt độ lên vài độ, lại đi đến trước mặt Chử Diễm đắp chăn cho cô. Chử Diễm chưa ngủ, mở choàng mắt ra, nhìn thấy anh thì nghiêng đầu mỉm cười.

Từ Nghi cúi đầu lấy ra mái tóc đang bị cô đè bên dưới, dùng dây cột tóc cột lên đỉnh đầu giúp cô. Chử Diễm khẽ kêu ca:

"Khó coi quá, giống như tóc đạo cô vậy."

Từ Nghi cầm bàn tay đang định cới tóc của cô:

"Như vậy mát hơn."

"... Được."

Chử Diễm miễn cưỡng đồng ý. Một lát sau, y tá đến truyền thuốc kháng sinh. Mạch máu trên mu bàn tay Chử Diễm rất nhỏ, có khi y tá lấy ven một lần không thành công, phải lấy ven lại một lần nữa. Nhưng vì bị tụ máu nên nơi từng truyền dịch trên hai cánh tay cô xanh tím. Ngay từ lúc lau người cho Chử Diễm, Từ Nghi đã nhìn thấy. Chờ y tá đi anh lại cầm tay cô.

Bàn tay nhỏ nhắn của cô nằm gọn trong lòng bàn tay to lớn của anh, Chử Diễm thấy rằng từ lúc nằm viện đến nay, đây là lần đầu

tiên toàn thân cô thư giãn. Cô nắm tay anh hỏi: "Sao anh biết em nằm viện? Ai nói với anh, cô út hay Tiểu Tiểu?"

"Không ai nói với anh hết."

Lúc nói lời này, Từ Nghi đang kéo tay áo xoa bóp cánh tay cho Chử Điem.

"Em không tin." - cô đưa ngón tay lên gãi cánh tay anh - "Lẽ nào tâm tinh anh cảm ứng được sao?"

Nói ra chính cô cũng muốn bật cười.

"Dù lý do gì đi nữa, sau này xảy ra chuyện tương tự phải nói cho anh biết trước tiên. Nhớ chưa?"

Hiếm khi nghe anh nói bằng giọng nghiêm túc như vậy. Chử Điem khẽ cười:

"Cũng đâu phải là chuyện ghê gớm gì..."

Lời còn chưa dứt đã thấy Từ Nghi ngẩng phắt đầu lên, mắt nhìn cô chăm chăm. Cô dẫu môi, phụng phịu nói:

"Nhớ rồi. Nhưng nói với anh thì sao chứ, anh có thể trở về à?"

"Ít nhất anh có thể sắp xếp, nắm chắc tất cả tình huống."

Như vậy lúc vừa nhìn thấy cô giống khi nãy, anh sẽ không phải luống cuống tay chân, nói không ra lời. Chử Điem thấy anh nghiêm túc như thế, cảm thấy anh hơi lo lắng quá mức, thế nhưng trong lòng cô vẫn rất vui. Cô biết cô không thể nào làm được một người vợ

lính hiền lành và biết thông cảm. Bởi vì cô quá lệ thuộc vào người đàn ông này, cũng muốn vào thời điểm ngã bệnh có anh ở bên để làm nũng.

"Được rồi..." - Chủ Đìềm miễn cưỡng đồng ý, lại dẫn đến cái nhìn lom lom của Từ Nghi. Đang lúc anh cho rằng cô còn muốn viện cớ gì đó thì lại nghe cô nói - "Em có thể cạo tóc ra không? Như vậy khó nhìn quá."

Từ Nghi: "..."

Sống đến gần này tuổi rồi nhưng anh thật sự chưa nhìn thấy ai ham đẹp như bà xã mình. Anh đưa tay búng vào ót Chủ Đìềm khiến cô thét lên một tiếng kinh hãi, sau đó giận dữ trừng mắt nhìn anh, Từ Nghi mới nhếch khóe môi cạo tóc cho cô, để mái tóc đen nhánh mềm mại buông xuống.

Chủ Đìềm nhìn dáng vẻ bó tay hết cách của ông chồng mình, khóe miệng khẽ nhoẻn một nụ cười đắc ý. Quá trình truyền dịch khá dài và nhàm chán, không bao lâu sau Chủ Đìềm đã ngủ mất. Lúc đó căn phòng mới yên tĩnh trở lại. Từ Nghi ngồi bên cạnh ngắm nhìn khuôn mặt cô lúc ngủ. Làn da vẫn trắng nõn như trước nhưng sắc mặt không tốt như trước đây, dưới mắt có quầng thâm nhạt, có lẽ do mấy ngày qua nằm viện không được nghỉ ngơi tốt nên xuất hiện. Anh cúi đầu đo cổ tay cô, lần này cầm tay cô anh có cảm giác cổ tay đã nhỏ đi một chút. Có lẽ là ảo giác thôi, nhưng Từ Nghi biết rõ lần này cô đã chịu khổ cực. Anh nắm chặt tay cô, bất chợt hàng vạn hàng nghìn tâm tư dâng trào mãnh liệt.

Điện thoại đặt trên bàn bỗng vang lên, tiếng ting ting ầm ỉ, Từ Nghi nhanh chóng cầm lên rồi khẽ nhú mày. Quay đầu thấy Chủ

Điền vẫn còn ngủ say, anh mới đứng lên đi ra ngoài nghe điện thoại.

"Alo? Từ Nghi phải không? Sáng nay cậu gọi điện thoại cho tôi hả?" - tiếng nói của bác sĩ quân y Phương Triết vang lên - "Tối qua tôi trực ca đêm, sáng nay ngủ bù, điện thoại di động chỉnh im lặng nên không nghe thấy. Sao thế?"

"Cũng không có gì."

Từ Nghi đi xa thêm vài bước.

"Thôi đi, muốn hỏi tình trạng của Mạnh Phàm chứ gì?" - Phương Triết cười - "Trong khoảng thời gian này sức khỏe cô ấy khá hơn trước một chút, nhưng phương diện tinh thần vẫn như cũ, không chịu được kích thích."

"Đã điều trị mấy năm nay sao chẳng có chút chuyển biến tốt nào hết vậy?"

Từ Nghi nôn nóng một cách khó hiểu. Phương Triết nhận ra cảm xúc ẩn chứa trong lời nói của anh, cũng có chút bất đắc dĩ:

"Là một bác sĩ trị bệnh cứu người, tôi còn cảm thấy thất bại hơn cả cậu."

Từ Nghi im lặng trong giây lát:

"Tôi xin lỗi."

"Không sao." - Phương Triết an ủi anh - "Tôi hiểu cậu mà, có điều chuyện này không gấp được. Nói cho cùng ổ bệnh của cô ấy là ở tâm

lý."

Từ Nghi nhếch môi, hồi lâu mới nói:

"Tôi biết rồi."

Cúp điện thoại, anh nheo mắt lại nhìn về nơi xa. Cuộc điện thoại của Phương Triết đã khiến tâm trạng vừa bình ổn của anh lại dậy lên lo lắng. Vừa nãy anh hơi thất lễ, không nên nổi cáu với Phương Triết, dù sao anh ta cũng chỉ mới điều trị cho Mạnh Phạm chưa đến nửa năm. Tuy nhiên không biết tại sao anh vẫn không kiềm chế được cơn tức giận. Nghĩ đến đột nhiên phát hiện tất cả mọi thứ trước mắt đều hồng lét, anh không muốn nhìn nữa, muốn trút ra ngoài hết thảy.

Điện thoại di động vang lên, Từ Nghi nhìn hiển thị cuộc gọi đến mà hơi giật mình. Nhìn dãy số, tự đáy lòng anh không muốn nhận. Dường như đối phương biết được tâm lý trốn tránh của anh giờ phút này, cuộc gọi vừa ngắt chưa được vài giây thì đã tiếp tục vang tiếng ồn ào. Từ Nghi đành phải bắt máy, chữ alo còn chưa thốt ra đã nghe thấy bên kia nói:

"Cuối cùng đã nghe điện thoại rồi hả? Cũng không tệ tôi nghĩ cậu lại làm con rùa rút đầu rồi đó chứ..."

Giọng nữ lạnh lạnh bức người truyền đến từ đầu bên kia, dường như có người ngăn bà không để bà gọi điện thoại, bà quay đầu lại bảo người kia buông tay ra, sau đó tiếp tục nói với Từ Nghi:

"Sao đây? Ban đầu không biết là ai ước gì Phàm Phàm mau chóng đến nhà các người. Bây giờ sức khỏe nó không ổn thì các người lại

muốn vút nó như vút gói đồ không thèm quan tâm hả? Tôi đã nói với cậu rồi Từ Nghi, không có chuyện tốt thế đâu!"

"Bác gái..." - Từ Nghi cắt lời ngắt ngang lời nói của người phụ nữ kia - "Cháu không định trốn tránh."

"Vậy tại sao cậu không chịu đến thăm Phàm Phàm? Cậu hại nó thành cái dạng này, cậu còn có lương tâm hay không?"

Nói xong, đầu bên kia dường như lại có người lôi kéo bà. Người phụ nữ che điện thoại tranh cãi với người kia, chỉ nghe thấy tiếng đóng sầm cửa lại. Từ Nghi khẽ xoa thái dương nhói đau, anh thoáng nhắm hai mắt rồi mở ra:

"Dì à, cháu nghĩ lúc trước đã nói rất rõ với dì rồi, cháu không thể gặp lại chị Mạnh Phàm. Thứ nhất, lúc chị ấy thấy cháu tâm trạng luôn rất bất ổn, thứ hai là..."

"Tâm phào!"- người phụ nữ cực kỳ tức giận ngắt lời anh - "Bớt nói mấy câu đường hoàng này đi. Căn bản là cậu viện cớ cho sự ích kỷ của mình thôi!"

Người ta đã gây sự đến mức như vậy, trong lòng Từ Nghi biết bản thân không thể nào nói chuyện với bà nữa. Thoáng do dự, anh cúp điện thoại. Bên tai lại vang lên tiếng ting ting, nhìn ra ánh nắng thiêu đốt ngoài cửa sổ, Từ Nghi cảm thấy đầu đau hơn.

Chương 6

Khi Chủ Địch tỉnh lại, Từ Nghi không có trong phòng bệnh. Đợi chốc lát mới thấy anh quay trở về, trong tay còn cầm túi thức ăn mua

ở nhà hàng.

"Tỉnh rồi hả?" - anh đặt túi đồ xuống, đỡ cô ngồi dậy - "Khi này quay về anh gặp chị dâu Đồ Hiếu."

Chử Diễm tròn tròn mắt:

"Chị họ?"

"Ừ, nói là đến thăm em, thấy em đang ngủ nên không quấy rầy."

Đồ Hiếu là chị họ của Chử Diễm. Lúc trước chị ấy cũng làm bác sĩ quân y ở bệnh viện này, đầu năm mới sinh con, bây giờ còn đang trong thời kỳ thai sản, chưa quay lại làm việc. Vì vậy chuyến này tới bệnh viện hẳn là do biết cô ngã bệnh nên có lòng đến thăm. Tiếng chị họ này Chử Diễm cũng không phải gọi không, hai người thật sự có mối quan hệ thân thích, mẹ ruột của Đồ Hiếu là dì ruột của Chử Diễm.

Nhưng điều khiến Chử Diễm kinh ngạc không phải là những thứ này, cô thấy lạ là vì sao Từ Nghi biết chị họ cô. Cô nhớ rõ mình chưa từng nhắc đến với anh, Chử Diễm nhìn anh hỏi:

"Sao anh biết chị họ em?"

"Không nhớ hả?" - Từ Nghi liếc nhìn cô, thấy vẻ mặt cô vẫn mờ mịt bèn khẽ cười nói - "Anh từng dự đám cưới của chị họ em."

Chử Diễm ôm trán nhớ lại. Đó là khoảng thời gian vô vọng nhất trong quá trình theo đuổi anh, ngày cưới của chị họ Đồ Hiếu, cô là bà con nhà gái đến phụ giúp chịu trách nhiệm thu tiền mừng cưới. Lần đó Từ Nghi cũng đến dự, cô gặp anh ở cửa khách sạn, trong

lòng có rất nhiều lời muốn nói với anh, nhưng nghĩ đến dáng vẻ trốn tránh không kịp của anh hồi cô theo đuổi trước đó, trong lòng tức tối chẳng cho anh chút sắc mặt hòa nhã nào. Ngược lại Từ Nghi lại chào hỏi cô như người thường rồi đi thẳng vào khách sạn, cả buổi tiệc hai người chẳng nói với nhau một câu.

Lần đó cô uống hơi nhiều, về sau thật sự không chống đỡ được nên mượn thẻ phòng của chị họ Đồ Hiểu, định lên lầu nghỉ ngơi. Nhưng đại sảnh tiệc cưới cách thang máy một đoạn, cô đi liêu xiêu trong đám người, dẫn đến nhiều ánh nhìn chăm chú, nhất là đàn ông. Có người nhìn không được bước đến dìu cô một tay, cô quay đầu lại nhìn, có thể thật sự là đã hơi say, trông thế nào người đó cũng giống Từ Nghi. Sau đó cô ngủ một giấc tỉnh lại, nhớ đến người đã dìu cô, nhớ đến Từ Nghi, cô lại khổ sở bật khóc. Bây giờ nhớ lại còn cảm thấy đây là một chuyện rất buồn. Nhưng cô lại quên búng mắt, lẽ nào bởi vì khoảng thời gian này cô đã sống quá hạnh phúc rồi sao?

Đúng lúc Từ Nghi múc cháo ra, đưa một bát cho cô. Chủ Điem liếc nhìn anh, khẽ "Hừ" rồi nhận lấy. Từ Nghi biết cô lại nhớ đến "chuyện xưa xót lòng" trước kia rồi, anh khẽ cười, không thèm để ý đến thái độ của cô.

Chủ Điem ăn một nửa bát cháo mua về đã no, Từ Nghi lại vô cùng tự giác gánh vác trách nhiệm dọn dẹp chiến trường, cầm lấy hộp giữ nhiệt, chuẩn bị giải quyết nốt phần còn dư.

Chủ Điem nằm bên cạnh đọc sách, xem một hồi cảm thấy cổ tay hơi mỏi. Đặt sách qua một bên, cô trở mình đối diện với Từ Nghi, nhìn anh ăn cơm:

"Buổi trưa anh đi ra ngoài là mua cháo này sao?"

Từ Nghi "Ừ", rồi hỏi cô:

"Mùi vị thế nào? Anh đặc biệt mua về từ một nhà hàng năm sao đấy."

Chử Điem tròn to mắt:

"Thật hả? Vậy mau cho em ăn một miếng nữa nào."

Từ Nghi liền dứt cô vài thìa. Chử Điem nhận biết rõ mùi vị cháo này, khẽ dẫu môi:

"Ăn chẳng thấy gì đặc biệt, rõ ràng là anh gạt em."

Từ Nghi rũ mày khẽ cười, tiếp tục ăn cơm. Chử Điem nằm nghiêng nhìn chồng cô chẳng hề chớp mắt. Đôi khi nghĩ đến anh, cô cảm thấy cô đã có được người đàn ông tốt nhất trên thế giới này. Tuy không giàu có - Từ Nghi đã từng nói, anh không muốn cầm tiền trong nhà, mà tiền lương của lính cũng không coi là cao - mặt dù từ nhỏ lớn lên trong gia đình giàu có, nhưng mà cô không hề coi trọng chuyện này.

Cô có rất ít thứ phải cố gắng rất nhiều mới đạt được, chỉ có hai việc một là sinh mệnh của mẹ, hai là Từ Nghi. Chuyện thứ nhất, cô đã từng cố gắng nhưng không thể giữ lại mẹ. Chuyện thứ hai, vào lúc gần như cô gần như nản chí thì cuối cùng lại đến bên cô.

Chính là người đàn ông này đây. Chử Điem nhìn anh, khẽ khàng hỏi:

"Khi đó tại sao anh lại đi dự đám cưới của chị họ?"

"Bởi vì anh rể họ của em là thủ trưởng cũ của anh."

Từ Nghi nói, lại đút cho cô hai thìa cháo. Chủ đềem nghe thấy lời này thì suýt bị sặc cháo:

"Thiệt hay giả? Sao từ trước đến nay không nghe anh nhắc đến?"

Nói xong cô liền nhớ lại, hình như lúc Từ Nghi nhắc đến Đồ Hiếu quả thật gọi chị ấy là chị dâu.

"Thật."

Lúc mới vừa vào quân đội, anh ở cơ quan tổng bộ nửa năm, sau đó được điều đến tiểu đoàn trinh sát thuộc sư đoàn T quân khu B, lãnh đạo trực thuộc là Thẩm Mạnh Xuyên, cũng chính là anh rể họ của Chủ Đềem.

Chủ Đềem im lặng một lúc lại hỏi:

"Sau khi em uống rượu say là anh dìu em vào phòng sao?"

"Ừ, là anh."

Thật sự chính là anh! Chủ Đềem dần nổi kinh ngạc và kích động trong lòng, lờm anh một cái:

"Không phải anh một lòng một dạ trốn tránh em sao, sao lại chịu quan tâm em sống chết vậy hả?"

Nghe thấy lời này, Từ Nghi lại lừ mắt nhìn cô:

"Em suy nghĩ lại tình cảnh lúc ấy chút đi, cảm thấy anh có thể bỏ mặc em sao?"

"Em uống say không nhớ rõ."

Chữ Điem chơi xấu quay mặt sang chỗ khác.

"Không nhớ thật hả?" - Từ Nghi ngồi bên cạnh, vuốt mái tóc dài đen nhánh của cô, ra vẻ chú tâm muốn khiến cô nhớ lại – "Em mặc bộ váy phù dâu màu trắng, cổ lộ hết ra ngoài. Em uống nhiều, đầu tóc rối tung, hai gò má ửng hồng, lúc say còn vừa đi vừa kéo váy, thiếu điều cởi ra ngay tại chỗ. Những điều này em cũng không nhớ hả?"

Chữ Điem trợn mắt như muốn lọt ra ngoài:

"Em uống say làm sao sẽ như vậy chứ?"

Từ Nghi rất thức thời ngậm miệng lại, anh im lặng thin thít để cô tự nhớ lại mọi chuyện. Chữ Điem cũng im lặng một hồi, bỗng bật kêu lên hai tiếng á á "Mắc cỡ chết được!" rồi lại dùng chăn che kín mặt. Từ Nghi nhanh tay lẹ mắt bắt lấy cánh tay đang truyền dịch của cô, tránh để kim truyền bị lệch.

Nhìn ai đó đang bọc kín mình thành một đống, Từ Nghi bèn kêu tên cô, ai đó không thèm để ý. Phó nông trường Từ cau mày lại, không nhìn được bật cười. Hiện giờ rốt cuộc anh cũng hiểu rõ, đối với một cô gái rất xinh đẹp mà nói, vẻ đẹp bề ngoài chính là yếu điểm lớn nhất. Cho nên có câu Từ Nghi không nói cho Chữ Điem biết. Dáng vẻ cô say rượu... thật ra chẳng khó coi chút nào.

Bởi vì bị đá kích không lớn không nhỏ, buổi tối Chủ Đìềm cảm thấy khó ngủ. Từ Nghi thì không, thân hình cao một mét tám mươi mấy nằm trên chiếc giường một mét rưỡi, vậy mà vẫn ngủ được. Trong phòng chỉ bật chiếc đèn bàn nhỏ nhỏ, dưới ánh sáng mờ nhạt, nhìn dáng vẻ ngủ say của Từ Nghi, Chủ Đìềm cũng từ từ nhắm mắt.

Thật ra tối nay Từ Nghi ngủ không hề yên giấc, trong lúc mơ mơ màng màng đã tỉnh lại nhiều lần, chịu đựng đến sáu giờ sáng anh mới trở mình xuống giường. Rửa mặt qua loa ở phòng vệ sinh, lúc trở lại phòng bệnh Chủ Đìềm vẫn còn đang ngủ. Từ Nghi đi đến bên giường nhìn cô rồi mới thay quần áo chuẩn bị ra ngoài chạy bộ. Lúc mới vừa đi đến cửa phòng bệnh, điện thoại di động bỗng vang lên hai tiếng, anh lấy ra xem, là tin nhắn của Phó Dục Ninh gửi đến.

Từ Nghi mở ra xem, kinh ngạc đến hàng mày nhướng lên cao, anh đẩy cửa phòng ra, thấy cô út Phó Dục Ninh đang khoanh tay ngồi trên băng ghế dài ở hành lang, nhìn anh chăm chăm với vẻ mặt nghiêm túc.

"Cô út?" - Từ Nghi gọi bà - "Sao cô lại đến đây?"

"Cô đến đây lạ lắm sao?" - Phó Dục Ninh nhướng đôi mày tinh tế - "Theo cô qua đây, cô có chuyện hỏi con."

Hai người đi đến khúc cua đằng trước, Phó Dục Ninh dừng lại, quay người về phía Từ Nghi nói:

"Tối hôm qua cô nhận được tin nhắn của Đìềm Đìềm, hỏi cô có phải cô đã nói chuyện nó nằm viện cho con biết không."

Từ Nghi không hề bất ngờ:

"Vậy cô trả lời cô ấy thế nào?"

"Dĩ nhiên là cô không trả lời. Chuyện còn chưa rõ ngọn nguồn ra sao, cô nào dám tùy tiện nói lung tung chứ. Vói lại, cô còn định hỏi con một chút, sao con lại đột ngột rời đơn bị chạy về đây vậy?"

"Không có gì đâu ạ."

"Không có gì?" - Phó Dục Ninh thoáng cười khẩy - "Cô còn không biết con à? Cho dù có việc mời con, chưa chắc con đã trở về, hiện giờ con nói một câu không có gì mà hòng trông mong cô sẽ tin sao?"

Lời vừa nói xong thì cả hai người đều im lặng thật lâu, Phó Dục Ninh khẽ thở dài, cất tiếng hỏi:

"Thằng nhóc này, tính tình con sao lại cố chấp đến thế. Gặp phải chuyện con không muốn nói thì sẽ sống chết không chịu hé miệng... Cô hỏi con, có phải người bên nhà họ Mạnh lại gọi điện cho con không?"

"..."

"Mạnh Phàm? Mạnh Ngọc Hòa? Hay là Chương Hiểu Quân?"

"..."

"Từ Nghi! Con điếc à, có thể nói một câu hay không?"

Phó Dục Ninh nổi giận, lúc này Từ Nghi ngược mắt lên:

"Cô út, nhỏ giọng một chút."

"À! Tính tình con quả thật là điềm tĩnh nhỉ!" - tuy oán trách như vậy nhưng tiếng Phó Dục Ninh vẫn nhỏ xuống tám độ - "Coi như là cô cầu xin con, có thể nói cho cô biết rốt cuộc chuyện này là sao không?"

Khóe môi Từ Nghi khẽ mím, hồi lâu mới nói:

"Là dì Chương, dì ấy gọi điện thoại cho con, nói tình trạng Mạnh Phàm rất tệ, bảo con trở về thăm một chút."

"Bà ta gọi cho con mấy lần?"

"Con không nhớ nữa."

Điều này thật sự không phải là lấy lệ, kể từ tuần trước Chương Hiểu Quân đã bắt đầu tiên hành oanh tạc điện thoại anh. Bà ta biết rõ ban ngày anh huấn luyện, không nhận điện thoại thì chuyển sang gọi buổi tối. Ban đầu anh còn nhận nhưng càng về sau anh phát hiện không cách nào nói lý lẽ với Chương Hiểu Quân được nên không nhận nữa.

"Mấy cuộc điện thoại đã khiến con lỗ mãng chạy về à?"

Lửa giận trong lòng Phó Dục Ninh lại dấy lên, trừng mắt nhìn Từ Nghi với vẻ giận dữ vì khinh anh là người hèn nhất. Từ Nghi cúi đầu, không nhìn Phó Dục Ninh nữa:

"Thật ra con không muốn về, nhưng con nghĩ chỉ có thể gặp trực tiếp mới có thể nói rõ ràng".

Phó Dục Ninh lại "À", bà nói:

"Vội lại con vẫn cảm thấy không yên lòng đúng không? Thực tế là con muốn gặp Mạnh Phàm một lần chứ gì? Con gặp cô ta rồi làm sao nữa? Có thể khiến cô ta tốt lên hơn sao..."

"Cô út." - Từ Nghi cao giọng ngắt lời và, gương mặt đượm nét mệt mỏi và có chút không kiềm nén được - "Con đã nói rồi, con sẽ không gặp chị ấy."

"Vậy con còn trở về làm gì? Chương Hiểu Quân không rõ thị phi còn muốn kéo con xuống nước, con cảm thấy nói mấy câu là bà ta có thể hiểu ư? Đừng có ngây thơ! Từ Nghi, con làm rõ cho cô, con phải chịu trách nhiệm với ai, người con phải chịu trách nhiệm đang nằm trong phòng bệnh kia kìa. Nó vừa mới mổ chưa được mấy ngày, bây giờ còn chưa cắt chỉ xuất viện đấy!"

Tuy Phó Dục Ninh nổi giận nhưng tiếng nói đã giảm thấp xuống rất nhiều. Từ Nghi để bà răn dạy, sau đó cười tự giễu:

"Cho nên con mới cảm thấy mình rất buồn cười."

Biết rõ đi là một chuyến uống công nhưng cúp điện thoại rồi anh vẫn phải đến. Hơn ba giờ đường xe, anh không biết có phải ông trời cố ý sắp đặt hay không, anh vội vã đến vì một người phụ nữ khác, nhưng ngoài ý muốn lại thấy vợ mình ở đây. Sau khi biết Chủ Địch vừa mới làm phẫu thuật viêm ruột thừa xong, anh cảm thấy lồng ngực mình như có thứ gì đó nổ tung, từng cơn lửa giận bùng cháy trong lòng nhưng anh không thể nào trút ra được.

Buồn cười, anh cảm thấy quả thật muốn chửi mẹ kiếp quá buồn cười. Anh không thể nói cho Phó Dục Ninh biết cảm giác của mình, thật khó có thể mở miệng, vả lại bà cũng sẽ không cảm động vì việc này.

Từ Nghi bình ổn lại tâm trạng, nói với Phó Dục Ninh:

"Chiều qua con đi gặp dì Chương rồi."

"Đã nói gì?"

"Con nói cho dì ấy biết chuyện như vậy có tiến triển thì chỉ càng tệ hại hơn thôi. Con tin tưởng Mạnh Phạm sẽ khỏe lại, nhưng không phải bằng cách này."

Phó Dục Ninh suy nghĩ lời nói của anh, lại hỏi:

"Vậy Chương Hiếu Quân có phản ứng gì?"

"Dì ấy... cho con một cái tát."

"Cái gì?" - Phó Dục Ninh kinh hãi bật dậy - "Cho cô xem nào!"

Từ Nghi quay mặt đi, tránh khỏi tay Phó Dục Ninh : "Không đánh trúng, tướng con cao, dì Chương chỉ đứng đến bả vai con thôi."

Phó Dục Ninh bị anh chọc cười, tiện tay vỗ vỗ vào bả vai anh một phát:

"Thằng nhóc chết giẫm!"

Sau khi đánh anh, bà lại đau lòng, nhẹ nhàng xoa hai cái lại hỏi:

"Điềm Điềm có biết không?"

"Không biết ạ, con vẫn chưa nói cho cô ấy biết."

"Không có ý định nói hả?"

"Con sẽ nói" - giọng Từ Nghi chẳng mấy may do dự - "Nhưng không phải bây giờ, cô ấy còn chưa khỏi bệnh, thời cơ không thích hợp."

Phó Dục Ninh khẽ thở dài từ tận đáy lòng:

"Đổi lại trước đây, cô sẽ không bao giờ nghĩ rằng con sẽ tìm được một cô gái như Diễm Diễm. Nhưng bây giờ xem ra, chuyện này chưa chắc là con không có phúc."

"Con biết."

Từ Nghi nói, khoe môi gọn nét cười. Hôm nay Phó Dục Ninh còn có lớp, đến đây một lát đã phải đi rồi, trước khi đi còn dặn dò anh:

"Sau này đừng gặp Chương Hiểu Quân nữa, nếu không đừng trách cô nói chuyện này cho ba con biết."

Từ Nghi im lặng, coi như đã đồng ý. Tiễn Phó Dục Ninh đi, lúc Từ Nghi trở về phòng bệnh thì Chủ Diễm đã dậy, vừa rửa mặt xong, đang ngồi trên giường chờ anh.

Ước lượng hộp giữ nhiệt trống trơn trên bàn, Từ Nghi nói:

"Đói bụng chưa? Anh đi mua đồ ăn."

Chủ Diễm nheo mắt nhìn theo tay Từ Nghi, lúc anh cầm hộp giữ nhiệt chuẩn bị đi ra khỏi cửa, cô bỗng bắt lấy cổ tay anh, ngẩng đầu lên, hỏi anh với vẻ mặt bình tĩnh:

"Mạnh Phàm là ai?"

Mắt Từ Nghi khẽ dao động, mặt ngó ra, nhất thời im lặng. Thấy vậy, Chủ Điem ngồi thẳng lên, hỏi tiếp:

"Anh không phải là vì em bị bệnh nên mới trở về ư?"

Nhìn vào đôi mắt sáng ngời của Chủ Điem, Từ Nghi chỉ cảm thấy tim đập cực nhanh. Anh khẽ mím môi:

"Anh..."

"Anh là tên khốn kiếp, Từ Nghi!"

Chủ Điem cầm lấy gói đập vào người anh, chuyện này khiến y tá đi vào đưa thuốc sợ hãi, "âm" một tiếng, cô ta đánh rơi toàn bộ thuốc trên tay xuống đất. Từ Nghi thoáng do dự, đi đến nhặt đồ lên giúp y tá, lấy thuốc của Chủ Điem, sau đó tiễn y tá đi, đóng cửa phòng lại. Anh quay đầu, thấy đôi mắt Chủ Điem ửng đỏ, thoáng thất thần rồi chậm rãi bước đến.

Từ Nghi chưa nghĩ ra cách nào giải thích cho bản thân, mà Chủ Điem dường như cũng không có ý định cho anh cơ hội này. Cô lôi chiếc chăn ở bên vút vào người anh, không còn gì để ném nữa thì cô lại dùng chân đá anh.

"Cút! Anh cút! Cút đi!"

Chủ Điem nổi nóng lên đá loạn xạ chẳng có quy tắc gì. Từ Nghi đứng yên trước mặt cô, đá thế nào cũng không nhúc nhích, khiến Chủ Điem giận đến mức nắm tóc mình. Từ Nghi vội vàng bắt lấy tay cô, không để cô tự làm khổ mình.

"Chử Điem..."

Giờ phút nay Chử Điem sao còn nghe lọt, một tay bị nắm chặt lại dùng tay kia gạt ra, kim tiêm suýt chút nữa bị lệch. Lúc này Từ Nghi mới sốt ruột, bắt lấy cả hai tay cô, khẽ quát:

"Chử Điem!"

Chử Điem bị tiếng quát của anh làm chấn động đến ngây ra, trợn to hai mắt mờ mịt nhìn anh trong chốc lát mới ý thức được mình đang bị anh kiềm giữ. Cô nhìn hai tay bị anh nắm chặt, nước mắt rơi lã chã. Cô nén giận, sau khi mắng to "khốn kiếp" lại bắt đầu đá anh.

Từ Nghi không nhúc nhích, nắm chặt lấy cánh tay đang ghim kim của cô, tay kia vươn ra ôm lấy cô. Anh nhắm hai mắt, hít vào một hơi thật sâu, để mặt cô đánh đá, mặc cô trút giận. Đến lúc cô dần dần hết sức lực, Từ Nghi mới vỗ nhẹ nhẹ lưng cô, buông cô ra, nói với giọng khàn khàn.

"Điem Điem, em nghe anh nói."

"Em không muốn nghe." - Chử Điem cự tuyệt anh, lại không nhận được bật khóc - "Bây giờ em rất khó chịu. Em không muốn nghe anh nói gì hết, không muốn chút nào."

Nói xong cô muốn rút cây kim ra, rời khỏi phòng bệnh này, chẳng muốn ở đây thêm chút nào cả.

Từ Nghi lại muốn bắt lấy tay cô, nhưng thấy đôi mắt cô sưng đỏ đành thôi, chỉ nhẹ nhàng bảo vệ cánh tay đang truyền dịch kia của cô.

"Đừng rút kim! Em không muốn nghe thì anh không nói, nhưng em đừng rút kim, được không?"

Chữ Điem không nói gì, thở hổn hển dồn dập. Từ Nghi hiểu ý cô, anh đứng lên nhưng không dám đi xa, sau khi xác nhận cô không kích động nữa thì đi đến nhặt chiếc chăn bị vứt đặt lên giường. Vốn định đắp lên người cô, kết quả là bị Chữ Điem giật phắt lấy chăn, quấn người mình lại, động tác ấy khiến kim truyền bị lệch. Từ Nghi nhìn giọt máu nhỏ ra từ chỗ kim truyền, đột nhiên cảm thấy tất cả đều rối loạn.

Suốt cả ngày, không khí phòng 312 khá kỳ lạ. Mỗi lần bác sĩ đến kiểm tra phòng hoặc y tá vào đổi thuốc, vẻ mặt đôi vợ chồng trong phòng bệnh này đều rất nghiêm túc. Người nam thì còn đỡ một chút, hỏi còn trả lời vài câu, nhưng nữ bệnh nhân thì bất ổn, hỏi bất cứ câu gì vẻ mặt vẫn vô cảm, không nói tiếng nào.

"Sao lại như vậy, kim đang yên lành sao lại lệch?"

Cô ta vừa nói vừa lườm Từ Nghi, cho rằng người đàn ông này không phải rồi. Từ Nghi không hề quan tâm, anh thấy y tá lấy dây thun định cột cổ tay Chữ Điem lại, theo phản xạ định đưa tay ra giúp, nhưng Chữ Điem lại rút tay về.

Y tá thấy thế liền la anh:

"Được rồi, để tôi đi, đàn ông các người tay chân vụng về. Nếu không làm sao kim lại bị lệch chứ."

Từ Nghi muốn nói lại thôi, đứng sang một bên. Nếu như vào ngày thường, thấy Từ Nghi đuối lý như thế nhất định Chữ Điem sẽ

cười âm lên. Nhưng bây giờ lòng dạ tràn ngập nổi tức giận, trong mắt cô điều này hoàn toàn là biểu hiện của sự chột dạ.

Sau khi đổi bình dịch, y tá dặn dò nhiều lần mới rời khỏi phòng bệnh. Từ Nghi đóng kín cửa, trở lại bên giường, chịu đựng vẻ mặt lạnh tanh của Chử Điem, tỉ mỉ xem xét tay cô một lượt.

"Sau này có tức giận cũng đừng lấy thân thể mình ra đùa giỡn."

Nghe anh nói như vậy, Chử Điem khẽ "Hừ" to, rút tay lại, để qua một bên. Tay kia lật trang sách sột soạt. Từ Nghi chăm chú nhìn cô trong chốc lát, thấy cô đọc sách không tiện lắm bèn nói:

"Để anh cầm cho em xem nhé?"

"Không cần."

Chử Điem cất giọng khàn khàn từ chối anh. Từ Nghi nghe xong liền rót cốc nước đưa đến trước mặt cô.

"Không khát" - Chử Điem không nhận.

"Uống một chút đi, giọng em đã khàn rồi"

"Không muốn uống"

Chử Điem vẫn không nhìn anh lấy một cái, không muốn xem sách nữa liền cầm điện thoại lên chơi. Cả một buổi chiều hai người không nói thêm câu nào. Đến giờ cơm tối, Từ Nghi muốn ra ngoài mua cơm, hỏi Chử Điem muốn ăn gì, cô vẫn không nói thêm câu nào. Đến giờ cơm tối, Từ Nghi muốn ra ngoài mua cơm, hỏi Chử Điem

muốn ăn gì, cô vẫn làm như không nghe thấy, tiếp tục nghịch điện thoại, không trả lời.

Từ Nghi thầm thở dài một hơi khẽ khàng, ngồi bên nhìn vợ anh tán gẫu vui vẻ với người khác, trong lòng có phần không thoải mái. Đột nhiên trong đầu anh chợt lóe lên một ý tưởng, anh cũng lôi điện thoại ra, lên Weixin.

Không lâu sau, Chủ Đìem nhận được tin nhắn Weixin đến từ "Một Gạch Ba Sao": Tối rồi, có muốn ăn gì không?

Cô không khỏi đưa mắt liếc gì, phát hiện anh đang cúi đầu mò mẫm nhập cú pháp, có vẻ còn muốn gửi thêm một tin cho cô. Thừa dịp tin nhắn còn chưa gửi đến, cô gửi lại cho anh một tin.

Tiểu Đìem Đìem: Không muốn ăn.

Nhận được hồi âm trong nháy mắt, mặt Từ Nghi đã giãn ra, anh lại gửi đến một tin.

Một Gạch Ba Sao: Không được, cả ngày em chưa ăn gì hết.

Gửi tin nhắn hăng hái vậy à? Chủ Đìem mở biểu tượng cảm xúc, chọn một cái gửi qua.

Tiểu Đìem Đìem: [Biểu cảm tạm biệt]

Thấy Tiểu Đìem Đìem có biểu cảm "kiêu kỳ" như vậy. Một Gạch Ba Sao thoáng suy xét, ngón tay lướt nhanh trên màn hình.

Một Gạch Ba Sao: Mua chút cháo nhé, được không? [Biểu cảm mặt cười].

Tiểu Điem Điem: [Biểu cảm tạm biệt] [Biểu cảm tạm biệt]

Một Gạch Ba Sao: Nhà hàng lần trước nhé? [Biểu cảm mặt cười].

Tiểu Điem Điem: [Biểu cảm tạm biệt] [Biểu cảm tạm biệt] [Biểu cảm tạm biệt].

Gửi đến ba biểu cảm vẫy tay tạm biệt liên tiếp. Một Gạch Ba Sao im lặng. Chủ Điem lại liếc nhìn Từ Nghi, phát hiện anh vẫn cúi đầu, ngón tay trên màn hình dừng lại không biết đang rối rắm điều gì. Chừng hai ba phút sau, rớt cuộc tin nhắn của anh đã gửi đến.

Một Gạch Ba Sao: Được rồi, anh đi mua đây [Biểu cảm trái tim] [Biểu cảm trái tim] [Biểu cảm trái tim]

Nhìn câu nói và một hàng biểu cảm kia. Chủ Điem quả là như bị sét đánh đến ngoài khét trong sống, mãi lâu sau không biết trả lời anh thế nào. Mà người khởi xướng là Từ Nghi giờ phút này cũng bị căng thẳng, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, điện thoại di động bị cầm chặt đến nóng hổi. Anh lẳng lặng chờ, nhưng thời gian Chủ Điem im lặng quá lâu, lâu đến mức anh cảm thấy mình phải nói gì đó.

Cho nên anh hắng giọng nói: "Anh đi đó nhé?". Giống như trung cầu ý kiến của cô nhưng thật ra đã quyết định rồi. Từ Nghi đứng lên, cầm nón lính và khóa xe rời đi.

Từ Nghi nhanh chóng mua thức ăn về, vẫn là loại cháo lỏng trước đó. Anh múc cháo đưa lên trước mặt cô.

Thật ra Chủ Điem không đói, nhưng thấy anh bận bịu vì cô, dáng vẻ đầu đầy mồ hôi khiến cô đau lòng, lại mơ hồ cảm thấy không

chân thật. Giống như cô chỉ là người bất đắc dĩ hưởng trộm được tất cả sự quan tâm chăm sóc dịu dàng của anh, mà người đáng ra nên nhận là một người khác vậy. Vừa nghĩ như thế thì cô liền cảm thấy như có ai đó đâm vào tim cô, khiến tim cô đau nhói. Cô khẽ chớp mắt, nước mắt chực trào ra thành dòng.

Sao lại khóc chứ? Ngay cả bản thân Chủ Điem cũng bị mình dọa sợ. Cô cảm thấy rất khó chịu, quay mặt đi lấy tay áo lau lung tung trên mặt. Sau khi nước mắt ngừng rơi cô mới từ từ nằm xuống, quay lưng về phía anh.

Từ Nghi vẫn duy trì tư thế bung cháo, chăm chú nhìn lưng Chủ Điem trong một lúc, anh đặt báo cháo xuống, đưa tay nhẹ nhàng dèm chăn cho cô.

"Điem Điem." - anh hạ thấp giọng - "Em thật sự không muốn nghe anh giải thích chút nào sao?"

"Không muốn." - Chủ Điem trả lời bằng giọng mũi.

"Thật sự không muốn hả?" - anh lại hỏi.

Chủ Điem cảm thấy Từ Nghi thật phiền phức, nhích qua bên kia giường, không để ý đến anh. Từ Nghi im lặng ngồi xuống, hồi lâu anh mới nói:

"Lần này anh đến bệnh viện quả thật không phải vì thăm em."

Chủ Điem biết rõ điều này, nhưng nghe anh nói thẳng thừng như vậy, lòng cô vẫn thất lại. Cô nắm chặt chun, khẽ "À" một tiếng, vẫn không để ý đến anh.

Từ Nghi không trông mong cô sẽ trả lời lại, anh nói tiếp:

"Mạnh Phàm, chị ấy... là bạn gái của anh trai anh."

Vừa dứt lời, anh có thể cảm thấy sống lưng Chủ Đầm bỗng cứng đờ, sau đó thấy cô chậm chạp ngồi dậy, trợn tròn hai mắt, muôn vàn kính ngạc nhìn anh chằm chằm.

"Anh nói cái gì?"

Từ Nghi bình tĩnh nhìn lại cô, rất nghiêm túc nói:

"Anh nói, Mạnh Phàm là bạn gái anh trai anh."

Chủ Đầm hoàn toàn sợ ngây ra.

"Nhưng mà anh trai anh không phải đã...."

Hai chữ hy sinh kia cô không thốt ra được.

"Anh trai anh đã hy sinh." - Từ Nghi nói thay cô - "Nếu như anh ấy vẫn còn sống, bây giờ chúng ta phải gọi chị Mạnh Phàm là chị dâu rồi."

Chủ Đầm mấp máy môi, không biết nên nói gì. Vẻ mặt bình tĩnh của Từ Nghi hình như có chút trầm trọng.

"Anh trai và chị Mạnh Phàm có tình cảm với nhau mười mấy năm trời, năm đó chuẩn bị kết hôn, anh ấy lại hy sinh vì nước, chị Mạnh Phàm bị đả kích quá lớn, tinh thần thất thường, đến bây giờ vẫn chưa khôi phục."

Chử Diễm : "..."

Nhìn đôi mắt sững sờ, cứ nhìn chăm chăm vào anh của Chử Diễm, Từ Nghi khẽ cười khở.

"Anh biết, có lẽ hơi khó tin, đây cũng là lý do vì sao anh chưa bao giờ cho em biết. Bởi vì có rất nhiều chuyện phức tạp hơn em nghĩ nhiều."

Chử Diễm nhìn anh, gần như mù mờ hỏi:

"Vậy tại sao Mạnh Phàm muốn gặp anh?"

Nghe vậy Từ Nghi mím môi, không nói gì. Nhưng Chử Diễm dường như bỗng thông suốt.

"Chị ấy coi anh là anh trai anh hả?"

Lời này thốt ra ngay cả chính cô cũng giật mình, nhưng người đàn ông trước mặt cô không phản bác. Anh ngầm thừa nhận. Trong vô thức, Chử Diễm cảm thấy chuyện này quá khó tin, tuy nhiên cô cũng biết rõ Từ Nghi sẽ không mang chuyện như vậy ra đùa cô. Chử Diễm lấy lại bình tĩnh, cất giọng khản đặc hỏi anh:

"Vậy lần này anh trở về là để gặp chị ấy hay sao?"

Từ Nghi lắc đầu, ánh mắt lướt qua cô nhìn ra ngoài cửa sổ:

"Chị ấy phải chấp nhận được sự thật anh cả đã đi rồi."

Anh biết, đối với Mạnh Phàm, đây là việc vô cùng khó khăn, nhưng lại là cách trực tiếp và hữu hiệu nhất. Trước sau anh đều cho

là như vậy. Chử Điem cảm thấy tim mình đập như trống giục.

Sáng hôm nay, thật ra Từ Nghi rời giường không bao lâu cô đã tỉnh giấc, trong lúc mơ màng cô biết anh đi ra ngoài liền vô thức đẩy cửa đi tìm anh. Thật ra cô chẳng nghe được là bao những gì Từ Nghi và cô út nói với nhau. Thứ nhất, lúc đó cô mới tỉnh ngủ nên vẫn còn hơi mơ màng. Thứ hai, cô nghe được mấy câu sau đầu óc đã mụ mị. Tuy nhiên, giờ phút này, cô lại hoàn toàn tỉnh táo, nghe xong lời nói của Từ Nghi, cô cảm thấy miệng khô khốc, lòng nảy sinh một nỗi hoảng sợ vô cớ.

Nhận thấy tâm trạng của cô bất ổn, Từ Nghi khẽ thời dài đưa tay từ từ ôm lấy cô.

"Không phải anh cố ý giấu diếm em. Chẳng qua em mới mổ xong, anh không muốn nói với em những chuyện này."

Chử Điem im lặng trong chốc lát, bỗng ngẩng đầu hỏi anh:

"Anh không định đến gặp Mạnh Phạm, vậy sao anh còn muốn đến bệnh viện?"

Từ Nghi khẽ cau mày, có chút không biết phải giải thích thế nào:

"Thì như anh nói với cô út đấy."

Lý do này, anh cũng không muốn nói nhiều, may mà Chử Điem nhanh chóng nhớ ra. Cô mím môi nhỏ giọng nói:

"Là mẹ Mạnh Phạm luôn gọi điện thúc giục anh sao?" - nói đến đây, khóe môi cô hơi nhếch - "Tại sao bà ta lại như vậy, em ngã bệnh làm phẫu thuật cũng đâu có nói với anh."

Từ Nghi im lặng, nhưng vòng tay ôm lấy cô siết chặt thêm, như thềm lặng nói câu xin lỗi.

Chử Diềm cảm thấy trong lòng rất khó chịu. Cô muốn tình cảm của Từ Nghi, nhưng đó là tình yêu chứ không phải là sự áy náy, hơn nữa cảm giác áy náy này còn bởi vì người khác mà có. Câu nói cô không muốn nghe anh giải thích kia không phải là nói dối. Cô biết Từ Nghi nhất định có thể tìm ra lý do, mà nhất định còn có thể thuyết phục cô. Cô thật sự không hề nghi ngờ đến điều này, tự đáy lòng cô tin tưởng anh làm bất cứ chuyện gì đều có lý do. Nhưng đôi khi tình cảm không chịu sự khống chế của lý lẽ.

Nghĩ đến điều này, Chử Diềm không thể nói gì thêm nữa.

Mặc dù nói cũng đã nói, nhưng cảm xúc của Chử Diềm vẫn không thể xoa dịu, lại thêm một đêm nghỉ ngơi trong hờn dỗi.

Sáng sớm hôm sau, sau khi khám, bác sĩ báo cho Chử Diềm một tin tốt, cô có thể cắt chỉ xuất viện. Chử Diềm nghe xong cũng thở phào một hơi, còn ở đây nữa chắc cô sẽ mắc chứng trầm cảm mất.

Sau khi cắt chỉ, nghe cả đống lời dặn dò của bác sĩ, Chử Diềm thúc giục Từ Nghi mau chóng làm thủ tục xuất viện cho cô. Nhưng Từ Nghi lại không sốt ruột, hành động chậm chạp, rề rà đến tận trưa mới đưa cô về nhà. Hơn cả tuần nay chưa về nhà, Chử Diềm đẩy cửa ra vừa nhìn thấy trong nhà không bám đầy bụi bặm như trong tưởng tượng của cô, ngược lại được thu dọn tương đối thỏa đáng.

Nhìn thấy sự kinh ngạc của cô, Từ Nghi giải thích:

"Mấy ngày qua em nằm viện, là cô út nhờ người đến thu dọn nhà cửa."

Chử Điem nhìn xung quanh, không nhìn được cảm khái trong lòng, cô út này thật sự quá chu đáo, dường út cưới được cô đúng là có phúc.

Từ Nghi thay giày, nói:

"Đi thay quần áo đi, anh đi nấu cơm, em muốn ăn gì?"

"Tùy anh."

Nụ cười anh quá ấm áp, Chử Điem cố ý tránh tầm mắt mình đi, không thèm nhìn anh nữa. Ở trong nhà, bây giờ đồng chí phó nông trường Từ có thể nói là thân mang tội, nên không thể yêu cầu đãi ngộ gì, càng không thể quá để ý đến thái độ của bà xã mình. Cho nên ngay lập tức Từ Nghi cởi áo sơ mi đi, vào bếp.

Bà xã nói là tùy nhưng anh không thể thật sự làm bừa được. Nấu một bữa cơm trưa gần nửa giờ, cuối cùng bưng ra ba bốn mẹt một món canh. Cá lóc hấp, cần xào tàu hũ ky, đậu que trộn và canh sườn. Trong lúc đó Chử Điem nghỉ ngơi trong phòng suốt, đến lúc cô đi ra ngoài đã thấy món ăn được bày trên bàn, không khỏi trợn to mắt.

Từ Nghi đặt món cuối cùng lên bàn, vừa lau tay vừa nói với Chử Điem:

"Com chín rồi, đến ăn đi."

Nhìn cả bàn đầy món ăn, Chủ Đìem chẳng thể nào thốt nên câu "Không muốn ăn" để phụ tâm ý của Từ Nghi. Cô từ từ đi đến bên bàn, nhìn hai bát canh đặt trên bàn, nhìn hai bát canh để trên bàn, khẽ cắn môi dưới, nói:

"Bao giờ cũng uống canh, anh có thể no sao?"

"Không sao." - Từ Nghi nói - "Không cần huấn luyện, anh xem như tu thân dưỡng tính thôi."

Cái gì mà tu thân dưỡng tính chú? Chủ Đìem liếc nhìn anh khiến anh bật cười, không khí giữa hai người rốt cuộc đã hòa dịu đi một chút. Ăn cơm trưa xong, Từ Nghi bảo Chủ Đìem đi nghỉ ngơi.

Nằm viện mấy ngày qua, quá nửa thời gian Chủ Đìem đều nằm trên chiếc giường ngủ nhỏ, nhưng về đến nhà nằm trên chiếc giường rộng thoải mái cô lại không ngủ được. Chủ Đìem đứng dậy, định đến phòng sách tìm một cuốn sách gây ngủ để xem, kết quả vừa đến phòng khách đã phát hiện Từ Nghi dựa vào ghế salon ngủ thiếp đi từ lúc nào rồi. Có vẻ anh chìm vào giấc ngủ rất nhanh, ngời xuống không bao lâu đã ngủ mất, ngay cả quần cũng không kịp thay.

Chủ Đìem bước khẽ, đi đến ngời xuống bên cạnh anh. Cô ngấm nhìn người đàn ông này, trên mặt hiện rõ vẻ mỏi mệt, dưới mắt có vết quầng thâm nhàn nhạt, chắc hẳn xuất hiện do ba ngày vất vả ở bệnh viện. Nghĩ đến cũng đúng, người đàn ông một mét tám mấy mà co ro trên chiếc giường nhỏ chưa đến một mét sáu làm sao có thể ngủ ngon được? Huống chi trong lòng anh chất chứa nhiều chuyện như vậy.

Cô nằm viện anh phải chăm sóc cho cô, đồng thời còn phải lo cho một người khác. Cô biết rõ đó không phải là chủ ý của anh, thậm chí anh còn không muốn đi gặp Mạnh Phạm, không muốn dùng phương thức này đi gặp cô ấy. Cô hiểu tất cả lý do anh làm như vậy, nhưng vì hiểu rõ anh nên trong lòng cô cảm thấy rất khó chịu.

Cô biết lòng dạ cô hơi hẹp hòi, nhưng cô chỉ không muốn chông mình phân tâm một chút nào vì người phụ nữ khác, dù đó là một người phụ nữ chẳng có bất cứ uy hiếp gì đến cô.

Đánh vỡ giây phút im lặng này chính là tiếng chuông điện thoại của Từ Nghi, anh choàng mở mắt với tốc độ phản ứng cực nhanh, đang định cầm lấy điện thoại thì nhìn thấy Chủ Đầm ngồi bên cạnh, khiến anh sững sốt.

Chủ Đầm vẫn bình tĩnh:

"Nhận đi, nói không chừng có việc gì đấy."

Từ Nghi đứng lên, ra ban công nghe điện thoại. Chủ Đầm ngồi một mình trong phòng khách một lát, bỗng cảm thấy khát nước, liền vào trong bếp rót nước uống. Rót cốc nước lọc rồi cô múc một thìa mật ong lớn, bỏ vào cốc nước, dùng thìa từ từ khuấy.

Nghe điện thoại xong, Từ Nghi trở vào, thấy cô đang nhón chân để lấy trà buổi đặt sâu tận bên trong tủ bếp. Nhìn dáng vẻ cô gắng gượng, Từ Nghi nhanh chóng đi đến vài bước lấy xuống cho cô. Chủ Đầm nhờ anh mở ra, lấy hai thìa lớn cho vào nước mật ong.

Từ Nghi đứng bên cạnh nhìn, khóe môi hơi nhoen lên:

"Ngọt như vậy không sợ khó uống à?"

Chử Diễm đưa đến bên miệng anh, để anh nếm thử một chút, hỏi:

"Ngọt không?"

Từ Nghi nếm thử hương vị, vị hơi ngọt nhưng không gay gắt mà lại thanh mát thấm vào cổ họng.

Chử Diễm uống một hơi hết sạch cốc trà buổi mật ong tự chế, quay người rửa cốc dưới vòi nước. Từ Nghi nghiêng người dựa vào kệ bếp phía sau, chăm chú nhìn bóng lưng cô. Lúc này khi từ ban công trở vào, trong khoảnh khắc nhìn thấy bóng dáng cô, Từ Nghi liền phát hiện cô gầy đi. Cô gái gần một mét bảy, vốn được gọi là cao ráo thon thả, nhưng bây giờ cô mặc một chiếc áo T-shirt ngắn tay rộng rãi, vạt áo và ống tay áo đều rộng thùng thình, có vẻ vô cùng gầy yếu.

Chỉ trong tích tắc Chử Diễm đã rửa cốc xong. Từ Nghi lấy lại tinh thần, nắm tay cô, lấy khăn nhẹ nhàng lau cho cô. Chử Diễm nhìn anh, chò anh lau xong mới nhẹ giọng hỏi:

"Có phải người ta gọi điện đến bảo anh trở về không?"

Từ Nghi khựng lại, khẽ ừ.

Từ kinh nghiệm lần trước, lúc này Chử Diễm không hề cảm thấy khó chấp nhận nữa. Cổ họng bỗng hơi dính lại, có lẽ vừa nãy uống đồ ngọt. Cô nuốt nước bọt:

"Lần này cũng có xe đến đó à?"

Dù sao bây giờ cũng đã quá thời gian của chuyến xe cuối cùng đến thôn X.

"Ừ"

Chữ Điềm gật gật đầu:

"Vậy anh mau thu dọn đồ đạc đi, em xem thử có gì để anh mang đi không."

"Không gấp" - Từ Nghi vội vàng kéo cô nàng vừa định chạy ra ngoài trở lại - "Sáng mai mới đi"

Chữ Điềm "O" một tiếng, nhìn rõ vẻ mặt anh, xác định anh không nói giỡn mới nhẹ nhàng nói "Ừ".

Thấy ánh mắt hoảng hốt, sắc mặt hơi tái nhợt của Chữ Điềm, Từ Nghi ôm siết cô vào lòng. Chữ Điềm thoáng sững sốt, sau khi định thần lại mới dấn thật mạnh vào vai anh, đẩy anh ra. Nhưng dù sao cô cũng là phụ nữ, sức lực làm sao có thể lớn bằng một người đàn ông đi lính. Cô ra sức vùng vẫy nhưng vẫn bị anh ôm chặt.

Chữ Điềm roi nước mắt:

"Anh, anh trêu chọc em! Có phải anh cảm thấy anh đi thì em nhất định sẽ thấy khó chịu hay không?"

Cô cảm thấy, trên thế giới này e rằng không có người vợ nào đáng thương hơn cô. Cả ngày hôm qua cô rối rắm rối cuộc nên nghe anh giải thích hay cứ thế tranh cãi ầm ĩ với anh. Trong lòng cô rất giận, nhưng trải qua sự kiện lần trước, cô gần như không dám cãi nhau với anh. Sợ khi họ còn đang ầm ĩ hoặc chưa kịp làm hòa thì anh đã

bị gọi về đơn bị. Sau đó cứ lưng lửng như vậy, anh đi rồi, thứ để lại cho cô chỉ có thể là sự áy náy và niềm hối hận vô tận.

Tuy cô tự an ủi mình cuộc hôn nhân nào cũng cần phải có quá trình mài hợp lẫn nhau, nhưng trong lòng vẫn rất khó chịu, càng khó chịu hơn cả giận anh. Mà tất cả những việc này rõ ràng anh đều biết hết, sao anh còn có thể đùa cô, trêu chọc cô như vậy.

Càng nghĩ càng giận, Chủ Đầm véo anh, nhưng người không có sức, tay cũng không có lực.

"Đầm Đầm..." Từ Nghi nhẹ cầm tay cô, khẽ hôn lên khóe môi cô - "Anh xin lỗi."

Thoáng qua như chuồn chuồn nước, sau phút dừng lại ngắn ngủi là sự công chiếm nóng bỏng và mãnh liệt. Anh siết chặt eo cô, tựa như không cho phép cô có thể tránh né. Chủ Đầm hoàn toàn không có chút sức lực nào, dù Từ Nghi đã sớm thả lỏng thôi không kiềm chặt hai tay cô, cô cũng đẩy anh không ra, chỉ có thể khoác hồ lên vai anh. Hơi thở dần dần dồn dập, khoảng cách giữa mỗi nhịp thở càng lúc càng ngắn, lúc cảm thấy khó có thể chống đỡ được nữa thì Từ Nghi mới buông cô ra.

Chủ Đầm nhạt nhòa nước mắt, cô không muốn khóc, nhưng dường như không thể nào ngăn được nước mắt cứ trào ra. Hơn nữa mới vừa rồi khó thở, cô không ngăn được tiếng nấc tự động bật ra. Có thể nói, đây là nụ hôn thâm nhất từ xưa đến nay của Chủ Đầm. Nhưng dường như Từ Nghi không hề để ý, anh cứ thế ôm cô, để mặc cho nước mắt cô thấm ướt áo mình.

Lần này, Chủ Đầm đã khóc thoải mái, kết hợp với nỗi khổ sở lần trước anh đột ngột kết thúc kỳ phép cùng nhau trút hết ra ngoài.

Thấy cô dùng sọt sùi, Từ Nghi cầm đến một hộp khăn giấy, lau mặt cho cô, lau được một nửa, hộp khăn giấy đã bị Chủ Đìem đỏ mắt giật lấy, giành tự mình lau.

Từ Nghi nhìn cô, yên lặng chốc lát, đột nhiên anh cất lời:

"Chờ anh được điều về trung đoàn, xin một căn nhà, chúng ta sẽ dọn đến đó ở."

Anh nói rất kiên quyết, như đã sớm ra quyết định rồi.

"Em không đi" - Chủ Đìem quay mặt đi - "Căn nhà này vất vả trang hoàng, em còn chưa ở đủ vốn."

"Vậy để ở đây trước, sau này già rồi về ở." - Từ Nghi nói - "Dù bất kể em nói thế nào, em cũng phải ở chung với anh."

Nghĩ... hay quá nhỉ! Chủ Đìem lườm anh, lặng im.

"Anh không đùa đâu" - vẻ mặt Từ Nghi rất chân thành - "Chủ Đìem, anh muốn hai chúng ta chung sống vui vẻ"

Chủ Đìem hơi bất ngờ, cô định trả lời thì đã bị anh ôm lấy.

"Không được từ chối."

Anh thốt ra bốn chữ này bằng chất giọng khẽ khàng nhưng mạnh mẽ. Chủ Đìem nghe thấy giọng điệu của anh bỗng mềm lòng.

"Không được có lần sau đâu đấy!"

Một lúc sau, cô nói.

Đêm đó, Từ Nghi hiếm hoi ngủ say một giấc, sáng sớm hôm sau thức dậy đã bắt xe về nông trường. Lần này từ biệt, Chử Điem không hề có cảm giác quá buồn. Cô biết anh kết thúc nhiệm vụ là có thể rời khỏi nông trường, trở lại trung đoàn sẽ xin cho cô tùy quân, tùy quân rồi thì sẽ được cấp nhà, sau đó họ có thể sống chung với nhau. Tương lai bao giờ cũng tốt đẹp, đáng mong đợi, nên cô phải suy nghĩ về những chuyện này nhiều hơn, như vậy mới cảm thấy hạnh phúc.

Sau khi Từ Nghi trở về đơn vị, Chử Điem ở nhà nghỉ ngơi hai ngày rồi trở lại công ty làm việc. Phùng Kiêu Kiêu nhìn thấy cô vô cùng kích động:

"Điem Điem, mình phát hiện cậu chính là mì chính của mình, cậu không có ở đây mình ăn cơm chẳng ngon lành gì."

Chử Điem nghiêng đầu cười, trông vô cùng xinh đẹp đáng yêu. Đang lúc hai người đang hăng hái tám về những chuyện xảy ra trong mấy ngày Chử Điem không ở công ty, bỗng có người gõ cửa phòng làm việc của họ. Quay đầu lại nhìn, lại là tên Triệu Hiểu Khải.

Chử Điem thoáng sửng sốt, khoảng thời gian này anh ta không xuất hiện trước mặt cô, cô gần như quên mất sự hiện hữu của anh ta rồi. Thấy anh ta càng lúc càng ẻo lả, Chử Điem càng buồn nôn dữ dội. Cô giả vờ không nhìn thấy, quay đầu đi. Trái lại Phùng Kiêu Kiêu dựng thẳng chân mày, tức giận nhìn anh ta.

"Trong giờ làm việc đi lung tung, sếp bộ phận anh có biết không?"

Triệu Hiểu Khải cười cười.

"Tôi nghe nói Chử Điem phải nằm viện phẫu thuật, nên đặc biệt đại diện bộ phận của chúng tôi đến đây thăm hỏi, sếp tôi chắc chắn không trách tội đâu."

"Dừng lại..." - Phùng Kiêu Kiêu đưa tay ngăn anh ta đi vào - "Điem Điem có chúng tôi thăm hỏi là được rồi, còn anh thì biến qua chỗ khác chơi dùm."

Triệu Hiếu Khải không để ý đến cô nàng, vẫn cười tí mắt nhìn Chử Điem.

"Điem Điem, có tiện ra ngoài nói hai câu không?"

Chử Điem bị anh ta gọi mà sồn gai ốc khắp người, cô rùng mình quay người nhìn Triệu Hiếu Khải.

"Tôi không có gì để nói với anh, bộ phận các anh có lòng tốt quan tâm đến tôi, tôi xin nhận, anh có thể đi rồi."

Triệu Hiếu Khải làm như không chú ý đến thái độ lạnh lùng của cô, càng cười đáng ghét hơn.

"Tôi thật sự có lời muốn nói với em, Điem Điem, Triệu Tiểu Tinh, em biết người này không?"

Ngậm nước Chử Điem uống vào lập tức bị nghẹn ở cổ họng, cô khó khăn lắm mới nuốt xuống, ho khan một lúc lâu khiến cả khuôn mặt đỏ bừng. Cô hung dữ ngẩng đầu nhìn Triệu Hiếu Khải, gằn từng chữ một:

"Ra! Ngoài! Nói!"

Chử Điem tìm một nơi khá vắng vẻ, khắp nơi trong tòa nhà đều có camera giám sát, cô không sợ Triệu Hiểu Khải dám làm chuyện gì quá giới hạn, mà nơi này chỉ cần rẽ cua xuống một tầng là đến phòng bảo vệ.

"Nói đi!"

Chử Điem nhìn anh ta với vẻ mặt lạnh lẽo. Triệu Hiểu Khải đang định cất lời, nhưng nhìn gương mặt Chử Điem anh ta thoáng sửng sốt. Mái tóc dài chấm vai được cô buộc thành đuôi ngựa, trẻ trung xinh đẹp, tô lên khuôn mặt trái xoan tinh tế. Đôi mắt sáng long lanh, hai má hồng hào, đôi môi tươi thắm, dù nhìn thoáng qua hay ngắm nghía kỹ càng vẫn có thể thấy đây là một cô gái tuyệt đẹp.

"Nói mau, sao anh biết Triệu Tiểu Tinh?"

Chử Điem không kiên nhẫn thúc giục. Là người đẹp nhưng tính cách không tốt cho lắm, Triệu Hiểu Khải cất tiếng cười cười:

"Hai người chúng tôi đều mang họ Triệu, em nói xem là quan hệ gì?"

Chử Điem á khẩu, trợn to mắt nhìn anh ta:

"Anh là em trai của ả?"

"Em họ" - Triệu Hiểu Khải hất cằm - "Ba tôi và bác tôi là anh em, tôi và Triệu Tiểu Tinh đều là con một, nên quan hệ khá thân thiết."

Chử Điem không nhịn được cười lạnh, thảo nào hai người lại "tốt đẹp" đến vậy, chuyên đi quyến rũ người có gia đình, hóa ra là hai chị

em. Quả nhiên, cực phẩm xuất hiện cùng một lúc.

Vừa thấy sắc mặt Chủ Điền không tốt, Triệu Hiếu Khải vội vàng biện hộ cho mình:

"Em đừng hiểu lầm, tuy tôi biết quan hệ của Triệu Tiểu Tinh và ba em, nhưng tôi tuyệt đối không nói lung tung với người khác đâu."

Dĩ nhiên cô biết anh ta sẽ không nói lung tung, dù sao đó cũng là chị gái của anh ta, còn ở vị trí kẻ thứ ba, nói ra bị người ta biết anh ta chẳng vẻ vang gì. Chủ Điền nhướn mày:

"Vậy anh nói với tôi những thứ này có ý gì?"

Triệu Hiếu Khải nhướn mày, bất chợt bật cười:

"Không cảm thấy có duyên sao? Tôi không ngờ rằng không theo đuổi được em, nhưng lại có một mối quan hệ này với em."

Nghe vậy, Chủ Điền thấy mình sắp nôn mất, cô thẳng người nhìn Triệu Hiếu Khải.

"Đừng chọc tôi, anh trở về hỏi chị anh là biết tôi ghét ả bao nhiêu. Sao hả, kẻ thứ ba còn trông mong diễn một vở mẹ hiền con hiếu với tôi à? Ồ xứng sao?" - nói đến đây cô bỗng cười - "Có điều anh nói rất đúng, đúng là có duyên, chỉ tiếc... là nghiệt duyên có xua cũng không đi!"

Triệu Hiếu Khải bị lời nói của cô trấn áp, phản ứng lại thì cô đã quay người bỏ đi. Anh ta kêu vài tiếng mà không thấy cô đáp lại, ngược lại khiến người khác nhìn chăm chú, bèn khẽ rửa mặt rồi chạy nhanh vài bước đuổi theo cô.

"Tôi nói em trở mặt gì chứ hả, Triệu Tiểu Tinh là Triệu Tiểu Tinh, tôi là tôi! Chử Diễm, em đừng vu đũa cả nắm được không..."

Anh ta đang nói bỗng im bật. Chử Diễm bị anh ta lôi kéo bực bội, đang định hất tay anh ta ra, nom theo tầm mắt của anh thì cô chợt phát hiện mình không cài nút áo sơ mi nơi cổ, để lộ phần cổ trống trơn. Dấu hôn tối hôm trước Từ Nghi để lại cũng phơi bày lồ lộ. Tai cô đỏ lên, đẩy mạnh anh ta ra rồi nắm chặt cổ áo rảo bước bỏ đi.

Buổi sáng cô bị Triệu Hiểu Khải chọc tức khiến cả ngày tâm trạng của Chử Diễm đều bực bội. Tối đến lúc tan việc rời khỏi công ty, Chử Diễm đón xe đến nhà cô út Phó Dục Ninh. Sáng nay trước khi đi làm, Chử Diễm nhận được điện thoại của cô út, nói rằng nghe tin Chử Diễm xuất viện, bà muốn tổ chức ăn mừng một bữa tại nhà.

Lúc Chử Diễm đến, Phó Dục Ninh đã nấu cơm sắp xong, nhìn một bàn thức ăn thanh đạm ngon lành, cô cảm thấy nước bọt mình sắp trào ra mất. Phó Dục Ninh cười nhìn cô:

"Lần này nằm viện gầy đi không ít, xem ra phải bồi bổ lại thật nhiều rồi. Từ Nghi về đơn vị rồi à?"

"Dạ, vừa xuất viện được một hôm anh ấy đã đi rồi ạ."

Phó Dục Ninh thở dài.

"Đi lính không tốt vậy đấy. Nhận được mệnh lệnh thì một giây cũng không được đến trễ, dù chức vụ có lớn đến đâu vẫn vậy."

Nói đến đây hai người đều cười.

"Thôi đừng nói đến họ nữa." - Phó Dục Ninh bảo cô ngồi xuống -
"Nói nữa đồ ăn sẽ nguội mất, mau ăn thôi."

Chữ Điềm khôn khéo đáng yêu nói:

"Vậy con cung kính không bằng tuân lệnh nhé."

Mấy ngày nay Cố Trường An vì một hạng mục sắp khởi công mà bận bịu chẳng quan tâm đến nhà cửa gì cả. Phó Dục Ninh ở nhà một mình, ba bữa cơm đều qua loa, hôm nay bởi vì Chữ Điềm nên bà cố ý đi chợ mua thật nhiều thứ ăn, nấu một bữa khiến hai người no căng cả bụng. Cơm nước xong xuôi, trời bỗng đổ mưa to, Phó Dục Ninh bảo Chữ Điềm ở lại, rót cho mỗi người một tách trà tiêu cơm.

Chữ Điềm cầm tách trà uống một hớp, thở dài một hơi, thỏa mãn ôm bụng ngồi ngả trên ghế salon. Phó Dục Ninh nhìn dáng vẻ thỏa mãn của cô, nhin cười không được.

"Nếu để Từ Nghi nhìn thấy dáng ngồi này của con, không chừng sẽ phê bình con cho xem."

Chữ Điềm lấy một chiếc gối ôm, ôm trước người, cười tinh ranh:

"Bây giờ không phải anh ấy không có ở đây sao? Hơn nữa anh ấy đâu có dữ như vậy."

"Không phải dữ, là tính cách của nó xét nét như vậy, không muốn thấy ai tùy tiện. Điềm này nó giống ba nó."

Chữ Điềm thật sự đúng là không biết điềm này, cô ngồi thẳng lên:

"Ngược lại anh ấy chẳng yêu cầu con gì hết, có lẽ là biết dù có nói con cũng không làm được."

Cô vừa nói vừa nghịch ngợm nháy mắt, vô cùng ngây thơ. Phó Dục Ninh không nói gì, nhưng trong lòng biết rõ, thằng cháu ngốc của bà đã mở mang đầu óc trên phương diện quan hệ nam nữ, biết cung chiêu vợ rồi. Lại uống ấy hớp trà, Phó Dục Ninh cất lời hỏi Chủ Đầm:

"Sau khi xuất viện có đến gặp ba mẹ chồng con chưa?"

"Con có gọi một cuộc điện thoại, vốn định xem ba mẹ có thời gian để con ghé nhà thăm không. Nhưng mẹ bảo mẹ đang đi giảng ở tỉnh khác, một tháng sau mới về. Trong khoảng thời gian này ba ra nước ngoài bàn chuyện làm ăn, hai người đều không có ở nhà."

Nghe vậy, Phó Dục Ninh cũng không nhịn được líu lười:

"Bạn đến vậy hả, dự định kiếm bao nhiêu tiền mới hài lòng đây?"

Chủ Đầm khẽ mỉm cười.

"Mẹ nói chờ ba về sẽ đến nhà thăm con."

"Vậy chuyện con nằm viện cũng không nói sao?"

Chủ Đầm lắc đầu:

"Vốn chỉ là chuyện nhỏ, hơn nữa không phải Từ Nghi đã trở về chăm con rồi sao."

Phó Dục Ninh buồn cười, cô bé này quả thật là rất dễ thỏa mãn. Theo tính cách của Chử Điem, Phó Dục Ninh không lo lắng cô gái này không được anh trai và chị dâu mình thích, mà lo lắng cô khó xử vì bị kẹp giữa Từ Nghi và cha mẹ chồng. Dù sao mâu thuẫn giữa thằng nhóc kia và gia đình không chỉ tồn tại ngày một hai ngày. Bây giờ thấy quan hệ của vợ chồng son này càng lúc càng tốt, Từ Nghi càng để tâm đến con bé, vì vậy bên nhà anh mình có thể sẽ xuống tay từ phía Chử Điem để bắt ép Từ Nghi.

Tuy bà cảm thấy anh trai chị dâu mình không hề đồ đến nước phá hư cuộc sống của vợ chồng son, nhưng chị dâu Tống Khả Như mà nổi nóng, nói không chừng thật sự làm ra chuyện như vậy...

Phó Dục Ninh lấy lại tinh thần, khẽ hỏi Chử Điem:

"Điem Điem, có thể kể với cô xem con và Từ Nghi quen nhau thế nào được không?"

Sau khi ăn xong, đầu óc hơi mơ màng của Chử Điem lập tức tỉnh táo lại, cô mở to mắt nhìn Phó Dục Ninh. Bà đã sớm cầm một tách trà, mỉm cười thể hiện tư thế chờ đợi lắng nghe. Chử Điem vô cùng quần bách, mãi lâu sau mới vuốt tóc, miễn cưỡng nói:

"Là... con theo đuổi anh ấy."

Phó Dục Ninh bị nghẹn nước trà trong miệng:

"Con nói gì?"

Chử Điem khẽ dẩu môi:

"Có một lần hai chúng con gặp nhau trong hoạt động hữu nghị quân dân, con cảm thấy anh ấy rất tốt nên vừa gặp đã yêu."

Nói đến đây, mặt cô đỏ bừng. Phó Dục Ninh lấy khăn giấy lau lau, hỏi tiếp:

"Vậy cầu hôn thì sao, người cầu hôn không phải cũng là con chứ?"

"Sao vậy được." - Chử Điem lập tức phản bác, đối diện với ánh mắt tò mò của cô út, cô hơi thiếu mạnh mẽ - "Người cầu hôn rõ ràng là Từ Nghi, nếu không con chẳng lấy anh ấy đâu."

Chử Điem không nói dối. Giữa họ, người đề nghị kết hôn trước đúng là Từ Nghi. Khi đó họ đã biết nhau gần một năm. Có lẽ do mỗi một với việc cô đeo bám không thôi, anh không còn đối xử lạnh lùng với cô nữa, hai người có thể qua lại như bạn bè bình thường. Dĩ nhiên thỉnh thoảng cô vẫn chưa từ bỏ ý định, nói bóng nói gió hỏi anh thực sự họ không thể khác? Khi đó Từ Nghi vẫn còn là chính trị viên Từ nổi tiếng ôn hòa, bình tĩnh của đại đội trinh sát, anh không nói lời tàn nhẫn với cô, nhưng cũng thể hiện rõ ràng để cô ý thức được anh sẽ không quên cô.

Sau khi biết rõ điều này, Chử Điem cũng cảm thấy mệt mỏi và chán nản chưa từng có. Cũng chính khi đó, ở quê truyền lên tin tức ba mẹ ly hôn, cô nghe tin chạy vội về nhà, mẹ thấy cô đã ôm cô bật khóc.

Chử Điem kinh hãi, sau khi hỏi rõ ngọn nguồn định đi tìm Chử Ngật Sơn náo loạn. Kết quả là bị mẹ ôm chặt hai chân, cô còn nhớ lúc đó mẹ nói:

"Điềm Điềm, lòng của ba con đã không còn ở bên mẹ nữa, tính cách của ông ấy mẹ quá rõ mà. Vói lại mẹ cũng không cho phép con đi tìm ông ấy, lòng tự ái của mẹ không cho phép mẹ níu kéo một người đàn ông không cần mình."

Phút chốc đó Chử Điềm cảm giác thấy mình như có nhận thức mới về mẹ. Mẹ cô vốn là một người phụ nữ Nam, có vóc người nhỏ nhắn, thân hình yếu đuối, nên từ xưa đến nay luôn bị ba cô khinh thường. Đôi khi cô thấy không được, muốn bất bình giùm mẹ lại bị mẹ lặng lẽ khuyên lon. Khi đó mẹ nói với cô, tức giận gì chứ, đàn ông chính là như vậy, chủ yếu ông ấy chịu lo cho gia đình là được rồi.

Khi người đàn ông này không cần mẹ, mẹ lại trở nên cứng rắn hơn.

Lòng tự trọng. Nghe lời mẹ, cô bưng tỉnh ngộ. Vì lòng tự trọng của mình, cô cũng không thể không từ bỏ Từ Nghi.

Nghe vậy, Phó Dục Ninh thở hắt một hơi, bà ngẫm nghĩ mà thấy sợ:

"Nói như vậy nếu như lúc đó Từ Nghi không tìm con, con cũng không định qua lại với nó nữa ư?"

"Nếu không thì sao?" - nói đến đoạn này, trong lòng Chử Điềm vẫn hơi ảm ức - "Đến lúc anh ấy không tìm ra người tốt hơn con, sẽ khiến anh ấy hối hận."

Cô vừa nói vừa véo một góc gối ôm. Phó Dục Ninh bật cười:

"Tuy cô nghe kể lại nhưng cũng phải đỡ mồ hôi lạnh vì Từ Nghi. May mà nó kịp thời tỉnh ngộ, nếu không bây giờ nói không chừng thật sự hối hận đến mức mổ bụng cũng không kịp nữa rồi."

Chữ Điem biết Phó Dục Ninh đang an ủi mình, nhưng nghe nói như thế vẫn không nhịn được cười.

"Nào có khoa trương như vậy, con không tốt như cô nói đâu."

"Có hay không thì từ từ sẽ biết" - Phó Dục Ninh uống một hợp trà thấm giọng rồi nói - "Có điều nói ra, thằng nhóc Từ Nghi này tính tình quả thật cố chấp, nổi nóng lên là ai cũng không lay chuyển được nó. Nếu như nó chịu thỏa hiệp một chút, năm đó thi trường quân đội và lúc tốt nghiệp phân công sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy. Nếu nó làm vậy, e rằng hiện tại đã đi theo một con đường khác rồi."

Chữ Điem hơi khó hiểu:

"Xảy ra chuyện gì ạ?"

Phó Dục Ninh hơi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cô, nhưng nhanh chóng bình tĩnh trở lại:

"Xem ra thằng nhóc này không nói với con rồi." - bà khẽ cười - "Cũng đúng, hai việc này đều là chuyện mất mặt của nó, sợ rằng chẳng nói với ai đâu."

Lòng tò mò của Chữ Điem hoàn toàn bị khơi dậy:

"Rất mất mặt? Đó là chuyện gì vậy ạ?"

Phó Dục Ninh ngập ngừng rồi nói:

"Năm đó thi đại học, Từ Nghi nộp đơn trong nhóm đầu tiên, muốn học trường quân đội, định theo anh nó đi không quân. Thành tích nó rất tốt, trúng tuyển không thành vấn đề. Nhưng anh trai và chị dâu sống chết không đồng ý. Chị dâu... mấy lần ra tay đổi nguyện vọng của Từ Nghi, cuối cùng bị Từ Nghi phát hiện sửa lại. Hai mẹ con vẫn giằng co đến lúc hết thời hạn nộp nguyện vọng. Dù vậy nhưng chị dâu vẫn không hết hi vọng, đặc biệt ra cao chiêu mời người ta ăn một bữa cơm vì chuyện nguyện vọng của Từ Nghi..." - nói đến đây, Phó Dục Ninh cười lắc đầu - "Khi đó làm phiên dượng út và anh trai nó, hai người cùng kết hợp mới khuyen nhủ thành công."

Chú Điem không hiểu lắm suy nghĩ của ba mẹ chồng mình:

"Tại sao ba mẹ không muốn Từ Nghi học trường quân đội ạ?"

"Bởi vì trong nhà chỉ có hai đứa con trai, một đứa đã đi lính, cả thể xác lẫn tâm hồn đều cống hiến cho quốc gia rồi. Đứa thứ hai còn muốn đi theo con đường này, vậy ai kế thừa gia nghiệp?"

Chú Điem cảm thấy lúng túng:

"Vậy chuyện phân công sau tốt nghiệp là sao ạ?"

"Chuyện này càng khó nói hơn." - Phó Dục Ninh khẽ thở dài - "Vốn chuyện Từ Nghi đi học trường quân đội đã rất khó khăn rồi, đến lúc tốt nghiệp phân công, trong nhà lại xảy ra chuyện."

"Chuyện gì thế ạ?"

Phó Dục Ninh nâng tách trà lên, im lặng nhìn cơn mưa to ngoài cửa sổ chốc lát mới quay đầu lại khẽ nói:

"Từ Nghi chắc đã nói chuyện về Từ Hoàn anh nó cho con nghe rồi đúng không?"

Chú Diễm vội gạt đầu, liếc nhìn sắc mặt Phó Dục Ninh, dường như cô bỗng hiểu ra điều gì đó.

"Anh cả, anh ấy..."

Cô chần chừ, có phần khó tin.

"Nó gặp chuyện vào hồi đó. Nói là tai nạn máy bay, cụ thể liên quan đến nguyên tắc bảo mật, cô cũng không được rõ lắm."

Chú Diễm hơi giật mình, mãi lâu sau mới định thần, cất giọng nghẹn ngào hỏi:

"Bởi vì chuyện của anh cả mà Từ Nghi không thể đến đơn vị không quân mà anh ấy đã hướng đến từ lâu ă?"

Tuy nhiên Phó Dục Ninh lại nói:

"Không chỉ nhiều đó."

Khi đó nghe được tin dữ của Từ Hoàn, cả nhà họ đều kinh hãi, tinh thần Tổng Khả Như lại càng hồng bét đến mức vào bệnh viện. Khi đó Từ Nghi đang đối mặt với kỳ thi tốt nghiệp và phân công nhận được tin tức đi suốt đêm về nhà. Sau đó, đơn vị và Từ gia cùng nhau lo liệu hậu sự của Từ Hoàn. Từ Nghi canh giữ hết ngày cúng tuần đầu tiên(*) thì nhận được lệnh trở về trường."

() Ngày cúng tuần đầu tiên hay còn gọi là "Đầu thất" là một tập tục tang ma của dân tộc Trung Hoa. Đầu thất chỉ ngày thứ bảy sau khi người qua đời. Người ta cho rằng, người chết sẽ trở về nhà vào "đầu thất", trước khi hồn phách quay về phải chuẩn bị một bữa cơm, sau đó phải tránh đi, lúc ngủ cũng phải trôn vào chăn. Nếu để hồn phách người chết nhìn thấy người nhà, sẽ làm họ nhớ nhung, ảnh hưởng đến việc đầu thai làm người. Giờ Tý ngày "đầu thất", người nhà hóa một đồ vật hình thang, để hồn phách theo "chiếc thang" đó về trời.*

Lúc đó Tống Khả Như làm thế nào cũng không chịu cho Từ Nghi đi. Khi ấy bà đã hoàn toàn xem quân đội là đám rông hang hổ, mà bà chỉ còn lại một đứa con trai bảo bối này, không thể nào buông tay được. Từ Nghi hết cách đành lừa gạt bà nói thi xong sẽ trở về, và như sẽ từ bỏ nguyện vọng của mình để trở về trường tham gia cuộc thi.

Sau bi thương, Tống Khả Như và Từ Kiến Hằng bắt đầu trù tính công việc cho Từ Nghi sau khi tốt nghiệp. Hai vợ chồng quyết định không để cho thằng con trai út ở quân đội. Sau đó gặp phải khó khăn trong quy định của quân đội, học viên trường quân đội đào tạo ra nhất định phải phục vụ một thời hạn nhất định trong quân đội. Cho nên cách duy nhất là tìm mối quan hệ để cho con trai được điều đến nơi nhàn hạ, sau hai năm nữa sẽ chuyển ngành.

Nói đến đây, Phó Dục Ninh cười khở.

"Đúng lúc đó dựng út con đang dạy cho trường quân đội Từ Nghi học, trong tay có chút quyền hành. Cho nên khoảng thời gian đó anh trai chị dâu đập phá cửa nhà cô vì chuyện phân công đó của Từ Nghi."

"Vậy sau đó thì sao ạ?"

"Sau đó chuyện nguyện vọng cũng không thể giấu diếm nữa, dượng út Cố Trường An dứt khoát nói cho vợ chồng anh chị mình, Từ Nghi đã đi tìm ông, nói muốn đến phục vụ tại đơn vị không quân khi anh trai còn sống.

Chuyện này quá khủng khiếp, sau khi chị dâu nghe xong lập tức hôn bất tỉnh, sau khi tỉnh lại vừa khóc vừa náo loạn. Suốt cả tháng trời trong nhà không thể yên bình."

Nhớ đến tình cảnh khi đó, Phó Dục Ninh vẫn còn sợ hãi trong lòng Chủ Đồi không khỏi rùng mình.

"Chuyện đó cuối cùng giải quyết thế nào ạ?"

Phó Dục Ninh lắc đầu.

"Cô cũng không rõ lắm, tóm lại là chuyện âm ỉ rất lớn, cuối cùng vẫn là anh trai đến tìm cô dượng, nói Từ Nghi đồng ý, bảo cô dượng giúp đỡ điều nó đến cơ quan tổng bộ quân khu B gần nhà. Đó là lần duy nhất anh trai đến tìm cô dượng giúp đỡ, nhưng lão Cố lại rất tức giận, cũng không để ý đến anh trai, cũng là lần đầu tiên cau mặt với người khác như vậy. Sau đó không biết anh trai lại tìm ai, cuối cùng cũng thành công."

Chủ Đồi im lặng chốc lát mới hỏi:

"Lúc đó tại sao dượng út lại không muốn giúp ạ?"

"Lúc dạy học ông ấy từng dạy qua lớp Từ Nghi, quan hệ với thằng nhóc này tốt vô cùng, biết từ nhỏ nó đã có nguyện vọng làm lính không quân, có lý tưởng hoài bão của bản thân. Dượng út con nói, sau này nhìn thấy đơn tình nguyện phân công phục vụ của Từ

Nghi, ông ấy cũng khó chịu thay nó." - nói đến đây, Phó Dục Ninh nhớ ra gì đó, vỗ chân nói - "Đơn tình nguyện này dưỡng út con có sao lại một bản, còn để ở nhà, để cô tìm cho con nhé."

Bà nói xong liền đi lên lầu lục lọi, vài phút sau đi xuống, đưa cho Chủ Điem một túi giấy tờ. Chủ Điem cẩn thận mở niêm phong ra, lấy ra một tờ giấy mỏng dính từ bên trong. Nhìn sơ qua đã nhận ra đây đúng là nét chữ của Từ Nghi. Ngay ngắn, cứng cáp:

Kính gửi Đảng:

Bản thân tôi đã được Đảng bồi dưỡng nhiều năm, về vấn đề phân công, tôi nguyện phục tùng sắp xếp của Đảng vô điều kiện, nghe theo triệu tập, đi đến cơ sở, đi đến biên cương, đi đến nơi tổ quốc cần nhất.

Nơi ký tên ký hai chữ Từ Nghi.

Chỉ vài dòng ngắn ngủi, ngôn từ như bản mẫu, nhìn rất khó khiến người ta có bất cứ cảm xúc gì.

Nhưng liên hệ đến cảnh tượng lúc ấy, tưởng tượng ra một người quật cường như anh lúc cầm bút viết ra những dòng chữ này, tự đáy lòng Chủ Điem cũng cảm thấy chua xót.

Chương 7

Trên đường về nhà, mưa vẫn tuôn rơi rả rích. Cũng nhờ phúc của thời tiết quái quỷ này mà người đi đường quả thật rất ít, xe buýt còn trống chỗ rất nhiều. Chủ Điem thu ô, ngồi xuống vị trí gần cửa sổ ở hàng sau. Buổi trưa không ngủ, giờ phút này cô hơi mệt mỏi liền tựa

đầu lên ô cửa kính. Từng lớp nước mưa gột rửa ô kính, nhìn qua ô cửa sổ, thế giới bên ngoài trở nên mờ ảo mơ hồ.

Điện thoại đặt trong túi bỗng vang lên “ting ting”, lấy ra nhìn, là Từ Nghi gọi đến.

“Em đang ở đâu thế?” – tiếng nói trầm thấp như tiếng mưa rơi truyền vào tai cô.

Nghe tiếng mưa rơi trên nóc xe và tiếng động cơ giao thông công cộng, Chử Diễm bất giác cất cao giọng:

“Em đang ở ngoài, đang trên đường về nhà đây.”

“Anh nghe đồng đội về từ khu vực thành phố nói rằng đằng đó đang mưa, thời tiết xấu thế mà em còn ra ngoài, tự lái xe à?”

“Không có.” - Chử Diễm dẫu môi - “Em đi xe buýt. Mới rời khỏi nhà cô út, không có mấy trạm đã về đến nhà rồi.”

“Sao lại đến nhà cô út?”

“Ăn ké chứ sao.”

Từ Nghi bị lời nói của cô chọc cười.

“Được rồi, nghe điện thoại trên xe không an toàn, anh không nói chuyện với em nữa. Về đến nhà gọi điện thoại cho anh.”

Chử Diễm “Ừ” một tiếng, trước lúc cúp máy, cô bỗng gọi Từ Nghi lại:

“Đúng rồi, hôm nay ở nhà cô út, cô kể với em về chuyện phân công tốt nghiệp lúc trước, còn đưa cho em bản sao đơn tình nguyện phục tùng phân công anh viết khi đó.” - nói những lời này chỉ do cảm xúc nhất thời, có lẽ về đến nhà cô sẽ không thốt ra được nữa, nhân lúc vẫn còn tâm trạng, Chủ Đìem nói tiếp - “Em sẽ cất kỹ, trở về cho anh xem nhé.”

Hiển nhiên Từ Nghi không ngờ cô sẽ nói chuyện này, anh im lặng trong chốc lát, nói:

“Sao cô út lại kể với em chuyện này?”

“Bởi vì anh không nói với em mà.”

Chủ Đìem nhẹ giọng hờn trách. Ở đâu bên kia anh khẽ cười:

“Chuyện đã qua rồi không có gì đáng nhắc đến.”

“Đúng là đã qua rồi, nhưng mà...”

“Về đến nhà gọi điện cho anh.” - Từ Nghi đột ngột ngắt lời cô - “Đúng rồi, cuộc sát hạch ở nông trường đã kết thúc rồi, tuần sau anh xin nghỉ phép về nhà thăm em.”

Cúp máy, Chủ Đìem nhìn đăm đăm điện thoại di động như có rất nhiều điều suy nghĩ. Theo cô thấy, thái độ Từ Nghi hơi kỳ lạ. Chuyện đã qua nhưng dường như anh cũng không muốn nhắc đến lắm. Tuy nhiên cảm giác mang đến cho người ta không phải là tránh né, mà ngược lại giống như... không buồn để ý.

Điều này khiến Chủ Đìem hơi khó xử. Sau khi cô nghe được rất đau xót cho anh, hận không thể khi trở về sẽ an ủi anh lập tức. Ngàn

lời yêu thương mà không có cơ hội bày tỏ, Chử Điem buồn bực vuốt nhẹ mái tóc mình.

Hai tuần lễ tiếp theo, Chử Điem càng buồn hơn.

Tây Đing đột ngột có một hoạt động lớn phải làm, Chử Điem tăng ca liên tiếp hơn mười ngày, ngày ngày ăn thức ăn bán bên ngoài đến mức muốn nôn. Mà càng khiến cô nổi giận chính là người lúc trước thề son sắt nói sẽ về nhà thăm cô lại rút cho cô một tin tốt cùng một tin xấu từ tuần trước, sau đó không thấy gọi điện về nữa.

Tin tốt là anh đã kết thúc nhiệm kỳ ở nông trường, được gọi về trung đoàn thiết giáp. Tin xấu là vì cả sư đoàn mà trung đoàn thiết giáp trực thuộc đã bị điều đến trụ sở huấn luyện chiến thuật để tham gia một cuộc diễn tập đa binh chủng vượt quân khu nào đó. Tên Từ Nghi cũng được liệt vào danh sách, ngày về chưa xác định.

Đối với chuyện này, Chử Điem chỉ muốn cười ha ha.

Ngày kết thúc cuộc sống vườn không nhà trống lại xa tít mù khơi, hiệu quả công việc của Chử Điem cũng không cao, ngày nào đó làm việc liên tiếp mắc phải hai sai lầm không lớn không nhỏ bị lão Lưu gọi vào phòng làm việc giáo huấn một trận. Sau khi đi ra, cả người Chử Điem đều hết sức hụt hẫng. Lúc đang suy nghĩ tối nay về nhà sẽ xé gói sủi cảo đông lạnh thì điện thoại di động bỗng vang lên, một tin nhắn gửi đến.

Chử Điem nhanh tay nhấn nút xem, kết quả phát hiện là Bệnh viện đa khoa Quân khu gửi đến, nhắc nhở cô ngày hè phải bổ sung lượng nước, không nên ăn uống lạnh, dạ dày có bất cứ khó chịu nào phải đi khám kịp thời.

Chữ Điem xem xong không nhịn được cảm thán, hiện này ngay cả dịch vụ tại bệnh viện cũng nhân tính hóa vậy sao? Cô không muốn bị bệnh nằm viện lần nữa đâu. Nhớ lại quãng thời gian nằm viện trước đó, Chữ Điem nhớ ra có một việc cô đã quyết định khi nằm viện, nhưng khi xuất viện vài ngày lại quên bém mắt.

Sau khi nhớ lại, cô vỗ trán mình thật mạnh.

Thứ Bảy.

Hiếm có một ngày cuối tuần không phải tăng ca, Chữ Điem ngủ dậy giấc, lúc thức dậy đã sắp đến trưa. Tối hôm qua trước khi ngủ quên kéo rèm cửa sổ, nhưng ánh sáng trong phòng lại rất tối. Chữ Điem đứng dậy đến trước cửa sổ nhìn ra ngoài, bên ngoài trời đang mưa tí tách.

Không khí pha lẫn mùi cỏ xanh thoang thoảng vẫn vít đầu chóp mũi, Chữ Điem hít một hơi thật sâu, tinh thần trở nên phấn chấn. Rửa mặt qua loa, ăn bữa một chút, thay bộ đồ rộng rãi, cô ra khỏi nhà.

Bên ngoài Bệnh viện đa khoa Quân khu đổ đầy xe, Chữ Điem trả tiền xe, may mà cô không lái xe đến. Cô bung ô, đi vào cửa bệnh viện, băng qua vườn hoa nhỏ, đến tòa nhà nội trú. Nhờ phúc một tuần nằm viện, cô xem như nắm rõ nơi này.

Tại đầu cầu thang khu nội trú, một nữ bác sĩ quân y mặc áo blouse trắng đang chờ ở đó. Chữ Điem nhìn thấy liền bước nhanh đến, chào cô ấy:

“Chị họ!”

Nữ bác sĩ quân y chính là Đồ Hiếu, cô ấy đã kết thúc nghỉ phép trở lại làm việc. Nhìn thấy Chủ Điem, cô ấy dịu dàng cười:

“Tới rồi hả?”

Chủ Điem cầm tay cô ấy, khẽ sát vào hỏi:

“Sao rồi?”

Đồ Hiếu ngậm cười, cho cô một ánh mắt “Em yên tâm.” Hai người sóng vai đi vào trong, Đồ Hiếu thông thả nói với Chủ Điem:

“Hôm đó sau khi em gọi điện thoại cho chị, chị liền tìm người hỏi thăm tình trạng của Mạnh Phàm. Coi như đúng dịp, bác sĩ Phương Triết khoa tâm thần phụ trách Mạnh Phàm là đàn em lúc chị học đại học Quân y.” - cô ấy cười nhẹ - “Cậu ta nói, Mạnh Phàm gặp vấn đề về tinh thần do bị đá kích lớn, bệnh sử có hơn ba năm, giữa năm ngoái mắc phải bệnh tiểu đường, khoảng thời gian trước máu còn bị nhiễm trùng. Tóm lại, tình trạng sức khỏe rất tệ.”

Dù trước khi đến Chủ Điem đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi thật sự nghe thấy tình trạng của Mạnh Phàm, cô vẫn kinh hãi, tim đập mãnh liệt, đi đường bằng mà thoáng tẹo chân. Đồ Hiếu bên cạnh đưa tay đỡ cô, khẽ thở dài.

“Một cô gái trẻ mắc phải nhiều bệnh như vậy, quả nhiên là rất khốn khổ. Điem Điem, còn chưa kịp hỏi em, làm sao em biết cô ấy?”

Chủ Điem hồi phục tâm trạng.

“Mạnh Phàm là bạn gái của anh trai Từ Nghi. Mà anh trai anh ấy, ba năm trước đã qua đời vì tai nạn.”

Đồ Hiếu cũng hơi kinh ngạc, cô chỉ nghe Phương Triết nói Mạnh Phàm bị kích thích nên tinh thần mới thất thường, nhưng không biết nguyên nhân lại là vậy. Yên lặng trong chốc lát, cô điu Điem Điem, khẽ nói:

“Đi thôi.”

Hai người đi thang máy lên tầng mười, Đồ Hiếu đưa cô đến văn phòng của Phương Triết. Nhìn thấy Chủ Điem, đôi mắt của anh bác sĩ trẻ tuổi chột tỏa sáng:

“Sư tỷ, vị này là...?”

“Chủ Điem, chính là cô em họ lúc trước chị đã từng nhắc với cậu.” - Đồ Hiếu giới thiệu - “Điem Điem, đây là bác sĩ của Mạnh Phàm, Phương Triết.”

“Chào cô, chào cô.”

Phương Triết niềm nở đưa tay phải ra. Chủ Điem bắt tay anh:

“Chào anh, bác sĩ Phương, quấy rầy anh rồi.”

“Đừng nói vậy!” - Phương Triết gỡ tóc, đối mặt với người đẹp nên có chút không biết nói gì - “À, cô định đến thăm Mạnh Phàm à? Cô là gì...”

Chủ Điem ngẫm nghĩ, đáp:

“Tôi là vợ của Từ Nghi.”

Phương Triết tròn tròn hai mắt, mãi lâu sau mới nói:

“Từ Nghi kết hôn rồi hả?”

Chữ Điem chỉ cười không nói, vẻ mặt đã nói lên tất cả. Bác sĩ Phương nhất thời có hơi hụt hẫng, thứ nhất là thiếu một người độc thân đồng minh, thứ hai là cô gái xinh đẹp này đã có chủ rồi. Lúc chị Đồ Hiểu mới vừa dẫn cô vào, anh ta còn tưởng chị ấy đến giới thiệu đối tượng cho mình nữa kìa. May là năng lực kháng đả kích của bác sĩ Phương khá mạnh, nhanh chóng khôi phục tâm trạng. Anh ta rót cốc nước cho hai người, thuận miệng hỏi:

“Là Từ Nghi bảo cô đến bệnh viện thăm Mạnh Phàm hả?”

Động tác uống nước của Chữ Điem thoáng ngừng, mím mím môi đáp:

“Không phải, nhưng tôi biết tình trạng của Mạnh Phàm từ chỗ anh ấy, cho nên muốn đến thăm cô ấy một chút.”

Bác sĩ Phương gật đầu:

“Cũng đúng, từ nửa năm nay cậu ấy không xuất hiện trước mặt Mạnh Phàm nữa, dù có đến nhưng cũng không gặp mặt, số lần đến chỗ tôi hỏi thăm tình trạng của cô ấy cũng càng ngày càng ít. Có lẽ cô cũng biết nguyên nhân đúng không?” - Liếc nhìn Chữ Điem, anh ta nói tiếp - “Tôi từng thấy hình của anh trai cậu ấy, quả thật hai người rất giống nhau. Nếu như mặc bộ quân phục không quân vào, thật sự nhìn như một người vậy. Chuyện này nếu để Mạnh Phàm đang lúc thần trí không tỉnh táo nhìn thấy có thể sẽ gây náo loạn ngất trời.”

Chử Diễm khẽ nhú mày:

“Tôi biết, Từ Nghi đã nói, nếu dùng cách này, có lẽ Mạnh Phàm sẽ không bao giờ tỉnh táo lại.”

Bác sĩ Phương khẽ nhếch khóe môi:

“Nếu tất cả mọi người đều như vậy là tốt rồi.”

Trong lời nói có ý ám chỉ không rõ, Chử Diễm thầm nghi ngờ, nhưng không hỏi nhiều. Cô đặt cốc nước xuống.

“Bác sĩ Phương, tôi có thể đi thăm cô ấy một chút không?” - thấy Phương Triết đưa mắt nhìn cô, cô lại vội nói - “Tôi sẽ không để cho cô ấy nhìn thấy tôi, chỉ đứng xa xa nhìn thôi.”

Phương Triết cười:

“Không sao, cho dù Mạnh Phàm nhìn thấy cô cũng không có chuyện gì, bởi vì cô ấy cũng không nhận ra cô.” - anh ta vừa nói vừa đứng lên, nhìn đồng hồ - “Tôi đưa cô đi, thời gian này chắc hẳn cô ấy đang tản bộ dưới lầu, bác Mạnh đi theo, cũng có thể trao đổi một chút.”

Mưa bên ngoài đã tạnh, đôi mắt trông ra, các loài thực vật trong vườn hoa Bệnh viện đa khoa Quân khu đều xanh tươi mọng nước, cảnh đẹp thích mắt, lại khiến người ta sáng khoái tinh thần. Chử Diễm và Phương Triết đi bộ trên phiến đá xanh bị mưa xối ướt đẫm, mắt nhìn xung quanh.

Bởi vì sau cơn mưa, người nơi đây cũng không nhiều, cho nên Chủ Đìềm rất dễ dàng tìm được Mạnh Phàm. Cô ấy đưa lưng về phía họ, ngồi trong cái đình nhỏ ở vườn hoa, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn trời, bên cạnh có một người đàn ông trung niên cầm khăn lông và bình nước trong tay, lặng lẽ ở bên cạnh cô ấy.

Giờ phút này, trực giác của Chủ Đìềm nói cho cô biết người này là Mạnh Phàm. Mà lời Phương Triết nói một giây sau cũng đã xác minh ý nghĩ của cô. Anh ta chỉ chỉ vào đình nhỏ, nói cho cô biết:

“Mạnh Phàm đang ở đó.”

Chủ Đìềm trông từ phía xa.

“Cô ấy ngồi đó làm gì?”

“Trước kia có một lần, lúc cô ấy ngồi ở đó nhìn thấy một chiếc máy bay quân sự bay qua đình đầu. Cho nên...”.

Chủ Đìềm cảm thấy trái tim mình co thắt mãnh liệt, rất lâu không nói nên lời. Hai người đứng yên tại chỗ trong chốc lát, Phương Triết quay đầu hỏi cô:

“Muốn đến đó xem thử không?”

Chủ Đìềm suy nghĩ rồi từ từ lắc đầu. Tuy nhiên lúc hai người đang định rời đi, phía sau bỗng truyền đến một giọng nói:

“Bác sĩ Phương.”

Phương Triết quay đầu lại, thấy rõ ràng người gọi anh ta là Mạnh Ngọc Hòa. Ông vốn đang ngồi trong đình nhỏ, lơ đãng quay người

lại nhìn thấy Phương Triết, liền định đến bắt chuyện chào hỏi. Phương Triết liếc nhìn Chủ Điem, nói với Mạnh Ngọc Hòa:

“Tôi không có việc gì nên đi dạo ở đây, bác không ở bên cạnh Mạnh Phàm sao?”

“Không sao.” - Mạnh Ngọc Hòa quay đầu lại liếc nhìn con gái - “Tôi đến nói xin lỗi với bác sĩ, hôm qua tâm trạng nhà tôi không tốt, nói chuyện khó nghe một chút, nhưng tuyệt đối không có ý nhằm vào bác sĩ. Tình trạng con gái tôi bác sĩ cũng hiểu, điều trị nhiều năm thế này vẫn không có chuyển biến tốt đẹp, trong lòng hai chúng tôi đều sốt ruột...”

“Không cần nói vậy đâu ạ.” - Phương Triết ngắt lời ông, vẻ mặt ôn hòa - “Tôi biết rõ bác gái là người thế nào, lời bác ấy nói tôi cũng không để trong lòng.”

Mạnh Ngọc Hòa cười đôn hậu.

“Vậy thì tốt rồi.” - ông nói, thấy Chủ Điem đứng bên cạnh liền thuận miệng hỏi - “Bác sĩ Phương, cô này là ai vậy?”.

Phương Triết liếc nhìn Chủ Điem, thấy cô chẳng mảy may cử động, không có ý đáp lời, liền thuận miệng nói:

“Là một người bạn của tôi.”

Theo lời anh ta, Chủ Điem khẽ gật đầu. Mạnh Ngọc Hòa “Ồ” một tiếng, ánh mắt nhìn Chủ Điem hơi khác. Chủ Điem biết có lẽ ông ta đã hiểu lầm gì rồi, nhưng giờ phút này cô không muốn cho ông ta biết thân phận thật sự của mình, nên cũng không giải thích. Cô nghiêng đầu nói với Phương Triết:

“Đi thôi.”

Ebook lưu hành nội bộ

Sau khi thấy Mạnh Phàm, Chủ Đầm ngủ không ngon giấc mấy đêm liền. Lúc trước khi nghe Từ Nghi giải thích một buổi thì trong lòng cô chỉ để ý có chút, nhưng đáng lẽ ra sau khi gặp Mạnh Phàm xong thì lòng cô phải buông bỏ hết chuyện này mới đúng. Mà đến hôm nay, quả thật cô không để ý nhiều nữa, nhưng không biết tại sao trong giấc mơ của cô luôn xuất hiện hình ảnh Mạnh Phàm đưa lưng về phía cô nhìn bầu trời. Dù chỉ là giấc mơ, nhưng hình ảnh ấy lại hiển hiện quá mức rõ ràng.

Tình trạng này kéo dài một tuần liền. Chủ Đầm soi gương, phát hiện dưới mắt mình xuất hiện quầng thâm rõ ràng, nhất thời không biết phải làm sao nữa.

Vất vả lắm mới chịu được đến thứ Bảy, vốn hẹn Hà Tiêu đi xem đồ dùng trong nhà, nhưng cô nàng lại có việc đột xuất nên hủy hẹn. Chủ Đầm liền thoải mái ở nhà ngủ bù. Đang ngủ ngon, điện thoại di động bỗng đổ chuông làm cô thức giấc. Chủ Đầm vội vàng cầm điện thoại lên nghe lập tức.

Có lẽ tâm trạng cô bày ra quá rõ ràng, người bên đầu kia điện thoại bị cô làm đứng hình, im lặng trong giây lát mới khẽ hỏi:

“Điềm Điểm, có phải con không?”

Tiếng nói này rõ ràng là của mẹ chồng cô, mẹ của Từ Nghi, Tống Khả Như. Chủ Đầm mất vài giây phản ứng, từ từ bò dậy khỏi giường:

“Là con đây mẹ.”

Tống Khả Như cười:

“VẬY thì tốt, mẹ còn tưởng rằng gọi nhầm số nữa.”

Chữ Điềm chán nản vô cùng:

“Xin lỗi mẹ, vừa nãy con đang ngủ, nhất thời bị đánh thức nên...”

“Không sao, là mẹ gọi không đúng lúc.” - Tống Khả Như ôn hòa -
“Là vậy, mẹ đi công tác về, đúng lúc đi ngang qua cổng khu nhà con, muốn hỏi xem con có ở nhà không, có thời gian không, mẹ muốn gặp con chút.”

“Đương nhiên là có thời gian ạ.” - Chữ Điềm vội vàng xuống giường, kéo rèm cửa nhìn ra ngoài - “Khi nào mẹ đến ạ?”

“Chừng hai mươi phút nữa.”

“Dạ, con ở nhà chờ mẹ.”

Cúp điện thoại, Chữ Điềm vội vàng xông vào phòng vệ sinh rửa mặt, sau khi rửa soạn thỏa đáng thì vội vàng đun nước pha trà, nhân thời gian này lại kiểm tra lại lần nữa căn phòng mà tối hôm qua trước khi ngủ cô đã thu dọn, xem có chỗ nào bừa bộn hay không. Sau khi tất cả chuẩn bị sẵn sàng, cô thay quần áo, mới vừa cài chiếc cúc áo cuối cùng thì tiếng gõ cửa vang lên.

Thời gian chính xác, Chữ Điềm mừng thầm đi mở cửa cho mẹ chồng. Tống Khả Như đứng bên ngoài đầu tóc chỉnh tề, mặc một bộ

vest đen, điển hình là tuýp phụ nữ của công việc. Đeo một chiếc kính gọng màu champagne, mang đậm phong phạm giáo sư. Có điều là cần phải lò đi đồng túi lớn túi nhỏ chõng chất bên chân bà.

Chú Điem vốn định cất tiếng chào bà, nhưng nhìn thấy những thứ này lại đứng sững sờ:

“Mẹ, đây là...”

“Mang đồ vào trước rồi nói.”

Tống Khả Như nói, xắn tay áo vest lên, xách hai túi to vào trước. Chú Điem chớp chớp mắt, hồi phục lại tinh thần, cũng vội vàng mang đồ vào trong theo bà.

“Mẹ, một mình mẹ mang nhiều đồ như vậy từ cổng lên lâu ạ? Sao mẹ không bảo con một tiếng để con đi đón mẹ?”

Chú Điem vất vả nhấc hai túi nhỏ trong một cái túi lớn lên, mở ra nhìn xem, là hồ đào rang bột.

“Tự mình mẹ mang lên được, gọi con làm gì?” - Tống Khả Như phủi bụi trên tay, kiểm tra đồ bà mang đến, nở nụ cười thỏa mãn - “Mẹ nói này Điem Điem, những món này đều bồi bổ sức khỏe, để đây mỗi ngày con đều phải ăn. Mẹ thấy dáng con rất cao, nhưng người lại quá gầy, sức khỏe cũng vì vậy mà yếu ớt.”

Chú Điem vội thoái thác: “Nhiều vậy con ăn không hết đâu.”

“Không được.” - Tống Khả Như vung tay - “Mẹ bảo con ăn thì ăn, dưỡng thân thể khỏe mạnh, nếu không đến lúc sinh em bé con sẽ phải chịu khổ rất nhiều.”

Nói rồi bà vỗ vỗ lưng Chủ Điem.

“Được rồi, mẹ vào phòng vệ sinh trước, đi cả quãng đường còn chưa rửa tay nữa.”

Chủ Điem ở nguyên tại chỗ, mở mấy túi đồ Tống Khả Như mang đến ra xem thử. Đều là những món ngũ cốc, hồ đào, táo tàu, thậm chí còn có hai con gà mái và ba con bồ câu. Làm sao một mình cô ăn hết chỗ này được chứ?

Chủ Điem hơi quẫn, bất giác tâm trạng có chút thấp thỏm vì gặp mẹ chồng từ từ bình phục lại. Nước trong bếp đã sớm đun sôi, nhân lúc mẹ chồng rửa tay, cô rót một bình trà mang ra, châm cho bà một tách, đặt trên bàn.

Tống Khả Như đi ra ngoài nhìn những món đồ bà mang đến, nói:

“Những thứ này đều mua ở quê, tuy trong thành phố cũng có nhưng ít nhiều đều trải qua chế biến, ăn vào không tốt.”

Lần này Chủ Điem đã có kinh nghiệm, đáp vâng rồi đưa tách trà cho bà. Tống Khả Như quả thật hơi khát, uống một hơi cạn sạch, lại tự rót thêm một tách.

“Điem Điem, khoảng thời gian trước có phải con bị viêm ruột thừa làm phẫu thuật không?”

Chủ Điem hoảng hốt:

“Mẹ biết rồi ạ?”

“Gọi điện thoại cho cô út con, nhất thời cô con lỗ miệng nói ra.”

Tống Khả Như cười cười, Chủ Đìem mím môi.

“Làm tiểu phẫu thôi ạ. Bởi vì không có vấn đề gì lớn nên không báo cho ba mẹ biết.”

Nghe vậy, Tống Khả Như liếc nhìn cô qua mắt kính, Chủ Đìem bị nhìn có chút căng thẳng. Bà không khỏi khẽ mím cười:

“Không phải mẹ trách con, chẳng qua sau này gặp chuyện nhất định phải báo cho mẹ và ba con biết. Cho dù ba mẹ không có ở đây cũng sẽ cho người đến chăm sóc con, tuyệt đối không để một mình con vượt khó. Bên chỗ cô út con cũng bận việc, không thể phiền cô con mãi, đúng không?”

Chủ Đìem rất phối hợp gật đầu, nhưng trong lòng không nhận được oán thâm, quả nhiên là hai mẹ con, nói chuyện giống hệt nhau.

“Lần này Từ Nghi có về không?”

“Về... có về ạ. Có điều chỉ ở ba bốn ngày...”

Chủ Đìem trả lời hết sức cẩn thận. Tuy nhiên Tống Khả Như lại khẽ cười, thản nhiên nói ba chữ.

“Thằng nhóc này...”

Ý không rõ, nhưng Chủ Đìem không dám hỏi nhiều. Lại ngồi chốc lát, Tống Khả Như đứng dậy cáo từ. Bà đã ở bên ngoài nghiên cứu suốt cả tháng trời, vừa trở về thành phố B đã đến nhà thăm cô, Chủ

Điềm cảm động nhưng cũng không dám khách sáo giữ bà ở lại dùng cơm. Bởi vì bây giờ bà rất cần được nghỉ ngơi.

Chữ Điềm mang theo chìa khóa đưa bà xuống lầu đến cổng khu để bắt xe. Cô nói muốn đích thân lái xe đưa bà về, nhưng bị bà từ chối. Lúc chờ xe, Tống Khả Như đột nhiên lấy một phong bì từ trong túi ra, giao cho Chữ Điềm.

“Đây là mẹ và ba con đã bàn nhau, con cất đi, mật mã là sáu số cuối trong chứng minh nhân dân của Từ Nghi.”

Chữ Điềm hơi kinh ngạc mở ra xem, kết quả lấy được một tấm thẻ từ bên trong. Cô hoảng sợ vội cất vào, trả lại cho mẹ chồng:

“Mẹ, con không thể nhận.”

Tống Khả Như cau mày.

“Sao không thể nhận, lẽ nào có người cầm dao kề vào cổ con ép con không được nhận tiền của ba mẹ? Cất đi!”

“Không phải, mẹ hiểu lầm rồi.” - Chữ Điềm vội nói - “Con và Từ Nghi đều làm ra tiền, tiền cũng đủ cho bọn con tiêu, không cần lấy từ nhà đâu ạ.”

“Chút lương cơm côi của nó mua được gì chứ?” - Tống Khả Như khẽ cười khẩy - “Tiền này con nhận đi, bất kể là bản thân hay trong nhà, cần gì con cứ mua, mẹ và ba con cũng không hy vọng con đi theo Từ Nghi mà phải chịu ảm ức.”

“Điều này... dĩ nhiên là không ạ.”

Chữ Điem nhưc đầu, cô làm sao nói lại được một giáo sư đại học chứ! Nhưng cô cũng không thể lấy tiền của mẹ chồng được. Không liên quan đến khí phách gì, chỉ riêng mối quan hệ giữa chồng cô và người nhà, cô đã không dám nhận rồi.

Đang lúc rối rắm, một chiếc taxi bỗng chạy tới, dừng ngay ở cổng khu nhà họ. Tống Khả Như đi lên trước, Chữ Điem cho rằng bà định đi, cuống quýt cản bà lại: “Mẹ, tiền này...”

Lời còn chưa nói hết, chợt thấy mắt Tống Khả Như chợt sáng ngời: “Từ Nghi!”

Hả? Chữ Điem u mê, quay lại nhìn lại thấy một người mặc quân phục bước xuống xe taxi, đang đi về phía họ. Mà người đó chính là Từ Nghi.

Người cô chờ mong đã lâu đột ngột xuất hiện trước mặt, nhưng cảm giác đầu tiên của Chữ Điem không phải là ngạc nhiên, vui mừng hay xúc động mà là hoảng hốt vô cớ. Cô chớp chớp mắt nhìn Từ Nghi, như có lời muốn nói.

Từ Nghi không nói với cô, chỉ đứng bên cạnh nhìn mẹ mình: “Mẹ, mẹ đến rồi à.”

Tống Khả Như chăm chú nhìn anh một lúc lâu mới nói. “Vừa định đi.”

Lời này vừa thốt ra, chiếc taxi chở Từ Nghi khi nãy đã chạy đến. Tài xế hạ cửa xe xuống nhìn Tống Khả Như hỏi: “Bà chị, khi nãy là chị ngoắc xe à? Bây giờ còn đi không?”

Tống Khả Như cau mày lại, có chút không vui nhìn người tài xế, trong lòng phiền gã lắm chuyện. Trái lại Từ Nghi bước đến mở cửa ghế lái phụ ra, sau đó nói với tài xế: “Khu hoa viên Sâm Giang thành phố mới.”

Vừa nói vừa đưa một trăm đồng. Thấy cảnh trước mắt, sắc mặt Tống Khả Như khó nhìn hơn. Bà lạnh lùng liếc nhìn con trai, tự mình mở cửa sau ngồi vào. Từ Nghi cũng không giận, quay người lại, cầm lấy phong bì từ tay Chủ Đầm, đưa qua cửa sổ xe.

“Tiền ba và mẹ kiếm cũng không dễ gì, đừng vung xài bên ngoài lung tung.”

Tống Khả Như không nhận, hỏi ngược lại.

“Mẹ vung xài bên ngoài sao? Chỗ tiền này là mẹ cho con dâu mình.”

“Chuyện này càng không nhọc ba mẹ quan tâm.” - Từ Nghi cười cười - “Đầm Đầm là vợ con, dĩ nhiên là để con nuôi.”

Tống Khả Như bị anh nói chặn họng, trong lòng tức sắp điên, nhưng vẻ mặt vẫn duy trì bình tĩnh, nhưng hơi thở lại dồn dập. Hai mẹ con giằng co cách cửa sổ xe như vậy, bỗng nhiên Tống Khả Như đưa tay nhận lấy phong bì, ném phăng nó về phía xa.

Chủ Đầm kinh ngạc “A” lên, Từ Nghi cũng không ngờ bà sẽ như vậy, mắt khẽ động, nhưng vẫn sững sờ tại chỗ.

Dường như tất cả cơn giận của Tống Khả Như đều tan mất, bà phúi tay, vô cùng ung dung nói với tài xế: “Lái xe!”

Từ Nghi thẳng lưng, đứng nghiêm tại chỗ nhìn xe taxi hất bụi rời đi. Khẽ mím môi mỏng, anh quay người, đưa tay kéo Chủ Đầm: “Đi, về nhà!”

Bước chân Chủ Đầm có chút chần chừ.

“Phong bì kia.”

“Không cần để ý.”

Từ Nghi nói ngắn gọn dứt khoát, nhưng như vậy sao được! Chủ Đầm buông tay anh ra, chạy đến nhặt phong bì lên. Hai người im lặng đi về nhà, mở cửa ra, đóng ngũ cốc bày dưới đáy cực kỳ chói mắt. Từ Nghi nhìn thoáng qua, khẽ nhú mày.

Nhớ lại tình cảnh Từ Nghi bắt gặp Tống Khả Như ở nhà trước đó, Chủ Đầm cảm thấy phải nói hai câu vì mình.

“Chuyện này... em không định nhận tiền của mẹ, lúc chờ xe dưới lầu thì mẹ đưa cho em, em đang định trả lại cho mẹ thì kết quả anh về đến nhà.”

“Anh biết.” - nói xong, Từ Nghi cởi chiếc áo khoác quân đội.

Chủ Đầm thở phào một hơi, bỗng cảm thấy bản thân căng thẳng mà không hiểu vì sao. Cô hơi dẫu môi: “Vậy sao anh không nói câu nào, làm em tưởng anh lại nổi giận như lần trước.”

Cô nói xong còn làm ra vẻ bị uất ức. Từ Nghi thật phục năng lực làm nũng của cô, anh nhéo mặt cô.

“Dù sao anh cũng phải bình tĩnh lại chứ, chuyện khi nãy cũng đâu tốt lắm.”

“Cho nên nói anh ngược mà. Nếu đổi lại là em, thật sự không trả được thì em nhận trước đã.”

“Cần tiền của ba mẹ làm gì?” - Từ Nghi liếc nhìn cô - “Gần đây lại xài tiền lung tung rồi hả?”

“Không hề nhé!” - Chủ Đìềm muốn cản anh - “Em muốn nói, sau khi nhận tiền, em có thể gửi EMS trả lại mà. Dĩ nhiên, người gửi phải viết tên của anh rồi.”

Thật đúng là... thông minh!

Rốt cuộc Từ Nghi đã nở nụ cười đầu tiên từ lúc trở về, anh đưa tay gãi nhẹ chóp mũi Chủ Đìềm. Nhưng Chủ Đìềm nào dễ dàng bị dỗ dành như vậy, cô còn có món nợ phải tính nữa kia. Cô đưa tay vòng qua cổ Từ Nghi, kề sát vào anh nói:

“Em hỏi anh, anh trở về sao không báo với em hả?”

Từ Nghi vịn lấy eo cô theo phản xạ, nhìn đôi môi tươi thắm của cô gần trong gang tấc, tiếng nói anh chợt trở nên khàn khàn:

“Không phải anh đã nói là cuối tuần về thăm em rồi sao?”

Một câu nói thành công nhóm lên cơn bùng phát của Chủ Đìềm. Cô nghiêng răng, lay mạnh Từ Nghi.

“Đồng chí phó nông trường, từ lúc anh nói những lời này đến nay đã qua vô số cuối tuần rồi đấy!”

Từ Nghi thoáng mỉm cười, bàn tay vịn eo cô siết chặt, nhấc người cô hơi cao lên, cúi đầu hôn xuống. Trong nháy mắt Chủ Đìem liền cảm thấy đầu óc choáng váng. Bởi vì nụ hôn của Từ Nghi từ trước đến nay đều không phải là kiểu dịu dàng. Cô cảm thấy càng lúc càng không thở nổi, cô nhẹ dấm anh một cái thì Từ Nghi mới từ từ buông ra. Một bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve vổ về sau lưng cô, cô nghe thấy Từ Nghi nói với mình:

“Thu dọn đồ đạc, anh dẫn em đến một nơi.”

“Đi đâu thế?”.

Chủ Đìem ngẩng đầu khẽ hỏi anh.

“Một nơi coi như là khu quản lý quân sự.”

Từ Nghi ra vẻ huyền bí. Nhưng mắt Chủ Đìem sáng lên:

“Em nhớ anh nói anh đã được gọi về trung đoàn rồi, đi chỗ đó à?”

Từ Nghi nhẹ nhàng vuốt bả vai thon gầy mịn màng của cô:

“Không phải, bây giờ anh không còn ở trung đoàn thiết giáp nữa.”

“Lại điều đi nữa ạ?” - Thoáng chốc Chủ Đìem tròn to mắt - “Vậ bây giờ anh lại bị điều đến đâu rồi hả?”

“Em đi thì sẽ biết.” - Từ Nghi khẽ gõ vào trán cô - “Anh đặc biệt xin phép đến đón em, em thay quần áo trước đi, anh xuống lầu lấy xe.”

Hai người lái xe xuất phát từ cổng khu nhà, đi một mạch thẳng về phía đông, lái vào Đông Giao, gần khu công nghệ cao nơi Chủ Đìem làm việc. Chủ Đìem ngồi bên cạnh càng tò mò:

“Rốt cuộc là chỗ nào? Rất gần chỗ làm của em.”

Từ Nghi im lặng, chỉ nhẹ nhàng nắm tay cô, bảo cô kiên nhẫn một chút. Cuối cùng xe dừng ở trước cổng một khu nhà, sau khi dừng hẳn Từ Nghi bảo cô xuống xe.

Chủ Đìem bất ngờ “À” lên một tiếng:

“Đến rồi sao?”

Cô nghĩ thầm đây là khu quản lý quân sự gì nhỉ? Nơi này chẳng hề vắng vẻ, vị trí không đủ cơ mật, kém xa nơi cô từng đến. Xuống xe, Chủ Đìem đứng bên ngoài đánh giá sơ lược bố cục “khu quản lý quân sự” này, phát hiện nó giống khu nhà bình thường y như đúc. Cô thoáng ngó ra, quay đầu lại hỏi Từ Nghi:

“Đây là khu gia thuộc sao?”

“Khu gia thuộc của sư đoàn A, thuộc quyền sở thuộc của trung đoàn thiết giáp.”

“...” - Chủ Đìem hơi lúng túng - “Dẫn em đến đây làm gì?”

Từ Nghi thoáng cười khẽ, nắm tay cô.

“Đi theo anh.”

Sau khi được lính gác công kiểm tra giấy chứng nhận, Từ Nghi dẫn Chủ Đầm vào cổng khu gia thuộc. Suốt quãng đường đi mắt Từ Nghi luôn nhìn thẳng, nhưng Chủ Đầm không nhìn được ngắm nghĩa khắp nơi, thỉnh thoảng còn khẽ kêu lên một tiếng.

Nơi này đúng là đầy đủ tiện nghi, có bãi đỗ xe, câu lạc bộ, sân bóng rổ, nơi tiếp khách, trạm y tế, vườn hoa và nhà trẻ. Lại còn có nhà trẻ nữa cơ đấy! Nơi này suy nghĩ quá chu đáo mà! Chủ Đầm nhìn hết tất cả, vừa ao ước vừa tiếc nuối. Nếu như chồng cô còn ở trung đoàn này, vậy cô có thể ở khu cư xá lớn thế này rồi, chứ không phải như hiện tại... Tuy Từ Nghi chưa nói, nhưng cô cũng đã đoán được, họ chỉ có thể đến đây thăm một vị chiến hữu hoặc là lãnh đạo thôi.

Quả nhiên sau khi hai người đi đến tầng năm ở khu thứ hai đếm ngược trong khu gia thuộc, Từ Nghi gõ cửa nhẹ một ngôi nhà. Cửa nhanh chóng mở ra từ bên trong, một người đàn ông trung niên vẻ mặt hòa nhã lộ đầu ra, nhìn thấy Từ Nghi thì hơi nghi ngờ.

“Cậu là?”.

Từ Nghi đưa tay:

“Chào anh, trưởng khoa Giả, tôi là Từ Nghi.”

“Ồ, cậu chính là Từ Nghi” - trưởng khoa Giả cười bắt tay - “Tôi biết cậu, khoảng thời gian trước Cố Hoài Việt đã nói với tôi tình hình của cậu rồi. Đúng lúc trong khu còn trống, tôi liền sắp xếp cho cậu trước một căn.”

“Phiền anh quá ạ.”

“Đừng nói vậy, đến lấy chìa khóa à? Cậu chờ chút” - trưởng khoa Giả giũ giũ áo khoác quân đội trên người, tìm trong nhà chốc lát rồi cầm một xâu chìa khóa đưa đến - “Đây, bây giờ cậu có thể đi xem nhà trước. Số nhà nằm trên chìa khóa, trở lại rồi hoàn thành thủ tục sau, dù sao cậu cũng không vào ở gấp.”

Từ Nghi nhận lấy, cầm trong tay.

“Cảm ơn anh, trưởng khoa Giả.”

Trưởng khoa Giả cười tí mắt xua xua tay. Chử Điem vốn đang thở hổn hển đứng bên cạnh đã bình phục lại, khí oxy không đầy đủ, đầu óc có chút u mê. Sau khi đợi trưởng khoa Giả đóng cửa lại, rốt cuộc cô cũng phát hiện có điều không đúng lắm, vừa xuống lầu vừa kéo áo Từ Nghi hỏi:

“Chìa khóa gì? Nhà gì vậy?”

Từ Nghi dừng bước, quay đầu lại nhìn về mặt ngơ ngác của cô, khóe môi khẽ cong. Anh kéo tay Chử Điem qua, đặt chìa khóa vào lòng bàn tay cô.

“Chìa khóa của chúng ta, nhà của chúng ta.”

Chử Điem hoàn toàn ngây dại, trợn to hai mắt nhìn anh.

“Không phải... anh mới vừa nói đây là khu gia thuộc của trung đoàn thiết giáp... Không phải... “ - Chử Điem nói không mạch lạc cho lắm - “Không phải là anh không còn ở trung đoàn thiết giáp sao?”

“Em nghe thế nào vậy hả?” - Từ Nghi mỉm cười - “Anh nói đây là khu gia thuộc của sư đoàn A nơi trung đoàn thiết giáp sở thuộc, nhưng khu nhà thuộc sư đoàn.”

Chữ Diễm ngẫm nghĩ:

“Có gì khác nhau sao?”

“Cho nên tất cả sĩ quan làm việc tại đơn vị trực thuộc sư đoàn A đều đủ tư cách xin nhà ở nơi đây.”

“Nhưng anh không phải...”

Từ Nghi hít sâu một hơi, giải thích:

“Anh được điều đi nơi khác, điều đến đơn vị trực thuộc sư đoàn A rồi.”

“...”

Ánh mắt Chữ Diễm nhìn anh rất ngốc nghếch. Từ Nghi hơi bất đắc dĩ. Anh đã nói đến nước này nhưng sao cô vẫn chưa hiểu nhỉ? Anh cau mày lại, đang suy nghĩ làm sao giải thích rõ với cô thì Chữ Diễm bỗng hoảng hốt kêu lên, cả người nhào vào người anh, ôm lấy anh bằng cả tay lẫn chân.

“Ông xã!” - cánh tay cô ôm anh hơi run - “Em không thể tin được!”

Thật đúng là... khó trêu chọc mà. Từ Nghi nhẹ vỗ lưng cô hỏi:

“Không tin tưởng anh vậy sao?”

“Không phải.” - cô cọ vào vai anh, lắc đầu liên tục - “Em còn tưởng rằng... anh lại bị điều đến chỗ khác, không ngờ anh được điều trực tiếp đến nơi trực thuộc sư bộ, càng không ngờ chúng ta còn có nhà.”

Cô đang nói chột ngẩng đầu, mắt tỏa sáng nhìn anh.

“Từ Nghi, em thật sự yêu anh chết đi được!”

Niềm vui mừng đến quá đột ngột, cô giống như thật sự có chút khó chống đỡ. Dường như Từ Nghi cũng bị tâm trạng của cô lây nhiễm, vẻ mặt nhu hòa, suýt nữa đã không chú ý đến mình đang ở đâu mà muốn hôn cô một cái. Tuy nhiên, trên lầu đột nhiên truyền đến tiếng mở cửa đóng cửa, có người muốn xuống lầu. Anh nhanh chóng khôi phục lại lý trí, thả cô xuống:

“Đi, đi xem nhà thôi.”

Nhà phân cho hai người thuộc khu ba, tòa nhà số hai, dãy thứ ba đếm ngược. Hai người đứng ở tầng ba, Từ Nghi lấy ra chìa khóa, nhẹ nhàng xoay tròn, mở cửa nhà ra.

Lần trước, lúc ở nông trường, Từ Nghi đã tiêm dự phòng trước cho cô, nói rằng với cấp bậc của anh không được phân nhà tốt, nên Chủ Địch đã chuẩn bị tâm lý đâu ra đấy. Tuy nhiên, tình hình này lại tốt hơn trong tưởng tượng của họ nhiều.

Chủ Địch kinh ngạc “Ồa” một tiếng, kích động mở từng góc ngách trong nhà ra xem. Từ Nghi đi theo sau cô, đợi cô xem xong mới nói:

“Có lẽ nhà hơi nhỏ, nhưng mà...”

“Không nhỏ đâu!” - Chủ Đầm quay người chỉ chỉ vào lồng ngực anh - “Đồng chí, đừng yêu cầu cao như vậy.”

Từ Nghi bị cô chọc cười, biết bây giờ cô thật sự rất vui. Nhìn hết cả căn nhà, anh đứng ở phòng khách nói:

“Anh từng nghĩ, căn nhà này thuộc về sản nghiệp quân đội, nên chúng ta sẽ không tốn công sửa sang, đồ gia dụng cũng không cần quá hoa hòe.”

Chủ Đầm gật đầu, trải qua một lần sửa sang và dọn nhà, cô thật sự ý thức được hai mục này đều quá hao phí tinh lực và thể lực.

Nếu đại thể đã có, phương án dọn nhà cũng nhanh chóng thành hình trong đầu. Từ Nghi nói tiếp:

“Hiện tại đồ đạc trong nhà kia không cần di dời, giường, bàn, tủ vân vân... đồ đạc ở đây đều rất đầy đủ. Đồ đạc của anh mang theo người, em chỉ cần dành một ngày dọn đồ đạc em cần qua là được.”

“Căn phòng này hơi lớn, coi như phòng ngủ chính, giường đã có, hơi cứng nhưng ngủ tốt cho thân thể. Có thể đặt vài món linh tinh, nhưng không nên bày nhiều đồ, nếu cần có thể đổi thành thư phòng cho em.”

“Phòng vệ sinh không cần tu sửa, trong khu nhất trí cung cấp nước nóng hai mươi bốn giờ. Điện nước đều đầy đủ, duy nhất cần mua thêm có lẽ là đồ dùng phòng bếp, cái này để anh làm.”

“Nếu hai người ở thì đơn giản một chút, tương lai có con... ” - nói đến đây, Từ Nghi ngập ngừng – “Có thể chúng ta không ở đây được

nữa.”

Nói xong, anh quay mắt lại, phát hiện Chủ Đầm đang sững sờ nhìn anh chăm chăm. Từ Nghi xua xua tay trước mặt cô:

“Sao vậy?”

Chủ Đầm lấy lại tinh thần, khẽ mím môi, sau đó không nhận được lại nhoen môi cong.

“Em xem như nghe rõ rồi, đối với nhà cửa anh chỉ yêu cầu bốn chữ: Đơn giản, thực dụng.”

Từ Nghi khẽ cười.

“Anh đi lính lâu như vậy, đã quen nhắc ba lô lên là đi, nên suy nghĩ vấn đề cũng rất đơn giản. Nếu em không hài lòng, vậy chúng ta cứ sửa theo cách em thích.”

“Không cần đâu.” - Chủ Đầm bật dậy bóp cổ anh - “Đây là anh muốn giao vấn đề lại cho em à!”

Quả thật là càng lúc càng thông minh. Từ Nghi để mặc cô càn quấy một hồi, bỗng đưa tay bắt lấy cánh tay cô. Ánh mắt anh bình tĩnh, dịu dàng nhìn thẳng vào cô.

“Anh đã cho em cơ hội rồi nhé, là tự em không cần đấy.” - Anh nói, môi nở một nụ cười tươi - “Cho nên trở về lo liệu tùy quân đi, dọn dẹp nhà cửa rồi dời qua đây.”

Giờ Chủ Đầm mới hiểu được hóa ra anh mới vừa mượn lời cô để cho cô một chiếc lồng, thật là quá thâm độc. Nhưng mà khi nhìn

thấy ánh mắt của anh thì cô không thể nào nói lời cự tuyệt được, huống chi lòng cô thật sự chẳng hề muốn cự tuyệt.

Bởi vì cô nhìn thấy, lúc nãy khi anh mặc sức tưởng tượng và sắp xếp nhà mới của họ, đôi mắt anh sáng ngời biết bao, tia sáng ấy quả thật khiến người khác lóa mắt. Đây là lần đầu tiên cô thấy anh kỳ vọng vào tương lai của họ như thế.

“Được.”

Trả lời thẳng tuột như thế khiến hai người đều bật cười. Sau khi quyết định chuyện lớn, hai người lại xem nhà thêm chốc lát. Trước khi đi, Từ Nghi thật sự đưa Chủ Đìem đến thăm một vị lãnh đạo ở khu nhà này. Là Cố Hoài Việt - tham mưu trưởng của sư đoàn anh, có thể được phân căn nhà này, anh ấy đã góp sức không nhỏ.

Lúc đến nhà, tham mưu trưởng đang nấu cơm tối, gia đình tham mưu trưởng cố giữ họ lại, hai người cũng ở lại dùng cơm. Khi ăn bữa tối này, Từ Nghi uống khá nhiều rượu, Chủ Đìem cũng quen được vài người bạn. Gia đình của tham mưu trưởng có Nghiêm Chân và hai đứa con của chị ấy, Cố Gia Minh và Cố Mạnh Mạnh.

Do Từ Nghi uống nhiều rượu nên khi trở về Chủ Đìem lái xe. Có điều chính trị viên Từ không hề nhàn rỗi, ngồi trên ghế lái phụ, phụ giúp cô quan sát tình hình giao thông. Vì để Chủ Đìem chuyên tâm lái xe, suốt quãng đường Từ Nghi chẳng hề nói chuyện với cô. Nhưng Chủ Đìem thỉnh thoảng nhìn sang, phát hiện mắt anh sáng quắc lạ thường.

Lẽ nào do anh uống rượu bị say? Chủ Đìem suy đoán. Sau khi kết hôn, cô gần như chưa từng thấy anh uống rượu, nhưng cô biết, từ

lượng của anh rất tốt. Có thể nói, phàm đã từng đi lính trong quân đội, tử lượng ai cũng cơ bản đều cao.

Cô liên tiếp liếc nhìn khiến Từ Nghi chú ý, chính trị viên Từ nghiêng đầu nhìn cô, dặn dò:

“Chú tâm lái xe, cứ nhìn anh mãi làm gì?”

“Em lái rất tốt mà.” - Chủ Đìềm bất mãn “Hừ” anh - “Em hỏi anh, hôm nay em nghe tham mưu trưởng Cố nói chúng ta đều là người một nhà, đây là ý gì?”

Từ Nghi ngả người dựa vào ghế, hỏi cô:

“Tham mưu trưởng họ gì?”

Chủ Đìềm muốn cắn anh, anh cho rằng cô là con ngọc sao? Là họ Cố mà! Không đúng! Trong đầu chợt lóe sáng, cô kinh ngạc hỏi ngược lại.

“Là người nhà của dưỡng út hả? Hai người họ là anh em à?”

Từ Nghi không nhịn được ho khan hai tiếng, bật cười nói: “Là chú cháu.”

Chủ Đìềm hơi lúng túng, nhưng sau đó cảm thấy rất lý thú.

“Vòng một vòng lớn như vậy, hóa ra đều là người một nhà.”

Từ Nghi cũng cảm thấy thế giới này quá đổi kỳ diệu. Rẽ qua nhiều khúc cua, cuối cùng người con gái này vẫn thuộc về anh. Thật ra Từ Nghi còn có một chuyện không nói cho Chủ Đìềm biết. Hôm

nay sau khi dùng cơm xong, anh và Cố Hoài Việt vào thư phòng nói chuyện một lát, thuận tiện xin anh ấy nghỉ phép cuối năm. Tính đến cuối năm nay, anh và Chử Điem đã kết hôn được một năm, nói chính xác là đã lĩnh giấy đăng kí kết hôn được một năm rồi, nhưng đến nay vẫn chưa tổ chức đám cưới.

Ban đầu lúc đăng ký kết hôn, mẹ Chử Điem đang nằm viện, vốn định đợi sức khỏe bà khá hơn một chút mới tổ chức lễ cưới. Nhưng sau đó bệnh tình bà nặng thêm, không bao lâu thì qua đời. Cảm xúc Chử Điem rất tẻ, mà mẹ vừa qua đời chưa bao lâu đã đãi tiệc cưới cũng không thích hợp lắm. Không ngờ vẫn kéo dài đến bây giờ. Lẽ ra năm nay anh vừa được điều đến đơn vị mới không nên xin phép nghỉ, nhưng Cố Hoài Việt nghe lý do của anh, vẫn phê chuẩn, điều này khiến Từ Nghi cảm ơn từ tận đáy lòng. Anh muốn cho cô một lễ cưới, việc này anh vốn suy nghĩ đã lâu rồi, cuối cùng hôm nay cũng có tin mừng, anh bỗng có cảm giác an nhàn mà trước nay chưa từng có.

“Này, sao không nói nữa? Ngủ rồi hả?”

Nhận thấy Từ Nghi im lặng quá lâu, Chử Điem bèn gọi anh. Từ Nghi hoàn hồn, nghiêng đầu sang, bỗng nhiên anh cầm tay cô. Chử Điem bị hành động này của anh làm giật mình, may mắn là lúc này đang dừng xe chờ đèn đỏ. Đang định nói anh vài câu, quay sang lại phát hiện anh đang chăm chú nhìn cô không hề chớp mắt, trong vẻ an tĩnh mang theo sự dịu dàng và yêu thương không hề che giấu.

Ánh đèn ven đường ngoài cửa sổ vút qua mắt anh, đồng thời cũng mê hoặc đôi mắt cô. Chử Điem chớp mắt, cho rằng mình nhìn lầm, nhưng Từ Nghi cười, khẽ khàng nói:

“Điem Điem, hôm nay anh rất vui.”

Chử Điem không biết vì sao anh đột nhiên xúc động như vậy, nhất thời sững sốt ngây ra, tiếng còi xe phía sau làm cô bừng tỉnh. Quay đầu lại, đèn xanh đã sáng lên, cô vội vàng rút tay lại rời khỏi động xe. Đến khi lái qua ngã tư, lúc cô định hỏi rõ ràng thì phát hiện Từ Nghi đã ngủ thiếp đi rồi.

Được thôi...

Chử Điem bất đắc dĩ nghiêng đầu qua tiếp tục lái xe, dường như là... lòng cô cũng cảm nhận được xiu xiu ngọt ngào giống lòng anh vậy.

Chương 8

Sau khi quyết định chuyển nhà cửa xong thì Chử Điem liền vội vàng bổ sung thủ tục và lo chuyện dọn nhà. Phùng Kiều Kiều khá oán giận với chuyện này. Bởi vì nếu Chử Điem dọn đến khu gia thuộc thì cô nàng không thể nào đi chung đường về nhà với cô nữa. Hai người một hướng đông một hướng tây, hoàn toàn bất đồng phương hướng. Với lại cô nàng cũng thật sự không hiểu nổi tại sao Chử Điem chịu bỏ căn nhà lớn đã sửa sang đâu ra đấy hiện tại để đi ở căn nhà nhỏ trong khu gia thuộc, chẳng phải cảm giác thích thú sẽ giảm mạnh sao?

Trong lòng Chử Điem tự nhủ, đây không phải là chuyện cô gái độc thân có thể hiểu được. Bởi vì điều quan trọng nhất là, khu gia thuộc sư đoàn có tuyến xe tới lui nơi đóng quân của sư đoàn A, mỗi tối hai chuyến, hiện tại Từ Nghi không phải lãnh đạo của đại đội cơ sở, không cần ngày ngày phải ngồi trông coi ở đó, buổi tối không có việc gì thì có thể đi xe về nhà mà không cần phải xin phép.

Vả lại, cô tin Từ Nghi sẽ không mãi là anh lính quèn, từ từ sẽ thăng chức, như vậy cuộc sống của họ nhất định sẽ càng ngày càng tốt. Cô gần như không hoài nghi điều này, nhất là kể từ sau buổi tối gặp bốn thành viên gia đình của Cố Hoài Việt và Nghiêm Chân. Cô cảm thấy chỉ cần hai người họ cố gắng thì họ cũng có thể có được cuộc sống như thế. Giống như trong bộ phim “Matxcova không tin vào nước mắt” đã nói, muốn làm vợ Tướng quân thì phải gả cho Trung úy trước, cùng anh ta bươn chải hai mươi năm giữa sa mạc, rừng rậm, biên thùy, thậm chí là mưa bom lửa đạn. Tình trạng của họ bây giờ chẳng lẽ không tốt hơn Trung úy nhiều sao?

Có điều, trong lòng Chủ Địch đồng thời vẫn phải thừa nhận một câu nói, lý tưởng là tươi đẹp, thực tế là tàn khốc.

Ví như lúc thật sự dọn nhà, Từ Nghi cố ý xin hai ngày phép mang toàn bộ đồ dùng đến khu gia thuộc giúp Chủ Địch, không cho cô động một đầu ngón tay. Lần này Chủ Địch vui vẻ chỉ tay năm ngón. Tuy nhiên dọn đến khu gia thuộc chưa được bao lâu, một tờ mệnh lệnh ban xuống, đợt huấn luyện dã ngoại của sư đoàn A đã bắt đầu. Đặc biệt, bộ phận chịu trách nhiệm huấn luyện tại nơi tập huấn nhất định phải cử người giám sát. Thân là người mới của bộ phận tổ chức huấn luyện, Từ Nghi phải đến sớm, thế là đã có hai tuần lễ anh không trở về nhà rồi.

Chủ Địch đã tập mãi thành quen, thản nhiên bày tỏ: Ha ha.

Hai tuần này, Chủ Địch lại không cảm thấy cô đơn, vấn đề sinh hoạt cũng khá thoải mái. Bởi vì cô đã quen với việc thỉnh thoảng không muốn nấu cơm, mỗi lúc lười như vậy, cô đều đến nhà Cố Hoài Việt - tham mưu trưởng Cố ăn ké.

Tay nghề của Nghiêm Chân vợ tham mưu trưởng quả thật rất tuyệt, mặc dù đều tham khảo từ sách nhưng hương vị món ăn cô nấu lại chẳng giống hương vị Nghiêm Chân làm chút nào. Điều này không riêng gì cô, ngay cả người bạn nhỏ cũng nếm ra được. Vì vậy cậu bạn nhỏ Cố Gia Minh nghiêm túc kháng nghị với cô, sau này ở nhà cậu, cô chịu trách nhiệm ăn cơm là được rồi, không cần phải xuống bếp. Dưới sự khinh bỉ của người bạn nhỏ, Chử Điem nghĩ lại, cảm thấy chuyện này cũng có lý.

Tối nay cơm nước xong, Nghiêm Chân đốc thúc Cố Gia Minh đi làm bài, Chử Điem theo Cố Mạnh Mạnh vẽ tranh. Tiểu Mạnh Mạnh vừa mới tắm xong, hai đuôi sam được tết ban ngày giờ thả xõa, ngoan ngoãn vén ra sau tai. Chử Điem ngồi phía sau cô bé, ngửi mùi hương thơm mát của mái tóc được gội sạch, nắm bàn tay nhỏ nhắn mịn màng của cô bé, tô màu cho bức tranh vừa vẽ xong.

Chử Điem nhìn đứa bé trong lòng, trái tim hóa mềm nẫu, cô cảm thấy nếu thật sự có con cũng không tệ. Ý nghĩ này vừa mới nhen nhóm cô đã bị bản thân làm giật mình. Cô vừa thật sự suy nghĩ đến chuyện muốn có con sao?

Đúng lúc này, chuông cửa đột nhiên vang lên. Bạn học Tiểu Mạnh Mạnh bật dậy khỏi ngực cô, nhanh nhẩu đi mở cửa. Người ngoài cửa khiến cô bé ngạc nhiên hoan hô một tiếng, đưa hai cánh tay muốn được ôm:

“Ba ơi!”

Cố Hoài Việt - tham mưu trưởng Cố khom lưng bế con gái lên, hôn một cái lên gương mặt trắng nõn của cô bé. Tiểu Mạnh Mạnh vui mừng ôm cổ ba. Nghiêm Chân hơi kinh ngạc nhìn chồng mình.

“Không phải ngày kia mới về sao? Sao hôm nay anh đã...”

“Kết thúc sớm.” - Cố Hoài Việt nói - “Cho nên anh về thẳng nhà luôn, còn chưa về sư đoàn nữa.”

Trách sao cả người bụi bặm. Nghiêm Chân bế con gái, thúc giục anh mau đi tắm. Cố Hoài Việt biết mình bị ghét bỏ, cười cười cởi áo khoác rồi đi về phía phòng tắm, cũng không quên lên tiếng chào Chủ Điem và thằng con trai béo nhà mình. Nhớ đến gì đó, anh quay đầu nói với Chủ Điem:

“Đúng rồi, Từ Nghi cũng về cùng xe anh, chắc hẳn lúc này đã về đến nhà rồi.”

Tay Chủ Điem đang vẽ tranh khựng lại, Từ Nghi cũng về ư?!

Chủ Điem ngồi không yên nữa, cầm lấy chìa khóa, tạm biệt họ trở về nhà trong đôi mắt chăm chú thấp thoáng ý cười của Nghiêm Chân.

Nhìn từ lâu dưới, đèn trong nhà vẫn tối om. Chủ Điem ngừng thở, nhanh chóng lên lầu mở cửa, tạch một tiếng bật đèn lên, lại phát hiện trong phòng khách không có một bóng người. Cô thoáng tỉnh táo lại, đi đến hai căn phòng ngủ xem thử, cũng không có ai. Sau đó đến phòng bếp, phòng vệ sinh xem, kết quả đều giống nhau.

Chủ Điem chán nản trở về phòng khách, ngồi phịch xuống ghế salon. Nhìn chiếc bàn trà bóng loáng có thể soi người trước mắt, Chủ Điem nghĩ thầm, lẽ nào tham mưu trưởng Cố gạt cô? Nhưng càng nghĩ càng cảm thấy không thể nào. Nhưng mà người đâu, trong nhà quả thật không nhìn thấy bóng dáng Từ Nghi đâu cả.

Lúc đang vô cùng rối rắm, ngoài hành lang đột nhiên vang lên hai tiếng ho khan, truyền vào qua khe cửa chưa đóng kín. Chử Điem khẽ giật mình, đứng lên bước nhanh ra cửa nhà. Thoáng do dự, cô bật đèn hành lang lên, sau đó nhìn thấy một người ngồi trên bậc thứ nhất của cầu thang rẽ lên lầu, dựa vào lan can ngủ thiếp đi. Đèn đột ngột sáng lên, anh khẽ nhúc nhích, nhưng chẳng hề tỉnh lại, cảnh trước mặt như một giấc mơ.

Anh đang gục đầu ngủ, cổ áo dựng thẳng rất cao, khiến người ta không thấy rõ mặt lắm. Chử Điem đành phải rón rén đi đến trước mặt anh, khẽ ngồi xuống, lay lay đôi chân đang gập lại của anh:

“Từ Nghi?”

Người này quả nhiên bị đánh thức, anh ngẩng đầu lên, một khuôn mặt quen thuộc hiển hiện ngay trước mắt. Nhưng tức thì nổi âm ỨC ủa đến, Chử Điem đưa tay cào anh loạn xạ:

“Sao anh lại ngủ ở đây hả? Sao anh không vào nhà? Làm em sợ đến mức cho rằng tham mưu trưởng gạt em, tưởng anh không có về.”

Chính trị viên Từ vừa mới tỉnh ngủ, lúc mơ mơ màng màng không biết trời trăng đã bị cào hai cái. Anh hít vào một cái, sau khi thấy rõ người trước mắt là ai, anh liền bật cười ôm cô vào lòng.

“Em là mèo à, hai tuần không gặp, vừa trở về đã cào anh.”

Sau khi bắt chợt tỉnh ngủ, giọng anh hơi khàn khàn, nghe càng hấp dẫn hơn. Thoáng chốc thân thể Chử Điem đã mềm nẫu, vùi đầu vào lồng ngực anh:

“Ai bảo anh xuất hiện trễ, để em tìm lâu.”

“Anh muốn vào nhà nhưng sờ túi mới phát hiện ra đã để quên chìa khóa ở nhà, muốn gọi điện thoại cho em nhưng điện thoại di động lại hết pin.”

“Cái điện thoại cùi gì thế.”

Chử Diễm dẫu môi oán trách.

“Không cho phép em tùy tiện chê bai điện thoại di động do đích thân vợ mua cho anh.”

Chử Diễm á khẩu không nói được gì, ngẫm nghĩ lại đưa tay cào anh một phát nữa, khiến anh khẽ cười, cánh tay ôm cô khẽ xiết mạnh, cả người cô được anh bế lên. Cô hoảng hốt kêu lên nhỏ xíu thì nghe thấy ba chữ khẽ khàng nhưng mạnh mẽ của người đàn ông này.

“Về nhà nào!”

Về đến nhà, Từ Nghi thông thả bắt đầu trả mỗi thù bị cào, địa điểm là phòng tắm. Quả thật Chử Diễm bị hành hạ điên mất, bởi vì hiệu quả cách âm trên dưới lầu không tốt lắm, nên cô không dám cất tiếng kêu, chịu đủ người ta bắt nạt từ trong ra ngoài. Đến khi trở về giường, cả người cô tựa như đã bị nghiền ép, đau nhức lại cứng đờ.

Chử Diễm muốn khóc cũng không khóc được. Tuy nói tiểu biệt thảng tân hôn, nhưng lúc tân hôn cô cũng không thâm đến nỗi này. Cô nằm trên giường nghỉ ngơi trong chốc lát, đến lúc có thể cử động được thì hành động đầu tiên chính là véo eo người bên cạnh.

Từ Nghi thoáng cử động cánh tay, tiện thể kéo cả người cô vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về.

Trong lòng Chủ Điem vẫn tức giận:

“Anh... sao có thể như vậy? Ban đêm anh không thể dịu dàng với em chút hay sao?”.

Cô cảm thấy vô vàn ấm ức. Trong bóng tối, cô nghe thấy anh cười khe khẽ, bên tai vang lên giọng nam khàn khàn sau lúc thỏa mãn:

“Có thể là anh am hiểu tác chiến ban đêm hơn. Lần sau anh sẽ chú ý.”

“Lời này anh đã từng nói tám trăm lần rồi, có quý mới tin anh.”

Trong lúc tức giận cô đưa chân đá anh một phát, Từ Nghi nhanh tay lẹ mắt chế ngự.

“Đừng náo loạn, bây giờ anh vẫn còn sức đấy.”

Chủ Điem bị lời nói của anh làm cho sợ đến mức lập tức ngoan ngoãn, chốc lát sau thấy anh không có hành động bước tiếp theo cô lại không cam lòng đưa tay chọc nhẹ vào cơ bụng anh vài cái. Từ Nghi sừng sững bất động, xem tất cả hành động của cô như gãi ngứa.

Không ai lên tiếng, trong phòng lại yên tĩnh trở lại. Chủ Điem tựa vào ngực Từ Nghi, một tay nắm chiếc áo may ô 81 của anh, lúc sắp ngủ trong đầu cô hiện lên một ý nghĩ, cô thoáng tỉnh táo lại, đưa tay lay lay Từ Nghi:

“Từ Nghi, có chuyện muốn bàn bạc với anh một chút.”

“Chuyện gì thế?”

“Anh cảm thấy bây giờ chúng ta có con có được không?”

“Đây là việc lớn, ngủ trước đi, ngày mai thức dậy chúng ta sẽ bàn bạc kỹ.”

Phản ứng của anh khiến Chủ Đìem hơi thất vọng, lẽ nào anh không kích động ngủ không yên như cô? Cô bất mãn lại chọc anh:

“Tối này em nghĩ vậy đấy, nhưng ngày mai có thể em đã hối hận, vẫn muốn thế giới hai người chúng ta, anh xem có nên nắm chắc cơ hội này hay không?”

Từ Nghi bị cô làm buồn cười, ngay cả con buồn ngủ cũng bay biến, anh ôm chặt eo cô, mở mắt ra, cúi đầu nhìn cô chăm chú. Trong đêm tối, ánh trăng chiếu vào qua ô cửa kính, đôi mắt anh trở nên rực sáng. Anh nói:

“Vậy dù tối nay em nhận lời, nhưng ngày mai anh nhắc đến chuyện này em lại có thể nuốt lời, nói em không nhớ rõ thì cũng vậy thôi đúng không?”

Anh vẫn... thật là hiểu cô. Chủ Đìem hơi ngượng ngùng vùi vào lồng ngực anh.

“Không đâu, em đã nhận lời chắc chắn sẽ không nuốt lời.”

“Thôi.” - Từ Nghi nói - “Anh nghĩ qua rồi, bây giờ sợ dĩ chúng ta dao động, suy nghĩ muốn có con hay không, có lẽ bởi vì vẫn chưa

chuẩn bị tốt. Nếu chưa chuẩn bị tốt vậy thì đừng nên ép buộc bản thân.”

Chữ Điềm ngẩng đầu lên, mái tóc rối bù nhìn anh:

“Anh chưa chuẩn bị tốt hả?”

“So với em đương nhiên là tốt hơn một chút rồi.” - anh cười -
“Nhưng hiện tại anh phát hiện hai người thật ra lại không tệ. Tựa như... bây giờ vậy. Chuyện con cái, chúng ta cứ thuận theo tự nhiên đi.”

Chữ Điềm phát hiện bây giờ anh quả thật càng lúc càng biết ăn nói, mà lời nói còn đúng chất anh như vậy. Vốn là cô nhìn thấy Tiểu Manh Manh, nghĩ đến Từ Nghi rất thích trẻ con, nếu thực sự muốn thì họ cứ sinh một đứa đi. Bây giờ nghe Từ Nghi nói thế, cô mới biết anh liếc mắt đã nhìn thấu tâm tư của cô, mà còn suy nghĩ nhiều hơn cả cô nữa. Một khi đã như vậy thì cô còn rối rắm gì chứ?

Chữ Điềm cọ vào ngực anh, ngọt ngào nói được.

Trải qua trận náo động tối qua, ngày hôm sau Chữ Điềm không dậy nổi. Từ Nghi nấu bữa sáng xong phải đi gọi cô, nhưng mặc cho anh gọi thế nào, cù ở đâu, Chữ Điềm cũng không chịu ngồi dậy, rõ ràng tỏ vẻ giận dỗi. Từ Nghi biết tối qua mình hơi quá đáng, anh cúi đầu vén mái tóc dài che kín tai cô, kề vào tai nói:

“Trong khu chỉ còn sót lại một chuyến xe cuối thôi, anh đi trước đây. Em có thể ngủ thêm chốc nữa, sau khi thức dậy thì hâm thức ăn lại rồi ăn, nghe không?”

Chử Diễm không lên tiếng im lặng trốn tránh anh, Từ Nghi cười khẽ:

“VẬY em ngủ đi, anh canh giờ rồi gọi cho em, đánh thức em dậy.”

Chử Diễm bất mãn ừm ừm hai tiếng, cảm thấy người này quả thật đã bá đạo đến cảnh giới cao lắm rồi. Trong lòng Từ Nghi biết cô đã bị anh dụ dỗ rồi, anh hôn lên thái dương cô, đội mũ lên rồi khóa cửa rồi đi.

Chử Diễm ngủ một giấc đến gần trưa, trong khoảng thời gian đó Từ Nghi gọi điện về một lần, cô ừ ừ có lẽ sau đó nằm nhào ra giường ngủ tiếp. Tự cho rằng thành công, ai ngờ vị thượng úy tham mưu lục quân nào đó còn nhanh trí hơn cô nhiều, lại liên tiếp gọi về hai cuộc. Quấy rầy đến mức cô phải tức giận chồm dậy, ăn sáng xong lại trở về giường ngủ tiếp.

Khi tỉnh lại vẫn là bị điện thoại đánh thức. Vốn cho rằng là Từ Nghi gọi, nhưng cái tên nhấp nháy trên màn hình khiến cô tỉnh táo lại, nhận cuộc gọi liền.

“Cô út?”

Đầu bên kia không phải là Phó Dục Ninh mà là cô ruột của Chử Diễm, cũng chính là em gái ruột của Chử Ngật Sơn. Người cô này mồ côi từ bé, bà nội Chử Diễm sau khi sinh bị băng huyết nên đã chết, do vậy tên của bà là do Chử Ngật Sơn - người chẳng có văn hóa mấy đặt, gọi là Chử Đông Mai.

Chử Đông Mai nói chuyện với cháu gái bằng tiếng phổ thông đậm giọng địa phương:

“Điêm Điêm, dạo này con sống ổn không? Cô nhớ con quá!”

Một câu hỏi khiến mũi Chử Điêm hơi cay cay. Cô rất có tình cảm với cô út này, bởi vì hồi bé khi Chử Ngật Sơn chạy xe chở hàng, bận gầy dựng sự nghiệp, là bà đỡ đàn mẹ chăm cô khôn lớn. Cũng vì vậy hôn sự của bà bị muộn, hai mươi lăm tuổi mới gả cho một người đàn ông ở quê nhà.

Chử Điêm vội đáp:

“Cô, dạo này con sống tốt lắm. Công việc của con bận bịu suốt không có thời gian về thăm cô. Cô dượng có rảnh thì đến thành phố B chơi nhé!”

“Chỗ bọn con xa quá, cô và dượng hai người đến không biết phải tốn bao nhiêu tiền.”

“Không xa đâu, cô dượng đến đây cứ ở chỗ con, con sẽ trả tiền xe cho cô dượng.”

“Cô chẳng cần con tiêu phí khoản tiền ấy đâu.” - Chử Đông Mai cười nói - “Cô gọi điện đến là muốn nói với con chuyện ba con.”

Chử Điêm vừa nghe đã lập tức cảnh giác.

“Có phải con không nhận điện thoại của ông ta nên ông ta bảo cô gọi đến chuyển lời không?”

“Không phải, là chuyện của bản thân cô” - thoáng do dự, Chử Đông Mai hỏi cô - “Trước đó vài ngày ba con có về quê, trong lúc vô tình cô nghe ông ta nhắc đến chuyện mua căn nhà nhỏ ở thành phố B, có phải là mua cho con không?”

“Con không nghe ông ta nhắc đến, mà dù ông ta mua con cũng không cần.”

Chú Diễm nói rất kiên quyết.

“Ôi, đùa ngốc, con nghĩ đơn giản quá, cô thấy căn nhà này tám phần là mua cho Triệu Tiểu Tĩnh rồi.” - Chú Đông Mai cảm hận nói - “Nghe ba con nói, người phụ nữ này lần trước đến thành phố B, trở về vẫn ồn ào đòi mua nhà ở đó. Nói nào là bảo đảm tăng giá, chỉ lời không lỗ, cô thấy chắc chắn là ả ta muốn dọn đến đó sống thôi.”

Chú Diễm vẫn thật sự không nghĩ đến mức độ này, không khỏi hơi giật mình. Trong điện thoại, Chú Đông Mai vẫn đang nói:

“Anh cả cũng thật quá hồ đồ, sao ả đàn bà đó nói gì ông ta cũng đồng ý vậy. Tiền của ông ta cũng đâu phải trên trời rơi xuống, là tiền cực khổ kiếm được, tại sao có thể để người khác phung phí. ả đàn bà kia cũng vậy, lòng tham không đáy, rắn muốn nuốt voi.”

Nghe thấy lời này của Chú Đông Mai, Chú Diễm bật cười:

“Chuyện này cô không cần quan tâm thay ông ta, ông ta cho rằng mình có nhiều tiền, mà còn rất khôn ngoan nữa, Triệu Tiểu Tĩnh giờ trò gì cũng không thể trốn khỏi lòng bàn tay ông ta được.”

Tuy nói vậy, nhưng cúp điện thoại rồi, Chú Diễm vẫn nảy sinh nghi ngờ. Lúc trước, khi cô và Từ Nghi vừa đăng ký kết hôn có nói với Chú Ngật Sơn rằng sau này sẽ không trở về Tứ Xuyên nữa, sau khi mẹ trị hết bệnh sẽ đón mẹ đến thành phố B. Sau đó vừa nói không bao lâu thì mẹ đã bị bệnh qua đời, chuyện này càng khiến cô

không có lý do ở quê lâu hơn nữa. Lo liệu xong hậu sự của mẹ, cô một mình trở về thành phố B.

Chử Ngật Sơn từng nhắc đến việc mua nhà cho cô, đó là sau khi mẹ qua đời chưa được vài ngày. Lúc đó Chử Điem cầm hận ông ta chết đi được, ước gì máu chảy trên người không phải là của nhà họ Chử ông, làm sao chịu nhận nhà? Cô và Chử Ngật Sơn náo loạn một trận, thậm chí cầm dao kề vào cổ bắt buộc ông ta mau chóng biến mất cho khuất mắt cô. Từ đó về sau, Chử Ngật Sơn không dám nhắc đến nhà cửa và tiền bạc trước mặt cô nữa. Cho nên Chử Điem kết luận, căn nhà kia không phải mua cho cô.

Sau khi nghĩ rõ ràng, Chử Điem lại gọi điện thoại cho cô Chử Đông Mai, nhờ bà nghĩ cách hỏi thăm xem Chử Ngật Sơn mua nhà ở đâu. Chử Đông Mai vừa nghe liền hiểu ý cô, đến tối đã gửi địa chỉ lại cho cô.

Nhìn hai hàng chữ ngắn ngủn trong điện thoại, Chử Điem khẽ cau mày. Đêm đó, Từ Nghi vì họp quá muộn nên không về nhà. Một mình Chử Điem đi ngủ sớm, ngày hôm sau thức dậy rất sớm, trang điểm nhẹ rồi lái xe ra ngoài. Theo địa chỉ Chử Đông Mai gửi đến và hướng dẫn tìm đường, Chử Điem thuận lợi tìm được khu Chử Ngật Sơn mua căn nhà kia.

Nhìn bên ngoài có thể đoán được đây là một khu vô cùng xa hoa, chắc hẳn tiện nghi bên trong cũng không kém. Khu vực này, giá cả này, hoàn cảnh này, nếu thật sự mua cho Triệu Tiểu Tĩnh thì quá thật lần này ông ta đã bỏ hết vốn liếng.

Cách lớp kính râm, Chử Điem không nhìn được cười khẩy. Muốn tùy tiện vào khu này là không thể, Chử Điem chuẩn bị tìm bảo vệ hỏi thử, xem nơi này có chủ nhà tên là Chử Ngật Sơn hay là

Triệu Tiểu Tĩnh không. Đang lúc cô chuẩn bị xuống xe, một chiếc BMW chạy ra khỏi khu nhà, nhìn biển số xe, đó chính là chiếc xe Triệu Tiểu Tĩnh thường lái. Mà người trên ghế lái không phải Triệu Tiểu Tĩnh thì là ai? Dù cho ả ta có cắt tóc, nhưng Chử Điem vẫn có thể nhận ra chỉ sau một cái liếc mắt.

Bên ghế lái phụ còn ngồi một người, nhìn từ góc độ của cô không thấy rõ lắm. Cho nên Chử Điem vội vàng nổ máy đi sau ả.

Có lẽ rất ít khi lái xe ở thành phố B nên Triệu Tiểu Tĩnh lái rất chậm, gần nửa giờ sau, ả dừng xe ở cửa bệnh viện. Lại tốn mười phút đỗ xe, ả mới xuống xe, cầm túi đi vào bệnh viện.

Chử Điem xuống xe theo, vốn đang do dự có nên đi vào theo không, nhưng khi cô nhìn thấy rõ ràng dáng vẻ của Triệu Tiểu Tĩnh thì đứng ngây sững ra. Nhìn từ bóng lưng, ả chẳng khác gì trước kia, vẫn thích ưỡn ẹo làm dáng. Nhưng nếu nhìn kỹ, dường như vòng eo không còn mảnh khảnh nữa. Đến lúc ả nghiêng người, Chử Điem thấy rõ cái bụng nhô lên của ả.

Triệu Tiểu Tĩnh đã mang thai. Ý thức được điều này, Chử Điem như người bị người ta dội một chậu nước lạnh trong ngày giá rét, cả người lạnh buốt, sững sờ tại chỗ. Mặt trời hôm nay hơi gay gắt, cảm giác choáng đầu hoa mắt chợt ập tới, cô vội vàng chống tay vào sườn xe, vất vả lắm mới đứng vững nổi.

Bên cạnh có một chiếc xe vừa dừng lại, chủ xe thấy sắc mặt cô tái nhợt, lập tức hỏi cô có sao không? Chử Điem hết sức hoảng loạn liếc nhìn người nọ, không nói câu nào đã trở lên xe. Ngồi ở ghế lái phụ, Chử Điem mở cốc nước mang theo, uống ực một ngụm. Sau đó cô cố gắng khiến mình tỉnh táo và trấn định lại, suy nghĩ xem rốt cuộc mọi chuyện là sao.

Cô vẫn không tin vào điều mình đã thấy. Triệu Tiểu Tĩnh mang thai ư? Sao có thể?!

Cô còn nhớ những lời Chủ Ngật Sơn nói khi cô vừa biết ông ta có tình nhân bên ngoài. Ông ta nói, chẳng qua chỉ vui đùa với người đàn bà kia chút thôi, không xem là thật. Sau đó lúc biết tin hai người họ muốn kết hôn, Chủ Điem đã hoàn toàn không để ý đến ông ta nữa. Chủ Ngật Sơn đành phải nhờ em gái chuyển lời cho cô, nói tuổi tác ông ta đã lớn, sau này bên cạnh vẫn cần người chăm sóc, Triệu Tiểu Tĩnh dù không tốt, nhưng dễ nắm trong tay, cũng không có ý xấu với ông.

Tuy Chủ Điem cảm thấy ông ta nói lời như vậy rất vô sỉ, nhưng tận đáy lòng vẫn luôn cho rằng Chủ Ngật Sơn chẳng xem Triệu Tiểu Tĩnh là gì cả, đơn giản là thỏa mãn nhu cầu đồng thời tìm một người hầu hạ mình dưỡng già thôi. Cô gần như chưa từng nghĩ đến Chủ Ngật Sơn còn dự định sinh con dưỡng cái với Triệu Tiểu Tĩnh. Lẽ nào hai người họ đã quên mất ban đầu họ đến với nhau thế nào, còn muốn trải qua cuộc sống bình thường như những gia đình bình thường khác sao?

Nghĩ đến đây, Chủ Điem cảm thấy hai tay mình run lên bần bật. Cô kiểm chế bản thân, mở cửa xe, từ từ bước xuống, đi vào cửa bệnh viện. Nếu mang thai thì chắc chắn ả đến bệnh viện để khám thai rồi. Chủ Điem đi thẳng đến khoa phụ sản, hỏi một vị bác sĩ ở phòng trực ban:

“Xin hỏi có phải có một thai phụ tên là Triệu Tiểu Tĩnh đến khám không?”

Bác sĩ sẫm soi cô từ đầu xuống chân:

“Cô là?”

“Tôi là... tôi là người thân của cô ta.”

Chú Điem cắn cắn môi. Bác sĩ ồ lên một tiếng, nói:

“Triệu Tiểu Tĩnh khám xong rồi, vừa mới đi không lâu, cô đến đón cô ta à? Vậy mau đuổi theo đi, cô ta bụng to không đi xa đâu.”

Chú Điem nói tiếng cảm ơn bác sĩ, quay người liền đi. Tuy nhiên vừa mới ra khỏi cửa phòng trực, lại nghe thấy bác sĩ kia nói:

“Ôi, Triệu Tiểu Tĩnh này đến khám chỗ chúng ta nhiều lần như vậy, đây là lần đầu tiên thấy người thân của cô ta đến đón.”

Một người khác phì cười.

“Cũng đâu phải là nam, cô xúc động làm gì.”

“Cô khoan nói đã, tôi vẫn rất tò mò chồng cô ta là thế nào. Cô xem mỗi lần cô ta đến đều mang cái vẻ không khoe khoang không chịu được ấy, nào là chồng tôi gần đây mua xe, mua nhẫn kim cương, mua nhà cho tôi. Người đó nếu không có tài sản bạc triệu, liệu có thể nuôi nổi cô ta sao?”

“Cần rõ như vậy không chừng là kẻ thứ ba đấy. Bây giờ trong bụng mang thai, nếu sinh được con trai, chưa biết chồng cô ta sẽ thương tiếc thế nào đây.”

“Cô không thể nói mò, không bằng không chứng...”

Hai bác sĩ vẫn mãi còn tám chuyện không thôi, nhưng Chử Điem không nghe nổi nữa. Cô mím chặt môi, nắm chặt hai tay rồi cất bước rời đi.

Đêm đó Từ Nghi về hơi trễ, vừa vào cửa đã ngửi thấy mùi khét. Anh bước nhanh vào bếp, phát hiện bếp ga bật nhỏ, chảo đun trong nồi ngọc trai đã khê một nửa. Từ Nghi vội vàng tắt bếp, quay đầu lại tìm Chử Điem.

Cửa phòng ngủ khép hờ, anh đẩy cửa bước vào thấy Chử Điem đang ngồi trước tủ áo, ngón kéo cuối cùng để vớ bị kéo ra ngoài, mà cô đang cúi đầu nhìn chăm chăm vào đồng vớ đến thần thờ. Từ Nghi đi đến, khẽ khom lưng, vỗ vào ót cô.

“Sao lại ngồi đờ đẫn ở đây, cháo em nấu trong bếp khê hết cả rồi.”

Dường như Chử Điem bị tiếng nói của anh làm hoảng sợ, hốt hoảng quay đầu lại nhìn anh, kết quả không cẩn thận đẩy ngăn kéo trở vào, kẹp trúng tay cô. Cô bị đau đến hít khẽ, Chử Điem vội vàng rút tay ra, nhưng vẫn đau đến nhăn mặt.

Từ Nghi nhú mày, từng thấy người ngốc nhưng chưa thấy ai ngốc hơn vợ anh. Cháo khê không nói, còn tự kẹp trúng đầu ngón tay mình. Anh khuyu gối xuống, nắm ngón tay cô lên thổi khẽ, lại giữ trong lòng bàn tay.

“Hôm nay sao vậy? Mất hết hồn vía.”

“Không có gì.”

Chử Điem lẩm bẩm nói. Lời này Từ Nghi chắc chắn không tin, nhưng cô không muốn nói anh cũng không miễn cưỡng.

“Cháo khê rồi, phải nấu com lần nữa, em muốn ăn gì?”

“Em không đói.” - Cô thuận miệng đáp, vừa ngẩng đầu đã thấy Từ Nghi nhìn cô chằm chằm liền sửa lời - “Nấu đại món gì cũng được, em không kén chọn.”

Từ Nghi nựng mặt cô, dìu cô đứng dậy, cởi áo khoác ra rồi đi vào bếp. Nhìn bóng dáng bận rộn của Từ Nghi, nhìn lại đầu ngón tay bị kẹp đỏ ửng của mình, Chử Điem có chút ử rữ.

Ăn tối xong, Chử Điem chủ động đòi rửa bát nhưng bị Từ Nghi cự tuyệt. Anh sợ cô lơ mơ không chú ý là sẽ làm vỡ hết bát đĩa. Chử Điem then quá thành giận:

“Em nào có ngốc như vậy!”

“Em không ngốc, là tay và não không nhịp nhàng cho lắm, tay luôn nhanh hơn đầu óc một bước.”

Đây còn không phải nói cô ngốc à?! Chử Điem nổi giận, ôm eo Từ Nghi từ phía sau, ra sức dụi. Từ Nghi bị cô náo loạn, hết cách, tay đầy nước rửa chén nên không thể đụng vào cô, đành phải cúi đầu hôn một cái lên má cô.

“Để anh rửa chén xong trước đã được không?”

“Không được.”

Chử Điem tiến vào lồng ngực anh, ngập ngừng nói. Anh không nhin cười được, lúc đang nghĩ cách làm sao dụ dỗ cô buông tay ra thì di động của cô vang lên. Từ Nghi thừa cơ chuyển hướng:

“Nhanh đi nghe điện thoại đi.”

Chữ Điem dẫu môi, buông anh ra. Cú điện thoại đến từ Chữ Đông Mai, bà đã biết tin Triệu Tiểu Tĩnh mang thai. Chữ Điem hơi giật mình, cô thật sự không ngờ cô út lại biết tin kia nhanh như vậy. Chữ Đông Mai khóc lóc than thở trong điện thoại hỏi cô làm thế nào, Chữ Điem chỉ cảm thấy hiện tại đầu óc rối như tơ vò.

Khi Chữ Điem cúp điện thoại, Chữ Đông Mai vẫn còn mắng giận cô vì hèn yếu. Nghe tiếng tí tí ngắt ngứ truyền đến từ ống nghe, cảm xúc vừa chuyển biến tốt hơn chút của cô lại rơi xuống đáy vực, thất thần nhìn xuyên qua cửa sổ ban công ra ngoài.

Từ Nghi thu dọn xong trở ra phòng khách liền phát hiện Chữ Điem đang ngẩn ngơ ngồi khoanh chân trên ghế salon. Anh đi đến, đụng nhẹ vào cô, hỏi:

“Ai gọi đến thế?”

“Cô út.” - Chữ Điem nói - “Cô út của em.”

Lúc trước khi ở Tứ Xuyên, Từ Nghi từng gặp mặt Chữ Đông Mai một lần, nên Chữ Điem vừa nhắc đến anh đã nhớ ra.

“Cô út nói gì vậy?”

“Không nói gì cả.”

Chữ Điem nói, rồi quay mặt đi. Từ Nghi cảm thấy lạ, hỏi lại lần nữa:

“Không nói gì sao em lại không dám nhìn anh?”

Chữ Điem không lên tiếng cũng không nhúc nhích. Từ Nghi không khỏi bất giác cất cao giọng:

“Điem Điem, quay đầu lại.”

Chữ Điem cảm thấy anh quản nhiều quá, mất bình tĩnh hất tay anh ra:

“Ôi, anh có phiền không hả?”

Bạn Từ nào đó mới vừa rồi còn bị vợ quăn lấy náo loạn, bây giờ ngò ngợ rằng mới chút xíu thôi mà mình đã bị ghét bỏ. Anh ngẫm nghĩ rồi hỏi:

“Em... gặp phải chuyện gì sao?”

Chữ Điem sao có thể không biết xấu hổ mà kể chuyện hư hỏng này của Chữ Ngật Sơn cho Từ Nghi nghe chứ, cô giả bộ tức giận nói:

“Không có chuyện gì hết, em muốn một mình ngồi yên tĩnh trong chốc lát thôi.”

Từ Nghi bị cô chọc cười, sống chung đã lâu anh cũng hiểu Chữ Điem. Bình thường cô gái trông tràn trề sức sống, trong sáng động lòng người, có gì phiền lòng đều hiện hết lên mặt, hoàn toàn không giấu được. Lúc này nếu người bên cạnh dám hỏi nhiều mấy câu, chắc chắn cô sẽ biến thành quả pháo đã châm lửa.

“Cũng được, muốn ngồi thì ngồi đi, nếu chân bị tê thì thả xuống nghỉ một lát.”

Từ Nghi nói nghiêm túc lại như băng quơ, nhưng Chử Điem vừa nghe cũng biết là anh đang trêu chọc cô, căn bản không nhịn được, quay đầu lại bắt đầu cào anh. Từ Nghi không nhịn được bật cười, mặc cho cô náo loạn trong chốc lát mới ôm hờ lấy cô, giọng nói còn ẩn chứa nét cười:

“VẬY em bảo anh phải làm sao? HỎI em làm sao thì em không chịu nói.” - Anh vén mái tóc dài hơi rối của cô, nhìn thẳng vào mắt cô - “Cào cũng cào rồi, bây giờ có thể nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì không?”

Thực ra Chử Điem cũng rất muốn tìm niềm an ủi từ Từ Nghi, nhưng sự thật này quá khó để mở miệng. Nhìn nhau trong chốc lát, không thắng được sự kiên trì trong mắt anh, Chử Điem có chút chán nản nghiêng đầu ngả lên vai anh, buồn bã nói:

“Sau khi ba em ly hôn với mẹ em lại kết hôn với người phụ nữ khác, anh biết chuyện này không? Hiện tại người phụ nữ kia mang thai, xem ra chắc hẳn sắp sinh rồi, bụng rất lớn.”

Hóa ra là vì chuyện này. Từ Nghi do dự một lát rồi nói:

“Hai người họ kết hôn được một khoảng thời gian rồi, nên mang thai sinh con cũng là chuyện bình thường thôi.”

“Nhưng à đàn bà kia từ đâu đã làm kẻ thứ ba thì sẽ làm kẻ thứ ba cả đời, lẽ nào cầm được giấy đăng ký kết hôn thì thật sự xem mình là vợ chính ư? Quang minh chính đại sinh con hả?”

Chử Điem vô cùng tức giận nói. Dĩ nhiên Từ Nghi hiểu tâm trạng của Chử Điem, nhưng dù sao bây giờ hai người kia cũng là vợ chồng

hợp pháp, sinh con là chuyện hiển nhiên, họ có lập trường gì để phản đối chứ. Chỉ sợ là Chử Điem cũng hiểu lý lẽ này, nên tâm trạng mới buồn khổ đến thế. Suy nghĩ một lát, Từ Nghi nói:

“Điem Điem, chuyện này không nằm trong tầm kiểm soát của chúng ta. Dù em khó chấp nhận thế nào đi nữa, đứa bé kia cũng là con của ba và Triệu Tiểu Tĩnh, chúng ta không có quyền can thiệp, hiểu không?”

Hưởng sự giáo dục nghiêm khắc nhiều năm, Từ Nghi vẫn không thể gọi Triệu Tiểu Tĩnh là “ả đàn bà kia” như Chử Điem. Từng câu nói của Từ Nghi đều có lý, Chử Điem không thể nào phản bác. Nhưng trong lòng cảm thấy bức bối một cách khó hiểu, một hồi lâu, cô thốt ra một câu:

“Cái loại đàn bà như ả, ai biết đứa bé mang trong bụng có phải là của ông ta hay không?”

Từ Nghi chỉ xem như cô đang giận dỗi thôi, nhưng Chử Điem nói xong câu đó, đầu óc lại đột nhiên tỉnh táo. Cô nhìn Từ Nghi nói:

“Nói không chừng thật sự có khả năng này.”

Vẻ mặt Từ Nghi nghiêm túc lại : “Đừng đoán mò, lời này không thể nói lung tung.”

Dĩ nhiên Chử Điem biết không thể vô duyên vô cớ đổ oan cho một người, cô nhớ đến người đi tới bệnh viện cùng Triệu Tiểu Tĩnh mà cô nhìn thấy lúc sáng nay. Trước đó ở trong xe cô không thấy rõ, về sau xuống xe lại kinh ngạc chuyện Triệu Tiểu Tĩnh có thai, lúc này đầu óc tỉnh táo một chút mới nhớ đến người kia. Đó là một người đàn ông, tuy chỉ thấy bóng lưng nhưng cô vẫn thấy rõ người đó có

thân hình cao lớn. Người này tuyệt đối không phải là Chủ Ngật Sơn bởi vì ông ta bình sinh hận nhất là dáng vóc mập lùn của mình.

Người đàn ông kia và Triệu Tiểu Tĩnh có mối quan hệ thế nào? Tại sao phải đi với ả đến bệnh viện? Còn nói cười nữa chứ? Chủ Điem càng cảm thấy chuyện này khả nghi, cô nhìn Từ Nghi, cầm điện thoại lên, chạy ra ban công chuẩn bị gọi cho Chủ Đông Mai.

Nhìn bóng lưng Chủ Điem, lòng Từ Nghi chùng xuống. Anh mơ hồ cảm thấy không thể để Chủ Điem xen vào chuyện này, nếu không, với tính cách của cô thì vô cùng có khả năng sẽ xảy ra chuyện.

Ebook Fun&Free – lưu hành nội bộ

Chủ Điem dự định gặp mặt Triệu Tiểu Tĩnh một lần. Lúc ra quyết định này, tâm trạng cô có chút mâu thuẫn. Thật ra cô đã sớm hết hi vọng rồi về Chủ Ngật Sơn, cũng âm thầm quyết định bất cứ chuyện gì của ông ta đều không liên quan đến mình. Đồng thời cô cũng vô cùng đồng ý lời Từ Nghi nói, họ không có lập trường lo liệu chuyện này. Lý lẽ còn ở đó, tất cả mọi chuyện cũng rõ ràng, nhưng vừa nghĩ đến lòng cô vẫn có chút ghê tởm.

Tuy nhiên khó chịu vẫn hoàn khó chịu. Ngày hôm qua sau khi trở về từ bệnh viện, thời gian hơn nửa ngày đã cho cô suy nghĩ rõ ràng. Chuyện đã xảy ra, dù thế nào đi nữa cô cũng không ngăn cản được, trừ khi đứa bé kia không phải của Chủ Ngật Sơn.

Lúc trước, Chủ Điem không thể nào dám tưởng tượng đến khả năng này. Trong mắt cô, Chủ Ngật Sơn tốt với Triệu Tiểu Tĩnh đến mức gần như muốn gì được đó, ra tay hào phóng, ông ta chiều chuộng ả đàn bà này quả thật như một người khác vậy. Và lại tuy

dáng vóc Chủ Ngật Sơn không được xem là cao lớn khôi ngô, nhưng khuôn mặt đoan chính, nhất là đôi mắt, được tôi luyện qua thương trường nhiều năm, trở nên thâm thúy sắc sảo, điểm tô cho con người ấy cảm giác đầy nghị lực. Nếu phải nói thì khuyết điểm duy nhất của ông ta chính là lớn tuổi một chút.

Chủ Điem nhớ kỹ lại người đàn ông đi cùng Triệu Tiểu Tĩnh cô thấy ngày hôm qua, chỉ nhìn từ cách ăn mặc và bóng lưng, quả thật già trẻ hơn Chủ Ngật Sơn rất nhiều. Mà nhìn từ cách cư xử của hai người, cả quăng đường vừa nói vừa cười, còn đi theo khám thai, tuyệt đối không giống mới quen. Vừa nghĩ như vậy, trong lòng Chủ Điem càng nghi ngờ nhiều thêm. Có điều trước giờ cô không giỏi phỏng đoán người khác theo chiều hướng ác ý, nên nghĩ tới nghĩ lui, cô vẫn có ý định gặp mặt Triệu Tiểu Tĩnh trước đã.

Ngoài dự tính của Chủ Điem, lúc cô còn đang rối rắm phải nói gì với Triệu Tiểu Tĩnh thì ngược lại ả đàn bà này đã gọi điện thoại trước cho cô. Cô chưa bao giờ lưu số điện thoại của ả, nhưng nhìn thấy dãy số nhấp nháy trên màn hình, cô vẫn nhận ra ngay. Cô bậm môi, nhấn nút nghe.

“Ồ, bắt máy thật à?” - tiếng nói yêu kiều của Triệu Tiểu Tĩnh xuyên qua ống nghe truyền đến rõ ràng - “Tôi còn tưởng rằng cô sẽ không nhận điện thoại của tôi chứ.”

“Cô có chuyện gì?”

Chủ Điem lười nói nhiều với ả.

“Không có gì. Muốn nói bây giờ tôi đang ở thành phố B, nếu có rảnh thì chúng ta gặp mặt nhau, thế nào?”

“Vì sao tôi phải gặp cô?”

Cũng không phải giả vờ giả vịt, Chủ Điem thật sự tò mò vì sao ả chủ động đề nghị muốn gặp mặt cô. Triệu Tiểu Tĩnh cười nhạt:

“Đừng đùa, không phải Chủ Đông Mai đã chạy đến chỗ cô cáo trạng hay sao? Tôi không tin bây giờ cô còn chưa biết ông ta đã mua nhà cho tôi ở thành phố B.”

“Tôi biết thì sao? Cô gặp mặt tôi lẽ nào chỉ bởi vì chút chuyện này?” - Chủ Điem cảm thấy buồn cười. Thực ra cô cũng chẳng xem trọng căn nhà kia, hơi nghiêng người, cô nhìn ra ngoài cửa sổ nói - “Ông ta có tiền, ông ta muốn mua cho cô cái gì chẳng hề liên can gì đến tôi cả.”

“Tôi biết cô sẽ không quan tâm mà.” - Triệu Tiểu Tĩnh cười khẩy, lại nói tiếp - “Cho nên tôi tìm cô dĩ nhiên là bởi vì còn có chuyện khác.”

E rằng là chuyện đùa con rồi đây. Đặt vào trước kia, sợ là Chủ Điem đã lập tức cúp điện thoại rồi, nhưng lần này không được. Thế nhưng cô cũng không nhanh chóng nhận lời, im lặng chùng một phút, cô hỏi:

“Gặp mặt ở đâu?”

“Lát nữa tôi nhắn địa chỉ cho cô.”

Triệu Tiểu Tĩnh nhẹ giọng đáp lại. Cúp điện thoại không bao lâu, tin nhắn của Triệu Tiểu Tĩnh liền gửi đến, cô ta chọn địa điểm gặp mặt ở một tiệm cà phê gần khu cô ta ở hiện tại. Nhìn địa chỉ này, Chủ Điem không nhịn được cười lạnh.

Nếu là người khác, có lẽ cô sẽ suy nghĩ là vì bụng to, không tiện đi lại nên mới lựa chọn chỗ gần nhà. Nhưng cô chắc chắn có lý do nghi ngờ Triệu Tiểu Tĩnh làm vậy vì muốn khoe khoang căn nhà mới mua kia.

Sửa soạn qua loa, Chủ Đầm ra ngoài. Cô bắt một chiếc xe, lúc vừa mới ngồi lên xe, Từ Nghi điện thoại đến. Chủ Đầm hơi do dự nhưng vẫn nghe. Ở đầu bên kia điện thoại, giọng Từ Nghi hơi khàn, chắc hẳn do huấn luyện quá mệt mỏi, anh nói tối nay sẽ về nhà sớm, hỏi cô muốn ăn gì.

Bởi vì trong lòng Chủ Đầm có việc nên trả lời hơi lơ là. Từ Nghi nghe ra được liền hỏi cô:

“Em đang ở đâu? Đi ra ngoài à?”

Chủ Đầm “À”, trả lời âm ờ:

“Em ra ngoài một chuyến, gặp một người, có lẽ tối nay em sẽ về nhà hơi trễ một chút.”

Tuy nhiên Từ Nghi lại là một người rất thông minh, liền hỏi thẳng:

“Em đi gặp ai? Triệu Tiểu Tĩnh hả?”

Chủ Đầm không lừa được anh, liền dứt khoát đáp:

“Đúng vậy, chính là ả.”

“Chủ Đầm, em...”

Từ Nghi có phần không biết phải làm sao, kêu tên cô nhưng lại không biết nói gì mới tốt. Chủ Đầm cũng biết anh nghĩ thế nào, nhỏ giọng giải thích cho mình:

“Em không muốn làm gì cả, đi gặp ả một lần, hơn nữa còn do ả gọi điện thoại tìm em trước mà. Được rồi, anh yên tâm đi, không việc gì đâu.”

Cam đoan xong, cô lập tức cúp điện thoại, lòng rầu rĩ như Từ Nghi sẽ nhảy thẳng ra ngoài điện thoại bắt cô về nhà vậy. Hai mươi phút sau, cô đúng giờ đến tiệm cà phê. Nhìn về phía cửa sổ, cô đã tìm thấy Triệu Tiểu Tĩnh đang ngồi uống nước gần vị trí cửa sổ, thân thể lọt thỏm trong chiếc ghế, vì vậy thoáng nhìn qua thì không thấy được cái bụng bầu của ả. Nhưng Chủ Đầm và ả đối đầu gay gắt lâu như vậy đã sớm hiểu được chút tâm cơ cón con của ả rồi. Đơn giản là muốn đợi cô đi vào, đến lúc tận mắt nhìn thấy sẽ cho cô một “sự ngạc nhiên” to lớn. Bởi vì Triệu Tiểu Tĩnh không thể ngờ rằng cô đã biết chuyện ả mang thai.

Cô và Triệu Tiểu Tĩnh liếc nhìn nhau, Chủ Đầm không nhìn đến vẻ mặt giả bộ cao quý hào phóng của ả, thanh toán tiền xe, quay người đi vào tiệm cà phê.

Đẩy cửa xoay của tiệm cà phê, Chủ Đầm bước trên đôi giày cao gót nhỏ từ từ đi về phía Triệu Tiểu Tĩnh. Triệu Tiểu Tĩnh nhìn chằm chằm cô đi tới không chớp mắt, bỗng nhiên khẽ mỉm cười, nhìn cô nói.

“Tôi nhớ trước khi kết hôn không phải cô còn có xe sao? Sao bây giờ ra ngoài phải bắt xe vậy hả?”

Chử Điem kéo ghế ngồi xuống, sau khi gọi nhân viên phục vụ cho một cốc mocha mới thơm thả trả lời Triệu Tiểu Tĩnh:

“Lười lái.”

Thực ra Từ Nghi chê kỹ thuật lái xe của cô không tốt, không để cô tùy tiện lái ra ngoài, nhất là đến khu đông đúc. Triệu Tiểu Tĩnh thoáng cười, khẽ nhấp một hớp sữa tươi:

“Thật ra thì lái xe cũng chẳng có gì tốt, mỗi tháng chỉ riêng tiền xăng thôi cũng là một khoản nặng. Bây giờ cô đang giận đối với ba cô, không chịu lấy tiền trong nhà, vậy chỉ có thể xài tiền của chính cô và chồng cô thôi đúng không? Hai người một dân văn phòng, một đi lính...”

À vừa nói vừa nhấp một hớp sữa tươi, bày ra vẻ như nghĩ đến sĩ diện của Chử Điem vì tốt bụng nên muốn nói lại thôi, nhưng sự châm chọc trong lời nói dù ai nghe cũng thấy được. Chử Điem không buồn để ý, cô nhìn sang:

“Cô hện tôi ra đây để nói chuyện này thôi sao?”

Đám phải bịch bông như Chử Điem, khuôn mặt trang điểm nhẹ của Triệu Tiểu Tĩnh hơi mất tự nhiên:

“Dĩ nhiên không phải.”

À nói, làm bộ như lơ đãng dịch chiếc túi vốn che đàng trước bởi mang thai tám tháng nên bụng nhô hẳn lên. Chử Điem nhìn thấy, hai tay bưng cốc cà phê khựng lại, đôi mắt khẽ xoay. Trong mắt người ngoài đó là vẻ cố gắng khắc chế nỗi kinh ngạc. Triệu Tiểu Tĩnh có chút đắc ý liếc cô một cái, nhẹ nhàng vuốt ve bụng, nói:

“Lẽ nào ba cô không nói cho cô biết? Tôi mang thai rồi, tám tháng đấy.”

Nỗi ngạc nhiên của Chử Điem không hẳn là hoàn toàn giả vờ, ngày đó ở bãi đỗ xe bệnh viện cô chỉ vội thoáng nhìn, không thấy rõ ràng như vậy. Hiện tại cách một chiếc bàn tròn, cô tận mắt nhìn thấy bụng cô ta nhô cao mới phát hiện hóa ra đã lớn như vậy rồi. Im lặng trong chốc lát, cô lại đưa cà phê lên miệng mình, uống vài hớp mới nói:

“Sao hả, cô muốn nghe tôi chúc mừng cô à?”

Triệu Tiểu Tĩnh nhìn cốc cà phê thoáng chốc chỉ còn phân nửa của Chử Điem, trong lòng mừng thầm. Ắ cũng biết, đừng thấy cô gái này ngoài mặt giả bộ bình tĩnh đến thế nhưng trong lòng chắc chắn đã lên xuống như sóng ngầm mãnh liệt. Ắ kiềm nén ý cười bên khóe môi, nói khẽ:

“Ngược lại tôi chẳng trông mong đâu. Tôi chỉ muốn nói, bây giờ ông ta tuổi tác dần cao, qua bảy tám năm nữa cũng đã sáu mươi rồi. Người một khi già liền mong mọi trở về bên gia đình, cô đừng thấy hiện tại đứa con vẫn còn ở trong bụng tôi, nhưng ông ta đã tính toán đợi nó lớn lên một chút sẽ dẫn nó đi đâu chơi rồi đấy. Có điều, trong lòng ông ta vẫn có một tiệc nuôi, đó chính là cô.”

Đang nói vậy, ắ đột ngột đưa tay qua bàn, cầm lấy tay Chử Điem:

“Cho nên Điem Điem à, chúng ta có thể giải hòa hay không? Cho ba cô có thể hưởng hạnh phúc gia đình trọn vẹn?”

Chử Điem bị hành động này của ả làm thoáng kinh ngạc, tiếp theo lại cảm thấy hết sức buồn cười. Nhưng cô không vội vã hất tay Triệu Tiểu Tĩnh ra mà chậm rãi nói:

“Nếu như tôi không nghe lầm, cô là một ả gái làm kẻ thứ ba, vậy mà còn ở đây nói gia đình, nói hạnh phúc với tôi à?”

“Cô...”

Thoáng chốc khuôn mặt Triệu Tiểu Tĩnh đã cứng lại. Chử Điem rút tay về, nhấp một hớp cà phê dần lại sự kích động, chẳng may may che giấu vẻ châm chọc trong giọng nói:

“Tôi thật sự không thể ngờ mặt cô có thể dày đến mức độ này. Triệu Tiểu Tĩnh, bình thường cô nghĩ đến chuyện mình làm không sợ gặp báo ứng hay sao? Về phần ông ta, lúc này ông ta mới nhớ đến việc trở về với gia đình rồi ư? Lúc đầu ông ta đã đi thế nào? Hơn nữa, cái thai này không phải dòng giống của ông ta, tôi khuyên cô vẫn nên an phận sinh ra đi, đến lúc đó có con cái hầu hạ bên gối, ông ta hứng lên nói không chừng còn thưởng cho cô một căn nhà một chiếc xe hơi, cô cũng dễ ra ngoài khoe khoang. Lẽ nào cô thật sự tính làm vợ hiền mẹ tốt sao? Đừng đùa, đặt tay lên ngực tự hỏi đi, trong xương cô có gen phụ nữ nhà lành sao?”

“Chử Điem!” - Triệu Tiểu Tĩnh nổi giận, nhưng vẫn khắc chế để không nổi nóng - “Tôi khuyên cô đừng ăn nói tuyệt tình như vậy, nói thế nào hiện giờ tôi cũng là vợ hợp pháp của ba cô, đứa con trong bụng tôi là con ruột của ba cô. Đây là sự thật cô không thể nào thay đổi được.”

Chử Điem giương mắt nhìn ả:

“Cô xác định đứa con trong bụng cô là của Chủ Ngật Sơn hả?”

Triệu Tiểu Tĩnh cau mày:

“Cô có ý gì?”

Chủ Điem lười nói quanh co với ả:

“Nếu thật sự là con của ông ta, sao hôm cô đi khám thai còn cần một người ngoài đi chung?”

Triệu Tiểu Tĩnh thoáng sững sốt, trong mắt lập tức lóe lên vẻ chột dạ, nhưng đối mặt với lời chất vấn của Chủ Điem, ả vẫn hùng hồn đáp:

“Tôi không biết cô thấy thế nào, tôi chỉ có thể nói, đó là một người bạn ở thành phố B của tôi. Anh ta thấy tôi là một thai phụ to bụng đi lại không tiện nên tới giúp đỡ thôi.”

“Ồ? Vậy ông ta có biết người bạn đó không?”

Triệu Tiểu Tĩnh nghẹn họng, lúc cất tiếng lại có chút thẹn quá thành giận:

“Ông ta có biết hay không có liên quan gì? Tôi lớn như vậy vẫn không thể có bạn bè của mình sao?” - đang nói, ánh mắt ả nhìn Chủ Điem có chút thay đổi - “Nếu cô hoài nghi đứa con này không phải của ba cô, vậy thì chờ sinh nó ra làm xét nghiệm ADN là được rồi.”

Chủ Điem cẩn thận quan sát biểu cảm của Triệu Tiểu Tĩnh, tuy lúc ả nói đến người đàn ông kia có một chút bối rối, nhưng lúc nói đến đứa con lại khá chắc chắn. Như vậy, bất kể ả và người đàn ông

kia có tặng tịu gì, đưa con này chắc chắn là của Chủ Ngật Sơn. Có điều vẫn không đủ để Chủ Điem hoàn toàn yên tâm.

“Vậy thì làm xét nghiệm là được, dù sao ông ta cũng không quan tâm đến chút tiền con con này.”

“Là không thiếu tiền thì đúng hơn.” - Triệu Tiểu Tĩnh cười nhạo - “Có điều không biết ông ta có chịu hay không. Không nói gạt cô, ông ta ký thác kỳ vọng rất lớn vào cái thai trong bụng tôi, dù sao cũng là đưa con trai đầu tiên của ông ta. Ông ta có thể vì con trai mà vứt bỏ người vợ kết tóc, nếu để ông ta nghe thấy con gái ruột chất vấn con trai mình, liệu ông ta sẽ có cảm tưởng thế nào nhỉ?”

Lần đầu tiên Chủ Điem nghe thấy Triệu Tiểu Tĩnh nhắc đến mẹ cô, hơn nữa giọng điệu còn có chút hả hê, hay phải nói là càn rỡ. Bên tai vang ầm lên, cô chống mạnh tay xuống bàn tròn, đến lúc bên tai yên tĩnh lại mới lên tiếng hỏi:

“Cô nói cái gì?”

Triệu Tiểu Tĩnh ra vẻ “tất cả đều nằm trong lòng bàn tay tôi”:

“Sao đây, cô vẫn không biết à? Cô cho rằng tại sao ông ta lại vứt bỏ không cần mẹ cô, ngược lại đi lấy tôi? Đúng, lúc đó ông ta đã ngoại tình, nhưng vẫn chưa từng nghĩ đến việc thật sự ly hôn. Nếu không phải mẹ cô phát hiện, chủ động cương quyết đòi ly hôn, chắc là ông ta có thể kéo dài đến khi bà ta qua đời.”

“Cô không được nói đến mẹ tôi.”

Chủ Điem không thể chịu được ả hời hợt nhắc đến cái chết của mẹ cô như thế. Triệu Tiểu Tĩnh “À”, hoàn toàn không để ý đến lời

cánh cáo của cô, nói tiếp:

“Cô tức cái gì? Cho dù mẹ cô đã qua đời, ông ta cũng không nhất định lấy tôi đâu. Nếu như không phải tôi có con, nói không chừng đến bây giờ vẫn không danh không phận.”

Chủ Đìềm lạnh lùng nhìn ả:

“Câm mồm!”

Nhưng Triệu Tiểu Tĩnh quyết tâm kích động cô:

“Sau khi tôi có thai, ông ta cũng không nghĩ đến chuyện đăng ký kết hôn với tôi ngay, chẳng qua chỉ bày vài bàn tiệc ăn mừng mà thôi, căn bản chẳng mời bao nhiêu người. Sau khi đi khám biết tôi mang thai con trai ông ta mới coi trọng, đăng ký kết hôn, tặng nhà tặng xe, cắt đứt quan hệ với tất cả người đẹp bên ngoài, ngày ngày về nhà làm chồng hiếu thảo. Tôi hỏi cô một câu, ông ta có từng đối xử với mẹ cô như vậy không?”

Chủ Đìềm không nói câu nào, sự im lặng của cô khiến Triệu Tiểu Tĩnh đặc ý hơn:

“Chưa từng có sao?”

Chủ Đìềm nghe không lọt nữa, đứng dậy định bỏ đi, trong lúc bối rối làm rớt túi, cô vội vàng quay người nhặt lên. Triệu Tiểu Tĩnh vịn eo đứng dậy, quả thật nhón như đặc ý thương thức vẻ hốt hoảng của cô:

“Cho nên tôi nói với cô rồi. Chủ Đìềm, cô không trách được tôi, không trách được bất cứ ai, muốn trách thì phải trách mẹ cô không

sinh được con trai, không lôi kéo được trái tim của ông ta!”

Ả vui sướng nói, nhưng một giây sau liền bất ngờ bị xối một cốc cà phê lên đầu. Triệu Tiểu Tĩnh chỉ cảm thấy mặt mình chột lạnh, ả đưa tay sờ thử, chất lỏng màu nâu nhạt trên đầu ngón tay khiến ả nhận ra Chử Điem đã xối cái gì, không nhận được ả thất thanh hét lớn:

“Chử Điem!”

Hai mắt ả tròn to, lớp son phấn lấm lem trên khuôn mặt giống bức tranh trừu tượng dữ tợn. Dường như ả cực kỳ tức giận, ngón tay run run chỉ vào Chử Điem nhưng không thốt nên lời.

Chử Điem dẫn mạnh cốc xuống, không để ý đến ánh mắt và lời thì thầm to nhỏ của người xung quanh, lạnh lùng nói:

“Tôi đã cảnh cáo cô, không được nói đến mẹ tôi.”

Hai mắt Triệu Tiểu Tĩnh đỏ ngầu tròn trừng nhìn Chử Điem:

“Tôi nói bà ta thì sao? Bà ta không có bản lĩnh sinh con trai thì bị vứt bỏ là đáng đời. Còn cô nữa Chử Điem, cô cho rằng ông ta cưng chiều cô lắm sao. Trong hai mươi bốn năm cô sinh ra không có ngày nào là ông ta không phiền muộn tại sao cô lại là con gái, cô biết không?”

Chử Điem bị lời nói của ả hoàn toàn chọc giận, hai mắt long lên, không nói hai lời liền bước đến cho Triệu Tiểu Tĩnh một cái tát, chỉ muốn đánh cho ả không mở miệng được nữa.

Triệu Tiểu Tĩnh hoàn toàn ngây dại, nói ra cũng là ả đã xem Chử Điem quá đơn giản. Bởi vì sau khi ả và Chử Ngật Sơn sống chung, ả chưa từng nghiêm chỉnh đối chọi với Chử Điem. Với lại, căn bản mỗi lần đều có Chử Ngật Sơn ở đó, cho nên tình cảnh chưa bao giờ mất khống chế như vậy, ả cũng chưa bao giờ bị rơi vào thế yếu như hiện nay. ả che lại tai trái bị đánh vang lên ù ù và má trái bỏng rát, nhìn Chử Điem chăm chăm một cách khó tin.

Chử Điem lạnh lùng nhìn ả:

“Một cái tát này cũng là đáng đời cô.”

Cô cố gắng nói dữ dần nhưng đáy mắt lại rom róm, khí thế cũng không đủ. Triệu Tiểu Tĩnh ngo ngác nhìn cô, bỗng dung “A” lên một tiếng, bắt đầu điên cuồng gào lên như thể tinh thần bị chấn động:

“Tôi đáng đời! Tôi đáng đời! Cô có bản lĩnh thì đánh chết tôi đi! Đánh chết đứa con trong bụng tôi đi!”

Ả vừa nói vừa xông lên, ra vẻ muốn ôm nhau chết chung với Chử Điem. Đến lúc này ả đã hoàn toàn không để ý đến đứa con trong bụng nữa rồi. Nhân viên cửa hàng và người xung quanh vây xem thấy chuyện náo động lớn liền rới rít xông đến muốn kéo hai người ra. Nhưng Triệu Tiểu Tĩnh sống chết nắm tóc Chử Điem, giật vài phen, Chử Điem cảm giác da đầu đau đớn chết đi được, không khỏi cất tiếng quát ả:

“Triệu Tiểu Tĩnh, buông tay ra!”

Nhưng Triệu Tiểu Tĩnh nhào đến như bị điên. Mà ả là một phụ nữ có thai tám tháng, người khác không dám quá dùng sức kéo ả ra, nên Chử Điem bị đánh mạnh vài cú. Cô đau đến mức không biết

phải làm sao, liền giơ tay cho Triệu Tiểu Tĩnh thêm một cái tát. Cái tát này cô không xác định được mình đánh trúng đâu, là mặt hay là cổ. Nhưng Triệu Tiểu Tĩnh dường như đột nhiên tỉnh táo, toàn thân cũng mất hết sức lực, cộng thêm người khác không đỡ kịp, thoáng cái ả đã ngồi bệt xuống đất.

Lúc Từ Nghi chạy đến, thứ đập vào mắt chính là cảnh tượng hỗn loạn như vậy. Triệu Tiểu Tĩnh ôm bụng ngồi dưới đất gào khóc, la lối om sòm mắng chửi Chủ Điem. Chủ Điem đứng thẳng, bộ ngực phập phồng, có thể thấy tâm trạng sôi trào dữ dội vô cùng. Anh hơi cau mày, gạt đám người vây xem phía trước ra. Lúc thấy Chủ Điem còn chưa nguôi giận, nhắc chân định bước đến, anh vội sai bước giữ tay cô lại.

“Dừng tay!”

Nghe thấy tiếng nói quen thuộc, Chủ Điem hơi ngỡ ngàng nhìn người xuất hiện trước mắt. Tuy nhiên sắc mặt Từ Nghi cực kém, anh liếc nhìn Chủ Điem từ trên xuống dưới, sau khi xác định cô không sao liền đi đến định dìu Triệu Tiểu Tĩnh đứng dậy.

Lý trí hồi phục, Chủ Điem đưa tay cản anh:

“Anh làm gì? Anh không được đụng đến ả.”

Một câu hỏi tức thì di dời sự chú ý của mọi người. Tất cả nhìn chằm chằm vào Từ Nghi, rồi rít không nhận được suy đoán một nam hai nữ này đến tột cùng có quan hệ gì. Lẽ nào là kẻ thứ ba đến tìm vợ lớn ra oai, còn chưa có kết quả thì người đàn ông này lại vội vã chạy đến cứu cánh?

Từ Nghi hoàn toàn không đếm xỉa đến lời bàn tán xung quanh, chỉ nhìn Chủ Đầm với vẻ mặt bình tĩnh đến gần như lạnh lùng. Giằng co chừng một phút, anh gạt tay Chủ Đầm ra, dìu Triệu Tiểu Tĩnh dậy.

Triệu Tiểu Tĩnh hoàn toàn không ý thức được người đỡ mình là ai, chỉ lo kêu gào. Từ Nghi sử dụng chút sức lực mới đỡ ả đứng lên nổi. Còn chưa đứng vững hoàn toàn đã nghe ả ôm bụng kêu đau. Lúc Từ Nghi đang do dự có cần đưa ả đến bệnh viện hay không thì một người đàn ông vội vàng lao vào từ bên ngoài, ông ta trọn to hai mắt quan sát cảnh tượng trước mắt. Tiếng kêu gào của Triệu Tiểu Tĩnh thu hút sự chú ý của ông ta, người đàn ông thoáng do dự đi đến đỡ ả. Lần này Triệu Tiểu Tĩnh đã thấy rõ, nhào vào lòng ngực ông ta, bắt đầu khóc huh u.

Bị mọi người vây xem, bàn tán, người đàn ông cảm thấy vô cùng lúng túng. Ông ta dùng khẩu hình hỏi Từ Nghi:

“Cô ta sao vậy?”

“Bụng khó chịu, e rằng phải đi bệnh viện khám thử.”

Người đàn ông bật ra một câu chửi thề, nhanh chóng ý thức được mình lỡ lời, suy tính chốc lát rồi dìu Triệu Tiểu Tĩnh ra ngoài. Từ Nghi giúp đỡ đưa Triệu Tiểu Tĩnh lên chiếc BMW màu đỏ của người đàn ông. Lúc trở về tiệm cà phê đã không thấy Chủ Đầm đâu nữa. Trong lòng Từ Nghi biết không ổn, anh không chần chừ một khắc, đuổi theo Chủ Đầm chưa đi được bao xa.

“Chủ Đầm” - anh kéo cánh tay Chủ Đầm lại - “Em đi đâu?”

Chủ Đầm lạnh lùng hất tay anh ra:

“Không cần anh quan tâm.”

Từ Nghi khẽ nhú mày:

“Theo anh về.”

“Tại sao em phải theo anh về?” - Chủ Đầm cứng cổ hỏi ngược lại - “Không phải anh muốn đỡ Triệu Tiểu Tĩnh sao? Sao anh không đi theo đến bệnh viện luôn đi? Anh đi đi, dù sao anh cũng chẳng nhìn em lấy một cái, anh quan tâm đến em làm gì? Em không cần anh quan tâm.”

Từ Nghi biết tại sao cô lại cáu gắt, chẳng qua tình huống lúc này hỗn loạn như vậy, anh kịp nói gì chứ? Anh ổn định nói:

“Anh biết bây giờ em đang suy nghĩ lung tung, theo anh về nhà trước, sau đó anh sẽ nói rõ với em.”

“Em không về! Anh lại muốn giảng đạo với em đúng không? Có phải anh cảm thấy em ngốc như vậy, cảm thấy anh nói gì đều đúng hết không? Anh đừng buồn cười, lần này em không nghe lời anh đâu.”

Chủ Đầm nói hơi cương từ đoạt lý. Hai bên đường đã có người chú ý bởi tiếng ồn ào của họ, thỉnh thoảng lộ đầu vây xem. Từ Nghi hiểu đây thật sự không phải là nơi để nói chuyện, tuy nhiên Chủ Đầm cố chấp như thế, anh chỉ đành giải thích với cô:

“Anh không muốn giảng đạo với em, chẳng qua em có biết Triệu Tiểu Tĩnh đang có thai hay không?”

“Anh không được nhắc đến con của ả.”

Nghĩ đến đây, Chủ Đìềm cảm thấy lồng ngực mình tức đến sắp nổ tung, muốn hất tay Từ Nghi ra, nhưng làm sao cũng không giăng ra được.

Từ Nghi rất hiếm khi thấy Chủ Đìềm thế này, dường như bất cứ lời nào cũng không thể khiến cô trấn tĩnh lại. Không có cách nào, anh hít sâu một hơi, đưa tay chặn ngang bả cô lên, dự định cứ thế khiêng cô vào xe, về nhà trước rồi nói sau. Nhưng Chủ Đìềm vô cùng giận dữ, hiện tại cô thật sự chẳng hề muốn để ý đến Từ Nghi, còn bị anh khống chế như vậy, cô tức tối nắm lấy túi xách - món đồ duy nhất trong tay mình, đập vào người anh, dùng hết sức đập anh, vật trang trí trên túi vang lên leng keng.

Từ Nghi bị cô làm loạn vô cùng nhưc đầu, hơn nữa hôm nay kết thúc huấn luyện dã ngoại không cẩn thận làm cánh tay bị thương, ôm cô như vậy khiến cơn đau tăng lên. Dù tính tình tốt hơn nữa cũng không khống chế được nổi giận trong lòng anh. Thật sự đau đến mức không ức chế nổi nữa, anh thả Chủ Đìềm xuống, giọng điệu và mặt mày đều lạnh đi, mang theo vẻ không nhẫn nại hiếm có:

“Chủ Đìềm, làm loạn đủ chưa?”

Chủ Đìềm thở hắt hắt, hai mắt đỏ bừng:

“Chưa. Em còn muốn rửa Triệu Tiểu Tĩnh không sinh được con, khó sinh mà chết. Tên khốn kiếp Chủ Ngật Sơn kia cả đời không có con trai.”

Cơn giận của Từ Nghi hoàn toàn bị dập tắt, gân xanh trên thái dương đập thành thạch, anh mím chặt môi, lạnh lùng nhìn chằm

chằm vào Chủ Đìem, không thốt ra một chữ. Chỉ chốc lát sau, anh nắm chặt hai tay, quay người sai bước bỏ đi. Chủ Đìem đứng tại chỗ, nhìn anh bỏ đi xa không quay đầu lại, một lát sau cô không nhận được nữa, ngồi xồm xuống, vùi đầu giữa hai gối khóc nức nở.

Từ Nghi quay người đi chưa được mấy bước liền hối hận. Tuy nhiên cơn giận trong lòng chưa tiêu tan, bước chân vẫn chưa ngừng. Đi đến bãi đỗ xe, mở cửa xe jeep nhỏ ra, ngồi im trên xe một phút. Sau khi gọi điện thoại cho Chủ Ngật Sơn, anh hồi phục tâm trạng, nổ máy rời lái về hướng khi này.

Chủ Đìem đã không còn ở đó nữa, điều này khiến Từ Nghi càng hối hận hơn. Anh cho xe chạy chậm lại, tìm kiếm bóng dáng Chủ Đìem dọc đường, lúc sắp chạy đến cuối đường vẫn không tìm được. Từ Nghi không khỏi sốt ruột, vừa gọi điện thoại cho Chủ Đìem, vừa chăm chú nhìn mỗi người ven đường. Đang lúc anh vô cùng lo lắng chờ đợi điện thoại được kết nối, lo lắng quay đầu liền nhìn thấy cô.

Cô đang ngồi trong một tiệm KFC bên đường, trên chiếc bàn trước mặt chất một khay gà viên to ụ. Mà bản thân cô đang vừa lau nước mắt vừa nhét thịt gà vào miệng mình.

Từ Nghi không thể tả nổi tâm trạng mình lúc này ra sao nữa, tuy trong lòng vẫn cảm thấy có chút bất đắc dĩ, nhưng cả người đã nhẹ nhõm hơn, dần dần anh thoáng cười rất nhẹ rất nhẹ, chỉ có khóe môi khẽ nhướn lên. Chăm chú nhìn cô trong chốc lát, Từ Nghi tắt điện thoại, xuống xe.

Đi vào tiệm KFC, Từ Nghi mới thấy rõ còn có một cô bé ngồi đối diện Chủ Đìem, đang mở vở ra nằm nhòai người làm bài tập ở đó, bên tay có một cốc thức uống bốc khói nghi ngút.

Từ Nghi đi đến, khom người xoa đầu cô bé, tiếng nói vô cùng êm ái:

“Cô bạn nhỏ, chú mang quyển vở qua bàn khác giúp cháu nhé, cháu đến đó làm bài được không?”.

Cô bé ngẩng đầu nhìn anh, hai bím tóc sau ót khẽ lay động:

“Chú ơi, chú biết dì này sao?”

“Chú biết.”

Cô bé ngẫm nghĩ rồi gật đầu, để Từ Nghi giúp cô bé mang đồ đến một bàn khác, trước khi đi còn quay người gọi anh lại nói:

“Chú ơi, phiền chú chuyên lời với dì kia, người lớn nhà cháu nói, đang khóc mà ăn rất dễ bị sặc, hơn nữa còn chứa trong bụng không tiêu hóa được.”

Từ Nghi cười nói được. Lúc trở lại bên cạnh chiếc bàn Chủ Đầm ngồi, Từ Nghi phát hiện cô vẫn còn đang ăn, dường như hoàn toàn không hề nhận ra anh đã đến. Anh cũng không sốt ruột, ngồi đối diện nhìn cô ăn. Giữa hai người là một khay gà viên to ụ. Quả nhiên giống như lời của cô bé kia nói, Chủ Đầm ăn một hồi là bắt đầu ho khan. Từ Nghi vội vàng cầm tấm khăn giấy qua, vỗ mạnh vào lưng cô, dùng khăn giấy che miệng cô lại, nói:

“Nhớ ra.”

Chủ Đầm bị hành động của anh làm giật mình, nước mắt nhòe nhoẹt liếc nhìn anh, lại bị anh vỗ mạnh một cái, liền há mồm nhổ hết

toàn bộ gà trong miệng ra. Từ Nghi tiện tay vớt đi, thấy tiếng ho khan của cô hòa hoãn liền bung cốc nước nóng đến cho cô.

Cả quá trình Chử Diễm đều trợn to mắt nhìn anh không chớp. Hồi lâu, dường như mới tin được người trước mắt này là Từ Nghi. Đầu ngón tay chạm phải cốc nước nóng, nước mắt không kiềm được liền rơi lã chã.

Từ Nghi khẽ thở dài, ôm cô vào lòng.

“Diễm Diễm, trong lòng em không vui, nổi giận thì trút vào anh, vào những thứ này đều được. Nhưng em có thể đừng luôn đặt anh vào phía đối lập em được không?”

Chử Diễm cất tiếng khóc, ôm chặt anh không hề buông tay.

Tối đó, hai người về đến rất trễ. Vào cửa, Từ Nghi bảo Chử Diễm đi tắm, anh vào bếp làm một chút thức ăn cho hai người. Chử Diễm uể oải vào phòng vệ sinh, sau khi bật đèn lên hồi lâu, cô mới ngẩng đầu lên, nhìn vào mình trong gương. Nhưng vừa nhìn vào cô đã bị cô gái trong gương dọa giật nẩy mình. Đầu tóc rối loạn như kẻ điên, mắt sưng như quả hồ đào, nếu nhìn kỹ chỗ thái dương còn có một vết bầm nhỏ, chắc là vừa nãy lúc lôi kéo với Triệu Tiểu Tĩnh không cẩn thận bị ả đánh.

Chử Diễm mở to hai mắt nhìn mình trong gương, một lúc lâu sau mới chấp nhận vẻ nhếch nhác của mình. Lại nghĩ đến lúc vừa khóc vừa ăn gà viên, Từ Nghi vẫn luôn ở bên cạnh nhìn chăm chú, mặt cô bắt đầu nóng lên. Thảo nào lúc anh mới xuất hiện lại nhìn cô như vậy, tất cả chuyện này quả thật quá tệ hại mà.

Yên lặng hít một hơi, Chử Điem vắn vôi nước ra. Lần này cô tắm hơi lâu, tắm xong đi ra Từ Nghi đã nấu ăn xong, đang bày lên bàn hai bát mì cá thanh đạm.

Thấy cô đã tắm xong, Từ Nghi liền dặn dò:

“Lau khô tóc, qua đây ăn cơm.”

Chử Điem ừ xong, liền nghe thấy điện thoại Từ Nghi vang lên. Anh lau lau tay cầm điện thoại di động, cúi đầu nhìn một cái rồi đi ra ban công nghe máy. Chử Điem vừa lau tóc vừa chờ Từ Nghi, đến khi anh nghe điện thoại xong trở vào, cô nhẹ giọng hỏi:

“Đã trễ thế này còn ai gọi điện thoại cho anh nữa?”

Thấy cô cố gắng làm bộ ra vẻ như lơ đãng hỏi, Từ Nghi cảm thấy hơi buồn cười. Anh đặt di động xuống, ngồi trước bàn ăn, gấp mì nói:

“Nếu em không qua đây ăn, mì sẽ bị trương đấy.”

Cũng biết anh sẽ không nói, Chử Điem “Hứ” một tiếng, đứng dậy cầm điện thoại Từ Nghi tự xem. Vị trí đầu tiên trong nhật ký cuộc gọi chính là Chử Ngật Sơn. Cô khẽ cau mày.

“Ông ta lại gọi cho anh làm gì?”

“Không có gì, nói thân thể Triệu Tiểu Tĩnh không có gì đáng ngại.”

Chử Điem bỏ di động trở lại, bất mãn nói:

“Anh quan tâm Triệu Tiểu Tĩnh như vậy hả? Ắ là tai họa do trời, có thể xảy ra chuyện gì chứ?”

Đương nhiên không thể nói lời như vậy. Có điều bây giờ Từ Nghi lười cãi nhau với cô, chỉ gọi cô đến ăn. Chử Điem không có khẩu vị gì, ăn nửa bát liền bỏ đũa xuống, phần còn dư lại đương nhiên đều trút hết cho Từ Nghi. Từ Nghi nhanh chóng ăn hết sạch sẽ, thu dọn chén bát cho vào bồn rửa. Lúc trở ra phòng khách phát hiện Chử Điem đang lục tung tìm đồ. Anh đi đến nhẹ giọng hỏi:

“Đang tìm gì vậy?”

“Tìm băng cá nhân và dầu hồng hoa.”

Từ Nghi khẽ “À”, lấy bao thuốc từ trong ngăn kéo khác ra, đồ cô cần đều tìm thấy.

Chử Điem: “...”

“Ngồi qua kia.” - Từ Nghi hất cằm - “Anh thoa cho em.”

Dù da mặt Chử Điem dày cũng cảm thấy ngứa ngùng, cô muốn tự làm nhưng Từ Nghi không cho. Chử Điem im lặng mười mấy giây, trơ mắt mười mấy giây mới khẽ kêu “Hứ”, quay đầu ngồi xuống ghế salon.

Ngoài dự liệu của Chử Điem, trong quá trình thoa dầu và xoa bóp cổ tay bị trật cho cô, Từ Nghi vẫn rất an tĩnh. Anh cúi đầu, vẻ mặt nghiêm túc và ôn hòa. Lần đầu tiên cô phát hiện lông mi anh dài như vậy, dày như vậy, thỉnh thoảng khẽ lay động theo mí mắt. Chử Điem không nhịn được, hỏi anh:

“Sao anh biết em và Triệu Tiểu Tĩnh ở tiệm cà phê đó?”

“Đoán.”

Chủ Đìềm vô cùng bất mãn với đáp án này, đưa chân đá nhẹ anh. Song Từ Nghi không phải trả lời cô lấy lệ. Kể từ lúc biết Chủ Đìềm gặp mặt Triệu Tiểu Tĩnh thì tinh thần anh hơi bất an. Về đến nhà cũng ngồi không yên, nghĩ tới nghĩ lui cũng không an lòng, liền gọi cho cô út Chủ Đông Mai, hỏi địa chỉ nhà mới của Triệu Tiểu Tĩnh.

Anh không xác định được hai người họ sẽ gặp mặt ở đâu, nhưng nếu Triệu Tiểu Tĩnh là một thai phụ, thân thể bất tiện chắc hẳn cũng không đi xa, cho nên anh liền lái xe lòng vòng xung quanh khu nhà mới. Kết quả thật sự như dự liệu của anh, hai người đứng gần đó, thậm chí còn đánh nhau.

Trực giác của anh luôn đúng, từ khi biết Triệu Tiểu Tĩnh mang thai, anh liền có cảm giác sẽ xảy ra một số chuyện, nhưng không ngờ rằng sẽ đến nhanh như vậy. Có lẽ là do anh sợ ý.

Chủ Đìềm im lặng chốc lát lại hỏi:

“Vậy anh biết vì sao em lại đánh nhau với ả không? Có phải anh cho rằng là bởi vì đứa bé trong bụng ả, hay là căn nhà kia hay không?”

“Không có.”

“Vậy anh cảm thấy em rất ngốc phải không?” - Chủ Đìềm lại hỏi - “Em đã sớm thề không để ý đến Chủ Ngật Sơn nữa, nhưng cho đến bây giờ vẫn không làm được. Giống như lần này, em biết cái thai của

Triệu Tiểu Tĩnh có thể không phải là của ông ta, lại không nhìn được muốn hỏi rõ.”

Chuyện này Từ Nghi không lên tiếng. Bởi vì anh thật sự không muốn cô quan tâm nhiều đến chuyện Chủ Ngật Sơn và Triệu Tiểu Tĩnh. Không phải là vì cô không có lập trường, mà phần lớn bởi vì anh biết rõ con người Chủ Ngật Sơn. Con người của ông ta nhìn rất dễ dàng lừa gạt, nhưng thực ra lại rất khôn khéo. E rằng từng hành động cử chỉ của Triệu Tiểu Tĩnh đều không lọt khỏi mắt ông ta, thậm chí còn biết rõ hơn cả Chủ Điem.

“Anh không nói em cũng biết.” - Chủ Điem cúi đầu, tiếng nói rất nhẹ - “Bởi vì em phát hiện từ đầu đến cuối em thật sự là một đứa siêu ngốc. Chủ Ngật Sơn muốn có một đứa con trai như vậy, muốn đến mức ngay cả người vợ kết tóc cũng có thể vứt bỏ không để ý. Ông ta sao có thể chấp nhận Triệu Tiểu Tĩnh mang thai của người khác. Nếu thật sự như vậy, chỉ sợ ông ta đã sớm bỏ cô ta rồi, căn bản không đến phiên em lo lắng cho ông ta.”

Tạm dừng, cô lại nói:

“Sau này em không bao giờ quan tâm đến chuyện của ông ta nữa. Kể từ hôm nay một chút lưu luyến của em đối với ông ta cũng mất.”

Giọng nói cô quyết liệt, nhưng vừa nói xong nước mắt liền rơi xuống. Từ Nghi bất đắc dĩ thở dài, đưa ngón tay lau đi nước mắt của cô:

“Nếu đã hiểu thì còn gì để khóc chứ?”

Chủ Điem đẩy tay anh ra, dùng mu bàn tay lau mặt qua loa:

“Em giận anh giúp Triệu Tiểu Tĩnh không giúp em, suýt nữa em đã quên mất hôm nay anh còn trùng mắt với em nữa!”

Từ Nghi biết rõ là cô cố ý chuyển đề tài, nhưng vẫn bị cô chọc cười. Anh nhìn chăm chăm vào đôi mắt khóc hơi sưng đỏ của cô, nói:

“Nếu hôm nay anh không đến ngăn cản em thì em định làm thế nào? Thật sự định bước đến đá cô ta một cú à?”

“Đó là cũng do bị ả chọc tức.”

“Vậy em có suy nghĩ rằng đá một bà bầu trước mặt mọi người, nếu cô ta xảy ra chuyện gì, em sẽ phải nhận hậu quả gì không?”

Điều này quả thật đúng là cô chưa kịp suy nghĩ.

“Cho dù em không đá cô ta, tại lúc đó cô ta đã bắt đầu kêu đau. Nếu như em không kịp thời đưa cô ta đến bệnh viện, em có nghĩ đến lát nữa sẽ có hậu quả gì không?”

“...”

“Em ghét đứa bé kia, ghét ba mẹ nó, nhưng nếu đứa bé này thật sự vì em mà xảy ra việc gì đó, với sự hiểu biết của anh về em, đây sẽ là gánh nặng cả đời trong lòng em.” - Từ Nghi nói với giọng vững vàng - “Em có thể mạnh miệng không thừa nhận, nhưng Điem Điem, anh không thể nhìn em làm chuyện điên rồ, để bản thân em chịu tội.”

Quan trọng hơn là, anh không thể cho Triệu Tiểu Tĩnh cơ hội, để ả lợi dụng chuyện này tạo nên chút bất lợi cho Chủ Điem.

“Chử Điem.” - anh vén mái tóc dài của cô, hạ thấp giọng nói - “Em phải biết rằng, bất kể thế nào đi nữa, anh đều đứng về phía em.”

Lần đầu Chử Điem phát hiện con người Từ Nghi biết nói chuyện như vậy. Nói anh cũng đã nói xong, cô căn bản không thể nào cãi lại. Chóp mũi hơi cay cay, cô cúi đầu, che lại đôi mắt đỏ ửng, tựa sát vào ngực Từ Nghi.

“Cảm ơn anh.”

Cô nói vừa nhỏ vừa nhẹ. Từ Nghi dịu dàng vuốt tóc cô, khẽ mỉm cười.

“Ngốc.”

Chương 9

Đêm đó, lúc ngủ Chử Điem mới phát hiện ra vết thương trên cánh tay Từ Nghi. Cô lập tức đau lòng vô cùng, lấy dầu hồng hoa bôi và xoa bóp cho anh. Chút sức lực như mèo nài của cô không làm nên trò trống gì, nhưng thấy cô gắng sức như vậy, Từ Nghi liền biết trong lòng cô có xiu xiu áy náy nên cũng để tùy cô.

Đêm đó ngủ không được an ổn, Từ Nghi tỉnh dậy từ rất sớm. Anh chạy đủ năm cây số ở sân tập trong khu, nhân tiện đi mua bữa sáng, lúc về nhà còn chưa đến bảy giờ rưỡi.

Đổ sữa đậu nành vào nồi đun, trong quá trình chờ đợi anh nghe thấy điện thoại đặt trong túi áo vẫn vang suốt, nhắc nhở có tin nhắn gửi đến. Sữa đậu nành đã sôi sùng sục, Từ Nghi vừa tắt bếp vừa tiện

tay mở điện thoại ra xem. Màn hình điện thoại màu hồng phấn đã nhắc nhở anh là anh cầm nhầm điện thoại của Chử Điem rồi, nhưng tin nhắn đã mở ra, tiếng âm báo “ting ting” liên tục, từng tin nhắn gửi đến.

Mấy tin nhắn này đều do một người tên Triệu Hiếu Khải gửi.

- Chử Điem, nghe nói em và Triệu Tiểu Tĩnh đã đánh nhau hả?

- Chử Điem, em không sao chứ? Thấy tin nhắn hồi âm lại cho tôi, tôi rất lo lắng cho em.

- Chử Điem, tôi vẫn nói câu kia, Triệu Tiểu Tĩnh là Triệu Tiểu Tĩnh, tôi là tôi. Tôi không hy vọng vì Triệu Tiểu Tĩnh mà em có cái nhìn không tốt gì về tôi, dù sao người tôi thích là em.

Nhìn màn hình chăm chăm, Từ Nghi khẽ bặm môi, đặt điện thoại di động sang một bên.

Đúng tám giờ, Từ Nghi gọi Chử Điem dậy. Tối qua cô trần trọc đến một hai giờ sáng mới ngủ, bây giờ có chút không dậy nổi, dựa vào ngực Từ Nghi hồi lâu mới ngáp dài ngáp ngắn đi rửa mặt.

Lúc ăn sáng Từ Nghi vừa phết mật ong lên bánh mì cho cô vừa ôn hòa nói:

“Sáng nay sư đoàn còn có cuộc họp, có lẽ anh còn phải qua một chuyến, ngày mai không có việc gì hết, cuối tuần ở nhà với em.”

Hai tay Chử Điem chống cằm, ngắm nghía động tác trên của ngón tay thon dài của anh, hai chân lắc lư nói “Được.”

Đưa bánh mì cho Chủ Đìem, chăm chú nhìn cô ăn từng miếng từng miếng, nhớ đến tin nhắn vừa thấy khi nãy, Từ Nghi do dự có nên hỏi hay không, Chủ Đìem cũng phát hiện anh không yên lòng, không khỏi hỏi:

“Sao anh không ăn? Rê rã nữa xe đi mất đấy.”

Đây là lời bình thường anh nói với cô, bởi vì mỗi lần anh và cô cùng nhau bắt tuyến xe trong khu gia thuộc, cô đều trang điểm rê rã rất lâu, không ngờ lời này lại được cô nói ngược lại với mình. Từ Nghi cười đáp:

“Sáng nay anh thấy vài tin nhắn trong điện thoại của em, là một người tên Triệu Hiếu Khải gửi đến.” - anh ngập ngừng, lại nói - “Trong tin tên này nói em là người hấp thich, có chuyện này không?”

Chủ Đìem suýt sặc sữa đậu nành, đặt cốc xuống, ho sù sụ vài tiếng:

“Sao, sao hắn lại đột nhiên gửi tin nhắn nói vậy chứ?”

Từ Nghi không nói gì, đưa mắt nhìn cô. Chủ Đìem khẽ bĩu môi:

“Hắn là em họ của Triệu Tiểu Tĩnh, cũng là đồng nghiệp của em. Hắn... nói là có cảm tình với em.” - nói lời này, cô không kiềm nổi gai ốc chạy khắp người - “Em đã nói với hắn là em kết hôn rồi, nhưng người này thỉnh thoảng vẫn chạy đến làm em buồn nôn một trận, rất đáng ghét.”

“Thật sự ghét như vậy sao em không nói sớm với anh?”

“Em cảm thấy không cần phải quan tâm đến hắn thôi.”

Cô cảm thấy con người Triệu Hiếu Khải chỉ có tà tâm chứ không có gan làm, cùng lắm chỉ dám nói mấy lời ghê tởm với cô thôi. Nhất thời Từ Nghi cảm thấy lòng cô bao la thật, anh có phần bất đắc dĩ khẽ gõ bàn:

“Thỉnh thoảng chạy đến quấy rầy em một trận, đến mức độ này mà em vẫn cảm thấy không cần để ý đến hả?”

Chử Diêm hơi chột dạ:

“VẬY anh nói làm sao đây?”

“Lần này em không cần lo. Lần sau có người như thế nữa nhất định phải nói cho anh biết.” - Từ Nghi nói dứt khoát - “Lát nữa em tự xóa tin nhắn trong điện thoại di động đi.”

Chử Diêm rất ngoan ngoãn “Ừ” một tiếng, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim. Hồi lâu không nhìn được thì phì cười, tâm trạng vui vẻ một cách khó hiểu, dường như hơn phân nửa mây mù bao phủ trong lòng mấy ngày qua được xua đi. Đôi khi, sự bá đạo của Từ Nghi cũng khiến người ta thích thú như vậy.

Họp cả ngày ở sư đoàn, lúc vừa lên xe chuẩn bị về nhà thì Từ Nghi nhận được điện thoại của Chử Ngật Sơn. Ông ta chạy đến thành phố B, muốn hẹn anh ra gặp mặt. Từ Nghi cân nhắc trong chốc lát rồi đồng ý, xuống xe ở ngã tư cách khu gia thuộc không xa, bắt xe đi đến chỗ hẹn.

Lúc đẩy cửa vào, Chử Ngật Sơn đã đến, đang ngồi trên ghế chờ anh, thấy anh đi vào ông liền vội đứng lên đón. Thấy ông ta dè dặt

đi ra ngoài với vẻ gần như có chút lấy lòng, nhất thời lòng dạ Từ Nghi ngổn ngang cảm xúc.

“Ba, đã lâu không gặp.”

Nghe tiếng “ba” anh gọi, lời Chủ Ngật Sơn muốn nói nghẹn ứ nơi cổ họng. Ông ta nhìn Từ Nghi chăm chú, yết hầu khẽ lên xuống, mãi lâu sau mới khẽ thở dài.

Hai người ngồi xuống, thoạt đầu khá im lặng. Chủ Ngật Sơn vẫy tay gọi phục vụ đến, cũng nói với Từ Nghi:

“Gọi nước đi.”

Hai người gọi một ấm trà, nhìn hơi nóng bốc lên trong tách, Từ Nghi hỏi:

“Tình hình hai người thế nào rồi ạ?”

Chủ Ngật Sơn nghe ra là anh đang hỏi Triệu Tiểu Tĩnh, nhưng không biết gọi ả thế nào. Ông ta không khỏi nhìn thẳng về phía Từ Nghi. Nói ra, đây là lần thứ hai họ chính thức gặp mặt. Lần đầu tiên là lúc anh và Chủ Điem đăng ký kết hôn, khi đó mẹ Chủ Điem còn sống, cô vốn không muốn mời ông đến, nhưng bởi vì mẹ của cô kiên trì nên ông ta mới có thể ăn bữa cơm với con gái và con rể mình.

Trên bàn cơm, người thanh niên này biểu hiện chẳng bắt mắt, nhưng vô cùng khéo léo. Cử chỉ đúng mực, tiến thoái lễ độ, tuy nói không nhiều nhưng phát âm gãy gọn, mạch lạc rõ ràng, giọng nói ôn hòa lại hờ hững. Ông ta hơi có thiện cảm với anh, lại đột nhiên nghe nói anh đi lính. Nghề này khiến ông ta không hài lòng lắm. Có điều lúc đó ông đã không nhúng tay vào được, con gái căn bản sẽ không

nghe. Chủ Ngật Sơn nhớ lúc đó bản thân mình cũng vì điều này mà phiền muộn thật lâu. Nhưng bây giờ xem ra chưa chắc không phải là chuyện tốt.

Ổn định lại tâm trạng, Chủ Ngật Sơn nói:

“Cô ấy khá hơn nhiều rồi, tối qua cảm ơn con.”

“Ba khách sáo rồi.” - Từ Nghi khẽ mỉm cười - “Con nên làm mà.”

Bất kể nói thế nào, anh sẽ không thể trở mắt nhìn Chủ Điem làm chuyện ngu ngốc. Chủ Ngật Sơn nhấp trà, do dự một lát mới hỏi:

“Điem Điem có khỏe không?”

Từ Nghi nhìn ông, lắc đầu:

“Với sự hiểu biết của ba về cô ấy, ba phải biết rõ cô ấy sẽ tức giận đến mức nào mà.”

Chủ Ngật Sơn cúi đầu im lặng, hồi lâu mới yếu ớt nói:

“Ba biết nó hận ba, cũng trách ba bỏ mẹ nó.”

Thật ra lúc đó ông ta chẳng suy nghĩ nhiều như vậy, không hề muốn ly dị người vợ đã kết tóc với mình. Ông ta đã nghĩ kỹ, chờ Triệu Tiểu Tĩnh sinh con trai rồi cho ả một khoản tiền đuổi ả đi. Khi đó ông ta đã năm mươi tuổi, ở quê đã là người sắp sửa xuống mồ rồi, nhưng nhìn lại vẫn chưa có người nối nghiệp. Sau trăm tuổi, ngay cả người trông nhà cho ông ta cũng không có, cảm giác sợ hãi này khiến cuộc sống ông ta cực kỳ bất an. Nhưng vợ ông đã vào thời mãn kinh, sau này không thể sinh con được nữa. Hơn nữa việc kinh

doanh của ông ta phải xã giao nhiều, mượn cơ hội này quen biết không ít phụ nữ, dần dà tiếp xúc liền bất giác vượt qua giới hạn.

Đối với Triệu Tiểu Tĩnh, ban đầu ông ta chỉ là tìm mới lạ, không định lún quá sâu, hoàn toàn không nghĩ đến chuyện con cái. Nhưng sau đó có một lần đưa ả đi chơi, một bà cụ có kinh nghiệm nói nhìn tướng mạo và vóc dáng ả chắc chắn là người mắn đẻ. Lúc đó ông ta chẳng để ý đến những lời này, sau đó gặp gỡ lâu dần, ông ta cảm thấy người phụ nữ này cũng xem như thú vị, mới chính thức có ý định để ả sinh con.

Sau khi vợ biết chuyện này liền có thái độ khác thường, kiên quyết và kịch liệt đòi ly hôn. Ông ta không muốn nhưng vợ lấy cái chết ép buộc, ông chỉ có thể khuất phục. Khoảng thời gian đó Triệu Tiểu Tĩnh biết vì ly hôn nên tâm trạng ông ta không tốt, ngoan ngoãn hầu hạ ông ta, nghiêm nhiên là một người thấu hiểu. Khoảng thời gian vợ ông qua đời ả vẫn không xuất hiện, đến lúc ông ta gần như hồi phục mới trở về bên ông ta, dịu dàng gấp mười lần trước kia. Lúc đó chính là thời điểm ông ta cần an ủi tình cảm, ả cũng thừa dịp ông yếu lòng mà đến.

“Tiểu Từ.” - ông ta lấy lại tinh thần, nói với Từ Nghi - “Điềm Điềm có nhắc đến mẹ nó trước mặt con không?”

Chẳng biết tại sao, ông ta đột nhiên muốn biết chuyện này.

“Rất ít nói, đây là một khúc mắc của cô ấy.” - Từ Nghi uống hớp trà, tiếng nói rõ ràng - “Có điều tối qua cô ấy ngủ không ngon, ban đêm nói mơ rất nhiều, kêu mẹ, kêu động đất và kêu ba hết lần này đến lần khác.”

Chủ Ngật Sơn vừa nghe thoáng chốc liền sững sờ. Từ Nghi cũng phát giác ông thất thần, mắt ông ta hơi hé, bông mắt rõ ràng, vẻ già nua chột hiện. Anh chậm thêm tách trà cho ông ta, nhẹ giọng hỏi:

“Ba, ba sao vậy?”

Chủ Ngật Sơn như vừa được đánh thức, mở to hai mắt nhìn anh, hồi lâu mới xua xua tay, có chút uể oải nói:

“Không sao, không sao.”

“Hai ngày nay bận rộn, có lẽ là ba mệt rồi, ba về nghỉ ngơi trước đi ạ. Bên này Chủ Điền có con rồi.” - Từ Nghi nhìn ông ta, thoáng ngập ngừng nhưng lại nói tiếp - “Ba, có thể con nói chuyện khó nghe, nhưng vẫn muốn nói một câu. Sau này mong ba hãy cố hết sức đừng để chuyện của ba và cô Triệu quấy nhiễu Điền Điền. Tính tình của cô ấy ba cũng rõ, bốc đồng và kích động, không ai trông nói không chừng sẽ gây ra chuyện gì ngốc nghếch. Con không hy vọng cô ấy như vậy.”

Chủ Ngật Sơn nhìn xoáy vào anh, nặng nề gật đầu:

“Ba biết rồi.”

Mãi cho đến lúc cuối cùng rời đi, sắc mặt của Chủ Ngật Sơn cũng không tốt lắm, tái nhợt lại già nua, như vừa mới đổ một trận bệnh nặng.

Từ Nghi đứng bên đường cái chăm chú nhìn xe ông đi xa dần. Chút ánh nắng còn sót lại từ buổi chiều tà vương lên mặt anh, phủ một lớp sáng mỏng manh trong suốt. Một lúc lâu sau, anh khẽ thở dài một hơi. Vừa rồi thật ra là anh cố ý. Ngày đó anh nói điện thoại

với Chử Đông Mai, xin địa chỉ của Triệu Tiểu Tĩnh, một mạch nghe bà nói rất nhiều chuyện hồi Chử Điem còn bé, bao gồm người nhà của cô.

Khiến anh khắc sâu nhất chính là câu chuyện Chử Đông Mai kể trong màn nước mắt. Khi đó Chử Điem vừa mới lên trung học, có một lần cả nhà họ về quê ở vùng núi Tứ Xuyên. Khi đó Chử Ngật Sơn coi như là áo gấm về làng, đêm hôm trước ở nhà uống rất nhiều rượu với người ta, ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao vẫn chưa dậy. Cũng chính vào lúc này, vùng quê đột ngột xảy ra một trận động đất lớn, căn nhà gỗ hơn hai mươi năm sụp xuống, nhốt ông ta trong nhà. Chử Ngật Sơn ở bên trong, gọi trời trời không thấu, gọi đất đất không hay.

Thời gian từ từ trôi đi, lúc tâm trạng Chử Ngật Sơn sắp sụp đổ, đột nhiên nghe thấy bên ngoài bỗng dậy tiếng, đội cứu hộ đã đến rồi. Sau khi thành công được cứu, ông ta thấy vợ khóc đỏ cả mắt, và đôi tay phồng rộp. Bà thấy ông ta bị thương, không nói hai lời liền công ông ta lên, không biết ở đâu mà bà có sức lực lớn như vậy, một người phụ nữ bốn mươi lăm cân định công một người đàn ông bảy mươi lăm cân. Bà thử mấy lần cũng không thành công, vừa khóc vừa tát chửi bản thân vô dụng. Chử Ngật Sơn thấy bà như vậy chẳng thể thốt nên câu nào.

Sau đó vẫn là người khác giúp đỡ đưa ông ta đến bệnh viện, lúc nằm viện ngày ngày bà chăm sóc ông ta không rời một bước. Về sau ông ta khỏe lại còn tăng thêm vài cân, mà bà thì lại gầy sọp như người bệnh tật.

Nghe vậy, Từ Nghi cũng không thốt lên được câu nào. Tối hôm qua anh ngủ chập chờn, quả thật nghe thấy Chử Điem nói mớ, cũng

là ba từ anh đã nói, vốn không muốn nói ngay mặt Chủ Ngật Sơn, nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được.

Không phải vì một ai, bởi vì dù là trong mắt một người ngoài, Chủ Ngật Sơn cũng không thể nào được tha thứ.

Từ đó về sau, hai người ăn ý không nhắc đến chuyện này nữa, cuộc sống trở lại sự yên bình thường nhật. Một ngày Chủ nhật lại đến, Từ Nghi hiếm khi được nghỉ ngơi ở nhà một ngày. Bởi vì hôm qua làm chút vận động ban đêm, Chủ Điem vốn tưởng rằng hôm sau anh sẽ thức dậy muộn một chút, nhưng không ngờ vẫn như ngày trước, trời mới tờ mờ sáng anh đã thức dậy. Như thường lệ, sau khi chạy bộ năm cây số, anh trở về làm bữa sáng, tiếp theo kêu cô dậy.

Chủ Điem cảm thấy quả thật anh cần miễn khiến người ta cảm phần, nên nằm lỳ trên giường giờ trò lười biếng không chịu dậy:

“Em không dậy nổi. Dù sao tối hôm qua em cũng tốn sức, em có quyền lợi yêu cầu ngủ thêm một lát mà.”

Từ Nghi dờ khóc dờ cười, để cô nhắm mắt thêm vài phút mới lại đưa tay vỗ vỗ đầu cô:

“Mau dậy đi, ăn sáng xong dẫn em đi chợ, hôm nay nấu cho em một bữa ngon.”

Chủ Điem bất động:

“Em không muốn đi, em xin ở lại ngủ giữ nhà...”

Từ Nghi lười nói nhiều với cô, vén chăn lên, trực tiếp bế cô đưa vào phòng vệ sinh. Tuy giữa chừng cánh tay bị cắn vài cái, nhưng cuối cùng vẫn đánh thức cô dậy.

Ăn sáng xong xuôi, hai người ra ngoài. Tối qua thành phố B lại bắt đầu đổ mưa, hiện giờ vẫn còn tí tí tách tách, một trận mưa thu một đợt rét, Chủ Đầm cố ý mặc bộ quần áo thể thao màu tím đậm, tóc cột cao hết ra sau thành một cái đuôi ngựa, trông vô cùng trẻ trung. Tuy nhiên, trong mắt Từ Nghi, cô ăn mặc vậy nhìn thế nào cũng không thích hợp. Anh ngẫm nghĩ, kéo mũ áo lên, phủ thẳng lên đầu cô, che đi hơn nửa khuôn mặt.

Chủ Đầm không nhịn được đưa tay chọc chọc vào eo anh:

“Nhỏ mọn.”

Hai người ngồi xe buýt đi đến một khu chợ lớn, trời đổ mưa nên nơi này không đông đúc lắm. Từ Nghi xếp ô, chậm chạp và nghiêm túc lựa chọn thực phẩm trước từng quầy hàng. Người đàn ông này có thể đảm đương mọi công việc của một bà nội trợ, chắc là lát nữa Chủ Đầm sẽ ăn không ngồi rồi. Cô đi theo sau Từ Nghi, chỉ đợi anh vừa ý một món, lại quay người hỏi cô có thích ăn không.

Có lẽ thật sự không nhìn được thái độ ngồi chờ ăn uống này của cô, Từ Nghi đuổi cô đi mua xương. Chủ Đầm đút hai tay vào túi vô cùng nhàn nhã đi đến quầy thịt, nhìn vài khúc xương sườn, lúc chưa biết chọn khúc nào thì bỗng nghe thấy một giọng nói.

“Ba ơi, mua chút năm đùi gà đi.”

“Không phải con không thích ăn cái đó sao?”

“Nhưng Từ Hoàn thích, chờ anh ấy đến nhà rồi chung với xương cho anh ấy ăn. Đúng rồi, còn xương nữa!”

Người được kêu ba liền mỉm cười hiền hậu:

“VẬY thì mua một chút, chúng ta về nhà chung lên ăn thử trước, chờ Từ Hoàn đến thì làm thêm cho cậu ấy ăn.”

Hai ba con bảo nhau mua nắm đùi gà từ từ đi về phía cô. Chủ Đìem lơ đãng quay đầu nhìn lại, mới thấy rõ hai người nói chuyện là ai, nhất thời không thể nén nổi sự ngạc nhiên.

Là Mạnh Phàm và Mạnh Ngọc Hòa.

Mạnh Ngọc Hòa cũng nhìn thấy Chủ Đìem, đồng thời cũng nhận ra cô. Dường như ông thoáng do dự mới bước lên chào hỏi:

“Chào cô, lại gặp mặt rồi.”

Chủ Đìem gật đầu với ông, ánh mắt không kìm được nhìn vào Mạnh Phàm đứng bên cạnh ông. Đây là lần đầu tiên cô chính diện nhìn thấy rõ tướng mạo Mạnh Phàm với khoảng cách gần như vậy. Vóc dáng Mạnh Phàm cao xấp xỉ cô, mái tóc ngắn tôn lên khuôn mặt thanh tú và nhã nhặn, lịch sự. Nhưng bởi vì sinh bệnh trường kỳ nên sắc mặt cô ấy vô cùng xanh xao, khuôn mặt chẳng có da có thịt, xương gò má trông rất cao. Chủ Đìem gần như tưởng tượng ra được, nếu thân thể Mạnh Phàm khỏe mạnh, dáng vẻ nhất định rất đẹp.

Thấy Chủ Đìem chăm chú nhìn con gái mình không chớp mắt, trong lòng Mạnh Ngọc Hòa lờ mờ cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng không tiện hỏi liền cười trò chuyện với cô:

“Đến mua thức ăn à? Trước kia sao không gặp cô ở quanh đây?”

Chủ Đìem vừa định lên tiếng đã nhìn thấy một người phụ nữ vội vã đi về phía bên này. Bà ta thấy Mạnh Ngọc Hòa đứng đó trò chuyện với người khác, thoáng chốc nổi giận:

“Chỉ biết nói nhảm thôi, đã mua xương chưa?”

“Mua đây, mua đây.”

Mạnh Ngọc Hòa vội vàng quay người lựa chọn. Người phụ nữ kia cũng chú ý đến Chủ Đìem, ghé vào tai Mạnh Ngọc Hòa khẽ hỏi:

“Con nhỏ này là ai, ông biết à?”

“Đừng nói lung tung, cái gì mà con nhỏ này chứ, người ta là bạn của bác sĩ Phương.”

Mạnh Ngọc Hòa khẽ trách bà ta. Trong nháy mắt bà ta hiểu ra, vô cùng gượng gạo gật đầu cười với Chủ Đìem, coi như chào hỏi.

Người nhà họ Mạnh nhanh chóng chọn xương rồi rời đi, Chủ Đìem đứng tại chỗ nhìn chăm chú theo bóng lưng ba người họ, mãi lâu không nhúc nhích. Tuy đã sớm nghe nói về tình trạng của Mạnh Phàm từ chỗ Từ Nghi và Phương Triết, nhưng tận mắt chứng kiến vẫn mang đến chấn động rất lớn cho Chủ Đìem. Cô vừa mới nghe Mạnh Phàm nhắc đến Từ Hoàn, cũng chính là anh trai của Từ Nghi. Chắc hẳn trong ý thức tỉnh táo của cô ấy vẫn không thể chấp nhận sự thật anh ấy đã hy sinh. Chủ Đìem không khỏi khẽ thở dài.

“Đứng ngây ở đó làm gì? Đã mua đồ chưa?” - không biết Từ Nghi đi đến từ lúc nào, thấy hai tay cô trống trơn, anh khẽ lắc đầu - “Xem

ra vẫn không thể trông cậy vào em được.”

Chử Điem hiếm hoi không phản bác, đầu óc cô vẫn mãi suy nghĩ về Mạnh Phàm. Cô cảm thấy Mạnh Phàm rất khó thoát khỏi ngõ cụt này, tình cảm mười mấy năm, chiếm giữ một nửa sinh mệnh của một cô gái, bảo cô ấy dễ dàng chấp nhận thế nào được?

Phụ nữ trầm mê, khó thể thoát khỏi(*). Chử Điem đột nhiên cảm thấy Từ Nghi suy nghĩ quá tốt đẹp và lạc quan rồi.

() Trích từ đoạn Tiểu Nhã trong bài Nhã của Kinh Thi.*

Mua đồ xong, hai người cầm ô đi ra ngoài. Trời mưa càng lúc càng lớn, Chử Điem kề sát vào Từ Nghi, bắt đầu hối hận vì nghe lời anh không lái xe đi.

Hai người đang tính toán có nên bắt xe về nhà không, kết quả nghe thấy một tiếng nói quen thuộc kêu lên từ phía sau:

“Từ Nghi?”

Tiếng nói kia mang theo chút khó tin, Chử Điem quay đầu nhìn lại, phát hiện là Mạnh Ngọc Hòa. Hai tay ông xách hai túi nylon đầy đứng trong mưa, có lẽ đang đợi người, sau khi thấy rõ họ, vẻ mặt ông hết sức kinh ngạc. Từ Nghi cũng nhìn thấy ông, hơi giật mình, cất tiếng chào ông:

“Bác trai, chào buổi sáng.”

Mạnh Ngọc Hòa cũng vô cùng kinh ngạc nhìn Chử Điem, dường như không nghe thấy lời Từ Nghi nói. Ông ngẩng đầu chỉ chỉ cô, hỏi Từ Nghi:

“Đây là...?”

Hỏi xong, dường như ông cảm thấy không hay lắm, lập tức rút tay lại. Từ Nghi liếc nhìn Chủ Đìem, giới thiệu với ông:

“Đây là vợ cháu, Chủ Đìem.”

Mạnh Ngọc Hòa nghe vậy liền thất thần một hồi, một lúc lâu sau mới lẩm bẫm:

“Kết hôn rồi à...”

Từ Nghi chỉ thản nhiên nói “Vâng.” Mạnh Ngọc Hòa nhìn hai người họ với ánh mắt hơi mờ mịt, nhất là Chủ Đìem. Chủ Đìem bắt đắ dĩ nở nụ cười gượng với ông, thật sự vô cùng khó coi. Bỗng nhiên dường như ông nhớ ra điều gì đó, vẻ mặt nhất thời hoảng hốt.

“Mạnh Phàm và mẹ của nó cùng đi chung, đừng để hai người họ thấy cháu, cháu đi nhanh lên đi.”

Từ Nghi gật đầu, dẫn Chủ Đìem rời khỏi. Đưa lưng về phía Mạnh Ngọc Hòa, sau khi đi xa, Chủ Đìem giả vờ như trước đây chưa từng thấy ông, hỏi:

“Người vừa nãy là ai vậy?”

Từ Nghi không lên tiếng, điều này khiến Chủ Đìem có lòng thăm dò hơi nóng nảy:

“Hỏi thì anh nói đi.”

Lại thấy Từ Nghi đưa tay bắt xe, vất vả lắm mới có một chiếc xe trống dừng trước mặt họ, anh mở cửa xe, nói với cô:

“Lên xe, về nhà trước đã.”

Về đến nhà, Chủ Đìềm ngồi trên ghế salon hí hoáy nghịch điện thoại không nói lời nào. Khóe mắt chú ý thấy Từ Nghi thay quần áo và sắp xếp thực phẩm như không có gì, Chủ Đìềm hơi tức giận, cũng không đến giúp đỡ.

Đến lúc Từ Nghi xong xuôi hết thay, bung một cốc nước nóng đi về phía cô, Chủ Đìềm cố ý không nhìn anh, cúi đầu ra sức bấm điện thoại, làm bộ như đang tán gẫu với người khác vui vẻ vô cùng.

Từ Nghi đưa cốc nước nóng đến trước mặt cô:

“Vừa mới mắc mưa, uống chút nước nóng đi, cẩn thận bị cảm.”

Chủ Đìềm không muốn uống, nhưng cũng không thể để anh cứ cầm như vậy nên đưa tay nhận lấy. Từ Nghi thở hắt một hơi, đang định quay người trở vào bếp đã bị Chủ Đìềm gọi lại. Chủ Đìềm không nhìn anh, tay phải nhẹ nhàng vuốt thành cốc thủy tinh, vô thức căn môi dưới. Qua một lát, cô mới nói:

“Trước đó em đã đến bệnh viện thăm Mạnh Phàm, cũng đã nhìn thấy bác trai.”

Từ Nghi không hề cảm thấy quá mức bất ngờ, anh chỉ hỏi:

“Đã nói gì?”

“Lúc đó em đứng cạnh bác sĩ Phương, vốn chỉ đứng xa xa ở vườn hoa nhìn Mạnh Phàm, chỉ chào hỏi bác trai thôi chứ chưa nói gì nhiều.”

Từ Nghi im lặng trong chốc lát, nhưng Chủ Điem đã có phần không chịu nổi:

“Anh không hỏi xem vì sao em lại muốn đi gặp họ à?”

Từ Nghi bình tĩnh nói:

“Không cần đoán cũng biết, tại sao còn phải hỏi?”

Chủ Điem chợt cảm thấy ử rữ, ôm gối ôm, quay sang một bên:

“Nhàm chán.”

Thấy vậy, Từ Nghi khẽ thở dài, nói:

“Anh biết không phải là em không tin anh, nếu thật sự muốn nói lý do, có lẽ là tò mò chiếm đa số. Có đúng không?”

Chủ Điem: “...”

Người này thật đúng là thần mà.

“Vừa nãy không phải anh cố ý tránh. Bác trai ở đó, anh không tiện nói nhiều với em, bây giờ em muốn biết gì? Anh đều nói cho em biết hết.”

Từ Nghi đụng nhẹ vào cánh tay cô. Chủ Điem kêu “Hứ”:

“Tự em đã thành thật khai báo rồi, còn muốn anh nói gì nữa chứ.”

Từ Nghi thoáng nghĩ, có vẻ như đúng là như vậy. Anh cười cười, nghịch tay Chữ Đầm:

“Vậy chúng ta không tức giận nữa nhé?”

“Ai tức giận? Anh thấy em là người ngây thơ như vậy sao?”

Chữ Đầm phản bác. Từ Nghi nhìn dáng vẻ cô chơi xấu, vừa định nói chuyện thì điện thoại di động vang lên. Anh liếc nhìn hiển thị trên điện thoại, là số trong nhà gọi đến. Từ Nghi cau mày, nhấn nút trả lời:

“Có chuyện gì?”

Người gọi đến là Tống Khả Như, nghe thấy giọng điệu lạnh nhạt này, bà khựng lại giây lát mới cất lời:

“Mẹ nghe người ta nói hôm nay con nghỉ ở nhà à?”

“Mẹ nghe ai nói?”

Tống Khả Như á khẩu, suýt nữa thốt lên bốn chữ “Con quản mẹ à”, tổn sức đè nén cơn giận bị con trai đẩy lên, bà lạnh nhạt nói:

“Trùng hợp hôm nay mẹ và ba con đều ở nhà, hai con đến đây một chuyến ăn bữa cơm đi.”

“Bên ngoài trời đang mưa.”

“VẬY hai con lái xe đến, còn không bắt xe đến mẹ trả tiền cho.” - Tống Khả Như lạnh lùng nói - “TỪ Nghi, con đừng tìm lý do với mẹ, lẽ nào con muốn mẹ gọi điện cho Chử ĐỀM, tự nói với nó chuyện này?”

Từ Nghi mím môi, im lặng trong chốc lát, anh bấm kết thúc cuộc gọi. Chử ĐỀM ở bên cạnh nghe thấy hết cả, nhìn dáng vẻ anh đuối lý nhất thời không thể nhin cười được, còn ôm lấy Từ Nghi, hôn anh một cái, thêm dầu vào lửa:

“Chồng em thật tốt.”

Từ Nghi có chút bất đắc dĩ:

“ĐỪNG cười trên nỗi đau của người khác rõ ràng như vậy được không?”

Chử ĐỀM chẳng thèm để ý anh, cô cọ đầu trên vai anh, sau đó nói:

“Mau thay quần áo đi, chúng ta phải chuẩn bị xuất phát.”

Nhìn Chử ĐỀM ra vẻ kích động không thôi, Từ Nghi nhất thời cảm thấy cô gái này hơi đơn thuần. Quả nhiên lái xe được giữa chừng thì Chử ĐỀM đổi ý. Nghĩ kỹ lại thì đây xem như lần đầu tiên cùng đi với Từ Nghi đến thăm ba mẹ chồng sau khi cưới. Và lại, tính đúng ra thì đây xem như lần thứ ba gặp mặt ba chồng Từ Kiến Hằng.

Nhớ đến người đàn ông trung niên vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt sắc bén kia, Chử ĐỀM không dãn nỗi cảm giác hốt hoảng, cúi đầu

quan sát cách ăn mặc của mình. Lúc này ngược lại Từ Nghi có vẻ tinh thần sáng khoái, còn an ủi cô như không:

“Không cần nghĩ nhiều, ăn bữa cơm thôi. Vừa rồi không phải tâm trạng em còn rất tốt sao?”

Chữ Điem then quá thành giận, mặt đỏ bừng, hét anh:

“Không được cười.” - cô như người trên chảo nóng, giày vò một hồi, đột nhiên nhớ đến một chuyện - “Đã lâu không tới nhà ba mẹ một chuyến, đi tay không như vậy không hay lắm nhỉ?”

“Không sao, chẳng cần mang gì cả.”

“...” - Chữ Điem suy nghĩ lại hỏi - “Sao đột nhiên hôm nay ba mẹ bảo chúng ta qua ăn cơm vậy?”

“Sinh nhật ba.”

“!!!”

Dưới sự kiên quyết của Chữ Điem, hai người vẫn xuống xe giữa đường, tức thời đi mua bánh sinh nhật và một bó hoa mang qua. Lúc chạy đến hoa viên Sâm Giang nhà của Từ Kiến Hằng và Tống Khả Như thì đã mười một giờ rưỡi. Từ Nghi thong thả xuống xe, ấn chuông cửa căn nhà nhỏ hai tầng của ba mẹ.

Là Tống Khả Như ra mở cửa cho họ. Bà đứng ở cửa, chăm chú nhìn hai người đến. Tuy trên mặt không có nét cười rõ rệt, nhưng vẫn nhìn ra được tâm trạng bà không tệ lắm. Bà chú ý đến chiếc bánh kem trong tay Từ Nghi, mày khẽ cau lại, nhưng nhanh chóng giãn ra.

“Đến rồi à.”

Bà nói với giọng mềm mỏng hiếm có, Từ Nghi cũng thuận theo đáp một tiếng. Chử Điem ở phía sau anh thăm dò, nở nụ cười ngọt chào Tống Khả Như:

“Mẹ.”

Tống Khả Như khẽ cười gật đầu. Cô út Phó Dục Ninh cũng đến, nghe thấy tiếng mở cửa liền đi ra tiền sảnh, nhìn thấy Từ Nghi và Chử Điem không thể giấu được vẻ ngạc nhiên:

“Hai con cũng đến sao?”

Chử Điem le lưỡi cười, dáng vẻ rất khiến người ta yêu thích. Tống Khả Như vội chuẩn bị cơm trưa, không trò chuyện nhiều với họ liền đi vào bếp. Phó Dục Ninh đi thụt lại phía sau, liếc nhìn bánh sinh nhật họ mua đến, cười nói:

“Hai con mua đồ ngon đến nhưng đáng tiếc ba con ăn không được.”

Chử Điem không hiểu hỏi:

“Ba sao vậy ạ?”

“Đường máu hơi cao, bác sĩ nghiêm cấm ông ấy ăn đồ ngọt.”

Chử Điem “À”, hơi lúng túng nhìn lại Từ Nghi. Phó Dục Ninh cười an ủi cô:

“Không sao, hôm nay cũng đâu phải chỉ có mình ông ấy ở đây. Có điều đừng để ông ấy nhìn thấy, ông ấy là người thích đồ ngọt như vậy, có thể nhìn mà không được ăn không phải là khó chịu chết ông ấy hay sao?”

Chữ Điem đành để Từ Nghi cầm về xe. Xem ra dường như anh cũng không biết, mà cau lại không nói gì.

Gần đây Từ Kiến Hằng bận suốt, hôm qua công ty vừa giành được một hạng mục của quân đội, buổi tối tổ chức tiệc ăn mừng, ông quá cao hứng nên uống say bí tỉ, hai giờ đêm mới về đến nhà. Hôm nay trông sắc mặt hơi xanh xao, tầm mắt ông vẫn nhìn Chữ Điem và Từ Nghi. Đến lúc gần xuống tới mới cất giọng trầm thấp chào hỏi:

“Tối rồi à?”

Chữ Điem vô cùng khôn khéo đáp lại một tiếng “Chào ba”, nhưng Từ Nghi lại ngồi yên bất động, chờ Từ Kiến Hằng ngồi xuống mới giơ tay rót cho ông tách trà, đưa đến. Từ Kiến Hằng liếc nhìn anh, bưng lên, từ từ uống một hớp.

Phòng khách chìm vào tĩnh lặng khiến người ta căng thẳng. Phó Dục Ninh và Tống Khả Như đều ở bếp chuẩn bị cơm trưa, không ai đi ra ngoài xoa dịu không khí. Chữ Điem có chút ngồi không yên, lúc đang định viện có xuống bếp phụ việc để thoát khỏi tình cảnh này thì cô nghe thấy Từ Kiến Hằng chậm rãi cất lời:

“Tiểu Chủ, bây giờ con vẫn còn làm ở công ty Tây Định à?”

Chữ Điem đáp:

“Đúng vậy ạ, được nửa năm rồi.”

“Đãi ngộ bên kia thế nào? Công việc có bận không?”

Chú Điem không đoán ra được vì sao ông lại hỏi chuyện này, đành phải trả lời theo tình hình thực tế:

“Tiền lương cũng tạm, lúc bình thường công việc không bận, gặp phải lúc công ty có hoạt động gì lớn có thể tăng ca vài ngày, may mà những lúc vậy không nhiều lắm.”

Từ Kiến Hằng dường như hài lòng gật đầu, lại uống vài hớp trà, mới nói:

“Hồi đầu năm lúc con tìm việc làm, bộ phận nhân sự của Chính Hằng cũng nhận được sơ yếu lí lịch của con, từng mời con đến phỏng vấn, nhưng về sau không tuyển con.”

“... Là con biểu hiện không tốt ă?”

“Con biểu hiện không tệ, chẳng qua công việc đó thường xuyên phải đi công tác và tăng ca, ba sợ một cô gái như con không chịu nổi” - Từ Kiến Hằng nói - “Bình thường công việc Từ Nghi bận bịu, không chăm sóc cho con nhiều được, con còn phải làm công việc cực khổ như vậy, đối với gia đình, đối với con, đối với nó đều không tốt.”

Hóa ra là vì nguyên nhân này. Chú Điem do dự trong chốc lát, đột nhiên hỏi:

“Con đến Tây Định phỏng vấn, không phải là ba đã đánh tiếng trước chứ ă?”

Từ Kiến Hằng không nói gì, chỉ là ngón tay vuốt nhẹ cái tách trước mặt, trà trong tách đã hết. Chủ Điem chú ý đến, lúc định đưa tay châm trà thì một bàn tay khác đã nâng lên trước cô một bước, châm đầy trà vào tách.

Từ Kiến Hằng liếc nhìn con trai ông, bỗng thoáng cười:

“Chẳng dễ gì, qua nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tôi uống trà do con trai ruột tôi rót.”

Vẻ mặt Từ Nghi lạnh nhạt, mặc cho ông chế nhạo vẫn im lặng.

Lời đã cất lên, tất nhiên không khí không còn gượng gạo như vậy nữa, lại trò chuyện thêm một chút, bên phòng bếp đã kêu ăn cơm. Do là tiệc sinh nhật nên món ăn trưa được chuẩn bị thịnh soạn hơn bình thường nhiều. Từ Kiến Hằng rửa tay, xem xét một phen, không nhìn được quở trách:

“Nấu nhiều thế làm gì, một buổi trưa đâu ăn hết.”

Phó Dục Ninh lườm ông:

“Dầu gì cũng là mừng thọ, bọn nhỏ cũng đến đây đủ, anh cảm thấy hai ba món là được sao? Ăn không hết thì cho vào tủ lạnh, buổi tối hâm lại ăn.”

Từ Kiến Hằng cười:

“Chỉ có hai người là tôi và chị dâu cô, cả bàn đồ ăn thừa này phải ăn đến ngày tháng năm nào đây? - ông nhìn Phó Dục Ninh một cái - “Vị kia ở nhà cô hôm nay sao không đến, bận vậy hả?”

“Anh đừng suy nghĩ nhiều mà, lão Cố bận thật, cả tháng rồi em chưa thấy mặt mũi ông ấy đâu nè.”

Nhắc đến chồng, Phó Dục Ninh không khỏi hơi u oán. Từ Kiến Hằng “Hừ” một tiếng, đúng lúc Tống Khả Như bung thức ăn lên bàn, nghe thấy bà oán trách liền trêu gheo bà:

“Chị thấy tình cảm của em và lão Cố tốt thế còn gì, đã đến từng tuổi này rồi mà nhắc đến chú ấy em vẫn như cô bé vậy.”

Phó Dục Ninh liền kêu:

“Nào có chứ!”

Tuy bà nói cứng, nhưng vẻ hạnh phúc trên mặt vẫn không thể che giấu hết được. Chủ Điem nhìn bà, thật sự vô cùng hâm mộ. Nếu như hai mươi năm sau cô và Từ Nghi cũng có thể giữ được tình cảm thắm thiết như cô út và dượng út thì tốt biết mấy. Cô ngẫm nghĩ liếc nhìn Từ Nghi, lại phát hiện ra anh đang nhìn về chiếc bàn bày đầy món ăn như có điều suy nghĩ.

Bởi vì mắc bệnh cao huyết áp nên Từ Kiến Hằng bị hạn chế uống rượu. Tiệc ăn mừng tối qua đã phá giới, trưa nay lúc ăn cơm vẫn gọi dì người làm khui rượu, còn là rượu trắng. Tống Khả Như nhìn thấy định can ngăn nhưng bị Phó Dục Ninh cản lại.

“Hôm nay anh cả là lão đại, để cho anh ấy uống chút rượu đi.”

Từ Kiến Hằng nghe vậy nói:

“Vẫn là Ninh Ninh thương tôi.”

Tống Khả Như thờ ơ nhìn ông:

“Đến lúc đó tăng huyết áp ông đừng than vãn khó chịu với tôi đấy nhé.”

Từ Kiến Hằng vờ như không nghe thấy, ông bung chung lên lắc lư vài cái, đưa đến trước mặt Từ Nghi, nói với anh:

“Sao đây, uống vài chung được không?”

Vẻ mặt Từ Nghi bình thản:

“Uống thì uống.”

Từ Kiến Hằng cầm lấy chai rượu rót đầy chung. Từ Nghi cũng bung chung lên, ánh mắt liếc nhìn chung rượu của ba và anh, khẽ cười:

“Ba nửa chung, con đầy chung, điều này không công bằng lắm nhỉ?”

Lời vừa nói ra, ba người phụ nữ đang ngồi đều hoảng sợ. Tống Khả Như cau mày định răn anh, Phó Dục Ninh cũng không nhịn được giậm chân mắng thẳng thừng nhóc chết tiệt. Chủ Điem không dễ nói chuyện nhưng vẫn len lén đưa tay kéo góc áo Từ Nghi.

Nhưng không ngờ Từ Kiến Hằng vung tay lên:

“Đàn ông uống rượu, phụ nữ các người bớt xen miệng vào đi.” - ông vỗ bàn nói - “Được, tôi rót đầy chung.”

Hai chung rượu đầy cụng vào nhau, hai người đàn ông đều uống một hơi cạn sạch. Sắc mặt Từ Kiến Hằng vẫn bình thường, nhưng Từ Nghi đặt chung xuống lại đột nhiên ho khan, mặt cũng nhanh chóng đỏ bừng. Chủ Điem lên nhìn người đang ngồi, vỗ nhẹ lên lưng Từ Nghi, khẽ dặn dò anh:

“Anh uống chậm thôi.”

Từ Nghi thoáng cầm tay cô, vất vả nuốt xuống ngụm rượu cay, khàn giọng nói với ba mình:

“Nữa!”

Khóe mắt Từ Kiến Hằng nheo lại, lại rót đầy rượu cho anh:

“Không phải người trong quân đội đều uống được lắm sao, tôi thấy cậu mấy năm như vậy vẫn không thể luyện được tửu lượng.”

Mặt Từ Nghi đỏ ửng vì ho khan, nhưng giọng nói lại có chút thờ ơ:

“Luyện được hay không thử một chút chẳng phải biết ngay thôi sao?”

Từ Kiến Hằng khẽ cười:

“Được, cậu có gan.”

Lần thử này của hai người đã nhanh chóng uống cạn chai rượu nửa lít. Từ Kiến Hằng vẫy tay gọi dì người làm đến khai rượu tiếp, bị Tống Khả Như quát mắng. Dùng ánh mắt ra hiệu bảo dì vào bếp

lại, Tống Khả Như cúi gập gập thức ăn bỏ vào cái bát trước mặt ông, nói:

“Ăn chút thức ăn đi, đừng uống say.”

Lời này rõ ràng bà đã nói bằng giọng đê nén con giận, Từ Kiến Hằng nghe ra, giằng co với bà trong chốc lát, không đấu lại ánh mắt sắc bén của bà đành phải chịu thua. Ông cầm lấy đôi đũa, nói liên thanh:

“Dùng bữa, dùng bữa!”

Tống Khả Như hài lòng, lúc ngẩng đầu nhìn Từ Nghi lại phát hiện khóe miệng anh mím rất chặt. Giọng điệu bà khi nói với anh cũng chẳng nhẹ nhàng gì cho cam:

“Gần nửa năm không về, vừa xuất hiện đã chuốc say ba con mới hài lòng hả? Sao đây, đến khoe khoang từa lượng của con à?”

Từ Nghi im lặng, Tống Khả Như hoàn toàn không để anh có cơ hội cất lời, bà nói đầy khí thế:

“Mau chóng ăn cơm cho tôi!”

Một bữa cơm Chủ Đìem ăn có chút run sợ hãi hùng. Đặt đũa xuống liền chạy vào bếp giúp Phó Dục Ninh và Tống Khả Như thu dọn bát đũa. Tống Khả Như không cho cô động tay vào, bảo cô ra ngoài nghỉ ngơi. Nhưng Chủ Đìem nào dám vâng lời chứ. Bây giờ cô nhìn thấy hai ba con nhà này đã cảm thấy nhức đầu.

Vẫn còn nhớ lần đầu tiên cô đến Từ gia, khi đó họ đã chuẩn bị đăng ký kết hôn xong, gặp mặt ba mẹ một lần, có điều chỉ là nghi

thức thôi. Từ Kiến Hằng và Tống Khả Như chưa từng nghe Từ Nghi nói muốn kết hôn, đột nhiên dẫn vợ về nhà, không cần phải nói cũng biết họ kinh ngạc đến nhường nào. Mà Từ Nghi thì sao, ngoại trừ giới thiệu tình trạng cơ bản của Chủ Điem, ba mẹ hỏi vấn đề gì khác đều không nói thêm một chữ.

Từ Kiến Hằng liền hỏi anh:

“Vậy cậu trở về là có ý gì?”

Chỉ nghe Từ Nghi hờ hững nói:

“Là báo với ba mẹ một tiếng, con sắp kết hôn. Tuy rất vội vàng nhưng con nghiêm túc.”

Một câu nói khiến Từ Kiến Hằng giận đến mức giơ tay cho anh một cái tát. Đối với Chử Diễm mà nói, cái tát kia như đánh vào mặt mình, cô cảm thấy đầu óc trống rỗng, đến khi cô ổn định lại tinh thần thì đã đi theo Từ Nghi rời khỏi Từ gia không quay đầu trở lại nữa rồi.

Bởi vì chuyện này, lúc gặp lại vợ chồng Từ Kiến Hằng và Tống Khả Như, Chử Diễm hơi lo lắng bất an, sợ họ không thích mình. Nhưng hai người lại biểu hiện như chưa từng xảy ra chuyện gì, đối xử với cô như người trong nhà. Dần dà Chử Diễm cũng hiểu ra, sợ dĩ Từ Kiến Hằng đánh một cái tát kia hơn nửa là vì thái độ của Từ Nghi đối với họ trong chuyện kết hôn, mà không phải bản thân chuyện kết hôn. Cũng bởi vì chuyện đó, cô coi như hiểu được anh và ba mẹ không hề gần gũi. Nhớ ngày đó lúc ở Tứ Xuyên, cô bởi vì chuyện kết hôn còn ngồi ăn chung bàn với Chử Ngật Sơn. Mà Từ Nghi lại dường như không hề mong muốn ba mẹ anh tham dự vào.

Phó Dục Ninh cũng hiểu vì sao cô rối rắm như thế, bà rửa tào đưa cho Chử Diễm, cười nói:

“Thú vị không? Nhìn hai ba con nhà này cứ như xem kịch vậy.”

Chử Diễm không dám phát biểu ý kiến, cắn trái táo giòn. Nhưng nghe vậy, Tống Khả Như thấy không vui lắm:

“Em coi như đang xem kịch hả? Đương nhiên không phải là lão Cố và Tiểu Cố nhà em rồi.”

“Chuyện này oan cho em mà. Với lại, ở nhà bao giờ cũng là em đóng vai phản diện, lão Cố vai lương thiện, không đoàn kết đồng lòng đối ngoại như hai vợ chồng chị đâu. Xem đã ép con thành dạng gì kìa.”

Phó Dục Ninh đang nói lại cười lên. Tống Khả Như lườm cô em chồng chỉ giỏi cãi nhem nhem này, không thể nào đấu lại Phó Dục Ninh.

Ăn cơm trưa xong, ngồi thêm một lát rồi hai người từ biệt về nhà. Từ Kiến Hằng đã đi ngủ, Tống Khả Như không giữ họ lại lâu, chỉ dặn dò lái xe cẩn thận.

Trên đường trở về, trời đổ cơn mưa rào. Chủ Điem lái xe trong mưa, chạy chậm chạp. Từ lúc lên xe Từ Nghi chỉ im lặng ngồi ở vị trí lái phụ, nhìn đăm đăm ra màn mưa tầm tã ngoài cửa sổ. Lúc Chủ Điem có thời gian liếc nhìn thì anh đã ngủ rồi.

Giấc ngủ này thoáng chốc đã kéo đến tận chiều. Khi anh tỉnh lại đã là năm giờ. Từ Nghi mở mắt ra, nhìn trần nhà trắng phau, chỉ cảm thấy đầu nhức như muốn nứt. Tỉnh táo một lát mới ý thức được đây là phòng ngủ nhà mình. Nghe tiếng mưa rơi lộp bộp trên khung cửa sổ, anh hoàn toàn tỉnh lại, nhưng hơi lười biếng không muốn rời giường.

“Dậy rồi hả?”

Giọng Chủ Điem truyền đến từ phía bên, liếc mắt nhìn, anh phát hiện cô đang mặc bộ đồ ở nhà, dựa vào đầu giường nghịch điện thoại di động, dáng vẻ vô cùng nhàn nhã. Ngay sau đó anh lại nhắm mắt, cất lên một chữ “Ừ” bằng giọng mũi.

Nhưng Chử Diễm nào dễ chịu qua quít như vậy, cô đặt điện thoại xuống, ngón tay nắm lấy vành tai Từ Nghi, xách lên nói:

“Tỉnh rồi thì đừng giả bộ ngủ nữa, nhanh dậy đi!”

Từ Nghi cầm tay cô đặt bên người:

“Đầu anh đau, nằm thêm chút nữa.”

“Ai bảo buổi trưa anh uống rượu nhiều như vậy.”

Chử Diễm nén nổi giận đang trào đầy bụng, bởi vì Chử Ngật Sơn uống say về nhà hay nổi cáu lung tung, nên cô không bao giờ thích đàn ông uống rượu.

“Nhức đầu cũng đáng đời anh!”

Cô đưa tay kia chọc anh, nào ngờ Từ Nghi đột nhiên trở mình, ôm lấy eo cô.

“Vâng, anh đáng đời.” - anh rì rầm nói - “Nên đừng làm loạn, ngoan nào.”

Chử Diễm được trấn an nhẹ nhàng như con thú nhỏ xù lông, trong thoáng chốc không nổi giận nữa. Cô cúi đầu, đưa tay vuốt mái tóc ngắn ngắn hơi đâm vào tay của anh từ đỉnh đầu đến sau ót, động tác nhẹ nhàng khiến Từ Nghi cảm thấy cả người như bị điện giật.

Chử Diễm nhẹ giọng hỏi anh:

“Từ Nghi, hôm nay anh không vui à?”

“Không có.”

Anh đáp. Chủ Điền bĩu môi:

“Anh đừng hòng gạt em, vừa gặp chuyện liên quan đến ba mẹ là anh lại như người khác vậy.”

Từ Nghi không nói lời nào, bằng mức độ nào đó tương đương với cam chịu. Một lúc lâu, anh trở người lại, nhìn đôi mắt to trong veo đen láy của Chủ Điền trên đỉnh đầu.

“Nói đi!”

Cô sốt ruột thúc giục anh.

“Anh không có mất vui, chỉ cảm thấy trong lòng hơi khó chịu.” - anh nói, cười nhẹ vô cùng - “Lúc trước anh về nhà ông ấy sẽ không như vậy.”

“Sẽ không thế nào cơ?”

“Sẽ không cụng ly với anh, sẽ không nhịn không được mà nổi giận với anh, sẽ không nói nhiều, cũng sẽ không gắng sức chứng minh mình vẫn chưa già như vậy.” - tiếng nói của anh gần như thì thầm - “Ngoại trừ cảm thấy đắc ý, anh còn nghĩ thêm tại sao ông lại như vậy. Nhưng ý niệm lại thay đổi, đúng vậy, anh đã sắp ba mươi tuổi, ông còn có thể trẻ được bao nhiêu.”

“Từ Nghi.” - Chủ Điền cầm ngược tay anh - “Mâu thuẫn giữa anh và gia đình không thể hóa giải sao? Chuyện quá khứ rồi, anh không thể tha thứ cho ba mẹ sao?”

Cô nói chính là việc anh đi lính, trong mắt cô, đã nhiều năm trôi qua như vậy, dù ba mẹ vẫn không cam tâm, nhưng cũng khó thể quyết định thay anh hoặc là can thiệp sâu hơn nữa.

“Không có gì không thể tha thứ.” - Từ Nghi khẽ nói - “Có điều anh không muốn cứ chịu thua như vậy thôi, giống như điều mình từng kiên trì đều là sai vậy.”

Anh nghĩ có lẽ Từ Kiến Hằng cũng nhận định như vậy, họ rất giống nhau, ngay cả lý do kiên trì gần như buồn cười này cũng giống nhau.

Cũng bởi vì thế, lần này mới khiến anh cảm thấy khó chịu. Ba mẹ đã bắt đầu yếu thế hơn anh, hơn nữa còn là vô thức, tuyệt đối không phải chủ ý của họ. Là thời gian đã trêu chọc anh, tiết lộ cho anh một sơ hở nhỏ của ba mẹ, nói cho anh biết họ thật sự đã già.

Thế nhưng anh lại không thể cảm nhận được niềm vui sướng của sự chiến thắng, ngược lại có một nỗi khổ sở hai bên đều thiệt hại.

Download thêm nhiều ebook khác tại Ebook Fun&Free

Sau hôm đó, Từ Nghi trở về đơn vị. Bởi vì ngày tân binh nhập ngũ năm nay đẩy sớm lên tháng Chín, anh là người mới của nơi huấn luyện nên bị chỉ định phải giám sát huấn luyện tân binh, trong khoảng thời gian này không thể về khu gia thuộc.

Từ Nghi vừa đi, Chủ Điem liền gặp xui xẻo. Giữa mùa thu khô nóng của phương Bắc, cô một người phương Nam ăn cay nhiều đâu có chịu nổi, không cẩn thận trán liền nổi lên vài nốt. Càng bị thấm hơn chính là một lần tắm rửa sơ suất khiến nước vào tai, ngày hôm sau thức dậy tai phải đau vô cùng.

Chú Diễm sao chịu được chuyện này, nhưng lúc gọi điện thoại lại không dám nói với Từ Nghi, đành phải đi Bệnh viện đa khoa Quân khu tìm chị họ Đồ Hiếu.

Nghe nguyên nhân, Đồ Hiếu phê bình và giáo dục cô một trận. Sau đó đưa cô đến khoa tai mũi họng tìm vị bác sĩ quen biết, vừa kiểm tra đã phát hiện viêm tai giữa cấp tính. Bác sĩ nghe sơ lược nguyên nhân liền kê cho cô thuốc chống viêm và bột chloramphenicol(*). Đồ Hiếu sợ cô không biết dùng, sau khi tỉ mỉ dặn dò mấy lần lại không nhận được nói cô:

“Lón chùng này rồi mà tắm còn để nước vào lỗ tai.”

() Chloramphenicol là một loại kháng sinh dùng trong điều trị một số bệnh nhiễm trùng do vi khuẩn.*

Chú Diễm bị cô ấy cảm rằm đến nhức cả đầu, không nhận được xin tha:

“Sau này em sẽ chú ý, chị đừng nói em nữa được không.”

Đồ Hiếu đưa tay dí đầu cô:

“Chị thấy em còn không biết xấu hổ oán trách Từ Nghi quản lý nhiều.”

Chú Diễm nước mắt giàn giụa. Che lỗ tai hơi bọng rát do thuốc, cô trốn ra vườn hoa sau khu nội trú. Che ô đi dạo chẳng có mục đích, chờ Đồ Hiếu tan việc cùng đi ăn cơm với cô ấy.

Vô tình đi đến cái đình ở vườn hoa, cất bước đi vào, Chủ Đìem mới nhớ ra vì sao cảnh tượng này quen thuộc đến vậy. Lần đó chính là khi cô nhìn thấy Mạnh Phàm ở vườn hoa này. Khi cô thấy Mạnh Phàm, đúng lúc cô ấy đang ngồi trong vườn hoa nhìn lên bầu trời.

Bất giác Chủ Đìem cũng ngẩng đầu lên. Lọt vào tầm mắt là bầu trời xám xịt, mưa phùn rơi lác đác. Cô chăm chú nhìn trong chốc lát, cảm thấy cổ mới mới cúi đầu.

Lúc vừa định đi trở về, cô nghe thấy có người phía sau kêu cô một tiếng. Quay đầu lại nhìn, thì ra là bác sĩ Phương Triết. Chủ Đìem đứng lại, lịch sự chào hỏi anh ta:

“Chào bác sĩ Phương.”

Giữa màn mưa phùn, Phương Triết đi đến trước mặt cô, vẻ mặt ôn hòa lịch sự:

“Đã lâu không gặp, cô đến tìm bác sĩ Đồ à?”

Chủ Đìem xua xua tay, có chút buồn rầu chỉ vào tai mình:

“Bị viêm tai giữa.”

“Vậy phải chú ý rồi, nên trị liệu kịp thời.”

Chủ Đìem lắc lư bịch thuốc trong tay:

“Đã kê toa rồi.”

Phương Triết cười, thoáng nhìn xung quanh, nói:

“Lúc vừa thấy cô ở đây còn tưởng cô lại đến thăm Mạnh Phàm.”

Chử Điem hơi khó hiểu:

“Không phải cô ấy đã xuất viện rồi sao? Sao tôi lại có thể gặp cô ấy ở đây được?”

“Xuất viện rồi, có điều tuần trước bệnh tái phát nên lại vào viện.”

Chử Điem hơi giật mình, không biết nên nói gì. Qua một hồi mới hỏi:

“Bệnh gì tái phát thế?”

“Rất nhiều vấn đề, nhất thời không thể nói rõ được.” - Phương Triết đẩy mắt kính trên sống mũi, nhìn về phía cô - “Sao hả, muốn đi thăm cô ấy sao?”

Chử Điem hơi do dự:

“Chuyện này... được không?”

Phương Triết chỉ cười cười, để tự cô quyết định. Chử Điem ngẩng đầu, liếc nhìn nóc tòa nhà khu nội trú phía sau cô, rồi rầm chốc lát, quay đầu lại gật đầu với Phương Triết.

Hai người cùng đi lên tầng mười khu nội trú, Phương Triết không đi theo cô mà đến trạm y tá. Chử Điem đi một mình đến cửa phòng bệnh của Mạnh Phàm, bước chân lại có chút chần chừ. Trong lòng luôn cảm thấy hơi bồn chồn mà không rõ nguyên nhân.

Chính vào lúc này, cửa mở ra từ bên trong, Chương Hiểu Quân mẹ của Mạnh Phàm bung hộp cơm ra, lúc nhìn thấy Chủ Đầm về mặt hơi kinh ngạc.

“Bác gái...”

Chủ Đầm vội vàng cất lời, định tự giới thiệu, nhưng không ngờ khéo môi Chương Hiểu Quân thoáng nở nụ cười vui mừng, nhìn cô nói:

“Cô là bạn của bác sĩ Phương sao? Sao cô đến đây? Đến thăm Mạnh Phàm nhà tôi à?”

Chủ Đầm “À” một tiếng, nhanh chóng phản ứng nói:

“Cháu rảnh rồi nên đến đây đi dạo một chút...” - cô liếc nhìn vào phòng, lại hỏi Chương Hiểu Quân - “Cô ấy thế nào ạ?”

“Vẫn thế thôi.” - Chương Hiểu Quân u sầu cười khỏ, rồi nói với Chủ Đầm - “Cô đến đúng lúc, tôi có việc muốn nhờ cô một chút. Cô có thể giúp tôi trông chừng Phàm Phàm vài phút để tôi đến nhà ăn gọi cơm trưa không?”

Chủ Đầm gần như gật đầu không chút nghĩ ngợi, nói được. Chương Hiểu Quân vui mừng ra mặt, cười đến tít cả mắt, luôn miệng nói cảm ơn, chân nhanh chóng bước đi.

Thấy Chương Hiểu Quân đi xa, trong lòng Chủ Đầm thoáng nhẹ nhõm, đồng thời lại có chút khó hiểu. Nếu bạn đã download ebook từ địa chỉ không phải EFF, hay tham gia EFF để được cập nhật link ebook sớm nhất. Chỉ từ cách Chương Hiểu Quân xưng hô với cô, có thể nhìn ra rằng bà không biết rõ quan hệ của cô và Từ Nghi. Nhưng

mà... tại sao? Rõ ràng ngày đó ở chợ Từ Nghi đã giới thiệu cô với Mạnh Ngọc Hòa. Lẽ nào... Mạnh Ngọc Hòa cố ý che giấu sao?

Chữ Điềm đẩy cửa phòng bệnh. Mạnh Ngọc Hòa không có ở đây, trong phòng chỉ có mình Mạnh Phàm đang ngẩn ngơ tựa vào giường bệnh. Chữ Điềm chẳng may phòng ngừa, nhìn vào ánh mắt cô ấy. Cô thoáng sững sốt, mà đôi mắt to vô thần của Mạnh Phàm chỉ khẽ dừng lại trên người cô, sau đó liền dời đi chỗ khác, chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chữ Điềm không hề cảm thấy lúng túng, nhưng cũng không biết nên nói với cô ấy những gì. Đứng tại chỗ do dự hồi lâu, cô đi đến giường bệnh, ngồi xuống cuối giường, nhẹ nhàng kêu tên cô ấy một tiếng:

“Mạnh Phàm?”

Nếu không phải lông mi khẽ run, phản ứng của Mạnh Phàm có thể gọi là thờ ơ. Chữ Điềm lại cất tiếng kêu tên cô ấy, lúc này cô ấy mới nhìn về phía cô.

Trong lòng Chữ Điềm có chút kích động, lúc định nói chuyện với cô ấy thì Mạnh Phàm đột nhiên xuống giường, đi đến bên cạnh chiếc bàn tròn nhỏ, lấy trái táo từ trong rổ. Sau khi nhét vào tay Chữ Điềm lại ngồi trở về giường. Cả quá trình cô ấy không nói lấy một câu.

Chữ Điềm nhìn trái táo trong tay, thất thần trong chốc lát.

“Cái này... là cho tôi sao?”

Cô chỉ vào trái táo, hỏi Mạnh Phàm. Mạnh Phàm không trực tiếp trả lời câu hỏi của cô, chỉ nói:

“Ngọt lắm, ăn rất ngon.”

Chử Điem đột nhiên cảm thấy lòng mình như bị châm kim, thoáng co rút đau nhói. Tay cầm trái táo bất giác siết lại, cô cười xán lạn với Mạnh Phàm, khẽ nói:

“Cảm ơn.”

Khi Chương Hiểu Quần mua cơm xong trở lại, đúng lúc Chử Điem gọt xong trái táo, bỏ đôi, cô và Mạnh Phàm mỗi người một nửa. Nhưng Mạnh Phàm lại không muốn, từ đầu đến cuối dù khuyên cô ấy thế nào cũng chỉ có hai chữ:

“Cô ăn!”

Chử Điem làm sao có thể không biết xấu hổ mà ăn một mình trước mặt cô ấy chứ, nên cô bỏ vào bát tráng men ở tủ đầu giường. Thấy vậy, Mạnh Phàm đột nhiên nổi giận, cầm cái bát ra sức nhét vào tay cô:

“Ăn!”

Chử Điem có phần không biết phải làm sao, may mà vào lúc này Chương Hiểu Quần đã trở về, cô vội vàng đứng lên:

“Bác gái, đây...”

Chương Hiểu Quần liếc nhìn đồ trong bát men, hơi tiếc vì trái táo lớn để không như vậy. Bà ta cười nói với Chử Điem:

“Không có gì, cô ngồi đi.”

Nói vậy nhưng tay tự động cầm lấy cái bát. Củ khoai nóng bỏng tay rồi cuộc đã được quăng đi, Chủ Đầm thở phào nhẹ nhõm. Hoàn thành nhiệm vụ chăm sóc, lẽ ra Chủ Đầm không có lý do gì để tiếp tục ở lại phòng bệnh này, nhưng Chương Hiểu Quần như thế cuối cùng đã tìm được một người, lôi kéo cô nói không dứt.

“Từ lúc bị bệnh đến nay, Phàm Phàm không thích để ý đến người khác lắm.” - Chương Hiểu Quần vừa dứt cơm cho Mạnh Phàm vừa nói - “Có điều cô đừng để ý, đều là do căn bệnh này cả. Lúc không có bệnh nó không như vậy, thấy ai cũng rất nhiệt tình.”

“Không có chuyện gì đâu bác gái.”

Chủ Đầm khẽ mỉm cười tỏ vẻ chẳng hề để ý.

“Cô coi như không tệ, nó còn chịu để ý đến cô, tặng trái cây cho cô. Đôi khi người làm mẹ như tôi theo hầu nó cả ngày mà nó không chịu nói với tôi một câu.”

Chương Hiểu Quần nói dông dài ngay trước mặt Mạnh Phàm, nhưng cô ấy nghe chẳng hề phản ứng, chỉ máy móc há mồm, nhai và nuốt.

Trong lúc bất chợt cô ấy ho khan hai tiếng, ho ra cả cơm. Chương Hiểu Quần vội vàng đứng dậy vỗ lưng, lau miệng cho cô ấy, đồng thời không nhận được nhắc nhở:

“Sao lại bị sặc, đâu có ai tranh với con, con không thể từ từ ăn à? Con lớn như vậy ăn cơm còn phải để ba mẹ lo lắng.”

Mạnh Phàm không nói không rằng, chỉ tiếp tục ho khan, ho đến đỏ cả mắt. Vẫn là Chủ Đầm không nhận được, rót cốc nước nóng

cho cô ấy. Mạnh Phàm nhận lấy uống ực hai ngụm mới dần được cơn ho.

Chương Hiểu Quần liên tục nói cảm ơn cô. Nhìn hai mẹ con rối loạn, Chử Điem cảm thấy mình ở đây tiếp có chút không thích hợp. Cô xách túi, trước khi rời khỏi phòng bệnh cô quay người lại nhìn Mạnh Phàm thêm lần nữa. Dường như cô ấy chẳng có bất cứ cảm xúc gì về chuyện vừa xảy ra, để mặc cho mẹ lau quần áo bệnh nhân đã bị dơ cho cô ấy, bản thân chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt đờ đẫn.

Trong nháy mắt, Chử Điem cảm nhận được một nỗi khổ đau và cô đơn không thuộc về mình.

Sau khi ăn một bữa cơm với chị họ Đồ Hiểu, Chử Điem một mình trở về nhà, suốt quãng đường cô nghĩ mãi có nên gọi điện thoại cho Từ Nghi, nói cho anh biết tình trạng của Mạnh Phàm hay không.

Chử Điem rơi vào nỗi rối rắm trong phiền muộn. Cuối cùng cuộc điện thoại này vẫn không được gọi. Cô biết rõ mình thương hại cô ấy nhưng lại thật sự không muốn Từ Nghi và cô ấy giao tiếp quá nhiều. Cô biết ý nghĩ như vậy mâu thuẫn lại ích kỷ, nhưng thân là phụ nữ, cô không còn lựa chọn nào khác tốt hơn.

Dưỡng bệnh chừng mấy ngày, chứng viêm tai rớt cuộc đã khỏi, không còn đau nữa. Vừa dịp cuối tuần, sau khi Chử Điem hẹn cô bạn Hà Tiêu đi dạo phố cả buổi, lại đến Bệnh viện đa khoa Quân khu lần nữa.

Lần này cô không kinh động bất cứ ai, chỉ lén lút lên tầng mười. Cửa phòng khép hờ, cô gõ nhẹ rồi đẩy cửa vào. Chương Hiểu Quần

nghe thấy tiếng, quay đầu lại nhìn, thấy người đến là cô bèn vội vàng đứng dậy đón chào.

“Tiểu Chủ, lại đến thăm Phàm Phàm nhà chúng tôi hả? Mau vào đi.”

Từ sau lần nọ, khoảng thời gian này thật ra Chủ Đầm có đến thăm Mạnh Phàm thêm lần nữa, coi như quen thuộc với Chương Hiểu Quần. Nhưng không biết tại sao vẫn có chút lúng túng. Bởi vì cô chưa bao giờ nhắc đến thân phận mình trước mặt bà ta, vẫn mãi là “bạn của bác sĩ Phương.”

Nhưng dường như thân phận này vó vẻ không vững chắc cho lắm, không thể nói rõ tại sao cô và Mạnh Phàm không hề liên quan nhưng lại liên tục ghé thăm.

Tuy nhiên Chương Hiểu Quần tựa như chẳng hề để ý. Bởi vì dạo gần đây sức khỏe bà nội Mạnh Phàm có vấn đề, Mạnh Ngọc Hòa làm con trai cả phải về quê chăm nom. Một mình Chương Hiểu Quần ở đây chăm sóc Mạnh Phàm, trông chừng hai mươi bốn giờ cũng rất mệt mỏi. Cho nên đúng lúc có thể tranh thủ khoảng thời gian Chủ Đầm đến để về nhà thu dọn và tắm rửa, thư giãn một lát.

Chủ Đầm cũng vô cùng may mắn, bởi vì cô thật sự không biết phải cư xử thế nào khi gặp lại Mạnh Ngọc Hòa.

“Cháu chào dì ạ.”

Chủ Đầm đứng lại, chào Chương Hiểu Quần.

“Mau vào ngồi đi.” - Chương Hiểu Quần vội nhường chiếc ghế duy nhất trong phòng bệnh cho cô - “Đến đúng lúc, tôi định về nhà

một chuyến thu quần áo vừa phơi sáng nay, thấy trời âm u, không chừng lại sắp đổ mưa đây. Phải phiền cháu giúp tôi trông nom Phàm Phàm rồi.”

Chử Điem cười ngọt ngào, bảo bà đi đi. Cô không để ý lắm đến chuyện bị Chương Hiếu Quần xem là ý tá sai khiến miễn phí. Bởi vì cô thật sự thích đến đây chơi với Mạnh Phàm.

Hình như Mạnh Phàm vừa mới tắm xong, tóc hơi ướt. Hai ba ngày không tới, Chử Điem chú ý hình như tóc cô ấy lại ngắn hơn. Tuy trông gọn gàng nhưng lại chẳng ra kiểu tóc gì, thấy chỉ là cắt cho bớt việc.

Chử Điem ngồi trên ghế trong chốc lát, thấy Mạnh Phàm ngần ngơ tựa vào giường, để mặc lọn tóc nhỏ nước tong tỏng, liền nói:

“Tóc cô còn ướt, tôi lấy khăn lau cho cô nhé?”

Nghe vậy Mạnh Phàm nâng mi nhìn Chử Điem nở nụ cười bằng ánh mắt vô cảm, gật đầu.

Chử Điem nhanh chóng với tay cầm khăn lông, nhẹ nhàng lau tóc cho cô ấy. Tóc Mạnh Phàm thật ra hết sức mềm mượt, sau khi ngâm nước càng đặc biệt đen bóng, lau từ trên xuống dưới như đang vuốt một tấm lụa đen láng mịn. Chử Điem tiếc nuối thay cô ấy, bởi vì nếu như giữ lại mái tóc dài, nhất định sẽ vô cùng xinh đẹp.

Sau khi lau khô tóc, Chử Điem lấy hai trái bưởi to mua trên đường từ trong túi, hỏi Mạnh Phàm:

“Cô muốn ăn bưởi không? Ngọt lắm.”

Mạnh Phàm lắc đầu:

“Không muốn, cảm ơn.”

Chử Điem bị từ chối đã rất nhiều lần, cũng không bất ngờ, bỏ trái bưởi qua một bên, coi như mang quà đến cho cô ấy. Mạnh Phàm nhìn hành động của cô, chẳng hề nói một câu.

Hơn phân nửa thời gian Mạnh Phàm chẳng nói câu nào. Chử Điem cũng không rõ tại sao mình lại đến đây. Mỗi lần ngồi với Mạnh Phàm như vậy, cô không hề thấy chán, chỉ cảm thấy dồn nén. Như thể trong lòng có một tảng đá nặng đè ép, có chút không thở nổi. Đồng thời cô cũng tự nhận, cô và Từ Nghi không hề nợ nần Mạnh Phàm gì cả. Nhưng chỉ là có chút không khống chế được, nói theo lời của cô bạn thân Hà Tiêu, đây là cô rảnh rồi nên bới việc để làm.

Vất vả lắm mới chờ đến giờ cơm tối, Chương Hiểu Quần vẫn chưa trở lại, Chử Điem đã mua cơm về giúp Mạnh Phàm. Dĩ nhiên cô không thể dứt cho cô ấy, liền ngồi bên cạnh nhìn Mạnh Phàm xúc cơm ăn từng thìa một. Ăn đến miếng cuối cùng cũng không hề bị nghẹn. Điều này khiến Chử Điem cảm thấy rất thần kỳ, bởi vì Mạnh Phàm không ai chăm sóc trông chẳng khác người bình thường là bao.

Dọn hộp cơm qua một bên, Chử Điem chuẩn bị gọi điện thoại cho Chương Hiểu Quần, hỏi khi nào bà ta trở lại. Mới vừa gọi được một nửa đã nghe thấy giọng nói oang oang của bà ta truyền đến từ đầu kia hành lang. Chử Điem ngẩng đầu, nhìn thấy bà ta thay bộ quần áo khác cất bước nhẹ nhàng đi về phía bên này, đi cạnh bà ta còn có một người. Người đó chính là Mạnh Ngọc Hòa không yên lòng về

con gái, bệnh tình mẹ mới hơi chuyển biến tốt đẹp thì ông đã rời quê vội vã trở về.

Tim Chủ Đầm đập thành thịch, cô có dự cảm xấu.

Quả nhiên, Mạnh Ngọc Hòa nhìn thấy cô, sắc mặt liền biến đổi. Chương Hiểu Quần chẳng hề nhận thấy, còn lôi kéo giới thiệu với ông:

“Đây là Tiểu Chủ, người thay tôi chăm sóc Phàm Phàm tôi vừa nói với ông, là cô bạn của bác sĩ Phương trước kia đấy. Hai tuần nay đều làm phiền cô ấy.”

Bị Mạnh Ngọc Hòa nhìn chăm chăm, Chủ Đầm cảm thấy hãi hùng khiếp vía, nhưng nghĩ lại mình thật sự không cần chột dạ như thế liền trấn định lại, khẽ mỉm cười:

“Bác gái đã về rồi thì cháu đi trước đây ạ.”

Cô đi rất nhanh, như có thứ gì đó đuổi theo phía sau vậy. Tuy nhiên chưa đi được mấy bước cô đã nghe phía sau có người gọi:

“Chờ một chút!”

Là Mạnh Ngọc Hòa! Chủ Đầm quay đầu lại nhìn ông, phát hiện ra ánh mắt ông nhìn cô rất phức tạp.

Mạnh Ngọc Hòa nắm tay vợ, đôi môi khẽ mấp máy, hồi lâu mới nói:

“Tôi... cảm ơn cô, nhưng sau này cô đừng đến nữa. Lời này tôi đã nói với Từ Nghi từ lâu rồi.”

Chử Diễm cảm thấy trái tim chột thót lên, chẳng thốt ra được lời nào, chỉ có thể quay người bỏ đi, mà còn cất bước càng lúc càng nhanh, đi đến chỗ ngã rẽ hành lang mới dám dừng lại, thở hắt một hơi. Phía sau truyền đến tiếng gào ầm ĩ của Chương Hiểu Quân, rất dễ dàng nhận ra tâm trạng tức giận trong đó. Âm thanh ấy càng lúc càng nhỏ, chắc bị người ta khuyên kéo vào phòng.

Chử Diễm tựa vào tường, sau khi bình tĩnh lại chỉ cảm thấy sức lực toàn thân bị rút cạn sạch.

Chương 10

Đêm đó, Chử Diễm ngủ không an giấc lắm, hơn nửa đêm gặp ác mộng. Vùng vẫy thoát khỏi cơn mơ, Chử Diễm thở hổn hển rất lâu, sau khi bình ổn tâm trạng mới phát hiện cả người đã ướt đầm mồ hôi. Không nhận được rung mình một cái, Chử Diễm xuống giường lấy đồ đi thay. Trong màn đêm đen mịt mùng, cô vấp phải dây điện dưới đất, trượt chân va phải chiếc ghế bên cạnh, đụng phải xương bánh chè, đau đến mức cô xuýt xoa, ngân ngấn nước mắt.

Chẳng quan tâm đến cả người ướt đầm mồ hôi, cô nhếch nhác ngồi bên cạnh giường, nhẹ nhàng xoa đầu gối. Đúng lúc này, ngoài cửa bỗng vang tiếng xoay chìa khoá.

Tuy biết trong khu này rất an toàn, nhưng Chử Diễm vẫn giật thót tim. Cô nén đau, di chuyển đến cửa phòng ngủ bật đèn bàn. Đèn sáng lên đồng thời cửa cũng đẩy ra.

Che lại đôi mắt bị ánh đèn làm chói, Chử Diễm nhìn thấy Từ Nghi mặc bộ đồng phục huấn luyện, trở về nhà giữa đêm hôm khuya khoắt.

Dưới ánh đèn, khoác trên mình bộ đồng phục dã chiến đầy bùn đất, Từ Nghi không thể che hết vẻ mệt mỏi trên khuôn mặt mình.

Chờ mắt thích ứng với ánh đèn anh mới thấy rõ Chủ Đầm đang đứng cong chân vịn cửa phòng ngủ với vẻ mặt đau đớn. Cau mày lại, anh đặt chìa khoá xuống, bước nhanh đến đỡ cô, cất tiếng hỏi đầy lo lắng:

“Em sao vậy?”

Chủ Đầm nắm tay anh, dựa vào sức lực anh dìu đỡ, đứng vững vàng.

“Không sao đâu, đầu gối em đập phải góc ghế thôi.” - nói thì nhẹ nhưng khoé mắt đã đau đến ứa nước mắt. Chủ Đầm thuận tay lau đi, ngẩng đầu nhìn anh.

“Trễ thế này rồi sao anh còn về hả?”

Khoé môi Từ Nghi mấp máy nhưng không đáp lời, đỡ cô ngồi xuống rồi khụy gối vén ống quần cô lên, xem xét vết thương.

Chủ Đầm cảm thấy quá mất mặt, không muốn để anh nhìn, liền rụt chân lại nhưng vẫn bị anh tóm về. Mượn ánh đèn bàn, anh thấy đầu gối cô tím bầm. Từ Nghi chạm nhẹ, chỉ nghe Chủ Đầm không nhìn được xuýt xoa, chân lùi lại theo phản xạ.

Từ Nghi liền thả tay ra, im lặng giây lát mới nói:

“Thoa dầu hồng hoa trước đi.”

Vậy mà lại không rầy la cô à? Chử Điem cảm thấy hơi khó tin, đến khi anh đứng dậy đi ra ngoài mới ngo ngác gật đầu “Ờ”.

Từ Nghi nhanh chóng quay trở vào, thoa thuốc cho cô theo động tác vừa rồi. Mùi dầu hồng hoa gát mũi lan toả trong không khí, Chử Điem không nhịn được hắt hơi hai tiếng, khiến Từ Nghi nhìn qua. Cô vội vàng che mũi giải thích:

“Không phải bị cảm, bởi vì mùi dầu hồng hoa thôi.”

Từ Nghi: “...”

Thấy anh không nói lời nào, Chử Điem cảm thấy hơi tế nhị, cô khẽ nhúc nhích chân, khàn giọng hỏi han:

“Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi khi nãy của em, sao đột nhiên trở về thế?”

“Nhiệm vụ kết thúc, đơn vị cho nghỉ phép, anh về thăm em.”

“Giờ này vẫn còn xe hả? Có thể đợi ngày mai cũng được mà.”

Nói vậy nhưng trong lòng Chử Điem vẫn thấy ngọt ngào. Thoa thuốc xong, để khô trong chốc lát, Từ Nghi mới thả quần cô xuống. Thu dọn đồ đạc đâu ra đấy, anh nói với Chử Điem:

“Lên giường nằm nghỉ đi, chân không tiện dùng xuống đất đi lại.”

“Đâu có nghiêm trọng vậy.” - Chử Điem lẩm bẩm - “Vừa mới ngủ một giấc, gặp ác mộng nên vã cả mồ hôi, em còn chưa tắm nữa đấy.”

Từ Nghi giờ tay lên vừa định bật đèn trong phòng, nghe thấy lời của cô thì trong đầu liền nhanh chóng xẹt qua một tia sáng, sau đó nhẹ giọng hỏi:

“Thoa thuốc rồi, đợi sáng mai hẵng tắm.”

Chữ Điềm nằm trên giường, có chút bất đắc dĩ. Sau tai vẫn hơi nóng ẩm, tóc bết vào khiến cô cảm thấy không thoải mái. Giờ phút này cơn buồn ngủ của cô hoàn toàn bay biến, cẩn thận trở mình, sau khi đổi tư thế vẫn khó ngủ, đành phải gối lên tay phải nghe động tĩnh bên ngoài của Từ Nghi.

Cô nghe thấy anh vào phòng vệ sinh, đóng cửa lại, tầm nửa giờ sau nghe thấy anh đi ra ngoài. Trong khoảnh khắc anh đẩy cửa phòng ngủ, Chữ Điềm nhắm hai mắt lại như phản xạ có điều kiện. Một giây sau cô liền hối hận, rõ ràng cô không muốn ngủ mà. Rối rắm trong chốc lát, Chữ Điềm trở mình. Điều này tương đương với ra ám hiệu, bởi vì khi cô thật sự ngủ sẽ giữ một tư thế nằm bất động cho đến sáng.

Trong đêm đen yên tĩnh, cô cảm thấy bên phía giường kia hơi lún xuống, tiếp đó nghe thấy tiếng hít thở của Từ Nghi vang lên bên tai. Ổn định, nhẹ nhàng thư thả như đã ngủ say. Nhưng Chữ Điềm biết anh còn thức, chỉ là không lên tiếng mà thôi. Anh mệt mỏi hay là không muốn nói chuyện?

Bất kể thế nào, trong lòng Chữ Điềm vẫn thấy hơi mất mát. Thế nên cô liền có chút giận dỗi, không nói thì không nói, dù sao bây giờ cô cũng mệt rồi, đúng lúc buồn ngủ. Nhưng vào lúc này người phía sau lại đột nhiên trở mình, nhẹ nhàng ôm lấy cô.

Chử Điem nhìn cánh tay ôm eo cô, trong lúc nhất thời tâm trạng có chút phức tạp, hơi không hiểu nổi người đàn ông này đang nghĩ gì. Tuy nhiên những cảm xúc phiền muộn khi nãy đã tan biến trong nháy mắt, cô chỉ ra vẻ căng thẳng trong chốc lát liền nhón môi quay người qua.

Hiện tại thời tiết đã chuyển lạnh, trên giường đã sớm đổi sang chiếc chăn đôi. Chử Điem thoáng cái đã rúc vào ngực Từ Nghi, được hơi ấm bao bọc, chợt cảm thấy thoải mái vô vàn. Nhưng trên mặt vẫn phải ra vẻ, ngẩng đầu nhìn về phía anh, Chử Điem chưa kịp thốt ra một câu oán trách đã bị Từ Nghi chặn hết lại.

Anh hôn cô với một loại lực độ và bắt đầu bất ngờ.

Nhất thời Chử Điem cảm thấy dường như cơn nóng râm ran trên đầu gối sau khi thoa thuốc thoáng cái đã lan truyền khắp người. Tai ù đi, sau khi phản ứng lại, cô có chút kháng cự. Sở thích sạch sẽ chỉ phối, mới đổ mồ hôi nên không muốn anh chạm vào mình như vậy.

Chử Điem ở trong ngực Từ Nghi, cọ anh, trốn anh, nói mơ hồ:

“Còn chưa tắm nữa, em không muốn...”

Nhưng Từ Nghi như thể không nghe thấy, giữ eo cô, hoàn toàn không cho cô cử động. Chử Điem bị lực độ của anh làm hơi đau, đưa một tay ra sức đấm anh.

Từ Nghi mặc cho cô đấm lung tung, kiềm giữ hai chân cô, không hề nao núng hôn từ cằm cô xuống, hành động vội vàng một cách khó hiểu. Sự nhiệt tình này khiến Chử Điem thật sự không chịu nổi, phải biết rằng đầu gối cô còn sưng to, bị anh đè ép như vậy không chịu nổi. Lúc cất tiếng cũng bất giác mang theo giọng khóc:

“Đau!”

Dường như cuối cùng được chữ “đau” ấy gọi thần trí Từ Nghi trở về, anh hôn cô dịu dàng hơn, một lúc lâu mới từ từ nói lỏng. Chử Diễm yếu ớt nằm trong lồng ngực anh, hít thở từng hơi như thiếu dưỡng khí. Cô cảm thấy cánh tay Từ Nghi ôm cô lại siết thật chặt, sợ anh lại muốn làm loạn, đợi chốc lát mới phát hiện anh chỉ vỗ vỗ lưng cô, giúp cô thuận khí.

Toàn thân thả lỏng, Chử Diễm giận vô cùng định véo anh một cái, nhưng thật sự không có sức lực, chỉ có thể lập tức giờ vỗ mồm:

“Anh đáng ghét, hơn nửa đêm rồi còn nổi điên.”

Người ôm cô dường như không nghe thấy lời cô, vỗ lưng cô từng cái lại từng cái, động tác nhẹ nhàng thư thả và dịu dàng. Hồi lâu cô nghe thấy anh nói:

“Diễm Diễm, sau này đừng đến bệnh viện thăm Mạnh Phàm nữa.”

Chử Diễm như bị người ta điểm huyết, không thể nhúc nhích, một câu cũng không nói nên lời. Hồi lâu mới vội hỏi:

“Sao anh...” - câu kế tiếp còn chưa nói ra cô đã bừng tỉnh ngộ. Trở mình ngồi dậy, bật đèn đầu giường lên, Chử Diễm hỏi một cách khó tin - “Là mẹ của Mạnh Phàm gọi điện thoại cho anh? Là bà ta nói với anh hả?”

Từ Nghi nhìn thẳng vào cô, không nói lời nào, tương đương với thừa nhận. Anh thẳng thắn như vậy ngược lại khiến Chử Diễm

không biết nên nói gì. Cô lo sợ nhìn Từ Nghi, một hồi lâu mới tìm lại được giọng nói của mình.

“Không phải bà ta cảm thấy em cố ý che giấu thân phận của mình tiếp cận Mạnh Phàm là có mưu đồ khác chứ? Thật ra em...”

“Anh biết.” - Từ Nghi ngắt lời cô, ngời thẳng dậy, đỡ lấy bả vai cô - “Có điều Diễm Diễm à, đây cũng là ý của anh. Đừng đi thăm chị ấy nữa.”

Trong ngọn đèn mờ nhạt, Chử Diễm nhìn vào mắt anh, thấy bản thân mình bé nhỏ và có chút sợ hãi. Tuy cô bị nổi tò mò sai khiến đến thăm Mạnh Phàm, nhưng qua lại một khoảng thời gian, cô phát hiện thật ra cô ấy là một cô gái tốt. Vì vậy cô mới có chút mềm lòng, cô muốn cô ấy khoẻ mạnh, cũng hy vọng cô ấy và Từ Nghi không hề dính líu đến nhau nữa. Thật ra cô không thể nói rõ suy nghĩ trong lòng mình, nên càng không biết phải giải thích với người khác thế nào. Trên thực tế cô đã quyết định không đến bệnh viện nữa, nhưng giờ phút này nghe Từ Nghi nói vậy, cô vẫn có chút không đành lòng được hỏi:

“Tại sao? Tại sao anh không muốn em đi?”

Như trong dự liệu, Từ Nghi không trả lời cô. Chử Diễm không nén được thất vọng, trong đầu cô đột nhiên hiện lên một ý niệm khiến cả người cô lạnh run. Cô nhìn Từ Nghi, sắc mặt thay đổi hoàn toàn:

“Tối nay có phải anh trở về vì chuyện này không?”

Chử Diễm thề, nếu như chuyện này lại xảy ra một lần nữa, cô thật sự, thật sự, thật sự không để ý đến anh nữa. May là lúc này Từ Nghi

phủ nhận.

“Đừng suy nghĩ lung tung.” - anh khẽ thở dài, nhìn cô nói - “Lúc nhận được điện thoại anh đã lên xe trở về rồi.”

“Vậy sao anh không trả lời em?”

Chử Điem hỏi đến cùng. Từ Nghi nhìn cô chăm chăm, rốt cuộc chịu thua:

“Bởi vì anh biết rõ Chương Hiểu Quân là dạng người gì hơn em, anh không thể để bà ta giận chó đánh mèo với em, hiểu không?”

Rốt cuộc vẫn phải buộc anh nói ra những lời này, vòng tới vòng lui vẫn không chạy khỏi. Chử Điem đột nhiên cảm thấy trong lòng rất mệt, cô nhìn Từ Nghi, một câu cũng chẳng muốn nói.

Tối đó sau nửa đêm, hai người đều không ngủ. Ngày hôm sau Từ Nghi vẫn phải về sư đoàn, rời giường từ sớm, lúc mặc quần áo, rửa mặt đều không có bất cứ tiếng động gì, nhưng Chử Điem vẫn thức giấc. Cô vốn hay cúi kính khi thức dậy, hơn nữa tối qua còn náo loạn có chút không vui, nên chẳng cho anh vẻ mặt tốt gì.

Trước khi đi Từ Nghi vẫn hôn lên trán cô. Lúc đó Chử Điem biểu hiện vô cùng cự nự, ra sức chui rúc vào trong chăn, không cho anh hôn, nhưng khi anh đi thật cô lại hối hận. Bao giờ cũng vậy, hễ hai người gây lộn hay cãi nhau, người đầu tiên khó chịu luôn là cô.

Hôm đó, Chử Điem thật sự không muốn đi làm, liền viện cớ xin nghỉ bệnh một ngày. Ngủ bù đến khi mặt trời lên cao, nhận được điện thoại của Hà Tiêu gọi đến.

Hôm qua lúc ra ngoài dạo phố, cô để quên bộ quần áo trong túi của Hà Tiêu, Hà Tiêu gọi điện thoại đến hỏi cô khi nào đến lấy. Quả thật Chủ Đầm không nhắc người dậy nôi, liền nói ngày khác. Hà Tiêu nghe thấy giọng nói của cô hơi là lạ, không nhận được hỏi:

“Sao tiếng cậu nghe ỉu xìu vậy, bệnh rồi hả?”

“Không có.” - sợ bạn thân lo lắng, Chủ Đầm xốc lại tinh thần nói đùa với cô ấy - “Tối qua Từ Nghi về nhà, bọn mình còn đánh nhau một trận, sao lại bệnh được.”

Hà Tiêu phì cười:

“Mình không tin Từ Nghi sẽ ra tay với cậu đâu, sợ rằng chỉ có bị cậu bắt nạt thôi.”

Nếu là bình thường, Chủ Đầm đã sớm nói cô ấy thiên vị rồi. Nhưng hôm nay cô lại không phản bác, hai mắt nhìn chăm chăm trần nhà, mãi lâu sau mới nói:

“Tiểu Tiểu, mình cảm thấy cậu nói rất đúng, đôi khi mình rất thích rảnh rỗi bói chuyện để làm.”

“Sao đột nhiên lại nói đến việc này?”

“Cũng không có gì. Cảm thấy đôi khi mình không biết thức thời, bất kể người khác có cần hay không, hoặc có muốn hay không, mình vẫn luôn hành xử theo ý nghĩ của mình. Trong mắt người khác, có thể mình là loại người quá nhiệt tình. Trước kia là đối với Từ Nghi, mình mặt dày mặt dạn đeo đuổi anh ấy như vậy, bây giờ là Mạnh Phàm... Nghĩ lại, mình thật sự không hiểu nổi mình đang làm gì nữa.”

Về chuyện của Mạnh Phàm, Chử Điem từng tiết lộ một chút xíu cho Hà Tiêu biết, ít nhiều gì cô ấy cũng hiểu một chút. Thở dài xong, Hà Tiêu trấn an cô:

“Theo mình thấy, cậu thật đúng không thấy rõ như Từ Nghi. Anh ấy thông minh lại là người có chừng mực như vậy, đương nhiên biết phải làm sao mới là tốt nhất, cậu phải tin tưởng anh ấy, cần gì phức tạp chứ?”

“Mình không có không tin tưởng anh ấy...” - Chử Điem không biết nên biểu đạt ý nghĩ của mình thế nào - “Chỉ là trên trực giác mình có chút bất an thôi.”

Tai hoạ ngầm này đã chôn xuống kể từ lúc cô bị viêm ruột thừa nằm viện.

Tuy lần ấy Từ Nghi cũng nói rõ với cô, nhưng suốt khoảng thời gian dài đằng đẵng từ đó đến nay, cô có thể nhìn ra được, bất kể là anh, Mạnh Ngọc Hoà hay là Chương Hiểu Quần, thái độ cư xử trên chuyện này đều không phải là hết sức thản nhiên. Tuy không mâu thuẫn trên mọi phương diện, ngấm ngầm chứ không bộc phát, nhưng dường như có thể bị châm kíp nổ bất cứ lúc nào. Điều này làm sao có thể khiến cô an tâm chứ?

Hà Tiêu im lặng trong chốc lát, nói:

“Vậy cậu cũng không cần sợ, phải biết rằng bất cứ lúc nào Từ Nghi cũng sẽ che chắn trước mặt cậu. Anh ấy sẽ không để cậu bị tổn thương, trừ phi... anh ấy thật sự có gì đó với Mạnh Phàm.”

“Không thể nào.”

Theo phản xạ, Chử Diễm lập tức phủ nhận giả thiết này.

“Đã khẳng định vậy rồi cậu còn lo lắng gì nữa?” - Hà Tiêu cười - “Được rồi, theo mình thấy cậu đúng là lo sợ không đâu. Cậu không thể nào dự đoán được tất cả mọi chuyện xảy ra trong tương lai, đời còn dài mà, hiện tại sống vui vẻ là quan trọng nhất.”

Bị dạy dỗ một trận, Chử Diễm tức giận cúp điện thoại. Suy nghĩ một lát, cô lại cảm thấy lời nói của Hà Tiêu vô cùng có lý, người duy nhất có thể tổn thương cô cũng chỉ có Từ Nghi thôi. Anh là áo giáp của cô cũng là yếu điểm của cô. Nhưng cô lại chắc chắn anh không biết như vậy. Hiện tại người duy nhất khiến cô có thể tin tưởng không che giấu gì cũng chỉ còn mỗi mình anh.

Ngày hôm sau, Chử Diễm phải đến công ty từ sớm. Lão Lưu trưởng phòng gần đây rất có ý kiến với việc cô luôn đi trễ về sớm, không để tâm làm việc, cô không dám chệnh mảng tiếp nữa.

Phùng Kiêu Kiêu đến nơi trễ, đúng giờ mới vào văn phòng, nhìn thấy cô lập tức kêu lên:

“Người đẹp Chử đến rồi, sao mình có cảm giác một ngày không gặp như cách ba thu nhỉ.”

Chử Diễm cười khúc khích đáp lại:

“Lượn đi bà cô.”

Mở máy tính lên, Phùng Kiêu Kiêu khoanh tay quay người lại quan sát cô nàng:

“Mình thấy hôm nay khí sắc của cậu rất tốt, có phải tối qua chồng cậu trở về hóng gió không?”

Chử Diễm nghe thấy lời này lại có chút không vui:

“Hóng gió gì chứ, anh ấy như cậu thôi, đều là vì dân phục vụ, đừng làm như đang ở tù vậy có được không?”

“Được, được, được, mình sai rồi.” - Phùng Kiêu Kiêu khẽ và miệng mình, kè sát vào cô nói - “Có điều Diễm Diễm, hôm nay quả thật trông cậu không giống với mấy ngày trước.”

Chử Diễm ừ. Đại khái nghĩ rõ một số chuyện, vút đi gánh nặng trong lòng, cả người cũng theo đó nhẹ nhõm hơn nhiều. Dĩ nhiên lời này cô sẽ không nói với Phùng Kiêu Kiêu.

Liếc mắt ra hiệu với Phùng Kiêu Kiêu, Chử Diễm ôm một đống giấy tờ đứng dậy, cất bước nhẹ nhàng đi về phía văn phòng của lão Lưu.

Lúc ăn cơm trưa, Chử Diễm bất ngờ nhận được điện thoại của Từ Nghi, cô vất vả nuốt xuống miếng thịt viên kho, mơ hồ hỏi anh sao lại gọi điện giờ này.

Giọng nói Từ Nghi hơi khựng lại, cười cười mới nói:

“Không có gì, bỗng dưng nhớ em thôi.”

Chử Diễm suýt bị sặc, uống một hớp nước cho trôi cơm. Không để ý đến ánh mắt tò mò của Phùng Kiêu Kiêu, đi ra ngoài, núp sau cây ngô đồng nghe điện thoại:

“Em chẳng tin anh rồi hơi vậy đâu.”

Tuy cô đã nghĩ thông suốt, nhưng ngoài miệng vẫn không dễ dàng tha cho người khác như vậy.

“Không lừa em, tối nay anh về nhà.” - anh nói, bất chợt hỏi - “Kỳ đặc thù vẫn chưa đến đấy chứ?”

Anh hỏi chẳng ngần ngại như thế, Chử Điem quần bách quay người chỉ muốn đập đầu vài cú vào cây ngô đồng.

“Anh đừng dẫn chút có được không?” - nói lời này, mặt cô đỏ bừng bừng, hồi lâu mới trách mắng anh một câu - “Đáng ghét.”

Nghe giọng cô như vậy, Từ Nghi xác định cô đã hoàn toàn hết giận rồi, mới nói:

“Được rồi, không trêu em nữa, nói với em chuyện đừng dẫn.”

“Chuyện gì?”

Từ Nghi cất tiếng ho rồi nói:

“Ngày hai mươi tháng sau, sư đoàn định tổ chức liên hoan văn hoá quân doanh, nói là mời người nhà cùng đi tham gia, em có muốn đến không?”

“Không đi.”

Cô dẫu môi từ chối không chút nghĩ ngợi.

“Không đến thật hả?” - anh hỏi - “Viết xong đơn đăng ký cho em luôn rồi nè.”

“Không đi.” - Chủ Đầm mân mê từng lớp vỏ cây - “Lời mời không có thành ý như vậy có gốc mới đi.”

Hoá ra là ghét bỏ điều này. Từ Nghi cầm điện thoại di động, ánh mắt nhìn ra cây bạch dương đứng thẳng ngoài cửa sổ, khuôn mặt ôn hoà:

“Lẽ ra còn muốn mượn cơ hội này cho em xem hội trường 81 có thích hợp tổ chức đám cưới hay không, bây giờ xem ra không có hy vọng rồi.”

Chủ Đầm vốn còn định từ chối theo phản xạ, nhưng nghe rõ anh đang nói gì, thoáng cái đã mờ mịt. Đầu ngón tay bấu mạnh vào vỏ cây, đau đến mức cô kêu lên xuýt xoa. Từ Nghi nghe thấy liền vội hỏi:

“Sao vậy?”

Chủ Đầm nào quan tâm đến việc này.

“Vừa nãy anh nói gì? Nói... đám cưới gì cơ?”

Cô dè dặt hỏi. Nhưng Từ Nghi không lặp lại lần thứ hai, chỉ hỏi cô:

“Có đến không?”

Chủ Đầm hoảng hốt chốc lát, chớp mắt liên tục, cảm thấy hốc mắt hơi ẩm ướt. Hít vào một hơi, cô nói vào điện thoại:

“Con người anh thật đáng ghét.”

Nói xong cô cúp điện thoại ngay. Tối đó, Chủ Đìem vừa tan sở đã vội vàng về nhà. Lúc Từ Nghi về cô đã tắm rửa xong, nằm lên giường nhưng vẫn chưa ngủ. Tất cả động tĩnh của anh cô đều nghe rõ mồn một. Đầu tiên là đẩy cửa phòng ngủ ra xem, sau đó đi tắm rửa.

Chủ Đìem thấy hơi hồi hộp một cách khó hiểu, quẩn góc chăn. Tâm trạng vẫn chưa ổn định lại thì Từ Nghi đã tắm xong đi ra. Giữa tiết trời tháng Mười mà anh chỉ mặc chiếc quần sọt thể thao, thân trên để trần.

Chủ Đìem hãi hùng ngay từ khoảnh khắc vừa mới trông thấy nhưng Từ Nghi hoàn toàn không cho cô có cơ hội cất lời, vừa xốc chăn lên đã lập tức đè xuống. Chủ Đìem quá biết rõ người này ở trên giường là người thế nào, luống cuống tay chân trốn tránh anh, hai tay bị anh tóm chặt đặt lên đỉnh đầu.

“Làm gì vậy...”

Tuy trong lòng cô cũng rất chờ đợi, nhưng mỗi lần việc trút xuống đầu vẫn hơi sợ hãi. Tiếp theo cô hoàn toàn không nói ra lời, miệng bị đè chặt, môi lưỡi quẩn quýt, cả người như có từng dòng điện chạy qua. Cô không nhìn được run lên, theo bản năng khép chặt hai chân.

Sau khi hôn hồi lâu, tất cả sức lực phản kháng của cô đều biến mất. Từ Nghi thả lỏng vòng kiềm hãm, men theo cảm cô hôn xuống dưới, một tay ghì chặt eo cô, một tay vội vàng tách hai chân cô ra. Chủ Đìem cảm thấy ngượng hết sức, hai tay vô thức luồn vào tóc

anh, cả người bông bênh như lục bình trôi, không bao lâu liền mất đi hơn phân nửa ý thức.

Khi trước Từ Nghi bận việc đại đội tân binh, vẫn không có thời gian rảnh, ngày hôm qua hiếm lắm mới có dịp về nhà lại xảy ra chuyện như vậy. Xa cách đã lâu, Chủ Đìem cảm thấy với lục chiến đấu của anh, tối nay cô phải hy sinh trên giường rồi.

Quả nhiên lúc kết thúc cô đã thoi thóp, nằm sấp trên ngực Từ Nghi, chẳng nhúc nhích được một đầu ngón tay. Mà người kia như vẫn chưa thoả mãn, ôm cô chốc chốc lại hôn một cái.

Đến lúc Chủ Đìem vất vả lắm mới khôi phục sức lực, phản ứng đầu tiên chính là muốn vùng khỏi ngực anh. Nhưng chút sức lực của cô nào có thể chống lại được một người đàn ông, cuối cùng vẫn bị kéo trở lại. Chủ Đìem giận cực kỳ, mắng anh đáng ghét, còn không hết giận lại liên tục mắng anh thêm vài tiếng đáng ghét nữa.

Từ Nghi chiếm đủ lợi lộc, dĩ nhiên để mặc cho cô trút giận mà chẳng mảy may oán than. Thái độ dửng dưng này khiến Chủ Đìem cảm thấy rệu rã, không bao lâu liền nguôi giận, ngoan ngoãn nằm nhoài trong ngực Từ Nghi, dường như sắp ngủ.

Nhưng lúc này Từ Nghi lại lay lay cô, trong bóng tối, cất giọng hơi khàn khàn hỏi:

“Tháng sau có đến không?”

Cơn buồn ngủ ủa về, Chủ Đìem vội xua anh như đuổi ruồi:

“Nói không đi rồi mà.”

“Có đến không?”

“...”

Chử Diễm không lên tiếng, lay thế nào cũng không mở miệng, như thể đã ngủ mất rồi. Từ Nghi không khỏi kéo cô ra xa một chút, cẩn thận quan sát cô, lúc này mới phát hiện ra mắt cô vẫn còn mở, lấp lánh sáng ngời dưới ánh trăng chiếu rọi.

Nhìn thấy vẻ mặt khẩn trương hiếm có của anh, Chử Diễm bỗng bật cười, tận đáy lòng ngọt như mật đường. Nhưng cô cảm thấy hơi ngượng, kề sát vào ngực Từ Nghi, khẽ nói:

“Em muốn mặc váy cưới xinh đẹp”

Từ Nghi cũng ôm chặt cô từng chút từng chút, đáp khẽ khàng và mạnh mẽ:

“Được.”

Lần này trở về, hai người thắm thiết hai ngày. Từ trước đến nay ngày hạnh phúc vốn không dài, thứ Hai trời vừa sáng Từ Nghi đã rời giường bắt xe, trước khi đi hiếm khi đánh thức Chử Diễm dậy.

Chử Diễm còn đang trong mộng, chê anh phiền xua tay đuổi anh đi. Từ Nghi đành phải nhắm mắt, nhỏ giọng nói bên tai cô:

“Mấy ngày nữa anh phải tham gia tập huấn khép kín, không thể về nhà cũng không thể nghe điện thoại. Nếu gặp chuyện gì em trực tiếp tìm cô út, anh đã nói với cô rồi.”

Nghe thấy những lời này, Chủ Điền hoàn toàn tỉnh ngủ, sau khi sững sờ liền lập tức bò dậy khỏi giường, nhìn Từ Nghi:

“Tập huấn gì?”

Ngay cả điện thoại cũng không thể gọi ư?

“Là một cuộc tập huấn bình thường thôi.” - Từ Nghi đáp rất mơ hồ, anh vượt đầu Chủ Điền hỏi - “Lời anh nói khi nãy đã nhớ hết chưa?”

“Quên rồi.” - Chủ Điền bĩu môi, nhào vào lồng ngực anh - “Em không muốn cho anh đi.”

May mà thức dậy sớm, Từ Nghi cũng biết cô sẽ quần lấy mình như vậy trong chốc lát. Anh ôm cô, lắc lư, khẽ hôn lên tóc cô rồi mới nói:

“Anh đi nhé?”

Chủ Điền không lên tiếng, một lúc lâu sau mới buông tay ra.

Nhìn Từ Nghi thu dọn rời đi, nghe tiếng đóng cửa, Chủ Điền nằm xuống giường trở lại. Con buồn ngủ hoàn toàn bay biến, cô dứt khoát rời giường đến công ty.

Đến hơi sớm, hồi lâu sau mới có người lục tục tiến vào. Phùng Kiêu Kiêu đến sát giờ như thường lệ, hai ngày cuối tuần không gặp, cô nàng lại dính lấy Chủ Điền bày tỏ nỗi nhớ nhung. Chủ Điền đã quen rồi, đẩy cô nàng ra cầm cốc đứng dậy vào phòng giải khát.

Rót cho mình một cốc cà phê đậm đặc, Chủ Đìem dùng thìa nhỏ khuấy, chậm rãi đi về. Kết quả vừa mới đi ra đã thấy Triệu Hiếu Khải vội vã chạy đến.

Đã lâu không để ý đến người này, Chủ Đìem gần như quên mất sự hiện hữu của anh ta. Giờ phút này gặp lại phải trầm mắng một câu oan gia ngõ hẹp. Cô nhìn thẳng định đi lướt qua anh ta, như cô suy đoán, người này lại mặt dày quấn lấy cô.

“Ôi, Chủ Đìem, đừng vội đi mà.”

Anh ta đưa tay cản cô, trước mặt mọi người, Chủ Đìem không muốn dây dưa nhưng cũng lười gây khó dễ với anh ta, chỉ hơi lùi về sau một bước, giọng điệu xa cách:

“Anh có chuyện gì?”

Cô vốn chỉ định bảo anh ta nói nhanh rồi bỏ đi, lại không ngờ rằng Triệu Hiếu Khải nhìn cô, vậy mà chân lại bất giác thoáng run lên. Thấy anh ta đột nhiên ra vẻ rụt rè sợ hãi, Chủ Đìem hơi buồn cười, cố đè nén, thế nên vẻ mặt có chút kỳ quặc.

Triệu Hiếu Khải cũng trầm mắng mình không có tiền đồ. Rút tay lại, anh ta nói:

“Em yên tâm, tôi cam đoan sau này sẽ không quấn em nữa.”

Chủ Đìem nhướng mày lên, cười khẩy. Triệu Hiếu Khải nhìn dáng vẻ lạnh lùng kiêu ngạo của cô, càng nhìn càng cảm thấy cô gái này giống chồng một cách chết tiệt. Ban đầu anh ta bị vẻ bề ngoài của cô lừa gạt, cảm thấy cô là loại thỏ trắng hồn nhiên lương thiện.

Đến nay Triệu Hiểu Khải vẫn còn nhớ cảnh tượng gặp Từ Nghi lần đầu. Khi đó cũng thật sự trùng hợp, anh ta lái xe chở bạn đi đến một đập nước ở vùng ngoại thành chơi, trên đường trở về gặp một chiếc xe quân sự dừng sĩ Đông Phong xanh lục, chạy vững vàng ngay trước bọn họ.

Người bạn trên xe bảo nhìn biểu hiệu quân sự kia chói mắt quá, ồn ào bảo anh ta vượt qua. Con diên của anh ta nổi lên, ý vào con đường này vắng vẻ liền vượt qua. Không bao lâu chiếc xe dừng sĩ Đông Phong lại vượt lên phía trước. Anh ta bị bạn cười nhạo một trận, chân lập tức đạp ga vượt qua lần nữa, sau khi đắc ý liền nhấn còi hụ, tay người bạn còn đưa ra ngoài cửa sổ, dựng thẳng ngón giữa về phía sau.

Tuy nhiên họ chưa kịp đắc ý bao lâu liền phát hiện ra chiếc dừng sĩ Đông Phong phía sau bắt đầu tăng tốc. Trong lòng anh ta biết không ổn, cũng bắt đầu tăng tốc theo, kết quả vẫn bị buộc ngừng lại khi đang rẽ một khúc cua.

Một câu “mẹ kiếp” còn chưa kịp thốt ra đã nhìn thấy một người trên xe bước xuống. Thân hình cao lớn, mặc bộ đồng phục huấn luyện dã chiến, chân mang giày quân đội sải bước đi về phía anh ta. Anh ta còn chưa kịp phản ứng thì cửa sổ xe đã bị người đó gõ mạnh vài cái.

Lúc đó anh ta nhìn thấy người mặc bộ quân phục thì chân đột nhiên bủn rủn. Cố trấn định mở cửa xe, chân còn chưa bước ra đã bị người đó lôi xuống. Người sĩ quan này lướt qua anh rồi lập tức giật còi hụ trong xe anh ta ném xuống đất, dùng giày quân sự nghiền nát. Sau đó bỏ đi mà không hề quay đầu lại.

Triệu Hiếu Khải nhớ rằng lúc đó đầu óc mình hoàn toàn ngây dại, lúc kịp phản ứng liền kêu gào bảo người đó cút lại đây. Khi đó sĩ quan kia đã trở lên xe, chỉ lạnh lùng liếc mắt nhìn anh ta rồi liền lái xe lướt bụi bỏ đi.

Trên đường trở về, anh ta càng nghĩ càng cảm thấy người này nhìn quen mắt. Đột nhiên anh ta vỗ trán, nhớ ra. Đây không phải là người đàn ông trong tấm ảnh Chủ Địch khoe trên Weixin trước đó sao? Trong bộ phận có người kết bạn với cô, anh ta từng nghe thấy các cô nàng nói rằng đó là chồng của Chủ Địch, còn tiện thể liếc nhìn tấm ảnh kia.

Anh ta xác định người sĩ quan đó chính là chồng Chủ Địch, không khỏi đổ mồ hôi lạnh đầm đìa. Từ ngày đó, anh ta không dám quấy rầy Chủ Địch nữa, anh ta sợ nếu anh ta làm như vậy, sẽ có kết cục giống chiếc còi hụ kia.

Triệu Hiếu Khải phục hồi tinh thần lại nhưng vẫn còn thấy sợ hãi. Anh ta nhìn Chủ Địch, nói:

“Em biết không? Chị tôi sinh rồi.”

Chủ Địch nghe vậy thì giật mình, vội vã nói:

“Nói với tôi chuyện này làm gì? Đâu có gì liên quan gì đến tôi.”

“Sinh thì sinh, nhưng đứa bé mắc bệnh tim bẩm sinh nghiêm trọng, bây giờ đã đưa đến Mỹ điều trị.” - Triệu Hiếu Khải nói chậm rãi, quan sát vẻ mặt Chủ Địch, sau khi thấy cô thờ ơ lại bật cười - “Không có phản ứng hả? Nhưng ba em tức đến suýt chết, sau khi nghe tin huyết áp tăng vọt lập tức hôn mê bất tỉnh, nằm trên giường chùng một tuần.”

Chử Điem còn đang tiêu hoá sự thật này. Tuy cô cảm hận Chử Ngật Sơn và Triệu Tiểu Tinh, nhưng tin tức này chẳng hề mang đến bao nhiêu vui sướng cho cô, giờ phút này chỉ thấy tay chân lạnh buốt. Cô ngẩng đầu, thấy vẻ mặt như cười như khóc của Triệu Hiểu Khải liền giơ tay cho anh ta một cái tát, kinh động đến người xung quanh, cũng khiến anh ta ngây dại.

Triệu Hiểu Khải ôm gò má, nhìn Chử Điem bằng vẻ khó tin, trong miệng ngậm ngựa mù máu tươi, đưa tay lau mới phát hiện răng bị đánh chảy máu. Nhất thời cơn giận bốc lên, anh ta ngoác miệng:

“Chử Điem, mẹ kiếp cô điên rồi.”

“Mẹ kiếp anh mới điên đấy.”

Dứt lời, Chử Điem cũng rời đi mà không quay đầu lại. Trở về chỗ ngồi, hai tay Chử Điem chống mạnh lên bàn, vẫn cảm thấy toàn thân không nhịn được run lên. Phùng Kiêu Kiêu cũng cảm thấy cô kỳ lạ, hỏi thẳng cô sao vậy. Chử Điem lắc đầu không nói, chỉ cầm tay cô nàng, một lúc lâu sau mới bình tĩnh trở lại.

“Sao vậy?”

Phùng Kiêu Kiêu vội hỏi.

“Không sao, cảm thấy hơi lạnh.”

Phùng Kiêu Kiêu không tin, nhưng nếu Chử Điem không muốn nói cho cô nàng biết, Phùng Kiêu Kiêu cũng biết có cạy miệng thế nào Chử Điem cũng không nói. đành phải rót cốc nước ấm, nhét vào ngực cô.

Ôm cốc nước nóng, Chử Điem vẫn cảm thấy đầu óc mình mù mờ. Bệnh tim bẩm sinh, tại sao lại như vậy?

Bất giác cô lấy điện thoại ra gọi cho Từ Nghi, sau khi bấm xong mới nhớ anh không nhận được. Cúp máy lại gọi cho cô út Chử Đông Mai, gọi được một nửa cô quyết định khoan hẵng nói cho bà biết.

Chử Điem cúi đầu nhìn màn hình, điện thoại di động, ngón tay dừng tại cái tên Chử Ngật Sơn hồi lâu, cuối cùng vẫn không bấm gọi.

Thôi đi. Là báo ứng hay là số mệnh, dù thế nào cũng chẳng liên quan đến cô.

Gần tới buổi trưa, Chử Điem đột nhiên nhận được thông báo của lão Lưu bảo cô đến ga tàu đón người. Chử Điem vội vàng gọi đến đội xe, liên hệ được một chiếc, đến ga tàu mới thấy thông báo nói tàu đến trễ.

Không biết chuyển tàu trễ đến giờ nào, Chử Điem không có cách nào đành trở về xe ngoan ngoãn ngồi đợi. Rảnh rỗi đến mức nhàm chán, Chử Điem lướt điện thoại di động, ngẫm nghĩ một lát vẫn quyết định gọi điện thoại cho chị họ Đồ Hiếu.

Nhận được điện thoại của cô, Đồ Hiếu vô cùng bất ngờ.

“Sao đột nhiên hỏi bệnh tim bẩm sinh vậy hả?”

“Ồ, không có gì, chỉ là có một người quen, con của anh ta bị bệnh này.”

Chữ Điem bịa chuyện.

“VẬY THÌ THẬT QUÁ ĐÁNG THƯƠNG.”

Đồ Hiếu thuận miệng nói, Chữ Điem theo đó im lặng. Một hồi lâu mới hỏi:

“CÓ THỂ CHỮA KHỎI KHÔNG Ạ?”

“CHỮA THÌ CÓ THỂ CHỮA, LÀM PHẪU THUẬT, NHƯNG NẾU NGHIÊM TRỌNG THÌ SAU NÀY VẪN CÓ THỂ TÁI PHÁT, CUỘC SỐNG SẼ CÓ VÔ SỐ PHIÊN PHỨC. BÂY GIỜ CŨNG RẤT ĐÁNG THƯƠNG.”

Chữ Điem cảm thấy đáy lòng hơi thất lại, nhưng nhanh chóng khôi phục lại như thường.

“NHƯNG BÂY GIỜ Y HỌC PHÁT TRIỂN NHƯ VẬY, BỆNH NÀY CŨNG KHÔNG PHẢI LÀ BỆNH NAN Y, CHỈ LÀ NGƯỜI NHÀ PHẢI VẮT VÀ, ĐƯA BÉ BỊ GIÀY VÒ THÔI.”

Nhìn dòng người như dật cử ngoài cửa sổ, hồi lâu Chữ Điem mới khẽ “Ừ”. Cúp điện thoại, Chữ Điem đột nhiên cảm thấy ngồi trong xe thế này thật khó thở. Mở cửa xuống xe, một cơn gió lạnh thổi thốc vào mặt, cô chỉ mặc một bờ đồ công sở phong phanh, lạnh đến mức run lấy bầy.

Chữ Điem không nhịn được hắt hơi một cái. Người tài xế thật thà chất phác bên cạnh nhìn thấy liền khuyên cô vào xe, chút nữa tàu đến anh ta sẽ đi đón.

Cảm ơn lòng tốt của anh ta, Chữ Điem nhìn thời gian biểu của chuyến tàu trên màn hình, đoàn tàu họ cần đón vẫn ghi trễ giờ.

Người tài xế giậm chân nói:

“Nghe nói có chuyến tàu xảy ra trục trặc, tàu trên đường ray đó đều bị kẹt lại.”

Chử Diễm cười khẽ, đến quán thức ăn nhanh gần đó mua hai cốc cà phê. Cảm giác hơi hơi nóng, thời tiết lạnh như vậy cầm trong tay thật thoải mái. Chử Diễm đẩy cửa ra đã đụng phải chú chó phốc sóc đang tung tăng chạy đến, cô tránh sang bên cạnh nhường lối theo phản xạ, lại không cẩn thận đụng phải một người, cà phê trong tay sánh ra gần phân nửa.

Trong lúc vội vàng, Chử Diễm luôn miệng nói xin lỗi, tuy nhiên đến khi cô thấy rõ là ai thì lại như bị ấn nút tạm dừng, bất chợt không thể nói nên lời. Oan gia ngõ hẹp, người cô đụng phải chính là Chương Hiếu Quần.

Chử Diễm hơi bối rối, nhanh chóng ổn định tinh thần. Cô lấy khăn giấy trong túi áo ra đưa cho Chương Hiếu Quần:

“Xin lỗi bác gái, vừa nãy cháu không để ý nên đụng phải bác.”

Chương Hiếu Quần cũng không ngờ lại gặp Chử Diễm ở đây, bà ta thoáng ngỡ ngàng, sau khi tỉnh táo lại mới nhớ ra thân phận của Chử Diễm, nháy mắt vẻ mặt liền thay đổi.

Bà ta đẩy tay Chử Diễm ra, tự lấy một cuộn giấy vệ sinh trong túi ra lau. Chử Diễm ở bên cạnh nhìn, chú ý đến chiếc áo da màu xám tro bà ta mặc đã cũ, có nhiều chỗ đã sờn rách, bị dính cà phê thật sự rất khó coi.

Hiển nhiên Chương Hiếu Quần cũng nhìn thấy, chỉ lau qua loa vài lượt rồi tiện tay nhét giấy vào túi, lấy túi che áo lại. Bà ta ngẩng đầu nhìn Chủ Điem, sửa sang lại mái tóc bị gió thổi rối, chậm rãi cất lời:

“Lần trước từ biệt ở bệnh viện, cô Chủ không còn đến thăm Phàm Phàm nữa...” - thoáng dừng lại, bà ta bỗng nheo mắt, nói hơi giễu cợt - “Là bạn quá hả? Hay là chột dạ không dám đến?”

Chủ Điem đã hoàn toàn trấn định lại, cô nhìn thẳng vào mắt Chương Hiếu Quần nói:

“Cháu nghĩ sợ rằng bác không thích gặp cháu lắm.”

“Xem ra cô đã rõ ràng mọi chuyện rồi.” - Chương Hiếu Quần “hừ” - “Nói ra cô và Tiểu Từ đều thật thú vị, một người cho đến bây giờ không dám xuất hiện, một người lại không dám nói rõ thân phận của mình. Một người buông tay mặc kệ Phàm Phàm, một người lại vội vàng đến chế giễu nó!”

Nói đến đây, cuối cùng bà ta nổi giận, ánh mắt đánh lại nhìn xoáy vào mặt Chủ Điem.

“Tóm lại chẳng có một thứ nào tốt.”

Biết Chương Hiếu Quần trong lòng sẽ oán hận cô, nhưng lại không ngờ bà ta lại nói lời cay nghiệt như vậy. Trái tim Chủ Điem đập mãnh liệt, cố gắng khắc chế mới không để mình bị chọc giận.

“Bác gái, xin bác nói chuyện lịch sự một chút. Có lẽ cháu không nên che giấu thân phận đi thăm chị Mạnh Phàm, nhưng chuyện

không liên quan đến Từ Nghi, bởi vì cháu vốn dĩ không muốn cho anh ấy biết chuyện này.”

Nghĩ tới Từ Nghi, sức mạnh bỗng dồi dào.

“Cháu đồng cảm, cũng kính nể chị Mạnh Phàm, đây cũng là nguyên nhân nhiều lần cháu đến bệnh viện thăm chị ấy. Sở dĩ trước đó cháu không nói cho Từ Nghi biết vì cháu không muốn để ấy và chị Mạnh Phàm có dính líu gì nữa. Bởi vì cháu cảm thấy anh ấy làm đúng, anh ấy không thể làm người thay thế anh Từ Hoàn.”

Nói ra lời này, Chử Điem cũng khiến Chương Hiểu Quần thay đổi cách nhìn. Con tức giận trong lòng đã thức giấc, nghe Chử Điem “trên tráo không biết ngược”, bà ta gần như muốn vung tay cho cô một cái tát. Nhưng nhớ ra gì đó, bà ta lại khắc chế được. Bà ta nhìn Chử Điem, gần từng chữ:

“Sao cô biết cậu ta không thể?”

Chử Điem sững người, lập tức hỏi ngược lại:

“Bác muốn nói gì?”

Chương Hiểu Quần nhìn cô chằm chằm, hỏi:

“Từ Nghi nói với cô như vậy à? Chính miệng cậu ta nói cậu ta không thể hả?”

Vẻ mặt Chử Điem kiên định:

“Chính miệng anh ấy nói” - ngẫm nghĩ, cô lại thêm một câu -
“Cháu tin tưởng anh ấy.”

Chương Hiểu Quần “Ồ” một tiếng:

“Vậy cô có biết nguyên nhân cậu ta ‘không thể’ là gì không?”

“Dĩ nhiên cháu biết” - Chủ Đìềm nhướn mày. “Anh ấy phải để chị Mạnh Phàm chấp nhận sự thật anh cả đã hy sinh, không thể mãi nói dối chị ấy, như vậy đối với anh ấy và chị Mạnh Phàm đều không công bằng.”

Chủ Đìềm tự nhận bản thân mình nói rất hợp lý, nhưng nghe xong, Chương Hiểu Quần lập tức cười lên, cười rất lớn tiếng, cũng rất tiếng châm chọc:

“Tiểu Chủ, tôi thật không nhìn lầm cô, đúng là một đứa bé ngây thơ.”

Trong lòng Chủ Đìềm có dự cảm xấu, nhưng vẫn cô tự trấn định, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Chương Hiểu Quần:

“Bác có ý gì?”

Chương Hiểu Quần chậm rãi thu lại nụ cười, lau nước mắt tràn ra, nhìn Chủ Đìềm, tư thế nắm chắc thắng lợi:

“Lẽ ra rất muốn nói cho cô biết, nhưng chuyện này để tôi nói ra thì chẳng có ý nghĩa nữa, cô nên về hỏi Từ Nghi đi. Xem thử cuối cùng cậu ta giấu cô bao nhiêu.”

Phản ứng đầu tiên của Chủ Đìềm khi nghe thấy lời này là kéo bà ta lại nói cho rõ, nhưng trong khoảnh khắc đưa tay ra, cô liền hối hận. Đây là cô tự rước lấy nhục, không chừng Chương Hiểu Quần

đang khích bác châm ngòi ly gián, mà cô lại cứ thế bị mắc lừa, như vậy rõ ràng đã nói cho bà ta biết cô đang nghi ngờ Từ Nghi. Chử Điem cảm thấy mình rất ngốc.

Chương Hiếu Quần nhìn một cái đã thấy rõ nỗi rối rắm trong nội tâm cô, trong lòng thoáng dậy niềm vui sướng. Bất kể như thế nào, bà ta cho rằng đây là tội lỗi do Từ Nghi gây ra, vậy thì chính anh nên là người hoàn trả. Cuối cùng nhìn Chử Điem một cái, bà ta sai bước rời đi mà không quay đầu lại.

Lúc trở về xe, cà phê trong tay đã nguội hơn phân nửa. Người tài xế không oán trách cô bỏ đi quá lâu, chỉ có chút lo lắng nói với cô:

“Cô Chử, có phải cô bị bệnh rồi không, sao sắc mặt khó coi vậy?”

Giờ phút này đầu óc Chử Điem rất loạn, hồi lâu mới nói ra được:

“Tôi không sao.”

“Không phải là bị sốt chứ? Hôm nay lạnh như vậy mà cô còn mặc ít như thế rất dễ bị cảm.” - người tài xế tốt bụng nhắc nhở cô - “Nếu không thì vậy đi, tôi chờ ở đây, cô xin phép về nghỉ ngơi đi.”

“Không cần đâu.”

Chử Điem lập tức từ chối. Cô không dám trở về một mình, sợ sau khi trở về sẽ không dẫn được mà suy nghĩ lung tung.

Hơn mười hai giờ trưa, cuối cùng đã đón được khách đưa về công ty, Chử Điem coi như hoàn thành nhiệm vụ.

Sau khi trở lại văn phòng, cơm trưa Phùng Kiều Kiều để trên bàn cô đã nguội ngắt. Giờ phút này Chủ Đìem chẳng hề muốn ăn uống gì, ăn qua quýt vài miếng liền vứt hết vào thùng rác. Rót cốc nước nóng ôm trong lòng bàn tay, Chủ Đìem ngơ ngác ngồi tại chỗ, suy nghĩ đến những lời Chương Hiếu Quân nói hồi sáng.

Trước đó cô đã bị gió rét làm cứng, đầu óc cũng dần độn theo. Bây giờ ngồi xuống, cô đã nghĩ ra ẩn ý trong lời nói của Chương Hiếu Quân.

Bà ta nói Từ Nghi có chuyện lừa cô, mà chuyện này còn liên quan đến Mạnh Phàm. Nếu quả thật như lời của bà ta nói, vậy chuyện gì đã khiến anh quyết định không đi thăm Mạnh Phàm nữa?

Sau khi làm rõ ý nghĩ này, Chủ Đìem cảm thấy bản thân như rơi vào mớ bong bong, hay một ngõ cụt mà cô không thể thoát ra.

Nhìn chằm chằm vào điện thoại di động, Chủ Đìem quyết định gọi điện thoại cho Từ Nghi hỏi rõ ràng. Tuy nhiên vẫn như bình thường, điện thoại Từ Nghi vẫn không gọi được, điện thoại văn phòng do một người khác nghe, báo với cô rằng tham mưu Từ còn đang tập huấn.

Cúp điện thoại, Chủ Đìem vô cùng hụt hẫng. Tuy cô không nhận được nhiều lần nói với mình đừng suy nghĩ lung tung, nhưng giờ phút này cô thật sự có chút khẩn trương và sợ hãi. Sợ rằng đúng như lời Chương Hiếu Quân nói, Từ Nghi cố ý lừa cô một số chuyện, sợ anh thật sự có gì đó với Mạnh Phàm. Cô nhớ đến những lời sắt son mà mình từng nói trước mặt Hà Tiêu, cô sợ cô đã đào hố cho bản thân mình.

Vì để trấn định lại, buổi tối sau khi tan việc về nhà, Chủ Đìềm lại gọi điện cho Từ Nghi, giọng nữ lạnh lùng trong điện thoại nhắc nhở cô lần nữa: Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được.

Chủ Đìềm như thế không nghe thấy, bèn chồn gọi hết lần này đến lần khác nhưng vẫn không kết nối được. Cuối cùng điện thoại di động hết pin, âm báo “ting” giúp cô hoàn hồn lại. Cô thất thần trong chốc lát, ném mạnh điện thoại xuống đất, gục đầu vào người, không còn sức lực nữa.

Truyện do Ebook Fun&Free thực hiện

Hoạ vô đơn chí. Sáng hôm sau tỉnh lại, Chủ Đìềm phát hiện mình đã bị sốt, cả người như bị đặt lên lò nung, toàn thân nóng hừng hực, hận không thể tắm nước lạnh ngay lập tức. Nhưng cô vừa xốc chăn lên cả người đã lạnh run, mà đi trên sàn nhà như giẫm trên bông vậy, đầu nặng chân nhẹ, chỉ muốn nhắm mắt về phía trước.

Sợ bị sốt cao quá sẽ gây ảnh hưởng đến thân thể, Chủ Đìềm cố gượng đến Bệnh viện đa khoa Quân khu, trên đường gọi cho Đồ Hiểu một cuộc điện thoại, sau khi đến lập tức được cô ấy đưa vào phòng truyền dịch.

Cả quá trình Chủ Đìềm không nói một câu, đầu óc đặc quánh như tước keo hồ, bên tai như có người đang gõ trống, vang dội như sấm. Cô cảm thấy mình như đang chết lặng, đến khi kim đâm vào tĩnh mạch rồi cuộc cô mới cảm thấy xiu xiu đau đớn.

Cô nhìn kim truyền ghim vào tay, nước mắt rơi lã chã. Y tá hoảng sợ vội hỏi:

“Sao lại khóc?”

Nói xong quay đầu cầu cứu Đồ Hiếu. Trong lòng Đồ Hiếu biết cô em họ này được nuông chiều từ bé, còn tưởng rằng cô bị đau, giờ phút này thấy cô sốt đến hồ đồ đành nhẹ giọng dỗ dành:

“Có phải bị tiêm đau không? Nhịn một chút sẽ hết ngay thôi.”

Chử Điem không nói chỉ cúi đầu khóc. Một lúc lâu sau mới cất giọng khàn khàn:

“Em không sao, không đau.”

Sau khi lấy ven, đưa y tá đi, Đồ Hiếu mới thở phào nhẹ nhõm. Cô ấy ngồi trên giường, dèm góc chăn cho Chử Điem, lại thử nhiệt độ trên trán cô, nhẹ giọng hỏi:

“Sao tự dưng lại bị sốt hả?”

“Ngày hôm qua hứng gió, bị cảm lạnh.”

Bình ổn lại tâm trạng, Chử Điem nhỏ giọng đáp. Đồ Hiếu cũng không biết nói gì với cô, đành phải dặn dò:

“Hai ngày nay trời lạnh hơn, em phải chú ý. Bây giờ có cảm thấy dễ chịu hơn chút nào không?”

Không muốn nói chuyện, Chử Điem chỉ chớp mắt tỏ ý đã hiểu rồi. Đồ Hiếu cũng phần nào yên lòng:

“Vậy thì an ổn ngủ một giấc đi, tỉnh rồi sẽ hạ sốt, chị ở đây với em.” - nhớ tới gì đó, cô ấy hỏi - “Hôm nay là thứ Bảy, Từ Nghi không được nghỉ phép à?”

“Không có, anh ấy còn đang tập huấn.” - Chử Diễm nhìn Đồ Hiếu
- “Chị đừng gọi điện cho anh ấy.”

“Chị có chùng mực.” - Đồ Hiếu thở dài một tiếng, lại đắp chăn cho cô, nói với cô bằng giọng dịu dàng như dỗ trẻ con - “Được rồi, mau ngủ đi.”

Chử Diễm còn tưởng rằng mình sẽ không ngủ được, nhưng vấn đề tình cảm có phức tạp và vướng mắc hơn nữa cũng không thể đấu lại cơn bệnh và tác dụng của thuốc, cô nhìn chằm chằm trần nhà mới vài phút mà cơn buồn ngủ rũ rượi đã ùa đến.

Cô ngủ đến bốn giờ, mà có lẽ theo bản năng biết có người đang ở bên cạnh mình, cô ngủ vô cùng an ổn. Khi tỉnh lại kim truyền đã được rút, chỉ để lại một vết bầm nhàn nhạt. Không biết Đồ Hiếu đã đi đâu rồi, trong phòng chỉ có một y tá đang bận bịu.

Chử Diễm tốn vài phút mới biết rõ bây giờ mình đang ở đâu, cô gọi y tá, hỏi cô ta Đồ Hiếu đâu với giọng khàn khàn. Cô y tá lãnh lút đáp:

“Nửa tiếng trước có một bệnh nhân đến, chủ nhiệm khoa chỉnh hình nghe nói bác sĩ Đồ ở đây liền chỉ đích danh bảo cô ấy qua. Nếu cô có chuyện gì thì tôi gọi điện cho cô ấy giúp cô.”

Chử Diễm khẽ ho, lắc đầu:

“Tôi không sao, để chị ấy làm việc trước đi.”

Ngủ một giấc tỉnh lại, Chử Diễm cảm thấy mình đã thoải mái hơn rất nhiều. Cô đứng dậy xuống giường, đi đến bên cửa sổ, phát hiện trời đã đổ tuyết. Tuy chỉ là hạt tuyết bay bay, nhưng hiện giờ mới

tháng Mười cũng đủ khiến người ta bất ngờ. Nhìn vũng nước đọng trên xi măng ngoài kia, Chủ Điem vô có rùng mình một cái, vội vàng kéo kín áo trên người.

Không lâu sau, Đồ Hiếu đã trở lại.

“Truyền xong rồi hả?” - cô ấy đi đến sờ trán Chủ Điem - “Ừ, đã bớt nóng.”

Chủ Điem yếu ớt cười nói:

“Cảm ơn chị nhé.”

“Người một nhà còn nói cảm ơn.” - Đồ Hiếu giả bộ tức giận lườm cô, sau khi nhìn nhau cười, cô ấy nói - “Bệnh nhân mới đến là người có vai vế, lát nữa phải hội chẩn, sợ rằng không thể đưa em về nhà.”

“Không sao, em tự bắt xe về.”

“VẬY em đi đường cẩn thận, chị đã kê thuốc cho em rồi, em mang về đưa đến trạm y tế trong khu, nhớ phải truyền dịch đúng giờ.”

Chủ Điem gật đầu nói được, trong lúc hai người đang nói chuyện, cô y tá đã đến nhìn hai lượt, dường như có việc gấp cần tìm Đồ Hiếu. Cô bảo cô ấy bận thì đi trước, còn cô ra trạm y tá lấy thuốc, và mượn chiếc ô chuẩn bị về nhà.

Lúc đi ra mới phát hiện trời đổ tuyết lớn hơn. Chủ Điem mang giày đơn, đôi chân lạnh cóng giẫm trong nước tuyết, có cảm giác sắp đông cứng đến nơi. Cô không khỏi tăng nhanh bước chân, nhưng không phòng bị chân trượt một cái suýt nữa ngã xuống. May là có

người bên cạnh kịp thời đỡ, cô mới không bêu xấu trước mặt người khác.

Chữ Điem hoảng hốt đứng vững, quay người nói cảm ơn người kia, lại phát hiện người vừa đưa tay đỡ cô lại là cha cô, Chữ Ngật Sơn!

Chữ Ngật Sơn cũng có vẻ vội vã, hiển nhiên giúp người xong là định đi ngay, sau khi thấy rõ là ai liền giật mình cũng suýt nữa té ngã.

Hai cha con ngơ ngác nhìn nhau hồi lâu, Chữ Ngật Sơn mới chần chừ đưa tay, vô cùng vui mừng nói:

“Điem Điem!”

Bông tuyết buông mình khỏi cành cây, vương lên chiếc ô của Chữ Điem, cũng đánh thức cô. Cô nhìn bàn tay Chữ Ngật Sơn đưa đến, nhích về phía sau một chút. Cô tránh né rõ ràng như vậy khiến Chữ Ngật Sơn thất thần trong giây lát, ông ta nhanh chóng chú ý đến túi thuốc trong tay Chữ Điem, lập tức hỏi:

“Sao con lại đến bệnh viện? Đã xảy ra chuyện gì? Con bị bệnh sao?”

Những câu hỏi liên tiếp khiến Chữ Điem hơi nhức đầu, cô khẽ nhú mày, không muốn trả lời lắm:

“Không sao.”

“Vậy sao con lại đến bệnh viện?” - nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của con gái, Chữ Ngật Sơn hơi bực mình - “Nói đi!”

Chử Diễm cảm thấy ông thật phiền:

“Bị cảm, đã truyền dịch rồi, không có việc gì, ông bớt quan tâm đi.”

Bị con gái trả lời một câu làm nghẹn lời, Chử Ngật Sơn thoáng ngo ngác, mới nhẹ “Ồ” một tiếng, như rớt cuộc cũng yên tâm.

Hai người lại chìm vào im lặng, kể từ bữa cơm lấy vòng tay ra về trong cơn bực tức lần trước, hai ba con không liên lạc với nhau nữa. Lúc cô và Triệu Tiểu Tinh náo loạn dữ dội cũng không nhận được một cuộc gọi hoặc tin nhắn nào của ông ta.

Cũng bắt đầu từ khi ấy, cô thật sự hết hy vọng về Chử Ngật Sơn. Cô biết ông chẳng có can đảm đối mặt với mình, từ lúc cô biết sự tồn tại của Triệu Tiểu Tinh, hai cha con đã âm ỉ vô số lần, lời khó nghe gì cô đều đã nói. Cô biết rõ, ông ta chỉ lựa chọn Triệu Tiểu Tinh, lựa chọn con trai mà thôi.

Con trai, nhớ đến điều này, Chử Diễm ngẩng đầu nhìn Chử Ngật Sơn, lúc này mới phát hiện chỉ mấy tháng ngắn ngủi, tóc của ông ta đã bạc hơn phân nửa.

Chử Ngật Sơn cũng nhận thấy ánh mắt của con gái, hơi mất tự nhiên vuốt vuốt tóc:

“Diễm Diễm, không phải bà già rồi chứ?”

Đâu chỉ già thôi, Chử Ngật Sơn oai phong lẫm liệt trước kia đã hoàn toàn không còn tồn tại nữa. Giờ ông ta trở thành người đàn

ông trung niên lộ vẻ già nua, như thế lúc nào cũng phải chịu đựng mọi sự giày vò của cuộc sống vậy.

Chữ Điem không trả lời câu hỏi của ông ta, chỉ hỏi rất khẽ, rất khẽ:

“Con trai ông bệnh thế nào?”

Tròng mắt Chữ Ngật Sơn thít lại, miệng há to nhưng chẳng thốt lên nổi một câu. Ông ta nhìn Chữ Điem, nổi đau lóe lên trong mắt.

Chữ Điem thấy rõ, có cảm giác người đàn ông này thật sự vừa đáng thương vừa đáng hận. Hít khí lạnh vào phổi, cô ho khan xong mới hết sức bình tĩnh nói với Chữ Ngật Sơn:

“Ông bận việc của ông đi, tôi về nhà trước.”

Phút giây cất bước bỏ đi, tự đáy lòng Chữ Điem cảm thấy khổ sở. Trước kia lúc tức giận cô sẽ cãi nhau với ông ta, nhưng ông ta luôn mặt dày cười hì hì, mặc cô đánh, mặc cô mắng, tỏ vẻ chết không biết xấu hổ mà dung túng cô. Dường như tất cả hành động của cô đều chẳng mấy may có tính công kích hay khiến ông ta sợ hãi. Mà bây giờ thì sao, cô đã biết cách nhẹ nhàng đáp lại dù chỉ một câu mà tựa như cầm dao găm khoét vào tim ông ta.

Bởi vì trong lòng cô biết rõ, cô thật sự không thể nào tha thứ cho người đàn ông này. Thời tiết không tốt, lại vào cuối tuần, Chữ Điem không bắt được xe, liền đi đến bến ngồi xe buýt.

Khi về đến nhà đã vô cùng mệt mỏi, cuối cùng cô đi ngủ, mãi cho đến khi bị tiếng chuông điện thoại đánh thức. Trong phút chốc tỉnh lại, Chữ Điem có cảm giác cuộc điện thoại này có thể là Từ Nghi gọi

đến, lập tức bò dậy khỏi giường nhận điện thoại. Kết quả trong khoảnh khắc vừa thấy hiển thị cuộc gọi đến, cô có chút thất vọng, người gọi đến là Chủ Ngật Sơn.

Chủ Điem lập tức từ chối không nhận, vút điện thoại di động sang một bên. Nhưng không ngờ Chủ Ngật Sơn lại gọi đến, cô từ chối không nhận lại gọi tiếp, cứ kiên trì không ngừng nghỉ.

Chủ Điem bị ép nổi điên, lúc nhận điện thoại, cô như người bị sụp đổ hoàn toàn, gào lên với ông ta:

“Ông lại gọi cho tôi để làm gì? Muốn nói gì? Có phiền không hả?”

“Điem Điem, ba có chuyện muốn nói với con, bây giờ ba đang ở ngoài khu gia thuộc nhà các con, con ra ngoài một chút đi.”

Giọng nói bình tĩnh của Chủ Ngật Sơn lộ vẻ nghiêm túc:

“Tôi không muốn nghe.”

Chủ Điem cự tuyệt rất dứt khoát.

“Là chuyện có liên quan đến Tiểu Từ.”

Chủ Ngật Sơn sợ cô lại cúp điện thoại, lớn tiếng nhấn mạnh một câu, giờ phút này ông đã có chút sốt ruột. Chủ Điem thoáng sững sốt, cho rằng Chủ Ngật Sơn lại giở trò, liền bực bội nói với ông ta:

“Ông có thể đừng lần nào cũng lôi danh nghĩa của anh ấy ra được không?”

Chủ Ngật Sơn cũng hơi nhức đầu:

“Điềm Điềm, lần này là thật, ba thật sự có chuyện rất quan trọng muốn nói với con. Với lại quả thật có liên quan đến Tiểu Từ...” - thoáng ngập ngừng, ông ta hỏi với giọng thăm dò - “Con có biết Từ Nghi có một người anh làm sĩ quan không quân, mấy năm trước hy sinh vì tai nạn không?”

Chữ Điềm á khẩu:

“Ông...”

Nhận thấy nỗi kinh ngạc của con gái, Chữ Ngật Sơn khẽ thở dài:

“Xuống đây đi, ba chờ con.”

Cúp điện thoại, Chữ Ngật Sơn im lặng ngồi trên xe chờ Chữ Điềm. Dưới ánh đèn pha chiếu rọi, mặt ông ta trông có vẻ nghiêm túc và lạnh lùng, đồng thời lại có chút thương cảm. Khoảng chừng mười phút, cửa xe được mở ra từ bên ngoài. Ông ta lấy lại tinh thần, lúc nhìn thấy con gái không nhận được cau mày, cất tiếng khẽ trách:

“Sao mặc ít như vậy đã đi xuống?”

Chữ Điềm ngồi yên trên ghế lái phụ, kéo áo khoác, giọng nói vô cùng lạnh nhạt:

“Ông bớt quan tâm đi, nói xem, rốt cuộc có chuyện gì?”

Chữ Ngật Sơn trong lòng có chút không vui, nhưng hiện giờ ông ta không có tư cách gì nổi giận trước mặt cô nữa rồi, chỉ có thể đè nén cơn giận, bình tĩnh nói:

“Điềm Điềm, ban đầu lúc con và Từ Nghi kết hôn, ba không hề phản đối. Một là biết con sẽ không nghe lời ba, hai là... ba nhận ra được con rất thích thằng nhóc đó. Cho nên lời tiếp theo của ba, con đừng cho rằng ba đang châm ngòi ly gián, bởi vì ba chỉ muốn tốt cho con thôi.”

Trong lòng Chử Điềm loáng thoáng có dự cảm xấu, nhưng vẫn cứng miệng:

“Ông có thể đừng nói lời thừa thãi nữa không?”

Chử Ngật Sơn vô cùng thất bại, đập vô-lãng như phát tiết, ông ta nói:

“Khoảng thời gian trước, Triệu Tiểu Tinh nhập viện giữ thai có quen biết một người. Người này, con hoặc Từ Nghi có thể sẽ biết, tên là Chương Hiếu Quần.”

Ông vừa nói vừa nhìn Chử Điềm. Quả nhiên! Bàn tay đặt trên đầu gối siết chặt, Chử Điềm nhìn ông ta đầy căng thẳng:

“Chương Hiếu Quần thế nào?”

Nhìn thấy hết phản ứng của con gái, sắc mặt Chử Ngật Sơn càng u ám thêm:

“Thật ra cũng không có gì, bà ta quen biết Tiểu Tinh, cũng khá thân thiết. Trò chuyện lâu ngày cũng dần dần nói chút chuyện trong nhà.”

Chử Điềm tin lời Chử Ngật Sơn, ở ngoài xã hội Triệu Tiểu Tinh có bản lĩnh này, rất biết cư xử, nhiệt tình hào phóng, với ai cũng ra vẻ

thân thiết.

“Cho nên bác Chương nói chuyện trong nhà với Triệu Tiểu Tinh ư? Ông biết anh Từ Hoàn?” - Chử Điem hỏi tới - “Nhưng có liên quan gì đến Từ Nghi?”

“Một tuần trước Tiểu Tinh đưa đứa bé từ Mỹ về dưỡng bệnh, ở Bệnh viện đa khoa Quân khu, gặp lại Chương Hiểu Quần.” - sợ Chử Điem nghĩ nhiều, Chử Ngật Sơn cố ý tránh nhắc đến con trai, nói - “Con gái Chương Hiểu Quần vẫn đang nằm viện, thời gian dài, Tiểu Tinh có đến thăm một hai lần.”

Nếu đặt vào lúc trước, đương nhiên Triệu Tiểu Tinh chẳng có tình cảm gì với Mạnh Phàm, cùng lắm chỉ có chút thương hại. Nhưng bây giờ không giống với lúc trước, ả đã làm mẹ, con trai lại sinh bệnh nên nhìn thấy Chương Hiểu Quần lo lắng cho con như vậy khó trách khỏi sẽ nảy sinh cảm giác thông cảm. Thường xuyên qua lại nên tình bạn thân thiết hơn chút.

Ả đã sớm biết chuyện Từ Hoàn và Mạnh Phàm, hơn nữa đây là nguyên nhân căn bệnh của Mạnh Phàm, lại là chuyện đau lòng của vợ chồng Mạnh Ngọc Hoà, nên ả rất biết điều không nhắc đến trước mặt họ. Đến một ngày ả nhìn thấy Chương Hiểu Quần ngồi một mình trong đình ở vườn hoa lau nước mắt mới cảm thấy có chút bất thường. Hỏi mấy phen mới đào được câu chuyện thươ trước.

Nghe xong, Triệu Tiểu Tinh cảm thấy rất đổi kinh ngạc, nhất là sau khi ả xem hình Từ Hoàn, nỗi kinh ngạc trong lòng lại càng dòi sông lấp biển. Dĩ nhiên ả sẽ không trực tiếp tìm Chử Điem, cũng không dám tùy tiện đi tìm Chử Ngật Sơn. Bởi vì kể từ khi ả và Chử Điem náo loạn một trận, ả nói xấu một câu về Chử Điem trước mặt ông sẽ bị ông ta cho là chằm ngồi ly gián. Nhưng để trong lòng lại

thật sự khó chịu, liền trò chuyện với Chương Hiếu Quần thêm vài lần, sau khi biết rõ ràng mới nói cho Chủ Ngật Sơn.

Nói cho cùng Chủ Ngật Sơn vẫn lo lắng cho con gái, nghe xong không để ý đến sắc trời đã tối, bên ngoài lại đổ tuyết, chạy thẳng đến đây.

Chủ Điem nghe ông ta nói dông dài một hồi, đã có phần mất kiên nhẫn:

“Cho nên, Triệu Tiểu Tinh muốn ông nói cho tôi biết chuyện gì? À lại muốn xem tôi bị cười nhạo à?”

Đầu Chủ Ngật Sơn đau lâm râm, ông ta nhắm hai mắt lại, lúc mở mắt ra lần nữa có thể thấy rõ tia máu bên trong. Giọng ông khàn khàn:

“Không phải vấn đề có xem con bị cười nhạo hay không, việc này liên quan đến đại sự cả đời con, không liên quan đến cô ấy.”

Chủ Điem cảm thấy buồn cười:

“Vậy ngược lại ông nói nghe thử xem.”

Chủ Ngật Sơn hít sâu một hơi, gằn từng chữ:

“Con có biết sau khi anh trai Tiểu Từ xảy ra chuyện, Mạnh Phàm không chịu được kích thích, đến mức mắc chứng rối loạn tâm thần thể kích thích.”

Chủ Điem quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không lên tiếng. Chủ Ngật Sơn không thèm tức giận với cô:

“Vậy con có biết khi đó cô ta đã không thể nào nhận ra ai nữa hết, ngày nào cũng gào khóc trong phòng bệnh, duy chỉ có lúc nhìn thấy Từ Nghi thì luôn ôm cậu ta kêu tên Từ Hoàn.”

“Tôi biết.” - giọng Chủ Đìem rất nhẹ nhàng - “Chuyện này Từ Nghi đã sớm nói với tôi rồi, anh ấy và anh trai rất giống, khó tránh được.”

“Vậy con có biết...” - giọng nói Chủ Ngật Sơn nặng hơn - “Từ đó về sau, Từ Nghi chẳng hề đi làm, dành thời gian ở bên cô ta trong phòng bệnh không?”

Tim Chủ Đìem đập mãnh liệt, quay đầu lại nhìn thẳng vào Chủ Ngật Sơn, mắt trợn trừng. Cùng lúc đó, tim của cô cũng chọt tăng tốc:

“Ông nói nhảm gì vậy?”

“Ba nói nhảm hả? Buổi tối ba nhàn rồi không có việc gì chạy đến nói nhảm với con à? Dù ba có vô liêm sỉ đến thế nào thì cũng là ba con, ba mang chuyện này lừa gạt con à?” - Chủ Ngật Sơn cũng nổi giận, ngón tay khẽ run chỉ ra bên ngoài - “Nếu con không tin thì kêu Từ Nghi đến đây cho ba, ba hỏi thẳng mặt cậu ta.”

“Ông xúng sao?!” - Chủ Đìem nói không lựa lời, tiếng nói cũng có hơi run run - “Cho dù như vậy thì sao? Cũng không đến phiên ông hỏi anh ấy.”

Lừa giận hừng hực, Chủ Ngật Sơn chỉ cảm thấy gân xanh đập thành thạch trên thái dương, nhưng con tức giận không trút ra được. Hai tay ông ta nắm chặt, tiếng nói đè xuống rất khẽ, rất nặng:

“Có thể con không để bụng chuyện này, vậy con cũng không để ý đến tình cảm của cậu ta đối với Mạnh Phàm sao? Một thằng nhóc như cậu ta nếu không phải thích một cô gái, liệu có chịu mặc quân phục của người anh đã chết đi để dành cô ta không? Đành lòng bỏ hết công việc để chịu đựng nhục nhã không? Chịu hôn cô ta ngay trước mặt ba mẹ người ta không? Có chịu không? - nói lời cuối cùng, Chử Ngật Sơn gằn như gào lên - “Có thể con không tin ba, nhưng đây là những việc do chính miệng mẹ Mạnh Phàm nói, con cũng không tin sao? Đằm Đằm, con đừng giả bộ ngốc nghếch.”

Đối mặt với vẻ hùng hổ dọa người của Chử Ngật Sơn, Chử Đằm như bị giáng một gậy vào đầu, hoàn toàn đần độn. Cô vẫn duy trì tư thế ngồi ban đầu, ngơ ngác nhìn Chử Ngật Sơn, không thể thốt lên dù chỉ một câu.

Chử Ngật Sơn kiềm nén không được thở hển hển, hồi lâu mới khống chế được tâm trạng. Tuy nhiên nhớ đến vẻ Từ Nghi thề son sắt trước mặt ông ta hồi trước thì lại tức không biết trút vào đâu.

“Mẹ kiếp, khốn nạn vô liêm sỉ, ba đã biết nó chẳng phải thứ tốt gì.”

“Ông không được mắng anh ấy.”

Chử Đằm đột nhiên bộc phát, tiếng nói lạnh lạnh dọa Chử Ngật Sơn giật mình. Ông ta nhìn con gái với vẻ khó tin, chỉ thấy hai mắt cô đỏ bừng, ánh mắt lạnh lùng như ngâm trong băng tuyết, nhìn ông ta như nhìn kẻ thù.

“Tôi thật sự hận ông.”

Để lại câu nói này, Chử Diễm đóng sầm cửa, bước thẳng đi mà không quay đầu lại. Một đoạn đường ngắn ngủi từ cổng khu gia thuộc về đến nhà, Chử Diễm không biết mình đã đi thế nào. Cô ngồi xuống ghế salon, dù cửa sổ đã đóng kín nhưng cô vẫn cảm thấy xung quanh mình rét buốt từng cơn.

Chử Diễm rất muốn làm chút gì đó, trong lòng cũng tự nói với mình trước tiên đừng hoảng hốt. Tuy nhiên đều vô ích, đầu óc cô vẫn rối như tơ vò, chẳng hề nghĩ ra đầu mối nào cả. Từ tận đáy lòng cô không tin lời nói của Chử Ngật Sơn, nhưng đồng thời cũng biết rõ ông ra không có lý do lừa gạt cô, nhất là loại chuyện vất vả lại chẳng được gì này. Vừa nghĩ như vậy cô lại có chút dao động.

Hai tay không chịu theo không chế cứ run lên, Chử Diễm cầm điện thoại di động, muốn gọi cho Từ Nghi, nhưng lại chần chừ vào giây phút nhấn phím. Sợ hãi, cảm giác sợ hãi vô cớ khiến cô lui bước. Giờ phút này, cô không còn nhớ những ký ức ngọt ngào đã trải qua. Trong đầu hiện đi hiện lại hình ảnh một năm cô kiên nhẫn theo đuổi anh và anh từ chối cô vô số lần. Nhớ đến những chuyện này, tất cả tự tin trong cô đều mất hết.

Nhìn điện thoại di động, cuối cùng Chử Diễm vẫn vứt nó qua một bên.

Suốt cả đêm Chử Diễm không quấy rầy bất cứ ai. Cô yên lặng dựa vào ghế salon, trong đầu mãi trăn trở về mấy câu nói của Chử Ngật Sơn như bị ma nhập. Đến nửa đêm rồi cuộc thể lực đã cạn kiệt, cô ngủ thiếp đi. Nhưng lúc sau giờ sáng lại bị tiếng rung của điện thoại đánh thức.

Chử Diễm choàng mở mắt, nhìn chiếc điện thoại kêu inh ỏi không ngừng trên bàn trà, đèn màn hình là nguồn sáng duy nhất trong

phòng. Nhìn thấy tia sáng yếu ớt này, sau khi tinh dậy tim đập kịch liệt, sợ hãi trong chốc lát, cô lấy điện thoại đến xem. Chỉ vừa liếc mắt, Chủ Điem đã cảm thấy cổ họng như bị bóp nghẹt, không sao thở nổi.

Là Từ Nghi. Hiện tại mới sáu giờ sáng, người gọi điện thoại đến là Từ Nghi! Đầu óc Chủ Điem nhất thời trống rỗng, chẳng kịp nghĩ gì đã lập tức nhấn nút trả lời.

“Điem Điem.” - giọng Từ Nghi truyền đến từ đâu bên kia - “Anh vừa tập huấn xong, mới cầm đến điện thoại. Thấy có rất nhiều cuộc gọi nhớ của em, có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Anh nói rất nhanh, kèm theo tiếng gió tuyết bay phấp phới. Thật ra cô nghe không rõ lắm, hơn nữa đầu óc Chủ Điem còn đang mụ mị, cô hoàn toàn không nghe được anh đang nói gì.

“Điem Điem?” - không nghe thấy tiếng cô, giọng Từ Nghi thoáng lo lắng - “Bên này tín hiệu không tốt lắm, có nghe thấy không em?”

“Được...” - Chủ Điem hơi hoàn hồn lại, thuận miệng đáp - “Từ Nghi, em...”

Thật ra cô rất muốn nói gì đó, nhưng khoảnh khắc cất lời tiếng nói hơi khàn khàn. Lơ đãng nhìn bông tuyết bay bên ngoài cửa sổ, đèn đường bị khúc xạ phát ra ánh sáng màu cam, làm mặt cô chói lòa, nước mắt theo đó liền rơi xuống.

Vào lúc này đây Chủ Điem cảm thấy vô cùng bế tắc, cô nắm lấy điện thoại, khó khăn lắm mới chờ được cú gọi này, vậy mà lại khóc đến mức chẳng nói được một câu hoàn chỉnh.

Đầu bên này Từ Nghi sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng, vài ngày như vậy điện thoại anh chỉ còn lại một vạch pin, anh rất muốn nói chuyện với Chử Diễm, nhưng lại không ngờ cô cứ khóc mãi. Bất đắc dĩ, anh đành phải nói với Chử Diễm:

“Diễm Diễm, khoan khóc đã, trước hết nghe anh nói...”

Vừa dứt lời, điện thoại di động đã tự động tắt máy. Từ Nghi nhìn hai chữ “Tạm biệt” hiển thị trên màn ảnh, hận không thể ném điện thoại đi. Cách đó không xa sĩ quan huấn luyện đang gọi họ lên xe chạy đến chỗ khác. Lòng Từ Nghi như lửa đốt nhưng chỉ đành lên xe trước, chờ trở lại đội huấn luyện sẽ tìm điện thoại gọi cho cô.

Chử Diễm ở khu gia thuộc như thể ruốt cuộc đã tìm được nơi trú ẩn lòng, sau khi khóc lớn một trận tâm trạng ổn định lại. Cô lau khô nước mắt, lẳng lặng ngồi đợi trong căn phòng tối, đến khi chân trời le lói ánh sáng màu trắng bạc, Từ Nghi đã gọi điện thoại đến.

“Diễm Diễm, vừa nãy điện thoại hết pin.” - trong điện thoại, giọng Từ Nghi khàn đặc và mỏi mệt - “Khi nãy đến cùng đã xảy ra chuyện gì thế, sao lại khóc? Có phải trong nhà có chuyện gì hay không?”

“Không có, trong nhà không có chuyện gì.” - giọng Chử Diễm rất bình tĩnh - “Khóc là vì nhớ anh thôi.”

Rất hiển nhiên lời nói như vậy không thể nào thuyết phục Từ Nghi, ở đầu bên kia anh im bật, Chử Diễm hoàn toàn không chút chừa nể nữa, cắn môi, cô nói:

“Từ Nghi, em có thể hỏi anh một việc không?”

“Chuyện gì?” - anh hỏi.

Chữ Điem nhất thời cảm thấy nhịp tim bắt đầu tăng tốc, một tay nắm chặt cái gối ôm bên cạnh, cô gằn từng chữ hỏi rõ ràng:

“Sau khi Mạnh Phàm bị bệnh, có phải anh từng giả làm anh cả ở bên cạnh chăm sóc cô ấy một khoảng thời gian hay không?”

Hỏi xong câu này, gần như đồng thời, cô nghe thấy tiếng hít thở của Từ Nghi trở nên dồn dập. Tuy chỉ trong một cái chớp mắt, nhưng Chữ Điem cũng theo đó khẩn trương lên, cô hỏi anh tiếp:

“Tại sao? Là vì cô ấy không nhận ra bất cứ ai, nhưng chỉ duy nhất nhận ra anh sao?”

“...”

Từ Nghi không nói lời nào khiến Chữ Điem càng cảm thấy hoảng hốt:

“Anh đi thật ư? Từ Nghi, anh nói cho em biết anh đi thật sao?”

“Điềm Điềm...”

Rốt cuộc Từ Nghi cũng lên tiếng, kêu tên cô nhưng không nói tiếp. Chử Điềm cắn răng hỏi câu cô không dám hỏi nhất:

“Từ Nghi, có phải anh thích Mạnh Phàm hay không? Anh đã hôn chị ấy, có phải anh thích chị ấy hay không?”

Đầu bên kia điện thoại lại là sự im ắng khiến người ta khó thở, thậm chí ngay cả tiếng hít thở cũng biến mất tăm, Chử Điềm chỉ cảm thấy đầu lưỡi đắng chát, bên tai nổ ầm lên. Chỉ chốc lát sau, cô nghe thấy rõ tiếng “tút tut” ngắn ngủi truyền đến từ điện thoại.

Là Từ Nghi, anh đã cúp máy. Chử Điềm cảm thấy sợi dây căng đét trong đầu cuối cùng cũng đứt lìa.

Đợi lâu như vậy, cô từng tưởng tượng ra hàng nghìn hàng vạn câu trả lời, lại không ngờ anh sẽ cúp điện thoại mà không nói một lời. Tiếng ù ù bên tai càng lúc càng lớn, Chử Điềm nhìn chăm chăm điện thoại di động. Con giận dữ tuôn trào đã khó có thể ức chế được nữa, cô ném mạnh điện thoại xuống đất.

“Ầm”, điện thoại rơi xuống bể nát hoàn toàn.

Chương 11

Tại đội huấn luyện.

Đợt tập huấn kéo dài một tuần đã kết thúc, tất cả nhân viên tham gia huấn luyện đều giải tán trở về đơn vị. Nhóm Từ Nghi là nhóm cuối cùng rời đi, lúc đi đến cửa trụ sở, thấy có một chiếc xe jeep treo giấy phép sư đoàn A dừng ở cửa. Anh đi nhanh hai bước, nhìn thấy một người lính bước xuống xe, chạy vài bước đến trước mặt anh, sau khi đứng vững liền giơ tay chào.

“Tham mưu Từ, tham mưu trưởng bảo tôi đến đón anh trở về.”(*)

() Lúc này Từ Nghi đã lên chức .*

Anh tài xế Tiểu Mã cười hì hì nói, tiện tay nhận lấy túi của anh, Từ Nghi gật đầu, không nói một câu, ngay cả cười cũng không, lập tức lên xe. Tiểu Mã thoáng sững sốt, bỏ hành lý vào hàng ghế sau, vội vàng lái xe đi.

Sau khi ngồi lên xe, Tiểu Mã cũng không dám nói nhiều, tăng nhanh tốc độ, lạng lẽ lái về, đưa Từ Nghi đến thẳng sư bộ sư đoàn A. Nơi đó có một người đang chờ anh. Từ Nghi xuống xe, đi thẳng lên tầng chín toà nhà sư bộ, gõ cửa một văn phòng.

“Mời vào.”

Giọng nam trầm thấp truyền đến, Từ Nghi đẩy cửa vào. Người đàn ông sau bàn công tác nghe tiếng ngẩng đầu lên, có chút vui mừng nhìn Từ Nghi:

“Trở về rồi hả?”

Từ Nghi giơ tay lên chào theo nghi thức quân đội, nhẹ giọng nói:

“Thưa tham mưu trưởng, tôi đã trở về.”

Tham mưu trưởng Cố Hoài Việt nhìn anh khẽ cười:

“Một tuần nay cực khổ cho cậu, anh rót cốc nước cho cậu nhé.”

“Không cần phiền ạ, em không khát.”

“Được rồi, ngồi xuống đi.” - Cố Hoài Việt ấn vai anh bảo anh ngồi xuống, sau đó rót cốc nước ấm đưa cho anh - “Anh đã liên lạc với bên đội huấn luyện, nghe nói người bên đại đội đặc chủng rất hài lòng với biểu hiện của cậu, nhất là đại đội trưởng của họ.”

“Đại đội trưởng quá khen rồi.”

“Có phải quá khen hay không trong lòng anh khắc biết. Lần này học viên tập huấn đều là tinh anh do toàn quân khu tiến cửa, có thể lấy được hạng ba cũng không dễ.” - Ngồi về chỗ, Cố Hoài Việt gõ nhẹ bàn, nhìn Từ Nghi - “Sao đây, nếu thật sự thông qua thì có đi hay không?”

Từ Nghi uống một hớp nước, tiếng nói khản đặc đã thanh hơn một chút.

“Vẫn chưa tuyển chọn xong, hiện tại suy nghĩ vấn đề này hơi sớm.”

Cố Hoài Việt cười:

“Căn cứ theo thành tích hiện giờ của cậu, lý do này hơi khiên cưỡng đấy.” - xem kỹ phiếu điểm tập huấn lần nữa, anh ấy ngẩng đầu hỏi - “Lo lắng cho vợ à?”

Từ Nghi mím môi không nói. Cố Hoài Việt trong lòng hiểu rõ cũng không hỏi nhiều nữa, chỉ nói:

“VẬY CẬU TRỞ VỀ SUY NGHĨ THẬT KỸ, BÂY GIỜ CÒN THỜI GIAN, KHÔNG GẤP.”

“Vâng.”

Từ Nghi đứng nghiêm, giơ tay lên chào. Lúc đi ra, Tiểu Mã vẫn còn ở bên ngoài cửa chờ đưa anh về khu gia thuộc. Trên đường trở về, Từ Nghi luôn nhắm mắt trông như đang ngủ. Tuy nhiên khi đến đích, Tiểu Mã vừa gọi, đã thấy anh mở vạt mắt ra.

“Tham mưu Từ, về đến khu gia thuộc rồi ạ.”

Từ Nghi không xuống xe, chỉ đưa mắt nhìn vào trong, gương mặt có vẻ hoang mang như vừa mới tỉnh ngủ. Tiểu Mã cũng nhìn theo tầm mắt anh, nhưng chẳng thấy gì cả.

“Tham mưu Từ?”

Tiểu Mã phải lên tiếng nhắc nhở anh lần nữa. Tay Từ Nghi đặt trên đầu gối thoáng nhúc nhích, trong phút chốc ánh mắt sáng rõ trở lại. Anh nhìn Tiểu Mã, khẽ cười nói cảm ơn, cầm hành lý ở ghế sau bước xuống xe. Sau một trận tuyết lớn, con đường dưới chân vô cùng khó đi. Từ Nghi chậm chậm cất bước, lúc đi đến cổng gác thì bị anh lính gác gọi lại.

“Tham mưu Từ đã về rồi ạ.” - anh lính gác thân quen chào hỏi anh - “Đây là hàng chuyển phát nhanh của chị dâu, phiền anh mang về giúp ạ.”

Từ Nghi nói cảm ơn, rất tự nhiên ký tên Chủ Điem vào sổ đăng ký. Mỗi nét mỗi vạch đều viết vô cùng nghiêm túc. Trả bút lại cho anh lính gác, anh đột nhiên nhớ ra gì đó, hỏi:

“Chuyến phát nhanh này để ở đây mấy ngày rồi?”

Anh lính gác ngẫm nghĩ:

“Chừng hai ngày rồi ạ. Hai ngày nay không thấy chị dâu ra vào cửa khu, cho nên vẫn để ở đây.”

Từ Nghi giật thót tim:

“Cậu nói hai ngày nay không thấy cô ấy?”

Anh lính gác gật đầu. Cau chặt mày, Từ Nghi cầm đồ đạc nhanh chóng trở về nhà. Gấp rút gõ cửa nhà vài cái, bên trong không có ai trả lời, Từ Nghi lấy chìa khoá ra mở cửa. Sau khi vào nhà, ngay cả túi cũng không kịp đặt xuống, anh nhìn khắp các phòng, quả thật không thấy bóng dáng Chủ Điem đâu cả. Trong lòng Từ Nghi khó tránh khỏi có chút hốt hoảng, bởi vì hôm nay là thứ Bảy, sau một tuần làm việc, bình thường lúc này Chủ Điem nhất định sẽ ngủ nướng chưa chịu rời giường.

Đứng sững sờ trong chốc lát, Từ Nghi lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị gọi điện thoại chi Chủ Điem. Lúc gọi được nửa chừng anh lơ đãng nhìn thấy thứ ở trong thùng rác. Lấy tay gạt ra, phát hiện là chiếc điện thoại di động đã vỡ tan tành của Chủ Điem. Nắm lấy mảnh vỡ có lẽ là màn hình điện thoại, Từ Nghi ngơ ngác.

Đặt mảnh vỡ xuống, Từ Nghi thử gọi số của Chủ Điem, quả nhiên không gọi được. Bất đắc dĩ anh đành gọi cho cô út Phó Dục Ninh,

bên kia cũng không biết tình hình. Sau đó lại gọi về nhà, Từ Kiến Hằng và Tống Khả Như cũng không ở nhà, là dì giúp việc trong nhà nghe máy, nói cho anh biết ba mẹ anh đều đi công tác rồi. Chử Điem cũng đã một tuần không đến.

Từ Nghi siết chặt điện thoại trong tay, bất chợt cảm thấy hoảng hốt vô tận. Cảm giác như vậy đã từng xuất hiện một lần khi anh biết tin Chử Điem cắt phăng mái tóc dài quyết định trở về Tứ Xuyên. Làm sao cũng không tìm được cô, nơi nào cũng không tìm thấy cô.

Nhìn ánh nắng rực rỡ bên ngoài cửa sổ, Từ Nghi chỉ cảm thấy tay chân lạnh lẽo. Bỗng nhiên như thể loé lên một ý tưởng, anh nhớ đến một người. Huyệt thái dương giật giật, chẳng hề dám trì hoãn, anh cầm lấy điện thoại gọi cho người đó.

Tiếng chờ điện thoại kéo dài hơn hai mươi giây, cuối cùng người bên kia cũng bắt máy.

Lúc nhận được điện thoại của Từ Nghi, Hà Tiêu vừa mới hâm sữa tươi lại. Thời điểm kêu tên người ở đầu bên kia điện thoại, theo phản xạ Hà Tiêu quay đầu lại thoáng nhìn Chử Điem đang nằm nhoài trên giường.

“Anh tìm Điem Điem à.” - Hà Tiêu ngập ngừng - “Cậu ấy ở đây, có điều bây giờ đang ngủ, muốn đánh thức cậu ấy dậy không?”

Bên kia điện thoại nói gì đó, Hà Tiêu đáp:

“Được, tôi chờ anh đến.”

Cúp điện thoại, khi trở về phòng, Hà Tiêu phát hiện Chủ Đầm đã tỉnh lại, đang nằm ở đó đờ đẫn nhìn rèm cửa sổ.

“Tỉnh rồi à? Mau dậy đi, hôm nay hiểm khi trời trong đó.”

Kéo xoẹt rèm cửa sổ ra, Hà Tiêu hít vào không khí trong lành, quay đầu lại nhìn Chủ Đầm, phát hiện cô vẫn mang vẻ mặt đờ đẫn nhìn về một phía. Hà Tiêu hơi cảm thấy lạ xua xua tay trước mặt Chủ Đầm:

“Đầm Đầm?”

Chủ Đầm khẽ chớp mắt, quay đầu lại nói với Hà Tiêu:

“Tiểu Tiểu, tối nay mình có thể ở lại nhà cậu một đêm không?”

Hà Tiêu “À” lên một tiếng, chưa kịp hỏi đã nghe thấy tiếng gõ cửa. Cô ấy tiện tay đưa cho Chủ Đầm một chiếc áo liền vôi vàng ra mở cửa.

Chủ Đầm có chút lười biếng cầm chiếc áo khoác lên người, ngồi trước bàn trang điểm qua loa, cột tóc lên thành đuôi ngựa. Cột tóc xong ngồi ngẩn ngơ chừng năm phút mới chậm chạp đứng dậy chuẩn bị đi rửa mặt.

Trong khoảnh khắc kéo cửa ra, cô bỗng nghe thấy một giọng nói quen thuộc, thoáng chốc đã giữ chặt chân cô lại. Không kịp trốn tránh, thậm chí còn chưa kịp hoàn hồn lại đã lập tức nhìn thấy chủ nhân của giọng nói kia. Trong nháy mắt cô có chút bối rối.

Từ Nghi đang đứng ở cửa nói chuyện với Hà Tiêu, lúc nhìn thấy cô tất cả lời nói bỗng nghẹn lại, mắt gợn lên tia sáng. Hai người cứ

thế mặt đối mặt, chẳng ai nói lời nào. Cuối cùng là Hà Tiêu phá vỡ không khí trầm lặng, cô nói với Chử Điem:

“Điem Điem, quên nói với cậu, Từ Nghi trở về rồi, đến đón cậu về nhà.”

Quên gì chứ, rõ ràng là cố ý. Chử Điem chẳng nói một câu quay người đi vào phòng vệ sinh. Hà Tiêu có chút chột dạ quay đầu lại:

“Chắc hẳn là đang giận, chút nữa anh chịu khó dỗ dành cậu ấy đi.” - ngẫm nghĩ một lát cô lại nói - “Tuy trong điện thoại anh không nói rõ vì sao lại gây lộn, nhưng cậu ấy rất mềm lòng, anh từ từ nói với cậu ấy, tôi đi ra ngoài một chuyến trước.”

Từ Nghi nhón khoé môi, nói cảm ơn, sau khi đưa mắt nhìn Hà Tiêu rời đi, anh nhẹ nhàng đóng cửa lại. Cả căn nhà chỉ còn lại hai người họ, Từ Nghi khẽ thở hắt một hơi, cả lòng bàn tay đều là mồ hôi lạnh.

Anh ngồi trên ghế salon trong phòng khách, yên lặng chờ Chử Điem. Tất cả nỗi bất an trong lòng chưa kịp tiêu tan đã nghe thấy trong phòng vệ sinh vang lên tiếng động khác thường, giống như tiếng nước chảy ào ào. Từ Nghi thoáng do dự, đi đến gõ cửa.

Người bên trong không lên tiếng, lại nghe thấy “âm” một tiếng, tiếng động của vật thể ngã xuống mặt đất, tiếng nước chảy cũng lớn hơn trước nhiều. Trong lòng Từ Nghi càng thêm hốt hoảng, lại gõ mạnh vài cái lên cửa:

“Điem Điem, xảy ra chuyện gì thế?”

“....”

“Chử Diễm.”

“Đừng gõ nữa!” - tiếng nói thẹn quá thành giận vang lên bên trong, chỉ chốt lát sau, Từ Nghi lại nghe thấy cô cất tiếng ảo não nói - “Vòi nước hư, nước chảy hết ra ngoài rồi.”

Thoáng im lặng, Từ Nghi quay người trở lại phòng khách, lục lọi ngăn kéo tìm dụng cụ khoá van nước, sau đó anh mới gõ nhẹ cửa:

“Mở cửa ra, để anh sửa.”

Đợi gần năm phút, cửa mở ra từ bên trong, hơn nửa người Chử Diễm ướt đẫm nước, áo dán sát trên người, dáng vẻ vô cùng thảm hại. Cô cúi đầu, Từ Nghi không thấy rõ nét mặt cô, chỉ có thể cảm thấy thân thể cô loáng thoáng run rẩy.

“Đi thay quần áo đi.”

Anh nói, theo bản năng muốn chạm vào cô, lại bị Chử Diễm tránh né. Cổ họng nghẹn ứ, Từ Nghi rút tay lại, nghiêng người nhường lối cho cô. Không đến hai mươi phút, Từ Nghi đã sửa xong vòi nước. Hơn phân nửa quần áo anh cũng dính nước, khiến hơi ẩm trên người anh không còn nữa. Từ Nghi chẳng hề để ý đến, vắn vòi nước, thử vòi nước mới. Nghe tiếng nước chảy ào ào, anh tiện tay chà nhẹ mái tóc húi cua của mình, lau nước đi, vừa lơ đãng ngẩng đầu đã nhìn thấy Chử Diễm đứng ở phía sau qua gương, đang yên lặng nhìn anh chăm chú.

Từ Nghi sửng sốt, phát hiện trên người cô vẫn mặc chiếc áo len sũng nước kia, mái tóc ướt đẫm buông xoã sau lưng, ánh mắt nhìn anh thẳng tắp và bình tĩnh, hoàn toàn không giống lúc trước. Từ

Nghi mới vừa cảm thấy không ổn liền nghe Chủ Đầm cất lời hỏi anh:

“Sao anh tìm được em?”

Từ Nghi thu lại ánh mắt, vặn chặt vò nước, lấy chiếc khăn lông khô ráo trên kệ xuống, đưa đến trước mặt Chủ Đầm:

“Lau khô tóc đi, anh đưa em về, về nhà hẵng nói.”

“Anh không trả lời câu hỏi của em thì em không theo anh về.”

Giây phút này, trong mắt Chủ Đầm tràn ngập sự kiên trì và cố chấp. Giằng co vài phút, Từ Nghi chịu thua.

“Anh gọi điện thoại cho em, sau đó thấy mảnh vỡ trong thùng rác mới biết em ném vỡ điện thoại di động rồi. Gọi điện thoại cho em không được, lại gọi cho cô út và trong nhà, họ đều không biết em ở đâu. Cho nên anh liền nghĩ đến Tiểu Tiểu.”

Chủ Đầm phát hiện một sự thật khá đáng buồn. Làm một người ngoại tỉnh, cô chỉ quen vài người ở thành phố B, chỉ có vài nơi để đi như vậy. Anh muốn tìm cô, đúng là không tốn chút sức lực nào.

Đúng, cũng có lẽ là trong tiềm thức cô không hề muốn hoàn toàn trốn tránh không gặp anh. Mấy ngày qua cô buồn bực là sự thật, nhưng chuyện còn lâu mới đến mức hoàn toàn kết thúc. Cô nhất định phải hỏi rõ ràng một hai trước mặt Từ Nghi.

“Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của em.”

Tiếng nói của Chử Điem có chút mâu thuẫn. Từ Nghi biết rõ ý trong lời nói của cô, nhưng anh không lên tiếng. Im lặng như thể cú điện thoại hôm đó, khiến cho trái tim Chử Điem nguội lạnh. Cô nghĩ không ra tại sao người đàn ông này lại có thể như thế, lừa gạt cô cũng lừa gạt chính bản thân anh. Cô đã nói đến mức không thể nói hơn được nữa, nhưng anh vẫn không chịu cho cô một lối thoát, cứ như thế nhìn cô khó xử.

Chử Điem không muốn nhìn thấy anh nữa, quay người định đi thì lại bị anh nắm tay kéo lại, ôm chặt lấy cô. Chử Điem ra sức vùng vẫy muốn tránh khỏi ngực anh, nhưng trước anh, sức lực của cô yếu ớt như một con kiến, dù thế nào cũng phải mặc cho anh bóp nghẹt vo tròn. Quả thật Chử Điem muốn bùng nổ, cô đá anh như nổi điên nhưng vẫn vị anh kiềm giữ chặt chẽ.

Cô cũng cắn anh, cắn cánh tay và bả vai anh, cắn đến mức cảm cô tê dại, cắn đến mức toàn thân anh căng cứng. Như thế mất hết tất cả lý trí, anh cúi đầu xuống hôn cô, đưa cánh môi mềm mại nhất để cô trút giận. Mà giờ phút này, Chử Điem lại chẳng còn chút sức lực nào, cô rũ người trong ngực anh, khóc nức nở. Trong miệng có mùi máu tươi nhàn nhạt, đó là bởi vì cô mới vừa cắn rách môi anh.

“Từ Nghi...” - cô khóc đến mức không thở nổi - “Em... em ngốc, em không thông minh, nhưng em không phải con ngu.”

“Đều đã qua rồi.” - Từ Nghi cũng khản tiếng không nói được một câu rõ ràng - “Điem Điem, chúng ta có thể dừng nhắc đến nữa không?”

Lúc Hà Tiêu trở về, cửa phòng ngủ đóng kín mít. Từ Nghi đang ngồi trên ghế salon, nhìn về phía trước với ánh mắt đờ đẫn. Hà Tiêu

kinh hoảng vội đặt đồ xuống đi đến trước mặt anh:

“Điêm Điêm đâu? Điêm Điêm đi đâu rồi?”

Nhìn khắp nhà cũng không thấy bóng dáng Chủ Điêm đâu cả.

“Ở trong phòng.” - Từ Nghi nói, giọng vẫn khản đặc - “Hai chúng tôi cãi nhau, cô ấy không chịu ra ngoài.”

Nhất thời lòng Hà Tiêu như lửa đốt:

“Rốt cuộc anh và Điêm Điêm đã xảy ra chuyện gì?”

Yết hầu khẽ động, Từ Nghi nhìn về phía Hà Tiêu:

“Tôi không biết nói với cô thế nào mới phải. Điêm Điêm không muốn gặp tôi, tôi vừa đụng vào thì cô ấy sẽ khóc. Cho nên Tiểu Tiểu... làm phiền cô rồi, phiền cô hôm nay chăm sóc cô ấy giúp tôi.”

Hà Tiêu hoàn toàn tròn tròn mắt:

“Anh không đưa cô ấy đi ư?”

Từ Nghi im lặng hồi lâu, khẽ nói: “Cô ấy không muốn, cô ấy không muốn đi theo tôi.”

“... Từ Nghi, tôi chăm sóc cô ấy không thành vấn đề, nhưng không thể tiếp tục như vậy được.” - trầm tư chốc lát, Hà Tiêu nuốt lời muốn nói trở vào, thở dài một tiếng, cô nói - “Thôi, hôm nay cứ vậy trước đi. Thời tiết rất lạnh, lát nữa có thể sẽ đổ tuyết, anh về nhà đi.”

Hai người rơi vào sự im lặng kéo dài, có thể nghe thấy tiếng hít thở rõ ràng. Hà Tiêu cũng không biết nên nói gì, chỉ có thể yên lặng nhìn anh rời đi.

Từ Nghi không bỏ đi liền. Thời tiết xuống không độ nhưng anh vẫn đứng suốt hai tiếng ngoài khu nhà, trong đầu hồi tưởng lại cảnh tượng Chử Điem loạn trí đuổi anh đi hết lần này đến lần khác.

Bảo vệ khu nhà cũng chú ý đến anh, cầm chiếc cốc tráng men lớn đến hỏi anh tìm ai, không nhận được câu trả lời của anh liền tức tối đi về phòng trực ban.

Một lát sau, quả nhiên những bông tuyết trắng đã lác đác tung bay khắp trời, một bông chạm lên chop mũi Từ Nghi, tan chảy trong thoáng chốc. Dường như chút lạnh lẽo này đã khiến Từ Nghi tỉnh táo lại, anh ngẩng đầu nhìn bầu trời, khẽ nhúc nhích mới phát hiện ra chân mình đã sớm đông cứng. Lông mi anh khẽ run, cất bước lấy xe rời đi.

Buổi chiều, tuyết rơi càng lớn. Tin dự báo thời tiết lại không ngại phiền phức thông báo lần nữa, nói mùa đông năm nay sẽ lạnh đến mức kỷ lục trong vòng mấy năm trở lại đây, nghe mà khiến lòng người kinh hoàng. Nhưng lúc này hệ thống sưởi có vấn đề, đội sửa chữa cả khu nhà bận rộn cả buổi trưa, lạnh đến mức người trong khu oán thán dậy trời.

Từ Nghi bị cơn rét đánh thức, lúc tỉnh lại anh vẫn ngồi trên ghế salon, duy trì tư thế lúc mới ngồi. Thời điểm mở mắt ra sắc trời đã lờ mờ, anh gio tay lên nhìn đồng hồ, đã là năm giờ bốn mươi lăm phút chiều, anh ngủ ba tiếng rồi.

Đã hai ngày hai đêm chưa chợp mắt, cho nên ba giờ này cực kỳ giống một giấc mơ. Từ Nghi vịn tay vịn ghế salon, rồi lại nhắm mắt. Cả căn nhà trở nên yên ắng, chỉ có thể nghe thấy tiếng tuyết rơi ngoài cửa sổ, thế nhưng anh cũng không ngủ được nữa.

Không lâu sau, chiếc điện thoại đặt trên chiếc tủ thấp bên cạnh salon đột ngột vang lên, tiếng chuông vang dội cả phòng khách, Từ Nghi hơi giật mình, ban đầu cho rằng mình nghe lầm, nhưng âm thanh kia vẫn còn kéo dài. Anh mở mắt ra, nhanh chóng cầm ống nghe lên.

“A lô?”

Nhịp tim tăng tốc kịch liệt khiến giọng anh hơi bất ổn.

“Là tham mưu Từ phải không? Đây là trạm gác, xin báo với anh là hệ thống sưởi đã sửa xong, anh thử kiểm tra xem, nếu có vấn đề gì xin kịp thời báo cho chúng tôi biết.”

“...Được, tôi biết rồi.”

Cúp điện thoại, trái tim thấp thỏm cũng theo đó rơi bịch xuống. Nhìn căn phòng trống trải, Từ Nghi đột nhiên cảm thấy một nỗi quạnh quẽ trước nay chưa từng có.

Ngồi thừ trên ghế gần nửa giờ, Từ Nghi đứng dậy, bật đèn phòng khách, trong tích tắc ánh đèn màu vàng ấm áp chiếu sáng cả căn phòng. Anh cởi áo khoác quân đội, đi vào phòng ngủ.

Trên tủ quần áo trong phòng ngủ đặt mấy chiếc thùng, những thứ này trước kia đều đặt trong nhà cũ, lúc dọn đến khu gia thuộc Từ Nghi lại mang chúng theo. Khi đó Chủ Điem cũng chú ý đến, cô rất

muốn mở ra xem, nhưng cô thích sạch sẽ, nhìn thấy trên đó đóng một lớp bụi thì không muốn chạm đến. Hơn nữa, anh nói cho cô biết, thứ đựng trong đó đều là vài món đồ cũ.

Quả thật đều là đồ cũ, cho nên anh chưa bao giờ mở ra. Ngẩng đầu nhìn mấy chiếc thùng đặt trên tủ quần áo, Từ Nghi vươn thẳng cánh tay, ôm một chiếc thùng trong đó xuống.

Vừa mới đặt xuống đã bị sặc bụi đến ho khan. Bình phục lại mới phát hiện trên thùng lại đóng thêm một lớp bụi, Từ Nghi tìm giẻ lau, cẩn thận lau sạch sẽ bụi trên mặt thùng, rồi lấy ra một cây kéo mở bằng dánh đánh lên thướ trước, nhẹ nhàng mở thùng ra.

Thứ mùi đặc trưng của chiếc thùng đóng kín lâu ngày xộc thẳng vào mũi, ánh mắt Từ Nghi lướt qua từng món trong thùng, sau đó lấy ra một cuốn album.

Đó là cuốn album rất cũ, rất cũ. Bốn góc cuốn album đều cong lại, hình đặt bên trong cũng đã hơi ố vàng. Từ Nghi chăm chú nhìn bìa cuốn album một lúc lâu, ngồi xuống bên cạnh giường, bắt đầu lật xem từng tờ từng tờ một.

Là một vài tấm ảnh cũ xưa. Ba mẹ ôm anh cả Từ Hoàn mới sinh ở quảng trường Thiên An Môn Bắc Kinh, anh và anh cả ở trên nóc nhà bà ngoại đã qua đời nhiều năm, hình hai anh em từ hồi tiểu học đến trung học, anh cả mới thi đậu học viện phi công, anh cả mặc quân phục không quân đứng trước máy bay tiêm kích 8, vân vân...

Là một vài tấm ảnh rất bình thường, càng về sau hình của chính anh lại càng ít, nhưng lại có một bóng dáng thường xuyên xuất hiện trong hình của anh cả Từ Hoàn với tần suất càng lúc càng nhiều, đó chính là Mạnh Phạm.

Mạnh Phàm và anh cả Từ Hoàn làm bạn học sáu năm, từ hồi vào trung học cơ sở cho đến khi tốt nghiệp trung học phổ thông. Khi đó anh thường theo sau hai người họ chơi đùa, cũng không nhớ rõ đến tột cùng họ đã bắt đầu quen nhau từ lúc nào.

Cất cuốn album, Từ Nghi lấy trong thùng ra bốn mô hình máy bay. Thực ra anh sưu tầm rất nhiều mô hình như vậy, chất đầy mấy thùng, số bạn bè ít ỏi của anh đều biết. Với lại lúc dạy lớp giáo dục chính trị tại đại đội trinh sát, anh còn từng triển lãm một máy bay nhỏ nhỏ trước toàn đại đội.

Tuy nhiên anh chưa từng cho bất cứ ai xem mô hình trong chiếc thùng này.

So sánh với những mô hình máy bay kiểu Mỹ và kiểu Liên Xô chất đầy trong những thùng khác, mô hình trong thùng này đơn giản đến gần như thô sơ, một chiếc là tiêm kích 8 làm bằng nhựa, một chiếc là tiêm kích 10 chế tạo bằng thủy tinh hữu cơ, một chiếc là máy bay báo động không 200 cải tạo từ Thiểm Tây Y-8 trang bị thêm cầu thăng bằng, một chiếc là oanh tạc 6 hai súng. Đều là những mô hình máy bay chủ chiến đã hoặc đang phục vụ trong không quân, mà những mô hình này cũng là anh Từ Hoàn tặng cho anh.

Anh vẫn còn nhớ năm đầu tiên vào trường quân đội, lúc anh nghỉ đông đến đơn vị của anh trai mình để thăm, đó cũng là lần đầu tiên anh chứng kiến cảnh tượng máy bay quân sự cất cánh.

Anh được phê chuẩn đi vào đài quan sát, tận mắt nhìn thấy máy bay chiến đấu tiêm kích 10 trượt nhanh trên đường băng, kéo cần lái lên, cuối cùng vươn tới mây xanh, giương cánh chao liệng.

Khoảnh khắc đó, anh thật sự cảm nhận được thứ gọi là máu sôi trào khắp người, càng khiến anh kiêu ngạo hơn hết vì người lái máy bay chính là anh cả của anh.

Sau hai lần bay qua sân bay, máy bay bắt đầu chậm lại, cuối cùng đáp vững vàng xuống bãi đáp máy bay. Anh chạy ra ngoài, muốn nhìn chiếc máy bay kia từ khoảng cách gần. Cuối cùng vẫn bị anh cả ngăn cản, anh cả tháo nón an toàn xuống, cười tí tít mắt hỏi anh cảm thấy thế nào.

Từ Nghi còn nhớ lúc đó anh đã nói:

“Thật hối hận không bắt anh dẫn em cùng bay.”

Anh cả cười khanh khách:

“Được, đợi lần tiếp theo anh nhất định dẫn em đi.”

Từ Nghi lại tỉ mỉ quan sát bốn mô hình máy bay này, sau đó cẩn thận bỏ chúng qua một bên.

Trong thùng còn vài vật linh tinh, sau khi Từ Nghi lấy chúng ra hết thì mới thấy được vật đặt dưới đáy thùng. Đó là bộ quân phục kiểu 07 mới toanh nhưng lại rất xưa, dù thời gian có mài mòn, màu xanh da trời cũng không phai nhạt, cảm giác vẫn dày nặng như lúc ban đầu.

Anh trải bộ quân phục trên giường, đeo lon một gạch ba sao, quân hàm cổ và bảng tên lên, phúi lớp bụi không hề tồn tại trên quần áo, đi đến trước gương. Nhìn vào gương, động tác anh chậm rãi cẩn thận tỉ mỉ mặc quân phục lên người. Bộ quân phục này như thể may theo số đo của anh, vô cùng vừa vặn.

Từ Nghi lặng lẽ nhìn người đàn ông trong gương, từng có một người mang khoé mắt đuôi mày giống anh như thế. Đó là may mắn của anh, cũng là bất hạnh của anh. Mặc dù những chuyện đã xảy ra bất chợt lại ùa về, nhưng hình ảnh anh trong gương lúc này rất ôn hoà trầm lắng, không ai có thể biết được suy nghĩ trong lòng anh như thế nào.

Anh cứ lẳng lẳng nhìn người đàn ông trong gương, sau đó cởi hết nút áo khoác quân đội ra, tháo hết đồ ra cất kỹ, gấp áo lại theo nếp gấp cũ, lại vuốt lên dấu vết trên bộ quân phục thêm một lần. Cuối cùng anh bỏ nó vào túi, cho vào trong tủ.

Please download at the original page

Đến tối, cảm xúc của Chủ Địch đã ổn định lại. Hà Tiêu cũng thờ phào nhẹ nhõm theo. Cả ngày hôm nay, cô đều thấp thỏm ở bên trong chùng Chủ Địch, không dám hỏi cũng không dám nói, sợ Chủ Địch nghĩ quân xảy ra chuyện.

Tối đó hai người ngủ rất sớm. Trong phòng ngủ chỉ mở chiếc đèn mờ tối trên tường, hệ thống sưởi toả nhiệt vừa đủ, cả căn phòng ấm áp vô cùng. Chủ Địch và Hà Tiêu vai kề vai nằm trên giường, nghe tiếng kim đồng hồ kêu tích tắc bên giường, hết sức yên tĩnh.

Hoàn cảnh yên tĩnh cũng dễ khiến người ta buồn ngủ, chỉ chốc lát sau, Hà Tiêu đã mơ màng lim dim ngủ. Cũng vào lúc này, cô ấy bỗng nghe thấy Chủ Địch khẽ cất lời:

“Tiểu Tiểu, có lúc mình nghĩ, hết thấy mọi chuyện lúc này liệu có phải đều do mình tự làm tự chịu hay không?”

Hà Tiêu lập tức tỉnh lại, cô trở mình nhìn Chủ Điền, phát hiện hai tay Chủ Điền vẫn đặt lên chần, mắt nhìn trần nhà, vẻ mặt bình tĩnh, dường như câu nói kia không phải phát ra từ miệng cô ấy vậy.

“Sao lại thế được?” - Hà Tiêu nhét tay Chủ Điền vào chần - “Đừng nghĩ vẩn vơ, mau ngủ đi.”

Chủ Điền ngoan ngoãn để Hà Tiêu dếm góc chần cho mình, nhìn vẻ mặt căng thẳng của cô ấy lại bật cười. Nằm trong tấm chần ấm áp, tâm trạng của cô dường như cũng không còn tệ nữa.

“Thật đó, Tiểu Tiểu.” - trong bóng tối, cô nói thật khẽ - “Trước kia lúc theo đuổi Từ Nghi, bao giờ mình cũng nghĩ nếu ngày đó không tham gia hoạt động hữu nghị ở nông trường thì tốt biết bao, như vậy sẽ không gặp anh ấy. Lúc đau lòng vì bị anh ấy từ chối, mình liền nghĩ, không thích anh ấy là tốt rồi. Mình cũng nghĩ, việc gì phải luôn tổn công tổn sức mà chẳng được kết quả tốt đẹp chứ. Trong lòng cũng đã tự nói với mình vô số lần, từ bỏ đi. Nhưng tại sao mình vẫn thích anh ấy như vậy chứ. Tiểu Tiểu, mình đúng là tự làm tự chịu mà.”

Nói xong, lòng cô đượm buồn. Hà Tiêu không biết an ủi cô thế nào, một lúc lâu sau mới nói:

“Tuy mình không biết, cũng không hỏi tại sao hai người cãi nhau. Mình chỉ hỏi cậu, bình thường Từ Nghi đối với cậu tốt không?”

Chủ Điền im lặng hồi lâu. Anh có đối tốt với cô không?

Nếu như nói không tốt, có lẽ cô thật sự sẽ tìm được một đồng lý do. Bình thường anh rất ít ở nhà với cô, có chuyện gì cũng giấu kín không bao giờ nói với người khác, bề ngoài có vẻ ôn hoà nhưng thật

ra lại bá đạo chết đi được. Anh cũng quản lý rất nhiều việc của cô, nào là không cho mặc váy ngắn, không cho trang điểm đậm, không cho ngủ nướng. Có thể nói là anh thật sự quản cô khá chặt.

Nhưng anh đối với cô thật sự không tốt ư? Khi anh ở nhà, cô chẳng cần làm việc gì hết, biết cô tiêu tiền như nước còn giao hết thẻ lương cho cô, bao dung tính trẻ con của cô, cho dù cãi nhau cũng sẽ xuống nước trước. Nếu không chạm đến điểm mấu chốt của anh, có thể nói rằng anh thật sự nuông chiều cô.

Nghĩ đến những điều này, cô cảm thấy tất cả vấn đề đều không thành vấn đề nữa, cô có thể tha thứ cho anh tất cả. Tuy nhiên mỗi khi cô ra quyết định này, trong lòng luôn luôn có một tiếng nói nhắc nhở cô: Có lẽ tại một phút giây nào đó trong quá khứ, cô không hề biết, anh cũng từng đối xử với một cô gái khác tốt như vậy.

Cô yêu người đàn ông này, cho nên không thể nào chấp nhận được.

Không nhận được câu trả lời của Chủ Đầm cũng nằm trong dự liệu của Hà Tiêu. Cô ấy cười cười, nói:

“Xem đi, anh ấy đối với cậu cũng không tệ như cậu nghĩ, đúng không?”

Chủ Đầm cũng cười, cười đến mức có chút thương cảm:

“Đúng vậy, cho nên mình mới rời rắm, muốn nói chia tay với anh ấy cũng không mở lời được.”

Lần này Hà Tiêu thật sự bị dọa rồi, thoáng cái bật dậy khỏi giường:

“Điềm Điềm, cậu lên con gì thế? Chia tay gì chứ?”

Chữ Điềm phìền muộn dẫu môi:

“Mình chỉ nói gàn thôi mà.”

“Nói gàn cũng không được.” - Hà Tiêu tự nhận bản thân mình thật sự rất hiểu cô, biết nếu cô đã nói ra miệng thì chắc chắn trong lòng đã từng có ý nghĩ này. Hoi giật mình, cô ấy nói - “Cậu đừng nghĩ lung tung, có mâu thuẫn gì không thể giải quyết mà phải đến mức chia tay chứ? Còn nữa, bây giờ cậu muốn chia tay vậy ban đầu kết hôn làm gì?”

Chữ Điềm thật phục bản lĩnh mồm mép của cô nàng này.

“Cậu không phải là Từ Nghi, cậu hốt hoảng gì chứ?” - thấy sắc mặt Hà Tiêu không dịu đi, cô đành lay cánh tay Hà Tiêu xin tha thứ - “Mình thật sự chỉ nói thôi, đây là quân hôn, dù mình muốn chia tay cũng phải có sự đồng ý của Từ Nghi mới được mà, nào có đơn giản như vậy.”

Hà Tiêu “Hừ” một tiếng, hất tay cô ra:

“Nếu cậu thật sự sống chết đòi ly hôn, cậu xem Từ Nghi có đồng ý hay không?”

Chữ Điềm bị câu hỏi của cô làm sững sờ. Đúng vậy, nếu như cô thật sự cảm thấy không chịu nổi nữa, muốn ly hôn với anh, anh có đồng ý không?

Trong lúc nhất thời, hai người đều im lặng, trong phòng chỉ có tiếng hít thở và tiếng bông tuyết rơi trên cửa sổ. Qua hồi lâu, lâu đến mức Chủ Đìem cho rằng Hà Tiêu không để ý đến mình nữa thì bỗng nghe thấy cô ấy hỏi:

“Sẽ không đâu, Đìem Đìem.”

Giọng điệu của cô ấy chắc chắn và kiên định, Chủ Đìem nghe mà trái tim se thắt, hốc mắt nóng lên. Đến cuối năm nay họ đã kết hôn đây một năm. Giờ phút này hồi tưởng lại tình cảnh ban đầu quyết định lấy nhau, vẫn rõ ràng như ở trước mắt.

Cô chưa từng nói với bất cứ ai về tối hôm đó, bao gồm cả Hà Tiêu. Cũng không phải là nói không nên lời, mà tối hôm đó rất giống một giấc mơ, cô sợ cô vừa nói ra thì giấc mơ sẽ kết thúc. Nhưng Chủ Đìem biết, cô mãi mãi không bao giờ quên ngày đó.

Vào tầm này năm ngoái, chính là lúc cô không từ biệt mà rời khỏi thành phố B, rời khỏi Từ Nghi, trở về Tứ Xuyên. Trước khi đi, cô đến đơn vị, muốn gặp Từ Nghi một lần. Nhưng rất không khéo là hôm đó anh không ở đơn vị.

Trước khi đến cô cố ý cắt tóc, muốn dùng tư thái trẻ con này cắt đứt với Từ Nghi, với một năm theo đuổi này. Nhưng lúc biết Từ Nghi không có ở đó, trong lòng cô có chút may mắn lại có chút buồn bã.

Khi đó bệnh tình của mẹ đã không được lạc quan nữa, không thể trông cậy vào người cha Chủ Ngật Sơn được, cho nên trở về chuyến này cô đã quyết định không quay lại nữa. Cô không thể chạy loạn khắp nơi như trước đây, cô phải ở nhà, chăm sóc mẹ thật tốt.

Chữ Điền từng tưởng tượng, lúc thật sự muốn từ biệt Từ Nghi, nhất định phải trang điểm thật đẹp, phải ngay mặt nói với anh: “Từ Nghi, từ hôm nay trở đi, tôi hoàn toàn từ bỏ anh.” Sau đó cho anh một cái tát, tạm thời coi như bồi thường một năm theo đuổi.

Thế nhưng anh lại không có ở đó. Khoảnh khắc ấy cô rất muốn biết, đến tột cùng tại sao ông trời phải sắp đặt như thế, ngay cả một lần từ biệt hoàn mỹ cũng không chịu cho cô. Cô ra về bình tĩnh rời đi, nhưng lúc đi xe trở về lại không để ý đi đến người bên cạnh mà gào khóc trong ánh nắng, trong lòng mắt Từ Nghi hết lần này đến lần khác.

Người đàn ông này thật sự là tên khốn, tên đại khốn!

Trong lòng cô mắng anh một nghìn lần một vạn lần, đồng thời cũng tự nói với mình một nghìn lần một vạn lần, dù anh có khốn kiếp thế nào đi nữa, sau này có thể cô sẽ thật sự không gặp được anh nữa.

Sau khi khóc lớn một trận, cô bình tĩnh lại. Nghỉ việc, thu dọn hành lý, trở về Tứ Xuyên.

Mẹ chuẩn bị cho cô một món “quà lớn”, tối đó cô vừa về đến nhà mẹ liền ngắt xiủ nhập viện. Một bữa cơm nóng hổi còn chưa được ăn đã phải lái xe đưa mẹ đến bệnh viện. Thời gian cấp cứu kéo dài bao lâu, cô đợi ở bên ngoài bấy lâu, đầu óc trống rỗng, không nghĩ được gì. Sau khi phẫu thuật, đưa mẹ đến phòng bệnh thu xếp ổn thoả đã là rạng sáng. Lúc đi lấy thuốc cho mẹ, thành tình hắt hơi một cái, cô mới phát hiện vừa rời mình vội vàng ra ngoài nên chỉ mặc chiếc áo len mỏng manh mà không mặc áo khoác.

Lần này mẹ nằm viện suốt không xuất viện được nữa. Ngày ngày cô túc trực ở bệnh viện chăm sóc, mỗi một ngày xử lý mọi chuyện bất ngờ xảy đến, ban đầu bồi rồi luống cuống, càng về sau thì có thể làm đến mức gặp biến cố không kinh hãi nữa. Có điều bệnh tình của mẹ càng ngày càng nặng, dù cô có thể giải quyết trôi chảy thế nào, ngoài mặt giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, trong lòng vẫn lo lắng. Không thể trút bầu tâm sự với ai, cô chỉ có thể đè nén ở đáy lòng, cho đến một ngày, Chử Ngật Sơn đột nhiên đến thăm.

Kể từ sau khi ba mẹ ly hôn, cô vẫn tránh né không gặp Chử Ngật Sơn, đồng thời cũng không cho ông ta đến bệnh viện. Mẹ cũng không muốn nhìn thấy ông ta, nhưng lần đó ông ta đến, mẹ lại bảo cô tránh mặt, hai người ở trong phòng nói chuyện hơn hai giờ. Lúc Chử Ngật Sơn đi ra, kêu cô đến, do dự mãi mới nói với cô:

“Điềm Điềm, con phải chuẩn bị tâm lý đi.”

Mới đầu cô còn không nghe hiểu lời ông ta nói có ý gì, sau khi hiểu ra liền liều mạng xô đẩy Chử Ngật Sơn, bảo ông ta cút đi. Ngay ở trên hành lang, trước mặt bao nhiêu bác sĩ, bệnh nhân và y tá như vậy, cô bảo ông ta cút đi.

Chử Ngật Sơn nhìn cô muốn nói lại thôi, vẻ mặt đau lòng lại trĩu nặng. Nhưng tận đáy lòng cô căm hận người đàn ông này, dù trong lòng cô cũng biết rõ ông nói rất đúng.

Đêm đó lúc sắp mười hai giờ, mẹ lại phát bệnh được đưa đến phòng cấp cứu. Đến bốn giờ sáng mới cấp cứu xong, đưa về phòng bệnh. Sau khi thu xếp cho mẹ, cô ủ rũ ngồi trên hành lang ngoài phòng bệnh, như thể sống sót sau tai hoạ.

Lần này cô lại để quên áo khoác ở phòng bệnh. Nhưng dường như mùa đông ở quê năm nay đặc biệt lạnh, dù có mặc nhiều quần áo thì cũng không thể ngăn cơn lạnh này. Vì vậy cô dứt khoát chẳng buồn quay về lấy, cứ ăn mặc phong phanh như vậy ngồi ở đó, nắm trong tay tờ giấy thông báo bệnh tình nguy kịch nhận được mấy giờ trước.

Không phải lần đầu tiên cô thấy vật này, nhưng mà lần nào nhìn thấy nó cũng đủ khiến lòng cô run sợ, bởi vì thứ đó đại biểu là mẹ cô sẽ thêm một lần giằng co với tử thần. Mỗi lần cô đều cố hết sức lạc quan và ung dung ứng phó, nhưng lúc này đây, cô lại có một cảm giác bất lực thăm thẳm, như thể rõ ràng bị bắt nạt nhưng không biết đi đòi ai. Nghẹn ở trong lòng không thể nhắc lên cũng không thể bỏ xuống được.

Cô ngồi ở đó không biết bao lâu, lâu đến mức sắp ngủ thì bỗng nghe thấy tiếng bước chân. Trong cảnh tĩnh lặng, tiếng bước chân kia nghe có vẻ trầm thấp nhưng vững chãi, dường như đang đi về phía cô với một sức mạnh khiến người ta an tâm vô cùng. Mà cô như chịu tác động nào đó, ngẩng đầu lên, mở mắt, xuyên qua làn sương mỏng manh, thấy rõ hình bóng một người.

Cô nhìn thấy người này liền sững sốt. Trong đầu như có tia lửa lấp lóp nổ vang, không nhìn thấy gì cả, không nghe thấy gì hết, trong mắt cô chỉ có bóng dáng người này.

Là Từ Nghi. Người này là Từ Nghi.

Nếu là trước kia, có lẽ Chủ Địch sẽ khóc ngay tại trận. Tuy nhiên mấy ngày này dường như cô đã trải qua vô vàn khoảnh khắc sống và chết, thần kinh cô ngược lại không yếu ớt như vậy nữa. Cô ngo ngác nhìn anh đến gần, hồi lâu mới từ từ đứng lên.

Khoảng cách gần mới phát hiện bước chân của anh thật ra hơi nhanh, hơi thở cũng hơi dồn dập. Dường như anh có nhiều lời muốn nói, nhưng lúc bốn mắt giao nhau anh chỉ nhìn cô, mắt ánh lên tia sáng rực rỡ, sáng tựa bông tuyết đang phiêu lãng ngoài kia.

Cuối cùng người phá vỡ trầm mặc chính là cô, cô cố gắng bắt chuyện chào anh với tiếng nói khản đặc, nhưng lúc vừa mới nói một chữ “Hi” thì đã bị anh ôm chầm lấy. Cái ôm cực chặt, như thể muốn vò nát xương thịt cô hoà tan vào cơ thể của anh.

Khoảnh khắc đó cô rất kháng cự cái ôm của anh, bởi vì anh tới quá trễ, cho nên cô ra sức giãy giụa muốn đẩy anh ra xa, cô cảm thấy người đàn ông này thật sự quá không biết xấu hổ, lúc này rồi mà còn đến trêu chọc cô. Nhưng cô đánh giá thấp quyết tâm và sức mạnh của Từ Nghi, mặc cho cô đánh mạnh thế nào anh cũng không buông tay. Cô đành phải từ bỏ, bởi vì không còn hơi sức đẩy anh ra nữa, không còn hơi sức kiềm nén nước mắt nữa nên tất cả ảm ức trong khoảng thời gian này cứ thế tuôn trào, cô khóc trong ngực anh.

Những tiếng động bên ngoài này vẫn ảnh hưởng đến mẹ đang ngủ chập chờn, cô đẩy anh ra, hết sức nhanh chóng gạt đi nước mắt, trở vào phòng bệnh, khoé mắt nhìn thấy anh cũng đi theo vào.

Mẹ chưa từng gặp Từ Nghi, đương nhiên phải hỏi cô anh là ai. Nhưng khi đó cô chỉ cúi đầu dếm góc chăn cho bà, làm bộ như không nghe thấy. Cuối cùng vẫn là Từ Nghi cất tiếng trả lời câu hỏi của mẹ. Anh nói anh là bạn của cô, cũng làm việc tại thành phố B, anh biết cô trở về chăm sóc cho mẹ bị bệnh, cho nên mượn cơ hội công tác qua đây thăm.

Nói gần nói xa dù chưa vạch rõ nhưng mẹ cũng ít nhiều nhìn ra một chút. Bà nhìn Từ Nghi với ánh mắt hoà nhã, rất muốn hỏi thêm một vài vấn đề nữa nhưng toàn thân đã không còn sức lực.

Ban đầu cô nhìn anh với vẻ mặt không tốt, bởi vì cô đã quyết tâm vạch rõ giới hạn với anh. Nhưng khi đó da mặt Từ Nghi dường như dày hơn dự liệu của cô, kể từ đêm gặp mặt mẹ cô, anh lại mấy ngày có mặt tại bệnh viện. Bởi vì chuyến này anh đến Tứ Xuyên nhận lính, ban ngày phải làm việc, nên buổi tối mới đến, đến là ở suốt cả đêm, thay phiên cô chăm sóc cho mẹ.

Mẹ ái ngại bảo anh thật sự không cần cực nhọc như thế. Thế nhưng anh chỉ cười cười nói đây là chuyện nên làm, cho nên mẹ nhìn anh lại càng lúc càng thuận mắt, còn cô thì nhìn anh càng lúc càng chán ghét, tìm một thời cơ thích hợp, trực tiếp nói rõ với anh.

“Sau này tôi sẽ ở lại Tứ Xuyên, không quay về nữa, cho nên anh không phải lo lắng tôi sẽ đến làm phiền anh. Anh không phải làm gì hết, tôi cũng không cần anh đến đây làm những việc này. Hiện tại tôi rất ghét anh, thậm chí không muốn làm bạn với anh. Thực ra tôi vốn định nói rõ với anh những lời này trước khi về quê, tôi đã đi tìm anh nhưng anh không có ở đó.”

Đó là một buổi sáng, khi cô nói những lời này với Từ Nghi, anh vừa mới chăm sóc mẹ cô một đêm, vẻ mặt mệt mỏi, cảm lún phún râu. Lúc nghe thấy lời này, anh chỉ cười cười:

“Đúng lúc, anh đến đây cũng không phải làm bạn với em.” - tiếp theo anh đưa một phần ăn sáng nóng hôi hổi đến tay cô - “Ăn sáng đi, anh đi trước đây. Hôm nay phải xuống huyện thăm hỏi, tối nay có lẽ anh sẽ đến trễ một chút.”

Cả ngày hôm ấy, đầu óc cô đều choáng váng, chỉ đợi buổi tối anh đến để hỏi rõ ràng xem lời anh nói rốt cuộc có ý gì. Tuy nhiên tối đó, đến mười hai giờ cô vẫn không nhìn thấy bóng dáng của anh. Trong lòng nói không lo lắng là giả nhưng lại không dám tỏ ra mặt, bởi vì mẹ ở bên cạnh cũng đã hỏi rất nhiều lần rồi, cô thoái thác mãi là anh bận việc, tối nay có thể không đến. Cứ như thế chịu đựng đến hai giờ sáng, nhận được điện thoại của anh bảo đường bị sạt lở, họ bị kẹt ở giữa đường. Trong lòng cô rất tức giận, giận anh không gọi điện thoại sớm, nên không nói gì liền cúp máy luôn.

Ngày hôm sau lại nổi trận bão tuyết. Ăn tối xong cô đi theo bác sĩ chủ trị bàn về phương án trị liệu kế tiếp của mẹ, lúc trở lại phòng bệnh vừa đẩy cửa ra đã nghe thấy bên trong truyền ra giọng nói. Là tiếng của mẹ và Từ Nghi.

Mẹ nói với anh: “Tối hôm qua cháu không đến đây, tuy ngoài miệng Diễm Diễm không nói gì, nhưng dì thấy trong lòng nó sốt ruột lắm. Lúc nó nói chuyện với cháu giọng không mấy nhẹ nhàng, cháu cũng đừng để ý, đó là do nó lo lắng cho cháu.”

“Thưa dì, cháu biết ạ.” - Từ Nghi nói - “Cháu không trách cô ấy, là do cháu không gọi điện sớm báo cho cô ấy biết.”

Mẹ cười rồi lại hỏi anh:

“Cậu trai, thời gian lâu như vậy dì cũng không quan tâm hỏi cháu, cháu làm gì thế?”

“Cháu đi lính, làm bộ đội ạ.”

“Đi lính tốt, đi lính có kỹ luật quản lý, không dám tùy tiện mắc sai lầm.”

Nói xong, hai người đều cười. Trong phòng lại yên tĩnh, cô đang định đẩy cửa ra lại nghe thấy mẹ hỏi anh:

“Cậu trai, có phải cháu thích Điem Điem nhà dì không?”

Nghe thấy câu này, bàn tay đang nắm chốt cửa của cô bất giác siết chặt lại. Trong phòng bệnh, Từ Nghi im lặng một hồi mới nhẹ giọng đáp:

“Thích, rất thích ạ.”

Mẹ lại hỏi:

“Nếu nó ở bên cháu, cháu có thể đối xử tốt với nó hay không?”

Lần này Từ Nghi trả lời rất nhanh:

“Sẽ ạ.”

Mẹ “Ồ” một tiếng, một lúc lâu lại hỏi anh lần nữa:

“Cháu sẽ đối xử tốt với Điem Điem nhà dì thật chứ?”

Khoảnh khắc đó, có lẽ ngay cả Từ Nghi cũng cảm nhận được, hỏi như vậy tương đương với phó thác lúc mẹ lâm chung. Cho nên câu trả lời của anh cũng vô cùng kiên định:

“Thưa dì, cháu lấy danh dự của người lính cam đoan với dì, cháu sẽ đối xử tốt với Chử Điem, xin dì yên tâm.”

Câu trả lời này có lẽ sẽ khiến mẹ yên tâm, còn đối với cô mà nói thì như một quả bom nặng trịch. Thậm chí cô cũng không biết phải đối mặt với Từ Nghi thế nào, đối mặt với mẹ thế nào. Nghe thấy lời nói như thế cô chỉ có thể luống cuống quay người bỏ đi. Cô ngây ngốc đi dạo trong bệnh viện hơn nửa ngày, cuối cùng vẫn bị Từ Nghi tìm được ở trong một góc khuất tại sảnh chờ khám của bệnh viện. Nhìn thấy khuôn mặt hốt hoảng đến mức tái nhợt của anh, cô há miệng muốn nói nhưng nước mắt lập tức tuôn rơi. Có lẽ cách phòng bệnh khá xa, lần này cô khóc đến đau thấu tâm can, tại đại sảnh trống vắng trong đêm tuyết rơi, tiếng khóc cô lúc ấy vô cùng rõ ràng.

Cô đoán Từ Nghi đã biết cô nghe được cuộc nói chuyện của anh và mẹ, nhưng anh chẳng hề hỏi một câu, chỉ cởi áo khoác bao phủ người cô. Lúc đó anh nói rất nhiều lời, nhưng cô chỉ nghe rõ cũng chỉ nhớ được có hai câu cuối cùng thế này.

“Trước khi anh đến đã đánh xong đơn xin kết hôn, chỉ cần em đồng ý thì chúng ta đi đăng ký ngay. Một năm qua là anh rối rắm, hiện giờ anh đã hiểu ra, nên không thể rối rắm cả đời.” - nói đến đây, giọng anh cũng khản đi, anh nhìn cô, đôi mắt ửng đỏ - “Điêm Điêm, nuôi tóc dài lại đi em.”

Không có màn cầu hôn long trời lở đất, dù bây giờ nghĩ lại đau khổ vẫn chiếm phần nhiều, nhưng cô thật sự đã nhận lời anh như thế. Cũng không nghĩ ra lý do gì có thể cự tuyệt. Từ Nghi chính là số kiếp cả đời cô.

Đêm hôm đó, đến hơn nửa đêm Chủ Điêm mới ngủ. Sáng hôm sau thức dậy rất sớm, bởi vì không có anh, bởi vì còn phải đi làm.

Nhà Hà Tiêu cách khu công nghệ cao quá xa, cô phải dậy sớm bắt xe.

Hà Tiêu sợ tình trạng tinh thần cô không tốt, trên đường sẽ xảy ra chuyện nên đề nghị cô ở nhà nghỉ ngơi một ngày. Chủ Đìềm suy nghĩ, vẫn kiên trì đi làm. Tháng này đã xin nghỉ nhiều lần lắm rồi, nếu xin nghỉ nữa chọc giận lãnh đạo công ty, rất có thể cô sẽ phải cuốn gói rời đi mất. Với lại, cô cũng đâu phải bị thất tình gì mà cần thời gian chữa lành chứ. Chủ Đìềm phát hiện sống chung với người đàn ông như Từ Nghi lâu, cô trở nên càng lúc càng thực tế.

Lúc đến công ty vẫn trễ giờ, bị lão Lưu phê bình một trận, tiếp theo lại lãnh một chuyện khổ sai, đi với đoàn khảo sát thăm một khu xưởng mới xây ở một thành phố gần thành phố B. Chủ Đìềm nghe mà trợn tròn mắt. Thực tế quá đi mất, chẳng cho cô thở lấy một hơi sao?

Lần này lão Lưu không hề thương hương tiếc ngọc, nói thẳng:

“Mau chuẩn bị đi, xe đang chờ bên ngoài đấy, lập tức lên đường.”

Chủ Đìềm: “...”

Thành phố phải đi này thật ra cũng không cách thành phố B xa lắm, có điều Chủ Đìềm chẳng muốn bị giày vò. Gần đây hình như cô rất dễ mệt, làm gì cũng không có sức, với lại có tật say xe, ngồi xe đúng là rước vạ vào thân. Cũng may lần này đồng nghiệp công ty đi chung không ít, Chủ Đìềm vừa lên xe liền trốn ra hàng ghế sau ngủ.

Đêm hôm qua tuyết vừa rơi, nên tài xế lái xe rất chậm, cũng hết sức ổn định. Chủ Đìềm chẳng nghĩ ngợi gì cả, dần dần con buồn ngủ ủa đến. Đột nhiên nghe thấy tiếng rù rù, Chủ Đìềm bị quấy nhiễu

ngủ không ngon giấc, trong lòng đang hoang mang đã bị người ta đánh thức.

Đồng nghiệp hỏi có phải điện thoại cô đang kêu hay không. Chủ Điem lắng nghe trong chốc lát, chợt nhận ra, đứng lên cầm lấy chiếc áo khoác cô bỏ ở hàng ghế trước, phát hiện đúng là chiếc điện thoại cô đặt trong túi áo đang rung. Mấy ngày trước sau khi cô vứt bỏ điện thoại đến hôm nay vẫn chưa mua cái mới, sáng nay thức dậy đi làm mới nhớ ra, mượn Hà Tiêu chiếc điện thoại di động cũ dùng tạm trước đã.

Điện thoại do Hà Tiêu gọi đến, gọi liền hai cuộc. Chủ Điem lập tức tỉnh táo lại, vội vàng gọi lại cho cô ấy.

“Điem Điem, cậu không có ở công ty hả?”

Vừa nhắc máy Hà Tiêu đã hỏi. Chủ Điem nhìn ra ngoài, trắng xoá một màu, hơi chói mắt:

“Mình đang trên đường đi đến thành phố khác, công ty tạm thời sắp xếp công tác ngắn hạn, sao hả?”

“Không việc gì.” - dường như Hà Tiêu thở phào nhẹ nhõm - “Từ Nghi đang ở bên cạnh mình, anh ấy muốn nói chuyện với cậu.”

“Ôi, cậu đừng...”

Chủ Điem vừa mới lên tiếng phản đối thì Từ Nghi đã nhận lấy điện thoại, cô đành phải lắng nghe mà không thể né tránh:

“Điem Điem.”

Giọng anh vẫn hơi khàn, Chủ Điem liền biết tối qua anh giống cô, đều ngủ không ngon giấc. Sau một đêm, phản ứng của cô không mãnh liệt như ngày hôm qua nữa. Nhưng đối mặt anh cô vẫn không biết nên nói gì. Thay vì nói kháng cự, không bằng nói là tránh né.

“Hôm qua anh đã nghĩ cả một đêm, anh nghĩ, có lẽ anh thật sự không nên giấu em.” - Từ Nghi nói, giọng vô cùng vững vàng - “Sau khi anh cả qua đời, chị Mạnh Phàm bị bệnh, đúng là anh đã ở bên cạnh chăm sóc chị ấy một thời gian. Bởi vì khi đó trạng thái tinh thần của chị ấy đã suy sụp, chị ấy cự tuyệt không cho bất cứ ai tiếp xúc, nhưng chị ấy không hề bài xích anh, chị ấy nhận lầm anh là anh cả. Cho nên đâm lao thì phải theo lao, cũng từng mặc quân phục của anh cả, đóng vai anh ấy. Và cả, anh từng... hôn chị ấy, điều này anh không gạt em, nhưng không phải như em nghĩ. Tất cả những gì xảy ra trong quá khứ đều không phải hiểu lầm, anh đã làm hết thay mọi chuyện, nhưng có một chuyện anh muốn nói cho em biết rõ, anh chưa từng nảy sinh tình cảm gì ngoại trừ tình cảm chị em với chị Mạnh Phàm, anh chỉ kính trọng chị ấy thôi.”

Thẳng thắn đến quá đột ngột, Chủ Điem sững sốt tại chỗ.

“Có rất nhiều việc lẽ ra anh định hôm nay đến đây nói hết cho em biết. Nhưng em không có ở đây, anh cũng đột ngột nhận được nhiệm vụ, lập tức phải lên đường.” - anh dừng một chút lại nói - “Chờ anh trở về, em muốn biết chuyện gì anh đều nói cho em biết.”

Nghe rõ anh đang nói gì, Chủ Điem đột nhiên cảm thấy trong lòng rất khó chịu. Đó là cảm giác buồn bã bất ngờ không kịp phòng bị, cho nên cô nhất thời không nói ra lời.

“Lần này anh nói thật đấy, Điem Điem.”

Chử Diễm cảm thấy lòng bàn tay ứa mồ hôi, cô khản tiếng trả lời:

“Buổi tối em về, chỉ là công tác ngắn thôi.”

Cô nói xong, điện thoại rơi vào trầm lặng. Hồi lâu cô nghe thấy Từ Nghi khẽ khàng nói:

“Được.”

Cúp điện thoại, Chử Diễm nhìn ra ngoài cửa sổ, có chút mù mịt và trống vắng. Nhưng Từ Nghi như thể trút được gánh nặng, anh cúi đầu, cầm lấy điện thoại di động thật lâu không nói lời nào, khiến Hà Tiêu bên cạnh sợ đến mức cho rằng đã xảy ra chuyện gì, vội vàng bước đến kêu anh vài tiếng.

Từ Nghi giật mình tỉnh lại, trả điện thoại di động cho Hà Tiêu, đứng dậy:

“Tiểu Tiểu, cảm ơn cô.”

Hà Tiêu ngại ngừng mím môi cười:

“Đừng nói vậy, thật ra hôm trước là tôi bảo Diễm Diễm đến đây ở với tôi.”

Đâu ngờ rằng hai người này đang gây lộn.

Từ Nghi không nói nhiều nữa, nói cảm ơn rồi quay người đi xuống lầu. Giây phút đưa tay mở cửa xe, anh mới phát hiện trong lòng bàn tay anh đã đầy mồ hôi lạnh. Trấn định trong chốc lát, anh lái xe về khu gia thuộc, ngồi xe tuyến trở về đơn vị.

Tham mưu trưởng sư đoàn A Cố Hoài Việt đang ở trong văn phòng, nghe tin anh trở lại lập tức kêu anh đến, đưa cho anh một lá thư mời.

“Vốn định cho cậu nghỉ hai ngày, nhưng đại đội đặc chủng đột nhiên gửi thư mời đến, mười hai giờ trưa mai vòng loại cuộc thi chính thức bắt đầu, có nghĩa là sáng mai cậu phải xuất phát đến căn cứ. Thời gian vô cùng gấp rút, chỉ có thể khẩn cấp gọi cậu trở về.”

Nghe thấy cách sắp xếp thời gian, Từ Nghi khẽ nhíu mày:

“Thời gian ngắn như vậy hoàn toàn không kịp khôi phục thể lực.”

“Đây có lẽ là ý đồ của họ, muốn xem thử khả năng chịu đựng của các cậu rốt cuộc cao đến mức nào. Tuy nhiên cũng có lợi, thời gian ngắn, thân thể vẫn còn quen với huấn luyện cường độ cao, có lợi trong việc giữ vững cảnh giác và phát huy trình độ.” - Cố Hoài Việt ngẩng đầu nhìn anh - “Thế nào, chuẩn bị xong chưa?”

Từ Nghi hơi nhếch môi, cười giễu:

“Nào có thời gian chuẩn bị chứ.”

Cố Hoài Việt cũng cười: “Sư đoàn trưởng chúng ta luôn nói thời bình chính là thời chiến, khả năng chịu đựng cũng là vốn tích lũy, không phải lâm trận mới mài gươm. Anh tin tưởng cậu, cậu buông bỏ gánh nặng trong lòng, dốc hết sức chú tâm là được.”

“Vâng, tham mưu trưởng.”

Từ Nghi đứng nghiêm, chào theo nghi thức quân đội.

Buông bỏ gánh nặng trong lòng. Lúc anh làm chính trị viên cũng thường nói câu này, nhưng nếu thật sự nói được làm được thì có lẽ người ta không bao giờ có gì phiền não nữa rồi.

Rời khỏi văn phòng Cố Hoài Việt, Từ Nghi nhìn bầu trời đêm sau trận tuyết rơi, khẽ thở ra một hơi. Không khí tươi mát khiến đầu óc chưa được nghỉ ngơi trong hai mươi bốn giờ tỉnh táo hơn chút. Nhưng nỗi mệt mỏi chưa hề tan đi, anh biết, tối nay nhất định phải ngủ, dù là ngủ không được.

Chương 12

Trưa ngày hôm sau Chủ Điem trở về thành phố B, cô không đến nhà Hà Tiêu mà về thẳng khu gia thuộc. Tuy biết trước trong nhà không có ai, nhưng trong lòng Chủ Điem vẫn cảm thấy trống vắng. Đặt hành lý xuống, cô dạo một vòng trong phòng khách, phát hiện một tờ giấy nhỏ đặt dưới điều khiển từ xa trên bàn trà, phía trên rõ ràng là chữ viết của Từ Nghi.

“Điem Điem!

Trong tủ lạnh có thức ăn đã nấu sẵn, trước khi ăn hâm lại. Tự chăm sóc mình cho tốt, lần này thời gian không quá lâu, anh sẽ tranh thủ về sớm một chút. Chuyện đã hứa với em, anh sẽ không quên.”

Nhìn chăm chăm con chữ này vài phút, Chủ Điem bĩu môi, bỏ lại chỗ cũ.

Cả con đường bụi bặm mệt mỏi, Chủ Điem mệt đến mức ngay cả bả vai cũng không nâng lên nổi. Xốc lại tinh thần đi tắm nước nóng, sau khi ra ngoài cô vừa lau tóc, vừa tìm quần áo trong tủ. Đầy cả tủ, chọn hoa cả mắt, tiện tay kéo ra một bộ từ bên dưới, không cẩn thận

kéo theo mấy bộ quần áo đã gấp chỉnh tề phía trên xuống. Cô vội vàng cúi người nhặt lên, lúc nhìn thấy một bộ trong đó thì khựng lại.

Đó là một bộ quần phục màu xanh da trời, cô rất chắc chắn trước đây chưa từng thấy trong tủ quần áo. Chử Điem thoáng nghĩ lại, ngẩng đầu đếm số thùng đặt trên tủ, quả nhiên thiếu một cái. Chử Điem lập tức bừng tỉnh, cũng chẳng quan tâm đến việc nhặt những bộ quần áo vương vãi dưới đất, chạy khắp các căn phòng, chẳng bỏ cái nào tìm xem có vật thể lạ xuất hiện hay không.

Cô nhanh chóng tìm được bốn mô hình máy bay trên bệ cửa sổ phòng ngủ phụ. Chúng chỉnh tề đặt nơi đó, tựa như có thể kéo cần lái cất cánh bất cứ lúc nào. Trong két sắt có một quyển chứng nhận màu đỏ, phía trên in sáu chữ lớn mạ vàng: Chứng nhận học viện xuất sắc. Trong chiếc hộp nhỏ bên cạnh đặt một tấm huy chương tương ứng. Cuối cùng cô trông thấy cuốn album kia trên giá sách.

Chử Điem kiễng chân, lấy cuốn album xuống. Cô phúi nhẹ bìa dưới, chăm chú nhìn thấy mấy chú mèo con đáng yêu trên bìa, nhưng chần chừ không dám mở ra. Cô cảm thấy nhịp tim mình bắt đầu gia tốc, cô không nghĩ ra tại sao Từ Nghi lại muốn mở chiếc thùng đã phủ đầy bụi từ xa xưa này, lại vì sao phải bày trí từng món một. Có thứ gì đó hiện lên từng nét sống động trong đầu, nhưng cô vẫn không bắt được đầu mối kia.

Đúng lúc này điện thoại trong phòng khách bỗng vang lên. Chử Điem như đột ngột bừng tỉnh khỏi cơn mơ, trái tim đập mãnh liệt, lập tức chạy đi nghe điện thoại.

“Từ Nghi, mau đến bệnh viện đi, ba con đã xảy ra chuyện rồi.”

Là tiếng của cô út Phó Dục Ninh. Chử Điem kinh hoàng:

“Cô út, Từ Nghi không có nhà, có nhiệm vụ khẩn cấp nên anh ấy bị gọi về đơn vị rồi. Ba sao vậy ạ?”

Phó Dục Ninh “À” một tiếng:

“Điềm Điềm hả con?”

“Là con ạ.”

“Con đang ở nhà hả?” - Phó Dục Ninh cảm thấy vô cùng may mắn nói - “VẬY ĐẾN ĐÂY ĐI. BA CON GẶP TAI NẠN GIAO THÔNG, HIỆN ĐANG CẤP CỨU Ở BỆNH VIỆN.”

Tai nạn giao thông? Chử Điềm giật nảy mình, cuốn album từ trong tay rơi rụng xuống đất. Lúc này cô đã sớm chẳng quan tâm đến việc nhặt lên nữa, cúp điện thoại thay bừa bộ quần áo, lập tức lái xe đến bệnh viện.

Lúc chạy đến bệnh viện, cấp cứu vẫn chưa xong, Phó Dục Ninh và Tống Khả Như đang chờ ngoài cửa. Phó Dục Ninh vừa liếc mắt đã nhìn thấy cô, vội vàng vẫy tay với cô. Chử Điềm không kịp thở một hơi nào, một mạch chạy đến.

“Cô út, ba thế nào rồi ạ?”

Cầm tay Phó Dục Ninh, Chử Điềm vội hỏi.

“Còn đang cấp cứu, nhưng bác sĩ nói không có nguy hiểm đến tính mạng. Có điều mẹ con hoảng sợ, muốn gọi điện báo Từ Nghi đến đây.”

Chử Diễm nhìn về phía Tống Khả Như, giờ phút này bà đang lo lắng đi qua đi lại:

“Sao còn chưa cấp cứu xong, thời gian đã lâu như vậy rồi mà?”

Phó Dục Ninh đi đến khuyên bà:

“Chị dâu, ngồi xuống nghỉ một lát đi, anh cả sẽ không có việc gì đâu.”

“Tốt nhất không có việc gì, nếu không chị sẽ không để yên cho cả nhà Mạnh Ngọc Hòa đâu.”

Tống Khả Như cảm hận nói. Nghe thấy tên Mạnh Ngọc Hòa, Chử Diễm có chút ngạc nhiên, cô lặng lẽ hỏi Phó Dục Ninh.

“Sao lại liên quan đến nhà họ Mạnh vậy ạ?”

Phó Dục Ninh đành phải nói:

“Hôm nay ba con gặp mặt Mạnh Ngọc Hòa, không biết hai người nói gì, cũng không biết uống bao nhiêu rượu. Ba con cũng thật là, uống rượu rồi thì kêu người khác lái, bản thân say rượu lái xe còn đụng phải người khác.”

Nghe chuyện này, nhất thời Chử Diễm không biết nói gì. May mà Từ Kiến Hằng nhanh chóng được đẩy ra ngoài, không có gì đáng ngại, chỉ bị thương chân và tay, cần tĩnh dưỡng. Tống Khả Như vừa nhìn thấy băng vải trên đùi và cánh tay ông đã rơi nước mắt, ở trước mặt chồng, dường như bà vô cùng yếu đuối, nhưng vẫn nói lời hung dữ:

“Ông không muốn sống nữa hả, uống rượu mà còn dám lái xe, ông cho rằng ông còn hai ba mươi tuổi sao?”

Toàn thân Từ Kiến Hằng vẫn đang đau nhức, làm sao chịu được bà cảm rằm như vậy, vội nháy mắt ra hiệu với Chủ Đìem. Chủ Đìem đành phải bất chấp khó khăn bước lên khuyên giải mẹ chồng mình:

“Mẹ, bây giờ ba còn đang bị thương, cần nghỉ ngơi nhiều, chờ ba khỏe lại mẹ trách ba cũng không muộn mà.”

Tống Khả Như “Hừ”, lườm chồng một cái:

“Trách ông ấy hả? Ông ấy có nghe không.”

Từ Kiến Hằng gượng cười, khoe mắt hần lên nếp nhăn nhỏ:

“Được rồi, chưa chết mà.Ồn ào gì chứ, la lớn như vậy có cho tôi ngủ hay không?”

Tống Khả Như bị ông chọc giận không thốt nổi nên câu nào nữa, dứt khoát phất tay áo ngồi sang một bên, không để ý đến ông.

Đến lúc tất cả đã sắp xếp xong xuôi đã hơn ba giờ chiều. Từ Kiến Hằng uống thuốc ngủ thiếp đi, ba người phụ nữ vẫn còn chưa ăn trưa. Tống Khả Như bị hạ đường huyết không chịu đói được, Chủ Đìem liền xung phong ở lại trông Từ Kiến Hằng, để hai vị trưởng bối đi ăn chút gì trước.

Người vừa đi, trong nháy mắt cả phòng bệnh đã yên tĩnh trở lại. Chủ Đìem cũng thở phào nhẹ nhõm, đi đến bên cửa sổ kéo rèm cửa sổ ra một khe hở, để ánh nắng chiếu vào. Hôm nay trời đẹp hiếm

thấy, vạt dậm không một gợn mây, ánh nắng rực rỡ rạng ngời, ấm áp lại không mất vẻ ôn hòa, nhìn thẳng cũng không chói mắt.

Phía sau đột nhiên vang lên vài tiếng ho khan, Chủ Đầm quay đầu lại xem, phát hiện ba chồng mình đang mở to mắt nhìn về phía bên này.

“Ba, ba tỉnh rồi ạ?”

Chủ Đầm vội vàng đi đến, ông khẽ cười:

“Vết thương đang đau làm sao ngủ được. Ba ngại mẹ con cảm ràm mới giả bộ ngủ thôi.”

Chủ Đầm cũng bị ông chọc cười:

“Đó là mẹ lo lắng cho ba.”

“Đó là bà ấy lo lắng quá mức.” - Từ Kiến Hằng thở dài một hơi - “Được rồi, ba không có chuyện gì đâu, con đừng ở đây trông ba nữa, về làm việc đi.”

Chủ Đầm nói không sao:

“Hôm nay con nghỉ phép ạ.”

Cô vừa nói vừa dếm góc chăn giúp ông, vừa ngẩng đầu đã phát hiện ông đang nhìn cô chăm chú. Tuy ánh mắt không thâm sâu và uy nghiêm như trước kia, nhưng thêm vài phần như có điều suy tư. Chủ Đầm bị ông nhìn vậy liền khẩn trương một cách khó hiểu.

“Ba sao vậy ạ? Chỗ nào khó chịu ư?”

Từ Kiến Hằng lấy lại tinh thần, xua xua tay, nhắm hai mắt lại không nói gì nữa. Trong lòng Chủ Đầm thấp thỏm, trực giác nói cho cô biết rõ ràng ba chồng cô có lời muốn nói với cô, nhưng sao lại im lặng vậy kia? Rốt cuộc là gì, buổi trưa ông mới gặp Mạnh Ngọc Hòa, lẽ nào có liên quan đến ông ấy sao? Hay là có liên quan đến Mạnh Phàm?

Chủ Đầm đang suy đoán lung tung thì Tống Khả Như và Phó Dục Ninh đã ăn cơm xong trở về, thúc giục cô đi ăn cơm. Chủ Đầm ổn định tinh thần, xách túi đi ra ngoài. Trên đường đi cô vẫn suy nghĩ về vấn đề này, không cẩn thận va phải người khác. Định thần lại, người cô va phải không phải ai khác mà chính là Mạnh Ngọc Hòa. Chủ Đầm nhìn ông, ghen hòng không thốt nên lời.

Mạnh Ngọc Hòa vội vàng chạy đến, toàn thân còn mang theo hơi lạnh thấm đẫm vẻ phong trần mệt mỏi. Ông tháo nón và bao tay ra, lo lắng hỏi Chủ Đầm:

“Lão Từ không sao chứ?”

“Không sao ạ.” - Chủ Đầm trả lời không được tự nhiên lắm - “Bác không cần lo lắng.”

Mạnh Ngọc Hòa “Ồ” một tiếng, thở hắt ra một hơi như đã nhẹ nhõm hơn nhiều. Quay đầu lại nhìn người trước mắt, ông mới cảm thấy có phần lúng túng.

“Trưa hôm nay uống rượu với ba chồng cô, không cẩn thận nên uống hơi nhiều. Về đến nhà tôi ngủ cả một buổi chiều, mẹ chồng cô gọi điện thoại đến đúng lúc mẹ Phàm Phàm nghe, có thể bà ấy... nói chuyện không dễ nghe lắm, mong đừng quá để ý.”

Chú Điem nào biết mẹ chồng và Chương Hiếu Quân nói gì, nhưng cô cũng hiểu sơ sơ về tính tình hai người này, e rằng hai bên ai nói chuyện cũng chẳng dễ nghe.

Không sao ạ, tính tình mẹ cháu cũng không tốt lắm.”

Chú Điem nói lời này vốn định khiến ông bớt lo, tuy nhiên vẻ mặt Mạnh Ngọc Hòa lại không nhẹ nhõm là bao. Từ sau sự việc lần trước, Chú Điem không đến bệnh viện thăm Mạnh Phàm nữa, đồng thời cũng không gặp lại Mạnh Ngọc Hòa. Có điều trong thời gian ngắn ngủi chưa đến một tháng, trông ông dường như già đi rất nhiều. Chú Điem liền hỏi:

“Bệnh tình của chị Mạnh Phàm khá hơn chút nào chưa ạ?”

“Khá hơn một chút rồi, dạo này không ở bệnh viện nữa mà đã về nhà.” - Mạnh Ngọc Hòa nói, đột nhiên cười, vì vậy nếp nhăn trên trán càng rõ ràng thêm - “Còn chưa kịp nói xin lỗi cô vì chuyện lần trước.”

Chú Điem sững sốt, có phần lúng túng:

“Bác Mạnh, cháu không phải có ý này...”

Không phải cô nói ra là chờ ông nói xin lỗi. Nhưng Mạnh Ngọc Hòa giờ tay ngắt lời cô:

“Sở dĩ giải thích với cô là vì tôi biết, nhà chúng tôi, dù là tôi, Phàm Phàm hay mẹ của nó đều không có tư cách trách cô và Từ Nghi.”

Chú Điem: “...”

“Thời gian tôi biết Từ Nghi không phải là ngán, cậu ấy là một đứa trẻ tốt, vẫn luôn là vậy. Tôi hồ đồ, suýt nữa vì tâm tư của mình mà phá hủy cậu ấy. Nhưng đứa trẻ này không hồ đồ, cậu ấy biết mình muốn gì, nên đi đường ra sao.” - Mạnh Ngọc Hòa thở dài - “Cho nên ba cô mắng tôi rất đúng, tôi thật sự quá ích kỷ.”

Chẳng biết tại sao, Chử Diễm đột nhiên cảm thấy lời tự trách của người đàn ông trước mắt này tràn ngập nỗi buồn thương.

“Không nói nữa, đã qua hết rồi.” - Mạnh Ngọc Hòa đội nón lên, ánh mắt ôn hòa nhìn Chử Diễm, tiếng nói cũng hờn hậu mạnh mẽ - “Nếu lão Từ không có gì đáng ngại thì tôi không vào thăm ông ấy đâu. Tôi thật sự không có mặt mũi nào để gặp ông ấy cả, phiền Tiểu Chử cô thay tôi nói một tiếng là được rồi.”

Chử Diễm khẽ gật đầu, đưa mắt nhìn ông rời đi. Thật ra cô có rất nhiều lời muốn hỏi Mạnh Ngọc Hòa, là về Từ Nghi. Nhưng cũng có lẽ do lưng ông đã bị đè ép đến mức quá công, cô không nên đào khoét nỗi đau của ông ấy nữa. Vội lại cuối cùng trước sau đều là chuyện của giữa cô và Từ Nghi, không liên quan đến bất cứ ai, bao gồm cả Mạnh Phạm.

Vội vã ăn vài miếng ở quán cơm ngoài bệnh viện, Chử Diễm lại chạy về phòng bệnh. Lúc chạy đến Tống Khả Như đang nổi giận, đến gần nghe rõ mới biết được bà bực mình vì Từ Nghi.

“Rốt cuộc công việc bận đến mức nào chứ? Chị không tin! Quân giải phóng có hai trăm hai mươi vạn, thiếu một mình nó cũng đâu có gì là không được đúng không?”

Phó Dục Ninh khuyên bà:

“Việc gì phải tức giận với nó vì chuyện này. Bây giờ nó đang bận việc, không nghe điện thoại được nên mới không đến đây. Nếu như nó biết có thể để mặc anh cả không lo sao?”

“Ai mà biết được chứ? Đâu phải em không biết nó luôn giận dữ bọn chị.”

“Nhưng chị dâu như vậy là hẹp hòi rồi, trước việc lớn, Từ Nghi là người hành động theo cảm tính hay sao?”

“Sao không phải chứ? Nếu nó thật sự khôn ngoan, ban đầu còn đi làm cái nghề lính này sao?”

Nói đến nói đi, đề tài lại quay trở lại chỗ này. Thân là gia đình quân nhân, trên vấn đề này Phó Dục Ninh đúng là không có gì hay để nói. Đây là tâm bệnh của chị dâu, vừa nói trúng lại phải bắt đầu ầm ĩ.

“Được rồi, đừng cãi nhau nữa” - Từ Kiến Hằng vẫn nhắm mắt im lặng không lên tiếng cuối cùng cũng cất lời - “Tôi còn chưa có chết đâu, muốn nó mau chóng trở về chịu tang cho tôi à?”

Tống Khả Như và Phó Dục Ninh đều im lặng.

“Còn nữa...” - Từ Kiến Hằng mở mắt nhìn về phía Tống Khả Như - “Sau này bớt nói những chuyện vặt vãnh xa lắt xa lơ trước mặt Tiểu Chủ và Từ Nghi đi. Nó đã đi lính gần chín năm rồi, bây giờ bà nói chuyện này có ý nghĩa gì sao? Người khác nói thì cũng thôi, bà còn không hiểu con bà à? Nếu muốn sau này nó không bước vào nhà này nữa thì bà cứ bắt chấp náo loạn đi.”

Từ Kiến Hằng rất ít khi nói chuyện với Tống Khả Như bằng giọng cứng rắn như vậy. Tống Khả Như tiêu hóa một lúc lâu, muốn phản bác lại nhưng lại không thể không thừa nhận chồng nói có lý.

Trong phòng rất cuộc im lặng trở lại, lúc này Chủ Đìem mới đẩy cửa vào. Tống Khả Như thấy cô liền hỏi:

“Liên lạc được với Từ Nghi không?”

Chủ Đìem lắc đầu, đành nói với bà:

“Trước khi đi anh ấy nói có nhiệm vụ khẩn cấp, không tiện mang theo điện thoại di động, nên bây giờ gọi cho anh ấy chắc chắn cũng không ai nghe.”

Tống Khả Như im lặng, Phó Dục Ninh thấy thế cười khẽ đứng lên nói với Từ Kiến Hằng:

“Anh cả, anh dưỡng bệnh cho tốt, buổi tối em còn có tọa đàm nên đi trước đây. Ngày mai lại đến thăm anh.”

Từ Kiến Hằng dặn dò bà trên đường lái xe cẩn thận, Chủ Đìem theo sau tiễn bà xuống lầu. Phó Dục Ninh vốn không thích ai đưa tiễn, nhưng lần này đúng lúc bà có việc cần nói với Chủ Đìem. Hai người sóng vai đi đến đầu cầu thang, bà khoác thêm áo khoác ngoài, vừa làm bộ như lo lắng hỏi thăm:

“Có phải con cãi nhau với Từ Nghi hay không?”

Chủ Đìem:

“... Sao cô biết ạ?”

Phó Dục Ninh cười, tia nắng chiếu xuyên cửa sổ soi lên chiếc cằm hơi nâng lên của bà tạo ra một góc độ xinh đẹp và dịu dàng. Bà không trả lời câu hỏi của Chủ Đìem, bởi vì chuyện bị cháu trai điện thoại đánh thức để cố vấn tình cảm cả buổi thật sự quá mất mặt.

“Đừng quan tâm tại sao cô biết được, tính tình thẳng thóc này quả thật cần mài giũa.” - Phó Dục Ninh vỗ vỗ tay cô - “Đìem Đìem, cảm ơn con.”

Chủ Đìem: “...”

Hãy download ebook tại facebook group EFF

Mấy ngày Từ Kiến Hằng bị thương nằm viện, gần như ngày nào Chủ Đìem cũng đến bệnh viện báo cáo. Tống Khả Như sợ cô quá cực nhọc dặn dò cô không cần thiết mỗi ngày đều đến. Ngoài miệng Chủ Đìem vâng dạ nhưng vẫn không để lỡ buổi nào.

Dù từ lúc kết hôn đến nay không sống chung nhà với ba mẹ chồng, qua lại với nhau cũng không thân thiết, nhưng trong lòng cô vẫn nhớ đến điều tốt đẹp của hai vị trưởng bối này. Dù quan hệ của Từ Nghi và ba mẹ thế nào đi nữa, đó đều là chuyện giữa họ, nhìn từ lập trường của cô, ít ra bây giờ họ vẫn quan tâm rất nhiều cho cô và Từ Nghi, cũng chưa từng làm khó cô. Cho nên với bốn phận làm dâu, theo lý cô nên tận hiếu. Cũng bởi vì thái độ này của cô, mấy ngày tiếp theo họ cư xử với nhau càng thêm hài hòa.

Thứ Bảy, Chủ Đìem thức dậy từ sớm. Bởi vì trên đường hơi ùn tắc nên lúc đến bệnh viện Từ Kiến Hằng đã ăn sáng xong, đang ngồi đó đọc báo. Một tay cầm báo, đeo cặp kính lão, trông hết sức vất vả.

Vừa ngược mắt đã nhìn thấy Chủ Đầm đến, ông thả lỏng, cười nói với cô:

“Hôm nay thời tiết khá đẹp, có lạnh không con?”

“Trời trong, mặc áo khoác đã đủ ấm rồi ạ.” - Chủ Đầm thấy ba chồng ở trong phòng buồn chán liền đề nghị - “Ba, con đẩy ba ra ngoài một chút, hít thở không khí trong lành nhé?”

Từ Kiến Hằng nghe vậy vô cùng vui mừng đặt báo xuống:

“Cũng tốt, cả ngày cứ chết dí trong phòng, không có bệnh cũng ngột ngạt đến có bệnh.”

Chủ Đầm cười, lấy áo khoác choàng lên người Từ Kiến Hằng, lại bảo nhân viên chăm sóc dìu ông đến xe lăn, đẩy xe lăn xuống lầu, đến vườn hoa phía sau khu nội trú.

Thời gian này trong vườn hoa tụ tập rất đông người. Phần lớn đều là bệnh nhân nằm viện, ở lâu trong phòng nên ra ngoài hóng mát một chút. Chủ Đầm đẩy ông đi giữa dòng người, tâm trạng cũng thoải mái hơn ở trong phòng bệnh.

Lúc đi đến một cái đình nhỏ, thấy có hai người già đánh cờ bên trong, Từ Kiến Hằng bảo Chủ Đầm đẩy ông vào, ngồi bên cạnh xem vài nước, lại lạng lẽ bỏ đi. Đi về phía trước nữa lại thấy mấy người bạn nhỏ ngồi vây quanh vẽ tranh trên bãi cỏ. Ông cũng bảo Chủ Đầm dừng lại, lẳng lặng ngắm nhìn. Có thể thấy vẻ mặt Từ Kiến Hằng vô cùng thư thái và vui vẻ, dường như rất hưởng thụ cuộc sống nằm viện thanh thoi thế này.

Chỉ nghe ông thở ra một hơi thật dài, cảm thán:

“Ba đã quên mất lần cuối cùng được thư thái như vậy là lúc nào rồi.”

Chủ Điem rất hiểu ông, dù sao một người gánh vác một công ty lớn như vậy, chắc chắn chịu áp lực và bận rộn là chuyện đương nhiên. Chỉ sợ xảy ra những chuyện như thế này, nên ông mới ký thác kỳ vọng lớn lao lên vai Từ Nghi.

“Điem Điem, bây giờ có thể liên lạc với Từ Nghi không?”

Chủ Điem lắc đầu, cho rằng Từ Kiến Hằng ngồi trước không nhìn thấy nên cô nói:

“Không có ạ, mấy ngày qua cũng không nhận được điện thoại của anh ấy.”

Từ Kiến Hằng khẽ nhú mày:

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Làm lãnh đạo đã lâu, Từ Kiến Hằng hơi hạ giọng nói chuyện như đang nổi giận, vô cùng uy nghiêm. Chủ Điem vội vàng trả lời:

“Chắc hẳn là chưa hoàn thành nhiệm vụ thôi ba.”

Từ Kiến Hằng thoáng im lặng:

“Nó thường xuyên như vậy phải không? Vừa có nhiệm vụ là đi liền mấy ngày không gặp ai, gọi điện thoại cũng không tìm được?”

“Anh ấy... không phải lần nào cũng vậy.”

Chử Điem cân nhắc trả lời. Điều này không hẳn là nói dối, rất cuộc lúc trước dù mấy ngày anh không thể về nhà nhưng căn bản ngày nào cũng gọi điện về một cuộc. Nghĩ như vậy, ngay cả Chử Điem cũng thấy lần này có chút kỳ lạ.

Lẽ nào anh đang lẩn tránh cô?

Làm sao Từ Kiến Hằng không nghe ra sự dè dặt trong giọng nói của Chử Điem chứ. Ông nhìn cảnh tượng đám trẻ chơi đùa ở đằng xa, thờ dài, nói:

“Con không phải hết hoảng, ba chỉ hỏi một chút thôi. Hiện giờ nó đi lính, ba còn có thể quản lý nó được bao nhiêu chứ? Ba chỉ nghĩ, cứ như thế mãi thì con phải làm sao đây.”

Chử Điem thật sự cảm động, không ngờ Từ Kiến Hằng còn quan tâm đến chuyện này thay cô.

“Ba, ba không cần lo lắng cho con đâu, bây giờ con ở trong khu gia thuộc, tiện đường đi làm, ăn ở cũng an toàn, rất tốt ạ.”

Từ Kiến Hằng ừ, Chử Điem cho rằng ông đã yên tâm, giây lát sau lại nghe ông nói:

“Thật sự không được thì đừng nên một mình gắng gượng, dọn về nhà ở đi.”

Chử Điem gật đầu, trong lòng thầm nghĩ tốt nhất vẫn đừng dọn về. Không vì cái gì khác mà là gây lộn với nhau cũng không tiện.

Hai người đi dạo trong vườn hoa hơn một giờ, trên đường trở về đột nhiên Từ Kiến Hằng nói với cô:

“Điền Điền, con thấy Từ Nghi có được xem là một người lính giỏi không?”

Tay Chủ Điền đẩy xe lăn hơi chậm lại, cô không nghe ra ẩn ý của Từ Kiến Hằng nên không dám tùy tiện cất lời. Thoáng suy nghĩ, cô nói:

“Có thể vì một nhiệm vụ mà lâu như vậy không trở về nhà, cũng không gọi về một cuộc, toàn tâm cống hiến cho đơn vị còn không xem là người lính giỏi sao ạ?”

Cô nói như vậy không hề có dụng ý nói tốt cho Từ Nghi, ngược lại giống như một cô con gái đang làm nũng với ba mình. Nghe vậy, Từ Kiến Hằng cười khẽ, vòng tay qua phía sau vỗ nhẹ lên tay Chủ Điền, dường như đang an ủi cô.

“Thằng nhóc này rất có chủ trương của mình. Ba và mẹ đều không thể nào buộc nó làm bất cứ chuyện gì nó không thích, nói ngon ngọt không được, đánh chửi cũng không xong. Nó cứng cổ đứng trước mặt ba, chẳng mảy may nhượng bộ. Có đôi khi ba giận đến mức chẳng biết phải làm gì nó.”

Chủ Điền có thể tưởng tượng ra cảnh tượng kia, không kiềm được liền bật cười.

“Khi nó mới mấy tuổi đã không giống trẻ con chút nào, không hề bộp chộp như mấy đứa trẻ khác, ai gặp cũng khen nó hiểu chuyện.”

Từ Kiến Hằng nhớ lại, giọng nói thông thả ung dung, không nghe ra tâm trạng thế nào.

“Nói như vậy từ nhỏ đến lớn anh ấy đều như thế sao?”

“Nào có chứ, lúc Từ Nghi mười mấy tuổi cố chấp hơn hiện tại nhiều.” - Từ Kiến Hằng nói, chậm rãi cười - “Nó cực kỳ hâm mộ anh nó, một lòng muốn chạy ra ngoài. Lúc học lên cấp ba tạm nghỉ một năm, hơn phân nửa thời gian đều chạy ra ngoài chơi, nếu không phải gọi điện thoại về nhà báo bình an, ba cũng không biết nó đang ở đâu nữa.”

Chữ Điềm nghe thấy mới lạ, không ngờ Từ Nghi còn có thời gian nông cuồng đến vậy.

“Nếu đổi lại góc độ mà nghĩ cũng rất tốt, khi còn nhỏ chơi đủ, như hiện tại cả ngày gò bó trong đơn vị, muốn đi ra ngoài cũng không có thời gian nữa.”

Tốt, trái lại rất tốt. Ông từng có lòng cho con trai mình trải nghiệm, nhưng chưa từng nghĩ anh vừa chạy đi thì đã không muốn quay về nữa. Thậm chí có đôi khi, lúc ông thấy Từ Nghi sẽ cảm thấy có chút hoảng hốt. Đó thật là con trai của Từ Kiến Hằng ông sao?

Bây giờ Từ Nghi không phải là kiêu mà Từ Kiến Hằng mong muốn anh trở thành. Cả đời ông sát phạt quyết đoán, bày mưu nghĩ kế, oai phong một cõi, từng một lòng muốn cuộc đời con trai mình sẽ đi theo quỹ đạo mà ông đã vạch sẵn. Nhưng sau đó ông thấy Từ Nghi từng bước trưởng thành làm một người lính, phát hiện ông thật sự đã sai quá mức.

Đó là con trai ông, lâu như vậy rồi mà đến nay ông chưa từng thỏa hiệp, vậy tại sao phải trông vào đứa con trai chảy chung một dòng máu, bướng bỉnh kiên quyết tận cốt cách giống ông sẽ làm như vậy? Ông quá rõ tính tình của những người như ông và con trai

mình, sẽ bất chấp tất cả để cố gắng làm tốt hơn chứ không nhượng bộ.

Đến cuối cùng, Từ Kiến Hằng phát hiện, hóa ra nhiều năm như vậy, chẳng qua ông chỉ đang phân cao thấp với bản thân mình. Quả nhiên là buồn cười lại đáng thương.

Chiều ngày hôm sau, sắc trời lại âm ảm. Lúc Tống Khả Như chạy đến bệnh viện thì Từ Kiến Hằng đang nhấn điều khiển từ xa buồn chán đổi kênh, tivi chính im lặng, bởi vì Chữ Đằm đang khoác áo khoác cuộn mình ngủ trên ghế salon nhỏ bên cạnh.

Tống Khả Như liếc nhìn cô, nhỏ giọng nói với Từ Kiến Hằng:

“Mấy ngày nay con bé chạy tới chạy lui từ nhà đến bệnh viện, thật sự mệt nhọc.”

Trong lòng Từ Kiến Hằng cũng xúc động, mấy năm nay bởi vì cao huyết áp nên ông đã vào viện hai lần, chưa bao giờ có con cháu tận hiếu trước giường ông như vậy.

“Làm khó nó rồi.”

Tống Khả Như thở dài một hơi:

“Không ngờ con trai nuôi nhiều năm như vậy, khi ngã bệnh còn không bằng đứa con dâu chưa cưới được một năm.”

Từ Kiến Hằng cười, mắt nhìn thẳng tivi, khẽ nói:

“Điểm này nên khen con trai bà, là nó tìm được người vợ tốt.”

Tống Khả Như cũng cười, đi đến muốn đắp lại áo cho Chử Điem, lại phát hiện cô đang ngủ mà sắc mặt ửng đỏ, cau mày, vẻ mặt trông vô cùng khó chịu.

Tống Khả Như nghĩ cô gặp ác mộng liền vỗ nhẹ lên bả vai cô, kêu cô dậy:

“Điem Điem, tỉnh lại nào.”

Chử Điem khẽ “Hừ”, vẫn ngủ mê mết. Tống Khả Như đành vỗ má cô, một lúc sau mới đánh thức cô được. Chử Điem còn ngái ngủ nhìn Tống Khả Như, vẻ mặt hơi ngơ ngác:

“Mẹ?”

“Có phải gặp ác mộng không?”

Tống Khả Như đưa tay sờ trán cô, may mà không nóng. Cảm nhận được nhiệt độ lòng bàn tay Tống Khả Như, Chử Điem tỉnh táo lại, cô lập tức ngồi dậy, ngại ngừng nói:

“Không sao ạ, có thể là ngủ ở đây không thoải mái thôi.”

“Vậy thì nghe lời mẹ về nhà ngủ đi. Ngày mai không cần đến, dù sao ở đây cũng không có chuyện gì, đừng khiến bản thân ngã bệnh.”

Từ Kiến Hằng nghe vậy cũng dặn dò cô:

“Ba thấy mấy ngày nay con không ăn được nhiều cơm, có phải có chỗ nào không thoải mái hay không? Đúng lúc ở bệnh viện có vấn đề thì khám ngay đi.”

“Không cần đâu ạ.”

Chữ Điềm liền xoa tay từ chối, chính cô hiểu rõ thân thể mình, đơn giản là tâm trạng ảnh hưởng nên không muốn ăn, có vấn đề gì lớn đâu.

May mà Tống Khả Như và Từ Kiến Hằng không hỏi nhiều, Chữ Điềm vội có rửa mặt, đứng dậy đi vào phòng vệ sinh.

Vừa rồi thật ra cô đã gạt Tống Khả Như. Quả thật cô đã thấy ác mộng, hơn nữa còn liên quan đến Từ Nghi.

Cô mơ thấy Từ Nghi mặc một bộ quân phục rằn ri không biết thuộc binh chủng gì đi lên một chiếc máy bay trực thăng. Trong buồng máy bay có hai hàng người mặc đồ rằn ri giống anh ngồi chính tề đối diện, võ trang đầy đủ, vẻ mặt mỗi người đều vô cùng nghiêm túc, giống như sắp đi làm một nhiệm vụ đặc biệt.

Máy bay trực thăng bay trên không trung hồi lâu, cuối cùng lượn vòng dừng ở độ cao ba nghìn mét, bên dưới là rừng rậm bát ngát không biết rộng bao nhiêu mét vuông. Lúc này, cửa khoang mở ra, một người sĩ quan đứng ở cửa hô to với người bên trong, bảo họ nhảy xuống từ nơi này.

Trong mơ cô hoảng sợ muốn hét lên với Từ Nghi:

“Đừng nhảy, nguy hiểm! Bên dưới có sương mù, không thấy rõ địa hình.”

Nhưng Từ Nghi dường như không nghe thấy, tung người nhảy từ cửa khoang, chiếc dù căng ra sau người.

Trong mơ dường như cô thở phào nhẹ nhõm, sau đó cười mình ngốc đã quên còn có dù. Tuy nhiên một giây sau tình hình biến chuyển đột ngột, chiếc dù từ từ tách khỏi thân thể Từ Nghi, cô còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì tốc độ rơi xuống của Từ Nghi càng lúc càng nhanh, nhanh đến mất khống chế. Nhanh chóng xuyên qua lớp lớp sương mù rồi rơi vào khu rừng dày đặc.

Cô không thể nào trông thấy bóng dáng của anh nữa, cô ở trong mơ vội vàng kêu tên Từ Nghi, đến tận khi bị Tống Khả Như đánh thức vẫn chưa tìm được anh.

Nhớ lại cơn mơ này, lòng Chủ Đầm vẫn còn sợ hãi. Lần đầu sợ hãi như thế, Chủ Đầm suy nghĩ mấy ngày nay không có tin tức của anh, không phải là đã xảy ra chuyện gì chứ?

Bởi vì giấc mộng này mà Chủ Đầm lo sợ bất an cả một đêm. Ngày hôm sau dậy sớm, do dự nhiều lần, cô gọi một cuộc điện thoại đến nhà tham mưu trưởng Cố bằng đường dây quân sự. Cô nghĩ Cố Hoài Việt là lãnh đạo của Từ Nghi, ít nhiều phải biết chút tin tức nhỉ?

Không khéo chính là Cố Hoài Việt cũng không có nhà, điện thoại do Nghiêm Chân nghe, nói tham mưu trưởng Cố xuống cơ sở kiểm tra rồi. Chủ Đầm không biết phải nói thế nào, may mà Nghiêm Chân nhìn ra cô thật sự sốt ruột, liền nhận lời hỏi giúp cô thử xem, có tin tức gì lập tức báo cho cô ngay.

Chủ Đầm đồng ý, cúp điện thoại, lo lắng kinh khiếp.

Đứng ngồi không yên cho đến trưa, rốt cuộc lúc ăn cơm trưa nhận được điện thoại trả lời của Nghiêm Chân, bên kia nói Từ Nghi tạm

thời bị phái đi làm một nhiệm vụ, cụ thể là gì thì không thể nói, có điều Cố Hoài Việt đảm bảo với cô, anh nhất định an toàn.

Đối với Chử Diễm mà nói, câu này tương đương với chưa nói. Nghiêm Chân vô cùng thấu hiểu tâm trạng của Chử Diễm, oán trách trước cả cô:

“Thôi, đừng hỏi gì nữa, không thể trông cậy moi được từ miệng anh ấy.”

Chử Diễm cười trong điện thoại, có chút khổ sở.

Bên này nhận được điện thoại của vợ gọi đến, Cố Hoài Việt cũng hơi lo lắng cho Từ Nghi.

Không phải về vấn đề an toàn, dẫu sao anh biết rõ dù đại đội đặc chủng có gây khó khăn cho những người lính này, cũng không dám để họ xảy ra chuyện. Có điều hình thức cuộc đấu vòng loại lần này có chút đặc biệt. Trước đây đều tự tổ chức tuyển chọn từ nội bộ đại đội riêng biệt. Còn lần này lại muốn trộn lẫn những học viên huấn luyện nổi bật và hai trung đội đến từ đại đội đặc chủng thành một nhánh đội Lam Quân, đồng loạt phái đến trụ sở huấn luyện chiến thuật, kết hợp với nhau tham gia diễn tập đối kháng thực chiến đa binh chủng với các quân khu, cuộc khảo hạch này chỉ vừa mới bắt đầu.

Nói thật trò này có chút thất đức.

Dẫu sao những học viên được chọn lựa tham gia đều là mũi nhọn được tuyển chọn từ mỗi quân khu, trước đây đều là “đối tượng tấn công quan trọng” của đội Lam Quân chuyên nghiệp. Hiện tại đột nhiên biến thành thành viên trong đó, không nói đến có thích ứng

hay không, lỗ như trong trận diễn tập gặp phải chiến hữu không xuống tay được mới một là vấn đề.

Không ra tay được thì xem như là người bị loại. Còn ra tay, thắng thì dễ nói, nếu thua thì ai có mặt mũi trở về đơn vị cũ, không phải bị chửi chết hay sao. Không ít học viên giác ngộ rõ đạo lý trong đó, bắt đầu rồi rít chửi mẹ kiếp.

Sư đoàn A không bị điều đi tham gia diễn tập lần này, cho nên Cố Hoài Việt chỉ lo lắng, lỗ như Từ Nghi thật sự vô cùng ưu tú, bị đại đội đặc chủng chọn thì làm sao?

Anh thừa nhận, đây là cơ hội quan trọng trong cuộc đời quân lữ của Từ Nghi, tôi luyện mấy năm ở đơn vị cơ sở như đại đội đặc chủng là một tích lũy có ích, có lợi cho việc phát triển sau này của Từ Nghi trong quân đội. Tuy nhiên nhìn từ góc độ của sư đoàn, anh vẫn hy vọng Từ Nghi có thể ở lại, dù sao cũng là nhân tài hiếm có.

Có điều, nghĩ nhiều cũng vô ích, đây không phải là chuyện anh có khả năng quyết định và thao túng. Cố Hoài Việt thu hồi tâm trạng, điện thoại cho quân khu, nhận được một tin tức mới nhất: Lính sáu quân khu tham gia diễn tập đều chết hết, chỉ có quân khu S là hòa nhau một trận, còn là thắng thảm thương.

Cố Hoài Việt cúp điện thoại, ngón tay gõ bàn nhẹ, trong lòng càng thêm chắc chắn. Trận diễn tập này càng lúc càng đặc sắc rồi.

Vùng sâu trong sa mạc.

Ban đêm, đạn báo hiệu bay lên không trung, tất cả âm thanh vang dội khắp cả vùng đất kéo dài suốt mấy ngày nay rốt cuộc đã yên tĩnh lại. Con cuồng phong tàn phá hơn vài ngày, giờ đây cũng trở nên

dịu dàng, hòa thành bông tuyết rơi lả tả, che phủ dấu vết các loại vũ khí hiện đại để lại trên mặt đất.

Cuộc diễn tập đã hoàn toàn kết thúc, nhưng các đội tham gia diễn tập không hề thành thoi, kế tiếp còn có một loạt cuộc họp tổng kết. Nhất là dưới tình hình chiến đấu thế này, tổng kết rất có thể biến thành họp kiểm điểm.

Đội Lam Quân tuy đã thể hiện hết sức nổi bật trong cuộc diễn tập này, nhưng đội ngũ cũng tổn thất không ít, nhất là các học viên tham gia vòng đấu loại. Kết thúc diễn tập, số người đã voi đi hơn phân nửa, đa số đều là giữa chừng bị thương hoặc là bị bắt. Dựa theo quy định của cuộc đấu loại, điều này tương đương với mất tư cách. Người đi quá nhiều, thế nên những người còn sót lại chỉ dùng vền vện một chiếc xe bộ binh đã đủ chở hết.

Đêm đó, họ bước xuống nơi đóng quân của trụ sở huấn luyện. Hiếm hoi lắm mới có một đêm an bình, đại đa số người đã sớm lên giường ngáy khò. Nhưng Từ Nghi lại không ngủ được, nằm trên giường trong chốc lát, vẫn không nhịn được mà phải bật dậy.

Vén lều lên, bên ngoài tuyết rơi mỗi lúc mỗi lớn thêm. Tuyết năm nay dường như chăm chỉ khác thường.

Tỉnh táo lại, đến bây giờ Từ Nghi mới cảm nhận được cái lạnh của đêm đông, anh kéo kín khóa kéo trên bộ đồ huấn luyện dã chiến, đội nón lên, đến lều y tế sáng đèn.

Trong lều loáng thoáng có người nói chuyện, Từ Nghi đi vào nhìn mới phát hiện là thượng úy Lý nằm giường kế bên anh đang mặc bộ quân phục lấm bùn cọt nhả trên đũa cô y tá.

Cô y tá thấy có người đi vào lập tức trở nên nghiêm túc:

“Có chuyện gì không?”

Vừa nói vừa vặn sáng đèn bàn, khi thấy rõ dáng vẻ người trước mặt thì thoáng sững sốt, sau đó nhìn anh chăm chăm.

Từ Nghi hoàn toàn không để ý đến, chỉ hờ hững nói:

“Cánh tay bị thương, đến lấy băng gạc băng lại một chút.”

“Bị thương ở đâu, để tôi xem trước đã.”

Cô y tá vừa nói vừa chạm vào cánh tay Từ Nghi nhưng lại bị anh tránh đi. Dưới ánh đèn mờ tối, anh thoáng cười:

“Không phiền cô, tự tôi có thể xử lý.”

“Tự anh làm có được không?”

Cô y tá có chút không vui, thấy anh không hề lung lay nên đành đi lấy băng gạc cho anh. Từ Nghi nhìn bóng lưng cô y tá, nhẹ nhàng thở hắt một hơi. Thượng úy Lý ngồi bên cạnh giờ ngón tay cái với anh:

“Ghê thật đấy, ít ra tôi đã phải mất gần một tuần ân cần mà chưa thấy cô y tá này tích cực với tôi như vậy.”

Mệt mỏi mấy ngày liên tiếp đã mài mòn hết tính nhẫn nại của Từ Nghi, anh chẳng nói gì cả, cầm đồ rồi bỏ đi. Trái lại thượng úy Lý không hề tức giận, lấy bông băng và thuốc nước từ cô y tá xong liền đuổi theo.

Lúc anh ta tìm được Từ Nghi thì vị thượng úy bộ binh “có chút cá tính” này đang ngồi một mình trên ngọn núi nhỏ ở trụ sở huấn luyện băng bó vết thương. Anh ta đi đến, tìm một vị trí ngồi gần đó, ném đồ trong tay đến.

Từ Nghi bị ném trúng, thấy rõ ràng đồ anh ta ném đến thì vô cùng lịch sự nói tiếng cảm ơn.

Xem ra người này cũng không khó chung đụng, thượng úy Lý cười cười hỏi:

“Sao lại bị thương?”

“Quên rồi.” - Từ Nghi nâng cánh tay, mượn ánh đèn pha xem xét vết thương - “Diễn tập xong mới phát hiện.”

“Đúng vậy đó.” - Thượng úy Lý cảm thán một tiếng, nắm sai tay chân ở nơi đó. - “Đã tham gia diễn tập ai còn lo đau nữa chứ.”

Anh ta nằm nghiêng, nhìn dáng vẻ Từ Nghi nghiêm túc băng bó vết thương, không nhin được nói:

“Có điều thật sự không nên nói ra, trận chiến này đánh rất sáng khoái, bình thường làm sao có cơ hội thay phiên ngược đãi sáu đại quân khu chứ.”

“Bây giờ sáng khoái, anh không nghĩ đến khi trở về thì phải làm sao à?”

Nếu như anh nhớ không lầm, người anh em này đến từ trung đoàn lục quân không quân khu J thì phải? Lúc này quân khu J đã hoàn toàn bị hùng rồi, hai tay hư thực không luyện giỏi, hai

đường bộ binh và thiết giáp cũng bị chặt đứt, cuối cùng phát huy thế tiến công trên tinh thần dã chiến chân đất, vẫn là thua thê thảm. Trong chuyện này một phần công lao rất lớn thuộc về lực lượng hỏa lực trên không mạnh mẽ của Lam Quân.

Thượng úy Lý trái lại chẳng quan tâm:

“Bản thân đã nằm ở đây rồi còn nghĩ đến chuyện trở về làm sao à?”

Từ Nghi cười khẽ:

“Khả định như vậy chắc chắn có thể ở lại à?”

“Không ở lại được cũng phải ở lại, dù sao tôi không có mặt mũi trở về trung đoàn lục quân không quân nữa.” - Thượng úy Lý hỏi ngược lại anh - “Còn cậu?”

Từ Nghi nhìn cánh tay mới vừa được băng bó, lắc đầu:

“Không biết.”

“Không phải chứ người anh em?” - Thượng úy Lý khó tin bò dậy - “Chuyện này còn có gì mà do dự chứ? Chúng ta đến đây chịu khổ là vì cái gì? Không phải vì cái lon đeo trên cánh tay của đám người kia sao?”

Quả thật nếu như đặt vào trước kia, thật đúng là không có gì để do dự. Nhưng bây giờ Từ Nghi nhìn lại một tuần đã qua này, thế nhưng lại xa xôi như những năm quá khứ đó. Giống như chưa từng có lý tưởng gì, cũng chưa từng không cam lòng, giống như nước biển sau lúc thủy triều xuống, chỉ còn lại gợn sóng lăn tăn.

Từ Nghi cảm thấy trái tim mình chưa từng tĩnh lặng như lúc này, thậm chí anh có cảm giác sáng tỏ thông suốt. Nhìn bông tuyết rơi lả tả, anh đột nhiên trào dâng nỗi kích động. Anh nhớ Chủ Địch, dù chỉ nghe được tiếng nói của cô.

Cho nên anh đứng lên, bước chân nhanh chóng trở về lầu. Thượng úy Lý đi theo sau anh, đang suy nghĩ không biết tại sao nửa đêm anh đột nhiên lên con, thì thấy anh cầm một chiếc túi đi ra ngoài.

“Người anh em, sao vậy?”

Anh ta kéo Từ Nghi, hỏi.

“Gọi điện thoại.” - Từ Nghi nói cười - “Cho vợ tôi.”

Trung tâm thành phố B cũng đổ tuyết, sau khi kết thúc buổi đào tạo, Chủ Địch rời khỏi phòng khách sạn, thấy trên mặt đất đã đóng lớp tuyết thật dày. Không khí rét mướt nhưng cũng trong lành, cô nhẹ nhàng thở ra một hơi, cảm thấy đáy lòng khoan khoái hơn rất nhiều.

Cúi đầu nhìn đồng hồ, đã hơn mười giờ tối, đã không kịp đến bệnh viện nữa, nên cô chuẩn bị về nhà trước. Quay đầu lại tạm biệt các đồng nghiệp, một mình Chủ Địch đi bộ đến bến chờ xe buýt. Có đồng nghiệp tốt bụng nói đưa cô về nhà nhưng lại bị cô nhã nhặn từ chối từng người một.

Dù sao về đến nhà cũng chỉ có một mình, không có ý nghĩa gì hết, chỉ bằng ngời xe buýt chậm rãi lắc lư trở về, ngắm cảnh tuyết rơi

cũng coi như tao nhã.

Lời nói của Cố Hoài Việt như viên thuốc định tâm dành cho cô. Nhưng tâm trạng chẳng hề theo đó nhẹ nhõm là bao, cô chỉ lo lắng, sợ rằng Từ Nghi mượn chuyện này trốn tránh cô. Nghĩ lại, nếu anh thật sự trốn tránh thì lời nói trong điện thoại ngày đó tính là gì? Không muốn nói nhưng phải nói. Thật ra thì cô sợ nhất chính là Từ Nghi buộc lòng phải làm vậy, sợ cô rối rắm quá mức làm rạn nứt tình cảm giữa họ.

Hít sâu một hơi, cô cảm thấy điện thoại trong túi rung lên, lấy ra xem, thì ra là đồng nghiệp gọi đến hỏi cô đã về đến nhà chưa. Trò chuyện qua loa vài câu, xe buýt đã đến, Chủ Đìem luống cuống tay chân lấy thẻ xe buýt ra quẹt thẻ lên xe. Sau một phen lộn xộn, cuối cùng cô tìm được một vị trí ngồi xuống, đầu bên kia điện thoại, đồng nghiệp cũng đã cúp máy.

Trên màn ảnh chỉ còn lại hàng loạt nhắc nhở Weixin chưa đọc, đến từ... Một Gạch Ba Sao.

Chủ Đìem nhìn màn hình điện thoại di động, cảm thấy trái tim giống như bị ai bóp nghẹt, thoáng chốc thất lại. Thậm chí cô cũng chưa kịp ngồi vững thì xe buýt đã tròn thành một cái suất nữa khiến cả người cô nảy lên. Chủ Đìem đành phải nắm lấy ghế ngồi phía trước, lại cúi đầu nhìn màn hình điện thoại đã đen ngòm. Cô lấy tay nhẹ nhàng bấm, nhìn nhắc nhở kia, trong lòng dấy lên một nỗi buồn không tên.

Chủ Đìem khẽ cắn chặt môi, mở tin nhắn thứ nhất ra, một giây ngắn ngủi, chỉ có hai chữ.

Giọng nam khẽ khàng lẫn theo tiếng gió tuyết rào rạc buổi đêm chậm rãi truyền đến, ở đâu kia anh gọi cô: Bà xã.

Bởi vì tín hiệu thật sự không được tốt, hơn nữa bên kia tiếng gió tuyết quá lớn nên tiếng nói của anh nghe không rõ ràng lắm, chứ đừng nói đến có bao nhiêu tình cảm ngọt ngào. Tuy nhiên chờ đã quá lâu, hoặc là cô căn bản chẳng có tiền đồ, nghe hai chữ này mà hốc mắt đã nóng lên.

Chữ Điềm ngẩng đầu, hít sâu, kiềm nén toàn bộ xúc động, mở tin thứ hai.

“Vốn định gọi điện thoại cho em, nhưng thời gian đã quá trễ, sợ em ngủ rồi. Có lẽ cách này tốt hơn, anh có thể nói chuyện đằng hoàng với em. Anh thấy cuộc gọi nhỡ của em trong điện thoại, anh xin lỗi Điềm Điềm, đã để em chờ lâu như vậy.”

“Mấy ngày qua vẫn diễn tập ở sa mạc suốt, anh ở đội Lam Quân, kè vai chiến đấu với một nhóm đồng đội không biết tên họ, chỉ có số hiệu, lần đầu tiên trong đời giơ súng về phía đơn vị bạn. Hôm nay cuối cùng kết thúc đợt diễn tập, khoảnh khắc nhìn đạn báo hiệu bay lên không trung, anh thật sự cảm thấy rất mệt mỏi. Nhưng đến tối lại không ngủ được, hết lần này đến lần khác trong đầu đều nghĩ đến em. Anh nhớ rằng vào tầm này năm ngoái, anh cầu hôn em, chúng ta ở bên nhau. Nghĩ đến một năm trước nữa, chúng ta đứng lúc gặp gỡ, anh không kiềm chế được mà nghĩ: Điềm Điềm, có đôi khi anh cảm thấy bản thân như bị ma nhập mất rồi.”

Anh lầm bầm, Chữ Điềm nghe đến mức bàn tay nắm điện thoại khẽ run lên.

“Anh nhớ em, nhưng không biết nên nói với em điều gì. Em cũng biết con người anh đần độn, trầm lặng ít nói, không biết nói lời dễ nghe gì, cũng không kịp chuẩn bị bản nháp. Cho nên bây giờ anh nghĩ gì nói đó, em nghe đừng cười anh, cũng đừng trách anh.”

“Trải qua hai năm, thật ra anh đối xử với em không hề tốt. Trước khi kết hôn, em theo đuổi anh, anh trốn tránh em, tất cả mọi người đều nói anh không biết điều, cô gái xinh đẹp như vậy mà không cần. Sau khi kết hôn, anh thường xuyên vắng nhà, để em lại một mình, không thể nào chăm sóc em, còn thường khiến em chịu ảm ức. Đôi khi chính anh cũng nghĩ, anh thật sự là một tên khốn vô sỉ.”

Nghe đến đây, cảm giác chua xót lại ùa đến. Có chút ảm ức nếu như chỉ có mình cô biết có lẽ vẫn có thể nén nhịn. Nhưng nếu thốt ra từ miệng người khác, nhất là người cô quan tâm, như vậy nỗi buồn này sẽ được phóng đại lên rất nhiều. Đối với cô mà nói, người này là Từ Nghi.

Trong điện thoại vẫn còn truyền đến tiếng nói của anh.

“Có thể mấy điều dông dài anh nói không phải thứ em muốn nghe, thật ra rất lâu về trước, anh cũng không muốn nhắc đến chuyện trước kia. Nhưng gần đây không biết tại sao trong đầu anh như chiếu một bộ phim, những chuyện xảy ra thuở trước cứ hiện về trong anh từng hồi, trong mỗi khi có khoảng thời gian trống lúc diễn tập, ở tất cả giờ phút anh có thể yên tĩnh. Anh từng nói với mình quên đi, quên hết cả đi. Cho đến hôm bị em hỏi trong điện thoại đó, anh mới bừng tỉnh hóa ra anh vẫn luôn nhớ rõ. Khoảnh khắc đó anh hoàn toàn tỉnh táo lại, nhưng không biết đối mặt với em thế nào. Anh không biết nên nói với em làm sao về anh, về anh cả, về Mạnh Phàm, về tất cả bọn anh.”

“Anh biết, anh rất ít khi nhắc đến anh cả trước mặt em. Không phải bởi vì anh ấy không tốt, mà là bởi vì anh ấy đã mất, tất cả những chuyện tốt đẹp của anh ấy đối với người khác mà nói đều không có ý nghĩa.” - yên lặng vài giây, anh mới lại nói khẽ - “Nhưng mà Diễm Diễm, anh không quên được.”

“Tin chắc em cũng đã nghe cô út nhắc đến, lúc anh còn rất nhỏ ba mẹ bận chuyện công ty, anh ở nhà cô một khoảng thời gian. Sau đó cô út sinh con, anh lại lớn hơn một chút nên trở về nhà, sống chung với anh cả trong căn nhà cũ. Khi đó anh cả đã mười ba tuổi, mới vừa vào trung học cơ sở, học chung trường với chị Mạnh Phàm. Anh học ở trường tiểu học gần trường trung học cơ sở này, mỗi buổi trưa đều theo anh chị ăn ở căng-tin trường, buổi chiều tan học sẽ cùng nhau về nhà. Sau đó, anh cả và chị Mạnh Phàm thi đậu trung học phổ thông, anh cũng theo học trường trung học cơ sở kia. Suốt sáu năm, anh cảm nhận được niềm vui, cũng thật sự hiểu được cái gọi là anh cả như cha. Đối với anh mà nói, ý nghĩa của anh cả thậm chí còn nặng hơn cả cha.”

“Sau đó, anh cả thi đậu học viện không quân. Nhiều người đăng ký tham gia thi tuyển như vậy nhưng thật sự được chọn chỉ có hai mươi người, anh cả xếp trong năm thứ hạng đầu, ngay cả anh đều kêu ngạo thay anh ấy. Cũng từ khi anh cả vào trường quân đội, anh mới thật sự hiểu rõ về quân đội. Anh ấy gửi rất nhiều thứ từ trường học về cho anh, có bộ quân phục cũ anh ấy đã mặc, có các loại tạp chí quân sự và mô hình máy bay, đến bây giờ đồ anh cất kỹ nhất lâu nhất đều là anh cả tặng. Anh nghĩ, lúc đó khi anh ấy tặng cho anh không suy nghĩ nhiều lắm, có lẽ chỉ là bản thân cảm thấy tốt thôi. Nhưng đối với anh mà nói, đây là một thế giới mới. Cũng từ đó trở đi, anh mơ ước đầu quân nhập ngũ, bảo vệ tổ quốc. Tuy bây giờ nhìn lại, thời kỳ trưởng thành của bản thân thật sự nhiệt huyết quá

mức, nhưng cho đến hôm nay anh chưa từng hối hận vì lựa chọn này.”

“Lúc thi tốt nghiệp trung học anh đăng ký trường quân đội, chuyện lúc đó có lẽ em biết hết rồi. Thật ra năm đầu tiên vào trường quân đội anh đã sống không tốt lắm, chuyện gì cũng không thuận lợi. Nói đơn giản một chút, có lẽ gặp phải sự chênh lệch giữa lý tưởng và thực tế. Anh gọi điện cho anh cả, nói vài lời tiu nghỉu đã bị anh ấy phê bình một trận. Cũng vào thời gian nghỉ đông năm đó, anh ấy bảo anh đến đơn vị. Ở đó, lần đầu tiên anh thấy được anh cả lái máy bay. Anh không biết nên miêu tả tâm trạng của mình khi đó thế nào, đại khái trong khoảnh khắc máy bay cất cánh, anh cảm thấy máu mình bùng cháy, sôi sùng sục. Cảm giác ấy không bao giờ lặp lại nữa, cho nên anh nhớ đặc biệt rõ ràng. Khi đó anh sùng bái anh cả bao nhiêu thì càng khát vọng trở thành một phi công bấy nhiêu. Mơ ước, lúc đó đầy cả đầu đều là hai chữ này.” - anh nói, thoáng cười khẽ - “Anh thật sự một lòng muốn trở thành phi công thứ hai trong nhà, cho đến khi anh cả xảy ra chuyện.”

“Lúc anh cả xảy ra chuyện thì anh đã sắp tốt nghiệp rồi, còn đối mặt với sát hạch và điều động. Giống với mọi người, ban đầu anh không thể tin được tin tức kia, vội vàng chạy đến đơn vị, thấy lãnh đạo và đồng đội của anh cả hai mắt sưng đỏ, và cả ba mẹ tiều tụy già nua, anh liền biết anh cả đã mất thật rồi. Mấy ngày đó anh trôi qua trong ngu ngu ngơ ngơ, cũng buồn bã muộn màng hiểu ra, ôm tro cốt anh cả trở về nhà, thấy những thứ anh cả để lại cho anh mới buông mình khóc nức nở một trận.”

Chữ Diễm nghe thấy lời này trong lòng buồn bã. Cô cũng trải qua việc mất người thân, cô hiểu cảm giác đau thấu lòng này.

“Sau khi anh cả hy sinh, cuộc sống của anh hoàn toàn rối loạn. Ba mẹ không muốn để anh trở về trường nữa, muốn anh nhanh chóng rời khỏi quân đội. Mà đồng thời, chị Mạnh Phạm cũng bị bệnh. Tin chị ấy bị bệnh một tháng sau anh mới biết được, sau khi sát hạch kết thúc, anh len lén trở về thăm chị ấy một lần. Lúc nhìn thấy chị ấy anh thật sự hoảng sợ. Chỉ còn da bọc xương, em không thể nào tưởng tượng ra bộ dáng của chị ấy lúc đó đâu. Đó là lần đầu tiên anh đi thăm chị ấy, lúc đi chị ấy vẫn còn đang ngủ, lần thứ hai đến thì chị ấy tỉnh lại, thấy anh liền kêu gào nhào đến, ôm anh không chịu buông tay, kêu tên anh cả từng tiếng.” - anh thoáng ngừng - “Lúc đó anh luống cuống, gạt tay chị ấy ra, nói cho chị ấy biết anh là Từ Nghi, anh không phải anh cả. Nhưng dường như chị ấy không nghe được, bất kể anh nói thế nào cũng không buông tay. Anh không biết làm sao đành phải để mặc chị ấy ôm như vậy, chờ y tá đến tiêm thuốc an thần, sau khi chị ấy từ từ ngủ thiếp mới có thể rời đi.”

“Sau lần đó, anh không thể đi thăm chị ấy nữa. Nhưng chưa đến hai ngày sau liền nhận được điện thoại của dì Chương Hiếu Quân, nói từ khi anh đi tình trạng chị Mạnh Phạm vẫn không tốt, vẫn như lúc trước ngày đại không nói lời nào, hiện tại ngày ngày đều gào thét. Bà nói tình trạng rất nghiêm trọng, trong điện thoại anh nói với bà thế nào cũng vô dụng, đành phải trở về thăm Mạnh Phạm một lần. Tình huống lần này vẫn tệ hại như lần trước. Đến sau khi chị Mạnh Phạm ngủ, dì Chương gọi anh ra ngoài nói rất nhiều. Bà nói bà thà rằng chị Mạnh Phạm cả ngày im lặng giống như người chết cũng không muốn chị ấy ngày ngày tâm trạng kịch liệt làm tổn thương thân thể như vậy. Bà nói hy vọng anh đến thăm chị Mạnh Phạm nhiều hơn, lúc chị ấy kêu tên anh cả anh cũng đừng phản bác.”

“Điềm Điềm, lý lẽ này rất hoang đường, nhưng anh lại đồng ý. Anh không hề bị lời nói của dì Chương dọa dẫm, anh chỉ nghĩ có lẽ

chị Mạnh Phàm sẽ từ từ tốt lên. Khi đó chị ấy nhất định nhận ra anh. Hồi ấy anh nghĩ rất ngây thơ cũng rất lạc quan, nhưng sau đó tình trạng chị Mạnh Phàm càng lúc càng tệ, rốt cuộc anh phát hiện ra mình đã phạm sai lầm biết bao. Anh không phải mang chị ấy thoát khỏi đau khổ mà là khiến chị ấy càng lún càng sâu vào vũng bùn đau khổ. Anh hiểu được đạo lý này cũng đã muộn rồi.”

“Anh đã hãm hại chị Mạnh Phàm không ít, mà còn đích thân đào cái hố cho mình. Anh không biết làm sao, nhưng cũng không biết nên tìm ai. Bởi vì chuyện điều động anh đã rất lâu không nói chuyện với ba mẹ. Anh được ở lại quân đội như ý nguyện, nhưng không phải là đơn vị không quân, cũng không phải là đại đội đặc chủng, mà đến một cơ quan tổng bộ, nhàn rỗi không biết ngày ngày trôi qua thế nào. Mỗi ngày anh tỉnh lại đều phải tự hỏi mình nhiều lần, anh ở đây làm gì? Khoảng thời gian đó có lẽ là khoảng thời gian anh đau khổ nhất, thường xuyên ra vào bệnh viện, mấy tháng tiếp theo ngay cả dẫn lính anh cũng không tập trung. Lúc tập hợp xếp hàng, anh nhìn họ bằng ánh mắt xa lạ như ánh mắt họ nhìn anh. Khi đó, cái gọi là lý tưởng đã sớm vút bay biến đi mất, bởi vì anh không xứng.”

“Anh trải qua những ngày như vậy hơn nửa năm. Cho đến khi cô út đến thăm anh, ngày đó cô khóc, khóc đến mức anh cảm thấy bản thân vô cùng mất mặt. Cô nói chuyện với anh đến trưa, sau đó nói cho anh biết anh mắc chứng trầm cảm mức độ nhẹ. Anh không tin cô, nhưng cũng biết không thể cứ vậy tiếp nữa. Đúng lúc có người mới đến đại đội, phải dành vị trí cho họ, anh liền thảo đơn yêu cầu được điều đi. Trước đó, thực ra anh có đến thăm chị Mạnh Phàm một lần. Đìem Đìem, anh không muốn giấu em nữa, khi đó anh quả thật có ý nghĩ ở lại bên cạnh chị Mạnh Phàm, chăm sóc chị ấy cả đời thay anh cả. Nhưng anh không lừa được chính mình, anh thử hôn chị ấy, chỉ hôn lên trán chị ấy thôi anh cũng cảm thấy mình ghê tởm.”

“Sau đó anh đến đơn vị cơ sở thuộc sư đoàn T, tuy điều kiện kém hơn cơ quan tổng bộ rất nhiều nhưng được sống như người lính chân chính. Cảm giác này nói khoa trương một chút quả thật giống như sống lại làm người. Khi đó anh vẫn nhận được điện thoại của dì Chương, khi rảnh rỗi cũng đến Bệnh viện đa khoa Quân khu, nhưng không gặp chị Mạnh Phạm nữa. Bởi vì anh không muốn khinh nhờn tình cảm của chị ấy đối với anh cả.”

“Điềm Điềm, những chuyện này anh chưa bao giờ nói với bất cứ ai khác. Anh từng nghĩ dù thế nào anh cũng là đàn ông, tất cả mọi chuyện đều phải chịu đựng. Thật ra thì trong lòng anh biết rõ, anh đang trốn tránh. Sợ nhớ đến quá khứ, bởi vì anh của thời trai trẻ tràn ngập lý tưởng kia sẽ khiến anh tự ti, anh đã từng đâm mình kia sẽ khiến bản thân anh chán ghét. Còn nhớ một câu anh đã từng nói với em không? Anh nói anh không đáng được em thích.” - anh thoáng ngừng lại, tuy chỉ là rất ngắn ngủi nhưng dường như cô nghe thấy âm thanh nghẹn ngào nơi cổ họng anh - “Điềm Điềm, đó chẳng phải là viện cớ, anh luôn luôn cảm thấy anh không xứng với em.”

“Ban đầu, lúc anh không có cảm giác với em, anh chưa từng nghĩ đến điều này. Nhưng càng về sau, ngay cả chính anh cũng không biết bắt đầu từ khi nào, khi anh nghĩ đến khả năng anh và em ở bên nhau, anh mới ý thức được điều đó. Anh nghĩ anh không xứng với em, anh cũng từng tự nói với mình: Từ Nghi, thôi đi! Nhưng năm đó lúc anh đến Tứ Xuyên đón lính vẫn không nhìn được đến tìm em. Cuối cùng anh vẫn ích kỷ, bởi vì anh là kẻ tầm thường, anh cũng muốn hạnh phúc. Điềm Điềm...” - anh khẽ gọi tên cô lần nữa, tiếng nói ôn hòa trước sau như một, cô nghe thấy có chút muốn khóc - “Anh chính là như vậy, em có còn cần anh nữa không?”

Tiếng nói anh đột ngột dừng lại trong Weixin, xe cũng chậm rãi dừng ở bến cuối. Chủ Đầm nhìn trận bão tuyết ngoài cửa sổ, cúi người lặng lẽ khóc nhưng ruột gan như đứt từng đoạn.

Chương 13

Trận tuyết này trút liên tục hai ngày hai đêm, mặt đường quả thật đóng một lớp dày. Ngày thứ ba tuyết ngừng rơi, không khí hết sức trong lành, ánh dương le lói trên rặng mây dày nặng cuối chân trời, rốt cuộc thời tiết đã có chút dấu hiệu chuyển thành quang đấng.

Sáng sớm, sư đoàn A đã bắt đầu bận rộn. Đơn vị nào cũng khí thế ngun ngút quét tuyết trong khu vực mình phụ trách. Tranh thủ lúc tập thể đục buổi sáng dọn dẹp hết tuyết đọng tại doanh trại, không chỉ quét dọn đường đi, ở giữa thao trường còn xuất hiện những người tuyết hình dáng khác nhau. Người không biết còn tưởng rằng có vị lãnh đạo nào đến kiểm tra nữa. Thật ra những chuyện này đều chuẩn bị cho liên hoan văn hóa quân doanh sắp đến.

Lần đầu tiên sư đoàn A tổ chức liên hoan văn hóa quân doanh, nên toàn thể binh lính đều rất tích cực, xắn tay áo lên nóng lòng muốn thử, đợi bữa sáng kết thúc ở võ đài trên thao trường. Những gia quyến tùy quân lại càng hưng phấn, bởi vì lãnh đạo sư đoàn phê chuẩn, nhằm khiến không khí sinh động, hôm tổ chức liên hoan văn hóa có thể mời người nhà đến quân doanh.

Lúc Từ Nghi đi vào nơi huấn luyện, cả văn phòng đang trò chuyện rôm rả.

Tham mưu Trương nói:

“Sư đoàn trưởng chúng ta nghĩ thế nào vậy kìa, tổ chức liên hoan văn hóa chi bằng cho tôi một ngày phép còn hơn.”

Tham mưu Vương cười anh ta:

“Thủ trưởng mưu tính sâu xa, người văn hóa thấp như anh có thể lĩnh hội được sao?”

Tham mưu Trương lắc đầu:

“Bản lĩnh trên mặt, vô cùng chú ý.”

Tham mưu Vương:

“Vô cùng chú ý? Có bản lĩnh thì đừng để vợ và con trai anh đến đây.”

Tham mưu Trương cười:

“Vậy sao được, tổ chức trao phúc lợi, dù cười trong đau khổ cũng phải làm mà?”

Tham mưu Vương còn định nói gì đó, nhìn thấy Từ Nghi đi vào vội giơ tay lên chào anh:

“Về khi nào thế?”

Từ Nghi khẽ mỉm cười:

“Tối hôm qua.”

“Kết quả chiến đấu thế nào?” - tham mưu Trương ân cần hỏi thăm, tinh mắt nhìn thấy vết thương trên cánh tay Từ Nghi, vội hỏi - “Xảy ra chuyện gì, còn bị thương hả?”

“Không có gì đáng ngại” - Từ Nghi giơ giơ cánh tay, hời hợt nói -
“Vết thương nhỏ thôi.”

“Diễn tập kết thúc mới trở về, xem ra đại đội đặc chủng này không thành vấn đề gì rồi hả? Đồng chí Từ Nghi đội viên đặc chiến tương lai của quân ta?”

Tham mưu Trương kê sát vào anh, nói đùa. Từ Nghi đi đến máy nước nóng rót cốc nước, chẳng nhìn anh ta mà đáp:

“Thừa sức xử lý anh thôi.”

Tham mưu Trương cười ha ha:

“Xem cậu nông cuồng kia.”

Nhìn ra Từ Nghi không muốn nói chuyện nhiều, tham mưu Trương chuyển đề tài, hỏi:

“Từ Nghi, nghe nói cậu đã kết hôn rồi. Sao đây, hôm nay vị kia nhà cậu có đến không?” - anh ta vừa nói vừa nháy mắt với tham mưu Vương - “Mấy ông anh này còn muốn gặp đấy.”

Cánh tay Từ Nghi thoáng run lên, nước vừa rót đầy sánh ra một nửa, làm bóng mu bàn tay anh. Khẽ nhăn mày lại, anh đặt cốc nước xuống, lấy khăn lông lau tay. Cánh tay đang bị thương, nên một tay khó tránh khỏi có chút bất tiện. Quay người lại, thấy tham mưu Vương và tham mưu Trương nhìn mình với ánh mắt lấp lánh nhiệt liệt liền nhớ ra vẫn chưa trả lời câu hỏi của bọn họ. Từ Nghi cười cười đáp:

“Không biết.”

“Không biết?”.

Hiển nhiên tham mưu Trương không tin, còn định hỏi thêm thì nghe thấy một tiếng còi quen thuộc vang lên. Hai vị tham mưu trong văn phòng bật dậy khỏi ghế, vội chạy đến bên cửa sổ nhìn ra, quả nhiên là tuyến xe khu gia thuộc đã đến. Họ chẳng quan tâm đến Từ Nghi nữa, kêu to con trai đến liền xuống lầu đón người.

Văn phòng thoáng yên tĩnh trở lại. Từ Nghi từ từ uống hai hớp nước đi đến bên cửa sổ. Nhìn từ nơi này ra ngoài, có thể thấy rõ tuyến xe gia thuộc dừng trước tòa nhà trụ sở và lần lượt từng người nhà xuống xe. Từ Nghi lặng lẽ đếm số, đến cuối cùng vẫn không thấy Chủ Điem.

Trái tim vốn có chút lo lắng lại nổi lên gợn sóng, Từ Nghi ngửa đầu uống cạn phần nước còn lại trong cốc.

Hai ngày rồi, từ lúc anh gửi những tin nhắn thoại kia cho cô đến nay đã qua hai ngày rồi, nhưng lại như đá ném xuống biển, không nhận được bất cứ hồi đáp nào của Chủ Điem. Gọi điện thoại không nhận, gửi tin nhắn không trả lời, khiến cho anh đang ở trụ sở diễn tập sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng. Trong lòng không ngừng suy đoán, có chỗ nào nói không đúng hoặc không tốt lại chọc giận cô rồi sao?

Tối qua trở về sư đoàn, vốn định sáng sớm hôm nay có xe liền lập tức về nhà. Tuy nhiên anh nhớ lại lần trước đã từng nhắc với cô hoạt động này trong điện thoại, nên cố ý gửi tin nhắn hỏi cô có đến không. Đến giờ vẫn chưa nhận được hồi âm.

Từ Nghi cảm thấy hối hận. Anh không nên do dự mà phải lập tức trở về. Ý nghĩ này vừa xuất hiện, điện thoại văn phòng liền đổ chuông, là đường dây quân sự chỗ anh ngồi. Từ Nghi không dám trì hoãn vội vàng nhắc máy lên.

“Alo, Điem Điem à?”

Anh hỏi, tiếng nói thoáng chút khẩn trương khó lòng nhận ra. Đáp án nhận được lại khiến anh thất vọng, là trưởng ban Lý ở nơi huấn luyện nghe nói anh đã trở về, có ý tìm anh qua nói chuyện. Nói chuyện ư?! Đã vào giờ phút quan trọng này còn nói gì mà nói chứ! Từ Nghi nén cơn kích động muốn chửi thề, dùng sức gác điện thoại.

Tại văn phòng trưởng ban huấn luyện, trưởng ban Lý cười hớn hở thăm dò Từ Nghi. Sáng sớm anh ta đã nghe người ta nói, thượng úy trẻ tuổi nhảy dù đến dưới trướng anh chưa đến nửa năm đó có biểu hiện vượt trội trong đợt diễn tập vừa mới kết thúc. Anh ta vừa vui mừng vừa lo lắng. Vui mừng là dù sao cũng là cấp dưới của mình, nói ra cũng hãnh diện. Lo lắng là sợ không giữ được người.

Thanh niên mà, lòng rất hoang dã. Hơn nữa có thể trải nghiệm mấy năm ở đại đội đặc chủng, sau này muốn phát triển lên nữa cũng dễ dàng hơn rất nhiều. Có điều đây không phải là tuyệt đối. Điều kiện của sư đoàn A chỗ anh không tệ, rất được quân khu coi trọng, cậu ta ở đây chưa chắc không có tiền đồ rộng mở.

Trưởng ban Lý nói rõ thiệt hơn, nói gần xấp xỉ một giờ, nói đến khô cả miệng. Nhưng xem chừng Từ Nghi vẫn không hề lung lay. Trong lòng không khỏi có chút sốt ruột. Tên nhóc này không phải là muốn đi thật chứ?

Anh ta háng giọng, thoáng gõ bàn:

“Cuối cùng nghĩ như thế nào, trả lời chắc chắn cho tôi.”

Từ Nghi cười, có chút bất đắc dĩ:

“Trưởng ban Lý, tôi vẫn chưa kịp suy nghĩ về những chuyện này.”

Trưởng ban Lý trợn mắt:

“Nói dối. Đã đến lúc này còn chưa suy nghĩ?”

Từ Nghi nhìn ra ngoài cửa sổ:

“Tôi không gạt sếp. Nếu như tôi ôm ý định vào đại đội đặc chủng, lúc này chắc chắn tôi sẽ không do dự. Nhưng tôi không có, tôi chỉ cần quá trình này, về phần kết quả tôi vẫn chưa nghĩ rõ ràng.”

Có thể nói, anh hoàn toàn không có thời gian suy nghĩ rõ ràng. Trưởng ban Lý lần đầu thấy vậy:

“Vậy cậu định thế nào?”

“Nói sau đi.” - anh quay đầu lại, ánh mắt trong trẻo - “Bất kể tôi đi đâu đều ghi nhớ những điều tốt của sếp.”

Trưởng ban Lý “À” một tiếng:

“Đây là cậu rót thuốc mê cho tôi, hay là tiêm kim dự phòng hả? Có điều tôi cũng hiểu, tôi không quyết định được cậu đi hay ở, đúng không?”

Từ Nghi cười, không nói gì. Trưởng ban Lý vờ như thẹn quá thành giận, xua tay bảo anh rút đi.

Rời khỏi phòng làm việc, Từ Nghi mơ hồ cảm thấy hơi hanh khô. Anh nhanh chóng bước đi, lúc đến ngã rẽ cầu thang, suýt nữa va phải một người, định thần lại thì thấy là tham mưu trưởng Cố Hoài Việt.

Từ Nghi lập tức đứng nghiêm, giơ tay chào:

“Tham mưu trưởng.”

Cố Hoài Việt ra hiệu anh bỏ tay xuống:

“Tối hôm qua anh đã biết tin cậu trở về, sợ quấy rầy cậu nghỉ ngơi nên không đến gặp cậu. Sao hả, vừa rồi lão Lý tìm cậu nói chuyện rồi à?”

“Vâng.”

“Lão Lý này đúng là nóng vội.” - Cố Hoài Việt bật cười, nhìn Từ Nghi - “Được rồi, hiếm lắm hôm nay mới được thư giãn một ngày, đừng suy nghĩ nhiều nữa.”

Từ Nghi đáp “Vâng”, lại hỏi:

“Chị dâu đã đến ạ?”

“Vẫn chưa, chắc là Mạnh Mạnh tham ngủ nên trễ giờ. Anh đã bảo tài xế đi đón.” - nhớ đến con gái út, vẻ mặt Cố Hoài Việt càng ôn hòa hơn - “Sao vậy, Tiểu Chủ đến chưa?”

“Chưa ạ.”

Từ Nghi mấp máy môi. Cố Hoài Việt hơi kinh ngạc, vừa nhìn về mặt Từ Nghi đã gần như hiểu ra. Anh ta không nhiều lời, chỉ vồ vồ vai Từ Nghi.

Được người ta an ủi như vậy, tâm trạng Từ Nghi càng phức tạp hơn. Nhất thời bước chân cũng không còn nhanh như lúc nãy, chào từ biệt Cố Hoài Việt xong, từ từ đi xuống cầu thang, rời khỏi tòa nhà trụ sở.

Lúc này trời đã hoàn toàn quang đãng. Tuy nhiệt độ rất thấp nhưng nhìn thấy ánh nắng rực rỡ, lòng người cũng nhẹ nhõm khoan khoái thếp. Bên phải phía trước là hội trường 81, có mấy người lính đang mang đạo cụ vào trong, xem ra là vì buổi biểu diễn tối nay. Từ Nghi đứng lại, tay che trán đón ánh nắng mặt trời, chăm chú nhìn vào biểu tượng quân hiệu 81 to lớn ngay phía trên hội trường.

Nghe lính cũ nói, sau khi hội trường 81 này xây xong, không biết đã chứng kiến bao nhiêu đám cưới của cô dâu chú rể, ngay cả đám cưới của tham mưu trưởng Cố Hoài Việt sư đoàn bọn họ cũng tổ chức ở đây. Lúc đó anh nghe liền rất hâm mộ, đồng thời cũng nghĩ đến Chú Điem.

Họ đã ở bên nhau lâu như vậy, nhưng anh vẫn thiếu cô một lễ cưới. Đã từng lên kế hoạch tổ chức ở đây, còn muốn đưa cô đến xem, nhưng chưa từng ngờ rằng thật sự đến ngày hôm nay lại là như vậy. Tâm trạng ủ rũ không nói cũng rõ, nhưng nhiều hơn là áy náy. Anh thiếu cô quá thật quá nhiều, nhiều đến mức muốn bù đắp cũng khó khăn. Có lẽ chuyện lần này chỉ là một bước ngoặt, bao nhiêu ảm ức cô phải chịu đựng cùng nhau bùng nổ như vậy, cho nên mới không muốn tha thứ cho anh.

Khẽ thở dài từ đáy lòng, anh thu tay lại, nhìn chăm chú thêm chốc lát mới quay người đi. Lúc chưa về ký túc xá đã nghe thấy có người gọi anh ở phía sau. Quay đầu nhìn lại là nhân viên thông tin Tiểu Mã bên cạnh Cố Hoài Việt.

Tiểu Mã thở hển hển chạy đến trước mặt anh:

“Tham mưu Từ, tham mưu trưởng bảo anh đến quảng trường trước tòa nhà trụ sở, có việc tìm anh.”

“Gấp vậy à, tham mưu trưởng có nói là chuyện gì không?”

Tiểu Mã lắc đầu:

“Anh đừng chậm trễ nữa, mau đi đi.”

Từ Nghi thấy thế đành tăng nhanh bước chân quay trở lại. Tiểu Mã nhìn mà sốt ruột:

“Tham mưu trưởng nói là phải chạy, phải chạy đấy?”

Từ Nghi khẽ cắn răng, chân chạy như điên.

Trước quảng trường tòa nhà trụ sở, Cố Hoài Việt đang chấp tay sau lưng đứng chờ ở đó, nhìn thấy Từ Nghi liền vẫy vẫy tay với anh:

“Lại đây.”

Từ Nghi điều hòa lại hơi thở, hỏi Cố Hoài Việt:

“Tham mưu trưởng, anh tìm em ạ?”

Cố Hoài Việt “Ừ” một tiếng, nhưng cũng không nhìn anh, mắt nhìn thẳng về phía trước, ánh mắt mang ý cười:

“Cậu xem, đến rất nhanh.”

Từ Nghi nhìn theo tầm mắt anh ta. Một chiếc xe Jeep vừa mới chạy qua cổng sư đoàn A, chậm rãi đến quảng trường, cuối cùng thì dừng hẳn. Tài xế nhảy xuống xe, mở cửa ở hàng ghế sau, một cô bé hoạt bát bước xuống, là con gái của Cố Hoài Việt, Cố Mạnh Mạnh.

Cô bạn nhỏ Cố Mạnh Mạnh vui sướng chạy về phía ba mình, ngay cả Nghiêm Chân bước xuống theo sau dận dò cô bé chạy chậm một chút cũng không kịp.

Thấy hai mẹ con này, Từ Nghi đột nhiên có dự cảm. Anh nghĩ, tham mưu trưởng sẽ không rảnh rỗi gọi anh đến xem cảnh này chứ. Đầu óc vừa kích động anh đã tiến lên hai bước. Chỉ vèn vèn có hai bước, anh thấy một người bước xuống xe. Người đó mặc một chiếc áo khoác màu xanh lá, tôn lên làn da trắng muốt như tuyết. Gió cuốn thổi rối mái tóc cô, theo phản xạ cô đưa tay giữ lại.

Mọi cử chỉ của cô đều quen thuộc đến vậy, dù cô dùng khẩu trang và khăn quàng cổ che đi nửa khuôn mặt, nhưng trong nháy mắt Từ Nghi liền nhận ra được đó là Chử Diễm vợ anh.

Thật sự thấy người, anh lại ngơ ngác tại chỗ. Niềm vui bất ngờ đến quá nhanh, như một trận thủy triều tràn qua khoang phổi, anh cảm thấy ngay cả hơi thở cũng bị dồn ứ. Anh đứng tại chỗ như ngây dại, nhìn Chử Diễm càng đến càng gần.

Tuy nhiên Chử Diễm như không nhìn thấy anh, từ từ đi đến đứng bên cạnh Nghiêm Chân. Cô tháo khẩu trang, cất tiếng chào Cố Hoài

Việt, lại véo mặt Tiểu Mạnh Mạnh.

Cô bạn nhỏ Cố Mạnh Mạnh kéo tay Chủ Điem, ngẩng đầu hỏi Nghiêm Chân:

“Mẹ, có thể để dì Điem Điem chơi chung với chúng ta không ạ?”

Nghiêm Chân liếc nhìn Từ Nghi đứng cách đó không xa, cười từ chối con gái:

“Chờ trở về được không? Hôm nay dì Điem Điem cũng có việc đấy.”

Cố Hoài Việt khom lưng bế con gái lên, hôn một cái lên bầu má nhỏ nhắn của cô bé, sau đó nói với Từ Nghi:

“Còn đứng ngây ra à? Thật sự định để Tiểu Chủ theo chơi với Mạnh Mạnh sao?”

Từ Nghi lấy lại tinh thần, đi đến đứng cạnh Chủ Điem. Cố Hoài Việt thấy thế thì nhẹ cười, dẫn vợ con đi trước một bước.

Đưa mắt nhìn ba người rời đi, Từ Nghi nghiêng người nhìn Chủ Điem. Thấy cô cúi đầu nhìn mũi chân, gần nửa khuôn mặt đều bị khăn quàng cổ che mất, không thấy rõ vẻ mặt cô.

Hai người đều im lặng, Từ Nghi đưa cánh tay lạnh lặn ra muốn nắm tay Chủ Điem lại bị cô tránh né. Lúng túng ho khan hai tiếng, Từ Nghi mở lời, tiếng nói vẫn không khỏi có chút khẽ khàng:

“Đến rồi.”

Chử Điem vẫn cúi đầu, hồi lâu mới ừ.

Từ Nghi cười, là nụ cười xuất phát từ nội tâm:

“Đi thôi, về ký túc xá anh trước, ở đây lạnh lắm.”

Hai người một trước một sau trở về ký túc xá trụ sở cán bộ, suốt quãng đường dẫn đến không ít cái nhìn chăm chú của mọi người, nhất là người độc thân. Từ Nghi đi phía trước, che cô lại phía sau.

Trong ký túc xá, dưới đất còn bày túi đồ hé mở và vài vật linh tinh chất đống. Túi là của anh, đêm qua trở lại đã là hai giờ sáng, mệt đến mức sức lực cạn kiệt cứ vút đó trước đã. Còn lại những vật khác đều là của bạn cùng phòng. Từ trước đến nay mấy anh em kia đều không thích dọn dẹp phòng ốc, lúc anh ở còn có thể thu dọn giúp, anh không ở thì chỉ có thể để mặc họ vút đồ lung tung như vậy.

Từ Nghi liếc căn phòng bừa bộn, để Chử Điem ngồi ở nơi sạch sẽ nhất - trên giường của anh.

“Em ngồi đây trước, anh dọn dẹp nơi này một chút.” - anh nói, rót cốc nước cho Chử Điem - “Uống cốc nước trước đi.”

Chử Điem nhìn đăm đăm cốc nước bốc hơi nóng, không nhận. Từ Nghi còn tưởng rằng cô sợ cốc không sạch sẽ, cười cười nói:

“Là cốc của anh, uống đi.”

“Em không khát.” - cô nói.

“Vậy thì cầm lấy sợi ấm tay đi, bây giờ không mở điều hòa, lạnh lắm.”

Thấy anh cố ý nhét cho cô, Chủ Điem đành phải nhận lấy. Đồng thời cô cũng chú ý đến cánh tay của Từ Nghi, đôi môi mấp máy hỏi:

“Tay anh bị sao vậy?”

Từ Nghi rũ mắt, cười đáp:

“Lúc diễn tập không cẩn thận làm bị thương, không có gì đáng ngại.”

Anh đi diễn tập rồi sao? Đây chính là nhiệm vụ theo lời anh nói à? Thảo nào nhiều ngày không liên lạc được như vậy. Chủ Điem chăm chú nhìn cánh tay của anh, đôi mắt lóe lên ánh sáng nhạt rồi vụt tắt.

Từ Nghi lại vội vàng dọn dẹp, một tay phải mất thời gian khá lâu mới dọn dẹp xong. Anh thẳng người dậy, thở phào nhẹ nhõm. Quay đầu lại nhìn Chủ Điem vẫn không thốt một lời, phát hiện cô vẫn cúi đầu, chiếc cốc nắm trong tay đã sớm không còn bốc hơi nữa. Anh đi đến nói với cô:

“Nước không còn nóng nữa, anh đổi cho em cốc khác nhé.”

Chủ Điem không lên tiếng, cũng không ngẩng đầu, làm như không nghe thấy gì.

“Điem Điem.” - anh khom lưng, hạ thấp tiếng nói - “Anh đổi cốc nước cho em.”

Chủ Điem vẫn không để ý đến anh. Từ Nghi đành phải đưa tay lấy đi cốc nước trong tay cô, thoáng chốc dường như nghe thấy một tiếng tí tách, mu bàn tay thấm một chút lạnh lạnh. Anh khẽ giật

mình, mượn ánh nắng xuyên qua cửa sổ, anh nhìn thấy vết nước trên mu bàn tay đang sáng lấp lánh.

Cô khóc. Vô số giọt nước mắt rơi xuống, lặng lẽ không thành tiếng.

Gần như trong nháy mắt, Từ Nghi cảm thấy lòng mình bỗng rất như bị bàn là là qua. Có chút bất ngờ không kịp phòng ngự, cốc nước đang cầm trong tay cũng thoáng run lên theo.

Anh cúi đầu, đặt cốc nước qua một bên, đưa tay từ từ lau nước mắt cho Chử Diễm. Nhưng nước mắt càng lúc càng nhiều, anh lau không hết, dứt khoát ôm cô vào lòng, mặc cho nước mắt thấm ướt áo khoác quân đội màu xanh lục anh đang mặc.

“Diễm Diễm.”

Anh gọi tên cô, lại không biết nên nói gì. Chử Diễm vẫn khóc, tất cả ảm ức đều bị hai chữ này kích thích. Cô véo, đá, đẩy, đánh anh không muốn anh ôm. Nhưng bất kể thế nào, anh vẫn không buông tay, dùng một cánh tay lành lặn ôm chặt lấy cô.

Qua hồi lâu, tiếng khóc Chử Diễm giảm đi rồi ngừng lại, lại đẩy anh ra nhưng vẫn không thấy anh buông tay. Chử Diễm tức giận, nhưng cô đã khóc đến mệt lả, chẳng còn sức lực làm gì nữa. Vẫn khó chịu một hồi, cô cất tiếng khản đặc:

“Buông em ra, sắp thở không được rồi.”

Từ Nghi cúi đầu nhìn nhìn cô, thấy cô thật sự không thoải mái đành phải từ từ thả lỏng tay ra. Chử Diễm được tự do, phản ứng

đầu tiên là đi lấy túi. Nhưng điều này lại khiến Từ Nghi hoảng sợ, anh vội vàng nắm lấy tay cô, tiếng nói có chút căng thẳng:

“Dừng đi!”

Chử Điem sững sốt trong thoáng chốc, sau đó hất tay anh, lấy một bao khăn giấy trong túi ra. Hóa ra cô định lau mặt. Từ Nghi thờ phào nhẹ nhõm, kịp nhận ra biết mình đã khân trương quá mức rồi.

“Để anh lau cho em.”

Anh giữ tay cô lại, cầm lấy khăn giấy trong tay cô, mang đến một chiếc khăn lông mềm mại mới tinh, ngâm trong chậu nước nóng, sau khi vắt khô bằng một tay, anh đi đến.

“Ở đây quá lạnh, phải dùng nước nóng đắp kỹ, tránh bị lạnh cóng.”

Anh vừa nói vừa lấy khăn lông phủ lên mặt cô. Nhưng lúc khăn phủ xuống Chử Điem lại “khôn ngoan” ra sức quay mặt đi không muốn để anh chạm vào. Từ Nghi hết cách đành ngồi xuống, khẽ gio cánh tay bị thương lên, quay mặt cô lại.

Cuối cùng khăn lông vẫn đắp lên mặt, Chử Điem nhìn cánh tay quấn băng gạc kia của anh, vành mắt từ từ đỏ lên. Cô hối hận, cô không nên đến đây, cô vừa đến đã không nhìn được khóc lóc trước mặt anh, quá mất mặt mà. Cô không muốn như vậy, cho dù tức giận tát anh một cái cô cũng không muốn khóc. Nhưng không có cách nào, cô không khống chế mình được.

Trong lòng Từ Nghi biết rất rõ tất cả chuyện này, anh im lặng trong chốc lát, nhìn đôi mắt cô ửng đỏ, khẽ nói:

“Điềm Điềm, chỉ cần em đừng khóc, anh sẽ mặc cho em đánh chửi, có được không?”

Chủ Điềm rũ mắt, cô nuốt ngược nước mắt lại mới ngẩng đầu lên, giọng khản đi nói:

“Em chẳng phí sức đánh anh đâu, em còn ngại tay đau nữa kìa. Em đơn giản không cần anh nữa là được rồi, không phải vừa hay trước đó anh còn hỏi em như thế sao, coi như đây là câu trả lời của em.”

Đây là câu nói dài nhất từ nãy đến giờ cô nói với anh, nhưng Từ Nghi nghe thấy mà kinh hãi. Kể từ khi gửi đi những tin nhắn kia, cô chẳng nhận điện thoại của anh, cũng không trả lời tin nhắn của anh nữa. Từ Nghi cũng biết có lẽ chỗ nào không đúng rồi. Lúc trước vẫn chỉ là phỏng đoán, bây giờ nghe cô nói ngay trước mặt, anh liên lập tức bừng tỉnh.

Lời đã thốt ra khỏi miệng, có chán nản hối hận nữa cũng không giải quyết được gì. Từ Nghi bịt chặt mắt Chủ Điềm, giải thích với giọng hơi cứng nhắc:

“Anh không có ý này.”

Anh hỏi cô như vậy không phải là muốn nói chia tay.

“Vậy anh có ý gì? Lẽ nào anh nói những lời đó đều là lừa em?”

Cô lấy di động ra, bấm vào Weixin đưa cho anh xem.

“Chứng cứ” ngay trước mặt, Từ Nghi không có lời nào để nói. Những điều này là do đêm đó tuyết kia, một mình anh ngồi trên ngọn đồi nói từng câu một, thu âm lại, gửi cho cô. Mỗi một câu đều là anh nói, không chống chế được.

“Không phải anh tự ti, cảm thấy không xứng với em sao? Vậy thì chia tay là được, dù sao quyền quyết định là ở phía em. Một người đàn ông ngay cả chuyện này còn không làm chủ được thì tại sao em còn phải ở lại bên cạnh anh nữa chứ.”

Tuy biết rõ đây là lời nói giận dỗi của Chủ Điem, nhưng cuối cùng Từ Nghi vẫn có vài phần khó xử. Anh cúi đầu, tiếng nói rất khẽ:

“Anh giao quyền quyết định cho em, nếu như em thật sự cảm thấy anh khiến em khó mà chịu đựng, em có thể lựa chọn bỏ anh...” - ngập ngừng, anh có chút khó khăn nói tiếp - “Đêm đó đúng là nghĩ như vậy, cho nên hỏi em qua điện thoại xong, ngay hôm sau tỉnh lại liền hối hận.”

“Hối hận cái gì?”

“Anh không nên để em lựa chọn.”

“Lẽ nào anh không phải cố ý?” - Chủ Điem ra vẻ bình tĩnh, che giấu tiếng ghen ngào trong giọng nói - “Chắc chắn anh cảm thấy em chính là con ngọc, bất kể thế nào cũng sẽ không rời khỏi anh đúng không? Nên anh mới dám hỏi em như thế.”

“Làm sao anh dám nghĩ vậy chứ?” - ý nghĩ muốn móc tim ra cho cô xem Từ Nghi đã nghĩ sẵn rồi - “Là bởi vì sợ nên anh mới hối hận, hối hận chết được. Nếu như có thể, anh chỉ nói với em một câu thôi.”

“Nói gì?”

Chữ Diễm ngẩng đầu nhìn anh.

“Anh sẽ nói với em, con người anh là vậy, em không cần cũng phải cần.”

Lúc nói lời này, hai tay anh nâng mặt cô lên, ánh mắt nhìn thẳng vào cô, đôi mắt đen nhánh sáng ngời làm người ta hơi sợ hãi. Trái tim Chữ Diễm thoáng đập mãnh liệt. Cô nắm lấy áo trước ngực, chớp mắt một cái, nước liền rơi xuống tí tách. Từ Nghi hơi bối rối đưa tay ra, không biết nên chạm vào cô ở đâu.

“Diễm Diễm, là lỗi của anh.”

Thoáng do dự, anh vẫn ôm lấy cô, nhưng không dám ôm cô chặt như lúc nãy nữa.

“Từ Nghi, anh là tên khốn vô sỉ, anh là tên đáng ghét như vậy.” - Chữ Diễm tức giận đấm bả vai anh - “Gì mà em có chịu cần anh không? Em vì anh mà chị Chữ Ngật Sơn chế giễu, vì anh ngày ngày đều không ngủ ngon sợ anh làm nhiệm vụ xảy ra chuyện gì, ba gặp tai nạn giao thông vào viện, anh vì nhiệm vụ không đến được khiến mẹ tức giận vô cùng, em còn nói tốt giúp anh. Bây giờ anh hỏi em có chịu cần anh không, sao anh không sớm hỏi vậy đi? Ban đầu anh đừng kết hôn với em nữa. Anh để em chịu bao nhiêu ảm ức như vậy anh không nghĩ làm sao bù đắp thật nhiều cho em, còn hỏi em vấn đề này. Lúc nào em bị anh làm tức chết mà?”

Trút hết một hơi, sức lực toàn thân Chữ Diễm đều bay biến, nhỏ giọng khóc nức nở. Cô không chỉ tức giận, mà còn sợ hãi, sợ cô nói

một câu không cần anh, anh sẽ thật sự bỏ đi, không quay đầu lại nữa.

Từ Nghi chẳng thốt lên nổi một câu, anh xin lỗi, anh sai rồi, anh quá yếu ớt. Anh ôm chặt cô, mắt có chút ẩm ướt.

Khóc một trận thoải mái, tâm trạng Chủ Đìem cũng dễ chịu hơn nhiều. nhưng khóc cũng mất rất nhiều sức lực, Chủ Đìem mệt mỏi muốn ngủ, Từ Nghi liền bỏ đồ xuống, lập tức đi trải giường cho cô.

Anh diễn tập bên ngoài lâu như vậy, chần mèn của anh vẫn chưa từng đem phơi, cất trong tủ khó tránh khỏi ẩm ướt, ngủ có chút lạnh lẽo. Từ Nghi liền đổ đầy túi giữ ấm cho cô, còn muốn ngủ chung với cô. Con giận trong lòng Chủ Đìem còn chưa tiêu tan đương nhiên không đồng ý, cô trừng mắt đuổi anh đi, thoải mái chui vào chăn.

Từ Nghi ở bên cạnh giả bộ dọn dẹp đồ đạc. Chờ hơi thở của Chủ Đìem dần dần trở nên kéo dài đều đặn, anh cởi áo khoác quân đội, leo lên giường.

Chiếc giường chật hẹp chen chúc hai người, trong mơ Chủ Đìem cảm thấy hơi khó chịu, “hừ” một tiếng nho nhỏ. Từ Nghi vội vàng dừng lại hành động, ngay cả hít thở cũng đình chỉ, lúc xác định cô vẫn còn đang ngủ mới từ từ nằm xuống.

Vốn chỉ định ở bên cạnh Chủ Đìem, làm ấm giường cho cô. Nhưng có lẽ quá mệt mỏi, hơn nửa tháng nay không phải gây lộn thì là diễn tập, bên tai văng vẳng tiếng lửa đạn vô tận, đã lâu anh không được ngủ một giấc ngon lành. Cố gắng gượng mười mấy phút, cuối cùng vẫn không chống lại được mệt mỏi, Từ Nghi cũng ngủ thiếp đi.

Hai người ngủ một giấc đến hơn nửa buổi chiều. Khi Chủ Đìềm tỉnh lại sắc trời đã tối sầm. Cô ngủ đến mức đầu óc hơi mụ mị, hồi lâu mới nhớ ra mình đang ở đâu. Cử động cánh tay lại cảm thấy hơi nhức mỏi, vừa nhìn mới phát hiện hóa ra đã bị cánh tay ai đó đè lên.

Chủ Đìềm kêu “hừ”, nể mặt anh đang bị thương, không so đo việc anh tự ý bò lên giường khi chưa có sự đồng ý của cô. Dè dặt rút cánh tay ra, không ngờ lại làm Từ Nghi tỉnh dậy.

Anh mở choàng mắt, trong đôi mắt lóe lên một tia sáng cảnh giác:

“Sao vậy, có chuyện gì thế?”

Chủ Đìềm tức giận trở mình:

“Không có gì, là anh đè lên cánh tay em.”

Từ Nghi vẫn còn hoảng hốt, thấy rõ đây là ký túc xá của mình anh mới thở phào nhẹ nhõm. Xem ra gần đây anh thật sự quá mệt mỏi, nằm mơ vẫn còn đang diễn tập.

Nghiêng đầu nhìn Chủ Đìềm, thấy cô không có ý đuổi mình xuống giường thì càng được voi đòi tiên, vươn cánh tay lướt qua đỉnh đầu cô, kéo cô đến gần.

Chủ Đìềm chẳng muốn cho anh chiếm ưu thế, ra sức trốn tránh anh. Nhưng một chiếc giường chỉ lớn nhiều đó, cô có thể trốn đi đâu được? Đến cuối cùng vẫn để Từ Nghi được như ý.

“Một lát thôi.” – anh nói, một tay ôm chặt lấy eo cô, cầm đặt lên mái tóc mềm mại nơi đỉnh đầu cô - “Chỉ ôm một lát thôi.”

Tuy Chủ Đìem không muốn tha thứ cho anh nhanh như vậy, nhưng vòng ôm này quá ấm áp, cô thật có chút luyến tiếc. Khe khẽ đá anh hai cái, cô nói:

“Năm phút thôi. Hết năm phút phải nhanh chóng xuống giường cho em.”

Từ Nghi nhắm hai mắt, “Ừ” một tiếng. Bị anh ôm vào ngực, Chủ Đìem không nhìn thấy vẻ mặt của anh, chỉ có thể cảm nhận được sự chấn động nơi lồng ngực anh, và cả mùi hương quen thuộc. Nói ra, cô luôn rất tò mò một chuyện, thân là một người lính, anh chưa bao giờ dùng nước hoa, nhưng mỗi lần gần gũi bao giờ cũng có thể ngửi thấy mùi hương mát rượi.

Lúc hỏi anh thì người đàn ông này rất tùy ý nói có lẽ do mùi nước xả quần áo, bởi vì thứ mang hương thơm thường dùng chỉ có loại này thôi. Nhưng cô lại rất cố chấp cho rằng, đây là điểm đặc biệt của anh, có lẽ chỉ có cô gần gũi như vậy mới phát hiện được.

Chủ Đìem không khỏi lại nhích đến gần một chút, sau đó cảm thấy lồng ngực anh lại đang run lên. Anh cười! Như làm chuyện xấu bị bắt quả tang, Chủ Đìem có chút thẹn quá thành giận:

“Anh cười cái gì?”

Từ Nghi không thể giả bộ ngủ nữa, anh hơi thả lỏng cô ra, cúi đầu nhìn cô chăm chú. Đôi mắt lóng lánh, đôi môi khẽ cong, còn có gương mặt ửng hồng sau khi ngủ say khiến cả khuôn mặt cô trông vô cùng linh động. Cô là Chủ Đìem, cũng là vợ anh.

Từ Nghi bỗng có cảm giác không nhịn được nữa, cho nên lúc Chủ Đìem ra oai đuổi anh xuống giường, anh ra tay chế ngự trước rồi cúi

thấp đầu hôn một cái lên môi cô.

Phản ứng đầu tiên của Chủ Điem là muốn đẩy anh ra, nhưng phía sau anh có gì đó cản trở, đó là chiếc bàn đặt giữa hai giường, cô hoàn toàn không đẩy anh được. Ở trên chiếc giường nhỏ thế này, hai cánh tay cô chống lên lồng ngực anh, eo thì bị anh giữ chặt, trốn cũng không trốn được.

Sự chống cự của cô kích thích anh gồng sức nhiều thêm, cánh môi bị hôn đến râm ran, đầu lưỡi cũng như sắp bị cắn nát, mút một cái liền đau đến muốn roi nước mắt. Chủ Điem nhỏ giọng thở hển hển, cảm nhận được nụ hôn của anh nồng cháy đến độ có thể thiêu đốt người ta, không bao lâu tim liền đập rộn rã, cảm giác thở không ra hơi.

Cô nhỏ giọng kêu “um”, khẽ đấm Từ Nghi vài cái, một lát sau mới dần dần được buông ra. Anh thỏa mãn hôn lên mặt, sau tai và chiếc cổ trắng ngần của cô. Cô khẽ thở hển hển trong lòng anh, trong giây phút ấy trong phòng chỉ còn tiếng thở của hai người.

Sau khi Chủ Điem khôi phục lại, giận quá đá Từ Nghi một cú. Anh không rên rỉ không nhúc nhích, lại càng ôm cô chặt hơn.

“Anh... lúc nào cũng vậy.”

Cô giận cũng không biết mắng anh thế nào, bao giờ cũng là hôn cô, bắt nạt cô mà chẳng mảy may báo trước như vậy, cô không có bất cứ chuẩn bị gì, mỗi lần đều rất thảm hại.

“Anh nhớ em.”

Câu nói này khiến Chử Điem mềm lòng, nhưng miệng thốt ra lại hóa thành một tiếng “hứ” giận dữ. Thật ra thì, làm sao cô không cảm nhận được chứ. Bàn tay anh ôm eo cô chẳng biết luồn vào khi nào, vuốt ve tỉ mỉ cách lớp áo lót mỏng manh, thỉnh thoảng ra thêm chút sức lực ép sát cô vào mình, hiển nhiên Chử Điem cảm nhận được phản ứng bên dưới của anh. Hừ, người đàn ông này!

“Em không muốn.”

Cô định nghiêm túc từ chối anh, nhưng lúc vừa thốt ra ba chữ kia, ngay cả chính cô cũng giật mình. Giọng điệu yếu ớt chẳng hề mạnh mẽ, càng giống như là sợi tơ đường bị kéo ra, ngọt ngào, dường như còn quấn lại vài vòng. Nói xong cô cũng im bật.

Từ Nghi bị vợ mình trêu chọc cũng có chút khó chịu, nhưng nơi này quả thật không phải chỗ tốt. Ký túc xá độc thân người đến người đi, chỗ lại nhỏ như vậy, không buông ra cả hai đều khó chịu.

“Anh biết.” - Từ Nghi nói, không nhìn được hôn lên má cô một cái - “Anh không chạm vào em, anh nói chuyện với em thôi.”

Chử Điem dẫu môi, giống như chính cô tự mình đa tình vậy. Mặt cô vùi sâu vào ngực anh, trốn không cho anh hôn, chọc nhẹ anh một cái, cô nhỏ giọng nói:

“Không chạm vào em, vậy anh cũng đừng có phản ứng, đừng chen lấn em.”

Cô định bảo anh đừng có đẩy vào cô, bởi vì chính cô cũng rất khó chịu. Nhưng lời đến khóe miệng lại không thốt ra được liền biến thành như vậy. Sự trêu chọc trong vô thức này thật sự đòi mạng Từ Nghi, anh thềm hít sâu một hơi, tiếng nói ôn hòa lộ chút bất đắc dĩ:

“VẬY em giết anh đi cho rồi.”

Lại mồm mép tron tru rồi! Nhưng tâm trạng Chủ Đìem chuyên biến tốt đẹp một cách khó hiểu, cô khẽ “hứ”, không đáng so đo. Hai người cứ lẳng lẳng nằm ôm nhau như thế trong chốc lát, con mệT mỏi lại kéo đến, Chủ Đìem lại sắp ngủ thiếp đi. Cô cuộn mình trong ngực Từ Nghi, lúc nằm im sắp ngủ mất thì đột nhiên nghe thấy anh hỏi:

“Khoảng thời gian trước ba xảy ra tai nạn giao thông hả?”

Chủ Đìem tỉnh táo lại, thoáng suy nghĩ mới đáp:

“Ba uống rượu, lái xe không cẩn thận. Hiện tại khá hơn nhiều, đã xuất viện nghỉ ngơi rồi.”

Từ Nghi ôm chặt cô:

“Đìem Đìem, cảm ơn em.”

Chủ Đìem không để ý đến câu nói này của anh, hồi lâu sau mới khẽ hỏi:

“Anh biết tại sao hôm đó ba uống rượu không?”

“Tại sao?”

“Trưa hôm đó ba và bác Mạnh cùng ăn cơm, có thể trò chuyện gì chứ. Ba uống nhiều quá mới xảy ra chuyện.”

Chữ Điem cố gắng nói bâng quơ, nhưng Từ Nghi nghe xong lại im lặng kéo dài. Cuối cùng Chữ Điem vẫn có chút không kiềm được cơn giận, cô ngẩng đầu, nhìn mặt Từ Nghi:

“Những chuyện kia anh cũng không nói với ba à?”

“Không có.”

Ánh mắt Từ Nghi không lánh tránh, chăm chú nhìn thẳng vào cô, đáp bằng âm điệu vô cùng vững vàng.

Chữ Điem không biết nên nói anh cái gì cho phải. Chuyện lớn như vậy, sau khi cô biết còn trần trọc ngủ không ngon mấy đêm lặn, chứ đừng nói là ba chồng cô. Chuyện này vẫn là tự Mạnh Hòa Ngọc nói cho ông biết, quả thật chẳng khác gì dao khoét tim ông. Thảo nào hôm đó ông uống nhiều rượu như vậy, nghe mẹ chồng nói, bởi vì cao huyết áp nên ông rất ít đụng vào rượu.

“Hôm nào rảnh rồi đi thăm ba một chút đi, bị bệnh nằm viện mấy tuần lễ, tinh thần ba rõ ràng không bằng trước kia nữa. Và lại, em nghe ra ý trong lời ba nói, ba đã không còn giận anh về chuyện anh đi lính nữa, ba còn cảm thấy anh làm rất tốt đấy.”

Cô không có lập trường trách cứ ba chồng mình thay Từ Nghi, hay xử phạt Từ Nghi thay ba anh, nên cô chỉ có thể nói những lời này thôi.

Nghe xong lời nói của cô, Từ Nghi không có trả lời. Anh nằm ngửa, mắt chăm chú nhìn trần nhà, không biết đang suy nghĩ gì. Chữ Điem cũng không thúc giục anh, trở người chuẩn bị đi ngủ, nhưng cảm thấy cánh tay Từ Nghi siết chặt, lại kéo cô trở về lòng ngực.

“Anh làm gì vậy chứ?”

Từ Nghi ôm rất chặt, cô không trở người được chỉ có thể ngâng đầu, phí sức lắc lắc cổ nhìn về phía anh. Nhưng Từ Nghi cúi đầu xuống, trốn sau mái tóc dày của cô, không để cho cô nhìn thấy. Nhận ra ý đồ của anh, Chử Diễm giật mình, quay mặt sang, cầm bàn tay anh đang giữ lấy eo cô. Cô cảm thấy tim anh đập tăng tốc lại nhẹ nhàng, cuối cùng lúc ổn định lại cô nghe thấy anh cất lời:

“Có nhớ một câu anh đã nói lúc cầu hôn em không? Anh nói anh không thể rời rắm cả đời. Nhưng bây giờ xem ra anh vẫn chưa đủ tỉnh táo, còn đang tự cho là đúng.”

Tự cho là đúng. Nghe thấy bốn chữ này, lòng cô chua xót không thôi.

“Cho nên nói anh cũng không thông minh đúng không?”

“Anh tự cho rằng mình thông minh, luôn là vậy.”

“Vậy sau này anh có còn vậy nữa hay không?”

Cô nhỏ giọng hỏi, nghe tựa tựa làm nũng. Anh hôn lên mái tóc dài sau tai cô:

“Sẽ không nữa, anh cam đoan.”

Chử Diễm suýt nữa bật khóc nhưng vẫn kiềm lại. Cô quay người, cho người đàn ông cô yêu nhất một nụ hôn. Cô cũng cam đoan, dù thế nào đi nữa, cô và anh đều sẽ ở bên nhau.

Ngày hôm sau, sau khi kết thúc liên hoan văn hóa quân doanh, sư đoàn A liền nhận được thư của đại đội đặc chủng gửi tới Từ Nghi. Trên thư thông báo anh đã thông qua vòng loại, chọn ngày là có thể đến đại đội trình diện. Nhận được lá thư này, trưởng ban Lý ban huấn luyện lại khó xử. Anh ta cầm lá thư đến tìm tham mưu trưởng Cố Hoài Việt, lẳng nhằng trong văn phòng Cố Hoài Việt gần một giờ.

Cố Hoài Việt buồn cười nhìn anh ta:

“Lá thư này là gửi cho tham mưu Từ, anh phải đi hỏi thẳng ý nghĩ và ý kiến của cá nhân cậu ta mới phải, tìm tôi có ích gì?”

Trưởng ban Lý mặt mày ủ rũ:

“Đã sớm tìm rồi, nói là chưa suy nghĩ đến vấn đề này. Hơn nữa, sư đoàn thật sự chịu thả cậu ta đi sao? Không ai tìm cậu ta nói chuyện à?”

Cố Hoài Việt trầm ngâm trong chốc lát, nhận lấy lá thư xem sơ qua lại đưa trả lại cho trưởng ban Lý. Trưởng ban Lý giương mắt nhìn anh, không biết anh có ý gì.

“Tôi có thể tìm cậu ta nói chuyện thử.” - một hồi lâu, Cố Hoài Việt nói - “Nhưng vấn đề có giữ được hay không, đừng nói là tôi, e rằng lãnh đạo cầm đầu trong sư đoàn đều quyết định không được.”

Trưởng ban Lý nghe mà hồ đồ:

“Lẽ nào bên đại đội đặc chủng cưỡng chế đòi người?”

Thử nghĩ thấy không đúng, đại đội đặc chủng phân công gay gắt đi nữa thì cũng chỉ trong nội bộ, một đơn vị cấp trung đoàn không thể nào vì một người lính mà công khai náo loạn với một đơn vị cấp sư đoàn được.

Cố Hoài Việt cười khẽ:

“Nếu thật sự như vậy cũng dễ xử lý, hiện giờ chỉ đích danh đòi tham mưu Từ, nhưng đâu chỉ có một đơn vị.”

Trưởng ban Lý chột giật mi mắt, ngay cả sư đoàn trưởng cũng không cự tuyệt được thì có thể là ai đây? Tập đoàn quân? Tổng bộ quân khu? Càng nghĩ tim trưởng ban Lý càng run, thì ra tham mưu Từ này có lai lịch lớn đây!

Giờ phút này, tham mưu Từ có lai lịch lớn đang chạy với tốc độ ổn định trên đường chạy tại thao trường. Thời tiết hiếm khi có một ngày rục nắng, chạy mười mấy vòng, đổ mồ hôi đầm đìa cả người, cảm giác hết sức thoải mái. Trên bãi tập, từng tốp lính mới nhập ngũ năm nay đang huấn luyện. Đại đội trưởng đội tân binh biết Từ Nghi, thấy anh dừng lại uống nước liền vẫy vẫy tay kêu anh qua.

Anh ta tập hợp tân binh lại, nói với đội ngũ:

“Giới thiệu một nhân vật với mọi người, tham mưu Từ tiếng tăm lừng lẫy của sư đoàn chúng ta, bạn cũ lúc tôi còn học ở trường quân đội. Các bạn rất may mắn, trễ vài ngày nữa là không gặp được tham mưu Từ của chúng ta rồi. Đi đâu à? Còn phải hỏi nữa sao, đương nhiên là đại đội đặc chủng. Toàn quân khu chỉ chọn mấy mươi người, dù làm bia đỡ đạn cũng vinh quang chứ đừng nói tham mưu Từ đã qua năm ả chém sáu tướng của chúng ta, một lần hành động

đã giành được át chủ bài qua ải. Tiếp theo xin mời tham mưu Từ nói vài câu.”

Từ Nghi đứng bên uống nước, nghe xong lời này bật cười, mắt khẽ híp lại:

“Có gì để nói đâu, tôi còn chưa thở đều nữa đây này.”

Thốt ra lời này xong, tiếng vỗ tay của các tân binh càng nhiệt liệt hơn, anh cũng phải đưa tay áp chế lại.

“Thật ra không có gì để nói cả.” - nhìn lần lượt từng gương mặt trẻ tuổi, Từ Nghi nói - “Trước kia lúc mới xuống đại đội làm chính trị viên hai năm, làm công tác tư tưởng nhiều nên khi nói chuyện căn bản không cần suy nghĩ. Bây giờ tôi đã rời khỏi đại đội cũ cũng gần một năm rồi, nói ít đi, miệng cũng trở nên ngốc.”

“Không để anh làm công tác tư tưởng đâu, tôi còn có chính trị viên mà. Anh liền truyền thụ chút bí quyết huấn luyện tâm đắc đi. Nhanh lên nào, đừng giấu mà.”

Đội trưởng đội tân binh cười thúc giục. Từ Nghi cũng cười, cười xong anh nói:

“Đừng nghe đại đội trưởng của các cậu nói mò, đi lính, nếu như cậu chỉ muốn làm một người lính tốt thì không có đường tắt gì. Làm người trung thực, làm việc vững chắc, chỉ tám chữ này thôi. Nếu có thể làm được, cậu nhất định sẽ rất thành công. Cũng nhất định có thể trở thành một người lính tốt là bởi vì cậu sống kiên định” - anh nói, vẻ mặt càng thêm chân thành ôn hòa - “Chỉ cần có thể sống kiên định thì ở đâu cũng như nhau.”

Anh nói xong, tốp tân binh trẻ tuổi yên lặng trong chốc lát lại vỗ tay nhiệt liệt. Nhưng đại đội trưởng đội tân binh lại nhận ra có gì bất thường, lúc định bắt anh hỏi vài câu thì người đó đã đi xa.

Nói xong những lời này, Từ Nghi thấy Cố tham mưu trưởng Cố Hoài Việt đứng dưới tàng cây bạch dương cách thao trường không xa, cũng không biết đến từ lúc nào. Từ Nghi đi đến chào:

Cố Hoài Việt nhìn tân binh huấn luyện phía trước, thông thả nói:

“Anh thấy cậu quá khiêm nhường rồi, không làm công tác tư tưởng nhưng tùy tiện nói vài câu văn cũng rất có đạo lý.”

Từ Nghi cười không nói.

Cố Hoài Việt dòi mắt, đánh giá Từ Nghi từ trên xuống dưới trong giây lát, nói:

“Đi đây một chút, anh có chuyện muốn nói với cậu.”

Dọc theo thao trường, hai người đi từ từ về phía nhà kho nhỏ phía sau, đi được vài bước, Cố Hoài Việt mới hỏi:

“Bên đại đội đặc chủng đã gửi thư đến, nếu cậu bằng lòng, ngày mai sẽ có thể làm thủ tục điều động cho cậu.”

Từ Nghi thoáng giật mình, không ngờ Cố Hoài Việt sẽ nói thẳng như vậy, vừa bắt đầu đã nói lời này.

Cố Hoài Việt cũng nhìn được ra vẻ kinh ngạc của anh, anh ta nhướn mi nói:

“Anh biết cậu nghĩ thế nào, nếu chính ủy tìm cậu, e là muốn giữ cậu lại. Nhưng anh không phải là đại diện trong sư đoàn đến tìm cậu nói chuyện, nên không nói nhiều lời như vậy với cậu. Có điều chúng ta nói gì cũng không quan trọng, quan trọng là cậu muốn đi đâu.”

Im thin thít hồi lâu, Từ Nghi nói:

“Thật ra thì em cũng không rõ.”

“Không rõ?” - Cố Hoài Việt nhìn anh - “Không rõ thì ban đầu cậu còn tham gia cuộc thi tuyển chọn này làm gì? Anh không tin cậu là loại người làm chuyện không có mục đích.”

Từ Nghi thoáng mím môi, khẽ cười:

“Nói ra lời này chính em cũng không tin được. Nhưng mà tham mưu trưởng, lúc đăng ký trong đầu em trống rỗng, lời này em cũng đã nói với trưởng ban Lý, em chỉ cần quá trình này, về phần kết quả, em chưa từng suy nghĩ đến.”

Cố Hoài Việt cũng im lặng, hai người từ từ đi qua nhà kho, lên một mỏm núi phía sau nhà kho. Quan sát từ nơi này có thể nhìn thấy toàn cảnh doanh trại của sư đoàn A. Hình ảnh như vậy từng được một tạp chí bình luận chụp từ trên không, một trong những tấm ảnh ghép của quân khu B, dùng trong bản báo cáo lớn về lực lượng nòng cốt của bộ binh Trung Quốc. Vì vậy sư đoàn A cũng là đơn vị cực kỳ xuất sắc, có thể được một nơi như vậy giữ lại cũng là một sự khẳng định đối với người khác.

Ánh mắt lướt qua vùng trời doanh trại, Cố Hoài Việt phá vỡ không khí im lặng, nói:

“Vậy cậu cần phải nghĩ kỹ, nếu như cậu không bắt lấy cơ hội lần này, có thể sẽ không có lần tiếp theo đâu. Đến lúc đó cậu có hối hận cũng không kịp nữa.”

“Em biết, cũng bởi vì mỗi lần nghĩ đến từ bỏ sẽ cảm thấy luyến tiếc nên em mới do dự. Đặt vào trước kia, lựa chọn làm phi công hay vào đại đội đặc chủng là một chuyện em cảm thấy khó chịu để mà lựa chọn, vì cái đó gọi là lý tưởng hay hoài bão. Nhưng đến hôm nay đây, dù em dễ dàng bỏ qua cơ hội này như trở bàn tay, thì cũng không cảm thấy đáng tiếc.”

“Đó là bởi vì thứ cậu quan tâm đã thay đổi, có một số người hoặc một số chuyện xếp trước cả lý tưởng và hoài bão của cậu.”

Cố Hoài Việt nói trúng tim đen, Từ Nghi cũng không che giấu:

“Có lẽ là vậy, hiện tại em nghĩ nhiều đến gia đình. Thân là quân nhân phải bỏ gia đình lo cho nước nhà, nhưng càng nghĩ như vậy em càng cảm thấy mình không buông bỏ được. Dù sao Đầm Đầm không giống với chị dâu.”

“Không dễ dàng, cuối cùng cũng nói lời trong lòng ra.”

Từ Nghi thoáng cười, lại nói:

“Nhưng mà vẫn có chút bất an, luôn cảm thấy rằng đã vứt bỏ nhiệt huyết và hăng hái tuổi trẻ.”

Cố Hoài Việt bật cười:

“Vừa rồi còn nói năng hùng hồn với tân binh phải sống kiên định, ở đâu cũng giống nhau. Sao hiện tại không đi đại đội đặc chủng thì lại nói vứt bỏ nhiệt huyết và hăng hái rồi?” - anh ta nhìn Từ Nghi - “Được rồi, cậu không cần rối rắm những thứ này nữa. Sáng nay sư bộ vừa ra lệnh, vốn định chờ cậu ra quyết định mới suy xét có báo cho cậu hay không. Nhưng bây giờ thấy cán cân trong lòng cậu còn đang đong đưa lên xuống, anh sẽ cho cậu thêm một quả cân nữa.”

Anh ta vừa nói vừa kín đáo nhét một lá thư cho anh.

“Sư bộ ra lệnh? Lệnh gì ạ?”

Từ Nghi nhú mày.

“Tự cậu xem chẳng phải sẽ biết hay sao.”

Dứt lời Cố Hoài Việt liền bỏ đi trước. Từ Nghi sờ bề dày phong thư, chỉ lấy ra một tờ giấy bên trong, là văn kiện của Đảng sư bộ mới gửi đến sáng nay. Vội vã xem qua nội dung văn kiện, Từ Nghi đứng sững ra. Đọc lại lần nữa, anh hiểu ra liền cất bước đuổi theo Cố Hoài Việt.

“Tham mưu trưởng...”

“Hắt xì...” - vừa mua com ngồi xuống phòng ăn, Chủ Địch lại nghiêng người hắt hơi một cái. Sau khi hắt hơi xong cô xoa xoa lỗ mũi, nhỏ giọng nói - “Hôm nay sao cứ hắt hơi mãi thế.”

Phùng Kiều Kiều ngồi đối diện đưa đến một bọc khăn giấy:

“Tan việc đi mua thuốc đi, chắc hẳn cậu bị cảm rồi.”

“Không cần.” - Chủ Điem nhún vai - “Cảm không cần uống thuốc, uống nước ấm nhiều một chút là được rồi.”

Cô vừa nói vừa bung canh lên, uống từng ngụm nhỏ. Phùng Kiều Kiều nhìn sắc mặt cô từ trên xuống dưới:

“Nói thật đấy Điem Điem. Mình cảm thấy cậu nên đi bệnh viện khám thử xem, mấy ngày qua sắc mặt cậu trông không tốt tí nào.”

“Không sao, tự mình biết mình làm sao mà.” - Chủ Điem dửng dưng nói.

“Làm sao? Lẽ nào còn cãi nhau với chồng cậu, tâm trạng không tốt à?”

Chủ Điem cảm thấy Phùng Kiều Kiều có chút thần kỳ:

“Cậu nhìn ra hả?”

Phùng Kiều Kiều liếc mắt:

“Mình còn không hiểu cậu à?”

Chủ Điem cười khúc khích:

“Là cãi nhau, nhưng đã làm hòa rồi. Nói chính xác là anh ấy đơn phương cầu hòa với mình, mình còn chưa nghĩ có nên tha thứ cho anh ấy hay không, quan sát một thời gian rồi nói sau.”

Lời này nói ra cũng chỉ có cô tin, Phùng Kiều Kiều lười đả kích cô. Cô nàng gấp miếng thịt viên kho tàu cắn một miếng, ngon lành vô cùng, thúc giục Chủ Điem cũng mau chóng nếm thử.

Tận đáy lòng Chủ Điem không muốn ăn đồ dầu mỡ thế này, nhưng lại cảm thấy nên ăn một chút thịt để bồi bổ liền cắn một miếng nhỏ. Nhưng cắn một miếng này xong, còn chưa nuốt xuống bụng đã bắt đầu cuộn trào, cô vội vàng che miệng chạy về phía nhà vệ sinh.

Phùng Kiêu Kiêu bị cô làm hoảng sợ cũng vội vàng chạy theo. Nhìn thấy Chủ Điem khom người, nôn cả miếng thịt vừa ăn ra ngoài, toàn bộ đồ còn sót lại đều nôn hết ra, cả người trông vô cùng đáng thương. Phùng Kiêu Kiêu đi đến đỡ cô:

“Điem Điem, cậu không sao chứ?”

“Mình không sao...”

Lời còn chưa dứt lại nôn khan một trận.

“Mình đưa cậu đến bệnh viện nhé? Có phải ăn đồ ăn không hợp không?” - thấy Chủ Điem không nói lời nào, Phùng Kiêu Kiêu hơi sốt ruột. Bất thành linh, cô nàng nhớ ra điều gì đó liền vội hỏi Chủ Điem - “Điem Điem, tháng này cậu đã đến ngày chưa?”

Hả? Chủ Điem vừa được nhắc nhở như vậy liền quên luôn cả nôn.

“Hình như... chưa đến...”

Bấy giờ Phùng Kiêu Kiêu thật sự sốt ruột:

“Cậu nói cậu xem, mau đứng dậy, chúng ta đi bệnh viện.”

“Không đâu...” - đầu óc Chử Điem đã rối loạn - “Không nhất định là mang thai mà. Chu kỳ của mình thỉnh thoảng không chính xác, cách một tháng không có cũng rất bình thường.”

Phùng Kiêu Kiêu đòi nào nghe cô nói như vậy:

“Bất kể thế nào, đi bệnh viện khám luôn tốt hơn. Không có việc gì cũng có thể làm cho người ta yên tâm.”

“Ôi, Kiêu Kiêu, cậu đừng vội đã...” - Chử Điem kéo Phùng Kiêu Kiêu - “Điện thoại di động của mình đang kêu.”

Là mẹ chồng cô gọi đến, Chử Điem bình ổn lại hơi thở, nhấn nút trả lời.

“Điem Điem à...”

Chỉ vừa gọi tên cô, giọng Tống Khả Như liền nghẹn ngào. Nhất thời Chử Điem bắt đầu khẩn trương:

“Mẹ, mẹ đừng khóc mà, sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?”

Tống Khả Như thút thít một phút mới nói ra một câu hoàn chỉnh:

“Điem Điem, mẹ có chuyện muốn nói cho con biết, con phải chuẩn bị tâm lý cho tốt.”

“Chuyện gì thế, mẹ nói nhanh đi ạ?”

“Từ Nghi, thằng nhóc Từ Nghi này...” – tâm trạng Tống Khả Như có chút suy sụp, Chử Điem gấp đến độ tim cũng muốn nhảy ra khỏi

cổ họng, bà mới nói xong một câu - “Thằng nhóc này muốn đi bộ đội đặc chủng.”

“Sao ạ?”

Chữ Điềm cảm thấy tai mình vang lên hai tiếng âm âm, cô sững sờ nhìn mặt Phùng Kiêu Kiêu, không nghe thấy câu hỏi vội vã của cô ấy. Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời, ánh nắng rực rỡ chiếu lên người cô, cô nhắm hai mắt lại theo phản xạ rồi hôn mê bất tỉnh.

Hành lang ngoài phòng cấp cứu bệnh viện.

Sau khi đưa Chữ Điềm đến bệnh viện, Phùng Kiêu Kiêu đứng ngoài không yên chờ ở ngoài. Không lâu sau, Tống Khả Như và Từ Kiến Hằng cũng chạy đến. Nghe Phùng Kiêu Kiêu kể rõ ngọn nguồn, Từ Kiến Hằng không nhịn được trừng mắt nhìn vợ, bắt đầu trách bà:

“Đã nói bà đừng gọi điện thoại cho Chữ Điềm, chuyện còn chưa đến đâu nói gì mà nói? Bây giờ thì tốt rồi, con dâu sợ đến mức cũng vào viện, lỡ như có chuyện gì xấu, bà có mà khóc.”

Giờ phút này Tống Khả Như chẳng nói nổi một câu, tâm trạng của bà quá phức tạp, phức tạp đến mức chỉ có thể diễn tả bằng nước mắt. Sau khi Từ Kiến Hằng nói cảm ơn Phùng Kiêu Kiêu, nhìn dáng vẻ vợ khóc thút thít có chút bất đắc dĩ nhắc nhở bà:

“Được rồi, đừng khóc nữa, mau gọi điện thoại cho Từ Nghi đi. Điềm Điềm đã như vậy rồi, tôi không tin nó không trở về, đến lúc đó bà bắt nó lại hỏi cho rõ không được sao?”

“Gọi rồi, trên đường đi đã gọi rồi.” - Tống Khả Như nói, nước mắt lại lã xuống - “Hiện tại tôi lo lắng cho Diễm Diễm, sợ nó có chuyện gì xấu xảy ra.”

Từ Kiến Hằng cũng không nói nữa, ôm bả vai vợ mình, lặng lẽ an ủi.

Phùng Kiêu Kiêu ở bên cạnh nhìn, mấy lần muốn nói Chủ Diễm có thể mang thai. Nhưng trong lòng cô cũng sợ, sợ Diễm Diễm không mang thai khiến hai ông bà mừng hụt. Lại sợ Diễm Diễm thật sự mang thai nhưng lại xảy ra chuyện gì khiến họ lo lắng. Cô dứt khoát không nói gì cả, chờ với họ.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, hơn nửa tiếng sau, rốt cuộc có một bác sĩ đi ra, tháo khẩu trang xuống, kêu người nhà của Chủ Diễm. Bấy giờ Tống Khả Như đã khôi phục lý trí, vội vàng bước đến:

“Bác sĩ, tôi là mẹ chồng của Diễm Diễm, con dâu tôi nó...”

“Mang thai rồi, hơn mười tuần. Không có vấn đề gì lớn, hơi thiếu máu, trở về phải bồi bổ nhiều hơn.”

Nghe xong lời bác sĩ nói, Tống Khả Như và Từ Kiến Hằng đều ngây dại, chỉ có Phùng Kiêu Kiêu trong góc thở phào nhẹ nhõm. Cô bước đến, cười rạng rỡ chúc mừng Tống Khả Như và Từ Kiến Hằng:

“Chú dì, chúc mừng chú dì có cháu trai cháu gái bé rồi.”

Cháu trai cháu gái. Từ này không biết làm sao chọc trúng Tống Khả Như, thoáng cái bà đã tỉnh hồn lại, nước mắt lã chã rơi xuống đất. Phùng Kiêu Kiêu hoảng hốt, vốn tưởng bà vui mừng rơi lệ lại

không ngờ Tống Khả Như khóc càng thảm thiết hơn, cả người co giật như rút lại, vẫn là Từ Kiến Hằng đi đứng không tiện từ từ đi đến ôm lấy bà mới không để bà ngã lăn ra đất.

“Lão Từ...”

Nức nở kêu lên hai chữ này, lời còn lại Tống Khả Như không nói ra được nữa. Mắt Từ Kiến Hằng cũng đỏ, ông trấn an Tống Khả Như như đứa trẻ, tiếng nói nghẹn ngào:

“Được rồi, đừng khóc nữa. Đầm Đầm không sao, đứa bé cũng không sao...”

Phùng Kiều Kiều không hiểu vì sao hai vị trưởng bối này lại xúc động như thế, phản ứng còn lớn hơn gia đình bình thường một chút. Nhưng thấy cảnh tượng như vậy, cô rất cảm động. Tự đáy lòng hâm mộ Chử Đầm, lấy chồng thật tốt, có thể thai nghén một sinh mệnh vì người mình yêu thật tốt.

Một lát sau, Chử Đầm đã tỉnh lại, được đưa vào phòng bệnh bình thường. Tuy lúc trước có chút phỏng đoán mơ hồ, nhưng sau khi biết tin mình chính xác mang thai, cả người Chử Đầm trở nên choáng váng. Cô vuốt ve bụng mình, trông lớn hơn lúc trước. Nhưng bây giờ là mùa đông, rất ít khi mặc quần áo bó, cô cũng không để ý cho lắm. Mang thai, cô thật sự mang thai ư?

Nhìn vẻ mặt Chử Đầm, Tống Khả Như cho rằng cô sợ liền dịu dàng an ủi:

“Bác sĩ nói không có việc gì lớn, chỉ hơi thiếu máu thôi.” - bà vừa nói vừa đánh giá Chử Đầm từ trên xuống dưới - “Đúng là gầy quá, mấy thứ mua cho con lúc trước con không ăn sao?”

Chử Diễm vẫn còn chút mê man:

“Mẹ, bác sĩ nói con mang thai thật sao?”

Một câu nói khiến tất cả mọi người đều bật cười.

“Chuyện này còn giả nữa sao?” - Tống Khả Như dèm góc chăn cho cô - “Bây giờ con không cần nghĩ gì cả, dưỡng thai thật tốt. Bên phía công ty có thể không đi thì đừng đi...”

Thấy vợ càng nói càng xa, Từ Kiến Hằng ngăn lại đúng lúc:

“Được rồi, bà đừng khiến Chử Diễm chịu áp lực lớn như vậy. Nếu thân thể nó tốt thì cứ làm việc như bình thường, không thể bởi vì mang thai mà không làm gì hết.”

Tống Khả Như vội nói:

“Cũng tốt, xem tình trạng sức khỏe của Diễm Diễm thế nào đã.”

Ba mẹ chồng bàn bạc rất lâu, Chử Diễm chẳng hề nghe lọt một câu. Mang thai, cô thật sự mang thai rồi, vào lúc này, vào lúc Từ Nghi muốn đi đại đội đặc chủng. Đầu óc vừa tỉnh táo, Chử Diễm gọi mẹ chồng đang vui mừng quá đỗi:

“Mẹ, chuyện con mang thai Từ Nghi biết không?”

“Vẫn chưa biết.” - Tống Khả Như nói —“Vừa rồi định gọi điện thoại báo cho nó nhưng không ai nghe. Chắc hẳn đang trên đường đi, nó nghe tin con ngất xỉu đang trên đường trở về đấy.”

“VẬY... chuyện khi này mẹ nói anh ấy muốn đi đại đội đặc chủng?”

Nụ cười trên mặt Tống Khả Như thoáng chốc tan biến:

“Mẹ cũng nghe người ta nói như vậy, không biết có phải là thật không, chờ nó về rồi hỏi cho rõ.”

Hỏi? Hỏi thế nào? Nếu anh thật sự quyết định đi, cô có thể giữ được anh sao? Lấy con giữ anh lại à? Chứ Điem không xác định được.

Lúc mọi người ở đây vừa mừng vừa lo, Từ Nghi lái xe chạy đến bệnh viện.

Khi nhận được điện thoại của mẹ, anh mới ra khỏi văn phòng làm việc của Cố Hoài Việt, cúp điện thoại không kịp xin cả phép đã lập tức lái xe Cố Hoài Việt chạy thẳng đến bệnh viện. Thế nhưng giao thông trong khu vực thành phố hơi tắc nghẽn, nửa giờ sau anh mới chạy đến bệnh viện.

Đến quầy lễ tân hỏi phòng bệnh của Chủ Điem, anh liền chạy một mạch không kịp thở lên lầu bốn. Còn chưa tìm được phòng bệnh đã chạm mặt Tống Khả Như và Từ Kiến Hằng. Gần một tháng không gặp con trai, hai vợ chồng nhất thời cũng không biết nói gì với Từ Nghi. Nhưng Từ Nghi liền bước đến hỏi:

“Chủ Điem thế nào rồi ạ?”

Vừa nhắc đến chuyện này, Tống Khả Như nổi giận:

“Con còn không biết xấu hổ nói à, Điem Điem ngắt xiu tất cả đều là vì con.”

Mắng câu này vành mắt bà liền đỏ lên. Thấy mẹ như vậy, Từ Nghi càng thêm sốt ruột:

“Mẹ, mẹ khoan khóc đã, Điem Điem cô ấy rất cuộc có sao không?”

“Không sao.” - Từ Kiến Hằng trầm giọng nói - “Bị chút kinh sợ nên ngắt xiu. Chẳng biết cậu làm cái gì, vợ mình cũng không chăm sóc được. Cậu có biết Điem Điem thiếu máu không?”

Quả thật anh không biết. Từ Nghi mím môi dưới đáp:

“Con đi thăm cô ấy.”

“Đi đi, ngon ngọt dỗ dành nó.” - Từ Kiến Hằng nói - “Bác sĩ nói nó mang thai, mười tuần rồi.”

Mang thai? Từ Nghi quay phắt đầu lại, kinh ngạc nhìn ba mình. Khuôn mặt luôn nghiêm túc rất cuộc thoáng chút nét cười, Từ Kiến Hằng ôn hòa nói:

“Từ Nghi, con sắp làm cha rồi.”

Từ Nghi cảm thấy đầu óc mình như nổ ầm, nước mắt hiện lên một luồng sáng, anh gằn như đứng không vững. Anh đưa tay chống lên tường, vẻ mặt phức tạp, có khó tin, cũng có sự vui mừng khôn xiết cố gắng kiềm chế. Hai tâm trạng đan xen ủa đến, anh suýt nữa khó mà tiếp nhận. Anh liếc mắt nhìn cha mẹ, chẳng thốt nổi một câu, quay người đi vào phòng bệnh.

Trong phòng bệnh, Phùng Kiêu Kiêu đang vắt hết óc dỗ Chủ Điem vui vẻ. Nhưng trước sau Chủ Điem vẫn không vui nổi, uống phí khổ tâm của cô nàng.

“Điem Điem, cậu như vậy không được.” - Phùng Kiêu Kiêu nghiêm túc nhìn cô - “Không nghe bác sĩ nói sao, tâm trạng của người mẹ có ảnh hưởng rất lớn đến sự phát triển khỏe mạnh của đứa bé.”

Chủ Điem dẫu môi. Ba của đứa con sắp chạy trốn rồi, tâm trạng cô có thể tốt được sao? Và lại, cô còn chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt, nghĩ đến cuộc sống sau này, cô vô có cảm thấy hoảng hốt.

“Kiêu Kiêu, cậu sờ thử tim mình có phải đập rất nhanh hay không?”

Phùng Kiêu Kiêu chẳng hề để ý đến cô, cho rằng cô đang giả bộ:

“Có thể là trong tiềm thức cậu quá vui mừng, cho nên nhịp tim mới tăng tốc. Lập tức khỏi ngay, cậu có muốn nằm một chút không?”

Chủ Điem lắc đầu, cô nhìn ánh nắng sáng ngời ngoài cửa sổ, trong lòng có chút hoang mang bất định. Hồi lâu cô khẽ cất tiếng:

“Kiêu Kiêu, mình không muốn đứa bé này lắm.”

Phùng Kiêu Kiêu kinh hãi lập tức bật dậy khỏi ghế:

“Chủ Điem, cậu đừng nghĩ lung tung. Cậu không thấy dáng vẻ vui mừng của ba chồng và mẹ chồng cậu khi nãy à. Nếu cậu thật sự

không muốn đưa bé này, cậu có tin họ dám nhảy từ lầu này xuống không?”

Chử Diễm vừa nghe lời này đã biết Phùng Kiêu Kiêu hiểu lầm ý cô rồi. Vừa định giải thích thì cửa đột ngột mở ra, một người đi vào. Khi thấy rõ người này, cô và Phùng Kiêu Kiêu đều ngây dại. Sau đó Phùng Kiêu Kiêu phản ứng lại trước, cô nàng đứng lên rồi đi như chạy trốn.

Trong phòng chỉ còn lại hai người Chử Diễm và Từ Nghi. Đôi vợ chồng son vừa được thăng chức làm ba mẹ ngọc ngà nhìn nhau.

Từ Nghi chạy một mạch đến đây, giờ phút này vẫn còn chưa ổn định lại hơi thở. Nhìn nhau chốc lát với Chử Diễm, anh rặng rỡ cười, đi đến bên giường. Nhưng trên mặt Chử Diễm chẳng có chút vui vẻ gì, cô giận dữ lườm Từ Nghi một cái, quay đầu đi chỗ khác.

“Diễm Diễm” - Từ Nghi khẽ gọi cô, thấy cô không để ý đến liền vịn bả vai cô, nhẹ nhàng quay cô lại - “Bà xã?”

Chử Diễm hất hai tay anh ra:

“Anh đừng chạm vào em.”

Dẫu môi nói bốn chữ này xong, nước mắt liền không kiềm được rơi xuống. Từ Nghi có chút không rõ tình hình, nhưng thấy Chử Diễm khóc, phản ứng đầu tiên vẫn là lau nước mắt cho cô.

“Sao lại khóc?”

Tiếng anh vô cùng dịu dàng, càng như vậy càng khiến Chử Diễm muốn khóc. Cô ra sức trốn khỏi tay anh, thật sự không tránh được

liền mắng anh:

“Từ Nghi, anh là tên lừa gạt. Hai ngày trước anh còn cam đoan ngon lành với em, hôm nay anh liền lập tức lén gạt em. Em không muốn sinh con cho anh. Anh tránh ra.”

Từ Nghi nghe không hiểu ra sao, anh bóp chặt bả vai cô, tránh để tâm trạng cô quá kích động tổn thương đến bản thân:

“Anh lén gạt em gì chứ?”

“Anh còn hỏi hả?” - Chủ Đìem đỏ mắt trừng anh - “Có phải anh muốn đi đại đội đặc chủng không? Có phải không?”

Từ Nghi nhướn mày, nhanh chóng buông ra:

“Em biết cả rồi?”

“Em không thể biết sao? Anh định giấu diếm em đến khi nào?”

Nếu người cô có chút sức lực đã sớm cắn vào cánh tay anh rồi. Thật không ngờ cô đau lòng như vậy nhưng người đàn ông trước mặt này lại cười.

“Anh không định giấu em, vốn định lần này nghỉ phép về nhà sẽ nói cho em biết.”

Rõ ràng Chủ Đìem không tin, biểu cảm “lại chơi trò này, em tin anh nữa mới là con ngốc” trên vẻ mặt.

“Thật mà.” - Từ Nghi cam đoan với cô - “Anh phải bị điều đi, có điều không phải là đại đội đặc chủng.”

Chử Điem vừa nghe tin này, tim lại thót lên:

“VẬY là đi đâu?”

Từ Nghi nhìn Chử Điem, định lau giọt nước mắt nơi khóe mắt cô nhưng lại bị đẩy ra không chút nề tình. Không có cách nào, anh đành nói:

“Hôm nay sư bộ vừa ra lệnh, cử anh đi Lục Chi bồi dưỡng, thời hạn là một năm rưỡi.” - quan sát vẻ mặt Chử Điem, anh lại bổ sung - “Là Lục Chi ở ngoại ô thành phố B, cách khu gia thuộc của chúng ta chỉ nửa giờ. Lộ trình gần, mà bình thường thời gian cũng dư dả hơn một chút.”

Chử Điem bị sự việc đột nhiên rơi xuống làm choáng váng, cô ngơ ngác hỏi:

“Anh đồng ý rồi hả?”

“Anh nói suy nghĩ hai ngày.” - anh nói - “Bởi vì bên dưỡng út có một viện nghiên cứu cũng đang tuyển người, lúc trước khi anh đi học đã từng theo dưỡng làm nghiên cứu tương quan, từng viết hai ba bài, nên dưỡng hi vọng anh có thể đến đó.”

“...”

Chử Điem nhìn chồng cô, không biết phải nói gì.

Từ Nghi nhìn dáng vẻ cô trở mắt vô cùng muốn ôm cô hôn vài cái. Có điều suy nghĩ đến tình huống đặc biệt trước mắt của cô, anh đành nhịn xuống. Anh lau nước mắt trên mặt cô, dịu dàng nói:

“Những chuyện này em không cần suy nghĩ, em chỉ cần biết, dù anh lựa chọn thế nào cũng không cách xa em là được.”

Chử Điem nhìn anh chăm chăm một lúc lâu, đột nhiên cúi đầu, vùi vào hai chân đang để gập, tiếp theo nghe thấy tiếng cô khóc nức nở. Từ Nghi không nhìn được, đáy mắt có chút ẩm ướt.

“Đừng khóc được không?” - anh ôm lấy cô - “Không phải anh không đi sao?”

“Nhưng anh bao giờ cũng vậy.” - Chử Điem khó chịu vô cùng - “Chuyện gì anh cũng không nói với em, đều gạt em cả. Từ Nghi, anh bao giờ cũng vậy.”

Từ Nghi khẽ thở dài:

“Anh nghĩ chuyện có kết quả rồi mới nói với em, không muốn khiến em lo lắng theo.”

“Không muốn khiến người ta lo lắng thì anh phải nói cho em biết, hỏi ý kiến em chứ.”

“Lần sau anh biết.” - Từ Nghi nhận sai với thái độ vô cùng thành khẩn, anh hỏi cô - “Vậy bà Từ, em chịu cho anh đi đại đội đặc chủng không?”

Chử Điem vội vàng lắc đầu:

“Em không muốn.”

Từ Nghi cười, có chút bất đắc dĩ:

“Anh biết rồi, anh không đi.”

Anh cúi đầu hôn cô, giọng nói có chút mơ hồ giữa răng môi quất quýt - “Anh không đi đâu hết, ở đây với em.”

Khóc hơn nửa giờ, cảm xúc Chủ Đìem cuối cùng đã ổn định lại. Từ Nghi canh giữ bên người cô nửa bước không rời, dỗ cô ngủ. Nhưng Chủ Đìem không ngủ được, cọ cọ trong lồng ngực anh, dấy lên ngọn lửa khiến Từ Nghi có phản ứng, áp cô vào trong ngực vãn về một hồi, hôn đến mức cô thở không ra hơi rồi mới buông cô ra.

Cảm nhận được biến hóa ở người dưới của anh, Chủ Đìem khẽ “hừ”:

“Đều tại anh, thế giới hai người của chúng ta đều bị mất.”

Từ Nghi cũng có chút tiếc nuối vì đứa con này đến hơi sớm, nhưng anh càng khát vọng làm cha hơn, nên anh không nói câu nào chỉ hôn nhẹ Chủ Đìem. Ở trong lồng ngực anh, Chủ Đìem ngẩng đầu, mắt sáng rực nhìn anh:

“Anh không đi đại đội đặc chủng thật hả?”

“Đã hỏi bao nhiêu lần rồi.” - thấy miệng Chủ Đìem dẩu lên, Từ Nghi cười cười, kề vào trán cô khẽ nói - “Không đi.”

“Thật ra nếu anh muốn đi cũng có thể đi...” - Chủ Đìem có chút rối rắm nói - “Có điều không phải là mấy năm này, con còn nhỏ mà, cần có ba.”

Nói xong, cô ngẩng đầu nhìn anh bằng ánh mắt khẩn cầu. Từ Nghi thật sự không biết trong đầu óc cô nghĩ mấy thứ vớ vẩn gì, để

loại bỏ ý nghĩ và sự bất an trong cô, anh chân thành và nghiêm túc nói:

“Thật sự không đi mà. Dù anh lựa chọn Lục Chi hay dương út, thì anh cũng ôm thành tích lần này đi đến đó, nên trong khoảng thời gian ngắn không thể nào điều động nữa. Nếu như anh bắn một phát đôi một hố, như vậy đến cuối cùng chẳng làm được gì cả. Cho nên Diễm Diễm à, bây giờ yêu cầu của anh về công việc không phải là nghe có hay, có thể thăng chức nhanh hay không mà là ổn định, thiết thực. Nghe hiểu không?”

Nghe hiểu rồi, hoàn toàn nghe hiểu rồi. Chử Diễm vô cùng vui vẻ, quàng qua cổ anh, cụng vào đầu anh một cái thật mạnh. Từ Nghi hơi mỉm cười:

“... Đồ ngốc.”

Đến tối, Từ Nghi mới dỗ Chử Diễm ngủ được. Bởi vì sau khi tỉnh lại, cả người cô đều rất phấn khởi, kéo anh hỏi sinh con trai thì sao, sinh con gái thì sao, hoàn toàn quên mất lúc trước bản thân đã nói không muốn có con. Từ Nghi biết trước đó cô nghĩ như vậy là vì không đủ cảm giác an toàn, nên không nhắc lại nữa.

Vất vả lắm cô mới ngủ, Từ Nghi rón rén trở mình xuống giường, chuẩn bị đi đến phòng vệ sinh. Kết quả ra cửa đã phát hiện ba và mẹ đang ngồi trên băng ghế ngoài phòng bệnh, không biết đã ngồi bao lâu rồi.

“Ba, mẹ, sao ba mẹ còn ngồi ở đây?”

“Diễm Diễm thế nào rồi?” - Từ Kiến Hằng hỏi:

“Không sao, ngủ rồi ạ.” - Từ Nghi nói - “Hôm nay ba mẹ cũng cực khổ rồi, mau chóng về nhà nghỉ ngơi đi ạ, con ở đây trông Diễm Diễm, mai đưa cô ấy về nhà.”

Từ Kiến Hằng gật đầu không nói, nhưng hai người chẳng ai nhúc nhích. Từ Nghi nhìn chân ba mình, khẽ hỏi:

“Ba, chân ba lành chưa?”

Từ Kiến Hằng “à” một tiếng:

“Ồ, con nói chân ba à, lành nhiều rồi, lành nhiều rồi.”

Ông vừa nói vừa đứng dậy, không cần Từ Nghi dìu, từ từ đi đến bên cửa sổ, chắp tay sau lưng vờ như nhìn phong cảnh bên ngoài. Từ Nghi thoáng do dự, không đi qua đó. Anh nhìn mẹ mình, tần ngần không biết có nên giải thích với bà xem vì sao lúc trước ba nằm viện mà bà gọi nhiều cuộc điện thoại như vậy nhưng anh đều không nhận hay không. Lời nói ra khỏi miệng lại trở thành:

“Mẹ, mẹ và ba trở về đi, trời chút nữa trời sẽ lạnh đấy.”

Tống Khả Như không để ý đến lời anh nói, ngẩng đầu hỏi thẳng:

“Mẹ hỏi con, hiện tại tình trạng Diễm Diễm đã thế này, con còn muốn đi đại đội đặc chủng sao?”

Từ Nghi hơi giật mình:

“Sao mẹ cũng...”

“Đúng, mẹ biết rồi, mẹ muốn hỏi con vấn đề này, xem con trả lời mẹ thế nào.” - thấy anh không nói lời nào, Tống Khả Như liền truy hỏi - “Bây giờ không phải là mẹ suy nghĩ cho mẹ và ba con, con đừng quên con đã kết hôn, còn có Diễm Diễm.”

Kiên dè Diễm Diễm, giọng bà đề nén xuống rất khẽ, nhưng sức lực chẳng hề giảm bớt chút nào, mặt đỏ bừng hết cả. Suốt buổi chiều Từ Nghi đều trả lời vấn đề này đến mức mệt mỏi không thôi. Anh nhìn mẹ, thuật lại đầu đuôi câu trả lời anh nói với Chủ Diễm cho mẹ nghe. Cuối cùng không nhịn được lại hỏi:

“Tin kia cũng là mẹ nói cho Diễm Diễm ạ?”

“Là mẹ nói với nó.” - sau khi kinh ngạc, dần nén nổi vui sướng xuống đáy lòng, Tống Khả Như nghiêm mặt nhìn anh - “Sao hả, muốn trách mẹ tự chủ trương làm vợ con kinh sợ à?”

Từ Nghi có chút nhức đầu. Anh biết, đây là cách nói chuyện đặc biệt của giáo sư Tống, rất rõ ràng là bà đã hối hận, nhưng giành nói ra trước anh, khiến anh ghen đến khó chịu nhưng không phản đối được.

“Mẹ, không phải là con trách mẹ. Con muốn hỏi là những tin tức này mẹ nghe được từ đâu?”

“Con đã hỏi thì mẹ trên cái mặt già này nói với con. Là một người bạn học cũ của con lúc học trường quân đội, hiện tại cậu ta làm cùng sư đoàn với con, mẹ và mẹ cậu ta quen biết nên thường thông qua cậu ta hỏi thăm tình hình của con. Sao hả, có phải cảm thấy mẹ làm con mất mặt không?”

Tống Khả Như sảng giọng nói, nhưng hốc mắt đỏ lên. Từ Nghi biết đại khái là ai rồi. Anh im lặng hồi lâu, đột nhiên đưa tay xoa bả vai Tống Khả Như, khẽ nói:

“Không phải con chê mẹ làm con mất mặt, chẳng qua sau này đừng phiền người ta vậy nữa, mẹ muốn biết gì cứ hỏi thẳng con là được.”

Tống Khả Như hất tay anh ra:

“Hỏi con à? Mẹ cũng muốn đấy! Nhưng tự con xem lại mình đi, mẹ gọi cho con nhiều lần như vậy, con nghe mấy lần?”

Bà nói xong nước mắt liền rơi xuống, đành nhanh chóng quay mặt đi, không để Từ Nghi nhìn thấy. Giọt nước mắt đó khiến thần kinh Từ Nghi đau nhói, để tay lên ngực tự hỏi, không lời nào có thể nói.

May mà Từ Kiến Hằng đi đến, phá vỡ cục diện bế tắc của hai người họ. Ông ôm chặt bả vai vợ, nhẹ giọng khuyên bà:

“Được rồi, đừng suốt ngày phân cao thấp với bọn nhỏ nữa. Để Đìem Đìem dưỡng thai cho tốt, chúng ta đi trước đi, ngày còn dài mà.”

Dứt lời, ông không buồn nhìn đến Từ Nghi, ôm vai Tống Khả Như bỏ đi. Đến lúc hai người đi xa, Từ Nghi mới ngẩng đầu. Nhìn bóng lưng ba mẹ càng lúc càng xa, có một nỗi phiền muộn không nói nên lời luẩn quẩn trong lòng. Khoảng cách giữa anh và ba mẹ đã quá lớn, không phải một chốc là có thể gạt bỏ. Tuy nhiên có câu ba nói rất đúng, còn nhiều thời gian mà.

Nháy mắt, cái gai nhọn trong lòng bỗng nhiên được nhổ tận gốc. Tuy sẽ có chút đau đớn nhưng anh tin từ từ sẽ được chữa khỏi.

Chương 14

Ở bệnh viện hai ngày, Chủ Đầm về nhà bắt đầu cuộc sống dưỡng thai. Lần này trở về, cô phát hiện tình thế có chút thay đổi. Như hôm xuất viện, dưới lời hứa của Từ Nghi, Tống Khả Như và Từ Kiến Hằng ở lại nhà ăn một bữa cơm trưa. Nếu là trước kia, chuyện này gần như là khỏi cần phải nghĩ, nhưng bây giờ có vẻ là lẽ vô cùng đương nhiên. Mấy ngày sau ba mẹ chồng lại đến nhà đưa cho một đồng thực phẩm dinh dưỡng, Từ Nghi cũng không từ chối.

Dĩ nhiên, trong lòng cô biết rõ nguyên nhân của tất cả mọi chuyện, cũng là vì đứa bé trong bụng cô thôi. Nghĩ đến đây, cô không khỏi bật cười, đứa con bảo bối này quả thật chính là Định Hải Thần Châm(*) của nhà này.

() Định Hải Thần Châm hay còn gọi là gậy kim cô như ý của Tôn Ngộ Không cướp từ Đông Hải Long Vương, có tác dụng trấn biển.*

Về đến nhà chưa được mấy ngày, Từ Nghi liền nhận được điện thoại của sư đoàn A, nói là lệnh cử anh đi học đã được đưa xuống, bảo anh về ban cán bộ của sư đoàn báo cáo công tác, trong một tuần đến Lục Chỉ trình diện. Cũng vào lúc này Chủ Đầm mới biết được anh từ chối lời mời của dưỡng út để đi Lục Chỉ.

Hỏi đến nguyên nhân, anh cũng chỉ hơi hột nói dẫn binh chưa đủ. Đột nhiên Chủ Đầm hiểu rõ, trong lòng anh có niềm tiếc nuối. Nếu là trước đây, có lẽ cô vẫn không thể hiểu được nỗi cố chấp này của anh, hoặc là nói anh nghiệm dẫn binh. Nhưng hôm đó nghe anh nói chuyện điện thoại nhiều như vậy, nghĩ đến lời anh nói về thời kỳ

nản lòng lúc mới vừa đến đại đội cảnh vệ cơ quan tổng bộ, làm nửa năm cũng không biết hết toàn bộ cấp dưới, cô biết anh vẫn muốn bù đắp niềm tiếc nuối này. Chử Diễm chẳng có suy nghĩ gì, nhưng Từ Nghi không yên lòng để cô mang thai ở nhà một mình, nói tạm thời đưa cô đến hoa viên Sâm Giang ở với ba mẹ mình.

Có hàng loạt đệm lót từ trước, Chử Diễm không hề cảm thấy bất ngờ, đệm đó sửa soạn đồ cần đem đi theo. Thấy cô thản nhiên như vậy trái lại Từ Nghi không thích ứng được, anh giữ tay cô lại hỏi:

“Đồng ý thật hả?”

Anh còn tưởng rằng phải phí chút miệng lưỡi, dù sao cô quen chệnh mảng, chắc chắn không quen bị trưởng bối quản giáo.

“Tất cả vì đưa con bảo bối của anh chứ sao.” - Chử Diễm nói, dẫu môi - “Em chẳng muốn lúc anh đi học còn kéo bước anh lại để anh lo lắng vì em đâu.”

Từ Nghi cười:

“Anh lo lắng cái gì.” - kê trán vào nhau, anh hôn cô - “Em nghe lời như vậy anh chẳng lo lắng chút nào.”

Hôm sau, sau khi đưa cả người và hành lý Chử Diễm đến hoa viên Sâm Giang, Từ Nghi liền chạy về sư đoàn A làm thủ tục. Chử Diễm cũng chính thức ở nhà ba mẹ chồng, chịu đựng thời kỳ bắt đầu những ngày mài hóp. Cô ở đâu cũng được hưởng thụ, trong nhà có dì giúp việc, tất cả mọi chuyện đều không cần cô đụng tay, chỉ cần để ý an tâm dưỡng thai.

Bởi vì thời gian đến Lục Chi trình diện khá gấp rút, trước khi đi Từ Nghi không kịp về nhà một chuyến. Sau khi chính thức nhập học, số lượng bài huấn luyện và bài vở được sắp xếp mỗi ngày nhiều đến khủng bố, khiến người ta bận đến mức như có thuật phân thân. Bởi vì chương trình học bận rộn, Từ Nghi không thể đưa Chử Điem đi khám thai lần đầu, chỉ có thể nhờ mẹ Tống Khả Như cùng đi với cô.

Họ khám thai ở Bệnh viện đa khoa Quân khu. Kết quả kiểm tra biểu hiện thai nhi hoàn toàn khỏe mạnh, theo cách nói của bác sĩ, tay chân của thai nhi đã tách ra, có thể nhìn thấy đầu và tứ chi. Tuy vẫn nhìn không rõ lắm, nhưng hai người đều vô cùng vui mừng. Tống Khả Như lại càng phấn khởi quá mức đút phong bì cho bác sĩ, nhưng bị mỉm cười từ chối. Sau khi hai người kiểm tra xong mới rời khỏi khu mới xây của bệnh viện đa khoa. Lúc đi đến bãi đậu xe bất ngờ gặp phải người quen - Phương Triết. Lúc chạm mặt đôi bên đều sững sốt. Nhất là Phương Triết nhìn thấy cái bụng hơi nhô lên của cô thì tròn mắt trợn đến mức sắp rớt ra ngoài. Chử Điem khẽ cười ngượng ngùng, nói với mẹ chồng, cùng Phương Triết đi sang một bên trò chuyện.

“Mấy hôm không gặp thế mà cô đã có thai rồi.” - Phương Triết không khỏi thốt thốt- “Từ Nghi quả thật không để lại cho nam thanh niên lớn tuổi chưa kết hôn chúng tôi một con đường sống mà.”

Chử Điem khẽ mỉm cười:

“Gần đây bác sĩ Phương bận gì mà không vội vàng giải quyết chuyện chung thân đại sự.”

Phương Triết xua tay:

“Đừng nói nữa, gần đây liên tục trực hai ca đêm, chỉ cầu có thể tìm chỗ ngủ một giấc an lành thôi.”

“Bạn rộn vậy à?”

“Không sao cả, sắp sửa có một hội chẩn.” - Phương Triết thở dài – “Ôi, có điều cô cũng biết người này, là Mạnh Phàm.”

Nghe tên này, Chủ Điem ngẩn ngơ trong chốc lát. Sau khi cô và Từ Nghi làm hòa không còn gặp cô ấy nữa, cũng không biết tin tức của cô ấy, không biết cô ấy tốt hay xấu.

“Chị ấy... sao thế?”

“Mấy tháng nay cô không đến thăm cô ấy sao, thảo nào cô không biết.” - Phương Triết nói – “Bệnh tình tái phát, mà chức năng thận còn có vấn đề, cụ thể là gì còn phải đợi kiểm tra thêm một bước, chiều nay hẳn sẽ có kết quả.”

Chủ Điem thấy hơi kỳ lạ:

“Nghiêm trọng vậy hả?”

Phương Triết cười khô:

“Đúng vậy đấy. Không gạt cô, tôi biết Mạnh Phàm một năm rưỡi rồi, cô ấy bị bệnh tình giày vò cũng không đành lòng.”

Chủ Điem không biết nói gì cho phải, chỉ giữ vững im lặng. Nhận ra tâm trạng cô, Phương Triết nhòen môi khẽ cười:

“Xem tôi này, nói với cô chuyện này làm gì, để tâm trạng một thai phụ trầm trọng theo, có lỗi quá, có lỗi quá.”

Chử Diềm không nói không rằng, chỉ khẽ cười.

Đêm đó, Chử Diềm thật sự không có trần trọc thao thức vì chuyện Mạnh Phàm như lúc trước, cô ngủ rất ngon. Sáng hôm sau tỉnh lại nhận được tin tuần này Từ Nghi bị sắp xếp trực ban, lại không thể về nhà, Chử Diềm quyết định đi “thăm người thân”, vì thế cô cố ý xin nghỉ phép đầu tiên.

Tống Khả Như không yên tâm để cô đi như thế, nhưng trong lòng bà rõ ràng, chuyện vợ chồng đang độ thanh niên nhưng luôn gặp nhau cũng không được này, nên bà không ngang ngược cản trở nữa. Sau khi dặn dò hết lần này đến lần khác, bà bảo tài xế của Từ Kiến Hằng lái xe đưa cô đi.

Sáng sớm Từ Nghi đã nhận được tin, lúc nhận được điện thoại của gác cổng gọi đến, anh chẳng dám trì hoãn lấy một giây đi đón người. Từ rất xa anh đã nhìn thấy một bóng dáng thướt tha đứng cạnh cổng, cô mặc áo phao lông vũ dài màu xanh lá, quần dài màu xám, đi giày đế bằng, một tay xách túi cúi đầu nhìn điện thoại di động. Từ Nghi đột nhiên thấy may mắn cho họ là vùng ngoại thành, nếu không cô đứng ở đó sẽ không biết thu hút bao nhiêu ánh mắt từ những người khác.

“Chử Diềm.”

Từ Nghi gọi tên cô, bước nhanh đến. Chử Diềm vừa ngừng đầu nhìn thấy Từ Nghi, khuôn mặt xinh đẹp nở nụ cười ngọt ngào. So

với Từ Nghi, cô đơn giản hơn nhiều, chờ anh đến gần liền lập tức nhào đến.

Từ Nghi lo nghĩ đến bụng cô, cẩn thận ôm cô một cái liền buông ra. Thấy cô bất mãn dẫu môi, anh khẽ nói bên tai cô:

“Về rồi ôm, ở công phải chú ý ảnh hưởng.”

Đang lúc nói chuyện tài xế đã xách hết đồ Tống Khả Như chuẩn bị cho Chủ Đầm xuống, cả một túi to. Anh tiễn tài xế, xách đồ, hai người một mạch trở về ký túc xá.

Là trường học đặc biệt chịu trách nhiệm huấn luyện sĩ quan chỉ huy trung cấp của quân ta, điều kiện phòng nghỉ của Lục Chỉ không thể chê được. Một người một phòng, còn có luôn cả phòng vệ sinh. Chủ Đầm vẫn là lần đầu đến đây, sau khi cô ngó ngía cả căn ký túc, cô hài lòng nằm lên giường, thở hắt một hơi. Cô thật sự lo lắng anh ở căn phòng hai người, cô chẳng muốn ở căn phòng mà người đàn ông khác từng ở chút nào.

Từ Nghi đang ngồi bên vôi vàng thu dọn đồ cô mang đến, ngoại trừ chút đồ dùng hàng ngày, tất cả những thứ khác đều là đồ ăn. Anh thấy liền không thể nhịn cười. Lúc trước anh nghe mẹ nói trong điện thoại, đến giai đoạn mang thai này, phản ứng ốm nghén của Chủ Đầm đã dần mất đi, khẩu vị tăng lên, luôn thèm ăn. Cho nên chuẩn bị nhiều như vậy là để khi cô thèm ăn là có thể ăn được ngay.

Chủ Đầm nhìn anh bận rộn, nhớ đến gì đó đột nhiên ngồi dậy bước xuống giường, động tác nhanh nhẹn khiến Từ Nghi kinh hoàng, sợ cô vừa không chú ý sẽ xảy ra sơ suất nào đó.

“Sao vậy?”

Anh nhìn dáng vẻ có chút lo lắng của cô, hỏi. Chử Điem chẳng quan tâm đến việc trả lời, vùi đầu tìm đồ trong túi, tìm mãi mới lấy ra một vật từ bên trong. Từ Nghi vừa nhìn, phát hiện là máy tính bảng.

Thở phào nhẹ nhõm, Chử Điem thích thú nói:

“Ở nhà mẹ luôn hạn chế không cho em chơi, may mà em thông minh không quên mang theo.”

Từ Nghi nhớ ra. Lúc trước đã sớm nghe cô kể khổ trong điện thoại, bởi vì sợ phóng xạ, mẹ anh luôn trông chừng cô, hạn chế thời gian cô xem tivi, chơi máy tính bảng ở nhà. Buổi tối cô nằm trên giường muốn xem phim hoạt hình còn phải lén lén lút lút, có một chút động tĩnh liền vội vàng giấu đi.

Nhìn dáng vẻ hí hửng của cô, Từ Nghi hết sức “tàn nhẫn” nhắc nhở:

“Ở đây không có mạng, em mang đến cũng chẳng dùng được.”

“Không sao, em còn mang theo sim 3G mà.”

Chử Điem đặc ý lắc lư trước mặt anh. Từ Nghi thấy buồn cười, suy tính này của bà xã anh đúng là gõ vang bôm bốp. Khẽ thở dài, anh giả bộ có chút thất vọng nói:

“Vốn còn tưởng em đến thăm anh, ồn ào cả buổi trời hóa ra là chạy đến hóng gió.”

Chử Điem vội vàng liếc anh một cái, làm nũng nói:

“Đừng vậy mà, bình thường ở nhà em bị quản lý rất đáng thương đấy.”

Đáng thương? Từ Nghi đi đến, ôm lấy cô từ phía sau, tay đặt lên bụng cô, nhẹ nhàng hôn lên vành tai cô:

“Bảo bối lớn nhất trong nhà là em rồi, còn đáng thương à?”

Bị anh hôn, Chủ Đìềm thấy sau tai râm ran, khẽ “hừ”, liền tránh né theo phản xạ, kết quả bị anh thuận thế quay người lại, hai người trở thành đối mặt nhau, nụ hôn của anh liền lập tức rơi xuống. Anh hôn vừa nôn nóng vừa cực lực, Chủ Đìềm bị anh mút đến lưỡi tê dại, lầm bầm vài tiếng xin tha đều bị anh nuốt hết vào. Hai tay vô thức vịn lên bờ vai anh, eo bị anh nhẹ nhàng ôm lấy, hôn càng sâu hơn.

Sau nụ hôn nóng bỏng kéo dài, Từ Nghi thả lỏng Chủ Đìềm ra, khẽ hôn lên cổ và sau tai cô, vừa để cô hít thở không khí trong lành, vừa bình ổn lại lửa nóng trong cơ thể.

“Anh nhớ em không?”

Hơi kéo ra chút khoảng cách, Chủ Đìềm chớp đôi mắt đen láy hỏi Từ Nghi. Kết quả lại bị hôn nữa, nụ hôn khiến người ta nghẹt thở thật lâu, Từ Nghi khẽ thở hỗn hển hỏi cô:

“Biết anh nhớ em thế nào chưa?”

Chủ Đìềm chỉ cảm thấy cả người đều bủn rủn, nào còn sức lực trả lời anh.

Xa nhau gần một tháng, giây phút gặp lại hai người thấm thiết gần một giờ. Sau khi buông ra, Từ Nghi rút máy tính bảng qua một bên, thay chiếc quần dài rộng rãi cho vợ. Chử Điem nằm trên giường, ngoan ngoãn mặc cho anh hầu hạ.

Thay quần xong, Từ Nghi vuốt ve bụng cô, có chút không hiểu nói:

“Đã hơn ba tháng rồi, sao bụng vẫn còn nhỏ vậy?”

Chử Điem vắn eo, vội vàng bị Từ Nghi giữ lại. Cô chớp mắt cười:

“Giờ còn sớm mà, đến bốn năm tháng mới lộ rõ bụng. Với lại nghe mẹ nói, có một số người mang thai không lộ bụng, lớn mới vất vả đấy.”

“Cũng tốt.” - ánh mắt Từ Nghi nhìn vào bụng cô trở nên rất đỗi dịu dàng – “Cũng coi như là con cưng thương mẹ.”

Chử Điem bị anh nhìn như vậy cả người sồn hết gai ốc, đúng lúc bụng cô vang lên hai tiếng rột rột, cô vội đẩy Từ Nghi ra, làm nũng nói:

“Em đói bụng.”

“Đến giờ cơm rồi, anh đến nhà ăn mua suất cơm về cho em, đừng ăn đồ ăn vặt.”

“Không phải phiền phức như vậy, em đi cùng với anh thôi.”

Sửa soạn thỏa đáng, Chử Diễm và Từ Nghi cùng đi đến nhà ăn Lục Chỉ. Khó tránh bị chú ý quá mức, Từ Nghi tìm vị trí khá vắng vẻ, sau khi dẫn cô ngồi xuống anh nói:

“Em ngồi chờ ở đây, anh mua cơm đến cho em.”

Chử Diễm an tĩnh đợi trong chốc lát, thật sự nhàm chán, cô đưa điện thoại theo hướng ra ánh nắng bên ngoài cửa sổ chụp ảnh, mở tài khoản Weixin Tiểu Diễm Diễm, đăng ảnh lên, kèm theo câu: Thăm người thân.

Mới vừa đăng lên một phút đã có vài trả lời, trong đó có một tin như vậy: Tiểu Diễm Diễm, kết bạn Weixin với cô một năm rồi. Ngoại trừ đăng trạng thái thăm người thân ra chẳng thấy cô đăng ảnh gì khác. Kèm theo biểu cảm phát điên.

Phùng Kiêu Kiêu trả lời bên dưới: Ông FA mau tránh ra, anh biết gì gọi là giác ngộ của vợ lính không? Biểu cảm phía sau là khinh bỉ.

Chử Diễm xem vui vẻ, lơ đãng ngẩng đầu, thấy Từ Nghi đã mang cơm trở về. Cô hớn hờ vẫy vẫy tay với anh, tiếp theo liền phát hiện không được bình thường. Có phụ nữ đi theo bên cạnh Từ Nghi, mà hai người còn vừa nói vừa cười.

Ánh mắt Chử Diễm sáng ngời chăm chú nhìn hai người đi đến, nữ sĩ quan kia dường như không chú ý đến Chử Diễm, thấy Từ Nghi đi về phía cô còn định nhắc nhở anh bên đó đã có người ngồi. Nhìn Từ Nghi đặt khay cơm trong tay trước mặt Chử Diễm, cô ta thoáng sửng sốt.

Chử Diễm nhận lấy, nở nụ cười vô cùng rạng rỡ với Từ Nghi. Hạnh phúc đến quá đột ngột, Từ Nghi không kịp suy nghĩ nhiều,

anh giới thiệu với Chữ Đầm:

“Đồng đội huấn luyện cùng kỳ.” - rồi quay sang nói với nữ sĩ quan – “Vợ tôi.”

“Chào cô.”

Chử Điem đứng lên, cười chào nữ sĩ quan.

“Chào cô.”

Nữ sĩ quan khôi phục như thường, tự nhiên tao nhã bắt tay Chử Điem. Nhưng lúc thấy cái bụng hơi nhô lên của Chử Điem, vẻ mặt cô ta có chút thay đổi. Cô ta ngẫm nghĩ, ngồi xuống bên cạnh cách Từ Nghi một ghế.

Từ Nghi ngồi đối diện Chử Điem, đưa đũa và thìa đến cho cô:

“Đã hâm nóng lại rồi, yên tâm dùng đi.”

Chử Điem nhận lấy, dịu dàng cười một tiếng:

“Cảm ơn ông xã.”

Từ Nghi cau mày lại, chuyển bát canh đặt bên phải sang bên trái. Bây giờ nữ sĩ quan ở một bên nhìn thấy màn này không nhịn được bật cười, nói trêu:

“Nhờ có chị dâu đến, bằng không em còn không biết tham mưu Từ là một người tử tử đến vậy.”

Chử Điem nghe, phối hợp e lệ cười.

Lúc ăn cơm Chử Điem vẫn vui đầu ăn từng miếng nhỏ, tận lực không nói câu nào, biểu hiện vô cùng yên tĩnh thỏa đáng. Có điều, nữ sĩ quan này theo qua đây hình như muốn thảo luận vấn đề gì đó với Từ Nghi, đang ăn cơm còn trò chuyện vấn đề gì mà chiến đấu giữa đô thị làm cô chẳng biết nói gì. Cô hiểu Từ Nghi, biết lúc anh ăn cơm không thích nói chuyện, vì thể hiện phép lịch sự nên thỉnh

thoảng đáp lại đôi câu. Như thế cũng khiến cô yên tâm. Xem ra anh và cô ta vẫn chưa thân đến mức bạn bè.

Ngẫm nghĩ, Chủ Đầm gấp một miếng cà bỏ vào khay Từ Nghi. Hành động này lập tức cắt đứt cuộc trò chuyện giữa hai người. Nữ sĩ quan nhìn Chủ Đầm, cười có chút xấu hổ:

“Xem tôi đi, cứ mãi trò chuyện về bài tập với anh, làm ảnh hưởng đến việc anh dùng cơm.”

Từ Nghi nói không sao, hỏi Chủ Đầm:

“Sao không ăn?”

Chủ Đầm nhú nhú mày, ra vẻ ghét bỏ:

“Cà thấm dầu, ăn ngán.”

“Trước đây không phải rất thích à, anh nghe mẹ nói có một buổi tối thèm ăn đến mức sắp khóc nữa kia.”

Chủ Đầm không ngờ anh nói chuyện này, mặt đỏ quá nửa:

“Thai phụ ăn uống kén chọn, không được sao?”

Cô lờm anh một cái. Từ Nghi cười, bung khay cơm của cô đến cho toàn bộ cà kho vào khay mình. Động tác thành thạo lưu loát, Chủ Đầm thấy vậy sáng khoái tinh thần, khóe miệng khẽ cong lên.

Từ Nghi thoáng cái đã hiểu ra ý cô, sau khi nhìn cô một cái đầy thâm ý, nói với nữ sĩ quan:

“Trước đây tôi từng viết một bài nhỏ về tác chiến liên hợp bộ binh và xe tăng trong chiến đấu đô thị, nếu cô cần tôi có thể tìm cho cô xem.”

Nữ sĩ quan cảm kích nói:

“Vậy thì thật sự cảm ơn anh.”

Dưới sự dồn ép tinh thần mạnh mẽ của bà Từ, nữ sĩ quan com nước xong liền đi trước. Nhìn bóng lưng có chút hốt hoảng của cô ta, Chử Điem mất hứng dẫu môi:

“Anh mới đến đây học tập có vài ngày đã khiến ong bướm bỏ nhào tới.”

“Gì mà ong bướm? Đây chỉ là đồng đội cộng bạn học thôi.” - cách chiếc bàn, Từ Nghi lau miệng cho cô - “Miệng dẫu cao như thế có thể treo cả bình dầu lên rồi.”

Chử Điem “hừ”, không để ý đến anh. Trả khay com, hai người đi một vòng trong khu dạy học cho tiêu com mới trở về ký túc xá ngủ trưa. Nhiệt độ máy sưởi trong phòng vừa đủ, cơn buồn ngủ lập tức ùa đến. Từ Nghi khép hờ hai mắt, lúc sắp ngủ thì cánh tay bị người khác đụng đụng.

“Nữ sĩ quan mới vừa rồi năm nay bao nhiêu tuổi vậy?”

Thì ra là còn ghi nhớ. Từ Nghi vẫn nằm im không nhúc nhích:

“Anh làm sao mà nhớ được chuyện này? Dù sao lớn hơn em là được.”

Cũng phải, cấp bậc đã là thượng úy rồi, số tuổi khẳng định cũng chẳng kém chồng cô. Hơi nhẹ nhõm, Chủ Đìem quấn lấy anh hỏi tiếp:

“VẬy cô ta có bạn trai chưa?”

“Chưa.”

Thảo nào nhìn chồng cô bằng ánh mắt kia. Chủ Đìem không giải thích được:

“Sao không tìm một người? Trong quân đội nhiều đàn ông như vậy mà.”

Từ Nghi có chút bất đắc dĩ mở mắt ra, trở mình ôm lấy cô:

“Chuyện này không liên quan đến số lượng đàn ông ít hay nhiều mà phải chú ý đến duyên phận. Không phải tất cả mọi người đều có thể may mắn như chúng ta đâu.”

Lời này khiến lòng Chủ Đìem ngọt như uống mật, cô lẩm bẫm:

“Coi như anh thức thòi.” - tiếp theo lại lắc cổ anh - “VẬy anh nói xem, em và cô ta ai đẹp hơn?”

Đúng là phụ nữ, một giây trước còn chê bai mồm mép tron tru, một giây sau lại ước gì bị bạn lừa dối. Có điều đối mặt với vấn đề này, Từ Nghi trả lời thật lòng thật dạ, anh khẽ “Ừ” một tiếng trên đỉnh đầu cô:

“Em đẹp. Buổi tối đừng đến nhà ăn dùng cơm, anh mang về cho em, miễn cho bị nhiều người nhìn.”

Phải nói rằng người đàn ông này thực sự càng lúc càng biết nói chuyện rồi. Rõ ràng là cô buộc anh nói, nhưng không tìm ra chỗ sai. Chử Điem ngẩng đầu tinh nghịch cắn lên cằm anh một cái, đầu lập tức bị anh giữ lại.

“Đừng làm loạn mà.” - tiếng nói khàn khàn của người nào đó thể hiện rõ ràng sự nén nhịn, anh vỗ nhẹ lên mông cô - “Ngủ đi.”

Chử Điem rất nhạy cảm phát hiện ra phản ứng dưới người anh, không đành lòng nghịch lừa giày vò anh, lại hôn anh một cái rồi biết điều đi ngủ.

Ngủ một giấc đến ba giờ chiều, khi tỉnh lại đã không thấy Từ Nghi đâu cả. Trong đội sắp xếp cho anh gác từ hai giờ đến bốn giờ, nói theo lời anh là thể nghiệm cuộc sống ở trường quân đội.

Không khỏi có chút nhàm chán, Chử Điem bò dậy khỏi giường, lấy máy tính bảng ra cắm sim 3G vào, nhàn nhã lướt web chơi. Không lâu sau, điện thoại đặt một bên vang lên, lấy đến xem, là chị họ Hồ Diệu gọi đến.

Đồ Hiếu đã làm mẹ hơn một năm, mà bản thân còn là bác sĩ. Kể từ khi Chử Điem biết mình mang thai vẫn định tranh thủ tìm cô ấy học hỏi kinh nghiệm. Lúc trước liên lạc mấy lần cô ấy đều không có thời gian, dần dà chính cô cũng quên bém chuyện này đi.

Đầu bên kia điện thoại, Đồ Hiếu cười nói:

“Ngày mai chị rảnh, em đến đây đi.”

“Ngày mai không được, mấy ngày nay em đi thăm Từ Nghi ở Lục Chỉ rồi.”

Đồ Hiếu “Ồ” một tiếng, vô cùng thâm ý:

“Lúc này em đi thăm cậu ấy làm gì? Từ Nghi cũng vậy, nhìn được ăn không được, cảm giác này dễ chịu lắm sao?”

“Chị.” - Chử Điem oán trách – “Bây giờ chị nói chuyện thật là càng lúc càng giống anh rể rồi.”

“Nói mỉa mắng chị gần mực thì đen đúng không?” - Đồ Hiếu vui vẻ - “Được rồi, không nói giỡn với em nữa, có chuyện nói với em đây.”

“Chuyện gì ạ?”

“Lúc trước không phải từng giúp em hỏi thăm một bệnh nhân tên là Mạnh Phàm của Phương Triết sao? Hôm nay gặp Phương Triết, đúng lúc nghe cậu ta vừa nhắc đến, nói rằng mấy ngày hôm trước khám, xác định cô ta bị mắc hội chứng tăng urê máu.”

“Cái gì?”

Chử Điem như bị người điếm huyết, lập tức sững sờ.

“Ôi, thật đấy. Lúc chị nghe cũng cảm thấy khó tin được, cô gái này thật là lắm tai nạn...”

Đồ Hiếu còn đang nói, nhưng Chử Điem đã không nghe thấy nữa, đầu óc bị ba chữ tăng urê máu kia chiếm đóng. Mạnh Phàm, sao cô ấy... lại mắc bệnh này?

Lúc Từ Nghi đổi gác trở về, Chủ Điem vẫn ngồi dựa vào giường, chờ dần nhìn vào máy tính bảng, bị kêu hai tiếng cũng không phản ứng.

“Đang nhìn cái gì mà tập trung tinh thần như vậy.” - Từ Nghi đi đến xem thử, phát hiện màn ảnh tối đen, anh đưa tay vỗ vỗ mặt Chủ Điem – “Lại ngây người, tỉnh nào.”

Chủ Điem bị đầu ngón tay lạnh lẽo của Từ Nghi làm giật mình, tròng mắt hơi co lại, cô ngẩng đầu nhìn anh:

“Về rồi à.” - chú ý thấy tóc anh có giọt nước, cô hỏi - “Bên ngoài trời mưa hả?”

“Là tuyết rơi.” - Từ Nghi sờ vào túi giữ ấm tay của cô, phát hiện đã sớm lạnh lẽo, đành phải tìm phích cắm nạp điện lần nữa. Quay đầu lại phát hiện Chủ Điem đang ngo ngác nhìn ra ngoài cửa sổ. Anh đi đến, rót cốc nước ấm cho cô – “Sao vậy? Vẫn còn không vui vì chuyện buổi trưa à?”

Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có chuyện này thôi. Chủ Điem thu hồi ánh mắt, thấy hai má Từ Nghi đỏ bừng vì lạnh, do dự có nên nói cho anh biết tin Mạnh Phàm bị bệnh hay không. Thực ra trong lòng cô đã không còn khoảng cách gì nữa, cô chỉ không xác định anh có muốn biết chuyện liên quan đến Mạnh Phàm hay không thôi. Nghĩ ngợi, cô đưa cốc nước trong tay cho anh:

“Xem anh lạnh cóng kìa, uống chút nước ấm trước đi.”

Từ Nghi nhận lấy, uống một hơi hơn nửa cốc. Chủ Đìem chăm chú nhìn anh, thử thăm dò cốt lõi:

“Vừa nãy em nhận được điện thoại của chị họ.”

Từ Nghi ngậm ngậm nước nhìn sang, mày khẽ cau lại. Chủ Đìem nín thở, lấy can đảm nói hết lời:

“Hôm nay chị ấy gặp Phương Triết, nói là bệnh tình của Mạnh Phàm thay đổi, nghe nói... khám ra tăng urê máu.”

Động tác Từ Nghi uống nước khựng lại, anh nhìn Chủ Đìem mặt hơi có vẻ ngỡ ngàng, nghe không hiểu. Chủ Đìem khẽ thở dài:

“Chị ấy không nói nhiều về tình hình cụ thể, nên em chỉ biết nhiều đây thôi. Có điều bệnh này chắc tám chín phần rồi.”

Hai mắt Từ Nghi khẽ nheo lại, hồi lâu, anh rũ tay xuống, chậm chạp nặng nề bỏ chiếc cốc lên bàn. Chủ Đìem thấy anh im lặng, liền biết giờ phút này trong lòng anh hẳn rất rối loạn. Cô đợi một hồi mới thăm dò nói:

“Hay là, anh gọi điện thoại cho Phương Triết hỏi thử xem?”

“Không cần.” - qua một hồi, Từ Nghi khẽ nói - “Nếu chị họ nghe cậu ta nói vậy, vậy thì chắc chắn không nhầm đâu.”

“Vậy... làm sao đây?”

Chủ Đìem mở to hai mắt. Từ Nghi nhìn cô, cả hai đều ngẩn người.

Cuối cùng họ vẫn gọi cho Phương Triết. Tình hình thực tế còn tệ hơn họ biết nhiều. Bệnh tình của Mạnh Phàm đã chuẩn đoán chính xác và đưa ra phương án trị liệu, cần nhanh chóng tiến hành mổ ghép thận. Tuy nhiên hiện giờ nguồn thận khá eo hẹp, chỉ Bệnh viện đa khoa Quân khu đã có hơn năm trăm bệnh nhân đang đợi. Nghe bác sĩ nói cấy ghép nội tạng của người nhà có tỷ lệ thành công tương đối cao, Chương Hiếu Quần liền làm kiểm tra, kết quả biểu hiện mẫu cấy ghép không thích hợp.

“Bác Mạnh thì sao?”

“Vẫn còn chưa làm. Thân thể bác Mạnh không tốt, mấy năm nay vừa phải nuôi gia đình vừa chăm sóc con gái, sức khỏe đã sớm cạn kiệt rồi, nên gia đình họ vẫn băn khoăn. Và lại, nghe Phương Triết nói, hiện tại nguồn thận là quan trọng nhất, ngoài ra còn có một vấn đề là chi phí phẫu thuật. Dù mẫu cấy ghép thích hợp, nhà bác Mạnh không gánh nổi chi phí phẫu thuật như vậy.”

Còn có một điều Phương Triết chưa nói nhưng hai người họ đều hiểu. Trước khi đợi được nguồn thận, Mạnh Phàm cần phải chạy thận để duy trì sinh mạng, trong vòng một năm tiền phí cũng không thấp.

Hai người im lặng nhìn nhau, mãi lâu sau, Chủ Điem như hạ quyết tâm, ngẩng đầu hỏi Từ Nghi:

“Có muốn đi thăm chị ấy không?”

Từ Nghi lắc đầu:

“Anh đi thăm chị ấy chẳng ích lợi gì, không giảm được ốm đau của chị ấy, còn khiến tinh thần chị ấy chịu kích thích.”

“VẬY... CHÚNG TA MẶC KỆ SAO?”

Từ Nghi nhìn thẳng Chủ Đìem, nhìn đôi mắt to thấp thỏm của cô, anh khẽ mím môi:

“Anh nghĩ lại đi.”

Chủ đề về Mạnh Phàm dừng lại ở chiều hôm đó, sau hai ngày, hai người không ai nhắc đến nữa. Sau hôm trở về từ Lục Chỉ, Chủ Đìem liền đến nhà Đồ Hiếu. Đã lâu không tới, lần này cô không chỉ gặp đứa con trai gần hai tuổi của Đồ Hiếu, lại còn thấy Thẩm Mạnh Xuyên - anh rể họ của cô. Thân là người tâm phúc trong quân khu, anh rể còn bận hơn chồng cô gấp trăm lần, bình thường muốn gặp anh rể một lần quả không dễ.

Thẩm Mạnh Xuyên gặp cô cũng vô cùng vui mừng, có điều còn chưa nói được vài câu đã bị Đồ Hiếu vợ anh đuổi đi, nói anh ảnh hưởng đến hai chị em bọn họ tâm sự. Thẩm Mạnh Xuyên cũng không tức giận, ôm con trai hôn vài cái liền rời đi.

Chủ Đìem có chút băn khoăn:

“Chị, bảo anh rể ở nhà thôi, đâu có ảnh hưởng gì.”

Đồ Hiếu “Hừ” nói:

“Em không biết đâu, anh ấy cũng chỉ tranh thủ về thăm thôi, không được bao lâu lại phải chạy về quân khu. Thay vì anh ấy tự mình nói chi bằng để chị mở miệng đuổi anh ấy đi, trong lòng còn thoải mái một chút.”

Chử Diễm bật cười:

“Hóa ra còn có thể như vậy, xem như em lính giáo, lần tới thử ở chỗ Từ Nghi xem.”

Đồ Hiếu một tay ôm con trai Đậu Đậu, một tay kéo Chử Diễm đứng dậy khỏi ghế salon, nhìn ngó cô từ trên xuống dưới một lượt, khẽ mỉm cười:

“Ra dáng rồi, bụng từ từ lộ ra.”

Chử Diễm vỗ về bụng, trong nụ cười thấp thoáng chút tình mẹ ngượng ngùng:

“Đã hơn bốn tháng rồi, còn chưa biết trai hay gái.”

“Con trai con gái đều giống nhau, hiện tại đâu phải ai cũng giống anh rể em, muốn con trai khùng khiếp.” - Đồ Hiếu nhìn con trai Đậu Đậu, trong lòng bực bội – “Em không biết anh rể em có chủ ý gì đâu. Anh ấy sớm mong con mình lớn nhanh để bảo nó đi lính đấy.”

Chử Diễm nhìn Tiểu Đậu Đậu ngủ mê mệt trong ngực Đồ Hiếu, tưởng tượng dáng vẻ cậu nhóc này mặc quân phục, không nhận được vui mừng.

Đưa Đậu Đậu đang ngủ về phòng, hai chị em đã lâu không gặp khe khẽ nói cả buổi chiều. Trước khi đi, Đồ Hiếu chợt nhớ ra gọi Chử Diễm lại:

“Diễm Diễm, chuyện Mạnh Phàm em đã nói với Từ Nghi chưa?”

Chử Điem hơi sững sờ:

“Em... nói rồi.”

Đồ Hiều thở dài:

“Hôm đó chị nói với em xong liền hối hận. Anh cả Từ Nghi đã mất, người này thật ra cũng chả còn quan hệ nhiều nhận gì với Từ Nghi, dù cậu ấy có quan tâm hay không, chuyện này để cậu ấy nghe cũng chỉ thêm phiền muộn thôi.”

Chử Điem nghe rõ ý của cô ấy, cô ấy sợ họ thêm phiền phức. Tuy nhiên cô phải giải thích với Đồ Hiều thế nào đây, nói Mạnh Phàm và họ thật ra vấn vương không dứt sao? Chuyện này dính dáng quá nhiều, cho dù cô muốn nói cũng không nói rõ.

“Không có chuyện gì đâu chị.” - cô cười trấn an Đồ Hiều - “Quan hệ của Từ Nghi và anh cả anh ấy luôn rất tốt, cũng từng nói nếu như anh cả còn sống thì bọn em đã phải gọi Mạnh Phàm là chị dâu rồi. Bây giờ Mạnh Phàm bệnh thế này, chính là lúc cần giúp đỡ, Từ Nghi không thể nào mặc kệ. Hôm đó sau khi nghe em kể, trái lại anh ấy gọi điện thoại cho Phương Triết hỏi cận kề tình hình nữa kia.”

Lúc này Đồ Hiều mới yên tâm:

“VẬY THÌ TỐT.”

Chử Điem nhìn cô ấy, nghĩ ngợi lại hỏi: “Chị, xuất phát từ góc độ một bác sĩ, chị cảm thấy bọn em nên giúp Mạnh Phàm thế nào?”

Đồ Hiều cho cô một đáp án rất đơn giản: Tiền.

“Trước mắt nguồn thận hết sức khan hiếm, nếu như không chờ được nguồn thận cũng chỉ có thể dựa vào chạy thận nhân tạo duy trì tính mạng, bình quân một tháng mười hai lần chi phí khoảng năm nghìn, một năm phải cần sáu mươi nghìn. Nếu làm phẫu thuật chi phí lại càng cao, hơn nữa sau khi phẫu thuật còn cần chi phí trị liệu, gia đình bình thường gánh vác vô cùng vất vả. Tình cảnh nhà họ Mạnh ít nhiều chị cũng nghe Phương Triết nhắc đến, chỉ trước đây chữa bệnh cho Mạnh Phàm cũng đã tốn không ít tiền dành dụm.”

Nghe xong lời Đồ Hiếu, Chử Điem im lặng một hồi:

“Em biết rồi.”

Trên đường về nhà, Chử Điem chìm vào trong trầm tư. Mấy lời vừa rồi cô nói, thay vì nói là trấn an Đồ Hiếu, không bằng nói rằng tự nói cho mình nghe. Đồ Hiếu yên tâm, cô cũng hiểu rõ. Làm sao hôm đó ở Lục Chỉ cô lại hỏi câu “Vậy chúng ta mặc kệ sao?” ngốc như vậy.

Thật ra có lẽ Từ Nghi chưa từng do dự có quan tâm hay không, anh nghĩ phải là quan tâm thế nào. Từ trước đến nay họ và nhà họ Mạnh dây dưa không dứt, cho dù hai năm qua anh chưa từng gặp Mạnh Phàm một lần, đó cũng là do suy nghĩ đến trạng thái tinh thần của cô ấy, chẳng hề thật sự buông tay mặc kệ. Còn lần này, tính mạng cô ấy bị uy hiếp bởi căn bệnh sinh lý thì anh càng không thể nào khoan tay đứng nhìn.

Chử Điem nghĩ suốt điều này thì không hề tức giận. Có lẽ sẽ có một chút khó chịu, nhưng cô cũng hiểu rõ Từ Nghi, rõ ràng bất kể cha mẹ Mạnh Phàm là người thế nào, trong lòng anh đã sớm coi cô ấy như người thân. Nói theo lời của anh là chị dâu. Như vậy đồng

nghĩa đó cũng là người thân của cô, chị dâu của cô. Cho nên làm sao có thể mặc kệ chứ?

Nhìn bông tuyết rơi lả tả ngoài cửa sổ, Chử Diễm đã có quyết định.

Let's join and download ebook at EFF

Trận tuyết này ào ào trút xuống gián đoạn trong hai ngày hai đêm, đến ngày thứ ba trời mới hoàn toàn quang đãng. Từ Nghi mặc áo khoác đứng hết ca gác buổi sáng, trở về ký túc xá chưa kịp thay quần áo đã nhận được điện thoại của gác cổng, nói là có người đến, muốn anh ra đón.

Trong điện thoại nói không rõ, Từ Nghi cũng không hỏi nhiều, đặt điện thoại xuống chạy ra cổng gác. Thấy một bóng dáng mảnh mai đứng ở cổng, anh thoáng ngỡ ngàng.

“Diễm Diễm.” - anh bước nhanh đến - “Sao đột nhiên đến đây?”

Không kịp đợi cô trả lời, đánh giá thân thể ăn mặc phong phanh có chút run rẩy của cô từ trên xuống dưới một lượt, anh nói:

“Ở đây lạnh, theo anh trở về ký túc xá trước đã.”

Chử Diễm kéo tay anh, ngoắc ngoắc:

“Lên xe nói đi, em lái xe đến.”

Trông theo tầm mắt cô, Từ Nghi thấy được chiếc xe jeep nhỏ quen thuộc của cô. Tình hình giao thông như vậy mà lại một mình lái xem

đến đây, thật là quá gan dạ. Tay anh nắm thật chặt tay cô, lôi cô lên xe. Đóng cửa xe lại, không đợi cô cất lời Từ Nghi đã nói trước:

“Lần sau muốn đến bảo tài xế đưa em, có thể không lái xe thì tận lực ít lái, nhất là thời tiết như vậy, cho dù em không mang thai cũng rất nguy hiểm. Có nghe không?”

Chử Điem không vui dẫu môi:

“Em đến là có chuyện nói với anh.”

“Chuyện gì không thể nói qua điện thoại?” - anh véo mặt cô - “Trời rét như vậy em còn chạy đến.”

Chử Điem “Hừ” một tiếng, vút cho anh một phong bì. Từ Nghi nhận lấy xem, lấy ra hai tấm thẻ từ bên trong:

“Đây là?”

“Tất cả tiền dành dụm trong nhà đều ở hai tấm thẻ này, một tấm là tất cả tiền lương của anh, em chuyển ra hết từ thẻ anh đưa em giữ, thuận tiện kiểm tra tổng số, chưa tới một trăm nghìn.”

“Em kiểm tra cái này làm gì?” - Từ Nghi hỏi, trong lòng đã có dự cảm.

“Đương nhiên là hữu ích.” - Chử Điem lườm anh một cái, lại nói - “Một tấm khác là thẻ của em. Tiền lương của em đã chi tiêu không ít, bên trong là năm mươi nghìn mẹ để lại cho em. Hai tấm thẻ này cộng lại, anh lấy số chẵn đưa cho bác Mạnh đi, bảo ông ấy xem bệnh cho chị Mạnh Phàm.”

Nghe lời nói của Chủ Điem, Từ Nghi nhìn hai tấm thẻ trong tay một lúc lâu mới nói:

“Điem Điem.” - anh gọi tên cô, cổ họng sít chặt không biết phải nói gì, cuối cùng anh nhìn Chủ Điem, gần như là không kiềm chế được bật cười thành tiếng - “Sao em lại mang hết tiền trong nhà ra vậy?”

Chủ Điem bị phản ứng của anh khiến hơi lúng túng:

“Đâu phải mang hết sang cho anh, và lại là mượn chứ không phải cho.”

“Anh biết rồi.” - Từ Nghi ngừng cười, dịu dàng nói, kết quả lại bị cô lờm nguýt. Anh nhìn hai tấm thẻ trong tay, trả lại cho Chủ Điem tấm thẻ của cô - “Tấm này không cần, em lấy lại đi.”

“Sao lại không cần? Tiền trong thẻ lương của anh chắc không đủ.”

“Có đủ hay không thì nói sau, nhưng tấm thẻ này là mẹ để lại cho em, anh sẽ không lấy.”

Nghe anh nói như vậy, Chủ Điem sốt ruột:

“Vậy anh đưa cho người ta nhiều đây cũng không giúp được là bao.”

“Chuyện này em đừng quan tâm. Không đủ thì để anh nghĩ cách, không nghĩ ra cách được thì có thể giúp bao nhiêu thì giúp.” - thái độ của Từ Nghi rất kiên quyết - “Em không phải nói nữa.”

Rất hiếm khi thấy anh cố chấp như vậy, đã không được khen ngợi thì thôi, còn bị anh làm á khẩu không lên tiếng được. Chử Điem giận quá, bắt lấy tay của anh liền há mồm cắn. May mà Từ Nghi phản ứng nhanh, nắm cằm cô lập tức ngậm lấy cánh môi cô.

Không hiểu vì sao lại bị hôn, còn là một nụ hôn nóng bỏng kéo dài, sau khi được thả ra, sức lực cả người Chử Điem đều mất hết, tựa vào vai kẻ khởi xướng khẽ thở hổn hển. Từ Nghi hôn lên mặt và bên tai cô như đã thỏa mãn, hơi thở dịu dàng phả lên làn da tinh tế, khiến người trong ngực run sợ từng hồi. Cô không nhận được muốn tránh né, thế nhưng anh lại ôm cô càng chặt hơn.

Thở dài một tiếng khe khẽ, anh nói:

“Điem Điem, cảm ơn em.”

Trong lòng Chử Điem chua xót, nhưng chỉ khẽ “Hừ”:

“Anh đã sớm có ý định rồi phải không? Chẳng qua không biết nói với em như thế nào thôi.”

Từ Nghi không nói, cắn cánh môi cô, coi như là ngậm thừa nhận. Bị cắn hơi đau, Chử Điem khẽ rên lên, mắt sáng quắc trừng người nào đó một cái. Cô cũng biết, nên cô đã giành lên tiếng trước anh. Nói theo lời của chị họ Đồ Hiểu, ít ra trong lòng thoải mái. Có điều nghĩ lại, Chử Điem lại có chút phiền muộn nói:

“Vốn là tiền không có nhiều, anh lại không cần thẻ của em.”

“Không sao, anh có cách.” - Từ Nghi vuốt vuốt mái tóc dài của cô, nói.

“Anh có cách gì?”

Từ Nghi cười cười, vỗ vỗ đầu cô bảo cô ngồi trong xe chờ, rồi sau đó bước xuống xe. Chủ Đầm nhìn bóng lưng anh, không hiểu ra sao. Chỉ chốc lát sau, Từ Nghi đã trở lại. Anh xin đội trưởng khu nghỉ phép hai giờ, lái xe đưa cô về nhà ở khu gia thuộc sư đoàn A. Trời rét, anh không cho cô xuống xe, lên thẳng lầu mang xuống một vật. Chủ Đầm nhìn xem, lại là một phong bì.

“Đây là cái gì?” - cô chỉ vào phong bì hỏi - “Lẽ nào bên trong cũng là thẻ ngân hàng?”

Quả thật để cô đoán đúng. Từ Nghi lấy ra một tấm thẻ, đưa cho cô. Chủ Đầm suýt nữa đã trừng đến lọt mắt ra ngoài - “Từ đâu ra thẻ?”

Vậy mà dám lén cô giấu tiền riêng.

“Quên rồi à?” - Từ Nghi buồn cười liếc nhìn cô - “Là tấm thẻ lúc trước mẹ đến nhà nhét cho em đó.”

Chủ Đầm lập tức nhớ lại, không khỏi nhìn tấm thẻ trong tay thêm nhiều lần:

“Hóa ra là tấm này, em còn tưởng rằng anh đã trả lại cho mẹ rồi.” - khẽ nhướn mày nhìn Từ Nghi - “Không phải lúc đó anh không hề vui hay sao, bây giờ sao lại lấy ra dùng?”

Từ Nghi lấy lại thẻ trong tay cô, vuốt ve mặt thẻ hồi lâu mới khẽ nói:

“Coi như là mẹ bỏ ra thay anh cả đi, chỉ hi vọng anh ấy không chê thằng em không có bản lĩnh như anh.”

Lúc nói chuyện, vẻ mặt Từ Nghi có chút ảm đạm, Chử Điem thấy lòng mình cũng quặn lại.

“Sẽ không đâu.” - cô dịu dàng trấn an anh - “Anh cả nhất định cũng biết, anh ấy sẽ không trách anh.”

Từ Nghi hờ hững cười một tiếng:

“Chỉ hy vọng như vậy.”

Cuối tuần, Từ Nghi xin nghỉ phép, một mình đến Bệnh viện đa khoa Quân khu.

Đang lúc cuối tuần, Bệnh viện đa khoa Quân khu vẫn đông người trước sau như một. Từ Nghi băng qua dòng người như dẹt cửi, đi thang máy lên tầng mười. Khi đến văn phòng của Phương Triết, đúng lúc anh ta tiễn một bệnh nhân, nhìn thấy anh đến, Phương Triết tỏ vẻ rất bất ngờ.

“Lần này đúng là đã lâu không gặp rồi.”

Anh ta đưa tay đến, Từ Nghi cười bắt tay anh ta, hai người trò chuyện đôi câu liền đi thẳng vào vấn đề chính.

“Đến vì Mạnh Phàm sao?” - Phương Triết nhìn anh - “Đúng lúc có chuyện muốn nói với cậu.”

“Chuyện gì?”

“Là như vậy, mấy hôm trước bác trai Mạnh Ngọc Hòa đến kiểm tra các hạng mục mẩu cấy ghép, hôm qua nghe đồng nghiệp khoa thận nói đã có kết quả, đều đạt chuẩn, phù hợp với điều kiện cấy ghép.”

“Đây cũng coi là một tin tốt.” - tinh thần Từ Nghi vì đó mà phấn khởi - “Bao giờ có thể làm phẫu thuật?”

Nhưng Phương Triết không lạc quan như anh, anh ta thận trọng nói:

“Bác trai nhiều năm chăm sóc Mạnh Phàm như vậy, cơ thể đã gần như suy kiệt, tình trạng sức khỏe cũng không tốt. Cho nên nếu muốn hiến thận, người nhà họ Mạnh vẫn có chút do dự.”

Từ Nghi nghĩ, người do dự này có lẽ là Chương Hiếu Quần rồi. Theo hiểu biết của anh về Mạnh Ngọc Hòa, nếu như có thể cứu con gái, bắt ông lên núi đao cuống chảo dầu ông cũng không chần chừ. Nhưng Chương Hiếu Quần thì không, đối với bà, chồng và con gái quan trọng như nhau, bà rất khó đưa ra chọn lựa.

“Mấy ngày qua là ai đến trông?” - Từ Nghi hỏi.

“Bác trai. Bác gái về quê lấy tiền rồi.”

Nói như vậy anh đến đúng lúc. Từ Nghi thầm suy nghĩ nói:

“Tôi qua đó xem thử.”

Hai người cùng đi khỏi phòng bệnh nội khoa. Đến trước phòng bệnh Mạnh Phàm, Từ Nghi dừng bước. Phương Triết lúc đầu hơi kinh ngạc, trong nháy mắt lại hiểu rõ.

“Thấy cậu bình tĩnh như vậy tôi còn tưởng rằng bây giờ cậu đã dám gặp cô ấy rồi.” - Phương Triết cười chỉ anh, nói - “Có điều tình trạng tinh thần của Mạnh Phàm hiện tại đã khá hơn lúc trước một chút, đau đớn thể xác luôn có thể khiến người ta tỉnh táo rõ ràng hơn.”

“Dù như vậy tôi cũng không thể gặp chị ấy.” - nhìn vào trong qua cửa sổ nhỏ trên cửa phòng, Từ Nghi khẽ nói - “Phiền cậu mời bác Mạnh ra đây đi.”

Phương Triết thở dài một hơi, khẽ gõ vài cái lên cửa, đẩy vào. Bất ngờ, trong phòng bệnh chỉ có một mình Mạnh Phàm, không thấy bóng dáng Mạnh Hòa Ngọc đâu cả. Phương Triết đến trạm y tá trực ban hỏi cũng không ai biết ông đi đâu. Anh ta nhìn Từ Nghi, hỏi:

“Cậu có số điện thoại của bác trai không? Có thể thử gọi một cú.”

Từ Nghi ngẫm nghĩ rồi lắc đầu:

“Tôi đợi ở đây thêm chút nữa.”

Phương Triết thấy anh đã quyết định thì không nói gì thêm nữa: “Vậy tôi đi trước đây, có chuyện gì liên lạc qua điện thoại.”

Từ Nghi gật đầu, sau khi đưa mắt nhìn anh ta rời đi, anh ngồi xuống băng ghế cách phòng bệnh Mạnh Phàm không xa. Nguyên do lựa chọn ngồi ở đây là bởi vì trong lòng anh biết rõ, Mạnh Hòa Ngọc không phải là người có thể bỏ lại Mạnh Phàm đi lâu, có lẽ có việc gì gấp cần làm mới phải rời đi. Vì vậy anh ở ngoài cửa chờ, đúng lúc có thể trông chừng Mạnh Phàm thay ông.

Từ Nghi tựa đầu về vách tường phía sau, từ từ nhắm hai mắt lại. Vốn nghĩ nhân thời gian này nhắm mắt dưỡng thần, nhưng con mệt mỏi do huấn luyện mấy ngày liên tiếp giờ phút này lại ùn ùn kéo đến, mí mắt trở nên càng lúc càng nặng. lúc chịu đựng không nổi sắp ngủ thiếp đi, điện thoại di động đột ngột vang lên, mở ra xem, là tin nhắn Chủ Đầm gửi đến, hỏi anh chuyện ra sao rồi.

Ngón tay tỉ mỉ vuốt nhẹ màn hình, Từ Nghi khẽ cười. Anh đã sớm biết tính tình vợ yêu nhà anh mâu thuẫn chỗ này, trong long lo lắng, nhưng sợ xấu hổ, dứt khoát không đến đây. Thật ra thì có liên quan gì đến cô đâu, tất cả ầm ức và bần khoản đó cô đều không nên chịu, bởi vì những chuyện đó đều do anh.

Nhắm mắt lại, Từ Nghi gõ chữ vô cùng chậm chạp, trả lời lại: Bác Mạnh có việc đi ra ngoài, anh còn đang đợi.

Nhấn nút xác nhận, tin nhắn vừa mới gửi đi, Từ Nghi lại nhác thấy một người đàn ông mặc áo vải bông màu xám đậm đi về phía này. Nhìn kỹ lại, chính là Mạnh Ngọc Hòa.

Mạnh Ngọc Hòa cũng nhìn thấy anh, lập tức sững sờ tại chỗ, cánh tay không ổn định làm rơi túi nylon xuống đất, táo bên trong ào ào lăn ra ngoài như hạt châu, có mấy quả trong đó lăn đến chân Từ Nghi.

Từ Nghi bình tĩnh, cúi người nhặt quả táo lên đi đến trả lại cho Mạnh Ngọc Hòa, còn khẽ gọi ông một tiếng bác trai. Mạnh Ngọc Hòa bị anh gọi có chút hoảng hốt, đôi mắt đục ngầu hơi hiện vẻ mâu thuẫn. Ông chần chừ trong chốc lát mới cầm túi đựng táo lên.

“Đến rồi à?”

Ông cười một tiếng miễn cưỡng. Từ Nghi nói dạ.

“Cháu nghe Phương Triết nói chị Mạnh Phàm bị bệnh, đến đây xem thử tình hình thế nào, đúng lúc bác không có đây nên chờ một chút.”

“Ồ, bác mới ra ngoài một chuyến.” - Mạnh Ngọc Hòa nói, lẩn tránh ánh mắt anh, vịn cửa phòng bệnh, bỗng nhiên lại nhớ ra, ông nhìn Từ Nghi - “Cháu...”

“Cháu không vào đâu.” - Từ Nghi nói - “Cháu ở ngoài chờ bác.”

Chẳng biết tại sao, sự thẳng thắn của anh khiến Mạnh Ngọc Hòa cảm thấy có chút lúng túng. Tay đặt lên chốt cửa khẽ vịn, cuối cùng ông chẳng nói gì, đẩy cửa phòng bệnh ra.

Từ Nghi vẫn ngồi chờ trên băng ghế, chỉ chốc lát sau Mạnh Ngọc Hòa đã đi ra. Ông từ từ bước đến, ngồi xuống bên cạnh anh.

“Vừa mới vào thấy Phàm Phàm đã ngủ.” - Mạnh Ngọc Hòa cố ý hạ giọng - “Trong khoảng thời gian này bởi vì nhiễm trùng đường máu, cả người nó đau đớn, thời gian có thể ngủ say như vậy không nhiều lắm.”

Ông nói, bàn tay đặt trên đầu gối từ từ nắm lại.

“Có thể ngủ là tốt rồi.” - Từ Nghi khẽ cười - “Ngủ rồi sẽ không suy nghĩ nữa.”

Mạnh Ngọc Hòa cũng cười, cảm thấy anh nói rất có lý. Ông nghiêng đầu nhìn Từ Nghi:

“Lần trước sau khi uống rượu với ba cháu thì bác đã nghĩ sau này có thể cháu sẽ không đến nữa. Chính bản thân bác nghĩ đến chuyện quá khứ cũng khó tránh khỏi cảm thấy hoang đường.”

Vẻ mặt Từ Nghi lại vô cùng bình tĩnh:

“Bác trai, hôm nay chúng ta không nói chuyện này. Cháu đến là để muốn gửi bác một vật.” - anh nói, từ từ lấy phong bì đựng thẻ ngân hàng ra đưa cho Mạnh Ngọc Hòa, bên trong là tấm thẻ anh mới làm, chuyên hết tiền hai thẻ lúc trước vào đây - “Ở đây có chút tiền, bác cầm lấy chữa bệnh cho chị Mạnh Phàm trước, mặt khẩu là sáu số một.”

Cả người Mạnh Ngọc Hòa cứng đờ, đầu lười như bị cột lại, mãi lâu sau mới nói được một câu:

“Không được. Tại sao bác có thể lấy tiền của cháu được.”

Ông đứng bật dậy, Từ Nghi cũng đứng lên theo ông:

“Vậy thì coi như cháu cho bác vay, làm phẫu thuật cho chị Mạnh Phàm trước, sau này bác từ từ trả cháu.”

“Không được, không được!” - Mạnh Ngọc Hòa luôn miệng từ chối - “Bác không thể nhận số tiền này.”

“Vậy chi phí phẫu thuật của chị Mạnh Phàm phải làm sao?”

“Cháu không cần để ý đến chuyện này.” - Mạnh Ngọc Hòa lại xua tay - “Tự hai bác có cách xoay sở.”

Từ Nghi hơi giật mình. Anh từng nghĩ Mạnh Ngọc Hòa sẽ từ chối, nhưng chưa từng nghĩ thái độ của ông lại kiên quyết đến thế. Anh còn định nói gì nữa lại bị Mạnh Ngọc Hòa hơi thô lỗ cắt ngang.

“Từ Nghi, cháu đừng nói gì hết, cháu giữ lại số tiền này đi.” - ông vừa nói vừa nhét phong bì lại túi áo Từ Nghi, lại nói tiếp - “Nghìn lần đừng nhắc đến chuyện này nữa, nể tình cái mặt già này của bác, nghìn lần đừng nhắc lại nữa.”

Nói câu cuối cùng, tiếng Mạnh Ngọc Hòa đã có chút run rẩy.

“Bác trai...”

Phát giác ra sự bất ổn, Từ Nghi đưa tay kéo cánh tay ông. Mạnh Ngọc Hòa dùng hết sức già mới tránh khỏi, trở vào phòng bệnh như chạy trốn, đóng sầm cửa lại.

Từ Nghi hoàn toàn bị ngăn cách ngoài cửa, lỗ tai cũng bị tiếng đóng cửa kia chấn động ù đi. Trong cái nhìn soi mói của đám người qua lại, anh có vẻ không biết làm sao.

Đến năm giờ chiều vẫn chưa thấy Từ Nghi trở về, Chử Điem hơi sốt ruột. Bởi vì Từ Nghi tạm thời không muốn để ba mẹ biết, nên Chử Điem chờ anh ở nhà trong khu gia thuộc. Trời sắp tối, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Từ Nghi đâu cả. Chử Điem lại gọi điện thoại cho anh, vẫn không ai nghe máy. Chuyện này khiến cô hoàn toàn không thể ngồi yên, xoa xoa bụng đi tới đi lui trong nhà, cuối cùng thật sự không nhịn được nữa, Chử Điem mặc quần áo vào đi xuống lầu, chuẩn bị bắt xe đến bệnh viện. Kết quả vừa ra khỏi cầu thang đã nhìn thấy một người ngồi ở bồn hoa cách đó không xa. Chăm chú nhìn kỹ, không phải Từ Nghi thì là ai?

Chử Diễm giận đến mức thật sự muốn cắn anh, vất vả nhịn xuống, cô đi đến, nhìn anh từ trên cao nói:

“Anh về từ lúc nào? Sao không lên lầu?”

Người trước mặt không nói gì, hoặc chưa kịp phản ứng. Nhưng Chử Diễm không đợi nổi nữa, đưa chân đá anh: “Hỏi anh đó!”

Rốt cuộc Từ Nghi ngẩng đầu lên, nhìn cô một cái rồi đưa cho cô một vật. Chử Diễm đưa mắt nhìn, chính là tấm thẻ kia. Cô thoáng sửng sốt:

“Không đưa được hả?”

“Không được”

Từ Nghi nói, giọng chẳng hề có gợn sóng gì. Chử Diễm cảm thấy có gì đó không đúng, vừa định ngồi xuống bên cạnh Từ Nghi thì lại đột ngột bị anh kéo xuống ngồi trên đùi anh. Tim vừa đập kịch liệt đã nghe anh trách cô:

“Lạnh, đừng ngồi bên đó.”

Anh nói rồi ôm lấy cô. Chử Diễm cảm thấy ấm lòng, giọng nói cũng dịu đi vài phần:

“Đến cùng là sao?”

“Bác Mạnh không cần.”

Chử Diễm hơi kinh ngạc:

“Tại sao?”

Từ Nghi không muốn nhớ lại cảnh tượng xảy ra ở bệnh viện nữa. Nghe cô hỏi cũng chỉ nói qua loa:

“Có lẽ không muốn làm phiền anh nữa.”

Chủ Điem im lặng trong giây lát, phải thừa nhận Từ Nghi nói rất đúng. Cô vẫn nhớ những lời Mạnh Ngọc Hòa đã nói với cô lần đó sau khi ba chồng cô gặp tai nạn xe cộ. Ông nói bản thân hồ đồ và ích kỷ, nổi hối hận và đau buồn sâu sắc như vậy không phải giả. Bây giờ nhìn lại, chắc hẳn ông thật sự cảm thấy mình không có mặt mũi nào đối mặt với Từ Nghi cả.

“Vậy làm sao đây?” - cô hỏi.

Từ Nghi nhìn đăm đăm phía trước, cười nhạt, đôi mắt dịu dàng được bóng đêm dày đặc tôn lên càng trong suốt.

“Điêm Điêm, em biết ban đầu vì sao anh lại đồng ý giả làm anh trai ở bên cạnh chị Mạnh Phàm không?”

Chủ Điem “Ừ” một tiếng, âm cuối hơi cao, không biết tại sao bây giờ đột nhiên anh lại nhắc đến chuyện này.

“Bởi vì anh biết, dù thế nào, anh cả đều hi vọng chị Mạnh Phàm sống tiếp.”

Chủ Điem thoáng giật mình, đột nhiên cảm thấy lòng mình chua xót vô vàn.

“Anh đó!”

Cô giận anh chỉ vì người khác không để ý đến mình, lời đến bên khoe môi lại trở thành một tiếng thở dài thật khẽ.

“Khi đó đến cuối cùng anh lại hèn nhất, lần này sẽ không đâu.”

Anh nói nhẹ nhàng nhưng mạnh mẽ. Chủ Điem hiểu anh không dễ dàng từ bỏ như vậy, mấp máy môi, nuốt hết tất cả lời khuyên, cô hỏi:

“Vậy anh định làm thế nào?”

“Xem lại đã” - Từ Nghi thở dài, tiếng thở dài nhanh chóng tan biến trong cơn gió rét mướt mùa đông - “Luôn có cách mà.”

Sau hôm nói câu này, Từ Nghi trở về Lục Chi. Trước khi đi anh nói với Chủ Điem năm nay có nghỉ đông, thời hạn là một tháng. Bất kể thế nào, sau khi xảy ra bao nhiêu chuyện như vậy, đây coi như là một tin tốt.

Gần đây Chủ Điem đi làm có chút mệt mỏi, đứa bé trong bụng càng lúc càng lớn, dần dần cô cũng cảm thấy bất tiện và vất vả. Lúc làm việc cũng không nhận được ngủ lơ mơ. Phùng Kiêu Kiêu đã sớm kêu cô về nhà nghỉ ngơi, Tống Khả Như cũng không hy vọng cô qua lại mệt nhọc như vậy. Lúc đó cô còn cảm thấy họ đều quá khẩn trương, bây giờ cũng không khỏi nhá nhem ý thoái lui.

Gần đến cuối năm, nhân sự công ty Tây Đinh xảy ra thay đổi nhỏ. Chủ Điem vẫn không chú ý lắm, nhưng bên cạnh có Phùng Kiêu Kiêu biết hết chuyện bà tám, sáng sớm đã loan tin Triệu Hiều Khải xin nghỉ cho cô biết. Đã lâu không có nghe ai nhắc đến một cái

tên Triệu Hiểu Khải này nữa, Chủ Đìem suy nghĩ một hồi mới nhớ ra anh ta trông như thế nào.

“Anh ta xin nghỉ rồi hả?”

“Đúng vậy đấy.” - vẻ mặt Phùng Kiêu Kiêu tràn ngập nỗi kích động nhiều chuyện - “Cậu biết tại sao xin nghỉ không? Nghe nói là dan díu với một nữ đồng nghiệp cùng bộ phận, kết quả bị chồng của nữ đồng nghiệp kia bắt gian tại giường, chặn anh ta lại đánh một trận, còn tố cáo đến công ty chúng ta. Có nhân viên như vậy ông tổng chúng ta cũng mất hết mặt mũi, sớm bảo anh ta cút đi, thưởng cuối năm cũng không có phần anh ta mà.”

Chủ Đìem hơi có chút á khẩu, không ngờ cuối cùng Triệu Hiểu Khải vẫn dính líu đến phụ nữ có chồng, đây rốt cuộc là sở thích gì đây. Hơi cảm khái một chút, Chủ Đìem chẳng để người này trong lòng, trái lại thông qua cái tên này, khiến cô nhớ đến một người khác - Triệu Tiểu Tinh.

Kể từ buổi chiều ở khu gia thuộc, cô chưa từng gặp lại Chủ Ngật Sơn và Triệu Tiểu Tinh nữa. Nhưng không phải là chẳng hề có lấy một tin tức, thỉnh thoảng lúc liên lạc với cô út Chủ Đông Mai cũng có thể nghe được một chút, nhất là con trai của hai người họ. Nghe nói đã làm phẫu thuật rồi, tình trạng đã khá hơn một chút.

Chủ Đông Mai cảm khái nói trong điện thoại thế này:

“Triệu Tiểu Tinh vì con trai cũng lo lắng không ít, tiêu tụy chẳng ra người ngọm gì nữa, con gặp đảm bảo không nhận ra.”

Không phải Chủ Đìem nghe không hiểu, cô út nói gần nói xa là đã không còn phản cảm với Triệu Tiểu Tinh như lúc ban đầu nữa.

Trong khoảng thời gian này vì đứa bé nên cũng gọi điện thoại cho cô ta không ít. Tuy nhiên Chử Điem không hề trách bà, dù sao Triệu Tiểu Tinh cũng sinh cho nhà họ Chử một đứa con trai, dù là có chút khiếm khuyết, nhưng cũng có người thấp nhang lên mộ Chử Ngật Sơn sau lúc ông trăm tuổi. Cô út từng bất bình vì cô là điều không giả, hôm nay quan tâm đứa cháu nhỏ cũng là thật lòng. Ngay cả bản thân cô khi nghe về tình trạng con trai họ có chuyển biến tốt đẹp, đáy lòng cũng hơi nhẹ nhõm đi một chút.

Chử Đông Mai còn nói với cô trong điện thoại:

“Biết con mang thai, ba con rất vui mừng, còn muốn đến thăm con đấy.”

Chử Điem biết cô út đang thăm dò thái độ giúp Chử Ngật Sơn, thoáng im lặng, cô nói:

“Cô bảo ông ta trông nom con trai cho tốt, ít phân tán tư tưởng thôi. Bên chỗ cháu rất tốt, không phải người đàn ông nào cũng đều không đáng tin như ông ta.”

Chử Đông Mai bật cười:

“Con bé này...” - nhưng lại không nói thêm gì nữa.

“Cô út, cô cứ chuyển nguyên lời cho ông ta, ông ta nghe thấy đương nhiên sẽ hiểu ý con.”

Nói xong Chử Điem liền cúp điện thoại. Chử Điem biết tật mèm lòng của mình không thay đổi được, nên nói lời này chỉ là vì để cho Chử Ngật Sơn đừng lo lắng cho cô và Từ Nghi. Về những thứ khác,

trong lòng cô cũng biết rõ, đời này cô không thể nào tha thứ cho ông được.

Hôm đó trước khi tan sở, Chủ Điem đột nhiên nhận được điện thoại của ba chồng. Trước đây ông rất ít gọi điện thoại cho cô, nên cô vội vàng nghe máy. May mà không có chuyện gì, ông gọi đến chỉ hỏi cô buổi tối có rảnh không, bà chồng con dâu cùng nhau ăn bữa cơm. Tuy không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng Chủ Điem vẫn nhận lời. Ra khỏi tòa nhà công ty đã nhìn thấy xe ba chồng cô cử đến đón.

Bữa cơm này ăn ở nhà hàng tư nhân, chay mặn phối hợp, thanh đạm vừa phải, rất thích hợp khẩu vị hiện nay của Chủ Điem. Cô mang thai đến giai đoạn này chính là lúc ăn nhiều. Hơn phân nửa món được gọi đã vào bụng cô, ăn đến cuối có chút ngưng ngừng.

Từ Kiến Hằng không ăn nhiều, nhìn cô ăn ngon miệng như vậy gương mặt ông hiện lên ý cười hiền hòa:

“Thời gian trước thấy con ăn gì đều nôn ra hết, bây giờ thấy con có thể ăn uống, ba cũng an tâm.”

“Còn phải cảm ơn ba đã đưa con đến đây ăn ngon như vậy.”

Từ Kiến Hằng thương trà, nhìn cô ăn xong mới thông thả cất lời:

“Thật ra hôm nay đưa con ra ngoài cũng có việc muốn hỏi con.”

Chủ Điem đang chờ đợi việc này, lập tức lau sạch miệng, ngồi đơan chính:

“Ba nói đi ạ.”

Từ Kiến Hằng bị cô làm cho buồn cười:

“Cũng không phải chuyện lớn gì, là hôm trước mẹ con nói với ba, bà nói mấy hôm trước bà nhận được tin nhắn trên điện thoại, thông báo với bà một trăm nghìn trong thẻ của bà đã chuyển đi. Tám thẻ này chính là tám lúc trước cho bọn con.” - ông nhìn về mặt căng thẳng của Chử Điem, giọng nói lập tức hòa dịu - “Đừng khẩn trương, tiền này cho các con thì các con cứ dùng. Có điều con cũng biết Từ Nghi rồi đây, lúc trước vẫn không chịu lấy tiền trong nhà, đây là lần đầu tiên đụng đến thẻ của mẹ các con, mà còn vừa dùng đã lấy số tiền lớn như vậy. Mẹ con nói với ba sợ rằng hai con gặp phải việc khó khăn gì cần dùng tiền gấp, lại không dám nói với ba mẹ sợ ba mẹ lo lắng.”

Chử Điem mím chặt môi, về mặt bắt đầu nghiêm túc hiếm có. Từ Kiến Hằng thấy thế lập tức hỏi:

“Có phải xảy ra chuyện gì hay không?”

Chử Điem nhìn vào đôi mắt sắc bén của Từ Kiến Hằng, trong lòng biết không thể gạt ông được. Cô nghĩ ngợi, rồi lấy can đảm nói hết chuyện bệnh tình Mạnh Phàm và chuyện cho Mạnh Ngọc Hòa vay tiền với ông.

Từ Kiến Hằng nghe xong im lặng. Đương nhiên Chử Điem biết gút mắc trong lòng ông, thấy ông không nói lời nào, cô nghĩ ngợi bổ sung vài câu:

“Ba, thật ra chuyện này là do con đề xuất. Có điều tiền hai chúng con cộng lại không được nhiều như vậy nên mới đụng vào tiền trong thẻ.”

Từ Kiến Hằng hồi phục lại tinh thần, thấy vẻ mặt thấp thỏm bất an của cô, ông không khỏi cười cười rồi “Ồ” một tiếng:

“Ba biết rồi.”

Biết, biết gì chứ? Chử Điem ngo ngác.

Tuy nhiên Từ Kiến Hằng không nói thêm nữa, vẫy tay gọi nhân viên phục vụ tính tiền liền rời khỏi nhà hàng về nhà. Trước khi chuẩn bị đi ngủ cũng không có nói với cô lấy một câu nào nữa.

Nhưng Chử Điem hoàn toàn không ngủ được, cô nằm trên giường ôm bụng cũng không thể trấn trọc trở mình, thật sự không trút được nỗi lòng liền gửi tin nhắn Weixin cho Từ Nghi.

Tiểu Điem Điem: Ông xã ơi, tiêu rồi, không chịu được áp lực của ba, em đã nói hết vụ kia cho ba biết rồi...

Buổi sáng hôm sau gửi Weixin, Chử Điem vừa thức dậy đã nghe thấy tin ba chồng đi ra ngoài, lúc đó liền cuống cuống. Không dám biểu hiện gì ở trước mặt mẹ chồng Tống Khả Như, trở về phòng gọi điện thoại cho Từ Nghi nhưng không ai nghe máy. Quả thật lòng Chử Điem như lửa đốt, đành phải hi vọng ông đi ra ngoài là vì chuyện khác.

Tuy nhiên như Chử Điem suy đoán. Từ Kiến Hằng đi ra ngoài đúng là đến bệnh viện đa khoa Quân khu. Ông bảo tài xế lái chậm, thông thả đi về phía bệnh viện. Khi đến nơi, Chương Hiểu Quần và Mạnh Ngọc Hòa đều ở đó. Hai vợ chồng đi theo bác sĩ ra khỏi phòng bệnh, vẻ mặt nghiêm trọng.

Ba người đối mặt với nhau như vậy, có lẽ lúc trước sau khi gặp Từ Nghi đã có chuẩn bị tâm trạng, lần này Mạnh Ngọc Hòa không có vẻ ngạc nhiên quá mức. Trái lại Chương Hiểu Quần nhìn thấy Từ Kiến Hằng thì liền có vẻ mặt phòng bị.

“Ông đến đây làm gì?”

“Nghe nói Mạnh Phàm bị bệnh, tôi đến thăm.”

Từ Kiến Hằng nói, lễ nghĩa chu đáo đưa đến giỏ trái cây. Chương Hiểu Quần không nhận:

“Lạ quá vậy. Phàm Phàm bị bệnh đã hai ba năm, lúc này ông mới muốn đến thăm à?” - bà liếc nhìn giỏ trái cây - “Không cần lòng tốt giả tạo của ông, mang vật này về đi, chúng tôi không cần.”

Đối mặt với sự chanh chua của Chương Hiểu Quần, Từ Kiến Hằng không hề lên tiếng. Ngược lại Mạnh Ngọc Hòa nghe không được, nhỏ giọng cãi vạ lại, rồi nói với ông:

“Cám ơn anh đến đây một chuyến, có điều là Phàm Phàm ngủ rồi, không tiện cho anh vào thăm.”

“Cũng không nhất định phải vào.” - Từ Kiến Hằng trầm ngâm chốc lát nói - “Lần này tôi đến thật ra còn có chuyện khác. Lão Mạnh, có tiện tìm một nơi không, tôi có chuyện nói với anh.”

Thật ra thì Mạnh Ngọc Hòa đã sớm đoán được mục đích đến của Từ Kiến Hằng, im lặng một lát, ông gật đầu. Xem ra Chương Hiểu Quần không biết rõ chuyện lúc trước lắm, cản ông lại không cho ông đi. Mạnh Ngọc Hòa làm như không nghe thấy, dặn dò bà chăm sóc con gái cho tốt liền quay người đi theo.

Hai người không đi quá xa, đến cái đình nhỏ ở vườn hoa phía sau Bệnh viện đa khoa Quận khu. Còn là Từ Kiến Hằng đề nghị, lần đó ông nằm viện, lúc phiên muộn thích bảo Chủ Điem đây ông đến đây yên tĩnh ngồi trong chốc lát.

Nghe Từ Kiến Hằng nói như vậy, trong lòng Mạnh Ngọc Hòa lại nghĩ đến một cảnh tượng khác. Lúc trước Mạnh Phạm nằm viện, khi rảnh rỗi thường thích ngồi ở đây, vừa ngồi đã hơn nửa ngày, ngược cổ nhìn trời, đợi máy bay bay qua. Giây phút nhìn thấy máy bay cô vui mừng hết trẻ thơ. Tuy nhiên khi máy bay bay đi, cô lại im lặng. Từ khi đó ông cũng biết, tâm hồn của con gái ông rời đi cùng khoảnh khắc Từ Hoàn qua đời rồi.

Hai người ngồi trong đình, nhìn bầu trời, Mạnh Ngọc Hòa khẽ nói:

“Tôi có thể đoán được lần này sao anh lại đến, thật ra lần trước sau khi Từ Nghi đến đây, tôi đã định điện thoại cho anh nói chuyện này. Từ Nghi là một đứa bé ngoan, chúng tôi sẽ không liên lụy nó.”

Từ Kiến Hằng châm thuốc, nheo mắt hút hết cả một điếu mới cất giọng đã khàn vì khói:

“Lần này tôi đến không phải vì nói chuyện này với anh.” - rút đầu lọc thuốc lá qua một bên, ông nghiêng đầu hỏi - “Tiền thuốc men của Phạm Phạm còn thiếu bao nhiêu?”

Mạnh Ngọc Hòa hơi giật mình:

“Anh Từ...”

Từ Kiến Hằng ngắt lời ông:

“Anh thành thật nói con số với tôi.”

Mạnh Ngọc Hòa im lặng hồi lâu:

“Nếu làm phẫu thuật, có lẽ còn thiếu một trăm nghìn.”

“Làm phẫu thuật? Tìm được nguồn thận rồi à?”

Mạnh Ngọc Hòa cười khở:

“Người khác thì không có, chẳng qua ông trời phù hộ, thận của tôi xem như có thể dùng được.”

Từ Kiến Hằng cau mày:

“Của anh? Không có cái khác thích hợp hơn sao?”

Mạnh Ngọc Hòa lắc đầu:

“Nếu có thì tốt rồi, chỉ tiếc là hiện tại nguồn thận eo hẹp, biết bao người xếp hàng chờ, đến lượt Phàm Phàm không biết đến khi nào. Tôi và mẹ nó không chờ được nữa rồi, không muốn nhìn nó chịu giày vò dù chỉ một giây, nếu của tôi có thể dùng vậy thì làm thôi.”

Nghe xong, Từ Kiến Hằng thở thật dài:

“Khiến con bé chịu khổ rồi.”

Mạnh Ngọc Hòa nghe mà miệng lưỡi đắng nghét, thật lâu mới nuốt xuống, khó khăn lắm mới cất tiếng:

“Bất kể thế nào, tôi chỉ muốn nó còn sống.”

Còn sống. Từ Kiến Hằng bị hai chữ này đâm sâu, trái tim đã lâu chưa từng rung chuyển cũng cảm thấy gòn gợn chua xót. Để che giấu sự khác thường của mình, ông lấy thẻ ra, đưa cho Mạnh Ngọc Hòa.

Mạnh Ngọc Hòa thật sự thoáng kinh hãi, ông không ngờ hai ba con này đều đến bệnh viện đưa tiền cho ông. Nhưng làm sao ông nhận được chứ? Ông đứng lên, khom người, gằn như nghẹn ngào khước từ:

“Anh Từ, mau cất đi. Coi như tôi cầu xin anh, mau cất đi.”

Nếu đổi lại là người khác, lời này có thể là làm bộ làm tịch. Nhưng người này là Mạnh Ngọc Hòa, Từ Kiến Hằng tin tưởng ông ta thật lòng không muốn nhận tiền của ông, hoặc là nói không có mặt mũi lấy tiền của ông.

“Ông anh, tôi biết trong lòng anh nghĩ thế nào. Có điều tôi muốn nói cho anh biết, tiền này không liên quan đến Từ Nghi.” - Từ Kiến Hằng trầm giọng cất lời, đỡ Mạnh Ngọc Hòa lên - “Có chuyện tôi vẫn chưa kịp nói với anh.”

Đó là năm thứ tư khi thằng con cả Từ Hoàn đến đội không quân, có một lần thằng con cả viết thư về nhà, nói cuối năm phải nghỉ phép, hơn nữa còn muốn dẫn bạn gái mới vừa tốt nghiệp nghiên cứu sinh về nhà, còn nói muốn nhân dịp bốn mươi ngày nghỉ phép này để kết hôn. Cho dù sớm biết thằng con cả đã quen bạn gái nhiều năm, nhưng tin tức quan trọng như vậy vẫn khiến hai vợ chồng họ cảm thấy đột ngột. May mà lúc trước từng gặp cô bé kia vài lần, có ấn tượng khá tốt, hơn nữa con cả thích, họ cũng không định phản

đôi. Bất kể cuối năm có thể tổ chức hôn lễ hay không, hai người họ vẫn nhận đứa con dâu này.

Tuy nhiên Từ Hoàn lại xảy ra chuyện vào năm đó, Khi ấy hai vợ chồng họ suýt bị nỗi đau người đầu bạc tiền kẻ tóc xanh làm suy sụp, làm sao có thể nhớ đến cô gái Mạnh Phàm này. Đến lúc họ vất vả lắm mới vượt qua tai kiếp, Mạnh Phàm đã hoàn toàn ngã bệnh.

Ông nhớ được lúc đó họ còn đến thăm Mạnh Phàm vài lần. Có điều khi thấy dáng vẻ hao gầy, dung nhan tiêu tụy của Mạnh Phàm, Tống Khả Như vợ ông liền khóc không thành tiếng, về đến nhà mất ngủ đến vài ngày. Dần dà họ không dám đến thăm cô nữa. Chỉ vào lần cuối cùng trước khi đi họ có nhét dưới gối Mạnh Phàm một chút tiền. Sau đó nghe nói Từ Nghi thỉnh thoảng đến thăm cô ấy, trong lòng cũng từ từ buông bỏ.

“Năm đó mẹ Từ Hoàn nghe nói cuối năm nó muốn đưa con dâu về nên đã sớm chuẩn bị tiền cho nó, định mua căn nhà ổn định sau khi nó kết hôn. Thằng nhóc này biết được liền đưa hết toàn bộ tiền của nó cho mẹ nó, nói nhà cưới phải mua bằng tiền của mình. Tôi và mẹ nó không có cách nào, đành phải cho hết vào bao lì xì cho con dâu. Chỉ tiếc chúng tôi vô phúc, cuối cùng chưa đợi được con dâu đến nhà đã mất con trai rồi.” - hồi tưởng lại từng cảnh quá khứ, Từ Kiến Hằng ghen ngào nói - “Ông anh, trong tấm thẻ này là toàn bộ tiền lương và tiền tuất của Từ Hoàn, chúng tôi không có thêm vào một xu nào. Nó vốn thuộc về hai đứa trẻ này, hôm nay Từ Hoàn đã mất, xin anh thay mặt Mạnh Phàm nhận lấy coi như là thành toàn cho hai đứa nó.”

Mạnh Ngọc Hòa nước mắt giàn giụa không còn biết nói gì cho phải, miệng không ngừng lẩm bẩm xin lỗi. Giống như ông đã tự hỏi rất nhiều lần giữa đêm khuya thức giấc, kiếp trước rốt cuộc ông đã

gây ra nghiệt trái gì mà kiếp này con ông phải chịu khổ nhiều như vậy. Tuy nhiên giờ phút này, trong lòng ông càng áy náy nhiều hơn, ông nhớ đến chuyện cả nhà họ đã làm với Từ Nghi, cảm thấy không thể nào phản bác được nữa.

Thấy ông như vậy, trong lòng Từ Kiến Hằng cũng không chịu nổi:

“Lần trước đúng là tôi giận hai người, cũng nói nặng một chút. Chỉ là chuyện nào ra chuyện đó, dù sao bệnh của con quan trọng, ông không cần suy nghĩ nhiều như vậy.”

Lời này khiến lòng Mạnh Ngọc Hòa chua xót. Ông từ từ ngừng khóc, chán nản cất tiếng:

“Từ Hoàn là một đứa bé ngoan... Chỉ tiếc đời này của tôi cũng không có phúc ấy... Và cả Từ Nghi, nhà chúng tôi đều có lỗi với nó.”

Nhắc đến thằng con út này, Từ Kiến Hằng hơi giật mình. Có lỗi với nó làm sao chỉ có nhà của Mạnh Ngọc Hòa. Ngay cả ông là kẻ làm cha cũng khó mà chối bỏ tội kia.

“Cho nên nói, trong sự việc này, tôi không tha thứ được cho hai người, cũng không tha thứ được cho chính bản thân mình.”

Từ Kiến Hằng khẽ lẩm bẩm. Nói cho cùng, con của ông có gì sai đâu. Chỉ là sống quá rõ ràng, quá cố chấp, nên chịu đựng không ít đau khổ. Nếu như lúc nó còn nhỏ, ông tuyệt đối sẽ không để nó chịu một chút ảm ức nào. Không giống như bây giờ chỉ có thể trở mặt nhìn mà chẳng làm được gì cả.

Hai người đều im lặng, bất chợt một luồng gió bắc ủa đến ngay lúc ấy, dọa đám chim trên cành, vỗ cánh bay về phương xa.

Đến cuối cùng, Mạnh Ngọc Hòa vẫn nhận số tiền này. Từ Kiến Hằng nói, tiền này dù ông không nhận thì gửi thẳng đến bệnh viện cũng vậy. Mà Mạnh Ngọc Hòa cũng không thể nào cự tuyệt được nữa, ông biết, nhận số tiền này, tình nghĩa cuối cùng giữa hai nhà cũng sẽ cắt đứt. Đây chính là nhu cầu cấp bách của ông, cũng là mong muốn của Từ Kiến Hằng.

Mà Từ Kiến Hằng nhận được kết quả mình muốn cũng chẳng dễ chịu gì, dưới bầu trời chiều màu quất nhạt, một mình ông lê bước chậm rãi rời khỏi bệnh viện.

Lúc đi đến cổng bệnh viện, ông nhìn thấy một người. Thân hình cao ngất như cây bạch dương, phối hợp với bộ quân phục xanh lục kiểu 07 dưới ánh trời chiều có vẻ đậm hơn đang lẳng lẳng chờ ở đó, ông quả quyết mình không nhận lầm, nhìn anh, Từ Kiến Hằng khẽ mỉm cười, bước nhanh đến:

“Là Điem Điem mặt báo với con à?”

Từ Nghi chẳng nói đúng sai, đưa tay ra:

“Đưa chìa khóa xe cho con, con lái xe cho ba.”

Từ Kiến Hằng đưa chìa khóa đang nắm trong tay cho anh, đến lúc lên xe, sau khi xe từ từ chạy được một khoảng mới thông thả hỏi Từ Nghi:

“Đến khi nào?”

Từ Nghi nhìn thẳng phía trước chăm chú lái xe, một lát sau đáp:

“Một giờ trước.”

“Vẫn đứng ở ngoài suốt à?”

“Không, có đi vào một chuyến.”

Từ Kiến Hằng không nhìn được khẽ ho:

“Tìm thấy ba à?”

“Nghe dì Chương nói. Thấy được, cũng nghe được.”

Người đàn bà này. Tận đáy lòng Từ Kiến Hằng cười khẩy một tiếng. Không ngờ rằng khi này lúc Từ Nghi vội vã chạy đến bệnh viện tìm người, Chương Hiếu Quần đã trút hết toàn bộ cơn giận không cần được chông, một mình ở lại bệnh viện chăm sóc con gái lên người anh.

Trong xe, hai ba con không nói câu nào. Dường như không khí đình trệ, ngay cả tiếng hít thở cũng rõ ràng gần như có chút trầm trọng. Từ Kiến Hằng ngồi im, trong lòng vô cùng lo lắng, đến khi chạy qua một ngã tư, ông nhìn thấy một quán cơm ven đường mới nói:

“Lái xe qua đó đi, tối nay không về nhà ăn cơm, hai cha con chúng ta uống vài ly.”

Nói xong, chỉ thấy Từ Nghi không buồn chớp mắt lái xe đi thẳng, bỏ quán cơm kia ở tít phía sau. Từ Kiến Hằng tức giận:

“Từ Nghi, ba nói với con đấy, con có nghe không hả?”

“Ba quên rồi, ba bị cao huyết áp, cấm uống rượu.”

Từ Kiến Hằng bị anh làm nghẹn không nói ra lời, lại cảm thấy giọng anh có chút là lạ. Quay sang nhìn kỹ phát hiện ra vành mắt anh đỏ lên. Ông cảm thấy như có người đánh vào ót ông một cú, đầu óc choáng váng như uống cạn một ly rượu mạnh, trong tim bốc cháy hừng hực, ngay cả mắt cũng bắt đầu ẩm ướt. Cảm giác như vậy ông không chịu được, cầm chặt tay vịn trên cửa xe hồi lâu mới có thể đè nén chút đỉnh. Mãi lâu sau mới vô cùng khẽ khàng mắng một câu:

“Thằng chết dẫm!”

Sau khi gom đủ tiền thuốc men, ca mổ của Mạnh Phàm liền được lên lịch. Bệnh viện sắp xếp ngày phẫu thuật sau tết Nguyên đán, lúc đó tiếng pháo còn chưa hết vang, hai cha con Mạnh Phàm và Mạnh Ngọc Hòa đã được đưa vào phòng phẫu thuật. May mà ca mổ được tiến hành vô cùng thuận lợi, mà sau khi phẫu thuật tạm thời cũng chưa có phản ứng bài xích. Người nhà họ Mạnh vui mừng khôn xiết, nhưng lại không dám lơ là, trong thời gian quan sát tiếp theo càng cẩn thận chăm sóc thân thể con gái hơn, uống thuốc chống thải ghép.

Lúc tin phẫu thuật thành công truyền đến tai Từ Kiến Hằng, ông thoáng chần chừ mới nói với Từ Nghi. Ngoài dự liệu của ông, phản ứng của Từ Nghi khi nghe tin này cũng có chút bình thản, chỉ nói biết rồi sau đó càng không chủ động hỏi đến chuyện này nữa. Đang lúc Từ Kiến Hằng hoài nghi hôm đó anh nghe được lời ông nói ở bệnh viện, sau khi về có chút khó chịu hay không thì một tối nọ ăn tối xong, Từ Nghi đột nhiên gọi ông lên tầng của anh.

“Ba, hôm nay con nhận được điện thoại của Phương Triết.”

Phương Triết à? Từ Kiến Hằng có chút ấn tượng với người này.

“Là bác sĩ chủ trị lúc trước của Mạnh Phàm sao?”

“Dạ. Cậu ta điện thoại nói với con, nửa năm sau nhà bác Mạnh sẽ chuẩn bị dọn về quê.”

Từ Kiến Hằng “Ồ” một tiếng thật dài:

“Quê họ ở phương Nam, không khí tốt hơn ở đây, nhiệt độ cũng vừa phải, thích hợp cho Mạnh Phàm dưỡng bệnh.” - ông do xét nhìn Từ Nghi - “Con định đến bệnh viện thăm cô ấy không?”

Từ Nghi cũng không che dấu ý nghĩ của anh:

“Con định vậy, sau này có lẽ không còn có cơ hội nữa.”

Tâm trạng Từ Kiến Hằng vô cùng phức tạp, ông nghĩ Từ Nghi đã sớm biết rõ dụng ý ông cho tiền Mạnh Ngọc Hòa rồi. Quả thật ông không hy vọng hai nhà có gì còn dính líu ngoại trừ tiền ra nữa. Nhưng mà đối với thỉnh cầu của con trai, ông lại không thể nói ra một chữ không.

“Muốn đi thì đi đi.” - ông nói - “Có điều đừng đưa vợ con theo. Hiện tại nó đang có thai, không nên đến bệnh viện.”

Từ Nghi gật đầu, cười cười: “Con biết rồi ạ.”

Hôm đến bệnh viện là một chiều nắng đẹp. Đã qua tiết Kinh trập(*), thời tiết dần dần ấm lại, thiên địa vạn vật bừng bừng sức sống, tâm trạng của con người cũng sáng rõ theo.

() Tiết Kinh trập là một trong 24 tiết khí của các lịch Trung Quốc, Việt Nam, Nhật Bản, Triều Tiên. Ngày bắt đầu tiết Kinh trập thường diễn ra vào khoảng ngày 5 hay 6 tháng 3 dương lịch, khi mặt trời ở xích kinh độ 345°, là một khái niệm trong công tác lập lịch của các nước Đông Á chịu ảnh hưởng của nền văn hóa Trung Quốc cổ đại. Ý nghĩa của tiết khí này, đối với vùng Trung Hoa cổ đại, là Sâu nở.*

Từ Nghi dừng xe ở ngoài cửa bệnh viện, mang một bó hoa bách hợp đi vào tòa nhà nội trú. Đến trước cửa phòng Mạnh Phàm, anh nhẹ nhàng gõ vài cái lên cửa, chỉ chốc lát sau, cửa liền mở ra từ bên trong. Người mở cửa là Chương Hiếu Quần mẹ của Mạnh Phàm. Bà thấy Từ Nghi, trong nháy mắt có một chút kinh ngạc, lại nhanh chóng giấu đi:

“Đã đến rồi à?”

Từ Nghi dường như không nhận thấy giọng bà thay đổi, anh “Dạ”, đưa đồ trong tay đến. Chương Hiếu Quần nhìn bó hoa bách hợp còn đọng nước kia có chút lúng túng, nhận không được mà không nhận cũng không xong.

Lúc này Từ Nghi mới ý thức được bản khoăn của bà, anh khẽ nói:

“Cháu không biết hiện giờ chị Mạnh Phàm có thể ăn cái gì, không dám mua bừa. Cháu nhớ trước đây chị rất thích hoa bách hợp, nên mua một bó.”

Một câu trước đây khiến Chương Hiếu Quần xúc động. Cuối cùng bà vẫn nhận lấy bó hoa.

“Cảm ơn cậu. Hiện tại nó vẫn thích hoa này lắm.” - bà nói, cúi đầu ngửi ngửi, vào phòng tìm lẵng hoa cắm bó bách hợp này, vừa quay

đầu lại nhìn thấy Từ Nghi vẫn đứng ở cửa. Thoáng chần chừ, bà đi đến hỏi anh- “Cậu... có muốn vào thăm nó không?”

Từ Nghi bước lên hai bước, rồi bỗng dừng lại. Anh nhìn Chương Hiếu Quần, vẫn có chút do dự: “Cháu... như vậy có được không?”

Chương Hiếu Quần cười cười: “Không có gì đáng ngại.”

Từ Nghi bỗng có chút khẩn trương, anh nắm chặt hai tay, cất bước vào phòng bệnh. Ngoài dự liệu của anh, giờ phút này Mạnh Phàm đang nằm trên giường ngủ say, không hay biết gì về việc anh đến. Trong nháy mắt nghe thấy hơi thở đều đều kéo dài của cô ấy, Từ Nghi thật sự thở phào nhẹ nhõm, bất giác bước chậm lại, ngay cả hít thở cũng nhẹ nhàng hơn.

Chương Hiếu Quần đưa chiếc ghế cho anh, thấy anh dè dặt như vậy liền nói: “Ngồi một lát đi. Cậu yên tâm, bình thường nó sẽ không thức giấc đâu.”

Từ Nghi biết mình đã thận trọng quá đáng, gần như có chút ngại ngùng ngồi xuống ghế. Anh đặt hai tay lên đầu gối, khắc chế sóng ngầm mãnh liệt trong lòng. Anh nhìn Chương Hiếu Quần vội vàng rót nước cho mình, vội cản lại: “Dì, dì đừng vội, cháu không khát.”

Chương Hiếu Quần cũng không biết tiếp đãi thế nào, nghĩ ngợi vẫn đưa nước cho anh, nhìn thấy anh nhận lấy. Thật ra trong lòng bà ta cũng có chuyện muốn nói với anh, nhưng đó giờ chanh chua khiến bà không biết nên cất lời thế nào. Lời nói quần vài vòng nơi đầu lưỡi, cuối cùng vẫn nuốt xuống bụng. May mà lúc này có một y tá đến tìm bà ta, Chương Hiếu Quần nhìn Từ Nghi một cái, bảo anh trông giúp Mạnh Phàm chốc lát rồi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn một người có ý thức là anh, Từ Nghi nhẹ nhõm đi phần nào. Cũng vào lúc này, Mạnh Phàm vẫn ngủ yên đột nhiên đá chần. Từ Nghi khựng lại, không dám có một cử động nhỏ nào, nhìn chăm chăm vào Mạnh Phàm, chỉ thấy cô trở mình, đối mặt anh ngủ tiếp.

Đột ngột mặt đối mặt khiến Từ Nghi thất thần trong chốc lát, anh bất giác nắm chặt cốc nước. Kể từ lần trước sơ ý đụng phải cô trong bệnh viện, đã gần một năm anh chưa gặp lại cô. Hiện tại Mạnh Phàm chịu đủ ốm đau hành hạ, gầy hơn lúc trước rất nhiều, cả khuôn mặt chỉ nhìn thấy đôi mắt to lồi ra ngoài và xương gò má nhô cao, gầy như chẳng ra dáng người nữa.

Từ Nghi liếc nhìn chỉ cảm thấy đáy lòng vừa đau vừa xót, giống như bỗng nhiên sa sút. Như anh từng nghĩ hàng nghìn hàng vạn lần như trước đây, hôm nay anh vẫn không thể nghĩ thông suốt, vì sao anh cả và cô ấy lại gặp phải kiếp nạn này.

Hai người họ chẳng có gì hết, tất cả những thứ trên cõi đời này khiến người ta hâm mộ họ đều không có, thậm chí họ còn không thoả mái hẹn hò, chưa kịp bàn cưới xin, chưa kịp hưởng thụ cuộc sống hạnh phúc thuộc về hai người và được mọi người chúc phúc thì đã bị buộc âm dương cách biệt. Thậm chí họ còn chưa nghe anh gọi cô ấy một tiếng chị dâu, đây có lẽ mãi mãi là niềm tiếc nuối của anh cả.

Từ Nghi nghĩ, đáy mắt không khỏi âm ướt. Mà Mạnh Phàm vẫn ngủ say đến mức vô tri vô giác, điều này khiến Từ Nghi cảm thấy may mắn, tối thiểu trong giấc mơ cô có thể thấy được an bình chốc lát. Hít sâu một hơi, anh bình ổn nỗi lòng, khom người lên trước kéo tấm chăn Mạnh Phàm đã đá ra sau, đắp lên toàn thân cô ấy.

Làm xong tất cả, anh quay người rời đi, lại không cẩn thận đá trúng thùng rác bên cạnh, vang lên tiếng không nhỏ. Tim Từ Nghi đập mãnh liệt, vội vàng cúi người nhặt lại. Chương Hiểu Quần vẫn đứng suốt bên ngoài cũng nghe thấy, vội vã trở vào phòng, phát hiện ra thì đã trễ. Mạnh Phàm đã từ từ tỉnh lại, nhìn chăm chăm Từ Nghi ghé bên giường không chớp mắt.

Liên tưởng đến phản ứng trước đây của con gái khi thấy Từ Nghi, tiếng chuông cảnh báo trong lòng Chương Hiểu Quần dấy lên, vội vàng cố gắng đòi sự chú ý của con gái:

“Phàm Phàm à, tỉnh rồi hả?”

Không ngờ con gái không thèm nhìn đến bà ta mà đưa tay kéo áo Từ Nghi, muốn anh quay lại để cô ấy nhìn mặt anh. Từ Nghi cũng ý thức được không đúng, tuy nhiên lúc này cũng không kịp tránh nữa. Anh thả thùng rác lại dưới sàn, thẳng người lên, quay về phía Mạnh Phàm, nhẹ nhàng kêu một tiếng chị. Anh không hề tránh né nhìn thẳng vào mắt cô ấy, hạ thấp tiếng nói:

“Em là Từ Nghi, em đến thăm chị.”

Anh cố gắng nói rất hời hợt, nhưng Mạnh Phàm không lên tiếng, vẫn nhìn thẳng vào anh chăm chăm. Điều này khiến Chương Hiểu Quần và Từ Nghi đều bắt đầu căng thẳng, không nhịn được nín thở. Căn phòng nhất thời trở nên tĩnh lặng, chỉ nghe thấy tiếng kim đồng hồ ở đầu giường lay động. Không biết đã trải qua bao lâu, Mạnh Phàm thoáng chớp mắt, nói:

“Hóa ra là Từ Nghi à...”

Một câu nói đơn giản nhưng khiến huyết thái dương của Từ Nghi bắt đầu không khống chế được, đập kịch liệt, chỉ tích tắc mà sóng triều trong lòng traten sau mạnh hơn traten trước. Mà Chương Hiểu Quần - mẹ của Mạnh Phàm đã sớm bật khóc.

Cố sức đè nén tất cả tâm trạng, Từ Nghi khản giọng nói:

“Chị, chị nhận ra em à?”

Mạnh Phàm cười cười, có chút mệt mỏi:

“Nói ngốc quá, làm sao chị không nhận ra em chứ.” - cô ấy nói, nhìn quanh bốn phía - “Anh trai em đâu? Sao không thấy anh trai em?”

“Anh trai em... anh ấy còn đang thi hành nhiệm vụ, không về được” - Từ Nghi nói, giọng nghẹn ngào - “Anh ấy bảo em về trước, đến thăm chị một chút.”

Mạnh Phàm không che giấu được nỗi thất vọng “À” một tiếng, lại nhanh chóng phẫn chấn nói:

“Không sao, chị chờ anh ấy. Chị chờ anh ấy.”

Tiếng nói nhẹ nhàng mà kiên định. Thân là một người đàn ông, Từ Nghi nghe xong câu nói này lại có cảm giác không chống đỡ được, anh dùng sức khắc chế còn sót lại nói “Được”, rồi quay người vào phòng vệ sinh. Hai tay anh chống lên bồn rửa mặt, cúi đầu, bả vai run nhẹ nhẹ. Hồi lâu, cơn run rẩy mới từ từ bình ổn lại. Từ Nghi ngẩng đầu, nhìn hai mắt đỏ bừng của mình trong gương, vắn nước rửa mặt, rời khỏi phòng bệnh.

Lúc này ánh nắng bên ngoài đã không còn chói chang như lúc anh đến, mang tới cảm giác ấm áp cho con người. Có một chiếc máy bay bay ngang qua bầu trời bệnh viện, kéo theo một cái đuôi màu trắng thật dài. Từ Nghi ngẩng đầu nheo mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nhận ra trên đuôi cánh máy bay có ngôi sao năm cánh đỏ tươi. Anh chăm chú nhìn bầu trời một lúc lâu, đợi đường màu trắng kia hoàn toàn biến mất mới từ từ thả lỏng hai bàn tay đang nắm chặt. Cúi đầu nhìn xuống, lòng bàn tay đã nóng ẩm. Anh khẽ dừng lại, nhìn phòng bệnh lần cuối cùng, sau đó càng chạy càng xa cũng không quay đầu lại.

Chương kết

Đến khi tất cả mọi chuyện tạm thời kết thúc, thời gian đã dần bước vào trung tuần tháng Ba, rốt cuộc mùa đông u ám đã lướt qua khỏi thành phố B, đón ánh nắng đầu xuân tươi đẹp.

Lẽ ra, dựa theo tính toán của Từ Nghi, lúc này đã có thể nghỉ phép. Song có một đợt diễn tập đột xuất làm rối loạn tất cả kế hoạch của anh. Lục Chỉ lựa chọn hai mươi người trong nhóm học viên được đào tạo tham gia phe cánh Lam Quân trong cuộc diễn tập nhảy dù lần này, làm phân đội đặc biệt của Lam Quân tác chiến với Hồng Quân ở sa mạc hơn nửa tháng. Đợt diễn tập kết thúc lại liên tục tổ chức hội nghị tổng kết vài ngày nữa. Cuối cùng đến lúc đơn nghỉ phép của Từ Nghi được Lục Chỉ phê chuẩn thì kỳ nghỉ Thanh Minh gần ngày cũng đã sắp qua.

Hôm rời trường, sáng sớm Từ Nghi đã thức dậy, thu dọn hành lý vội vàng ngồi xe rời khỏi Lục Chỉ. Lúc về đến nhà chỉ mới tám giờ sáng, Tống Khả Như và Từ Kiến Hằng vừa mới ăn sáng xong, nghe có người gõ cửa, thấy người bước vào là anh còn hơi kinh hoàng.

“Ăn sáng chưa?” - Tống Khả Như hỏi anh.

“Vẫn chưa ạ.”

Từ Nghi cúi nón xuống treo ở bên cạnh, thoáng liếc nhìn phòng khách, hỏi:

“Điêm Điêm đâu ạ?”

“Còn chưa dậy đâu, tối hôm qua bị chuột rút ngủ không ngon nên sáng nay không gọi nó, để ngủ thêm một lát nữa đi.” - bà lườm con trai một cái - “Nói ra cũng phải trách con, khiến cho mấy ngày qua tâm trạng vợ con không tốt.”

Từ Nghi cúi đầu cười, chẳng hề quan tâm đến việc ăn sáng, liền nói:

“Con đi xem cô ấy.”

Anh cất bước nhẹ nhàng lên lầu, khẽ dùng chân đẩy cửa ra, vốn không định làm ồn đến Chủ Điêm đang ngủ, kết quả lại không ngờ nhìn thấy cảnh tượng khiến huyết thái dương anh đập mãnh liệt. Chủ Điêm đã rời giường, rửa mặt xong, đang ngồi trên giường thay quần áo, toàn thân chỉ mặc áo ngực và quần lót.

Lúc Chủ Điêm thấy người này còn thoáng sững sốt, phản ứng lại vội vàng cầm áo che trước ngực, mặt đỏ lên nói:

“Anh! Anh đi ra ngoài!”

Giờ phút này trái tim Từ Nghi bỗng nhiên đập rất nhanh, anh ho nhẹ, nói:

“Anh không nhìn có được không?” - nói xong quay người đi -
“Xong rồi thì gọi anh.”

Nếu không phải hành động bất tiện, quả thật Chủ Điem muốn cắn anh một cái rồi đá anh đi ra ngoài. Cảm phần trùng mắt nhìn anh rồi cúi đầu tiếp tục mặc quần áo.

Đưa lưng về phía vợ, nghe phía sau truyền đến âm thanh mặc quần áo sột sột soạt soạt, Từ Nghi chạy tịnh hơn nửa năm lòng ít nhiều có chút râm ran. Chờ mãi vẫn không nghe thấy cô gọi anh, Từ Nghi thật sự có chút đứng không yên, quay đầu nhìn lại, phát hiện cô còn đang vất vả ôm bụng mặc quần áo.

Từ Nghi thấy buồn cười, đi đến vỗ tay cô: “Buông ra, để anh mặc cho em”

Chủ Điem ngại ngùng không muốn, có điều sức lực cô làm sao cự lại được Từ Nghi. Anh giữ tay cô, một tay nhẹ nhàng kéo lên, mặc quần vào cho cô, sau đó còn vuốt ve bụng cô. Chủ Điem cảm giác được nên muốn trốn tránh, vừa trốn về phía sau đã bị cánh tay đặt sau thắt lưng ngăn lại.

“Trốn cái gì?” - tiếng nói anh thấp đến mức khàn khàn.

“Liên quan gì đến anh.”

Cô trùng mắt nhìn anh, dáng vẻ ngoài mạnh trong yếu chẳng khác gì hòn dổi. Từ Nghi thấy vậy liền nóng mắt, lập tức cúi đầu hôn cô, ngậm lấy đầu lưỡi mềm mại từ từ hôn mút. Tư thế hôn môi mà ở chính giữa có đứa con hơn bảy tháng này cản trở có chút quái

dị, may mà vóc dáng Từ Nghi cao, như vậy cũng có thể cúi người hôn cô, không cần cô quá phí sức.

Sau một nụ hôn kéo dài, hai người đều kiềm nén thở hổn hển Từ Nghi lại càng cảm nhận được cái gọi là tự làm tự chịu, nếu không bận tâm đến bụng Chủ Điem, quả thật anh đã nghĩ ngay lập tức siết cô vào ngực.

Dù là người sắp sửa làm mẹ nhưng ít nhiều lòng Chủ Điem vẫn còn có chút ngượng ngùng, cô đẩy anh, bất mãn nói:

“Ngay trước mặt con anh chú ý một chút có được hay không?”

“Được, lần sau chú ý.”

Đôi môi mỏng của Từ Nghi quyến luyến bên cổ cô, anh cất tiếng cam đoan mơ hồ không rõ.

Lần sau, lại là lần sau. Có quý mới tin anh.

Ở trong phòng thẩm thiết gần một giờ, hai người xuống lầu ăn sáng. Trên bàn ăn, Từ Nghi nói với Chủ Điem hôm nay anh chính thức bắt đầu kỳ nghỉ phép, kết quả Chủ Điem lườm anh một cái rồi tiếp tục ăn bánh bao ngon lành.

Từ Nghi còn tưởng rằng trong lòng cô đang giận anh, nhìn thấy cô ăn đến tay đầy dầu, anh vô cùng ân cần rút khăn giấy lau tay cho cô. Thật ra Chủ Điem đã chẳng còn giận nữa, từ lúc bắt đầu kết hôn đã mong chờ anh nghỉ phép, chờ hơn một năm, chờ mãi đến lúc mang thai năm tháng, hiện tại đừng nói đi chơi, muốn làm bù lễ cưới cũng không được. Nghĩ đến những điều này, tâm trạng Chủ

Điềm cũng hụt hẫng. Cô lại nhìn Từ Nghi, bây giờ cả người anh như đã dõ xuống gánh nặng, càng hiện vẻ gió xuân phơi phới. So sánh hai bên, bà bầu Chử Điềm không khỏi có chút ủ rũ.

Vì để cân bằng sự chênh lệch giữa hai người, trong mấy ngày nghỉ phép kế tiếp, Chử Điềm sử dụng hết mức đặc quyền của thai phụ, thay đổi đủ chiêu trò sai bảo Từ Nghi như mấy chuyện ăn cơm, mặc quần áo, xoa bóp, đi đứng và tán gẫu giải sầu vân vân... Mà Từ Nghi cũng biết vợ mình mang thai, bây giờ hiếm hoi lắm mới có ngày nghỉ, quả thật là dốc hết sức lực ra mà hầu hạ cô, không hề oán thán, cam đoan làm đến mức cô mắng không cãi lại, đánh không đánh trả.

Một đêm, Từ Nghi đang ngủ ngon đột nhiên bị Chử Điềm đánh thức, nói là muốn ăn cháo hải sản mà anh đã từng mua lúc cô bị viêm ruột thừa nằm viện. Nói theo cô là “Muốn ăn vô cùng, muốn ăn đến ngủ không được.” Từ Nghi vừa nghe đã mặc quần áo cầm chìa khóa xe đi xuống lầu, lần mò trong bóng tối đi xuống tầng một, gặp phải mẹ anh đi tiểu ban đêm khiến bà giật cả mình, khó chịu hỏi anh khuya rồi không ngủ định làm gì.

Lúc này Từ Nghi cũng tỉnh táo hẳn, cười với mẹ:

“Con ra ngoài mua đồ.”

Trẻ như vậy còn ra ngoài mua đồ, vậy chắc chắn là đi mua đồ ăn cho Điềm Điềm rồi. Tống Khả Như cũng là người từng sinh con, biết bà bầu không chịu được đói liền dặn dò anh đi nhanh về nhanh. Trở về phòng, bà nói chuyện này cho chồng nghe, Từ Kiến Hằng vừa nghe liền cười:

“Trước kia bà luôn chê thằng nhóc này không nghe lời, đó là không có người có thể chế ngự được nó. Bây giờ không phải tốt rồi sao? Cái này kêu là vỏ quýt dày có móng tay nhọn.”

Tống Khả Như cũng cười:

“Lúc này mới vừa bắt đầu thôi, chờ khi sinh con rồi Từ Nghi mới bị hành hạ.”

Từ Kiến Hằng thở dài, vô cùng từ tốn nói:

“Tôi đâu có chê hành hạ, chỉ chê sinh một đứa ít thôi.”

Tống Khả Như nguyệt ông:

Hai vợ chồng nói một hồi liền nhỏ tiếng lại, không bao lâu thì ngủ mất. Từ Nghi mua cháo hải sản về trở vào phòng vừa nhìn đã thấy Chủ Đìem đang nâng hai bắp đùi thon dài trắng nõn buồn chán chờ đợi. Đặt bát cháo xuống, Từ Nghi lập tức kéo chiếc chăn lông đắp cô kín mít.

Chủ Đìem vẫn còn đang giã giụa:

“Nóng!”

Từ Nghi vỗ vào mông cô một phát:

“Anh cũng nóng.”

Thoáng cái Chủ Đìem đã hiểu được ẩn ý trong lời nói của anh, không dám làm loạn nữa, âm ức lấm bầm:

“VẬY MÀ LÀ BỘ ĐỘI QUÂN GIẢI PHÓNG NHÂN DÂN ĐẤY, CHÚT CÁM ĐỒ CŨNG KHÔNG CHỊU ĐƯỢC.”

Từ Nghi ôm cô vào ngực hôn một cái, bưng bát cháo đến trước mặt cô. Hai mắt Chủ Đìem sáng lên, lấy thìa múc một miếng đưa vào miệng, lập tức cất tiếng hoan hô tận hưởng. Từ Nghi nhìn cô, quả thật có chút dở khóc dở cười.

“Ăn ngon thật hả?” - anh hỏi.

Chủ Đìem gật đầu lia lịa:

“Anh có muốn nếm thử không?”

“Em ăn đi, lúc em nằm viện anh đã ăn đủ rồi.” - Từ Nghi cười.

“Lúc đó không phải anh còn nói là mua từ nhà hàng năm sao về à? Đẳng cấp năm sao anh cũng ăn không vô sao?”

“Đồ có ngon đi nữa ăn nhiều cũng phải ngán.”

“VẬY À?” - Chủ Đìem liếc nhìn anh dò xét - “Em thì sao? Anh có ngán em không?”

Phụ nữ bởi vì mang thai khiến vóc dáng biến đổi nên luôn rất để ý vấn đề này. Từ Nghi nghe xong, bất ngờ liếc nhìn cô một cái sâu xa rồi cất lời:

“Ăn cũng không ăn được, anh ngán ở đâu chứ?”

Giọng nói trầm thấp tận xương, Chủ Đìem nghe mà thấy cả người như có dòng điện chạy qua, không khỏi run lên vài cái. Phản ứng

này khiến Từ Nghi vô cùng vui vẻ, gối lên bả vai cô liền bật cười.

Chú Diễm then quá thành giận, trong đêm tối chỉ nghe thấy cô giận dỗi mắng:

“Từ Nghi, anh đáng ghét!”

Dần dà, hai người càng lúc càng hưởng thụ trạng thái nhàn nhã bầu bạn của kỳ nghỉ này. Nhờ phúc của Từ Nghi, có anh ở đây, Chú Diễm ra ngoài dạo phố tiện hơn nhiều, thỉnh thoảng cũng sẽ hẹn hò bạn bè gặp mặt, để Từ Nghi làm tài xế.

Làm bạn thân, Phùng Kiêu Kiêu thường xuyên dạo phố cùng cô, đi vài lần, cô bạn độc thân này bị đôi vợ chồng thường xuyên thể hiện tình yêu đả kích không nhẹ. Nhất là khi nhìn vị nam thần mà cô nàng từng ngưỡng mộ bị người ta sai bảo xoay vòng vòng mà chẳng hề oán thán, tự đáy lòng cô ấy cảm thấy tan nát trái tim.

“Ôi, đàn ông tốt đều có chủ, đời này mình không còn trông mong gì nữa rồi.”

Chú Diễm đang chọn quần áo, nghe thấy lời này của cô nàng liền không nhịn được cười:

“Mình bảo Từ Nghi giới thiệu cho cậu nhé?”

“Thật à?” - Phùng Kiêu Kiêu mở to hai mắt, vẻ mặt phấn khởi.

“Thật” - Chú Diễm gật gật đầu - “Sau đó cậu có thể cùng mình đếm đầu ngón tay xem còn bao nhiêu ngày nữa họ trở về.”

Đúng nhỉ, gả cho lính chính là không tốt ở điểm này. Tưởng tượng thử tương lai sống một mình, Phùng Kiều Kiều đã lui bước rồi. Nhưng nhìn Từ Nghi đang đứng dựa vào lan can cách đó không xa, chẳng may may khó chịu chờ đợi hai cô, cô nàng lại cảm thấy nếu như mình chờ một người như vậy, xem như là đáng giá.

Cô nàng bèn nói ý nghĩ này cho Chử Điem, Chử Điem cười hỏi:

“Tại sao?”

“Bởi vì lúc có thể ở bên với cậu, anh ấy quả thật hận không thể trao cho cậu toàn bộ những thứ tốt nhất, kể cả con người anh ấy.”

Lời nói này có chút khoa trương, nhưng Chử Điem biết, thứ cô nhận được đã tốt nhất rồi. Nghĩ đến đây, cô quay đầu lại nhìn Từ Nghi, đúng lúc anh cũng đồng thời nhìn sang. Hai người nhìn nhau cười, khiến người bên cạnh vô cùng ao ước.

Tiệc là kỳ nghỉ bao giờ cũng có hạn. Gần đến ngày Từ Nghi về đơn vị, Chử Điem rơi vào một nỗi hoang hốt khó hiểu. Một là Từ Nghi sắp đi, hai là bởi vì khoảng cách đến ngày dự sinh càng lúc càng gần rồi. Những ngày qua, tất cả mọi người trong nhà đều tránh nhắc đến chủ đề này, nhưng Chử Điem vẫn không khỏi nghĩ đến. Cô khát vọng có đứa con thuộc về mình, nhưng cũng biết sinh con có nguy hiểm. Không nói những tỷ lệ xảy ra kia là một phần nghìn, một phần vạn, chỉ đau đớn thôi cô đã sợ mình không chịu được.

Hậu quả suy nghĩ lung tung là cô thấy một con ác mộng, khóc lóc tỉnh lại từ trong mộng, khiến Từ Nghi kinh hoàng liên tục hỏi cô bị làm sao vậy.

Chử Điem khóc thút thít nói:

“Em mơ sau khi mình sinh con trở nên vừa mập vừa xấu, anh không thích em, còn bỏ em đi với người phụ nữ khác.” - nói đến đây cô liền nổi giận - “Là nữ sĩ quan quấn lấy anh lần trước gặp ở Lục Chỉ đó.”

Từ Nghi vô tội biết bao, nhưng cũng chỉ biết bây giờ không phải là lúc biện giải, anh tĩnh tâm lại, trấn an cô:

“Châm ngôn nói, giấc mơ và thực tế thường trái ngược nhau, sợ cái gì?”

“Nhưng nguy hiểm mà, trở nên béo ú, biến dạng còn chưa tính, lỡ như em khó sinh thì làm sao, lỡ như em...”

Từ Nghi vội vàng che miệng cô lại không cho cô nói tiếp.

“Hơn nửa đêm còn nói bậy nói bạ.” - Từ Nghi không nhịn được liền quở trách cô, nhưng anh vẫn khắc chế cơn nóng nảy - “Sẽ không đâu. Khi em sinh con nhất định anh sẽ ở bên em, ba mẹ cũng đều ở đây, sẽ không để em gặp phải nguy hiểm gì cả. Dù mất con cũng sẽ không để em xảy ra bất cứ sơ xuất gì.”

Chữ Đằm cũng nhìn ra Từ Nghi nổi giận, giận đến mức không lựa lời mà nói. Sao lại mất con chứ? Làm sao mất con được? Nhưng mà lúc này cô đã trấn định lại, biết vừa rồi chỉ là mơ, cũng biết mình quá lo âu mới thấy được giấc mơ như vậy. Cô lau khô nước mắt, nằm xuống lại.

Từ Nghi cũng thở phào nhẹ nhõm, sau khi nằm xuống thì ôm cô vào ngực mình, nhẹ nhẹ vỗ về lưng trấn an cô. Nghe tiếng tim đập

dần dần bình ổn, tiếng hít thở từ từ kéo dài, lúc cho rằng cô sắp ngủ, đột nhiên nghe thấy cô nói:

“Từ Nghi, biết lúc trước vì sao em không đến bệnh viện thăm chị Mạnh Phàm cùng anh không?”

Tinh thần mệt mỏi của Từ Nghi thoáng cái tỉnh táo, anh mở mắt ra, nương theo ánh đèn mờ nhạt trên tường nhìn cô, không biết vì sao cô bỗng nhắc đến chuyện này.

Chú Điền không chờ anh trả lời đã nói tiếp:

“Đó là bởi vì em không muốn thấy anh quan tâm đến người phụ nữ khác, cho dù anh xem chị ấy là chị dâu cũng không được.”

Đây cũng là lý do vì sao cô chủ động nhắc đến bệnh của Mạnh Phàm, chủ động lấy tiền trong nhà để anh đưa cho Mạnh Ngọc Hòa. Bởi vì cô không muốn sau khi anh biết lại gạt cô, hao tâm tổn trí vì bên kia, khiến lòng cô sẽ bài xích anh.

Trong nháy mắt Từ Nghi thất thần, tiếp theo là bừng tỉnh ngộ. Anh ôm cô, tiếng nói hết sức trầm thấp rõ ràng trong đêm.

“Cho nên, lúc anh mới vừa nghỉ phép trở về nhà, em giận anh là vì chuyện này?”

Chú Điền cảm nhận anh thật thần thông, xấu hổ tránh khỏi ngực anh, hơi nhòe dậy:

“Không được sao? Hôm đó anh thăm chị Mạnh Phàm xong thì trở về đơn vị, không biết em đang lo lắng chờ ở nhà sao? Anh gọi điện thoại, nhưng anh gọi lúc vội vã làm nhiệm vụ, trong điện thoại có

thể nói mấy câu chứ? Càng đừng nói phải tuân thủ nguyên tắc bí mật gì, để em vừa chờ là chờ hơn nửa tháng, ngay cả tâm trạng anh thế nào em cũng không biết. Ai biết anh có phải mượn nhiệm vụ tránh né gì hay không. Giống như lúc trước anh trốn em vậy. Em có thể không nghĩ ngợi nhiều sao?”

Từ Nghi quả thật hối hận khi nói đến đề tài này, anh bật dậy, muốn tìm chiếc áo phủ thêm cho cô, lại bị Chủ Đìem hất tay cự tuyệt. Nhìn chăm chăm vào nửa bên mặt quật cường của cô, anh thở dài một tiếng thật khẽ, quay mặt cô lại nói:

“Biết là suy nghĩ nhiều sao còn phải nghĩ?”

“Làm sao em biết chứ?” - Chủ Đìem không nhịn được nạt anh một câu, hốc mắt nóng lên, cô tức giận quá đập lên bả vai Từ Nghi một cái - “Biết rõ còn cố hỏi, anh thấy em dễ bắt nạt lắm phải không?”

Từ Nghi chỉ lẳng lặng nhìn cô, để mặc cho cô đánh, đến lúc cô dần dần không còn sức lực mới đưa tay ôm lấy cô, mặc cho cô xô đẩy thế nào cũng không buông ra, ôm chặt vào trong ngực.

“Đìem Đìem.” - anh hôn lên mái tóc dài mềm mại của cô - “Anh yêu em.”

Ebook Fun&Free cảm ơn bạn đã theo dõi

Trước khi chia xa còn gây lộn là chuyện trước đây Chủ Đìem cố gắng tránh. Tuy nhiên không ngờ kết quả lần này lại ngoài dự liệu của cô. Phải nói rằng ba chữ anh yêu em kia vô cùng thần kỳ, từ đó về sau, Chủ Đìem cảm thấy tâm trạng tốt lên rất nhiều, nỗi sợ hãi và bất an trong lòng cũng dần dần được xoa dịu.

Về sau, chị họ Đồ Hiếu nghe thấy chuyện này liền không nhịn được cười cô phụ nữ dễ dãi này: “Đàn ông nói cuối cùng cũng là nói thôi, đồ dành em chịu cực khổ vì cậu ta. Nghe chút thì thôi, đừng coi là thật.”

Chữ Điem ngồi bên cạnh lấy trống chơi với Tiểu Đậu Đậu, buồn cười liếc nhìn cô ấy: “Chị không sợ anh rể nghe thấy lời này đau lòng à?”

Đồ Hiếu vô cùng không duyên dáng lườm nguýt: “Hiện tại quan tâm con còn không kịp, ai lo cho anh ấy chứ?”

Nghĩ cũng phải, sau khi có con không phải đều như vậy sao?

Có điều hiện tại Chữ Điem không thấy sợ, ngược lại có chút đắc ý nhỏ. Dù sao cô đã đạt được mục đích, đã trút được nỗi bất mãn trong lòng, lại nhân tiện nhắc nhở anh. Đây không phải là vẹn cả đôi đường sao?

Sau khi rời khỏi nhà chị họ, Chữ Điem lại ngồi xe đến công ty. Lúc cách ngày sinh một tháng cô đã về nhà nghỉ ngơi, hôm nay đến công ty dự định bàn giao công việc.

Cô mang thai đến giai đoạn này, nói thật là có chút mệt mỏi rồi, chỉ mong mau chóng sinh ra cho nhanh. Nhưng so ra thì người trong nhà lại khẩn trương hơn so với cô rất nhiều. Tuy tất cả thủ tục chờ sinh đã sắp xếp thỏa đáng, hai vị trưởng bối cũng không thể hoàn toàn yên tâm. Gần đến ngày sinh, Tống Khả Như còn dọn đến phòng cô ngủ chung. Nhưng giấc ngủ của Tống Khả Như rất chập chờn, ban đêm cô có động tĩnh gì bà đều tỉnh lại, hại cô cũng ngại đi tiểu đêm. Nhưng mà thân là bà bầu làm sao nhịn được? Và cả Từ

Nghi, mỗi ngày đều gọi về một cuộc hỏi han tình trạng cô và con, Chủ Đìem nghe cũng đến phát bực. May mà hai ngày nay họ đi huấn luyện dã ngoại, cô mới có thể thanh tịnh trong chốn lạt.

Không lâu sau đã đến công ty. Tài xế xuống trước mở cửa xe cho cô, sau đó đưa tay dìu cô xuống xe. Chủ Đìem giữ tay của anh ta, ô bụng cảm thậ bước một chân xuống. May mà sàn xe này thấp, nếu không thật đúng là khó xuống. Chủ Đìem vừa mới đứng vững đã cảm thấy bụng khẽ động, loáng thoáng đau. Cô hơi sừng sốt, lấy tay xoa xoa bụng, dường như lại khôi phục bình thường.

Tài xế nhận thấy vẻ mặt cô không ổn, liền vội vàng hỏi cô có chỗ nào không thoải mái không. Chủ Đìem lắc đầu, nói cảm ơn, vừa định đi về phía trước, bụng lại nhói lên một cái. Lúc này hai người đều không dám khinh thường, tài xế hỏi cô:

“Nếu không bữa khác lại đến, hôm nay về nhà trước nhé?”

Chủ Đìem cũng cảm thấy bây giờ bước một bước cũng phải tốn sức rất nhiều, cô gật đầu, trở lại ngồi vào xe. Tài xế đầu đâm đĩa mờ hôi quay xe trở về, thế nhưng chuyện khiến người ta lo lắng vẫn xảy ra. Con đau đẻ làn sau mãnh liệt hơn lần trước, Chủ Đìem nắm chặt lấy tay vịn, đột nhiên cảm thấy giữa hai chân ướt đẫm. Cô kinh hoàng đến sắc mặt trắng bệch, dùng hết sức toàn thân nói với tài xế: “Đi bệnh viện!”

Nhận được thông báo của tài xế, hai vợ chồng Từ Kiến Hằng và cô út Phó Dục Ninh chạy đến bệnh viện với tốc độ nhanh nhất. Lúc ba người chạy đến, Chủ Đìem đang nằm trong một căn phòng. Khi đó con đau bụng vừa dứt, cô yếu ớt nằm trên giường, mái tóc dài sẫm ướt đẫm mồ hôi. Thấy người lớn đi vào. Cô cố gượng cười.

Tống Khả Như thấy cô đau đến tái mặt thì đau lòng vô cùng. Vì để cho cô mát mẻ một chút, bà hất hết tóc Chủ Đầm ra sau ót, cúi đầu nhẹ giọng hỏi cô: “Có đói bụng không, ăn chút gì nhé con?”

Lúc này Chủ Đầm chẳng ăn vô nổi cái gì hết, nhưng cũng sợ đến lúc sinh thật chẳng có sức lực liền ăn hai miếng chocolate. Sau đó lại đau choáng váng. Chủ Đầm không nhịn được bật khóc. Hốc mắt Tống Khả Như cũng đỏ theo, kê y tá đến hỏi thăm tình hình, kiểm tra bên trong phát hiện chỉ mở một ngón tay, còn phải chờ tiếp.

Không có cách nào, Phó Dục Ninh an ủi Chủ Đầm: “Cháu ngoan, nhịn chút nữa.”

Chủ Đầm muốn nói mình thật sự chẳng thể nhịn được nữa, cảm giác này còn khó chịu hơn cả giết cô. Có điều lời đến khóe miệng vẫn nhịn lại được, thừa dịp con đau bụng tạm ngớt, cô hỏi: “Từ Nghi đâu ạ, gọi điện cho anh ấy chưa?”

Lúc này mọi người mới nhớ đến Từ Nghi, nhanh chóng ra ngoài gọi cho anh. Vẫn không ai tiếp, đành phải chuyển sang gọi cho phòng trực ban, nhân viên trực ban cam đoan chờ đại đội trở lại nhất định sẽ báo cho Từ Nghi. Chủ Đầm nghe tin như thế thì vô cùng tủi thân, nước mắt mới vừa nhịn được lại bắt đầu chảy ra.

Cả buổi chiều, Chủ Đầm đều trôi qua trong cơn đau bụng để hết lần này đến lần khác. Chịu đựng như thế đến hơn mười giờ tối, đến mức Chủ Đầm cảm thấy bản thân như chìm trong nước, nếu không để cô sinh thì sẽ mất mạng, bác sĩ mới tuyên bố mở ba ngón tay, có thể đưa vào phòng sinh.

Phòng sinh dưới lầu, Chử Điem đau đến mức không đi nổi, phải ngồi xe lăn xuống. Mới ra cửa phòng chờ sinh đã thấy Từ Nghi chạy từ đằng xa đến, ngó dáo dác từng căn phòng bệnh. Anh nhận được tin liền lập tức đến đây, mặc trên người bộ quân phục dùng cho huấn luyện dã ngoại. Trườn, bò, lăn, đánh ở nơi dã ngoại khiến cả người lấm lem, trông rất nhếch nhác. Anh nhìn thấy Chử Điem đưa tay lên định ôm cô thì bị y tá chặn lại chỉ có thể cầm tay cô thôi. “Điem Điem.” - tay anh rất mạnh mẽ nhưng tiếng nói lại run rẩy - “Không sao đâu, Điem Điem, anh ở đây.”

Chử Điem không nói ra lời, chỉ thắm thiết nhìn anh, vô số nước mắt to như hạt đậu rơi xuống.

Từ Nghi đưa cô đến tận cửa phòng sinh, vốn định đi vào theo lại bị bác sĩ khuyên ở lại. Bởi vì anh đến vội vàng như vậy, ngay cả khử trùng cũng chưa kịp làm. Càng đừng nói bây giờ tâm trạng anh lên xuống kịch liệt như thế, không thể cam đoan hướng dẫn chính diện cho phụ sản.

Từ Nghi đành phải chờ ngoài phòng sinh, từ khoảnh khắc cửa phòng sinh đóng lại, trái tim của anh liền thót lên, ngồi trên băng ghế cũng không yên, thỉnh thoảng đứng dậy đi tới đi lui, qua lại đến mức mẹ Tống Khả Như phiền lòng, gọi thẳng anh ngồi xuống. Tuy nhiên vừa mới ngồi xuống liền nghe thấy tiếng kêu la của Chử Điem trong phòng sinh, đau xé ruột gan đến mức anh nghe thấy suýt nhũn chân. Giờ phút này anh rất muốn làm gì đó, nhưng lại không thể giúp được gì, cả người giống như một con thú bị vây khốn không biết trốn vào đâu. Cuối cùng chỉ có thể cúi người, hai tay chống lên gối, ôm chặt lấy đầu.

Phó Dục Ninh thấy thế nhỏ giọng an ủi anh: “Không sao đâu, bác sĩ nói vị trí thai đúng, đủ nước ối, sinh thường chắc chắn không

thành vấn đề.”

Từ Nghi không lên tiếng, trong đêm khuya rối loạn này đầu óc anh nảy sinh rất nhiều ý niệm: Sau này không sinh con nữa, không để cô chịu đau như vậy nữa, không gây lộn với cô nữa, không giận cô nữa. Đồng thời hiện lên vô số hình ảnh, lần đầu tiên gặp nhau ở nông trường, lần đầu tiên cô tỏ tình với anh; và cả đêm tuyết rét đậm ở Tứ Xuyên cô im lặng thút thít trong ngực anh...

Không biết đã trải qua bao lâu, lâu đến mức không còn nhớ lại được năm tháng đã trôi qua nữa, một tiếng khóc rõ ràng truyền ra khỏi phòng sinh, thần kinh chết lặng của mọi người chưa kịp phản ứng thì y tá đã ra ngoài báo tin mừng: Sinh rồi, mẹ tròn con vuông.

Sáu chữ này khiến mọi người vui sướng không thôi. Cửa phòng sinh đã mở ra, Tống Khả Như đi vào trước tiên, Phó Dục Ninh vốn định đi vào theo, quay đầu lại phát hiện Từ Nghi vẫn ngồi cứng đờ tại chỗ.

Bà đi đến vỗ vai anh: “Còn ngây ra đó? Điềm Điềm sinh rồi.”

Dường như lúc này Từ Nghi mới nghe được tin tức này, anh chớp mắt, từ từ đứng dậy. Cô út Phó Dục Ninh ở bên cạnh nhìn, đưa tay ra đỡ anh dậy. “Vẫn ổn chứ?” - bà hỏi.

Từ Nghi im lặng, đẩy tay bà ra tiếp tục đi về phía trước. Nhưng chân bởi vì ngồi lâu nên tê cứng, lúc vừa bước đi thì lão đảo suýt nữa ngã xuống. Đến lúc vịn vách tường đứng vững, Từ Nghi phát hiện nước mắt đã sớm giàn giụa trên mặt mình từ lúc nào rồi.

-----HẾT-----

